

F. Volčič

1886.

ŽIVLJENJE
preblažene Device in Matere
MARIJE
in njenega prečistega ženina svetega
JOŽEFA.

Popisal

Janez Volčič,

duhoven ljubljanske škofije.

Izdala in založila

Družba sv. Mohora v Celovcu.

V. snopič.

II. del: str. 1-144.

Z dovoljenjem visokočastitega Kerškega knezoškofijstva.

1886.

Natisnila tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu.

ŽIVLJENJE

preblažene Device in Matere

MARIJE

in njenega prečistega ženina svetega

JOŽEFA.

Popisal

J a n e z V o l č i č,

duhoven ljubljanske škofije.

Izdala in založila

Družba sv. Mohora v Celovcu.

Tretji del.

Z dovoljenjem visokočastitega Kerškega knezoškofijstva.

1887.

Tiskala tiskarna družbe sv. Mohora v Celovcu.

45732

IN=03000 7666

K A Z A L O.

VIII. Češčenje sv. Jožefa.

(Prazniki, bratovščine in redovi sv. Jožefu posvečeni.)

	Stran
1. Kaj vemo o sv. Jožefu	1
2. Sv. Jožef pravičen mož	9
3. Sv. Jožefa že od nekdaj časté	15
4. Zakaj častimo sv. Jožefa	18
5. Otroci in starši, častite sv. Jožefa	23
6. Vsi pravoverni častijo sv. Jožefa	28
7. Sv. Jožef je patron našega cesarstva	32
8. Sv. Jožef je patron umirajočih	34
9. Sv. Jožef je patron ubogim dušam v vicah	37
10. Češčenje sv. Jožefa se množi	44
11. Vodila častivcem sv. Jožefa	61
12. Duhovna zaveza s sv. Jožefom	63
I. Prazniki, sv. Jožefu posvečeni	66
1. Dvanajsteri častni dnevi sv. Jožefa	67
2. Praznik zaročenja sv. Jožefa s preblaženo Devico Marijo	68
3. God sv. Jožefa	70
4. Praznik varstva sv. Jožefa	71
II. Bratovščine na čast sv. Jožefu	73
1. Perva bratovščina sv. Jožefa	74
2. Ponovljenje bratovščine sv. Jožefa	76
3. Pas sv. Jožefa	80
4. Družba otrok sv. Jožefa	85
5. Družba češčenja prečistega serca sv. Jožefa	86
III. Redovi, sv. Jožefu posvečeni	
1. Sv. Jožef je prelep zgled vsem redovnikom	88
2. Sestre sv. Jožefa	91
3. Bratje sv. družine	93
4. Misijonarji sv. Jožefa	93

IX. Prikazovanja Matere Božje.

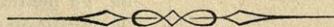
Prikazovanja Matere Božje od začetka do današnjih dni

1. Sv. Jakobu starejemu	95
2. Apostelnjom	98

	Stran
3. Pobožni ženi na Francoskem	99
4. Sv. Gregorju čudodelniku	101
5. Sv. Julijanu in sv. Basilisi	102
6. Sv. Katarini	103
7. Sv. Nikolaju	104
8. Nekemu zidarju o času cesarja Konstantina	105
9. Rimljanu Janezu in njegovi ženi in papežu Liberiju	106
10. Sv. Moniki	106
11. Sv. Baziliju	107
12. Sv. Martinu	108
13. Opatu Ciriaku	108
14. Kozmijani	109
15. Teofilu, diakonu Adamaške cerkve	110
16. Judovskemu otroku	112
17. Mladi devici Muzi	113
18. Sv. Ildefonzu	114
19. Sv. Boniciju	115
20. Sv. škofu Egvinu	116
21. Velikemu škofu Gondisalu	117
22. Sv. Radbodu	117
23. Velikemu škofu sv. Dunstanu	118
24. Mestu Valencienes	120
25. Fulbertu, Chartreskemu škofu	121
26. Blaženemu Marinu, bratu sv. Petra Damijana	122
27. Blaženemu Hermanu	123
28. Opatu Helzimu	124
29. Sv. Arnulfu	125
30. Mestu Arras	126
31. Sv. Bernardu	127
32. Zveličanemu Didieru	129
33. Sv. Hugonu	130
34. Še nekterim menihom sv. Bernarda	131
35. Zveličanemu opatu Petru enooku	132
36. Sv. Tomažu, Kanterburijskemu nadškofu	133
37. Adamu, menihu od sv. Viktorja	135
38. Sv. Frančišku Asiškemu	136
39. Sv. Dominiku	137
40. Sv. Lutgardi	139

	Stran
41. Papežu Honoriju III.	141
42. Sv. Reginaldu	141
43. Sv. Albertu	142
44. Sv. Nikolaju Tolentinskemu	144
45. Sv. Hijacintu	145
46. Kartuzijanu Petru Favierju	146
47. Kerščanskemu mladenču v sužnosti in nje- govi materi	147
48. Sv. Brigiti	147
49. Sv. Katarini Sienski	150
50. Sv. Andreju Korziniju	152
51. Blaženemu Henriku Suzo-u	153
52. Sv. Vincenciju Fereriju	157
53. Sv. Katarini Bologneški	158
54. Zveličanemu Tomažu Kempčanu	158
55. Bogoljubnemu Egbertu	160
56. Dvema sestrama. Pobožnemu kmetu. Nedolžni deklici	160
57. Sv. Ignaciju	162
58. Petru Perriju in Jakobu Ledesme-ju	163
59. Sv. Janezu od križa	165
60. Mnogim udom kapucinskega reda	166
61. Še nekterim kapucinom	169
62. Nekterim udom Jezusove družbe	172
63. Še nekterim drugim v tem času	173
64. Prikazovanja Matere Božje od l. 1600 naprej	176
65. Prikazovanja Matere Božje od l. 1610 naprej	180
66. Prikazovanja Matere Božje od l. 1620 naprej	183
67. Marija se prikaže majhnemu otroku	186
68. Blaženi karmelitarici Mariji iz Agrede	187
69. Puščavnici Marjeti iz Luksemburga	188
70. Zveličani Joani v Burgosu	188
71. Pobožni dekli Armeli	190
72. Blaženi Marjeti od sv. zakramenta	191
73. Terdovratnemu zamorecu v Neapolu	192
74. Zveličani Joani od križa	192
75. Marija se skaže milostno mestu Trevizu	194
76. Jezuitu Janezu Brebeufu	195
77. Pobožnemu mešniku Holchauserju	196
78. Zveličani Marjeti Alakok	197
79. Pobožni pastirici Dominiki v Montegnjeni na Tirolskem	197

	Stran
80. Mali deklici, sv. Veroniki Julijani	204
81. Blaženi Benvenuti iz Bojana	204
82. Nekemu turku Sanhecu	205
83. Ubogi sužnji, kateri so Bruka rekli	206
84. Mlademu kanoniku Henriku Heidenu	208
85. Mariji Katalani v Rimskem mestu	208
86. Začetek svetinice preblazene Device Marije	211
87. Siroti Pavlu v Ameriki	213
88. Alfonzu Ratizbonu v cerkvi sv. Andreja v Rimu	214
89. Prikazovanje preblazene Device v La Sa- lette na Francoskem	220
90. Prikazovanje Matere Božje v Vatikanu	226
91. Prikazovanje Matere Božje 7 žalosti v Ceretu na Toskanskem	227
92. Prikazovanje Matere Božje v Lourdesu	231
93. Marija se prikaže v župniji sv. Lukeža na Laškem	238
94. Marija se prikaže v Filipovem na Češkem	240
95. Marija se prikaže v Jurjevem na Češkem	243
96. Marija se prikaže v Pontmainu na Fran- coskem	245
97. Preblazena Devica Marija v Št. Louis v Ameriki	248
98. Marija se prikaže deklici Izabeli in neki nuni	249
99. Prikazovanje Matere Božje v Krütu na Elzaškem	251
100. Prikazovanje Matere Božje v Marpingenu	253
101. Marija se prikaže v Metenbuhu na Ba- varskem	260
102. Prikazovanje Matere Božje v Ditrihswaldu	264
103. Prikazovanje Matere Božje v Knoku na Irskem	270
Sklep	271
Slovenska pridiga pri Lurški dupljini o priliki avstrijskega romanja, dne 16. avgusta 1886; govoril Fr. Kosar, korar stolne cerkve v Mariboru	275
Zdrava Marija. (Pesem o Lurški Materi božji.)	283

VIII.

Češčenje svetega Jožefa.

Prazniki, bratovščine in redovi sv. Jožefu posvečeni.

„Pojdite k Jožefu“.

I. Mojzes. 41. 55.

I. Kaj vemo o sv. Jožefu.

Danes, ko to pišem, je Marijin praznik, katerega je postavil papež Pij VII. v spomin, da je bil na priprošnjo Matere Božje iz krivičnega pregnanstva že vdrugeč rešen. Imenoval ga je: „Pomoč kristjanov“.

Danes je pa ravno tudi sredo, katero pobožni kristjani svetemu Jožefu posvečujejo. — Kako lepo in prav je, da ravno ta Mariji Devici in svetemu Jožefu posvečeni dan začnem pisati v slavo in češčenje prečistemu ženinu preblazene Matere Božje!

O premila Devica Marija! o sveti Jožef! prosita za me, da me blagoslovi vajino Božje Dete, da mi da ljubi Jezus svojo pomoč k temu pisanju, in da vsi, ki bomo te bukve brali ali brati slišali, pridemo v vašo presveto družino, in tamkaj vašo slavo vidimo in jo prav spoznamo ter se z vami vso večnost veselimo!

O podajmo se saj v duhu še zdaj v visoka nebesa in videli bomo tam, kar sveti apostelj Janez v svojem skrivnem razodenju piše: „Po tem sem videl veliko trumo, katere ni nihče mogel prešteti, iz vseh narodov in rodov in ljudstev in je-

zikov, stati pred sedežem in Jagnjetom; bili so oblečeni v bela oblačila in palmove veje so bile v njih rokah.“ (7, 9.) V tej nepreštetni trumi najbližej presvete Trojice je preblazena Devica in Mati Božja Marija. Za njo pa nima nihče večje časti, nihče imenitnejše slave, nihče višje moči, kakor sveti Jožef, rednik Zveličarja našega. — To nam spričuje Jezus Kristus, Sin Božji sam, ki mu je bil celih trideset let pokoren. To nam spričuje Marija, neomadežana Devica in Mati Božja, ki je bila prečista nevesta njegova. To nam spričujejo sveti angelji, ki so ž njim že tu na zemlji občevali. To nam spričuje dolga versta svetnikov, ki so ga priserčno častili in na pomoč klicali. To nam spričuje sveta katoliška cerkev, katere mu vsa stoletja posebno čast skazuje. To nam kaže posebno sedanjí čas, ko je Marijin papež, nepozabljivi Pij IX. svetega Jožefa, v veselje vsem pravovernim, zvolil patrona — varha vesoljni sveti cerkvi. To nam slednjič spričujejo redovi, bratovščine, kerščanske družbe in pravoverni po vsem širokem svetu, ki priserčno častijo svetega Jožefa, rednika našega Božjega Zveličarja.

Sveti evangelij nam sicer čisto malo pove od tega imenitnega priprošnika na-

šega. V tem pa vendar lahko spoznamo, kako ljubljen prijatelj Božji je bil sveti Jožef, koliko milosti mu je Bog dodelil; pa tudi spoznamo iz svetega evangelija, kako je bil popolnoma vdan volji Božji, in kako visoko ga je Vsegamogočni povzdignil.

Naj tu sem postavim besede svetega evangelija. Sveti Matevž opiše čast in slavo svetega Jožefa s temi le besedami: „Jakob pa je rodil Jožefa, moža Marije, od ktere je rojen Jezus, ki je imenovan Kristus.“ In potem pravi: „Kristusovo rojstvo pa je tako-le bilo: Ko je bila njegova Mati Marija Jožefu zaročena, se je, preden sta vkup prišla, znašla noseča od svetega Duha. Jožef pa, njen mož, ker je bil pravičen in je ni hotel razglasiti, jo je hotel skrivaj zapustiti. Ko je pa to mislil, se mu je angelj Gospodov v spanji prikazal, rekoč: Jožef, Davidov sin! ne boj se k sebi vzeti Marije, svoje žene; zakaj, kar je v njej rojeno, je od svetega Duha. Rodila pa bo Sina, in imenuj njegovo ime Jezus; on bo namreč odrešil svoje ljudstvo od njih grehov. . . . Ko se je tedaj Jožef iz spanja zbudil, je storil, kakor mu je bil zapovedal angelj Gospodov, in je vzel k sebi svojo ženo. In je ni spoznal, dokler ni porodila svojega prvorojenega Sina in je imenoval njegovo ime Jezus.“ (1, 16 — 25.)

Sveti Lukež pa piše od svetega Jožefa: „Prigodilo se je pa tiste dni, da je povelje prišlo od cesarja Avgusta, da naj se popisali vsi v svoje mesto. Šel je pa tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem; zato ker je bil iz hiše in rodovine Davidove; da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila noseča. Prigodilo se je pa, ko sta tam bila, so se dnevi dopolnili, da

bi porodila. In je porodila svojega prvorojenega Sina in ga je v plenice povila in položila v jasli, ker za nje ni bilo prostora v hiši. . . . In ko so angelji rojstvo Gospodovo oznanili ubogim pastirjem, „so hité prišli in našli Marijo in Jožefa in Dete v jasli položeno. . . . Ko so bili dopolnjeni dnevi njenega očiščevanja po Mojzesovi postavi, so ga prinesli v Jeruzalem, da so ga postavili pred Gospoda, kakor je pisano v postavi Gospodovi: Vse prvorojeno moškega spola bodi posvečeno Gospodu. In da so dar opravili, kakor je rečeno v postavi Gospodovi, dve gerlici ali dva mlada goloba. . . . Ko so prinesli otroka Jezusa njegovi starši, da bi storili zanj po šegi postave, vzel ga je Simeon na svoje naročje ter je hvalil Boga. . . . In njegov oče in njegova Mati sta se čudila nad tem, kar se je od njega govorilo. . . . Ko so vse dopolnili po zapovedi Gospodovi, vernili so se v Galilejo v svoje mesto Nazaret.“ (Luk. 2, 8 — 39.)

Nadalje piše sv. Matevž, da so modri iz Jutrovega iskali novorojenega Zveličarja in ko so šli iz Jeruzalema proti Betlehemu, „ugledali so zvezdo in so se silno obveselili. In so šli v hišo in so našli Dete z Marijo, njegovo Materjo, ter so predenj padli in ga molili; in so odperli svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire. Ko so v spanji odgovor prejeli, ne vračevati se k Herodu, so se po drugem potu vernili v svojo deželo. Kedar so pa odšli, glej! se je angelj Gospodov Jožefu v spanji prikazal, rekoč: Vstani, vzemi Dete in njegovo Mater in beži v Egipt, in bodi tam, dokler ti ne porečem; zakaj Herod bo Dete iskal, da bi ga končal. In je vstal in je vzel Dete in njegovo Mater po noči in se je ognil v Egipt. In je bil ondi do Herodove smerti. . . . Ko je bil pa Herod umrl, glej! se je angelj Gospo-

dov Jožefu v spanji prikazal v Egiptu, rekoč: Vstani in vzemi Dete in njegovo Mater in pojdi na izraelsko zemljo; zakaj pomerli so, kateri so Detetu po življenji stregli. In vstal je in vzel Dete in njegovo Mater in je prišel na Izraelsko zemljo. Ko je pa slišal, da Arhelaj kraljuje v Judeji, namesti Heroda, svojega očeta, se je bal tje iti in v spanji opominjen se je ognil na Galilejsko. In je prišel in prebival v mestu, kateremu je ime Nazaret; da se je dopolnilo, kar je govoreno po prerokih, da bode Nazarejec imenovan.“ (Mat. 1, 1—23.)

Sveti Lukež piše: „Dete pa je rastlo in močno prihajalo, polno modrosti in Božja milost je bila v njem. In njegovi starši so vsako leto v Jeruzalem hodili o velikonočnem prazniku. In ko je bil dvanajst let star, šli so njegovi starši v Jeruzalem po navadi praznika. In ko so dnevi pretekli in so nazaj šli, ostal je mladeneč Jezus v Jeruzalemu in njegovi starši tega niso vedeli. Menili so pa, da je pri družini in so šli dan hoda in so ga iskali med sorodniki in znanci. In ko ga niso našli, vernili so se v Jeruzalem in so ga iskali. In prigodilo se je, da so ga tretji dan v tempeljno našli, sedečega sredi učenikov, ki jih je poslušal in popraševal. Vsi pa, kateri so ga slišali, so se čudili nad njegovim umom in nad njegovimi odgovori. In ko so ga ugledali, so se zavzeli, in njegova Mati mu je rekla: Sin! zakaj si nama tako storil? Glej! tvoj oče in jaz sva te s žalostjo iskala. In jima reče: Kaj je, da sta me iskala? Nista li vedela, da moram v tem biti, kar je mojega Očeta? In ona nista umela besede, ktero jima je govoril. In je ž njima šel in prišel v Nazaret, in jima je bil pokoren. In njegova Mati je ohranila vse te reči v svojem srcu. In Jezus je rasel v modrosti

in starosti in v milosti pri Bogu in pri ljudeh. (Luk. 2, 40 — 52.)

Toliko nam pove sveti evangelij. Pa tudi ustno izročilo nam ne ve dosti več povedati od tega velicega svetnika. Tudi ustno izročilo molči od njegovega rojstva in od njegove mladosti. Toliko nam pove, da je od svojih mladih nog v vednem devištvu živel. Kakor Marija, Mati Božja, ni spoznala nobenega moža, tako tudi sveti Jožef ni spoznal nobene žene. Tudi on, kakor prebležena Devica, je storil pobožno obljubo, da hoče do smerti nedolžno živeti; zato se je branil, Marijo za nevesto vzeti in se ž njo zaročiti, kakor le s to pogojo, da svoje devištvo neomadežano ohrani. (Bolland. 19. Mar. 5. IV.)

Cerkveni učniki so sploh te misli, da sveti Jožef je vedno deviško živel ter je s svojim devištvom zaslužil, biti ženin presvete Device in Matere Božje. Ako naš ljubi Zveličar Jezus Kristus, ko je na križu umiarl, svoje deviške Matere ni drugemu aposteljnu izročil, kakor le deviškemu Janezu; je, ko je človek postal, svojo neomadežano, deviško Mater gotovo tudi le deviškemu možu zaročil.

Sveto devištvo je sveti Jožef neomadežano ohranil s dvojim gotovim pripomočkom; z molitvijo in z vednim težkim delom. Bil je tesar, in kakor sveti Justin terdi, je kmetovalcem drevesa delal, les sekal, hiše stavil in vsakoverstna druga tesarska dela opravljal. Ko je delati jenjal in se s pičlo hrano okrepčal, je bila molitev njegovo vedrilo. Psalme svojega kraljevega pradedu Davida je molil in jih pobožno premišljeval. In ker je v teh psalmih prerokovanje prihoda, terpljenja in poveličanja obljubljenega Mesija zapisano, obujalo in množilo mu je ravno to premišljevanje hrepenenje po toliko zaželenem Zveličarju. V Betlehemu, kjer je

bil njegov kraljevi praded David rojen, je sv. Jožef do svojih moških let živel, odločen od sveta, s katerim ni hotel nič opraviti imeti. Vedel je, da je kraljevega rodu; ali nikdar ni hrepenel po posvetni visokosti in imenitnosti; njegova ponižnost mu tega ni pripustila. S svojim revnim stanom je bil popolnoma zadovoljen. Božja volja je taka bila, in to mu je zadosti. Njegove vere na Božje razodenje ni zamogla nobena stvar premakniti, niti njegovega zaupanja na Božjo previdnost omajati: nikdo mu ni bil v stanu braniti, da bi ne bil na tanjko spolnoval velike zapovedi, ki zahteva, da ljubi Gospoda, svojega Boga, iz celega svojega serca. Bil je zares mož po volji Božji, „Pravični“, kakor ga sveto pismo imenuje; napolnjen z vsemi darovi svetega Duha, ki so ga vrednega storili, da je bil sodelavec velicega dela našega odrešenja.

Čas obljube je pretekel, da se spolni večni sklep trojedinega Boga, da se umiri in nasiti hrepenenje pobožnih, da bo uslišano njihovo zdihovanje in bo prišel obljubljeni Mesija, da bo Sin Božji človek postal in bo odrešil človeški rod greha, smerti in večnega pogubljenja. Že je bila zmed tisoči svojega spola izvoljena „Devica“, ki bo spočela in rodila Emanuela, Sinu Božjega, Odrešenika svetá. Marija, hči Joahima in Ane, je preživela svoje otroške dneve v Jeruzalemskem tempelju. Kakor bela lilija, vsake pregrešne sence prosta — najčistejša med čistimi — je odrastla. Imela je štirinajst let. Njeni starši so pomerli. Kot sirota se je toliko priserčneje oklenila Boga, ki je oče vsem sirotam in ki jo je z neskončno ljubeznijo ljubil. Vsa se je Bogu posvetila in želela je le Gospodu živeti skrito, nedolžno, vseh pozemeljskih vezi prosto. Njeni sorodniki, med njimi sveti duhoven Caharija, so drugače sklenili: naj bi

se omožila, kakor device, ki so v tempelju bile izrejene. Zavoljo obljube vednega devištva se je temu dolgo ustavljala. Nihče ni vedel za to obljubo, kakor le Bog sam; verh tega je bila pri Judih vkoreninjena navada, da vsaka dedna hči se je omožila z možem svoje rodovine. Skrivnostni namen Božji pa je bil, da se je Marija zaročila s pravičnim možem, ki bo lahko pričal neomadežano čistost njenega življenja in bo varoval in hranil njo in njenega Sina. Zato so po Božji volji sorodniki in tempeljnovi duhovni ostali pri svojem sklepu, omožiti jo, če tudi je preblažena Devica drugače želela. In kdo bo tisti presrečni, ki bo čisto, neomadežano Devico imenoval svojo nevesto? Sveti Hijeronim nam to skrivnost tako - le popiše: „Bog je poterdil obljubo preblažene Device, in Abiatar, viši duhoven, je rekel zbranemu ljudstvu: Ker je Bog odkazal novo pot, služiti mu, moramo poiskati moža, kteremu bomo Devico v varstvo in brambo lahko izročili. Ali kdo bo ta mož? In viši duhoven je zopet vprašal Jehovo — Boga — in Božji sklep se je glasil z besedami preroka Izaija: „In pognala bo mladika iz Jesetove korenine, in cvetlica zrastle iz njegove korenine. In Gospodov Duh bo na njem počival.“ (11, 1, 2.)

Zdaj je oklical viši duhoven, naj se snidejo v Jeruzalemskem tempelju vsi neoženjeni možje iz rodu kralja Davida. Vsi pridejo. Le Jožef ne; ker je zavoljo svoje obljube vednega devištva mislil, da ta klic njemu ne velja. Ko se mladenči v tempelju snidejo, bilo jim je naročeno, naj slehern na večer pred Gospodov altar položi suho oljkino vejico in čigar vejica bo drugo jutro cvetela, on bo dobil za ženo Marijo, hčer Joahima in Ane, rodu kralja Davida. Ko so vejice pred svetiščem ležale, je eden mladenčev, Agab, priserčno zdihoval k Bogu,

naj bi njegova vejica zacvetela, in naj bi premilo Devico on za ženo dobil.

Ko pa jutro nastane, ni nobena vejica cvetela. Vsi mladenči so bili žalostni. Agab pa je točil britke solze, ker njegovo upanje ni bilo spolnjeno. Vzel je svojo vejico, jo zlomil in žalosten proč šel.

Vnovič so molili. In Božja volja je bila razodeta, da ni prinesel vejice ravno on, s katerim naj se Devica zaroči. Na vse kraje so šli poslanci in skerbno so popraševali, da so slednjič dobili Jožefa, ter so ga pripeljali. Opomnjen je položil svojo vejico pred svetišče; in urno se vejica razcvete in beli golobček pride in se vsede nanj. Vsi spoznajo, da Jožef je izvoljeni ženin preblaženi Devici in mu srečo voščijo.

Marija je med tem vsa v molitvi zamaknjena. Ko pa zve, kaj se je bilo zgodilo, se ni več branila, marveč je privolila v zaroko. Po Božjem razodenju je spoznala, da ta pravični mož, že prileten, jej bo varh, oče in bramba njeni deviški čistosti. Zaroka je bila po judovski navadi, da je ženin svoji nevesti podal majhno darilo, rekoč: „Ako privoliš in hočeš biti moja žena, vzemi to zastavo!“ Marija je sprejela dar in bila je postavno z Jožefom zaročena.

Pri Judih ni bil sklenjen noben zakon brez zaroke. Poroka je bila nekoliko poznejše. Med tem pa ženin s svojo nevesto ni nič občeval; vendar je bila zaročena po postavi že njegova žena. Po splošni misli je bil Jožef takrat nekaj čez trideset let star. Po zaroki se je podal v Betlehem, da je potrebno preskerbel za poroko. In Marija je bila pri svojih.

Po dnevih potrebnega pripravljanja sta prišla v Jeruzalem. Pred Gospodom duhovnom je Jožef svoji prečisti nevesti djal perstan na perst z besedami:

„Glej, zdaj si moja žena po postavi Mojzesovi in po navadi Izraelcev!“ Po končanem ženitovanju sta se zaročena podala v Nazaret, kjer sta obljubo vednega devišstva ponovila, ter v sveti nedolžnosti, kakor brat in sestra, živela.

Sveti Brigiti je preblažena Devica tole razodela: „Odslej mi je Jožef služil, kakor svoji Gospi; jaz pa sem njemu pomagala tudi pri najslabših opravilih. Iz njegovih ust ni bilo nobene nepotrebne besede, nobenega godernjanja, nobene nevolje. Bil je pri vseh opravilih izgled poterpežljivosti, pri delu skerbni, pohleven do zdražljivih, meni neizrečeno postrežljiv, zvest branitelj mojega devišstva in vedna priča Božjih čudežev. Vsemu posvetnemu je odmerl, ter je le po nebeškem hrepenel in tako poln bil žive vere na obljube Božje, da je vedno ponavljal: „Le zato hočem živeti, da vidim voljo Božjo spolnovati.“ Prav malokdaj je šel v kako družbo ali v posvetovanje; vse njegovo djanje in nehanje je veljalo le naredbam Božje previdnosti. — Kar je Mati Božja sveti Brigiti razodela, to nam potrdi sveto pismo z malimi besedami, katero smo poprej brali.

Blizo Marijine hišice je imel Jožef svojo delavnico, kjer je neutrudeno delal, da je sebi in svoji izvoljeni nevesti vsakdanji kruh v potu svojega obraza zaslužil. Še zdaj kažejo kraj, kjer je stala njegova delavnica. Marija je bila izurjena v vezenji, kakor piše sveti Epifanij. Tudi je urno predla. Jeruzalemska cerkev je dolgo časa hranila njen koželj, katerega je poznej cesarica sveta Pulherija v Carigrad veliki Marijini cerkvi darovala. Se ve da je hišna dela z vso skerbjo opravljala. Po končanem delu je imela svoje veselje v sveti molitvi. V spominu na Gospodove obljube je prisercno zdihovala po prihodu njega, ki je obljubljeni Mesija, ki je Odrašenik sveta.

Pa tudi sveti Jožef, ko je po končanem delu s pičlo hrano se okrepčal, je v pobožni molitvi po obljubljenem Mesiju zdihoval. Pretekla sta dva mesca po poroki. Prišel je večno imenitni dan, v katerem naj se po Božjem sklepu dopolni nerazumljiva skrivnost, včlovečenje Sinu Božjega. Bil je petindvajseti dan sušca. Sveti Jožef je tesaril v svoji delavnici. Marija pa je po svoji navadi molila v svoji tihi hišici. Njen Duh se je k Bogu povzdignil in v globočino njegovega veličastva zamaknil. In glej! angelj Gospodov se prikaže ter jej naznani, da bo ona Mati Sina Najvišega. Ko po skerbnem premisleku zastran svoje obljube vednega devištva izreče svoj: „Fiat! — Naj se zgodi!“ prešine veselo zavzetje nebo in zemljo; in največa skrivnost, od stvarjenega sveta sem, je spolnjena. — Marija Devica je Mati, Mati Sinu Božjega, Mati Odrešenika sveta. Ko je angelj Gospodov že odšel, je vsa zamaknjena še klečala. Čudenje, stermenje, radost in ponižanje jo je napolnilo. Kako se je vse to zgodilo, ni razumela; to pa je vedela, da je angelj rekel: „Pri Bogu ni nemogoča nobena reč.“ (Luk. 1, 37.) Zato je vse z otroško priprostostjo verovala; kar pa je videla in slišala, je v svojem sercu ohranila. Celo Jožefu, svojemu možu, ni nič razodela. Bogu samemu je prepustila razodenje te velike skrivnosti.

Sveti Alfonz Ligvori pravi, da je Marija v spominu na angeljevo razodenje spoznala, da hoče Bog zaklade svoje milosti najprej hiši pobožnega Caharija nakloniti. Vzdignila se je toraj Mati Božja in šla je čez hribe k svoji teti Elizabeti. Tri mesce je bila Marija pri Caharijevih. O kolika obilnost Božjega blagoslova je napolnila celo hišo! Cerkveni učeniki terdijo, da posvečenje svetega Janeza Kerstnika in angeljska nedolžnost

njegovega življenja je bil nasledek tiste milosti, tistega blagoslova, kterega je pričujočnost Marijina njegovi duši naklonila.

Ko je preblažena Devica in Mati Božja voljo Božjo spolnila, vernila se je v Nazaret nazaj. Hodila je, premišljevaje to, kar je v hiši svoje svete tete slišala in kar se bo v prihodnosti zgodilo; saj je vedela, da skrivnosti svojega materinstva dalje prikrivati ne bo mogla. In zares! kmalo po vrnitvi zapazi sveti Jožef, da je preblažena Devica mati. Svojim očem ni precej mogel verjeti; hudi dvomi terpinčijo njegovo dušo. Videl je, kako se Marija pri svojih vsakdanjih opraviilih priprosto in nedolžno obnaša, kako lepo pri-serčno moli, z nebeškim mirom sveto pismo prebira, in ni mogel razumeti, da bi zakonsko zvestobo prelomiti mogla in da bi njega priprostega prevariti mogla ona, tako sramožljiva, tako tiha in ponižna Devica, ki je bila v tempeljnu zrejena, ki si ni upala moškega pogledati, ki je v zaroko le težko privolila, ki je vedno devištvo obljubila, ki je na svojem premilem obrazu nebeški mir in veselje razodevala, ki je bolj v nebesih kakor na zemlji bivala. Z vso močjo se je vojskoval zoper sum in natolcevanje; pa vsaki dan je to vojsko ponavljal. Zares! Marija je bila v preblaženem stanu! Kaj hoče početi? Marijo pri sebi imeti, sam sebe osramotiti in zoper postavo grešiti; ali jo zavreči brez gotovega uzroka; ali jo sodnikom naznaniti in v smert izdati? Nezmerena žalost prevzame njegovo serce. Rad bi jo vprašal. Ali njegova nedolžnost, njegova plemenitost je previsoka, presveta in ravno tako je čiste nedolžnosti svoje preblažene neveste toliko prepričan, da si ni upal, Mariji le v misel vzeti tega, kar mu je tako hude dvome delalo.

Po dolgem hudem boju je pravični mož sklenil, rešiti dobro ime svoje za-

ročnice, ki se ni hotela opravičiti, zaroke na tihem razvezati in jo na skrivnem zapustiti. — S to mislijo se podá k pokoj. Dolgo ne more zaspati; slednjič mu nezmerna britkost in britka žalost zatisne trudne oči. In glej, zdaj pride angelj Gospodov v spanji in mu reče: „Jožef, Davidov sin! ne boj se k sebi vzeti Marije, svoje žene; zakaj, kar je v njej rojeno, je od svetega Duha. Rodila pa bo Sina in imenuj njegovo ime Jezus; On bo namreč odrešil svoje ljudstvo od njih grehov.“ (Mal. 1, 20, 21.) Angelj ga imenuje „sinu Davidovega“, ker bil je rodu kralja Davida ter bil je odbran za to, da spolni nalogo tega rodu, da bo iz tega rodu izhajočega, obljubljenega Mesija v njegovih otroških letih hranil in varoval in tako pripomogel uresničiti in spolniti namene, ktere je Vsegamogočni z Davidovo hišo imel. Jožef je bil popolnoma pomirjen, vsi dvomi so iz njegovega serca zginili, in ko se prebudi, poln zahvale Božji dobroti in milosti, moli nerazumljiva pota previdnosti Božje. Zagotovljen, prepričan je bil, da tudi pred svetom ne bo osramoten in njegova nevesta ne bo kazni kriva; ampak da ju čaka čast in spoštovanje; ker njegova prečista nevesta nosi v svojem presvetem telesu upanje in pričakovanje celega sveta; da je prišel na svet toliko zaželeni Jezus, kteremu je Marija Mati po prečudni naredbi Božji.

Do dneva je bil ves zamaknjen v premišljevanji velike skrivnosti včlovečenja Sinu Božjega. Vzhajajoče solnce ga je še v molitvi dobilo. Slednjič vstane, poln presladke tolažbe in nebeške radosti. O, zdaj ni več mislil na to, da bi Marijo zapustil! — Preblažena Devica je urno z veseljem zapazila jasno in mirno obličje svojega moža in ko je zvedela, kaj se mu je to noč zgodilo, je njeno serce polno radosti hvalilo in slavilo Izraelovega Boga,

ki se je ozerl na ponižnost svoje dekle. Pogovarja se zdaj s svojim svetim možem in mu razodene vse, kar se je ž njo godilo, kar jej je angelj pravil in kar je sveti Duh v njej storil. Kdo bo razumel, s koliko priserčnostjo in s koliko modrostjo je Marija, razsvetljena od svetega Duha, svojemu svetemu možu dopovedala veliki čudež včlovečenja Sinu Božjega? Sveti Atanazij Mariji te-le besede prilastuje: „Predragi moj mož! čemu si imel te dvome? Ne, ne; nikakoršnega uzroka ni, da bi se sramoval. Hvala Bogu! jaz sem slava in čast vsemu človeškemu rodu. Popravila bom zadolženje perve Eve, odvernila bom goreči meč Kerubina, ki je vrata v sveti raj zaperl. Gospoda vsega sveta nosim. Le nekoliko še počakaj in pastirji te bodo prepričali, kralji te bodo zagotovili, množica nebeških duhov ti bo pričala, kaj je Gospod velicega meni storil. Sam se boš prepričal, kaj se mi je prigodilo in spoznal boš, da me vsi srečno imenujejo. Živiva v sveti ljubezni in pričakujva dela Božjega!“ — (Vse to je bolj natanko popisano v prvih bukvah.)

Bližal se je čas, da bi Marija, preblažena Devica in Mati, porodila pričakovanje vseh ljudstev, Zveličarja sveta. Božja previdnost je tako vravnala, da je ta čas zapovedal rimski cesar Avgust, naj se popiše ves svet. Ker sta bila Jožef in Marija rodu kralja Davida, sta morala iti v Betlehem. Akoravno je bila dolga pot, za presveto Mater zares težavna, vendar sta se podverгла povelju cesarjevemu, da se je dopolnilo prerokovanje Miheja, ki pravi: „In ti Betlehem Efrata, majhen si med tisoči v Judu, iz tebe mi pride Gospodovalec v Izraelu in njegov izhod je od začetka od večnih dni.“ (5, 2.)

Na potovanji sta se menila od nebeškega Deteta, kterege je nosila v svojem naročji Marija, ona živ tabernakelj

Gospodov. Spominjala sta se starih pre-rokovanj in njih čudnega spolnjenja; zamislila sta se v prečudna pota Gospodova in njuno serce se je radovalo v molitvi, slavi in zahvali proti neskončni dobroti in modrosti Božji, ki vse tako ljubo vlada in vravna. Sveti Jožef se je še posebno veselil, da je bil tako srečen in je smel varovati in voditi Mater Božjega Sina.

Ali ti Betlehem! ti nisi imel prostora za nje. Podzemeljska votlina, v katero so ubogi pastirji o nevihtah in po noči svojo čedo zaganjali, ta je bila rojstna palača kralju nebes in zemlje, v tem zapuščenem hlevu je bil rojen Zveličar sveta. Sveti Jožef je bil tisti presrečni mož, ki je prvi zmed vseh smel gledati, moliti, na svoje naročje vzeti in na svoje serce pritisniti obljubljenega Mesija, včlovečenega Sinu Božjega. Človek bi mogel imeti njegovo serce, da bi spoznal, kaj je on takrat občutil in s koliko pobožnostjo in s koliko ljubeznijo je Zveličarja molil. Sveti Bernard zakliče: „Kolika sreča, Jezusa ne le gledati, ampak ga tudi slišati, na serce pritisniti, ga pestovati, ga objemati, se ž njim radovati ter se vdeležiti skrivnosti Božjih!“ — In imenitni Gerzon pravi: „O čudež povikševanja, o neprimerljiva čast! Mati Božja, kraljica nebeška, imenuje Jožefa svojega gospoda! Včlovečeni Sin Božji ga imenuje očeta in mu je pokoren!“

Občudovanja vredna je pri vsem tem ponižnost svetega Jožefa. On vse te preimenitne prednosti in darove Božje za se ohrani in vse Bogu prepusti, naj jih v svoji modrosti razodene, kedar in kakor hoče. Nobene druge časti ne pozna, kakor le, da za svojo družino po očetovsko skerbi. To pa stori z vso zvestobo in z vso vdanostjo. On gre v Jeruzalem, da po Mojzesovi postavi opravi v Gospodovem tempelju zapovedani dar

za nebeško Dete. In ko hoče Herod Dete umoriti in mu angelj oznani, naj beži v Egipt, urno vstane, ne preiskuje Božjih naredb, zapusti delo in domovino in gre v Egipt. Zares težavno, nevarno popotovanje, iti v čisto neznano, ptujo in neverno deželo, brez potrebnih denarjev, brez vsega upanja, kje bo kaj za-sluzka, o zimskem času, skoz puščavo, brez vodnika, brez varha, z novo rojenim Detetom in njegovo mlado Materjo! Ali Jožef ne mermra. On ve, da je tako volja Božja in to mu je zadosti.

Po smerti Herodovi gre na povelje angeljevo zopet nazaj v Nazaret. Tu je tesaril, da je bil Gospod blizu trideset let star, zadovoljen s svojim stanom. O zares presrečna hiša Nazareška, v kateri je prebivala sveta družina! Nebeški mir, nebeško veselje je bilo tukaj. Kdo pač je bil bolj srečen na širokem svetu, kakor sta bila Marija in Jožef? Saj je ž njima pod eno streho prebival Jezus, Sin Božji, radost in veselje vseh angeljev. Ko je jutranje solnce s svojimi prvimi žarki posijalo skoz majhno oknjice v revno hišico, je Jožef svoj prvi pogled obrnil na premilo obličje Jezusovo in zamaknjen ga je gledal, kako je pervino svoje molitve k svojemu nebeškemu Očetu pošiljal. Dalje časa se je veselil tacega radostnega pogleda; potem je zapustil mirno hišico in se podal v svojo delavnico. K Bogu povzdigne svoje obličje in vzame sekiro ali žago ter prične svoje težavno delo. Pot mu teče po obrazu; ali njegove oči razodevajo zadovoljnost, njegov obraz se prijazno smehlja: saj je plačilo njegovega dela, njegovega truda in njegovega pota namenjeno preljubljenemu Jezusu in prečisti Devici Mariji. Ali glej! kdo stopi mirno in veselo v delavnico? Jezus je. Svitlo-rumeni kodrasti lasci pokrivajo njegovo glavo; njegova lica so še goreča v priserčnosti jutranje molitve,

njegove nedolžne oči gledajo z otroškim veseljem skrbnega rednika. Bliža se in milo vpraša, kaj če delati. Kakor v svetih sanjah ga Jožef gleda. On dobro ve, da so valovi in vetrovi pokorni njemu, ki čaka njegovega povelja; ve, da vlada nebo in zemlja on, kateremu naj delo odkazuje; ve, da so mu nebesa v sedež, da mu je zemlja v podnožje, da so milijoni angeljev v postrežbo njemu, ki hoče ubogemu tesarju pomagati, pokoren biti! Kako mu hoče zapovedovati? Pa Jezus hoče pokoren biti. Saj je prišel za to na ta svet, da bi stregel, ne da bi zapovedoval. To je volja Božja in to oserči ponižnega Jožefa. O kako rad bi bil pred Jezusa padel in ga molil! Ali Bog je hotel, da ni bil le imenovan Jezusov oče; ampak da je kot glava svete družine tudi njej zapovedoval. Kako visoko, nerazumljivo čast je imel sveti Jožef, in kako nezmerno velika je bila podložnost našega Zveličarja do njegovega rednika! Jezus vzame težko sekiro in seka in teše kakor pomočnik, neutrudljivo do poznega večera. Ni gledal žulov, ktere mu je napravila težka sekira; ni čutil potú, ki mu je po obrazu tekkel; ni se zmenil za trudnost, ki je njegove ude napadala, v spominu na besede, ktere je slišal Adam iz ust Božjih: „V potu svojega obraza boš kruh jedel.“ (I. Mojz. 1, 19.)

Akoravno pa je sveti Jožef imel to veliko veselje, da je vedno bival pri svojem ljubem Jezusu, akoravno so nebeški pogovori z Jezusom njegovo zveličansko radost množili, vendar ga je večkrat napadla mila žalost, ko je namreč videl, kako naš Zveličar že takrat hoče celiti trojno veliko rano, na katero je zagrešeno človeštvo do smerti bolno bilo. In ta trojna rana je želja po bogastvu, po časti in poželjenju mesa. Sveti Jožef je videl, kako Jezus zadostuje želji po bogastvu z največjo revščino, želji po časti z ve-

likim poniževanjem in poželjenja mesa z vednim zatajevanjem.

O presrečni Jožef! z Jezusom si delal, ž njim si sedel pri eni mizi, ž njim si jedel kruh revnih, ž njim si pil iz studenca, iz katerega je Jezus zajemal, ž njim si prebiral sveto pismo, ž njim si stanoval pod eno streho! Vedna obhoja z Jezusom, ki je dan na dan svojo nebeško modrost razodeval, ti je bila presrečna šola, v kateri si vse Bogu dopadljive čednosti spoznal in si jih v najvišji stopinji prilastil. Jezus sam ti je bil učnik z besedo in z djanjem. Prav te imenuje sveti evangelij „pravičnega moža!“

O sveti Jožef, prosi za nas, da tudi mi posnemamo Jezusa, da bomo tudi mi pravični.

2. Sveti Jožef pravičen mož.

Da sveti evangelij po vsej pravici imenuje svetega Jožefa pravičnega, to nam priča *njegova živa vera*.

Angelj mu razodene skrivnost včlovečenja našega Zveličarja, in on ni dvomil nad besedami Gospodovega poslanca, kakor je dvomil Caharija. On je verjel in precej je vzel Marijo k sebi ter jo je z vso častjo spoštoval, kakor Mater Sinu Božjega. Angelj mu prinese žalostno povelje, naj po noči vstane in naj beži z Materjo in ž njenim Božjim Detetom v Egipt, da ga reši pred grozovitim zalezovanjem neusmiljenega Heroda. — Angelj mu zopet zapove, iti nazaj na Izraelsko; on veruje in ne poprašuje, kam naj se oberne, kje naj se vstanovi. Zato ne zahteva nobenega čudeža, kakor Mojzes, ne išče nobenega znamenja, kakor Gedeon; on ima živo vero, kakor Abraham, kakor njegov kraljevi praded David.

Ta njegova vera se je v obhoji z Jezusom množila, še le bolj oživela. Ko sta prebiralta sveto pismo, mu je mili

Jezus razlagal prerokovanja starih očakov, ki so govorili od prihodnjega Mesija ter ga je opomnil, kako se bodo vsa prerokovanja nad njim spolnila, kako bo on ubogim sveti evangelij oznanoval, kako bo v spričevanju njegovega poslanstva s čudeži dokazoval; pa tudi je povedal, kako ga bodo njegovi sovražniki preganjali, vjeli, pred krivične sodnike vlekli, ga križali; da bo pa tretji dan iz groba vstal in potem se nazaj v nebesa podal, kakor bo tudi njega, svojega zvestega rednika seboj vzela.

Jožef je verno poslušal, vse verjel ter ni prav nič dvomil, akoravno je videl, kako Jezus ž njim kot revni tesar dela, in ne stori nikakoršnega čudeža, da bi ga v veri poterdoval. On je vse to živo veroval tudi takrat, ko je umiral, če tudi ni videl spolnjene nobene skrivnosti, katere mu je Jezus razodel. — On je trdno veroval do zadnjega trenutka svojega življenja. O blagor tebi, sveti Jožef, ker si veroval kakor tvoja deviška Mater nevesta Marija!

Tako *trdno* je bilo tudi *njegovo zaupanje* na Božjo previdnost. Kakor vsi pobožni Izraelci je tudi on željno pričakoval obljubljenega Mesija. Priserčeno je hrepenel po toliko zaželjenim, da bi se skoraj obljube Božje spolnile, se nebesa odperla in pravičnega poslala? In ko je njegova želja spolnjena in je sam tisti presrečni, da je tako dolgo pričakovanega na svojem naročji imel; kako lepo se sveti takrat njegovo trdno zaupanje! Na dve sto ur dolgem popotovanji ni imel nobenega drugega vodnika, ne druge podpore, kakor le zaupanje na previdnost Božjo! Z Božjim Detetom prehodi strahovito puščavo. Mar ga ne bo strah in groza? Ali kaj se hoče bati? saj ima pri sebi njega, ki je nekdaj Izraelsko ljudstvo s svojo mogočno roko peljal v obljubljeno deželo nazaj skoz to puščavo,

ki je Izraelovim otrokom dal iz skale bistre vode, ko je bilo žejno in mu je dal mane, ko je bilo lačno. — Razne težave in hude bridkosti so ga napadale po tej nezmerni in prazni puščavi. Ni je bilo hladne sence proti žgeči solnčni vročini. Ni je bilo nikakoršne strehe za prenočišče. Divje zverine se podijo okoli njega, on sliši njihovo tuljenje. In vendar njegovo zaupanje na previdnost Božjo ne omahuje. Slednjič pride v neznano deželo, kjer ne poznajo pravega Boga, kjer hudoben duh v svojih malikih gospoduje, kjer govorijo ptuj jezik, kjer vladajo ptuje navade. On nikogar ne pozna. Kje bo prebival? kje bo kaj za sluzka? kje bo kruh, da bo svojo sveto družino preživel? — In njegovo zaupanje nič ne omahuje.

Po mnogoterih težavah gre nazaj v Nazaret. Bo li zdaj brez bridkosti? O ne! Tudi tu se mora vojskovati z revščino in z uboštvo, da mu starost vse moči pobere in gre za svojimi očeti. Umerje, preden je njegov preljubljeni Jezus odrešenje sveta dopolnil. Pa tudi še v smerti ga ne zapusti upanje, da bo v njegovem veličastvu enkrat gledal Jezusa, katerega je tukaj v revščini redil.

Pravičen je bil sveti Jožef, ker *njegova ljubezen do Boga je bila nezmerna*. Sveti Pavel pravi: „Zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen; to troje; največa med temi je ljubezen. (I. Kor. 13, 13.) Ljubezen je krona vsem čednostim; ona daje vsem čednostim popolnost; saj je ljubezen Božja v človeškem sereu popolnost sama. Delo brez ljubezni nima pri Bogu nobene veljave. Sveti Jožef pa je bil že „pravičen“, preden je bil zaročen z Marijo. Imel je tako popolno ljubezen Božjo. On je ljubil Boga čez vse zavoljo njega samega; zato ker je največa dobrota. Na tanjko je spolnoval zapovedi Božje, vse naredbe Gospodove postave. Greha,

edinega zla, ni bilo v njem. Njegovo serce je bilo čisto, kakor lilija, ki je na njegovi palici cvetela; Bog sam je bil v njem. Zato se je odpovedal vsemu posvetnemu in zvolil si je težavno delo ubozega tesarja. Zato je posvetil svoje devištvo Bogu, da je le njega samega ljubil. Ker ga je Bog od vekomaj sem izvolil rednika svojemu Sinu in da ga je za to čast dostojnega pripravil, dal mu je največi dar. In ta dar je popolnoma, sveta, čista ljubezen. Bog dal mu je iskrico tiste neskončne, večne, neizrečene ljubezni, s katero je on svojega edinorojenega Sina od vekomaj ljubil. In ta iskrica je v čistem sercu pravičnega Jožefa vnela toliki ogenj svete ljubezni, da bi bil v tem ognju umerl, ako bi ga ne bil Bog pri življenji ohranil.

Ta ljubezen je dan na dan rastla v sercu pravičnega Jožefa, ko je k sebi vzel Marijo, Mater svete ljubezni; tako da je bilo njegovo serce utopljeno v morje goreče ljubezni. — Ako imenujemo evangelista svetega Janeza, Jezusovega ljubljence, ker je smel pri zadnji večerji sloneti na Gospodovih persih; ako je v Emavz gredočim učencem serce v ljubezni gorelo, ko sta nekoliko pota z Gospodom šla in ga verno poslušala; ako je spokorna Magdalena vsa sama iz se bila, ko je včasih pri Gospodovih nogah ga poslušati smela; kakšen ogenj presvete ljubezni je gorel v sercu pravičnega Jožefa, ko je z Jezusom trideset let v najpriserčnejši vdanosti živel, ga poljuboval, objemal, na svoja persa pritiskal, ž njim molil, ž njim delal, ž njim terpel! V terpljenji se ljubezen pokaže v svoji pravi velikosti. Koliko bridkosti in skerbi, koliko strahu in težav, koliko terpljenja in truda je prestal Jožef za svojega preljubljenega Jezusa! Bil je prav mučenik svete ljubezni! Ta ogenj svete ljubezni je dobival vedno nov živež v

preserčni obhoji z Jezusom in z Marijo, in še bolj v premišljevanji tistih nebeških skrivnosti, ktere mu je mili Jezus odkrival in v ktere se je vedno bolj in bolj zamislil; da je slednjič ta velika ljubezen prevzela celo njegovo serce in je v tej ljubezni umerl. Sveti Frančišek Salezij pravi: „Sveti Jožef ni mogel umreti drugačne smerti, kakor le smerti ljubezni. Taka smert, izmed vseh najbolj blaga, je morala skleniti najbolj blago življenje, ki je kdaj na svetu bilo. In ta smert je bila tako lepa, da bi si jo angelji želeli, ako bi umreti mogli.“

Sveta ljubezen Božja pa ne terpi nič nečistega. Podobna je solnčnemu žarku, ki se v čisti rosi lesketa; podobna je ognju, ki vse nečisto povžije. Kedar pa izrečeš prelepo Ime „Marija“, je s to besedo naznanjeno tudi „devištvo“. In ko izrečeš Ime „Jožef“, je naznanjen tudi „prečisti ženin preblazene Device“. Bog je hotel, da sta bila Marija in Jožef perva, ki sta povzdignila bandero devištva, ki je takrat v blatu nesrečnega greha nepoznano ležalo. Ker je Bog neskončno moder, je prečisto Devico in Mater svojega edinorojenega Sina izročil gotovo najčistejšemu možu. Cerkveni učniki so sploh te misli, da je svetí Jožef storil obljubo vednega devištva. Lilija, cvetlični venec, beli golobček so znamenja devištva, nedolžnosti in čistosti. Sveta cerkev ta znamenja od nekdaj sem daje svetemu Jožefu zavoljo njegove čistosti in nedolžnosti. Njegova čistost je bila vedno lepša, častitljivejša, da je presegla celo čistost in lepoto angeljev, kakor pravi svetí Frančišek Salezij. Ta svetí mož piše: „Ko pozemeljsko solnce le nekaj dni potrebuje, da stori lilijo bliščeče-belo, kdo bo dopovedal prečudni blišč, ktere ga je dosegla čistost svetega Jožefa, katero je obsevalo tako dolgo noč in dan, Božje solnce, Jezus sam in skrivnostna luna, Marija?“

Ako je Marija s svojim Božjim Detetom svetega Janeza Kerstnika pod srcem njegove matere Elizabete angeljsko čistega posvetila v tistem trenutku, ko se mu je približala, da ga je celo Jezus angelja imenoval, kako je bil pač posvečen Jožef, ki je do trideset let blizu nje bival, da ga po pravici bolj angelja, kakor človeka imenovati smemo? (Kornel. a lap. in Mat.)

Ena najlepših, Bogu najbolj dopadljivih čednosti je *pokorščina*. Tudi to kazalo čednosti je moral imeti „pravični Jožef“. Zares je bila podstava nezmerne svetosti svetega Jožefa njegova resnična pokorščina. Od prvega časa je na tanjko spolnoval vse zapovedi Božje in vse naredbe Mojzesove postave. Le pokorščina ga je pripravila, da je privolil v zaroko z Marijo Devico; prepustil je Bogu skerb za svoje devišstvo, katero mu je z obljubo posvetil. Brez vsega mermranja se poda na povelje cesarjevo z Marijo, o hudem zimskem času, v Betlehem. Komaj pride nazaj v Nazaret, že mu angelj ukaže, naj z Detetom in njegovo Materjo beži v Egipt. Lahko bi bil pomišljeval, ker ravno tisti angelj mu je malo poprej rekel, da bo Izraelsko ljudstvo rešil on, s katerim naj zdaj beži. Toda on nima nobene besede zoper povelje angeljevo. Lahko bi bil ugovarjal: Kako naj grem v ptujo, neznano deželo? kdo bo redil nebeško Dete in Mater njegovo? — Ni je zoperne besede iz njegovih ust. On vzame Dete in njegovo Mater in beži. Ravno tako urno gre na angeljske besede nazaj ter biva v zaničevanem Nazaretu, ker Bog tako hoče. On živi v revščini, dela in hrani nebeško Dete, katero živi in hrani vse vstvarjene reči; ker Bog tako hoče. On umerje pred spolnjenjem velicega dela človeškega odrešenja, kot slavni dar pokorščine, ker Bog tako hoče.

Pokorščina pa se opira na *ponižnost*. Brez ponižnosti ni nobene pokorščine. Le „kdor se ponižuje, on bo povišan“, pravi Jezus. (Mat. 23, 12.) Jožef bi ne bil nikoli k toliki časti rednika Zveličarja sveta povišan, ako bi se ne bil tako globoko ponižal. Bil je kraljevega rodu Davidovega, imel pradede svete očake, imenitne može, Abraham, Izaka in Jakoba; vendar se s svojim imenitnim rodом ni nikdar ponašal. Ni se sramoval in kot ubog tesar si je kruh služil in na tihem je v svoji delavnici živel. Iskali so ga, ko so sveti Devici hoteli preskerbeti ženina kraljevega rodu Davidovega.

Ko je zvedel, da je Marija Mati Sinu Božjemu, si je mislil, da pač ni vreden, da bi je jestregel. V svoji ponižnosti si je zvolil v prebivanje svoje od Judov zaničevano mesto Nazaret, od ktereга so govorili, da ne more od njega kaj pridati. Njegovo ponižnost razodeva obljuba, da je hotel celo življenje deviško živeti; in sicer takrat, ko je sramota bila, umreti brez naslednikov. Nadalje razodeva njegovo ponižnost to, ker se ni upal dati Jezusu Ime precej po rojstvu, ni si upal imeti ga in ravnati ž njim, kakor s svojim sinom. Ponižnost mu je velela, da je bežal v Egipt in ni oporekal, akoravno je vedel, da se mu bo tam hudo godilo in da bo zaničevan. S ponižnim srcem je sprejel odgovor Jezusov v tempelju, ki je rekel: „Nista le vedela, da moram v tem biti, kar je mojega Očeta?“ (Luk. 2, 49.) Ponižnost mu je branila, pozvedati po pomenu le-teh besed.

Tudi ta nebeška čednost se je v njem vedno bolj in bolj množila pri pogledu neskončnega poniževanja Božjega Sina. Kaj pač je mislil, kaj je v svojem srcu čutil, ko ga je mili Jezus, on večna modrost, za kak svet vprašal; ko mu je on, večna vsegamogočnost, bil pokoren; ko mu je on, vsegamogočni, celo služil in

pri težkem delu pomagal? In kaj je čutil v svojem srcu, ko je Marija ponižno ga ubogala, mu stregla, ga svojega gospodarja imenovala. Ali ga niso le-ti prelepi, nebeški zgledi tolikega poniževanja, ki jih je vsaki dan pred seboj imel, močno spodbujali, da je svojo edino srečo, svojo edino čast le v tem iskal, da je s svojim poniževanjem včlovečenemu Sinu Božjemu do konca svojega življenja nasledoval?

Da bi spoznali, kako zares „pravičen“ mož je bil sveti Jožef, bi mogel zdaj še kaj povedati od njegove *poterpežljivosti*, od njegove *vdanosti* v presveto voljo Božjo, od njegove *krotkosti*, od njegove *ljubezni do uboštva*. Vse te čednosti pa smo lahko videli v njegovi presveti ljubezni do Boga. Saj je imel sveti Jožef najpopolnši ljubezen do Boga. „Ljubezen pa je poterpežljiva . . se ne da razdražiti . . vse preterpi . . vse prenese“, pravi sveti apostelj (I. Kor. 13, 4 — 7.)

Vendar naj saj nekoliko opomnim njegovega v Kristusu skritega, *notranjega življenja*, ki je bilo z življenjem Jezusa Kristusa in njegove preblazene Matere popolnoma sklenjeno in se je, temu svetu neznano, vilo kakor čist in bister studenček pod senco dreves in germičkov. Kakor pa tihi studenček pod seboj skriva drage bisere, tako so v čistem srcu svetega Jožefa skriti predragi zakladi notranjega življenja.

Njegovo serce se ne bojuje z nespodobnim nagnjenjem, ne s hudobno strastjo. V njem je najpopolnši mir. Njegova duša je s čisto lučjo razsvetljena. V vedni molitvi se brez težave povzdiguje v premišljevanje najimenitniših skrivnosti in v morje svete radosti je vtopljeno njegovo serce. — Za ta svet neobčutljiv živi le za svojega Boga in Zveličarja. On gleda, pozna in ljubi le njega. Bolečine, katere terpi, bridkosti, ki ga napadavajo, skerbi in težave, ki ga vedno obdajajo,

notranjega miru njegove duše ne begajo, ker volja Božja jih ima v popolni berzdi. — Delo ga ne moti, da bi s svojim Bogom in Gospodom ne bil sklenjen. Njegove potrebščine so čisto majhne. Hvalležno zavživa svojo pičlo hrano. Pije čisto vodo. Njegova obleka je revna, njegovo pohoštvo priprosto, njegovo stanovanje majhno. In z vsem tem je zadovoljen, ker njegovo serce je prosto vsega posvetnega. Njegovo veselje, njegova radost je le v tem, da ima Jezusa, da ljubi njega, da je zedinjen le z njim. Ta ljubezen mu posladi vse terpljenje, vse bolečine.

Ako Božji Zveličar blagruje nje, ki so ga tukaj na zemlji videli, ko pravi: „Srečne oči, katere vidijo, kar vi vidite!“ (Luk. 10, 23), ako se očak Abraham veselil, ko pred peklom vidi dan prihoda Jezusa Kristusa; koliko veselje, koliko radost je občutil in vžival sveti Jožef, ko je Jezusa trideset let, dan na dan, z obličja v obličje gledal in je v njem vsaki dan videl novo razodenje njegove neskončne popolnosti, ter je tako vedno globokejšje segal v njegovo presveto Serce, v to brezno ljubezni, v to morje vseh milosti in čednosti! Ozaljšan z oblačilom posvečujoče milosti Božje, katerega z nobenim grešnim madežem nikdar ni omaževal, je bil v čisti nedolžnosti pred očmi Jezusa in Marije ter je stopal od čednosti do čednosti, je prejemal vedno nove milosti, je neprenehoma množil svoje zaslužnje, da se je spolnilo nad njim, kar pomeni njegovo Ime Jožef, to je „množenje.“

In če kraljevi pevec David pravi: „Draga je pred Gospodovim obličjem smert njegovih svetih“ (Ps. 115, 6), kako draga je bila Gospodovemu obličju še le smert svetega Jožefa!

Dognano je bilo njegovo delo; pri kraji je bilo veličastno opravilo, da je Zveličarja sveta v njegovi mladosti pre-

redil, hranil in varoval, da je bil priča in varh neomadežanemu devištvu preblazene Matere Božje, da je njej v vseh potrebah zvesto pomagal. To veličastno opravilo je z vso zvestobo končal in voljo Božjo je na tanjko spolnil. Trideset let je z vso skerbjo opravljal dolžnosti dobrega očeta in zvestega moža; in to vse iz čistega namena, v popolni ljubezni do svojega Boga in Gospoda. Njegovo življenje je bilo za življenjem njegove prečesčene neveste najsvetejše. Njegova sveta smert pa je bila dopolnjenje tega prelepega življenja in presladko plačilo njegove velike, priserčne ljubezni.

Prišel je čas, ko je Jezus zapustil samotno tesarijo in je po tem skrivnem življenji očitno učiti začel. Hodil je po mestih in vaseh Judejskih in je svojo Božjo besedo s čudeži poterdoval. Vsemu ljudstvu je hotel oznanovati svojega nebeškega Očeta. Zato je moral njegov dozdevni oče se ločiti iz tega sveta, da Jezusovi poslušavci niso zbegani bili, ko jim je na vprašanje: „Kje je tvoj oče?“ Jezus odgovoril: „Ne poznate ne mene, ne mojega Očeta.“ (Jan. 8, 19.)

Sveti Jožef je toraj umerl, preden je začel Jezus očitno učiti. Saj sveti evangelisti ga nič več ne omenjajo, večkrat pa preblazeno Mater Jezusovo. Kako, kje in kdaj je sveti Jožef umerl, tega nam sveto pismo ne pove. Papežu Hadrijanu VI., ki je vladal sveto cerkev leta 1522., je pisal Izidor iz verjetnih starih, jutrovihi sporočil o smerti svetega Jožefa to lepo sporočilo, nad katerim se pobožni častivec svetega Jožefa ne bo spodtkikal. On pravi: „Kristus je svojim aposteljnem nekoliko povedal o Jožefovi smerti. Angelj Gospodov ga je opomnil, da bo umerl. Poprosil je velicega angelja Mihaela, naj mu na strani bo. In uslišan je bil. Tudi njegov angelj varh je z veselim obličjem bil pričujoč. In zdaj je nagovoril Go-

spoda svojega Jezusa ter ga je spoznal svojega pravega Boga in Zveličarja sveta. Jezus je z Marijo svojo Materjo stal pri njegovi postelji. Njegove roke sta deržala in sta ga tolažila. In sveti Jožef je rekel: „Ne bojim se smerti, ker si pri meni ti, moj Bog! Ako je Simeon, ko te je v tempeljno na svoje naročje vzel, veselo zdihnil: „Zdaj spustiš svojega hlapca, Gospod! po svoji besedi v miru; ker so videle moje oči tvoje zveličanje“ (Luk. 2, 29, 30), mar jaz ne bom veselo umerl, ko te nisem enkrat, ali tisočkrat, ko sem te nepreštetokrat gledal, na svoje naročje vzel, na svoje serce pritiskal, te presladko poljuboval, in sem dozdam vedno s teboj bival. Vendar kdo pozna vse svoje pregreške? Zato me očisti mojih skrivnih pregreh in prizanesi svojemu služabniku vse ptuje grehe. Odpusti mi in potolaži me, preden umerjem.“ — In Kristus mu je odgovoril: „Brez očeta sem prišel na ta svet, pa ti si mi bil več kot oče; ti si bil tolažba moji Materi, ti si bil rednik moji mladosti, ti si mi bil vedno zvest pomočnik. Ker si mi toliko stregel, loči se potolažen; saj si prost in čist vsega greha. Angelji naj te po tvoji smerti nesejo v naročje Abrahamovo in po mojem vnebohodu boš z menoj v nebesih večno kraljeval.“

Draga je pred Gospodovim obličjem smert njegovih svetih. (Ps. 115, 6.) *Draga* je bila smert svetega Jožefa; ker umerl je ves vdan v voljo Božjo. *Draga*, ker umerl je v preblazeni zavednosti, da je vse svoje dolžnosti na tanjko spolnil. *Draga*, šel je iz tega sveta, kteremu je že davno odmerl, pri kterem ni imel nobenega deleža. *Draga*, ker njegova duša se je svetila v prijaznosti Božji. *Draga*, ker vse Bogu dopadljive čednosti so ga spremile; bil je poln nebeškega zaslužnja. *Draga*, ker njegova duša in njegovo telo se je svetilo v nedolžnosti in

v deviški čistosti. *Draga*, ker umerl je v sveti ljubezni in v rokah Jezusa, Sinu Božjega in v rokah preblazene Matere Božje, svoje presvete neveste. *Draga*, ker umerl je poln preblaznega miru v poljubu svojega Gospoda in Boga.

Sveti Alfonz Ligvori popiše smert svetega Jožefa in pravi: „Angelji so bili pri njem; kralj vseh angeljev, Jezus Kristus, na eni strani, Marija na drugi strani njegove postelje; in v tej presladki družini je, poln nebeškega miru, zapustil ta revni svet. *Draga* in sladka je bila smert v pričo Marije, v pričo tacega Sina, ki je bil tudi njegov Odrešenik. Tega nihče ne razume, kako vdano, kako v sveti ljubezni goreče je bilo serce svetega Jožefa, ko je poslušal besede večnega življenja, ktere sta mu zadnji trenutek njegovega življenja govorila Jezus in Marija. Ker je Jožef vedno sveto živel, je bila njegova smert draga, mirna, brez bridkosti in brez strahu.“ — Pa čemu bi več pisal? Kdor v rokah Jezusa in Marije umerje, umerje gotovo prelepo, presladko, presveto in presrečno! In taka smert je bila smert svetega Jožefa.

Kje je „pravični“ Jožef umerl, v Nazaretu ali v Jeruzalemu, tega za gotovo ne vemo. Kakor pišejo Bolandisti, se smemo deržati misli častitega cerkvenega učenika Beda, ki piše tako-le: „Ni negotovo, da je Bog njegovo smert tako vredil, kedar je bil tisti čas leta, ko je Jožef po svoji navadi s svojo ženo in s svojim nebeškim Sinom v Jeruzalem romal, da je v tempeljnu molil; da je bil pokopan pri grobu svojih pradedov, kar so Judje sploh vsi presrečno želeli.“

Grob, kamor so telo svetega Jožefa položili, bil je blizo groba, kamor so telo preblazene neveste pozneje djali. V dolini Jozafat kažejo cerkev Marijinega groba; in na stopnjicah, ktere k temu grobu peljejo, je altar, kjer je bil grob sv. Jožefa.

Kakor pa ni od telesa preblazene in neomadežane Device in Matere Marije v njenem grobu nič ostalo, ker jo je njen Božji Sin z dušo in s telesom v nebo vzel; tako tudi od deviškega telesa svetega Jožefa nič nimamo. Sveti Bernardin, sveti Frančišek Salezij in večidel vsi pobožni cerkveni učeniki so te misli, da je bil sveti Jožef z dušo in s telesom v nebo vzet. In zakaj bi tega ne verjeli? Saj beremo, da se je pri smerti Jezusovi veliko teles svetnikov obudilo in so šli iz grobov po njegovem vstajenji in so prišli v sveto mesto. (Mat. 27, 52, 53.) Kdo bi dvomil, da med temi ni bil tudi sveti Jožef, ktereга je Jezus toliko ljubil in ga častil, kakor svojega resničnega očeta?

Tam gori v svetih nebesih je „pravični“ Jožef v neskončni, nam nerazumljivi slavi in časti. On je z Marijo, svojo deviško nevesto, pred sedežem trojedinega Boga; pred Očetom, kteri ga je od vekomaj zvolil in odločil rednika svojemu edinorojenemu Sinu; pred Sinom, kteri mu je trideset let pokoren bil in za ktereга je on svoje življenje postavil; pred svetim Duhom, kteri ga je ozaljšal in obogatil z vsemi potrebnimi darovi, da je preimenitno službo varha in rednika Zveličarja našega opraviti zamogel. Tam je pred sedežem Božjim, kjer ga občudujejo angelji zavoljo njegove prelepe čistosti, ktera ga nad vse angeljske kore povzdiguje. Tam ga občudujejo in častijo vsi svetniki, ktere visoko preseže v milosti, v čednosti in v zasluženji. Tam je pred sedežem Božjim, da s svojo mogočno priprošnjo prosi za vse, ktere je njegov Božji rejenček Jezus Kristus s svojo kervijo odrešil.

3. Svetega Jožefa že od nekdaj častě.

Dokler je sveti Jožef v tej solzni dolini živel, bil je svetu neznan, je tiho,

mirno, samotno živel; pri svojem težkem delu je bil ves v Bogu zbran. Posvetni šum ga ni mikal; svet ni vedel zanj. Po tem skritem življenju se razodeva tudi njegovo češčenje. Kakor je pa v tem ponižnem, svetu neznanem tesarju živela kraljeva duša, zares prežlahтна, tako je njemu skazano češčenje, če tudi zunanje pohlevno, toliko bolj pa preserčno, toliko več upljivno. — Kakor majhno zernice dalje časa v zemlji počiva, da skali in požene in postane sadonosno drevo, tako je češčenje svetega Jožefa v naročji svete cerkve skrito ležalo, da se je sčasom očitno razodelo in po vsi zemlji razširilo.

Da pa sveta cerkev v prvih stoletjih tega velicega svetnika očitno ni posebno častila, imela je svoj pravični uzrok v tem, ker bi bili neverniki in kristjanom sovražni ljudje lahko mislili, da je sveti Jožef resnični oče Jezusov, ko je bil le njegov rednik, in bi bili tajili Božjo natoro Jezusovo in tudi vedno devištvo Matere Božje; ako bi bili zapazili, da kristjani rednika Jezusovega posebno in visoko časté! Saj so že v apostolskih časih vstali krivoverci, ki so terdili, da je Jezus Sin Jožefa in Marije, in da njegova preblažena Mati ni Devica.

Toda že nebeški Oče sam je svetega Jožefa visoko počastil. Od večnosti sem je Vsegamogočni v svoji neskončni milosti sklenil, zagrešeno človeštvo z včlovečenjem svojega Edinorojenega odrešiti! Od vekomaj je bil v ta odrešilni namen kot deležnik tudi sveti Jožef odločen. Od vekomaj mu je bila odločena visoka, nepopisljiva čast, da bo imel očetovske pravice čez včlovečenega Boga; da bo Božjemu Sinu tu na zemlji nadomestoval nebeškega Očeta.

Ni pa mogoče, da bi kdo svojega prijatelja bolj počastil, kakor če mu izroči najdražše, kar ima, to je, lastno svoje dete, in sicer z vsemi pravicami, ktere

oče do svojega otroka ima. Toda neskončno bolj je počastil nebeški Oče svetega Jožefa; neskončno bolj, ker je njemu izročeni Sin sveti in pravični Bog sam.

In Jezus, Gospod nebes in zemlje, Odrešenik sveta, kako je ljubil in častil ubozega tesarja, svetega Jožefa! On mu je bil pokoren, vdan in hvaležen. Nobenemu človeku, razun svoji preblaženi Materi Mariji, ni Gospod skazal tolike časti, kakor svojemu redniku, svetemu Jožefu. Jezus je svetega Petra postavil poglavarja svoji cerkvi, ker je Peter svojo vero v Jezusa očitno spoznal. Toliko višej pa je počastil svetega Jožefa, kolikor večja in terdnejša je bila njegova vera v včlovečenje Gospodovo. In za to živo vero ga je Jezus počastil, da je bil Jožef njegov rednik in potem tudi zakladnik ali ključar njegovih milosti.

Jezus je pa častil svetega Jožefa tudi zavoljo Marije, svoje preblažene Matere, ktero je Jožef toliko ljubil in za njo skerb imel. Saj sinu nobena reč ni toliko pri sercu, kakor čast njegove matere. Čast Marijina pa je bila Jožefovi skerbi izročena. Jožef bi bil lahko Marijo zapustil in jo osramotenju, celo smerti izdal, ako bi je ne bil hotel spoznati Božjo mater. Čast kraljice nebes in zemlje je bila v Jožefovih besedah. Angelji nebeški so bili v skerbah za čast svojega Gospoda in njegove preblažene Matere, ko je bila volji pravičnega moža dana. Vera pa in ljubezen ste zmagali, in Jožef si je krono pridobil. Zato ga je Gospod visoko častil.

Da je to gola resnica, spoznamo še bolj, ako pomislimo, da Jožef ni rešil le čast Matere in njenega Sina, ampak on je tudi rešil življenje svojega Zveličarja. Saj je Jožef rešil nebeško Dete grozovitega Heroda. Zvestoba z darom pa zasluži drugi dar. Potem je za Jezusa delal trideset let, ga hranil,

varoval, oblačil, grel in čul nad njim zunaj in doma in v vseh nevarnostih. Ako pa Bog najmanjše dobro delo, katero komu v njegovem Imenu storimo, bolj bogato poplača, kakor si mi le misliti zamoremo, kdo bi zamogel premeriti plačilo za vse, kar je sveti Jožef Sinu Božjemu samemu storil, in to dan na dan, prostovoljno in vedno z novo, zmiraj bolj priserčno ljubeznijo?

Po tem smemo soditi, kako je Jezus sv. Jožefa visoko častil že tukaj na zemlji.

Marija pa, veličastna Mati Božja, je bila s svetim Jožefom v prečisti, najpriserčnejši zavezi. Ljubila ga je s premilo ljubeznijo nedolžne neveste; častila ga je kot svojega gospodarja in hišnega očeta; občudovala je njegovo pobožno, bogoljubno življenje.

Če je pa že nebeški Oče tako visoko povzdignil svetega Jožefa; če ga je Bog Sin sam tako prelepo častil in ga je Marija tako priserčno ljubila; mar hočemo še večih dokazov za češčenje tega preimenitnega ljubljenca Božjega?

Sveta cerkev časti svetega Jožefa že od svojega začetka. Če tudi nimamo od prvih časov nobenih gotovih spričevanj za češčenje svetega Jožefa, vendar smemo verjeti, da so ga po njegovi smerti častili vsi, ki so ga v življenji poznali, saj je bil „pravi Izraelec, v katerem ni bilo zvijače“. (Jan. 1, 47.)

Če tudi nam sveti evangelij le malo pove od njega, vendar nam zadostno opiše veličastni delež, katerega je imel pri odrešenji vesoljnega sveta. Imenuje ga sveti evangelij „pravičnega“. Kedarkoli so pravoverni obhajali spomin včlovečenja Jezusa Kristusa po preblaženi Devici Mariji, so se gotovo z hvaležno ljubeznijo spominjali tudi rednika in varha presvete družine.

Sveti cerkveni očetje njegovo ime vselej z veliko častjo omenjajo. Kako

častito piše sveti Bazilij že v četrtem stoletji! On pravi: „Ne angelj, ne kateri drugi svetnik ni imel te časti, da bi ga Sin Božji očeta imenoval. S tem očetovskim imenom je bil sveti Jožef veliko višej postavljen, kakor vsi očaki in preroki, kakor aposteljni in škofje; višej, kakor vsi svetniki, katere le „služabnike Božje“ imenujemo; sveti Jožef pa se z imenom „oče“ odlikuje. Pa ne le ime „oče“ časti svetega Jožefa, Gospod Bog mu je prepustil pravice in dolžnosti očetovske do svojega včlovečenega Sina. Kot rednik zapoveduje Jožef in Božji edino-rojeni Sin ga uboga. „In jima je bil pokoren.“ (Luk. 2, 51.)

Sveti Bernard, ta priserčni častivec preblažene Device Marije, je visoko častil tudi njenega svetega ženina. On tako-le ljubeznjivo piše: „Ta je tisti zvesti in modri služabnik, katerega je naš Zveličar postavil čez svojo družino, da je bil njegovi Materi tolažba in podpora, da je bil njemu rednik in vredni sodelavec pri izpeljavi njegovih usmiljenja polnih naredb tukaj na zemlji. Kolika sreča je bila svetemu Jožefu, da Jezusa Kristusa ni le gledal, da ga je tudi slišal, na svoje serce pritiskal, sem ter tje nosil, se ž njim radoval, ga hranil in bil deležen tistih nerazumljivih skrivnosti, ki so bile skrite posvetnim očem.“

Akoravno pa je bilo češčenje svetega Jožefa veliko in pravično, bilo je vendar v začetku kakor skrit zaklad v sveti cerkvi in v sercu pravovernih. Ako pomislimo, kako divjih strasti, koliko krivih presojev je morala sveta vera v začetku premagati, bomo spoznali, da je bilo tudi češčenje svetega Jožefa po neskončni modrosti Božji vpeljana in vravnano. Ako bi bili koj v začetku svetega Jožefa očitno častili, spodtikali bi se bili novospreobrnjeni nad imenitno versko resnico, da je Jezus Kristus po skriv-

nostni moči svetega Duha v deviški Materi Božji spočet. Iz tega lahko spoznamo, da je bilo modro in prav, da se je očitno češčenje preblazene Device pred češčenjem njenega svetega ženina po zemlji razširilo. Ko je pa kerščanstvo le nekoliko prostosti in spoznanja zadobilo, častili so pravoverni očitno tudi svetega Jožefa kot velicega svetnika in mogočnega varha. Že iz četrtega stoletja imamo gotovo pričevanje tega češčenja. V Lateranskem muzeju v Rimu je videti v kamen vrezana podoba svetega Jožefa pri rojstvu Jezusovem. Ta marmornata plošča je bila v nekem grobu v Katakombah, iz četrtega stoletja. Tudi v cerkvi „Marije velike“ so iz kamničkov umetno narejene podobe svetega Jožefa iz prvih časov.

Najbolj se je razširilo očitno češčenje svetega Jožefa po pobožni družbi v Avignonu na Francoskem; to je bilo v deželi, ktero je spokorna Magdalena z ostrim, samotarskim življenjem posvetila; kjer je sveta Marta v družbi čistih devic slavo Božjo prepevala in kjer je Lazar, od mrtvih obujen prijatelj Kristusov, škof bil. Tukaj se je očitno češčenje svetega Jožefa pričelo ter se je po vesoljni katoliški cerkvi razširilo. Pobožni *Gerzon* je to češčenje s svojo učenostjo pospešil. Posebno lepo in zdatno ga je širila sveta *Terezija* po samostanih. Sveti *Franc Salezij* ga je med kerščansko ljudstvo vpeljal. Učeni *Jezuiti* so češčenje svetega Jožefa posebno gojili za časa nesrečnega luteranstva. Ko so ta preimenitni red po hudobnih zvijačah zatreti hoteli, so pobožni Jezuiti v češčenju serca svetega Jožefa svoje zavetje iskali in niso bili osramoteni.

Češčenje tega velicega svetnika se je zdaj urno širilo po vsej Evropi. Misijonarji pa so ga nesli med neverne in divje

narode v Azijo in Afriko, v Avstralijo in v Ameriko.

Posebno pa se množi to lepo češčenje, odkar je nepozabljivi Marijin Papež Pij IX. svetega Jožefa razglasil patrona vesoljni katoliški cerkvi. Slikarji, podobarji, pesniki in pevci, vsi pobožni kristjani se vnemajo v češčenji „pravičnega“ Jožefa. Njegove podobe se vidijo po vseh cerkvah in v mnogih hišah. Bogoljubne matere rade svoje otroke v njegovo varstvo izročujejo; hišni očetje si ga volijo v hišnega oskerbnika in varha.

Res so menda prišli časi, od katerih imenitni pisavec Izidor Izolan pripoveduje, da sveti Duh sam bo nagibal serca pravovernih, da bo vse kraljestvo vojskovalne cerkve svetemu Jožefu skazovalo novo češčenje, da bo stavilo altarje, cerkve in samostane v njegovo češčenje, da bodo praznovali nove praznike in mu bodo delali nove obljube; in da bo Bog razsvetlil mnogo serc in obudil velike; može, ki bodo v svetem Jožefu shranjene Božje darove preiskovali in bodo v njem našli prežlahtni zaklad, kakoršnega v pobožnih očakih stare zaveze niso našli.

4. Zakaj častimo svetega Jožefa?

„Kdor je varh svojega gospodarja, bo čast dosegel.“ (Preg. 27, 18.) In: „Zvest človek bo veliko hvaljen“. (28, 20.) Te besede modrega Salomona veljajo posebno svetemu Jožefu. Ta hvala se bo razlegala, to češčenje se bo množilo po zemlji, dokler bo zemlja stala in bo donelo po nebesih skozi vso neskončno večnost. Kakor se je sveti Jožef vdeležil veselja in žalosti preblazene Device Marije, tako se vdeležuje tudi češčenja, ktero uživa Božja Mati Marija v sveti katoliški cerkvi. On, ubogi, tihi tesar, on je in bo na vekomaj za Bogom in Marijo najbolj ljuba, najbolj draga

oseba v nebesih in na zemlji. Kedar pobožni kristjan s častjo izreče presladka imena „Jezus, Marija“, ne opusti tudi ime revnega tesarja Nazareškega in spoštljivo pridene še „Jožef“.

Ni je, mislim, kerščanske duše, ni ga vernega Slovenca, ki bi vesel in ponosen ne bil, da je zvest častivec svetega Jožefa, in pač mu nikdar ne bo žal, ne v življenji, še manj pa o smertni uri. O, ko bi mi bilo mogoče, da bi vsem Slovencem vterdil zaupanje do prečistega ženina naše ljube Gospe in Matere Marije! O da bi vse verne prepričati zamogel, da tudi Marijo častimo in njej veselje delamo, ako njenega svetega tovarša častimo in na pomoč kličemo! Saj nas sveta vera uči, da je prav in koristno, da svetnike nebeške na pomoč kličemo v zaupanju, da naše prošnje slišijo in uslišati hočejo in zamorejo. Koliko bolj pa to velja o svetem Jožefu!

Pervič nam sveti Jožef rad pomaga.

Sveto pismo kaj lepo pohvali deviškega ženina naše ljube Gospe in Matere Marije. „Jožef pa, njen mož, je bil pravičen.“ (Mat. 1, 19.) Sicer so te besede res kratke; pa so neizrečeno pomenljive! Jožef je bil pravičen celo svoje življenje. On je bil pravičen v svojih mislih, v svojih besedah in v svojem djanji. Ker je bil pa pravičen, je dobro poznal vse zadeve in skušnjave človeške. Ker je to pravičnost seboj v nebesa vzel, ljubi nas in želi, da bi mi vsi zveličani bili; in v tem kaže še zdaj svojo priserčno ljubezen do Jezusa. In ravno zato nam *rad pomaga*.

Nihče naj ne misli, da bi sveti Jožef ne bil imel nobenih in nikakoršnih skušnjav ali dušnih nevarnosti, dokler je v tej solzni dolini živel. Saj je celo Božji Zveličar sam pripustil, da ga je hudobni duh v puščavi gerdo skušal.

Tako tudi ne moremo misliti, da bi bil njegov najzvestejši služabnik, njegov prelubeznjivi rednik vseh skušnjav prost.

Da, velike, grozno velike so bile poskušnje, ki so njegovo dolgo življenje, njegovo dušo stiskale. Saj vemo, kako priserčno je precej v začetku ljubil svojo presveto in preblazeno nevesto; in že je huda skušnjava ga tlačila, da se je motil nad njo, dokler mu ni bila skrivnost včlovečenega Jezusa Kristusa razodeta. Kako je še le ljubil in molil svojega Božjega rejenčka! Pa videl ga je tako revnega; videl ga je od mraza trepetajočega, v uboge jasli položenega. In bežati je moral ž njim v pregnanstvo, ko ni vedel, bo li kje kaka dobra duša, ki bi mu košček kruha podati hotela? Skerbelo ga je, bo li na dolgi, nevarni poti skozi puščavo dobil kje hladne vode, da bi mu hudo žejo pogasil? Trideset let je za Božjo Mater in njenega nebeškega Sina delal, skerbil in terpel s toliko vdanostjo in ljubeznijo, kakoršno so le najzvestejši mučeniki imeli. Toda te stanovitosti, te vernosti in te zvestobe sveti Jožef ni sam sebi pripisoval, ker je sam iz sebe tudi ni imel. Dobival jo je iz nebá in bil zanj Bogu hvaležen.

Ako je pa sveti Jožef spoznal in skozi vso večnost še zdaj hvaležno spoznava, da je le po milosti Božji bil k toliki časti povzdignjen, in ko zdaj tam v nebeškem veselji nas uboge Evine otroke v tolikih stiskah, v tolikih skušnjavah, v tolikih težavah zdihovati vidi in sliši, potem bi bil res zgubil čednosti, ktere so ga na tej zemlji zaljšale, ako bi pomagati ne hotel njim, ki njegovega varstva iščejo in ga potrebujejo.

Zdaj pa pomislimo, kako sta ga Božji rejenček in njegova Mati podučila in mu razložila namen včlovečenja Sinu Božjega, ko je sveti Jožef tako srečen bil, da je z Zveličarjem sveta trideset let

pod eno streho živel. Zvedel je, da Jezus Kristus je človek postal, da je tako reven in ubog bil in je na lesu križa do zadnje kaplje svojo kri prelil zato, da je naše duše rešil in večno zveličal. Zvedel je, da je bil Jezus pripravljen, za eno samo dušo preterpeti vse te bridkosti in sicer ravno to grozovito smert. V tem je sveti Jožef dobro spoznal, koliko je človeška duša vredna. Spoznal je, kaj je to: Ena duša bo pogubljena, — ena zamore biti rešena. In v njegovi prelepi, pravični duši se je gotovo vnela želja, da bi kaj pripomogel v odrešenje sleherne duše.

In zdaj, ljubi častivec svetega Jožefa, misli si: Ta-le trenutek, ko to bereš ali poslušáš, leži ubog zapuščen človek umirajoč na svoji terdi postelji. Telesne bolečine so tako nezmerne, da umirajočemu skoraj ves spomin zatirajo, da komaj misliti zamore, kaj se godi z njegovo dušo, da zapušča revno telo. Zdaj nastopi zadnja vojska. Nebo in pekkel se poganjata za njegovo dušo. Nebo je ne pusti rado; saj je njegova lastnina, saj je za sveta nebesa vstvarjena. Pekkel pa množi svojo laž in se napenja z vso svojo zvijačo in pritiska z goljufijo in z bolečinami. To je prestrašen trenutek! Vse je v nevarnosti. Vse, kar se je od večnosti sem zgodilo za rešenje te duše, vse je ta trenutek lahko zgubljeno. V tem smertnem boji se ubogi umirajoči ozre proti nebu, komaj še v zavednosti zdihne, ko mu merzel pot že uderte oči zaliva in spomni se svetega Jožefa, ktere ga je v svojem življenji večkrat prosil, naj mu smertno uro na strani stoji. Bi li mar zaklicani pomočnik umirajočemu ne hotel pomagati? On, ki je iz Jezusovih ust zvedel, koliko je ena sama duša vredna! On, ki je to posebno srečo dosegel, da je pri svoji smertni postelji imel Zveličarja sveta in kraljico vseh an-

geljev, da grenkosti hude smerti celo občutil ni.

Za preblaženo Devico Marijo ni bilo nobenega človeka na zemlji, ki bi Zveličarja našega tako priserčno ljubil, kakor ga je ljubil njegov rednik celih trideset let. Sveti Jožef je vsaki dan gledal njemu izročeni nebeški zaklad; vsaki dan je gledal daritev za grehe človeškega rodu; vsaki dan je gledal Jagnje Božje, ki se je prostovoljno in veselo darovalo, da bi zagrešene ljudi zveličalo. Vsaki dan je videl, kako močno ljubi Jezus Kristus vse ljudi, in kako jih večno srečne želi. Vse to je njegovo preblago serce napolnovalo z neizrečeno ljubeznijo do usmiljenega Boga.

Ko je sveti Jožef zdaj tam v nebesih v neskončnem veličastvu, je njegova ljubezen dosegla toliko višjo stopnjo, kolikor bolj spozna skrivnost našega odrešenja. Zdaj še le vidi nezmerno dobroto in nam nerazumljivo ponižanje Božje, s katerim je on sam ravno tako odrešen, kakor mi vsi drugi. Zato ima pa tudi zdaj sveti rednik Božji to priserčno željo, da bi Zveličarja sveta vsi ljudje spoznali in ljubili, in se njegovega odrešenja vdeležili. Pa, o moj Bog! Kolikokrat zabredemo v nevarnost, v kateri Jezusa Kristusa in njegovo odrešenje zaveržemo, njegovo presveto kri, njegovo življenje in terpljenje in njegovo bridko smert pozabimo, za nečimernim veseljem déremo, da svojemu Zveličarju napravimo sramoto, ki ni nič manjša, kakor je bilo izdajstvo Judeževu ali neusmiljeno križanje. Ali pa smemo misliti, da bi bil sveti Jožef neobčutljiv, ko vidi to naše vojskovanje, v katerem gre za čast njegovega preljubljenega Božjega rejenca? O tega ne moremo in ne smemo misliti. Če se le mi v tem boji k njemu zatečemo, nam bo vselej rad na pomoč prišel s svojo močno priprošnjo.

Ravno zato ga priserčno častimo, ker nam on rad pomaga; *drugič nam pa tudi lahko pomaga.*

Sveti Bernard, ta veliki častivec preblazene Device Marije in svetega Jožefa, tako-le piše: „Nekteri svetniki imajo moč, da nam v nekterih zadevah pomagati zmorejo; sveti Jožef nam pa lahko pomaga v vsaki sili. On lahko varuje vse, ki se k njemu zatečejo.“ Kar je sveti Bernard zapisal, to je sveta Terezija skusila. Zato pravi: „Bog je drugim svetnikom to milost skazal, da v posebnih potrebah na pomoč pridejo njim, ki se njihovi priprošnji priporočujejo; skusila pa sem, da sveti Jožef v vsaki potrebi pomaga.“ „Za gotovo bodimo prepričani, pravi sveti Alfonz Ligvori, kakor je Jezus Kristus tu na zemlji svetemu Jožefu hotel pokoren biti, tako tudi zdaj v nebesih vse stori, karkoli ga ta veliki svetnik prosi.“ In sveti Bernardin pravi: „Nikakor ne smemo dvomiti, da bi Jezus Kristus svetemu Jožefu zdaj v nebesih odpovedal tisto zaupljivost in tisto spoštovanje, katero mu je tukaj na zemlji skazoval; tega ne. Tam mu to skazuje vse bolj popolnoma.“ — Tudi sveta cerkev ga časti kot svojega „varha“, ter hoče, da se mi, njeni otroci, k njemu zatekamo v vseh potrebah. V svoji pobožni molitvi pravi, da, kar sami pri Bogu doseči ne moremo, bomo po njegovi priprošnji dosegli.

Po vsej pravici ga nam sveta cerkev v priprošnika priporočuje. Res, da je bil sveti Jožef reven tesar, temu svetu neznan in brez vse veljave. Pa „kar je nespametno pred svetom, je Bog izvolil, da bi osramotil modre; in kar je slabo pred svetom, je izvolil Bog, da bi osramotil, kar je mogočnega; in kar je neimenitno in zaničljivo, je izvolil Bog, in kar nič ni, da bi razdjal, kar je.“ (I.

Kor. 1, 27, 28.) Te besede aposteljnove so se natanjko spolnile nad svetim Jožefom. Ravno tega ubozega, revnega tesarja je Bog izvolil, da je dopolnil svoje večne sklepe. Ravno tega, svetu neznanega tesarja je vpeljal Bog v veliko skrivnost včlovečenja in rojstva svojega edinorojenega Sina in Zveličarja našega. Sveti Jožef ni imel posvetnega bogastva; bil je pa bogat v vseh prelepih čednostih. Sveti Jožef ni imel nobene veljave pred svetom; Bogu pa je bil neskončno dopadljiv, ker bil je „pravičen“ in ozaljšan z oblačilom angeljskega devišstva. Sveti Jožef ni bil modrijan sveta, pa duh učenosti in modrosti, uma in sveta je bil v njem; zato ga je Bog izvolil rednika in varha svojemu edinorojenemu Sinu, ga je izvolil moža in varha neomadežani Device in Materi Božji. Zato mu je dal oblast, katero je on kot oče imel. Zato je smel sveti Jožef Sinu Božjega svojega sinu imenovati; in Jezus ga ni le imenoval svojega očeta, ampak ga je tudi spoštoval in mu bil pokoren. To, glej duša kerščanska! je bil sveti Jožef. Pa še več je bil sveti Jožef!

Sveti Jožef je v priserčni zavezi živel z Jezusom celih trideset let. On je njega, majhno Dete, na svojem naročji pestoval in se ž njim radoval. On je bil vedno pri Jezusu, v Betlehemu, v Nazaretu, v Jeruzalemu na poti in v Egiptu. On ga varuje v nevarnostih, ga reši grozovitega Heroda, ga išče z veliko žalostjo. On dela zanj, in Jezus dela ž njim. On spi ž njim pod eno streho; on jé ž njim pri eni mizi. On moli z Jezusom, in ga moli svojega Boga in Gospoda. On dela vse za Jezusa in ne stori ničesa brez njega. On Jezusa čez vse ljubi, ker je Bog, ker je njegov Odrešenik, njegov rejenček. Glej, duša moja! to je bil sveti Jožef. Pa to še ni zadosti!

Sveti Jožef je bil deviški ženin neomadežani in preblaženi Božji Materi. On jo ljubi s prečisto ljubeznijo, in skerbi za njo, karkoli potrebuje, je njen zvest varh, je gotova priča njenega devišstva. Marija, visoko česčena, preblažena Mati Božja ga ljubi s sveto ljubeznijo in mu je v vsej ponižnosti podložna.

Sveti Jožef je bil poglavar, gospodar sveti družini in je to svojo oblast do svoje smerti imel. Kakor vsi svetniki, terpel je tudi on za Jezusa. Terpel je zaničevanje in preganjanje, revščino in žalost, katero zamore razumeti le on, ki ljubi Jezusa, kakor Marija in sveti Jožef. Glej, duša moja! to je bil sveti Jožef, dokler je na zemlji bival.

Kaj pa je sveti Jožef zdaj tam v nebesih? Kdor z Jezusom terpi, bo ž njim tudi povelčan. Kakšno poveličanje, kakšno slavo pač sveti Jožef zdaj tam v nebesih vživa? Mi že vemo, kako je sveti Jožef v vseh čednostih od dne do dne rastel, in to do konca svojega življenja, kar pomeni njegovo ime „Jožef“, to je „rastoči“. Po meri svetih čednosti se pa ravna slava in zveličanje vsacega svetnika. O koliko slavo mora imeti sveti Jožef tam gori v nebesih! Po vednem množenju svojih prelepih čednosti je dobival vedno nove darove in ž njimi si je vedno še množil svoje zasluženje. In ker je mera milosti in zasluženja tudi mera plačila, o koliko slavo, koliko čast ima toraj sveti Jožef tam v nebesih!

Svetniki, kot prijatelji Božji, kraljujejo z Jezusom v nebesih. Sveti Jožef pa ni le prijatelj Božji, on ima tudi v nebesih čast rednika Jezusa Kristusa. In ker bi bil tú na zemlji vedno pri Jezusu in Mariji, je tudi v nebesih najbližej Jezusa in Marije, ter je z Marijo, svojo neomadežano nevesto, nad vse svetnike visoko povzdignjen. Ker mu je bil

Jezus tu na zemlji pokoren, ter mu gotovo nobene prošnje ni odrekel, zato ima prav veliki častivec svetega Jožefa, Janez Gerzon, ko pravi: „Ako mož svojo ženo, ali oče svojega sina kaj prosi, je ta prošnja kakor povelje“; tako da proseč hoče in zapoveduje. Ravno tako prav ima sveti Bernard, ki terdi, da, kedar sveti Jožef Sinu in Materi pokaže svoje roke, ki so za nju delale, ali pokaže pot, katerega je za nju prelival, ali serce, ki je za nju terpelo, mu ne moreta nobene prošnje odreči, temuč mu morata vse dovoliti, karkoli prosi.

Koliko moč mora toraj imeti priprošnja svetega Jožefa v nebesih? In čemu mu je ta moč? Za koga jo bo rabil? Ogotovo mu je dana vsa ta preimenitna in velika moč le za nas! Saj smo tudi mi njegovi otroci; saj je Jezus naš brat, in Marija je naša Mati. Ljubezen, katero je tu na zemlji do ljudi imel, vzel je seboj v nebesa in ta ljubezen je tam neskončna, kakor so nebesa neskončna. Ta njegova ljubezen nikogar ne zaverže, moč njegove priprošnje obseže vse potrebe naše duše in našega telesa.

Pojdimo toraj k Jožefu, ko nad nas pride bridkost ali težava, ko nas tare nesreča ali nadloga, ko nas napada skušnjava ali preganjanje. Pojdimo k Jožefu, ko nas obišče bolezen in nam smert strah dela. Pojdimo k Jožefu, ko se bliža celo večnost odločilni trenutek natančne sodbe; saj sveti Jožef nam rad in lahko pomaga.

Bodi nam toraj pozdravljen, o sveti Jožef, ti sin Davidov, čisti ženin preblazene Device Marije, rednik Gospoda našega, Jezusa Kristusa! O dobri Jožef, prosi za nas, svoje otroke, ki si nas pod svoje varstvo sprejel.

O sveti Jožef, prijatelj presvetega Serca, prosi za nas!

5. Otroci in starši, častite svetega Jožefa.

Vsi častimo preblazeno Devico Marijo, saj ona je kraljica nebeška, ona je premo-gočna varhinja naša, ona je pre-dobro-tljiva zakladnica nebeških darov, saj je Mati našega Odrešenika. Tako tudi vse verne duše častijo njenega svetega, deviškega ženina kot premo-gočnega, sploš-nega varha. Tako je tudi prav. Saj je sveti Jožef rednik Zveličarja našega in ženin Matere Božje.

Najbolj učeni cerkveni učenik vseh stoletij, sveti Tomaž Akvinski, nam to lepo spričuje, ko tako-le piše: „Svetemu Jožefu je dodeljeno, da nam v vseh pravičnih zadevah in v sleherni bridkosti po-maga in varuje vse, ki njega na pomoč kličejo in na njegovo priprošnjo zaupajo. On je splošni pomočnik. K njemu naj se zatekajo mašniki, da z vedno večim spoštovanjem in čistostjo Gospodu slu-žijo. Njega naj svojega varha volijo za-konski, da v slogi in zvestobi živijo. Njemu naj se izročujejo mladenči in de-vice, da se čiste ohranijo. Njega naj častijo posli, da se ubogati učijo; revni, da so zadovoljni s svojim stanom; zlasti še bolni in umirajoči, da se v miru z Jezusom v večnost podajo.“ Tako piše veliki učenik.

Oziroma na preimenitno službo, katero je imel ubogi Nazareški tesar tukaj na zemlji, v kateri je stregel in skerbел in vodil Gospoda, našega Jezusa Kristusa in njegovo prečeščno Mater, in oziroma na čast, katero zdaj v nebesih ima, je pač gotovo, da

Sveti Jožef je varh malim otrokom. Saj nihče na zemlji, razun Marije, ni tako na tanjko spoznal veličastva in vel-jave majhnega otroka, kakor sveti Jožef. Saj je bil v to odločen, da je varoval lepoto in svetost otročjih let Gospoda

našega, Jezusa Kristusa. Ta premili in toliko veljavni poklic je njegov delež tudi še zdaj v nebesih. Gotovo je njegovo najprijetniše delo, da še zdaj varuje in skerbi za ljube nedolžne otročiče. Saj so otroci ljubljenci Jezusovi, ter so mu najbolj pri Sercu. V kerstni nedolžnosti bliščeče dete je najbolj lepa, najbolj lju-beznjiva podoba nebeškega Deteta Jezusa; zato je svetemu redniku posebno ljubo in prijetno vsako nedolžno dete.

O da bi pač vse kerščanske matere svoje male ljubljence v mogočno varstvo svetemu Jožefu izročevale! Prej in bolj gotovo mu je zdaj v njegovi slavi mo-goče, da varuje mater in dete vseh ne-varnosti in zalezovanj zapeljivega sveta in prekanjenega pekla; kakor je ob-varoval tu na zemlji Jezusa in njegovo Mater pred mečem grozovitega Herodeža. Zlasti pa še ve milovanja vredne žene, katerim je smert odtegnila toliko potrebno podporo in je vam vzela skerbnega moža, ki ste ostale same, slabe in revne, pa imate celo kopico majhnih otrok, — o ve žalostne vdove, volite si svetega Jožefa očeta in varha svojim otrokom; in čutile bote gotovo njegovo pomoč. Pri-poročujte svojim malim ljubljencem, naj se z otroškim zaupanjem izročujejo sve-temu Jožefu, naj ga častijo svojega du-hovnega očeta in oskerbnika.

Sveti Jožef je varh mladenčem. Sveti Jožef je vedno čisto, nedolžno, bogoljubno živel; tako je s svojo mladostjo vsakemu mladenču prelepo ogledalo. Iz lastne skušnje dobro pozna, kako imenitne, po-menljive so leta mladosti; dobro ve, ko-liko upanja, pa tudi, koliko vojske in boja ima živa mladost. Zato je sveti Jožef slehernemu mladenču resničen pri-jatelj in moder svetovalec.

Sveti Jožef pa je bil tudi skerbен varh in zvest prijatelj Jezusu Kristusu v njegovi mladosti. Kakor se dišeča

cvetlica iz svojega berstka razcveta, tako skrivnostno in milo, očetovskemu sercu svetega Jožefa čudno lepo, se je razvijal pri Marijinem Sinu iz malega Deteta, močan, bistroumen, prezal mladeneč Jezus. Sveto pismo nam to čast Gospodovo priprosto, pa pomenljivo opiše, ko pravi: „In Jezus je rasel v modrosti in starosti in v milosti pri Bogu in pri ljudeh.“ (Luk. 2, 52.) In kakor je rasel mili Jezus, tako je rastla ljubezen svetega Jožefa do njega. To očetovsko ljubezen, to skerb pa ima zdaj sveti Jožef tam gori v nebesih do mladenčev, ki sklenejo in se prizadevajo, Jezusa Kristusa posnemati v svojih najlepših, mladih letih. Dobri mladenči to vedo, zato se v svojih družbah radi izročujejo svetemu Jožefu ter obilno skušajo moč njegove priprošnje. Koliko hudega odvernejo, koliko dobrega storijo družbe katoliških delavcev, ki si volijo svetega Jožefa svojega patrona, svojega varha! — Kerščanski mladeneč, išči modrega očeta in potrebne pomoči svetega Jožefa, posebno, kedar si svoj prihodnji stan voliš! V tej negotovi, toliko pomenljivi zadevi, ko sam sebe kaj lahko prevariš in te drugi zvito slepijo, o takrat zares potrebuješ nebeške pomoči, višega razsvetljenja. In to boš pri svetem Jožefu dobil. Ne pozabi zateči se k njemu.

Sveti Jožef je varh devicam. Kakor ljubezen in očetovska skerb do mladenčev izhaja iz ljubezni do njegovega Božjega rejenčka, tako raste iz njegove čiste ljubezni do neomadežane neveste Marije ljubeznjiva in očetovska skerb do vsake kerščanske device. Tu na zemlji je bil varh in čuvaj preblaženi Devici Mariji; v nebesih pa ga je Bog obogatil z milostjo in z močjo, da s svojim svetim varstvom vse obsega in brani. Nihče ni gledal tukaj na zemlji, kako se dan na dan doveršuje resnična lepota svete de-

vice tako natanjko, kakor je videl to sveti Jožef, ko je z Marijo v Nazareški hišici tako dolgo presrečno živel. Zato pa se sme terdno zanesti na očetovsko skerb svetega Jožefa vsaka devica, ki se z vso močjo prizadeva za doveršeno svetost. To sme upati že zato, ker je svetemu Jožefu največe veselje in nebeška radost, ako vidi, da njegova presveta nevesta Marija ima veliko častivk in vrednih posnemavk. Vsaka kerščanska devica ima ljubega svetega Jožefa za zvestega prijatelja v vseh svojih zadevah in mogočnega varha v vseh stiskah in nadlogah. Devica, ki ima serčni namen, svet in njegovo nečimernost zapustiti in se s sveto obljubo Gospodu zaročiti, ona posebno potrebuje mogočne pomoči čistega ženina preblažene Device Marije. Kterakoli se zaupljivo oberne k njemu, ne bo osramotena, marveč bo uslišana.

Sveti Jožef je varh kerščanskim staršem. V prvih bukvah sem že zapisal: Matere, častite svetega Jožefa! (str. 258.) Naj tu pa zapišem: Očetje, častite svetega Jožefa! — Koliko je kerščanskih očetov, ki izročujejo sebe in celo svojo hišo v varstvo svetemu Jožefu ter se prizadevajo, po moči tudi djansko posnemati svetega Jožefa. Blagor taki hiši!

Zato, da bi sleherni kerščanski oče tako storil, pomislimo to-le resnico: Ko je nebeški Oče svetega Jožefa zvolil ženina preblaženi Devici Mariji in ga odločil rednika in varha svojemu edinorojenemu, včlovečenemu Sinu, odstopil mu je svojo oblast, povzdignil ga v svojega namestnika ter *mu izročil celo svojo hišo: Mater in Dete.*

K enaki časti je povzdignjen vsak hišni oče v katoliški cerkvi. On je namestnik Božji. Bog mu je izročil celo svojo hišo: mater in otroke, da jih oskerbuje, redi in varuje.

Sveti Jožef je dobro spoznal svoj stan. Na tanjko je spoznal dolžnosti, ktere je kot namestnik Božji prevzel, pa jih je tudi z vso zvestobo spolnoval. Vedel je, da mora Materi in Detetu potrebni živež priskerbeti. Zato je nevtrudeno delal v potu svojega obraza. Nobeno delo mu ni bilo pretežavno, nobeno pretežko, saj je delal za svojo preljubo družino. Še kažejo v Nazaretu kraj, kjer je imel svojo delavnico.

Kakor sveti Jožef, tako mora vsak kerščanski oče skerbeti za svojo hišo. On je zavezan, je dolžan po poštenem potu priskerbeti potrebni živež; toraj mora brez nehanja delati in vse svoje moči napeti, da spolni svojo dolžnost. Gorje človeku, kateri s svojo zaroko vstanovi družino, pa nima moči in volje, da bi jo pošteno preživel!

Sveti Jožef je iskal vedrila in veselja le pri svoji družini; ni pa iskal nobenega veselja zunaj svoje hiše. S svojo sveto ženo se pogovarjati z Božjim Detetom, njemu izročnim, se radovati, to mu je bilo veselje, to mu je bilo vedrilo. Pri svoji ženi in pri Božjem Detetu se je odpočil od težavnega dela. Ž njima je mirno vžival sad svojega truda. Ob sabotah in o Gospodovih dneh je bil vselej z Materjo in z Detetom v učilnici in o velikonočnem prazniku v Jeruzalemskem tempelju. Pri svoji sveti družini je prebiral sveto pismo. Ni hodil na očitne terge, ni iskal nikakoršnih veselic. Mala hišica mu je bila najljubša. Tu je kraljeval sveti mir, nebeški pokoj. Iz njegovih ust ni slišala Marija nobene neprijazne besede. Njegova naročila so bila le prošnje, ne povelje. Sveta resnoba, pa nebeško veselje je razodevalo njegovo čelo; prijazni smehljaj je bil vedno na njegovih ustnicah. Vse je storil lepo, mirno in pravilno. Težo dneva je prenašal z nebeško poterpežljivostjo. Za-

dovoljen z vsem, kar mu je Bog dal, ni bil nikdar čmeren, nikdar nevoljen. „Tako je volja Božja“, si je mislil, ko ga je revščina tlačila, so ga nadloge stiskale, ali ga je terpljenje obiskalo, ali mu je bridkost serce težila. Tako je živel ubogi, sveti tesar Jožef v vedno čistem miru. Majhna, revna je bila hišica njegova, pa ne bi je bil zamenil z nobeno kraljevo palačo. O koliko ljudi je hodilo memo te male hišice, pa niso zapazili in niso vedeli, da v njej živé najbolj srečni, najbolj zadovoljni in najsvetejši ljudje.

Kerščanski oče! ako hočeš srečen, zadovoljen biti, posnemaj svetega Jožefa. Poišči in potem ohrani sveti mir, predragi dar na zemlji. Ljubi mir pa najdeš le v svoji družini, v zvestem spolnovanji svojih dolžnosti, nikdar pa zunaj hiše. Spomni se, da nisi sam svoj. Tvoja žena te imenuje *svojega*, tvoji otroci ti pravijo *naš* oče. Za nje moraš delati, za nje moraš skerbeti, nje moraš varovati, nje moraš voditi. Kako lepo je, kako Bogu dopadljivo, kako veselo za mater in otroke, ako oče ob nedeljah in praznikih prijazno ž njimi občuje ter ne zapravlja časa in denarja po pivnicah in po nepoštenih potih. O srečen prizor, ki nebeške angelje razveseljuje, ko oče, mati in otroci združeno molijo, in se od ljubega Boga, od Jezusa in Marije pogovarjajo!

Kako žalostno pa je, ako otroci svojega očeta skoraj nikoli ne vidijo! On ne moli ž njimi, ne zjutraj, ne zvečer! Celi dan je morebiti pri svojem delu; zvečer gre v pivnico; o praznikih išče, Bog zna kje, svojega vedrila. Kjer oče išče zunaj svoje hiše veselja in svojo družino zanemarja, tam ni miru, pa tudi blagoslova Božjega ni. Mož, ki svoje družine ne ljubi in mu je dolčas pri njej, je navadno surov in terd svoji ženi in svojim otrokom. On nima prijazne besede

za nje; čmernost se mu na obrazu bere, in to velikrat žena in otroci žalostno čutijo. Pri delu so nepotpežljivi, v terpljenji maloserčni in zbegani, v nesreči obupljivi. Oče, ki drugod išče vedrila, zanemarja molitev, zanemarja službo Božjo, ne sprejema svetih zakramentov, in blagoslov Božji beži pred njim.

Brez molitve pa ni pravega veselja, ne prave moči, pa tudi ne pravega vspeha pri delu. Brez molitve ni serčnosti v nesreči, ni vdanosti v voljo Božjo v terpljenji in v nadlogi. O kerščanski očetje! posnemajte svetega Jožefa, in vaša hiša bo srečna, vsi bote sveti mir in blagoslov Božji uživali.

Sveti Jožef je bil *z malim zadovoljen*. Vesel je bil tega, kar mu je Bog dal; ni želel višega, ne boljšega, ni hrepenel po veljavi pred svetom, ne po bogastvu. Zadosti mu je bila mala hišica in kar si je s svojimi rokami pridobil. Obhoja z Jezusom in Marijo mu je bilo najboljšje plačilo, največa sreča. Posnemaj ga, kerščanski oče! Bodi zadovoljen s svojim stanom, išči veselje v zvestem spolnovanji svojih dolžnosti in zaupaj na Boga, ki je svetemu Jožefu vsega potrebnega dal in tudi tebe gotovo ne bo zapustil. Ti sicer nisi tako srečen, kakor sveti Jožef, da bi z Jezusom in z Marijo občeval, pa vendar sta Jezus in Marija s teboj, ako jih s kregom in prepirom, z nevoljo in nezvestobo iz svoje hiše ne odpodiš. Zapomni si: Kjer je ljubi mir, tam sta Jezus in Marija, tam je blagoslov Božji; kjer je pa nemir, tam so hudobni duhovi.

Velik uzrok nemira po hišah je nesrečno poželjenje po jedi in pijači. Te strasti sveti Jožef ni poznal. On je hvaležno zavžival kruh, ktere ga si je z delom prislužil. Dobro je vedel, da sreča človeška ni v jedi in pijači; vedel je, da ne živimo, da bi jedli in pili. Posnemaj,

kerščanski oče, zmernost svetega Jožefa! Vživaj tudi ti svoj kruh hvaležno, zmerno in trezno! Naj te uči sveti Jožef, da bo tvoje serce vedno mirno, da vselej in zmeraj zaupaš na Jezusa in Marijo, da se z grehom nikdar ne ločiš od njih. O kako srečen je bil sveti Jožef v majhni Nazareški hišici v svoji ljubezni do Jezusa in Marije! V vseh bridkostih, v revnem Betlehemskega hlevu, na begu v Egipt je svoje pobito serce pri Jezusu in Mariji okrepčal. Nič ga ni moglo ločiti od Jezusa in Marije. Ako je kje drugod delal, ga je po končanem delu urno gnalo domu k Jezusu in Mariji. Le v njuni družbi je našel tolažbo, veselje in mir. — O kerščanski oče! ne pozabi, kar te v sveti ljubezni opominjam, da iščeš vedrila in veselja le pri svoji družini; bodi rad pri materi in pri otroku. In ako te pomanjkanje tlači, bridkost tvoje serce tiši, te nesreča obišče, potem bodi serčen in vdan v voljo Božjo in išči tolažbe in pomoči pri sveti družini, pri Jezusu, Mariji in svetem Jožefu.

Še nekaj premisli, kerščanski oče! Glej, svetemu Jožefu je nebeški Oče izročil svojega preljubljenega Sina. In sveti Jožef je Jezusa neskončno ljubil, ga ljubeznjivo hranil in z vso skerbjo varoval. Pod njegovim zvestim varstvom je mladeneč Jezus rasel v starosti in modrosti in v milosti pri Bogu in pri ljudeh. — Jezus sicer ni potreboval izreje, saj je bil modrost sama, pa vendar mu je sveti Jožef priskerbel vse, kar je v svoji mladosti potreboval: Hrano, obleko, stanovanje in vso postrežbo ter je v vsem Mariji zvesto pomagal. Vse je storil za Jezusa.

Kerščanski oče, posnemaj, o posnemaj tudi v tem svetega Jožefa. Tudi tebi je nebeški Oče v svetem kerstu posvečeno dete izročil. Pa bo to dete tudi enkrat, pri sodbi, iz tvojih rok nazaj tir-

jal. Zato ga izredi za Boga. Položi v njegovo srce seme vsega dobrega. Varuj, da plevel hudega v njem ne požene. Hudó s korenino iztrebi iz njegovega serca. Imej ga v vednem strahu. Čuj nad njim, kakor nad punčico svojega očesa. Varuj ga zapeljivosti in dajaj mu vedno lep zgled. — O koliko skerb moraš še imeti, ako ti je Bog izročil več otrok!

Glej tudi v tem svetega Jožefa! Kako sveto je živel v pričo Jezusa! Dete in mladenec Jezus ni nikdar kaj hudega videl nad svojim rednikom, videl je le najlepše čednosti. Tako hodi, tak bodi tudi ti v pričo vseh otrok. Otrok tvoj naj nikdar ne vidi in ne sliši kaj napačnega nad teboj. S svojo ženo in z otroci moli in moli tudi sam za nje. Pogovarjaj se ž njimi od Boga in uči jih svete resnice. Sveti Jožef je peljal mladenca v tempelj Gospodov. Vodi tudi ti svoje dete v hišo Božjo, da bo Boga spoznalo, ga ljubilo in mu služilo. — Večkrat resnobno premišluj, kako oster odgovor te čaka pri sodbi Božji, ako bo dete po tvoji zanikernosti slabo izrejeno, hudobno, morebiti celo pogubljeno. Premišluj pa tudi nezmerno veliko plačilo, katero ti bo vsegamogočni Bog dal, ako bo tvoj otrok s tvojim trudom, s tvojim prizadevanjem, s tvojim lepim zgledom vedno Bogu dopadljivo živel, stanoviten ostal in v milosti Božji se ločil iz tega sveta in bo k Jezusu in Mariji in k svetemu Jožefu v nebesa prišel. — O kako je mili Jezus bogato poplačal svojemu redniku vse, kar mu je storil, kar je zanj preterpel! Kako sladko je umerl sveti Jožef in koliko čast in slavo vživa zdaj tam v nebesih pri Jezusu in pri Mariji!

Preden končamo to premišljevanje, podajmo se vsi, mali in veliki, otroci in starši, v tiho Nazareško hišico in spremimo svetega Jožefa v njegovo delavnico in pogledjmo v duhu Jezusa, svojega Boga

in Zveličarja v prečudni skrivnosti, v kateri ga le malo premišljujemo. Tu vidimo Sinu Božjega, nad čigar obličjem se angelji radujejo, in kateremu služiti, se nebeške moči nevredne štejejo; vidimo ga, kako pomaga revnemu tesarju, vidimo ga v delavnici svojega ubozega rednika. Mar ne bo ta presveta pogled poderl prirojeni nam napuh?

Duša moja! verzi se na svoja kolena in moli tega tesarskega pomočnika, poljubi, ako ti je pripuščeno, vsegamogočne roke, ktere obdelujejo leseni hlod, kteremu je on, Stvarnik vseh reči, rast dal. Prosi svetega Jožefa, ki Jezusu odkazuje, kateri hlod naj poprej obdela; — prosi ga, naj odkaze temu prečudnemu tesarju tebe, ki si veliko bolj gerčav, veliko bolj nepripraven hlod — v duhovni zadevi — kakor je bruno, ki ga ravno kar teše in obdeljuje; pa izroči se mu popolnoma, naj seka, teše, žaga, struži in pili, kakor le hoče nad teboj. Povej mu, da se vsemu vdaš, ako te le pri stavbi Božjega kraljestva porabiti zamore; da te le z zaverženimi oblanicami v ogenj ne verže; pa še temu se podverži, če on tako hoče. Občuduj tukaj svetega Jožefa, ki ima tacega hlapca, tacega pomagača! Občuduj Jezusovo ponižnost in njegovo pokorščino, pa zaničuj in obžaluj svoj napuh. O trikrat srečna duša, ki zamore nepoznana, od vseh ljudi pozabljena, tiho skrita, težavna in zaničljiva opravila iz ljubezni do Jezusa, skritega tesarja, delati, zadovoljna, da jo gledajo le Jezus, Marija in Jožef! O kako dobro je hranjena taka duša v Nazareški hišici!

Nazareška delavnica nas tudi uči, kako se moramo zatajevati celo v duhovnih rečeh, ako je to volja Božja.

Vemo, kako je Jezus priserčno želel, da bi s svojim terpljenjem in s svojo smertjo skoraj ljudi odrešil, pa to svojo željo je

daroval svojemu nebeškemu Očetu, in pomagal je svojemu redniku pri težavnem tesarskem delu. Tudi ti bodi pripravljen in daruj Jezusu vse svete želje, ktere je milost Božja tvojemu sercu morebiti vcepila. Ako ti je pa Bog odločil očitno življenje, sredi nevarnosti in posvetnega šuma, postavi si v svojem sercu Nazareško hišico in opravljaj svoje delo v pričujočnosti Jezusa in Marije in svetega Jožefa, in odtegni se ptujim očem, kolikor zamoreš. Posnemaj svetega Jožefa, ki je le na tihem delal! Posnemaj Jezusa, Božjega tesarja. Glej njegovo pokorščino, njegovo krotkost in podložnost, s katero ne pomaga le svojemu svetemu redniku in svoji preblaženi Materi, ampak on streže, v svoji pokorščini do svetega Jožefa in njegovih naredb, celo najslabšim ljudem, in prevzame najbolj težavna dela. In ker je Jezus še zdaj tako mil in ljubeznjiv, tako ponižen in dober, kakor je bil, ko je z Jožefom tesaril, povabi ga v svetem obhajilu v svoje revno, v duhovnem življenji in v čednosti tako neobdelano serce. Povabi tudi svetega Jožefa ž njim. Povej jima, da je obilno, da je veliko dela v tvojem sercu. Prosi ju, naj prineseta seboj potrebno orodje. Pa jih tudi zagotovi, da se hočeš njima vsega vdati, da si za vse pripravljen, naj delata s teboj, kar hočeta. Samo to željo jima razodeni, da bi bil rad, kolikor je le mogoče, Jezusu podoben. Zato naj ti napravita v tvojem sercu stanovanje, ki bo Jezusu dopadljivo, da v njem vedno prebiva.

O sveta hišica Nazareška! Bodi mi vedno pred očmi s svojimi presvetimi prebivalci, naj se spominjam tebe pri vseh svojih opravilih, zlasti še v bridkosti in težavah, nadlogah in skušnjavah!

Živi Jezus, Božji tesar, in njegovi presveti starši, Marija in Jožef!

6. Vsi pravoverni častijo svetega Jožefa.

Vsi pravoverni kristjani častijo svetega Jožefa, ker on je varh, je patron svete katoliške cerkve.

Kako pa je to, da je sveti Jožef varh katoliške cerkve in da ga je sveta cerkev še le današnje dni sklicala za svojega varha? Mar ni Jezus Kristus vedno pri njej? Saj ima sveta cerkev obljubo Božjo, da je peklenska vrata nikoli ne bodo premagala.

O zares! Zveličar sveta, Jezus Kristus, začetnik svete cerkve, on je podstava, on je krona svete cerkve, on je neomahljiva, gotova zastava, da bo sveta cerkev vedno obstala, da bo končna zmaga njena. Devetnajst stoletij kerščanske zgodovine nam zadosti očitno spričuje, da Jezus Kristus sveto cerkev varuje, okrepuje ter jo v vseh bojih zmagovalno uterduje.

Če pa tudi sveta cerkev v vseh nevihtah terdno stoji, vendar zamore marsiktero škodo terpeti; nevera in hudobija ji zamore spriditi posamezne ude in cele dežele; divja sila zamore pravice in prostost cerkve Božje napasti, celo po nekoliko zatreti. Škofe in mašnike zamorejo ptuji navali, peklenške zvijače preslepiti, da svoje svete dolžnosti zanemarijo. Razširjanje Božjega kraljestva zamore naleteti na skoraj nepremagljive zadržke. To so nevarnosti, ki pa svete cerkve ne bodo zaterle, katerih se pa vendar ogniti ne more, zato, ker njeni udje niso angelji, ampak so slabi ljudje, in ker je veliko ljudi, kateri niso njeni udje, pa so zadosti slepi in hudobni, da preljubi nevesti Božji na zemlji opovere delajo in bi jo v svoji slepoti radi popolnoma zaterli.

Ti zadržki in te nevarnosti se pa saj deloma dajo odverniti, in sicer tako,

da verni na zemlji pobožno molijo in svetniki v nebesih nas s svojo priprošnjo podpirajo.

Ker je tedaj sveti rednik Jezusa Kristusa izvoljen patron in varh sveti cerkvi, stavi sveta cerkev in njen vidni poglavar, sveti Oče, svoje zaupanje vanj, on ima posebno moč pri Božjem sedežu, zraven ga pa veže posebna ljubezen, da to svojo moč skazuje sveti cerkvi v njenih nadlogah in stiskah.

Pri molitvi varha Božjemu kraljestvu tukaj na zemlji se radostno spominjamo mogočnih in serčnih vitezov, imenitnih kraljev in papežev, kateri so že tukaj bili zvesti čuvaji, mogočni branitelji in serčni pospeševalci svete cerkve. Oni so zatertli mnogotere krive vere, oni so se vstavili krivični posvetni sili, oni so z modrimi naredbami vpeljali novo duhovno življenje, oni so luč svete vere nesli med tuje narode, ki so še v duhovni temoti in v smertni senci taval, oni so celo kri prelili za sveto vero in za pravice svete cerkve. Le ti zvesti čuvaji svete vere gotovo tudi v nebesih niso odložili svoje ljubezni do svete cerkve, gotovo še zdaj s svojim zasluženjem in s svojo priprošnjo pospešujejo rast Božjega kraljestva na zemlji.

Da si je pa sveta cerkev zmed vseh nebeških prebivalcev svetega Jožefa zvolila svojega posebnega patrona, imela je tehtne uzroke za to. Sveti Oče Pij IX. ga je 8. grudnia 1870 patrona veseljni cerkvi slovesno oklical, kar je že v prvih bukvah omenjeno. (Str. 262.)

Da bi verni še bolj priserčno častili svetega Jožefa, je veliki častivec njegov, sveti Oče Pij IX., 7. malega serpana 1871 izdal še drugo imenitno pismo. V tem pismu pravi Kristusov namestnik, da sveta katoliška cerkev z največo slovesnostjo in s priserčno pobožnostjo spodobno časti slavnega očaka, svetega Jožefa, kterega je vsegamogočni Bog

zmed toliko svetnikov na zemlji odbral pravega in prečistega moža neomadežani Devici Mariji in rednika svojemu edino-rojenemu Sinu, in kterega je s posebnimi darovi tako bogato ozaljšal, da je zamogel tako imenitne dolžnosti zvesto in natanjko spolnovati, in ga je zdaj v nebesih s slavo in s častjo kronal. Zato so rimski papeži vsako ugodno priliko porabili, da bi vpeljali vedno večje čiščenje svetega Jožefa; želeli so pravovernim tega velicega svetnika vedno bolj priljubiti in na njegovo priprošnjo pri Bogu vedno večje zaupanje obuditi.

Papež Sikst IV. je vpeljal duhovne molitve in sveto mašo za praznik svetega Jožefa. Papež Gregor XV. je leta 1621. zapovedal, da se ima ta praznik po vsem kerščanskem svetu obhajati. Papež Klemens X. ga je leta 1670. povzdignil v praznik druge verste. Papež Klemens XI. mu je odločil posebne molitve pri sveti maši. Papež Benedikt XIII. je 19. grudnia 1726 zapovedal, da se ima ime svetega Jožefa v litanijah vseh svetnikov na določenem mestu imenovati.

In papež Pij IX., ki je od otroških let posebno častil svetega Jožefa, kakor sam pravi v tem pismu, je 10. kimovca 1847 z veselim srcem celi cerkvi dovolil praznik varstva svetega Jožefa, kakor so ta praznik s posebnim privoljenjem svetega sedeža nekatere cerkve že poprej obhajale.

Nadalje piše sveti Oče Pij IX.: „Ker se je v naših časih grozovita in serdita vojska zoper sveto cerkev vnela, je čiščenje svetega Jožefa rastlo in se razširilo tako, da so od vseh strani prihajale priserčne prošnje do svetega Očeta. In te prošnje so pri splošnem Vatikanskem zboru kardinali in škofje ponovili, ter so enoglasno izrekli željo, naj se izvoli sveti Jožef v patrona sveti katoliški cerkvi, da bi verni po njegovem zasluženju in po

njegovi priprošnji toliko zdatnejši klicali na milost Božjo, naj bi se odvernilo hudo, katero nas od vseh strani nadleguje.“ Ginjen po teh prošnjah, in ko je sveti Oče molil za razsvetljenje, je tem splošnim željam vstregel, ter slovesno oznaniti ukazal, da je sveti očak Jožef zvoljen patron sveti katoliški cerkvi, in se ima praznik njegovega rojstva in praznik njegovega varstva obhajati kakor prazniki prvega reda. Tudi je bilo s tem pismom zaukazano, naj se v molitvi „A cunctis“ pri sveti maši, kedarkoli se sme ta molitev opraviti, pridene tudi spomin sv. Jožefa. Ravno tako pri spominu svetnikov, o manjših praznikih, pridenejo mašniki v svojih duhovnih molitvah tudi spomin svetega Jožefa.

Tako je vidni poglavar svete cerkve, namestnik Kristusov na zemlji svetega Jožefa slovesno oklical za varha sveti katoliški cerkvi. Brez dvoma je Jezus Kristus to molitev svojega namestnika gori v nebesih dopadljivo sprejel in poterdil. Saj je čast, njegovemu zvestemu redniku skazana, tudi njemu samemu v poveličanje. Upati pa tudi smemo, da se bo spolnila želja svetega Očeta, da bo namreč na priprošnjo svetega Jožefa ob svojem času rešena sveta cerkev velike stiske, ktera jo tako hudo tare, in da bodo verni v češčenji svetega Jožefa vedno bolj vneti. Saj je veliko bratovščin svetemu Jožefu posvečenih; razne družbe rokodelcev so se njegovemu varstvu izročile; njegovi prazniki se z veliko slovesnostjo obhajajo, verni ga po vsem svetu zaupljivo na pomoč kličejo in blagoslov Božji rosi na njegovo priprošnjo raznoterim nadležnim, in kdor pobožno zakliče presladki Imeni „Jezus, Marija“, pristavi tudi zraven sveto ime „Jožef“. Koliko vernih umerje vsaki dan, ki z ustmi ali saj v svojem sercu zdihujejo: „Jezus, Marija in Jožef!“

Spolnile so se besede pobožnega Dominikanca Izidora Izolana, ktere je že pred tri sto leti zapisal v prelepih svojih bukvah, v katerih je opisoval slavo svetega Jožefa. On pravi: „V zadnjih časih bo večni Bog svetega Jožefa v kraljestvu vojskovalne cerkve z največjo častjo poveličal. . . Namestnik Kristusov na zemlji bo, od svetega Duha razsvetljen, ukazal, naj se praznik rednika Kristusovega in moža kraljice celega sveta po vsej vojskovalni, pravoverni in katoliški cerkvi slovesno obhaja.“

Kako modro in koristno je, da katoliška cerkev časti svetega Jožefa svojega patrona! Cerkveni učenci so te misli in skušnja nas v tem poterjuje, da svetniki v nebesih nekako nadaljujejo službo, katero so tu na zemlji opravljali. Svoje sveto nagnjenje so seboj v nebesa vzeli, in to je tam poveličano. Svetnik, ki je bil v svoji deželi apostelj ali škof, svojega poprejšnjega poslovanja ni pozabil, ampak on pri sedežu Božjem še zmiraj zanj posreduje. Zato cele dežele kličejo take svetnike na pomoč, kot svoje patrone. Ako si je kateri svetnik kako čednost v posebno visoki stopnji pridobil, nam je v tisti čednosti ne le prelep zgled, on je tudi velik priprošnik v pridobljeni ravno te čednosti. Ali če je bil kateri svetnik tu na zemlji poseben pomočnik v kateri nadlogi, po pravici sodimo, da njegova priprošnja je ravno v odvrnenji tiste nadloge posebno mogočna. Akoravno Bog vse ve in po svoji modrosti vodi posameznega človeka in cele narode, vendar se poslužuje v svojem vladanji tudi svojih svetnikov, da nam jih kaže kot svoje sovladarje in jih pred nami tako poveljuje. Kakor ima kralj svoje služabnike, svoje ministre, ki vsaki sebi odločeno delo opravlja; tako nekako je tudi v nebesih (po človeško rečeno). Svetniki so ministri Božji, katerim Bog

izročuje razne zadeve človeške, v katerih so se že tukaj na zemlji posebno skazali. Saj zveličanje izvoljenih ni le v samem gledanju Božjega veličastva, ampak tudi v celi versti blaženih dejanj.

Ako to zdaj obrnemo na svetega Jožefa, lahko spoznamo službo, katero on opravlja oziroma na celo katoliško in tudi oziroma na posameznega človeka. Tu na zemlji je imel najvišjo stopnjo, kot glava, kot gospodar najsvetejše družine, ki je kedaj na zemlji bila. Gospod mu je izročil celo svojo hišo. Sveti Jožef je namdomestoval Sinu Božjemu Očeta nebeškega. On je varoval, hranil Njega, ki je v svoji vsegamogočnosti svet vstvaril in ga ohrani. On je bil mož Matere Božje. To so naslovi, to je služba, ki nam kaže visoko čast svetega Jožefa. O koliko več je on storil, kakor njegova predpoda, egiptovski Jožef! Ta je oskerboval in ohranil žitne zaloge podložnim nevernega kralja, sveti Jožef pa je oskerboval pravi kruh, ki je prišel z nebes, je obvaroval pšenico izvoljenih, Jezusa Kristusa samega, ktereга je z velikim trudom otel iz rok grozovitega Heroda. Če je pa Faraon prvega Jožefa povzdignil na kraljevi sedež in je zahteval, da ga je vse ljudstvo častilo, kaj naj stori sveta cerkev svetemu Jožefu, ki je njenega začetnika, njenega ženina rešil?

Svetemu Jožefu izročena Nazareška družina je bila seme, kalica, iz ktere je pognalo in zrastle veliko drevo svete katoliške cerkve, katero obsenči ves svet. Takrat je katoliška cerkev bila kakor v plenicah, zdaj pa je velikan, ki hodi s svojimi nogami po zemlji, s svojo glavo pa je v nebesih. Smemo toraj zaupati, da je sveti Jožef, ki si je za začetno cerkev v Betlehemu in v Nazareti, kot od Boga postavljeni varh toliko zaslug pridobil — da je sveti Jožef zdaj v nebesih v enaki razmeri do cerkve, po

vsem svetu razširjene. Saj je sveta cerkev vedno naprej živeči Kristus, saj je njegovo skrivnostno telo.

Ako torej temu Kristusovemu telesu, ako sveti cerkvi nevarnost proti, kam naj se oberne, kam naj se zateče bolj zaupljivo, kakor ravno k njemu, ki je glavo svete cerkve tako zvesto obvaroval?

To skrivnostno telo, sveta cerkev, pa ima, kot živo telo, tudi dušo. Ta duša, to notranje življenje, je vera. Vera uči človeški um, ko mu največi resnice razklada, pa tirja tudi popolno pokorščino. Ker je vera duša svete cerkve, zato pravični iz vere živi, in brez vere nihče Bogu ne dopade. Kakor pa duša, kot duhovno bitje, ima ne le um, ampak tudi voljo, tako mora tudi v cerkvi volja biti. In ta je od Boga postavljena duhovska gosposka ali oblast, ktera, kot najvišje in najmodrejše razodenje, tirja, da se mora človek njenim naredbam in določilom vdati, podvreči.

Zoper oboje, zoper vero in zoper cerkveno oblast, se pa vzdiguje sprideni duh današnjega časa.

Zametujejo se ne le posamezne verske resnice, marveč vera sploh se zasmehuje in preganja. Ravno v veri pa je sveti Jožef slavno zmagal. Prav je toraj, da si ga je sveta cerkev patrona zvolila sedanje dni, ko vera tolika peša in se gola nevera toliko šopiri in hvalisa. Ko se je Sin Božji poslužiti hotel pomoči svojega rednika, da je malikovalske podobe v Egiptu poderl, bo sveti Jožef tudi podreti pomagal malike človeškega napuha, nevere in krivoverstva. Zato izročujejo oznanovalci svete vere, ko se podajo v neverske dežele, neumne malike podirati, svoje težavno delo posebno varstvu svetega Jožefa.

Kaj pa naj rečem od veljave posvetne gosposke? Menda še nikdar ni bila tako uničena, kakor je sedanje dni.

Nepokorščina se prestrašno širi. Mladost je zdivjala in se ne da ukrotiti. Vse je razburjeno, vse nekako spodkopano. Dokler so le cerkev napadali in njeno oblast černili in spodrivali, je vsa mavtarska druhal šuntala in veselo v pest se smejala; češ, zdaj bo cerkvena oblast propadla in cerkve bo konec. Ali kamen, ki se po hribu zavalj, se težko ali nikakor ne vstavi, in kdor bi se mu vstavil, ga zdrobi.

Le zares mogočna in serčna roka zamore tu pomagati. In ta je sveti Jožef. Bili so že žalostni časi, ko je bila cerkvena oblast hudo oslajljena. O času razpertije, ko so nepoklicani se vrivali za papeže. Vstal je pa imenitni in učeni mož, veliki častivec svetega Jožefa. Priporočeval je njegovo češčenje, in verni kristjani so se zatekli k mogočnemu priprošniku, k redniku Jezusa Kristusa, in nevarnost je minula, edinost je oživela in mir je bil v cerkvi. Današnje dni cerkveni edinosti ne proti nobena nevarnost, ali vsa veljava postavne gosposke, v državah in v domačih družbah je spodkopana in onemogla. Tu nam zamore pomagati on, ki se je sam podvergel višjemu povelju, vsakemu oznanilu Gospodovega angelja, celo nevernemu poglavarju, kteremu je pa tudi bil pokoren sam Sin Božji, On, najviša oblast in veljava.

Telo naše svete cerkve smo ljudje; mi smo pa toliko nestanovitni, spremenljivi, slabostni, grešni; duša cerkve pa, sveta vera, je nespremenljiva. Ljudje se morajo poboljšati, morajo biti izrejeni. In to se godi po bridkostih, kakor stara skušnja uči. Bridkost pa današnje dni z vso silo na človeškem rodu sloni. Kakšna črna vojska se povsodi vzdiguje zoper sveto cerkev! Papež je oropan, je jetnik, škofje v zaporih ali pregnani, mašniki Gospodovi zaničevani, pobožni zasmehovani. To je žalostno znamenje

sedanjega časa! Zato po pravici pravi sveti Oče Pij IX. v pismu 8. grudnia 1870, v kterem naznani svetega Jožefa patrona sveti cerkvi: „Zdaj je cerkev v teh žalostnih časih od vseh strani od sovražnikov napadena, kakor plen velike sile, in hudobni se nadjajo, da jo bodo skoraj peklenska vrata premagala.“ Škofje, kot čuvaji Sijonski, so spoznali, da sveta cerkev potrebuje mogočnega varha. In vidni poglavar Gospodove cerkve je po želji pravovernih razglasil svetega Jožefa patrona vesoljni cerkvi. Je pa od takrat nevarnost morebiti že jenjala? O ne. Saj še hujše preti. Sedanji sveti Oče Leon XIII. očitno toži, da družbinsko življenje plaši še vedno veči strah, akoravno ga stiskajo že hude in silne nadloge. Zato nas opominja, da naj kličimo na pomoč svetega Jožefa v svojih vsakdanjih molitvah, in to ne le za celo sveto cerkev sploh, ampak tudi za svojo domačo hišo in za se posebej, ker sveti Oče Pij ni izročil svetemu Jožefu le sebe in apostolski sedež, ampak vse pravoverne kristjane. Zato častimo vsi svetega Jožefa in se pogosto in priserčno priporočujemo njegovi mogočni priprošnji.

7. Sveti Jožef je patron našega cesarstva.

V cesarskem mestu na Dunaji imajo na starodavnem tergu lep spominek, precej veliko znamenje, umetno izdelano, ki kaže poroko preblašene Device Marije s svetim Jožefom. To znamenje je za nas Avstrijance imenitno. Marmornati spominek nam pričuje, da naša slavna cesarska hiša že od nekdaj posebno časti svetega Jožefa. To znamenje nam pripoveduje, da je celo naše cesarstvo svetemu Jožefu posvečeno, da je sveti Jožef posebni patron našega cesarstva. Kako se je to zgodilo, naj tudi nekoliko omenim.

Cesar Leopold I. je bil prav pobožen vladar. Posebno lepo je častil svetega Jožefa, rednika Kristusovega. To češčenje svetega Jožefa je prišlo iz Španjskega, kjer je živela sveta Terezija, velika častivka svetega Jožefa. Z njo so menihi karmeliti razširili češčenje svetega Jožefa po vsem katoliškem svetu. Tako tudi po našem cesarstvu. Pobožni cesar Leopold je prav zelo pripomogel, da so Avstrijanci se poprijeli češčenja tega velicega svetnika. Ko je bila ogerska dežela po mnogih kervavih bojih rešena priseženega sovražnika svete kerščanske vere, neusmiljenega in divjega Turka, spoznal je cesar Leopold, da te zmage niso priborili njegovi zvesti vojaki z lastno močjo, ampak on je pripisoval zmago mogočni priprošnji preblazene Device Marije in njenega deviškega ženina, svetega Jožefa. Zato je prosil svetega Očeta, papeža Klemena XI., naj bi pravoverni kristjani po vseh cesarskih deželah smeli obhajati god poroke svetega Jožefa z Marijo, Materjo Gospodovo. Sveti Oče je rad v to privolil.

Pobožni vladar je tudi kmalo skusil, kako prav in dobro je storil, da je pospeševal češčenje Gospodovega rednika.

Velika bridkost ga je stiskala. On ni imel nobenega moškega zaroda, in človeško soditi, ga tudi pričakovati ni več mogel. In to je bil takrat jako nevaren stan ne le za cesarsko hišo, ampak za celo cesarstvo. V tej nadlogi se oberne pobožni cesar k svojemu mogočnemu varhu in priprošniku, svetemu Jožefu. Okliče ga slovesno posebnega varha avstrijski hiši. Napravi mu sreberno podobo in vredí celih osem dni zaporedoma slovesne prosilne procesije po cesarskem mestu, svetemu Jožefu na čast. In glej! zaupanje cesarjevo in njegovega zvestega ljudstva ni bilo osramoteno. Devet mescev poznej je cesarica porodila čverstega

cesarjeviča. Veselje in radovanje je bilo nepopisljivo po vsej veliki deržavi. Novi cesarjevič je dobil ime Jožef. Ta je bil Jožef I., slavni vladar. Presrečni oče Leopold je obljubil, da bo iz hvaležnosti na očitnem tergu postavil podobo na čast svetemu Jožefu. Ko je mladi cesarjevič Jožef šel v vojsko pri terdnavi Landav, ponovil je oče Leopold to obljubo s pristavkom, naj bo to znamenje kamnito, iz lepega marmorja. Junaški sin je srečen prišel nazaj. Ali smert je prehitela dobrega cesarja, da svoje obljube ni mogel spolniti. Naročil je pa še na smertni postelji, naj to stori njegov sin in naslednik, ki je po očetu podedoval s kraljestvom tudi pobožnost do rednika Kristusovega.

Postavil je Jožef I., rimski cesar, leseno znamenje, ki je imelo 6 stebrov in podobe prečiste Device Marije in njenega ženina svetega Jožefa, in višega duhovna, kot poročevalca. Na straneh ste stali podoba ponižnosti in podoba čistosti. V praznik svetega Jožefa, 19. sušca 1706 je bilo to znamenje slovesno blagoslovljeno. Prebivalci Dunajskega mesta so se s cesarskim dvorom vdeležili te slovesnosti.

Jožef I. je pa kmalo umerl in nasledoval mu je njegov brat cesar Karl VI., ki je bil tudi velik častivec svetega Jožefa. Ta je še le spolnil obljubo svojega očeta in svojega brata ter je postavil znamenje iz lepega, belega marmorja. Kardinal Kolonic je 13. velicega serpana 1729 v pričo cesarja in njegove cesarske rodovine z veliko slovesnostjo postavil vogelni kamen temu znamenju. Čez tri leta je bilo vse zares umetno izdelano in 19. sušca 1732 je bilo prelepo znamenje slovesno blagoslovljeno.

V kako veliki časti ima naša cesarska hiša svetega Jožefa, spoznamo iz tega, da večidel vsi principi imajo tudi ime Jožef.

Tudi sedanji cesar je Franc Jožef, cesarjevič Rudolf, Franc, Jožef, oče cesarjev je Franc, Karl, Jožef, njegovi bratje so Karl, Ludvik, Jožef in Ludvik, Viktor, Jožef. In dva rimska cesarja naše slavne cesarke hiše sta bila Jožefa. — Zares kaže cesarska rodovina še vedno svoje češčenje, svojo hvaležnost do svetega Jožefa, rednika Kristusovega, ker tolikim udom daje ime tega velicega priprošnika v nebesih.

Kakor so pa naši slavni cesarji sebe, svojo hišo in celo cesarstvo svetemu Jožefu v varstvo izročevali, tako so tudi posamezne dežele Gospodovega rednika si v svojega varha izvolile. — Češko kraljestvo ga že od nekdanj časti kot „ohranitelja miru“. — Kranjska, koroška in štajerska dežela ga že od starodavnih časov častijo za deželnega patrona. Kranjci so svetega Jožefa še posebno častili v bratovščini, ktero je vpeljal že dvanajsti škof Jožef, žlahtni Rabata, ki je vladal Ljubljansko škofijo od leta 1664. do 1683. Ta bratovščina je imela svoj sedež v Ljubljani v cerkvi svetega Jožefa, kjer je zdaj splošna bolnišnica.

Kako Slovenci častijo svetega Jožefa, nam pričuje to, da skoraj v vsaki hiši imajo enega ali še več Jožefov.

8. Sveti Jožef je patron umirajočih.

• Nastopil bo dan, ko se bo reklo: „Vredi svojo hišo, umerl boš!“ Umerl bom! O to je prestrašna beseda! O da bi si jo večkrat k sercu vzeli! Ko bom umerl, bom vse zapustil, pa tudi mene bo vse zapustilo. In v neznano večnost bom šel. Ni toraj čuda, da že misel na smert vsacega presune; ni čuda, da človek vse poskusi, da bi smerti odšel, ali prav za prav, da bi jo odrinil, ker uiti jej nihče ne more. Po smerti bo sodba, pri kateri se ne bodo obravnavale le

malenkosti, pri kateri ne bo šlo le za življenje in smert, ampak pri kateri bo odločena srečna ali nesrečna večnost. Takrat — kam se revež čem podati? kje zavetnika iskati? — komaj dobrim bo ostati!

Vendar, duša moja! potolaži se. To vprašanje je rešeno — v slavo svetemu Jožefu. Ves kerščanski svet časti svetega Jožefa patrona srečne smerti. Vse bratovščine za srečno zadnjo uro častijo njega za svojega varha. In zakaj je ta pomoč tolike veljave?

Sveti Jožef je: 1. rednik Jezusa Kristusa, našega sodnika, 2. je premagovalec pekla, 3. je on umerl presladke smerti.

1. Vsi vemo, kako je sveti Jožef tukaj na zemlji stregel našemu prihodnjemu sodniku, Jezusu Kristusu. Ako bi Kristus, edinorojeni Sin nebeškega Očeta, bil natorni sin svetega Jožefa, ne bi ga bil mogel priserčnejše ljubiti, ne bi bil mogel mu bolj zvesto streči. Noben oče ni za svoje lastno dete bolj skerbela, kakor je skerbela sveti Jožef za svojega nebeškega rejenčka Jezusa. V svoji službi do Jezusa se je vsega povžil, to je bila njegova smert. Umerl je smert ljubezni, in ta je najlepša, najbolj veličastna smert. O da bi pač tudi mi imeli vsaj iskrico take ljubezni!

Sveti Bernardin Sijenski piše: „Ako je pisano: Bog „spolnuje voljo njim, ki se ga boje, ter njih prošnje usliši“ (ps. 144, 19), kako bi ne uslišal prošnje tistega, kako bi ne spolnil volje njemu, ki se ga je ne le otroško bal, ampak kateri mu je trideset let zvesto služil, kateri ga je neizrečeno ljubil?“

Če je Mojzes, prijatelj Božji, toliko premogel, da je sam zadržal roko Gospodovo, ki je bila že pripravljena pogubiti Izraelsko ljudstvo, kaj bo premogel potem sveti Jožef, ki ima toliko zaslug,

za ktere mu Jezus Kristus hvaležnost skazuje? In kedar pride častivec svetega Jožefa v največo silo — v smertno silo, bode ga li sveti Jožef takrat zapustil, bode ga pozabil? O tega ne bo storil! Kolikor bolj blago serce ima človek, toliko bolj se prizadeva, da njemu storjeno dobroto poverne, da prijatelju v sili na pomoč priskoči. Kje pa je večja sila, kdaj je bolj odločiven trenutek, kakor je smertna ura, v kateri se odloči osoda človeška za celo večnost? Mar bi tu ne pomagal sveti Jožef, ki ima za Jezusom in Marijo najbolj blago serce? Tega ne moremo, ne smemo misliti.

Bernardin Bustiški pravi, da nam je Jezus nebesa odperl; on ima toraj ključ do nebes; teh ključev pa je enega dal svoji preblaženi Materi, družega pa svetemu Jožefu, da vsem svojim zvestim služabnikom odpreta nebesa in jih na kraj luči in miru pripeljeta.

2. Poleg velicega strahu za zveličanje svoje duše pa pritisnejo smertno uro še skušnjave peklenske. „Gorje zemlji, ker je hudič k vam doli šel, in ima veliko jezo, ker ve, da ima malo časa.“ (Skr. raz. 12, 12.) Te besede svetega pisma veljajo posebno naši zadnji uri. Takrat se satan zares obupljivo vpira in z vso močjo divja, da bi nas v svoje peklenske mreže vjel in vekomaj pogubil. Poprej neznane skušnjave nas bodo napadle. Ne le en sam satan nas bo lovil, cela truma bo priderla, ker „hudič ve, da ima malo časa“. Kdo bo brez posebne pomoči takrat obstal? V tej prestrašni uri, kje bomo dobili boljšega pomočnika, kakor je sveti Jožef, on premagovalec črnega pekla? — Pa kako je on premagovalec pekla?

On je ženin tiste, že v raji obljubljenе žene, ki je s svojo deviško pēto stari kači glavo sterla. Pravice ženine so pa po naredbi zakona tudi pravice

moževе. V presvetem zakonu Marije in Jožefa pač ne more drugače biti, saj je njun zakon podoba vsakemu kerščanskemu zakonu. Z begom v Egipt je Jožef spodbil nakane Heroda, ki je bil zares prav posnetek peklenske hudobije. Jezus, Božje Dete, je bil rešen in peklenški sili otet.

Pa še druge veličastne zmage je dobil Jožef v Egiptu. Stari učenik Origen pravi, da v Božjem povelji, naj gre Jožef s sveto družino v Egipt, mu je bila ob enem dana tudi moč, da je razpodil vse hudobne duhove, ki so tam nekako svoje središče imeli. In res nam pripoveduje staro izročilo, da so se egiptovski maliki porušili in vedeži so omolknili, ko je sveta družina prišla v Egipt. Moč satanova je bila tako zaterta, da ravno v Egiptu je sveta vera najpoprej svojo prezvišeno stopnjo dosegla. Se ve, da moramo to zmago pripisovati Jezusu Kristusu samemu; pa Sin Božji se je za to poslužil ravno svojega svetega rednika, ki je bil glava sveti družini, vodnik na tem popotovanji, ki je bil tukaj rešenik Zveličarja našega. Od takrat se satan boji svetega Jožefa, celo njegovo ime ga plaši. Od svetega Antona puščavnika beremo, da po mnogoterih slavnih zmagah se ga je satan toliko bal, da je zapustil celó obsedene, ki so svetega Antona na pomoč poklicali. To nam spričuje, koliko moč ima še le ime svetega Jožefa. Lucifer se resničnim častivcem svetega Jožefa le s strahom in trepetom bliža, ker dobro ve, da bo premagan, če umirajoči svojega varha, svetega Jožefa, le zakliče.

Kje je kristjan, ki resnobno misli na smert, in bi se ne stresel, ko se spomni na satanove skušnjave o smertni uri? Bom li tistikrat obstal? Ali bom omagal in padel? Mi bo li tistikrat mili Bog dal premagovalno milost prave stanovitnosti,

ktere nikomur ni dolžan? In ko me bodo napadale tiste prestrašne skušnjave, ktere so celó svete duše strašile in begale, jih bom li serčno premagal? — To veš samo ti, o moj Bog! Na priprošnjo svetega Jožefa, patrona umirajočih, se vendar terdno zanesem. O ne zapusti me takrat, ti veliki patron umirajočih!

3. Ko je stari očak Jakob zvedel, da njegov sin Jožef še živi in da je gospod egiptovske dežele, je veselo rekel: „Šel bom, da ga vidim, preden umerjem.“ Tako je tudi storil. Bog mu je razodel, da mu bo njegov sin oči zatisnil, ko bo umerl. In vse se je tako zgodilo. Sveto pismo pravi: „Ko je Jakob videl, da se že dan njegove smerti bliža, je poklical svojega sina Jožefa in mu je rekel: Ako sem milost našel pred tvojim obličjem, položi svojo roko pod moje stegno (priseži mi!), skazi mi ljubezen in zvestobo, da me ne pokoplješ v Egiptu, temuč da počivam pri svojih očetih, da me pelješ iz te dežele in pokoplješ na pokopališču mojih staršev. Odgovoril mu je Jožef: Storil bom, kar si zapovedal.“ (I. Mojz. 47, 29, 30.)

Ako je bilo v veliko tolažbo staremu očaku Jakobu, da je pri svoji smerti imel poleg sebe Jožefa, svojega sina, kolika tolažba bo še le nam, ako bomo umerli v družbi svetega Jožefa! Tako bridko uro potrebuje vsak umirajoči ne le skerbnege varha, ampak tudi zvestega prijatelja, ki ga tolaži, oserčuje in mu smertne težave lajša. Kdo pa nam bo takrat bolj postreči mogel in znal, kakor on, ki je umerl presladke in tako srečne smerti? Kako lepa in mila je podoba, ki nam kaže smert svetega Jožefa! Nebeški mir pokriva njegovo obličje, zveličanski smehljaj je na njegovih ustnicah, naslonjen je na Jezusa Kristusa, svojega rejenca, kterege je, ko je še majhno dete bil, tolikrat na svojih rokah

nosil. Zraven kleči njegova nevesta, prečeščena Mati Božja, s povzdignjenimi rokami proseča se ozira na svojega Božjega Sina. Angelji obdajajo sveto družino in so pripravljeni, da ponesejo dušo „pravičnega“ v sveti raj. In kdor premišljeva je gleda to podobo, se mu obudi priserčna želja: O da bi tudi jaz tako lepo, tako srečno umreti mogel!

Kdor hoče pravično živeti in srečno umreti, naj kliče svetega Jožefa na pomoč. Ako bomo njegovi zvesti častivci, smemo upati, da ne bo pripustil, da bi bili zakopani v egiptovski sužnosti, to je, v stanu velikih pregreh, ampak, da nas bo peljal v deželo, v nebeško domovino, ki je nam in našim očetom obljubljena. Prišel bo k nam našo zadnjo uro, s svojo presveto nevesto, Materjo Božjo in s svojim Božjim rejencem, Jezusom Kristusom. Tedaj bo tudi naša smert sladka in lepa!

Sv. Terezija, velika častivka svetega Jožefa, je vedela svojim duhovnim hčeram vcepiti posebno češčenje in veliko ljubezen do svetega Jožefa, patrona umirajočih. Pripovedujejo tudi, kako lahka je smert resničnim častivcem sv. Jožefa. Ona sama pravi, da nima nobenega strahu pred smertjo. „Jaz mislim, pravi, da najložej na sveti je umreti tisti duši, ktera je Bogu zvesta, ker tisti trenutek, ko zapusti svojo pozemeljsko ječo, se preseli v večni mir.“ Resnične prigodbe nam pripovedujejo, da se sveti Jožef svojim častivcem smertno uro večkrat prikaže, da umirajočim zadnje trenutke polajša in sladi.

Če mi tudi tolike milosti ne zaslužimo, vendar, ako svetega Jožefa prav častimo, smemo se terdo zanesti, da brez tolažbe svete vere, brez svetih zakramentov ne bomo umerli.

Naj tu pridenem kratko prigodbo, ki se je, ni dolgo tega, prigodila. Neki go-

spod kaplan se je ravno kar k počitku podal, ko mu nekdo urno pozvoni. Gospod hitro vstane in neznan človek stoji pred hišo in prosi, naj gredo staro ženo previdit; pové tudi hišo, kjer bolnik čaka svetih zakramentov. Mašnik gre do nazznanjene hiše. Čudno pa se mu zdi, ko ga sin hišne gospodinje, njegov dobri prijatelj, vpraša: „No, gospod kaplan! kaj pa je, da tako pozno pridete, saj nimamo nobenega bolnika?“ In gospod pravi: „Mar me niste vi poklicali, da previdim vašo staro mater?“ „Ne, saj so ravno kar šli v svojo sobo in so bili zdravi. Res ne vem, kaj če to biti?“ se čudi hišni sin. Gospod misli, da se kdo norčuje ž njim. Njegov prijatelj pa pravi: „Kdo ve, morda je vas pa sam Bog poslal in so moja mati na naglem zboleli?“ Urno gre v sobo svoje matere in vidi, da jo je hudo napadlo. „Oh, moj ljubi sin, kako prav, da si prišel; nisem imela toliko moči, da bi te bila poklicala; hitro pošlji po mašnika, da se spovem.“ Gospod kaplan jo previdijo in potem jo vprašajo, je li kterege svetnika posebno zato častila, da bi brez svetih zakramentov ne umerla?“ „Vedno sem prosila svetega Jožefa, da bi dosegla to milost“, pravi vesela žena. In duhovnik spozna, da ga je sveti Jožef semkaj napotil.

Kličimo tudi mi vsaki dan svetega Jožefa na pomoč, da nam sprosi srečno zadnjo uro; pa ne opustimo tega noben dan. Opravimo vsaj kako kratko molitev v ta namen in sklenimo zvečer no molitev s temi znanimi zdihljeji:

Jezus, Marija, Jožef, vam darujem svoje serce in svojo dušo!

Jezus, Marija, Jožef, pomagajte mi v smertnem boju!

Jezus, Marija, Jožef, naj se moja duša loči z vami v miru!

(Papež Pij VII. je dovolil 300 od-pustka, kdor pobožno te zdihljeje izreče.)

9. Sveti Jožef je patron ubogim dušam v vicah.

Neizrečeno velika je sreča, katero izvoljeni v nebesih uživajo. Človeški jezik ne more dopovedati nebeškega veselja. Naš um je preslab, da bi zapopadel, naše serce je prenečimerno, da bi občutilo kako predčutje tega čistega, nespremenljivega in neskončnega veselja. To pa vemo, da svetniki v svoji nezmerni sreči ne pozabijo ubogih duš, ki se čistijo v hudem ognju v vicah. Nebeški prebivalci se spominjajo svojih bratov in sester, ki so v prijaznosti Božji se od tod ločili, pa morajo zavoljo svojih majhnih pregreh, zavoljo nekterih nepopolnosti še terpeti in se pokoriti.

Tolažilna, zares vesela resnica svete vere je, ki nas uči občestvo svetnikov. Vez svete ljubezni veže ude tega občestva, ki so namen svojega popotovanja že dosegli, s tistimi udi, ki so se od nas ločili, pa v nebеса še ne morejo ter se v gorečem plamenu čistijo. Te duše, vsega madeža očiščene, bodo prej ali slej nebeškega veselja deležne in bodo število svetnikov množile. Po tej ljubezni imajo svetniki Božji priserčno sočutje z nezmernim terpljenjem ubogih duš v vicah, in zato pri Božjem usmiljenji neprenehoma za nje prosijo. Uboge duše v vicah pa po ravno tej ljubezni tudi vedó, da imajo v nebesih toliko resničnih prijateljev, kolikor svetnikov Boga gleda, zato pa tudi neprenehoma kličejo v nebеса: O vi svetniki Božji, o vi prijatelji naši, prosite za nas!

Kakor ima pa prijateljstvo med ljudmi tukaj na zemlji razne stopnje, in je popolno ali manj popolno, lahko si mislimo, da tudi svetniki v nebesih imajo do duš v vicah večje ali manjše prijateljstvo. Vendar tega prijateljstva ne smemo tako meriti, kakor, da bi svetniki ne hoteli ali

da bi se jim ne ljubilo, dušam pomagati. Vsak stori, kolikor premore, vsak želi iz vseh svojih moči in se posluži vseh mogočnih pripomočkov, da bi bile uboge duše iz vic rešene. Vendar se po stopnji slave, spoznanja in zedinjenja z Bogom ravna tudi večji ali manjši sad njihove prošnje za uboge duše v vicah. In če tudi vsak svetnik stori, kolikor premore, dobivajo vendar uboge duše od raznih svetnikov razne pomoči. Ako potem merimo veljavo prijatelja, je prijatelj več ali manj veljaven.

Obernimo to na svetega Jožefa in vprašajmo: Kako je s prijateljstvom Božjega rednika do ubogih duš v vicah? Odgovor: Sveti Jožef je gotovo zelo veljaven prijatelj revnih duš. To nam spričuje njegova visoka stopnja v svetih nebesih. Ker vemo, kako visoko ga je povzdignil Bog Oče, kako ga je počastil Bog Sin in koliko slavo mu je dal sveti Duh, in vemo, kako blizo je on kraljice nebeške, svoje prečiste neveste Marije, nas to dovede k sklepu: Ker je sveti Jožef v nebesih s takimi prednostmi ozaljšan in ker ima tudi tem sprednostim primerjeno moč, ima gotovo veliko moč do ubogih duš v vicah, in njegove prošnje za nje bodo hitro uslišane, vsaj jih mili Bog kakor povelja sprejema. Kakor toraj vsi pravoverni, ki se v tej solzni dolini vojskujejo in proti nebeški domovini popotujejo, svetega Jožefa pred vsemi svetniki častijo in njegovo moč in njegovo visoko stopnjo očitno spoznavajo in k njemu zaupljivo kličejo: Sveti Jožef, naš patron, prosi za nas! — ravno tako se tudi spodobi, da spoznamo in očitno poveljujemo njegovo moč, katero ima do ubogih duš v vicah. Prav je toraj, da ga zavoljo te njegove moči s posebnim imenom častimo in očitno spoznamo, da je *sveti Jožef prijatelj, patron ubogim dušam v vicah*.

Kaj ne, ljuba duša, to je lep priimek „prijatelj, — patron ubogim dušam v vicah?“ To prelepo, presladko ime razveseljuje ime svetega Jožefa, razveseljuje pa tudi duše v vicah in pravoverne na zemlji. To je častno ime, primerno njegovim drugim slavnim priimkom; to je prezali biser v kroni njegovega veličastva. O sveti Jožef! ti si toraj poseben prijatelj ubogim dušam v vicah, zamoreš in hočeš jim toraj zdlatneje pomagati, kakor drugi svetniki.

Akoravno smo vsi prepričani, da ima sveti Jožef moč in voljo, ubogim dušam v vicah pomagati, vendar premišljujemo to njegovo častno ime, da ga tudi s tem priimkom večkrat pokličemo in počastimo.

1. *Sveti Jožef hoče dušam v vicah pomagati.*

Ako nas kdo poprosi, da bi mu kako ljubav, kako dobroto skazali, bomo vselej, če hočemo modro delati, pomislili, kaj bomo s svojo dobroto dosegli; zato bomo človeka in njegove zadeve prevdarili, bomo pretehtali uzroke, ki govoré za njega in ki govore zoper njega. In kolikor večji bo prid ali vspeh, kolikor potrebnejši in vrednejši je prosivec in kolikor večji uzrokov zanj govori, toliko raji in toliko obilnejši mu bomo dobroto skazali.

Obernimo to na svetega Jožefa.

Kaj dobrega doseže sveti Jožef, ako s svojo priprošnjo eno ali več duš iz vic v nebesa pripelje?

Pervič: *Sveti Jožef tako pospešuje čast Božjo*. Namen vsega vstvarjenja je čast Božja, ker Bog je vse v svojo čast vstvaril. Kdor toraj Boga ljubi in njegovo čast pospešuje, on ne bo le sam iz vseh svojih moči Boga ljubil. Vsa njegova ljubezen bo obrnjena v to, da bi vse stvari Bogu skazovale toliko ljubezen, kolikor koli so le zmožne. Ker pa tukaj na zemlji ni mogoče, Boga po-

polnoma ljubiti, žene prava ljubezen sveto dušo ne le, da bi bila sama pri Bogu, ampak da bi bile v nebesih vse stvari, ki so zmožne Boga ljubiti, ker bi bila potem njegova ljubeznjivost, njegova lepota in dobrota veliko bolj spoznana, češćena in poveljučana.

To hrepenenje imajo vsi svetniki v nebesih. Oni želé, da bi vsi prostori nebeški napolnjeni bili, da bi njih veliko Boga gledalo in ljubilo. Zveličanje ni pglavitni namen, zakaj svetniki vse stvari v nebesih želé, ampak čast Božja je prvi namen. Kolikor višej pa sveti Jožef druge svetnike v svetosti preseže, kolikor večí je njegova ljubezen do Boga, kolikor jasnejše je spoznanje Božje v njem, toliko preseže vse druge svetnike v priserčni želji, naj bi Boga vse stvari popolnoma ljubile, in toliko večí je njegovo hrepenenje, da bi vse stvari v popolni ljubezni Boga v nebesih že skoraj molile, častile in slavile. Zato se z vso močjo prizadeva, da bi vsi ljudje iz te solzne doline v nebeško domovino prišli pred obličje Božje, da bi v gledanji neskončne lepote in neizrečene ljubeznjivosti svoje zveličanje imeli in čast Božjo povikševali. Kolika radost je svetemu Jožefu vselej, kedarkoli ktera človeška duša pride in doseže svoj namen, da bo velicega Boga vekomaj ljubila!

Kako bridko pa mora biti preljubeznjivemu sercu svetega Jožefa, ko vidi, da se ktera duša loči iz tega sveta, pa ni v milosti Božji in bo zaveržena v peklenko brezno, da bo tam Boga terdovratno sovražila in bo ravno v tem sovraštvu svoje večno pogubljenje imela! Kakor toraj sveti očak za vse pozemeljske popotnike skerbi in jih vse pri sebi v nebesih imeti želi, da bi se množilo število prijateljev Božjih, tako so mu še posebno pri sercu tiste duše, ki so ta svet že zapustile, pa pred obličje Božje

še ne smejo, ampak v hudih vicah terpijo in se čistijo. Tem dušam pomaga toliko raji, ker so že zagotovljene, da prej ali slej pridejo v nebesa. On za te žalostne in terpeče neveste Kristusove toliko priserčnejše prosi, ker ve, da na njegovo priprošnjo bodo te duše poprej dosegle nebeško veselje in bodo Boga popolnoma ljubile, častile in slavile. Saj on vse podvzame in vse stori, da le čast Božjo pospešuje.

Kolikor bolj popolnoma je sveti Jožef tu na zemlji Boga ljubil; — njegovo serce je v presveti ljubezni do Boga gorelo; — toliko večí ljubezen in spoznanje Božje lepote ima zdaj v nebesih. V tej nezmerni ljubezni pa tudi bolj na tanjko, kakor drugi svetniki, spozna, da bi usmiljenje Božje rado rešilo uboge duše iz vic in jih nebeškega veselja deležne storilo, pa njegova pravica tirja, da mora biti vse poplačano, vse poravnano. S priserčnim zedinjenjem v Bogu mu daruje sveti Jožef zasluženje Kristusovo, zasluženje Marijino, zasluženje svoje in drugih svetnikov, da bi Boga pravičnega potolažil in njegovo usmiljenje sprosil. — Po vsi pravici veljajo svetemu Jožefu besede, ktere je nekda Gospod svoji serafinski nevesti, sveti Geri, govoril, ko ga je vprašala: O moj Gospod! se li ne boš iz ljubezni do mene one duše usmilil? In Gospod je rekel: Ne le te duše, ampak tisoč in tisoč duš se hočem zavoljo tebe usmiliti.

Drugič: *Sveti Jožef pospešuje tako čast Jezusovo.*

Jezus Kristus nam je po grehu zaperta nebesa odperl. S svojim bridkim terpljenjem ni nas le spravil s svojim nebeškim Očetom, ampak on je obilnost svojega zasluženja svoji sveti cerkvi zapustil, da deli iz tega zaklada vsem ljudem, vse čase in na vseh krajih, da se

lahko vsi vdeležijo milosti Božje in v večno veselje pridejo.

Kedar toraj pride človeška duša v nebesa, je to sad milosti Jezusove in množenje njegove časti. Ostramoten je satan, ki jo je celo njeno življenje lovil; nobenega upanja več nima, da bi jo še kdaj v svoje kremplje dobil. Vesela gre duša v nebesa, glasno spričuje, da je bila s kervijo Jezusa Kristusa odkupljena. In to je nova radost Jezusovemu sercu, ki toliko želi, da bi vse duše z njegovo kervijo rešene bile in v svetih nebesih njegove ljubezni se vdeleževale. Tej veliki želji svojega rejenca neizrečeno rad streže sveti Jožef s tem, da s svojo priprošnjo ubogim dušam pomaga, da imajo prej svoj slavní vñod v nebesa in množijo čast njegovega Božjega Sina. O kako on vedno prosi za te žalostne neveste Kristusove, ker ve, kako hrepenijo po svojem nebeškem ženinu! Kako priserčno prosi za nje, ker ve, da Kristusu je rešenje uboge duše tako ljubo, kakor če bi kdo njega samega iz goreče ječe rešil. Ako pomislimo, kako rad in kako urno je sveti oče Jožef v svojem življenji svojemu Božjemu Sinu vse želje spolnil, kako se še le zdaj prizadeva, da spolni najserčnejšo željo Jezusu Kristusu, in ta želja Gospodova je, da bi bile skoraj rešene uboge duše iz vic! Saj je največe veselje očeta, ako je njegov sin češčen in slavljen.

Tretjič: *Sveti Jožef posvečuje tako čast Marijino.*

Marija, preblažena Mati Jezusova, ima velik delež v odrešenji človeškega rodu, zato ima visoko stopnjo časti in slave. Ona je kraljica nebes in zemlje, in njeni otroci niso le ljudje na zemlji in svetniki v nebesih, ampak tudi duše v vicah. Pod križem je postala Mati vsem, zato se poteguje za vse, ki so udje voj-

skovalne, terpeče in zmagovalne cerkve. Dušam v vicah skazuje svojo materno ljubezen, za nje prosi, da bi skoraj pred obličje Božje prišle. Jezus Kristus je sam sveti Brigiti razodel, da njegova Mati je največe tolažilo ubogim dušam v vicah. Kedarkoli te uboge duše slišijo Ime Marijino, se že razveselé in na njeno mogočno pomoč upajo, kakor pravi opat Blaž: „Vsako uro bo na prošnjo Marijino pomanjšán ogenj v vicah.“ Kakor je pa Marija usmiljena Mati ubogim dušam v vicah, tako so te duše njeni otroci, ki priserčno želé, da bi bili skoraj pri svoji Materi v nebesih, da bi je vso večnost častili in hvalili.

Pomislimo, kako rad tedaj sveti Jožef za te uboge duše prosi, ker tako pripomore, da Marija vedno nove otroke dobiva in okrog sebe zbira one, ki njeno čast in slavo množijo. O da bi mi spoznali, da bi mi vedeli, koliko ljubezen ima sveti Jožef do Marije! O da bi mogli videti veselje, s katerim je serce svetega Jožefa prenapolnjeno, kedarkoli po njegovi priprošnji ktero spokorjeno Marijino dete iz vic pride in se poda na naročje nebeške kraljice, ki je Mati vseh ubogih duš v vicah! O da bi mi bilo dano, opisati veselje, ktero občuti njegovo prelepo serce, ko s svojo priprošnjo množi veselje Marijino, ko se te žalostne duše z Marijo, svojo nebeško Materjo, zedinijo in skupaj čast Božjo povečujejo! Ako bi bilo mogoče, da bi vse to saj nekoliko spoznali, potem bi tudi spoznali, kako se sveti Jožef z vso ljubeznijo poganja za uboge duše v vicah.

Četrtič: *Sveti Jožef pospešuje s svojo mogočno priprošnjo za uboge duše v vicah tudi čast angeljev in svetnikov.*

On pridobi angeljem in svetnikom novih tovaršev, novih udov, ter jim tako nebeško veselje množi. Oni se tega tako veselé, kakor bi jim samim k zveličanju

pripomogel. On jim spolni željo, katero vsi imajo, ker vsi želé, da bi bile uboge duše skoraj rešene. Saj tudi sami storijo, kar le premorejo in priserčno hrepéné, da bi jih skoraj med seboj pozdravili kot svoje brate in sestre. Vsi so polni svete želje, katero je kraljevi prerok izrekel: „Glej, kako dobro in kako prijetno je, ako bratje skupaj prebivajo.“ (Ps. 132, 1.) Ljubezen, katero imajo do Boga, jih vleče, da hrepénijo po zedinjenji, da bi združeni v večni ljubezni Boga gledali, brez nehanja ljubili, hvallili in vživali.

Vsi svetniki imajo sicer to sveto željo, vendar nekatere še posebne zadeve vežejo. Svetniki za nekatere duše še posebej prosijo. K temu jih nagibajo: žlahta, prijateljstvo, hvaležnost, posebno češčenje, posnema njihovih čednosti, ali kaka druga sveta zadeva. Osoda teh duš je nekterim svetnikom posebno pri sercu, veselijo se in hvaležni so, ako kdo v rešenje teh duš kaj pripomore.

Zdaj pa obrnimo to na svetega Jožefa. Koliko si prizadeva in kaj vse on stori, da bi svojim družnikom v nebesih novo veselje napravil! Saj so tudi njemu angelji pri Kristusovem rojstvu veselje napravili, ko je prišla cela množica nebeške vojske in je pela: „Čast Bogu na visokosti in mir na zemlji ljudem, ki so svete volje!“ (Luk. 2, 13, 14.) Svetniki ga posebno ljubijo in častijo zaradi njegove visoke časti. Zato jim rad spolnuje njih želje in pomaga dušam, da skoraj stopijo med nje in veselje nebeško množijo, ker on s svojo priprošnjo več premore, kakor vsi drugi svetniki.

Petič: *On uboge, revne duše srečne stori.*

Kar sveti Jožef stori dušam, katere s svojo priprošnjo v nebesa pripelja, to se ne dá dopovedati, celo misliti ne. Ako

bi jih le prestrašnega terpljenja rešil, če bi tudi v nebesa ne mogle, bilo bi to neizrečeno velika dobrota. On jim pa tudi pripomore, da vživajo nebeško veselje, da gledajo Boga in njegovo nezmerno lepoto, da se vdeležujejo njegove nam neznane ljubeznjivosti. Pa kdo bo dopovedal, kaj so nebesa? Saj pravi sveti Pavl: „Okó ni videlo, uhó ni slišalo in v serce človekovo ni prišlo, kar je Bog pripravil tem, kateri ga ljubijo.“ (I. Kor. 2, 9.)

Če je že tukaj na zemlji najlepše veselje, ako revnemu bližnjemu kako dobroto skažemo, mu veselje napravimo, koliko več veselje bo občutilo prelepo serce svetega Jožefa, ako nesrečno in revno dušo srečno in bogato stori! Ako je resničen pregovor: Bolje je dati, kakor prejeti, kako vesel je sveti Jožef sam, ko vidi, da na njegovo priprošnjo prihajajo ubogi jetniki iz težkih vic v sveta nebesa in njega svojega dobrotnika pozdravljajo in častijo.

Šestič pa še pomislimo: *Kdo so tisti, katere sveti Jožef reši?* So-li vredni, so-li potrebni njegove priprošnje?

Oj te duše so zapuščene, so zares revne duše! Saj jim vsi pravimo: Uboge duše v vicah. Pravica Božja je preiskala, svojo oestro sodbo je izrekla. Izmed vojskovalne cerkve so predstavljene v terpečo cerkev. One ne morejo nič več dobrega storiti. Še terpljenje, katero terpijo, ni zaslužilno, ne bo jim večnega veselja pomnožilo. Njihove solze, vpitje in zdihovalanje ne manjša strašnega terpljenja, ne gasi hudega ognja. Zapuščene so. Same si pomagati več ne morejo. Samo terpijo in morajo terpeti, da bo pravica Božja popolnoma potolažena, ker poprej ne bodo šle od tam, da bo do zadnjega vinarja vse poplačano. O zares žalosten stan!

Kdo se jih bo usmilil! Kdo bo za nje pri Božji pravici poravnal dolg, ki mora biti plačan? To zamorejo udje vojskovalne in zmagovalne cerkve. In v nebesih je sveti Jožef prvi, ki pomaga tem ubogim dušam. On ve, kako zapuščen so te neveste Kristusove in koliko silno revo terpijo. Saj je sam tu na zemlji skušal, kako bridko je, zapuščenim biti.

Uboge duše v vicah prestrašno terpe. Nihče ne more opisati zares velike revščine ubogih duš v vicah.

Če pa pri premišljevanji tega terpljenja že mi želimo, ubogim dušam pomagati, kako presunjeno bo še le preljubeznjivo serce svetega Jožefa, ko vidi in spozna to terpljenje, ko sliši njihov jok in stok!

Najhujše terpljenje pa je ubogim dušam v vicah, ker so od Boga ločene in ga še gledati ne morejo. Sveti Avgustin pravi, ker so duše v vicah odločene od kraljestva Božjega in nebeških sladkosti še ne morejo uživati, je to tako veliko terpljenje, da se ž njim nobena bolečina, nobena muka ne more primeriti. Ker vemo, kako sveti Jožef uboge duše ljubi, smemo li misliti, da bi bil neobčutljiv pri pogledu tolike bridkosti? On, ki zmed vseh svetnikov najbolj spozna, kako lep in kaj je Bog, in koliko zveličanje je, njega gledati, njega uživati, on sam, za Marijo, najbolj ve, kako strašno bridko je, odločenemu biti od Boga.

Koliko si toraj prizadeva, da jim to dobroto, to veselje pridobi, da jim njihovo priserčno hrepenenje nasiti in jih k Bogu samemu pripelje!

Sedanje premišljevanje nam nekoliko kaže, v kakšni zvezi je sveti Jožef pred drugimi svetniki z dušami v vicah.

Poglejmo pa v duhu še enkrat v kraj očiščevanja, in vice, kjer vidimo nepresteto trumo ubogih duš, ki povzdigujejo

svoje roke, ki pretakajo obilne solze in prebridko zdihujejo k nebu in prosijo za polajšanje svojega pregrozovitega terpljenja. Kaj vidimo med njimi? Zapazili bomo v svoje veliko veselje, da morebiti ni nobene med temi ubogimi dušami, ki bi ne bila v svojem življenji častila svetega očaka Jožefa. — In sveti Jožef bo vsako češčenje, če je tudi še tako majhno bilo, obilno povernil.

Ko smo, saj mislim, vsi prepričani, da sveti Jožef ubogim dušam v vicah rad pomaga, pomislimo še nekoliko, da

2. sveti Jožef dušam v vicah tudi lahko pomaga.

Vsi lahko spoznamo, da je priprošnja svetega Jožefa za uboge duše pri Bogu veliko veljavna, ako ž njo le prilike pozemeljskega življenja primerimo.

Oče posluša prošnjo dobrega sina, ki prosi za svojega hudobnega brata, in oče odpusti neubogljivemu otroku. Učenik sprejme prošnjo pridnega učenca in prizanese zanikernemu šolarju. Sodnik vzame plačilo, ktero ponudi prijatelj namesto dolžnika, in dolžnik je oproščen. Marsiktero milost skaže kralj na priporočilo njemu ljube osebe. Vsaki dan vidimo, da na posredovanje družih se delijo razni darovi in se odpuščajo mnogotere kazni. — Mar nebeški Oče ne bo tudi tako storil, ako sveti Jožef pride in za to ali uno zadolženo dete prosi milosti in kliče usmiljenje Božje? Smemo li misliti, da bo usmiljeni nebeški Oče zaverigel prošnjo svojega najzvestejšega sina, svetega Jožefa? Bo mar merzlo se od njega obrnil? Nikakor ne! Saj je sveti Jožef bil vedno njegov dober, ubogljiv otrok. O še več. On je bil oče Božjemu Sinu, on je namestoval nebeškega Očeta njegovemu edinorojenemu Sinu. — Mar ni bil sveti Jožef najboljši učenec v šoli Božji? Ni bil li ljubljenec Božji? Bi li

mogel Bog še bolj pokazati, kako visoko ga je povzdignil? Kako neizrečeno ga ljubi? Saj ga je nad vse svetnike povzdignil, saj ga je z nebeškimi darovi obsul. — Ker ga Bog toliko ljubi in mu je izročil toliko talentov, in je sveti Jožef z Božjimi darovi tako zvesto delal, da ga je Vsegamogočni povzdignil k tako visoki časti, da je rednik Jezusa Kristusa in mož preblazene Device Marije — po vsem tem moramo spoznati, da njegova moč je neskončno velika tudi v nebesih.

Sveti Jožef je tudi v nebesih v enaki razmeri, kakor je bil tu na zemlji. Marija ga spozna svojega izvoljenega ženina in varha. Vsi svetniki ga v tej visoki stopnji častijo. Vsi spoznajo, da Jezusu zamorejo reči: „Mi smo tvoji služabniki“, svetega Jožefa pa sam Sin imenuje svojega očeta. On je prav blizo sedeža Božjega, povzdignjen nad vse druge nebeške prebivalce, je z Marijo pri sedežu presvete Trojice. Po tej njegovi nezmerno visoki stopnji zamoremo soditi njegovo moč, katero ima, da tudi dušam v vicah lahko pomaga.

Kolikor višje je stopnja, na katero je Bog svetnika v nebesih postavil, toliko večja je njegova moč. Kolikor prijetniši je kateri svetnik Bogu, toliko večja je njegova moč. In kolikor priserčniši je z Bogom sklenjen, toliko večja je njegova moč. Po tem lahko sodimo velikost prečudne moči svetega Jožefa. Njegova stopnja je nezmerno visoka, njegova oseba je Bogu čez vse dopadljiva, prijetna, njegova zaveza z Bogom popolna. In ravno zato so prošnje svetega Jožefa neizrečeno dopadljive, da jih presveta Trojica z vsemi nebesami sprejema kot povelje očetovo. Saj sveti Jožef govori kot oče svojemu Sinu; in kakor pozemeljski sin veselo spolnuje, karkoli njegov oče poželi, tako

tudi Jezus vse želje svojega očeta Jožefa z radostjo zveršuje.

Lahko toraj verjamemo, kar cerkveni učeniki sploh učijo, da sveti Jožef bo *vselej uslišan*, kedarkoli kaj prosi svojega Božjega Sina; drugič pa, da bo tudi *v vseh rečeh uslišan*, za karkoli on prosi. V tem je velik razloček med svetim Jožefom in med drugimi svetniki. Sveti Jožef prosi v vseh potrebah in bo tudi uslišan. Drugi svetniki si ne upajo prositi v vsaki sili, tudi niso vselej uslišani. Ni je pa bridkosti, ktere bi sveti Jožef s svojo priprošnjo odverniti ne mogel, in ni ga darú, katerega bi on nam sprositi ne mogel, se ve, ako je volja Božja. Zveličana Neža od Jezusa pravi: „Gospoda moramo le opomniti na postrežbo, katero mu je sveti Jožef skazoval, in vse bomo dosegli od njegove dobrote.“ In sveti Tomaž Akvinski pravi: „Nekteri svetniki imajo od Boga moč, da nam v raznih potrebah pomorejo. Veljava svetega Jožefa pa je „neomejena“ in obsega „vse naše potrebe“. Vsi, ki se k njemu zatečejo, bodo uslišani.“

Ker je pa veljava priprošnje svetega Jožefa tako velika, ne moremo dvomiti, da bi mili Bog ne uslišal vseh prošenj, da bi kdaj kaj odrekel svetemu Jožefu, kedarkoli za uboge duše v vicah prosi. Saj so te uboge neveste rešenja toliko potrebne, in je njihovo rešenje v večje počeščenje Božje, njim samim pa v večno zveličanje.

Iz življenja svetnikov vemo, da svetniki s svojo priprošnjo dušam iz vic pomagajo, toliko večje zaupanje moramo imeti na priprošnjo svetega Jožefa, ker smo prepričani, da sveti Jožef je poseben prijatelj ubogih duš v vicah in smo v tem premišljevanji lahko spoznali, da on ubogim dušam v vicah rad in lahko pomaga.

Naj nam bo toraj vedno pred očmi ta prelep naslov: „Sveti Jožef, patron ubogih duš v vicah!“ Naj bo vedno na našem jeziku! Naj se sliši in razlega povsodi na čast in slavo svetemu Jožefu! Kakor vojskovalna cerkev kliče: Sveti Jožef, naš patron, prosi za nas! tako kličimo tudi za terpečo cerkev: Sveti Jožef, patron ubogih duš v vicah, prosi za nje.

10. Češčenje svetega Jožefa se množi.

Vsak pobožen kristjan ima gotovo kako podobico ali svetinico Matere Božje, katero pri sebi nosi, ali jo v svojih molitvenih bukvicah ima, ter jo večkrat pogleda, tudi priserčno poljubljuje. — Vsaka kerščanska hiša ima katero podobo nebeške kraljice na steni, za mizo, na hišnem altarlju, pred katero vsa družina svoje vsakdanje molitve pobožno opravlja. — Vsaka katoliška cerkev, naj si je farna ali podružnica, ima altar naši ljubi nebeški Materi posvečen. — Tako imej, ljuba kerščanska duša! tudi podobo svetega Jožefa, ali v svoji hiši, ali pri sebi ali v svojih mašnih bukvicah!

Sveta Terezija je vstanovila in pozidala več samostanov. Nad vrata vseh svojih hiš je postavila zraven podobe preblažene Device Marije tudi podobo svetega Jožefa. Ko je svoje samostane obiskovala, je vedno seboj imela podobo svetega Jožefa, katero še zdaj v samostanu Avilskem hranijo. Jezus Kristus sam jo je napeljal na to lepo češčenje. Ko je hotela postaviti v mestu Avila nov samostan in je zadela na mnogo zaderžkov, je neki dan prejela sveto obhajilo. Gospod je v molitvi govoril ž njo ter jej ukazal, naj vse svoje moči nategne, da pozida ta samostan, ki bo veliko dobrega obrodil ter bo njemu v večje češčenje in se bo tu mnogo koristnega, njemu do-

padljivega storilo. Potem je Gospod svoji preljubljeni nevesti naročil, naj ta samostan imenuje „samostan svetega Jožefa“, in naj nad ena vrata postavi podobo njegove preblažene Matere, nad druga vrata pa podobo svetega Jožefa, da bota čuvaja celi hiši in on sam da bo posestnik in varh temu samostanu. Sveta Terezija je storila, kakor je Gospod naročil.

Posnemaj še ti, ljuba duša! sveto Terezijo. Nosi pri sebi majhno podobico ali svetinico svetega Jožefa, obesi na steno svoje hiše zraven podobe Matere Božje še podobo svetega Jožefa in poglej včasih te mile podobe, ali pozdravi jih, ko greš iz hiše ali ko prideš nazaj.

Premišluj včasih kako skrivnost iz življenja svetega Jožefa. Stavi si ga pred oči svoje duše, kako moli Božje Dete v revnih jaslicah v Betlehemskega zapuščenem hlevu. Ali premišluj ga na begu v Egipt, kako pelje oslička, na katerem sedi preblažena Devica z nebeškim Detetom. — Pobožen menih iz samostana naše ljube Gospe v Montserrat na Španjskem je velikokrat premišljeval sveto družino na begu v Egipt. Nekdaj ga na daljnem popotovanji domu gredečega noč prehitil, da v nekem samotnem kraju pot zgreši in mora na planem ostati, kjer je bila velika nevarnost, da bi ga divje zveri ne napadle. V črni temoti ga strah obide. Na enkrat pa zagleda priletnega moža, ki na motozi pelje oslička, na katerem sedi žena z detetom na naročji. Potolažen povpraša moža, od kod da pride? Mož pa mu veli, naj le za njim gre in srečno bo prišel na svoj dom. Mož in žena gresta naprej ter se le od Boga pogovarjata, kar je menihu toliko radost delalo, da kaj tacega še nikoli ni občutil. Med takim pogovorom pridejo do samostana. Ko se pa menih ozre, njegovih spremljevalcev nikjer več ni. Zdaj mu na misel pride, da ta čudni sprem-

ljevalec s prelepo ženo in z nebeškim Detetom je bila sveta družina. Odslej je še bolj pogosto premišljeval življenje svetega Jožefa.

Opravljal eno ali drugo opravilo na čast svetemu Jožefu. Pobožni kristjani imajo več takih svetih opravil. Tukaj le nekte re naštej em, da si po svoji volji kaj tebi primerne ga odbereš.

1. Dnevnice na čast svetemu Jožefu.

Jezus, Marija, Jožef!

(Molitev pred dnevnici.) Oče naš . . Češ čena si Marija . . . Bodi mi pozdravljen, sveti Jožef, sin Davidov, čisti ženin preblazene Device Marije, rednik Gospoda našega, Jezusa Kristusa! O dobrotljivi sveti Jožef, prosi za nas, svoje otroke, prosi za našo hišo (družino ali faro . .), ktero si blagovoljno vzel v svojo brambo in pod svoje mogočno varstvo!

Zornice.

V. Gospod, odpri moje ustnice! O. In moja usta bodo oznanovala tvojo hvalo.

V. Bog, glej na mojo pomoč! O. Gospod, hiti mi pomagat! Čast bodi . .

Pesem. Oče našega rešitelja, — varuh našega Zveličarja, — bodi lepo mi pozdravljen! — Čisti ženin Božje Matere, — ti rednik mladosti Ješčkove, — bodi lepo mi pozdravljen! — Draga bila ti zibelika, — v kateri toljk r at zibal si Boga, — drage bile so plence. — O presrečen bil je ta tvoj stan, — ko si Božje Dete dan na dan — gledal, božal njega lice!

Predpev. Nikar se ne bojte, in ne bodi vam bridko, . . . ker k vaši sreči me je Bog poslal. (I. Mojz. 45, 5.)

V. Vsega češ čenja in vse ljubezni vreden je sveti Jožef.

M o l i m o .

Vsegamogočni, predobrotljivi Bog, ki si svetega Jožefa, tvojega pravičnega sinu Davidovega, svoji Materi, preblazeni Devici ženina pripravil in sebi rednika izvolil, prosimo te, dodeli nam, da se na njegovo priprošnjo in zasluženje tvoja cerkev miru in pokoja veseli in da mi tebe gledajoči večno tolažbo vživamo, ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Hvalnice.

V. Gospod, odpri moje ustnice! i. t. d. (kakor pri zornicah.)

Pesem. Dnevi, leta urno ti tekó, — ko za Jezusa si radostno — terdo delal, da mu hrane — si preskerbel. — Srečen oče ti! — tolike nebeške milosti — drugim niso bile dane.

(*Predpev* in molitev kakor pri zornicah.)

Perva ura.

V. Gospod, odpri moje ustnice! (kakor pri zornicah.)

Pesem. Jezusa vsak dan si gledal, — da je Bog, si dobro vedel. — O veselje presladko! — Te priserčno je objemal, — si nja kušljeje prijemal. — Kdo razumi radost to?

(*Predpev* in molitve, kakor pri zornicah.)

Tretja ura.

V. Gospod, odpri moje ustnice! (kakor pri zornicah.)

Pesem. Zdaj Boga ga imenuješ, — zdaj kot s Sinom se raduješ, — to veselje novo je. — Kter'ga moli kor nebeški, — rod pred njim kleči človeški, — On očeta kliče te.

(*Predpev* in molitev kakor pri zornicah.)

Šesta ura.

V. Gospod, odpri moje ustnice! (kakor pri zornicah).

Pesem. Njega na rokah nositi, — njega očetovsko hraniti, — kateri hrani vso zemljo, — in z Marijo občevati, — s Sinom Božjim se rad'vati, — to nebesa srečna so.

(*Predpev* in molitve, kakor pri zornicah.)

Deveta ura.

V. Gospod, odpri moje ustnice! (kakor pri zornicah).

Pesem. Kdo ne želel bi ljubiti — Jezusa, in ga nositi — na rokah, presrečni ti? — Kdo bi k jaslicam podati — se ne hotel, tam vživati — rajsko radost z angeljci?

(*Predpev* in molitve, kakor pri zornicah.)

Večernice.

V. Gospod, odpri moje ustnice! (kakor pri zornicah).

Pesem. O moj Jožef ljubeznjivi! — nad svetnike vse častljivi, — bela lil'ja čistosti! — Tebi slava je odbrana, — kakoršna ni bila dana — drugim ves tek večnosti!

(*Predpev* in molitve, kakor pri zornicah.)

Sklep.

V. Gospod, odpri moje ustnice! (kakor pri zornicah).

Pesem. Srečen, kateri vživa tvoje — varstvo, tebi serce svoje — izročuje, te časti — zvesto svojega patrona! — Njega čaka svitla krona, — tam v presrečni večnosti.

(*Predpev* in molitve, kakor pri zornicah.)

Izročilo vsakdanje.

V. Gospod, odpri moje ustnice! (kakor pri zornicah).

Pesem. Sliši Jezus milostljivi! — kak' tvoj oče ljubeznjivi — za nas prosi z Materjo! — Na to prošnjo k tebi priti, — v sveti družbi veseliti, — daj nam Jezus milostno!

(*Predpev* in molitve, kakor pri zornicah.)

2. Tridnevnicca na čast svetemu Jožefu.

1. D a n. *Sveti Jožef je bil mož žive vere.*

Sveta Elizabeta blagruje preblazeno Devico Marijo, ker je verovala, kar jej je bil angelj Gospodov oznanil. To otroško in terdno vero Matere Božje je posnemal njen sveti ženin Jožef. Angelj mu je naznanil, da Marija, njegova deviška nevesta, je spočela od svetega Duha, in — on je veroval. Angelj mu je rekel: Beži v Egipt, ker Herod streže Detetu po življenji! in — on je veroval. Angelj mu je naznanil, da so pomerli, ki so Detetu po življenji stregli, in — on je veroval. Videl je Zveličarja, majhno Dete v jasli položenega; videl ga je, mladenča v sveti molitvi; videl ga je, kako je terdo delal in njemu pri tesariji pomagal, pa živo je veroval, da je Jezus Sin živega Boga, zato ga je molil, častil in poveličeval. — O trikrat blagor tebi, sveti Jožef! ker si veroval!

Duša moja! posnemaj svetega Jožefa v njegovi živi, nepremakljivi veri! Dar vere ti je mili Bog brez vsega tvojega zasluženja pri svetem kerstu dal. Obudi večkrat to Božjo čednost. Kedarkoli vidiš kako podobo Jezusovo, kedar vidiš bridko martro ali vidiš presveto Rešnje Telo, zdihni iz dna svojega serca: „Jezus, ti si Sin živega Boga! — Današnje dni peklenski služabniki sveto vero od vseh strani napadajo, s slabim zgledom, z zaničljivimi besedami, s pohujšljivimi spisi skušajo verne duše v dvome in zmote pripraviti. Ti zapeljivci bi radi iz

serc pravovernih izrovali zveličansko vero, ktero so sami že napravili. Ne poslušaj njihovih prikanjenih zvijač, kerščanska duša! Derži se zvesto svete katoliške vere, ker le ona edina ima vso resnico, ona ima Jezusa. Ako te dvomi nadlegovajo, malovernost tvoje serce bega, položi roko na svoje serce, spomni se svetega Jožefa in reči: „Jaz verujem vse, kar sveta katoliška cerkev uči, v tej veri hočem živeti in umreti!“ Vera je luč, ki ti sveti v življenji in v smrti. In smertno uro te bo vera zveličala. „Blagor jim, kateri niso videli, pa so verovali“, pravi Kristus. (Jan. 20, 29.)

O sveti Jožef! ti si veroval in tvoja vera te ni zmotila. Zdaj gledaš iz obličja v obličje, kar si veroval. Zdaj si v družbi angeljev, ki so ti Božja povelja oznanovali. Zdaj si v nebeški radosti pri Njem, nad čigar včlovečenjem nisi nikdar dvomil. O trikrat blagor tebi, ki si veroval! O da bi bila tudi moja vera tako priprosta, tako otroška, tako živa, tako terdna in zvesta, kakor je bila tvoja! Ljubi sveti Jožef! prosi Jezusa, ki, akoravno živ Bog, se je tvojega Sina imenoval, naj pomaga moji veri, naj množi in vterjuje mojo slabo vero, naj mi dodeli milost, da bom zmiraj zvest otrok svete katoliške vere, naj nikdar ne dopusti, da bi kdaj dvomil o tem, kar me sveta cerkev uči. Saj me je Jezus brez vsega mojega zasluženja v svojo sveto cerkev sprejel. O kako srečen sem, da sem katoliški kristjan! Kako hvaležen sem mu za to veliko milost. V tej sveti veri hočem živeti in umreti! Amen.

2. Dan. *Sveti Jožef je bil mož terdnega zaupanja.*

Kakor je bila vera svetega Jožefa nepremagljiva, tako terdno, tako nepremagljivo je bilo tudi njegovo zaupanje. Sveti Jožef je bil pravičen. On je bil med tistimi pravičnimi Izraelci, ki so pričako-

vali obljubljenega Mesija in so zato priserčno k nebu zdihovali. O kolikrat je sveti Jožef s prerokom Izaijem klical: „Rosite ga nebesa od zgorej, in oblaki, dežite pravičnega, odpre naj se zemlja in naj rodi Zveličarja.“ (45, 8.) Ko je zvedel, da Marija je Zveličarja spočela od svetega Duha, je priserčno hrepenel po rojstvu njegovem. Ko ga je revnega v Betlehemskelem hlevu videl, ni nikakor omahovalo njegovo zaupanje na previdnost Božjo. In ko je v Egipt bežal, je z Detetom in z Materjo hitel v ptujo deželo, v zaupnji na Božjo pomoč. — V terdnem zaupnji, da je Jezus njegov Zveličar, je umrl. V zaupnji, da bo Jezus skoraj nebeška vrata odperl, je šla njegova duša pred pekel k pravičnim stare zaveze. — To zaupanje ga ni zapustilo, ono ga je spremilo v kraljestvo Jezusa, njegovega rejenca, kjer zdaj na večno vživa, kar je tukaj upal!

Duša moja! kako je s tvojim upanjem? Nisi li v svojih bridkostih, v svojih nadlogah in križih večkrat maloserčna, obupljiva, pobita? — Ne iščeš li pomoči raji pri ljudeh, kakor pri Bogu? — Ne zaupaš li bolj svojim prijateljem, kakor Bogu? — Glej, sveti Jožef je bil reven, ubog, moral je veliko terpeti in vendar je bil lep miren, ves vdan ter je zaupal le v Gospoda, svojega Boga. — O posnemaj ga! Vso skerb izroči Gospodu, saj on skerbi za te! Saj te ne bo zapustil, saj je vselej in zmiraj zvest v svojih obljubah. — Ako se bojiš, da je tvoja prošnja preslaba, preneveljavna, zateci se k svetemu Jožefu. On bo tvojo prošnjo podpiral, bo za te prosil, in ti boš uslišan!

O moj Bog in Gospod! kako revno je moje zaupanje! kje je tisto kerščansko upanje, ki od tebe, o neskončno dobrotljivi, terdno pričakuje večno zveličanje in vse k temu potrebne pripomočke? Koliko

se ubijam in trudim za posvetno, za časno! Kako malo si k sercu vzamem, da bo vse to priverženo njemu, ki išče najprej Božjega kraljestva in njegove pravice! — O ljubi sveti Jožef! ti si v revščini, v pomanjkanji, v vseh bridkosti in težavah trdnostno zaupal na pomoč Božjo, pomagaj mi vendar, da tudi jaz vse svoje zaupanje stavim na svojega Boga in Gospoda, in da me nikdar maloserčnost, nezaupnost, nevolja ali obupnost ne prevzame. Da mi bo moj Bog vedno milostljiv, da mi ne bo nikdar svoje pomoči odrekel, da mi bo moje grehe odpustil in večno življenje dodelil, v tem upanju hočem živeti in umreti. Amen.

3. Dan. *Sveti Jožef je bil mož goreče ljubezni.*

Sveto pismo nam pove, da sveti Jožef je bil pravičen. Pravičnosti pa ni brez ljubezni do Boga. Sveti Jožef je ljubil Boga čez vse. Iz ljubezni do Boga je obljubil vedno devištvo. Iz ljubezni do Boga je vzel k sebi preblazeno Devico. Iz ljubezni do Boga je spolnoval vso postavo. V tej ljubezni je prenašal križe in nadloge, revščino in uboštvo, bridkosti in težave. O kako neskončno velika je bila njegova ljubezen do Jezusa! Kako je gorelo njegovo serce v sveti ljubezni, ko je občeval z Jezusom! Ljubezen mu je osladila terpljenje, mu je lajšala trud in vse skerbi, mu je osladila celo smert. V čisti, v sveti ljubezni je končal svoje prelepo življenje.

Duša moja! kako je z ljubeznijo Božjo v tvojem sercu, ktero ti je Gospod Bog pri svetem kerstu vlil? Ako sovražiš, zaničuješ tudi najmanjši greh, potem ljubiš Boga. Ako zapovedi Božje in cerkvene zvesto spolnuješ, potem ljubiš Boga. Ako se voljno in veselo vdaš roki Božji, ko ti pošlje križ ali kako terpljenje, potem ljubiš Boga. Ako svoje bridkosti in na-

sprotnosti Bogu daruješ, potem ga ljubiš. Ako rad na Boga misliš, rad od njega govoriš, rad od njega poslušаш, potem ljubiš Boga. . . . Ljubezen Božja mora v tvojem sercu biti. Brez te ljubezni nima tvoje djanje in nehanje nobene veljave. Posnemaj toraj svetega Jožefa! Stori in poterpi, kakor on, vse iz ljubezni do Boga! — Boš li tako storila, moja duša? . . .

O moj Bog in Gospod! zahvalim se ti, da si mi pri svetem kerstu dar ljubezni dodelil. Ali skesano spoznam, da sem vse svoje življenje tako malo te svete ljubezni ti skazal, da sem tako malo iz ljubezni do tebe terpel in storil. Odslej pa te hočem ljubiti, o ti moja edina, najviša dobrota! Ljubiti te hočem iz celega serca. O da bi imel toliko ljubezen, kakoršno je imel sveti Jožef, čigar življenje je bila sama ljubezen in čigar smert je bila ravno ta ljubezen. — Sveti Jožef! veliko sem te že prosil, največjo milost pa, ktero mi sprosi, je priserčna in stanovitna ljubezen do Boga. O da bi zamogel svojega Boga vedno tako in priserčno ljubiti, kakor si ga ti ljubil in ga še ljubiš! Po tej ljubezni preserčno hrepenim. Hočem in želim v čisti ljubezni do Boga živeti in umreti. Amen.

3. Devetdnevica na čast svetemu Jožefu.

Ako imaš kaj posebnega na svojem sercu, te tare velika bridkost ali težava, ali bi rad prejel kako posebno milost, priporoči to svojo serčno željo svetemu Jožefu. Po stari kerščanski navadi opravi njemu na čast devetdnevnicu ter prosi svetega Jožefa, naj bo tvoj srednik pri Bogu. . . . Ako je tvoji duši v zveličanje, boš uslišan.

Če se hočeš v ta namen poslužiti naslednjih premišljevanj, si to-le zapomni:

1. Pred vsakim premišljevanjem moli Oče naš . . . in Češčena si Marija . . ., da te sveti Duh razsvetli.

2. Zberi se v duhu in se prav živo postavi v pričujočnost Božjo.

3. Beri pazljivo, in kar bereš, obrni na svoj dušni stan.

4. Stori dobre sklepe in priserčno prosi svetega Jožefa, naj ti pomaga, da svoje sklepe tudi djansko spolniš.

5. Moli pobožno slednjo molitev.

1. Dan. Premišljevanje: *Sveti Jožef ie izvoljen.*

Ko je dotekel čas, da je neskončno usmiljeni Bog spolniti hotel svojo že pervim staršem dano obljubo, da bi zagrešeni človeški rod rešil svoje večne pogube, izvolil je v mater Zveličarjevo devico, prebogato ozaljšano s čednostmi in drugimi nebeškimi darovi. Ta presrečna devica naj bi bila mati, pa vedno devica. — Kdo pa naj bo priča in varh njenega devištva? Kdo naj bi njeno Božje Dete hranil, kdo pomagal, ga zrediti? In kdo naj bi tako pripomogel pri veliki skrivnosti včlovečenja Sinu Božjega in odrešenja človeškega rodu? — Bog ne misli tako, kakor ljudje. Naša pota niso njegova pota. Bog za ta preimenitni posel ni izvolil bogatega, imenitnega Jeruzalemskega mestjana, ne častitega duhovna judovskega tempeljna, ne učenega uda visokega zbora, tudi ne kneza ali kralja sveta, ampak izvolil je možá po svojem sercu. Izvolil je revnega roko-delca, ki je bil svetu čisto neznan, ki je bil pa bogat najlepših čednosti, imeniten in žlahten zavoljo nebeških darov in zakladov, ktere je v svojem sercu shranjene imel, ki je bil velik zavoljo svetosti svojega življenja, ki je bil mož najviše čistosti na duši in na telesu. Izvolil je Vsegamogočni v to preimenitno službo moža, ki je pri vsem bogastvu nebeških darov ostal ponižen; njemu ni

prišlo na misel, da bi v Božjih očeh kako veljavo imel, še manj pa je mislil, da se ga bo Bog poslužil v spolnovanji svojih večnih naredb. Ta mož je bil sveti Jožef!

V tem premišljevanji vidiš, ljuba duša, kaj edino ima v Božjih očeh veljavo. Bog ne gleda na bogastvo, ne na imenitnost in puhlo čast pred svetom, ne na visoko modrost. Pri njem velja le čisto, ponižno in pobožno serce. Ako si reven in si, kakor sveti Jožef, s težkim delom svoj kruh služiš, če te svet tudi nič ne obraja, te morebiti še zaničuje, bodi potolažen, bodi miren, ljubi Bog te ne zaničuje, on posvetne nečimernosti ne mara, le to skerbi, da imaš čisto serce in si zares ponižen. Bog te ima rad, on z dopadanjem gleda na té. In ta ljubezen Božja, to dopadanje Božje je največe, je najveljavniše bogastvo, je največa čast! — O prizadevaj se za to bogastvo, za to čast!

O moj Bog! Ti mi kažeš na svojem zvestem služabniku, svetem Jožefu, kaj edino ima veljavo v Tvojih očeh. Skerbeti hočem, da me svet ne preslepi, ne prevari. Ne bom iskal minljivih dobrot, ne posvetne, puhle časti, niti nečimer-nega razveseljevanja. Daj mi spoznati, da sam nisem čisto nič in po zasluženji Tvojega zvestega služabnika, svetega Jožefa, mi dodeli, da svoje serce obvarujem vsega madeža čisto in da iščem le Tebi dopasti, le v Tvoji ljubezni živeti in umreti. Amen.

2. Dan. Premišljevanje. *Sveti Jožef je varh preblaženi Devici.*

„Glejte, Devica bo spočela in Sinu rodila, in njegovo ime se bo imenovalo Emanuel“ (t. j. Bog z nami), kliče prerok Izaija (7, 14.) In ta Devica, ktero je prerok veliko stoletij poprej v duhu gledal, je preblažena, neomadežana Devica Marija. Ona je „Mati prečudna“.

Mati je Sinu Božjega in Odrešenika našega, pa vendar neomadežana, neoslabljena, prečista devica. In kdo naj bo priča tej neprimerljivi milosti Božji? Kdo naj varuje to deviško Mater? — Gotovo le on, ki je sam neprimerljivo čist, ki sam devišstvo ljubi in je sam neomadežan. Ta je bil sveti Jožef. — Nedorčnost svojih otroških let je ohranil do svoje starosti. Zato je živel v tihi samoti, zato si je zvolil terdo delo, zato je bil vedno ponižen, ker ponižnost je varhinja čistosti, zato je svojo dušo in telo s posebno obljubo posvetil Bogu; kakor pravi sveti Frančišek Salezij, je privolil v presveti zakon z Marijo še le, ko je po Božjem razodenji bil zagotovljen, kako angeljsko čisto hoče Marija živeti, da bi tako v zavetji zakona tudi on kot angelj čisto živel!

Glej, o duša moja! kako dopadljiva je Bogu deviška čistost! Ta prelepa čednost je svetega Jožefa povzdignila k časti varha in ženina preblaženi Devici in Materi Božji. Ona ga je angeljem enakega storila. Ohrani tudi ti to prelepo čednost, svojemu stanu primerno. O kako lepa, kako ljubeznjiva je ta čednost v očeh Božjih! Kako srečnega stori človeka že tukaj na zemlji! Kako nezmerno veselje pa je prihranjeno še le v večnosti njim, kateri jo neomadežano ohranijo! Da pa to prelepo čednost ohraniš, posnemaj svetega Jožefa. Ljubi tiho, samotno življenje, bodi vedno delaven in povsodi se prizadevaj za pobožnost. Ponižnim dá Bog svojo pomoč. Blagor mu, kateri se vedno boji, sam sebi ne zaupa, se vsake slabe priložnosti skerbno ogiblje, svoje ude, zlasti svoje oči vedno v pravi berzdi ima in večkrat Boga prosi za dar svete čistosti, posebno še pri svetem Obhajilu!

Kaj boš storila, moja duša! po tem premišljevanji?

O sveti Jožef! prečisti ženin najčistejše Device, priserčno ti privoščim srečo neomadežane nedolžnosti, ki te je Božjim očem tako dopadljivega storila, ki te je k toliki časti povzdignila. Lepo in ponižno te prosim, prosi za me in sprosi mi pri Božjem sedežu, da mi Bog dodeli čistost, mojemu stanu primerjeno. S to čednostjo hočem zaljšati svoje serce; ali ti dobro veš, kolike skušnjave, kolike nevarnosti me obdajajo. Pomagaj mi, da jih premagam. Sprosi mi zveličanski strah pred vsakim omadeženjem, sprosi mi moč, da svoje čute krotim, da nič nečistega ne more v moje serce, ktero celo in popolnoma po tvojih čistih rokah darujem in posvetim Gospodu našemu Jezusu Kristusu. Amen.

3. Dan. Premišljevanje. *Sveti Jožef je rednik Jezusov.*

Ko je trojedini Bog svetega Jožefa izvolil ženina in moža preblaženi, neomadežani Devici, mu je dodelil nezmerno visoko čast. Izročil mu je predragi zaklad, deviško Mater Zveličarja sveta. Komu pa bomo še primerili čast, ktero mu je dal Bog, ko ga je izvolil rednika svojemu edinorojenemu Sinu, ko ga je postavil gospodarja presveti družini?! Angelj spozna to njegovo očetovsko čast in mu razodene povelje Božje; Marija mu pravi oče, „tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala“. (Luk. 2, 48.) Jezus ga kliče s presladkim imenom: „Moj oče!“ Kdo bo razumel to nezmerno visoko čast? — Večni Oče mu prepusti vse svoje pravice oziroma na svojega Sina, in Sin Božji mu je pokoren. Jožef je deviški in vendar oče, kakor je Marija Devica in vendar Mati. O zares prečudni oče Jožef! oziroma tvoje velikosti ne najdem nobene besede, da bi dopovedal, kaj je Vsegamogočni tebi storil!

Sveti Jožef je pa tudi natanjko opravljal svojo nezmerno visoko službo. On

je živel le za Jezusa, vse njegovo bitje je bilo darovano le Jezusu, vsaki vdarec njegovega serca je tripnil za Jezusa. Njegov trud, njegova skerb, njegovo delo je bilo le za Jezusa. Lahko je rekel Jezusu: „Ti si moj in jaz sem tvoj!“

Glej in premisli, ljuba duša! kedar ti prejmeš Jezusa v svetem Obhajilu, tudi ti lahko rečeš: „Jezus je moj!“ Si li pa tudi ti vsa njegova? Nima morebiti svet, nima greh svojega deleža pri tebi? Je li tvoje serce celo in vse udano tvojemu ljubemu Jezusu? Storiš li vse v ljubezni do njega? poterpiš vse iz ljubezni do njega? Ali ga ubogaš in živiš samo za njega? — Kako in kaj hočeš storiti zanj?

Sveti Jožef! ti si zadobil od Boga Očeta to nezmerno veliko milost, da si ga nadomestoval pri njegovem Sinu in Jezus se je tvojim rokam izročil. Pa tudi ti si živel ves in le za Jezusa! O da bi po tvojem zgledu tudi jaz živel ves za Jezusa! Saj ga je nebeški Oče tudi meni dal. — Res! jaz hočem njegov biti, jaz hočem za njim hoditi. Ljubiti ga hočem iz vse svoje duše. Le njegova čast, njegovo dopadanje mi bodi mar. Nič drugega nočem, kakor to, kar on hoče. — Ti pa, o moj ljubi sveti Jožef! mi pomagaj, da spolnim ta svoj sklep. Prosi toraj za me Jezusa, ki te je svojega očeta imenoval in te tudi še v nebesih tako imenuje, naj mi on to milost dodeli, da ga nikdar ne zapustim, da sem živ in mertev večno njegov. Amen.

4. Dan. Premišljevanje. *Sveti Jožef v Betlehemskelem hlevu.*

Ko je sveti Jožef zvedel cesarjevo povelje, naj se popišejo vsi judejski prebivalci, je urno ubogal in šel z Marijo v Betlehem. Tam išče prinočišča, pa ker je bil reven in je bilo mnogo ljudstva že zbranega, so mu povsodi odpovedali. To je bila velika žalost in brid-

kost zanj, ne zavaljo sebe, ampak zavaljo njegove preblazene žene, ki je bila noseča. — Marija je potrebovala miru in počitka. Ali kam se hoče obrniti? Bridkost prevzame Jožefa, ko pogleda Marijo, zraven stoječo, pa vdano v Božjo voljo. Že pritiska temna noč. Ona zapustita mesto, da bi kje zunaj pod kako streho prišla. Ali nič drugega ne najdeta, kakor skalnato votlino, kamor so pastirji svoje čede zaganjali. Ta je bila takrat prazna in ona gresta vanjo. — Jožef pripravi svoji presveti ženi počivališče, kolikor premore in jej ponudi nekaj revne hrane, katero je seboj imel. — Koliko ponižanje, kolika revščina najbolj svetim dušam, ki so kdaj na svetu bile! Vendar ni nobenega pritoževanja iz njihovih ust slišati. Molila sta Božjo presveto previdnost, ki vse najbolje vlada. Zadovoljna sta z revnim stanovanjem in hvalita Boga, ki ju vodi po poti poniževanja. — V luči svete vere spozna Jožef, da Bog to poniževanje hoče, ter je ves in popolnoma vdan v njegovo presveto voljo.

Posnemaj ga, kerščanska duša, in nikar ne toži, ako te kdo zaničuje, po strani gleda ali ne časti. Ne toži, ako te bridkosti napadajo, težave tvoje serce nadlegovajo. Pa tudi ne bodi maloserčen, ampak zaupaj na Boga in se vdaj njegovi presveti volji! — Jožef in Marija sta bila gotovo Bogu ljuba in draga, sta bila sveta in čista, vendar jima je Bog dal bridko terpljenje. Ti pa se vprašaj in povdari, nisi morebiti sam kriv, da te zadene kaj neprijetnega, da imaš to ali uno bridkost? . . . In kaj hočeš početi, ljuba duša? . . .

O ljubi sveti Jožef, s teboj čutim bolečino, ktera je tvoje serce težila, ko si šel vžaljen iz Betlehema in si presveti Devici v zapuščenem hlevu prinočišča iskal. Občudujem pa tudi tvojo mirno vda-

nost, ktero si v tem ponižanji in v tej bridkosti razodeval. O sprosi mi milost, da sem po tvojem zgledu in v duhu pokore poterpežljiv in vdan, ako me kdo zaničuje, v nič devlje, prezéra, ali me bridkost in težava zadene, in da tudi jaz po tvojem zgledu hvalim Boga, ki ljubi nje, ktere tepe. Amen.

5. Dan. Premišljevanje. *Sveti Jožef pri Jezusovem rojstvu v Betlehemskelem hlevu.*

Sveti Jožef je imel neskončno veliko bridkost, ko svoji sveti ženi ni mogel preskerbeti prenočišča, kakor revno podzemeljsko votlino, ubog, zapuščen hlev. Ali ta huda bridkost se je spremenila v največe veselje, ko je bil tako srečen, da je videl presveto, premilo Božje Dete na naročji njegove svete Matere. Revni hlev je bil zdaj zanj sveti raj. Ni se mogel zadosti nagledati nebeškega otroka. Njegovo serce je gorelo v sveti ljubezni. Ko je Marija presveto Dete v plenice povila in v jasli položila, pade na svoja kolena in ga moli v ponižnosti in v priserčni ljubezni. — Kdo bi popisal, kaj je takrat njegovo serce občutilo? Ozira se proti nebu in hvali Boga, ki je zdaj spolnil svojo obljubo in je dal človeštvu svojega Sina. Zdaj zopet premišljuje prečudno Dete, ki je svojo Božjo natoro v človeško zakrilo ter ga ponižno počasti. Zdaj zopet premišljuje neskončno dobroto Božjo, ki je izvolila njega, ubogega tesarja, da je rednik in varh edino-rojenega Sinu Božjega in Zveličarja sveta, manjka mu besed, da bi hvalil to neskončno milost Božjo. Ponižno, globoko do tal pripogne svojo glavo in se Bogu, svojemu Gospodu vsega ponudi in daruje ter je pripravljen zanj vse storiti, vse preterpeti. . . .

Glej, ljuba duša! tako se versti veselje za terpljenjem, tako Bog svojim ljubim osladi vse bridkosti. Tudi tebi

se bo pokazal Kristus v svoji bliščobi, v svojem veličastvu, ako voljno z njim terpiš. Pri pogledu Božjega Zveličarja bo urno pozabljen vsak spomin na tvoje bridkosti in težave, na križe in nadloge. Imej toraj vse bridkosti in nadloge za to, kar so v resnici. So namreč poskušnje ali zaslužene kazni. Prenašaj poskušnje iz ljubezni do Jezusa, kazni pa v duhu pokore, da ne zgubiš zaslužnja, ktere ga ti voljno prenašanje bridkosti pridobi in spomni se, da On, ki ti terpljenje pošlje, te tudi podpira, da ga z vdanostjo prenašaš. . . . Kaj toraj hočeš storiti, kerščanska duša? . . .

O moj ljubi Jezus! ko Te vidim v zapuščenem hlevu, kot revno Dete v plenice povito, na slami ležati in premišlujem serčno bridkost Tvoje svete Matere in Tvojega ljubega rednika Jožefa zavoljo uboštva, pa vidim, kako sta mirna, vdana in presrečna, da Tebe imata, Tebe gledata, Tebe na svojih rokah nosita, na svoje serce pritisniti smeta, zadovoljen sem tudi jaz s svojim stanom in poterpežljivo, veselo hočem prenašati terpljenje, ktero mi pošlješ, v spominu na besede Tvojega aposteljna, ki pravi: „Kdor s Teboj terpi, bo s Teboj poveličan“, in le po velikih bridkostih bomo prišli v kraljestvo Božje. In Ti, o Gospod! mi boš dal pomoč, da bom prenašal vse težave, pa mi jih boš odvzel, če mi bo v moje zveličanje. Naj se nad menoj vedno zgodi Tvoja presveta volja! Amen.

6. Dan. Premišljevanje. *Sveti Jožef in revni pastirci.*

Revnim Betlehemskelem pastircem je angelj Gospodov naznanil, da je Zveličar svetá rojen. Oni so hitro pritekli ter so mu svoje otroško češčenje skazali in so ga svojega Boga molili. Stopili so v hlev s priserčno željo, da vidijo presveto Dete v plenice povito in v jasli položeno. Z vso ponižnostjo padejo na svoja kolena

pred jasli, polni zahvale, da jim je mili Bog to milost dodelil, da vidijo že davno zaželjenega Zveličarja. Sveta Mati Božjega Deteta začudena in vesela gleda priproste pastirce. Ti so pervine zveličanske vere na Božjega Odrešenika. — Kaj pa sveti Jožef? Njegovo serce je polno tolažbe. Zdaj vidi, kako dopadljivo je Gospodu priprostost serca. Zdaj vidi, kako Bog, ki je stvarnik vsega, ljubi pravo uboštvo. Zdaj vidi, da revni so prvi, ktere je Bog odbral, da ga počastijo v njegovem Božjem Sinu. O kako je zdaj sveti Jožef Bogu hvaležen, da je bil v revščini rojen in da v revščini živi, ker ravno tako je postal deležen te nezmerne sreče, da je postal rednik Zveličarjev. .

O duša kerščanska! ako si v revščini, nimaš veliko, komaj potrebno, tolaži se z Jezusom, z Marijo in z Jožefom in z revnimi pastirci. Bodi ubog v duhu, to je s svojim stanom zadovoljen, prenašaj svojo revščino potpežljivo in vdano. . . Morebiti si sam kriv svoje revščine? . . Ako pa imaš premoženje, si bogat, ne zaničuj ubogih, vedi, da Bog jih ljubi. Bodi ubog v duhu, to je, ne navezuj svojega serca na denar, na bogastvo in premoženje. Podpiraj uboge. Pomagaj jim, kjer in kakor veš in znaš, iz ljubezni do Jezusa, Marije in Jožefa! . . . Hočeš li tako storiti? . . .

O moj Jezus! Ti si zvolil v svojo Mater revno Devico, v svojega rednika ubozega tesarja, in revne pastirce si perve poklical, da so Te prvi videli, občudovali in molili. Tudi jaz hočem ljubiti uboštvo in uboge. Iz ljubezni do Tebe hočem prenašati svojo revščino, kakor sveti Jožef. Vsaka škoda, vsaka zguba svojega imetja naj bo dar za Té. Prizadevati se hočem, da s Tvojo pomočjo zatiram v sebi nespametno željo po bogastvu in po premoženji. Sveti Jožef! sprosi mi milost, da sem s svojim sta-

nom zmiraj zadovoljen, in ako me revščina ali kaka sila zadene, da se po tvojem zgledu Božjemu vodstvu vdam in da le na njegovo pomoč zaupam. Amen.

7. Dan. Premišljevanje. *Sveti Jožef in sveti trije kralji.*

Pastirci, presrečni, ker so obljubljenega Mesija videli in molili, šli so k čedam nazaj. Marija in Jožef, v nebeško veselje vtopljeni, sta imela le s presvetim Detetom opraviti. Z vso skerbjo, pa tudi z največim spoštovanjem sta mu stregla. Revni hlev jima je bil v nebesa, saj sta Jezusa imela pri sebi! — Neki dan sta bila v sveti tihoti, globoko zamišljena v neskončno dobroto in ljubezen Božjo. In zdaj stopijo noter trije možje, bogato oblečeni, z velikim spremstvom. Sveti Jožef vstane in jim gre naproti. Oni vprašajo: „Je li tukaj novorojeni kralj judovski? Njegova zvezda nas je semkaj peljala, mi smo prišli, molit ga.“ Jožef začuden sliši te besede. Pelje tri kralje k jaslim, kjer vidijo presveto Dete in Mater njegovo. Pokaže jim Njega, ktere ga iščejo in z njimi poklekne, ko vidi, s kolikim spoštovanjem presvetemu Detetu svoje češčenje skazujejo in Mu zlata, kadila in mire darujejo. Gine ga njih živa vera in nehinavska ponižnost. Blagruje jih, da so klic milosti Božje ubogali in neprijetnosti dolge poti voljno prenesli, da zdaj molijo Njega, ki je luč nevernikom in ki je tudi njih k resnici pripeljal. Veseli so prelepih darov, ktere so prinesli. Saj je tako premogel v veliki revščini Božjemu Detetu in Njegovi Materi, pa tudi ubogim je podelil. — Na sebe še ne misli. Zadosti mu je, da je pri Jezusu in Mariji. Vesel in potolažen je, da se je Jezus tudi nevernikom razodel, da bodo tudi neverniki otroci Božji, deležni nebeškega kraljestva. . . .

Kerščanska duša! glej nad svetim Jožefom, kako ljubi Bog poverne vse,

kar kdo zavoljo Njega stori ali preterpi. Terpljenje spremeni v veselje. In v kakšno veselje? . . . V čisto, sveto veselje. Veseli se z Jožefom, da vneti misijonarji Ime Jezusovo širijo po vsi zemlji. . . , Veseli se velikih milosti, katere Bog verim dušam v svoji cerkvi deli. . . Veseli se s svetim Jožefom, da tudi ti Jezusa lahko ljubiš, da v presvetem Sercu Jezusovem lahko prebivaš. . .

Ljubi moj sveti Jožef! priserčno ti privoščim veselje, katero si imel, ko si videl tri modre priti in nebeško Dete moliti. Veselim se s teboj, ko si videl, da je tudi nevernikom luč svete vere prisijala, pa te prosim, da hvališ Gospod Boga, ki je tudi mene k spoznanju Jezusa Kristusa pripeljal. Rad hočem s teboj, z Jezusom in z Njegovo prebleženo Materjo tiho, pred svetom skrito živeti. Z vami bočem bežati pred nečimernim veseljem. Moje veselje, moja tolažba, moja radost naj bo, da Jezusa vedno bolj spoznam in ljubim, in se z vso močjo prizadevam, da ga tudi drugi spoznajo in ljubijo. Amen.

8. Dan. Premišljevanje. *Sveti Jožef pri darovanju Jezusovem v tempelju.*

Sveti Jožef, pokoren Božjim zapovedim, je z Marijo prinesel Božje Dete Jezusa v Jeruzalemski tempelj, da ga je pred Gospoda postavil. — Kako natančno je sveti Jožef spolnoval postave, kako pokorno spolni vse zapovedi! In kaj je občutilo pobožno serce njegovo, ko je presveto Dete v tempelj prinesel! Saj je to Dete pravi in resnični Sin Božji. To Božje Dete se še zdaj daruje po njegovih rokah trojedinemu Bogu v spravo za zveličanje sveta. Na njegovem naročji prosi usmiljenja za nas pregrešne ljudi! . . . Pa tudi sveti Jožef se priserčno sklone z Božjim Detetom, se z Njim daruje in z Njim prosi za nas. — Zdaj pride siv starček, Simeon mu je ime, in

stegne svoje roke, prosi, da sme nebeško Dete na svoje naročje vzeti in Dete z nebeško radostjo premišluje in gleda, pa zamaknjen zakliče: „Zdaj spustiš svojega hlapca, Gospod! po svoji besedi v miru, ker so videle moje oči Tvoje zveličanje.“ (Luk. 2, 29, 30.) O kako je pri tem serce svetega Jožefa prenapolnjeno bilo s svetim veseljem! Saj on sme tolikrat Zveličarja na svoje naročje vzeti, on sme Njegovo premilo obličje gledati, kolikorkrat hoče, on sme noč in dan biti pri zveličanju Izraelovem!

Duša kerščanska! posnemaj svetega Jožefa v njegovi pokorščini. Pokorščina je Bogu posebno dopadljiva čednost. Bodi pokoren, pa vselej radovoljen, vesel in zvest. Prizadevaj se, da si vedno bolj prisvojiš duha Jezusovega darovanja. Tudi tvoje življenje naj bo z življenjem Jezusa, Marije in Jožefa vedno darovanje. — Hvali pa tudi s svetim Jožefom iz celega serca Boga, da imaš Jezusa, da Ga smeš ne le na svoje naročje vzeti, marveč pri svetem Obhajilu celó v svoje serce prejeti.

O moj Bog! da bi zamogel tudi jaz vedno tako otroško pokoren biti, kakor sveti Jožef! Oh, jaz sem velikokrat svoje-glaven, tako nagajiv, jaz tako težko svojo voljo premagam! Pomagaj mi, o sv. Jožef! da se premagam, da vselej rad in veselo spolnujem voljo svojih sprednikov! Moj Bog, ne le svojo voljo, ampak vsega se Ti darujem! Noben dan naj ne preide, da bi Ti ne doprinesel darú zatajevanja, premagovanja ali kakega terpljenja. Sveti Jožef, prosi za me, da spolnim ta svoj sklep! Amen.

9. Dan. Premišljevanje. *Sveti Jožef na begu v Egipt.*

Angelj ukaže svetemu Jožefu, naj vzame Božje Dete in njegovo Mater in naj beži v Egipt, da ga Herodovemu za-lezovanju odtegne. . . Jožef urno vstane,

ne premišljuje dolgo, ne čaka, ampak vzame presveto Dete in z Njegovo Materjo zapusti v temni noči svoje stanovanje. Pot je dolga, težavna in v čisto neznano, ptujo deželo. Kako se mu bo godilo? kje bo hrano dobival? kako na ptujem preživel sveto družino? Tega ne poprašuje. On tiho gre z Detetom in z Materjo njegovo. . . Po samotnih stezah mora hoditi, ker sovražniki prežijo na sveto Dete. Skozi široko puščavo more iti. Kaj vse se mu lahko tu pripeti? Ali on ne pomišljuje. Tiho dé in gre! — O koliko zaupanje na Božjo pomoč! kolika vdanost v sveto voljo Božjo? Ne boječnost, ne strah, ne maloserčnost ne nadleguje njegovega serca! Saj je Jezus z njim, kdo bo zoper njega? On zapusti svojo hišo, svojo domovino, in gre v deželo, kjer je nespametno malikovanje. Kako hudo je to! Ali Bog tako hoče in on pravi: „Volja Božja naj se zgodi!“

Kerščanska duša! kakšno je tvoje zaupanje v Boga? kako maloverna, pobita in obupljiva si v svojih nadlogah! Ni mar Bog tudi tvoj Oče? Mar ni tvoj nebeški Oče usmiljen, vsegamogočen? . . Če te z eno roko morebiti vdari, te pa z drugo varuje in celi. . . O ne omahuj, prosi, zdihuj in ura rešitve bo prišla! . . Bog te poskuša, očistiti, spokoriti te hoče! . . Vselej se vdaj v njegovo sveto voljo. . . O le posnemaj svetega Jožefa! — Kaj hočeš početi? . .

O moj Bog! odpusti mi, ker sem v svojih bridkosti in težavah tako pobit, tako užaljen, omahljiv in čmeren. Ko svojim pravičnim, Mariji in Jožefu, nisi vseh nadlog odvzel, kako bi meni prizanesel? Mar svojih bridkosti nisem sam kriv? Jih li ne bom v duhu pokore prenašal? Mar se ne bom zanesel na Tvojo moč? Mar ne bom rok in serca povzdignil k Tebi, ki pomagati hočeš in zamoreš? . . O to bom storil? Vso svojo

skerb bom Tebi, o Gospod! izročil. Vsega se prepustil Tvoji presveti volji! Vsaki malovernosti, vsaki nepoterpežljivosti se bom vstavil! — O sveti Jožef, pomagaj mi vendar, da tebe posnemam, in, kakor ti, se vsega volji Božji vdam, in da vselej in povsodi voljo Božjo zvesto spolnujem. Amen.

Sklepna molitev.

Sveti oče Jožef! opravil sem to devetdnevnic v tvojo čast in poveličanje, in da bi na tvojo mogočno priprošnjo dobil tiste milosti, za ktere sem prosil. Ne zameri mi, ako moja molitev ni bila tako pobožna, kakor bi morala biti. Priserčno te prosim, sprosi mi milost, da se prizadevam za tiste čednosti in speljem tiste sklepe, ktere sem v tej devetdnevnic spolniti se namenil. Potem te pa z otroškim zaupanjem prosim, da mi v vseh mojih potrebah svoje mogočne priprosnje ne odrečeš. Saj ti vse premoreš pri Jezusu, ki nobene tvoje prošnje ne presliši. Ti poznaš mojo revščino in moje uboštvo, in ti imaš usmiljeno serce, toraj ne zaverži moje prošnje in pomagaj mi. Jaz te ne bom pozabil, o tudi ti svojega varovanca ne pozabi, ne zdaj, zlasti še moja zadnja uro ne. Amen.

4. Sedem nedelj svetemu Jožefu posvečenih.

Kjerkoli pobožni kristjani Marijo častijo in se njeni priprosnji s prečudnim pridom izročujejo, povsodi častijo tudi svetega Jožefa, prečistega ženina nebeške kraljice in rednika Gospoda našega, Jezusa Kristusa. Dobro vedo pobožni Marijini otroci, da se svoji nebeški Materi najbolj prikupijo, ako priserčno častijo njega, ki je Mariji na zemlji tako ljubeznjivo stregel in zdaj v nebesih z njo vred tako veliko veselje uživa.

Pobožni in učeni Faber pravi: „Za Bogom naj bo prva stopnja našega češčenja Marija, druga stopnja pa naj bo sveti Jožef.“ Zato se pa tudi zares urno množi češčenje tega častitega očaka, ki je prelepa podoba in zvest varh čistim in pobožnim dušam. Tako češčenje je tudi: *Sedem nedelj svetemu Jožefu posvečenih.*

Naše življenje je nestanoviten kolobar veselja in žalosti. Ravno v veselji, katero nam milostljivi Bog napravi, in v terpljenji, s katerim nas obiskuje, spoznamo svoje resnične prijatelje. Pravi prijatelji se priserčno z nami veselijo, pa imajo tudi resnično sočutje z nami. Kogar res ljubimo, z njim se veselimo, z njim pa tudi žalujemo.

Zato zvesti častivci svetega Jožefa radi premišlujejo njegovo sedmero veselje in njegovo sedmero terpljenje. In to pobožnost opravljajo sedem nedelj zaporedoma.

Sveti očetje papeži so to lepo pobožnost z mnogoterimi odpustki obogatili, da verne kristjane v češčenji svetega Jožefa vnemajo.

Že papež Pij VII. je 9. grudna 1819 vsem vernim, ki s skesanim srcem opravljajo molitve na čast sedmeregga terpljenja in veselja svetega Jožefa, dodelil enkrat na dan 100 dni odpustka; 300 dni odpustka pa vsako sredo in vsak dan o devetdnevnici pred velikim praznikom svetega Jožefa (19. sušca) in pred praznikom njegovega varstva (tretjo nedeljo po veliki noči). Popolnoma odpustek pa zadobijo vsi, ki ta dva praznika prejmejo svete zakramente in te molitve odmolijo. Kteri pa vsak dan te molitve opravljajo, se lahko vdeležijo popolnega odpustka en dan v mescu, ktereakoli si izvolijo, ako prejmejo svete zakramente in v namen svetega Očeta molijo.

Papež Gregor XVI. je 22. prosinca 1836 dodelil te odpustke vsem vernim, kateri sedem nedelj zaporedoma opravijo te molitve. In sicer 300 dni vsako nedeljo, zadnjo nedeljo pa popolnoma odpustek, ako se spovejo in sveto Obhajilo prejmejo.

Sveti Oče Pij IX. pa je dovolil 1. svečana in 22. sušca 1847 popolnoma odpustek vsako teh sedem nedelj, kedarkoli čez leto odloči v posebno češčenje svetega Jožefa, samo, da morajo zaporedoma biti in da verni te molitve opravijo, svete zakramente prejmejo in v očitni cerkvi v namen svetega Očeta molijo.

Kteri pa brati ne znajo, ali teh sedem molitev na čast sedmeregga terpljenja in veselja svetega Jožefa opraviti ne morejo, zamorejo tam, kjer se ta pobožnost očitno ne obhaja, vendar teh odpustkov se vdeležiti, ako molijo po sedemkrat Oče naš . . . in Češčena si Marija . . . in Čast bodi . . . in druge pogoje spolnijo.

Sveti Oče Pij IX. je hotel tako v srcih pravovernih kristjanov obuditi in pospešiti češčenje čistega ženina preblazene Device Marije. Prav obilno so se poprijeli pobožni kristjani te lepe duhovne vaje. Pa tudi neštevilne so milosti, prečudna so ozdravljenja in spokorjenja, ktera pravoverni s to pobožnostjo dosežejo.

M o l i t e v

na čast sedmere žalosti in sedmeregga veselja svetega Jožefa.

1. O prečisti ženin presvete Device Marije, častiti sveti Jožef! kakor velika je bila skerb in bridkost tvojemu srcu, ko nisi vedel, bi li neomadežano nevesto k sebi vzel ali jo zapustil; tako neskončno pa je bilo veselje, ko ti je Gospodov angelj veličastno skrivnost včlovečenja razodel.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, tolaži

in napolni naša serca zdaj in v naših smertnih bolečinah s tolažbo pravičnega življenja in svete smerti, ki naj bo podobna smerti tvoji v pričujočnosti Jezusovi.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

2. O presrečni očak, častiti sveti Jožef! izvoljeni rednik včlovečene Besede! žalost, katero si občutil, ko je bilo Dete Jezus v toliki revščini rojeno, se je zdajci spremenila v nebeško radost, ko si zaslišal hvalno angeljsko petje in si videl slavo razsvetljenega večera.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam milost, da bomo po dokončanem popotovanju tega življenja vredni, poslušati hvalno petje angeljsko in uživati bliščobo nebeškega veličastva.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

3. Pokorni spolnovelec Božje zapovedi, častiti sveti Jožef! Predraga kri, katero je Božje Dete, naš Zveličar, pri obrezovanju točilo, je tvoje serce presunila; pa Ime Jezus, katero si mu ti dal, je tvoje serce vtolažilo in z veseljem napolnilo.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam milost, da se celo življenje obvarujemo vsega greha in s presladkim Imenom v svojem sercu in v svojih ustih se ločimo s tega sveta.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

4. Presveti med svetniki, ki si se vdeležil skrivnosti našega odrešenja, častiti sveti Jožef! Simeonovo prerokovanje o terpljenji, katero bo zadelo Jezusa in Marijo, ti je smertne bolečine napravilo, pa z blaženim veseljem si bil napolnjen, ko si spoznal zveličanje in častitljivo vstajenje neštevilnih duš, ki so se ga vdeležile po prerokovanji tega terpljenja.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi in pridobi nam milost, da bomo prišteti njim, ki bodo po zasluženju Jezusovem in na priprošnjo Marijino častitljivo od smerti vstali.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

5. Čujoči varh in priserčni prijatelj včlovečenega Sinu Božjega, častiti sveti Jožef! kako si se trudil, da si Sina Najvikšega hranil in redil, zlasti še, ko si moral ž njim v Egipt bežati; pa kako velika je bila tvoja tolažba, ko si svojega Boga vedno pri sebi imel in si videl, kako so se rušili pred njim egip-tovski maliki.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam milost, da se ogibamo peklenškega sovražnika, zlasti v begu nevarnih pri-ložnosti, in da se v našem sercu vsi ma-liki posvetnega navezovanja zrušijo, da se Jezusu in Mariji popolnoma vdamo, da le za nju živimo in z njima srečno umremo.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

6. Pozemeljski angelj! častiti sveti Jožef! stermeče si gledal, kako je kralj nebeški tvojim migljejem bil pokoren. Ko si nazaj iz Egipta šel, bilo je skaljeno tvoje veselje zavoljo strahu pred Arhe-lajem; angelj pa te je potolažil, in veselo si prebival v Nazaretu z Jezusom in z Marijo.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam milost, da bodo naša serca prosta vsega škodljivega strahu, in da se vedno veselimo miru dobre vesti, da z Jezusom in z Marijo sklenjeni živimo in z njima združeni se iz tega sveta ločimo.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

7. Podoba vse svetosti, častiti sveti Jožef! ko si brez svojega zadolženja Dete Jezusa zgubil in si ga s preveliko žalostjo tri dni iskal, da si z veseljem in radostjo v tempeljnu med učniki našel njega, ki je življenje tvoje.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo z ustmi in s srcem, govori za nas, da nikdar z velikim grehom Jezusa ne zgubimo. Ako bi se pa to v našo preveliko nesrečo zgodilo, sprosi nam, da ga neutrudljivo z nepretergano bolečino tako dolgo iščemo, da ga zopet dobimo in se njegove milosti veselimo, zlasti še v trenutku naše smerti, da z njim v nebesa gremo, ga vso večnost vživamo in s teboj slavo njegovega usmiljenja prepevamo.

Oče naš ... Češčena si Marija Čast bodi ...

Sklep.

Jezus je nastopil takrat svoje trideseto leto in menili so, da je sin Jožefov.

V. Prosi za nas, sveti Jožef.

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

O Bog, kateri si v svoji nam nerazumljivi previdnosti svetega Jožefa zvolil ženina svoji presveti porodnici, prosimo Te, dodeli nam, da nam je priprošnjik v nebesih on, katerega tu na zemlji svojega varha častimo. Ki živiš in kraljuješ Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

5. Mesec svetemu Jožefu posvečen.

Prečudno je življenje, ktero je Vsega-mogočni celi natori koj v začetku dal. Sleherno zelišče, vsako drevo ima svoje seme po svojem plemenu. (I. Mojz. 1, 12.) Zares skrivnostno, na tihem, pa neutrudljivo dela natora, in vsako v zemljo djano zernice se na spomlad razvije iz luščin svojega spanja, da se k novemu

življenju razcvete. In to vstajenje natornega življenja se pri nas navadno mesca sušca prične. Tako tudi v življenji milosti Božje obhajamo v tem času veseli praznik vstajenja Gospodovega, veliko noč.

Tiho djanje natornih moči v spomladanskem času je ljubeznjiva podoba svetega Jožefa, njegovega življenja na zemlji, je mila podoba njegove skerbi in njegovega terpljenja, pa tudi njegove pomoči in njegovega varstva. Kaj primerno obhajamo tudi njegov praznik v sušci. Pa ne le en sam dan tega mesca naj nas opomni njegovega tihega djanja, vsak dan tega mesca imejmo pred očmi ljubo podobo svojega dobrega patrona. Že zato častimo z otroškim češčenjem celi mesec svetega Jožefa, da nam njegov god toliko več sadu prinese. 18 dni pred njegovim praznikom naj bo odločenih v pripravljanje na njegovo godovanje, 12 dni po prazniku pa naj bodo dnevi zahvale.

Po vesoljnem svetu današnje dni vsi dobri kristjani častijo neomadežano nevesto svetega Jožefa v spomladanskem mesecu, ko je navadno pri nas vse v prelepem cvetju, to je v velikem travnu, katerega radi le „Marijini mesec“ imenujemo. To prelepo, Slovencem toliko preljubljeno češčenje Matere Božje nam na njeno mogočno priprošnjo blagoslov Božji v vsi obilnosti nakloni in brezštevilne milosti donaša. — Ravno tako se spodobi, da tudi njenemu deviškemu ženinu posvetimo celi mesec. Tudi to češčenje nam bo obrodilo veliko duhovnega sadu, nam bo naklonilo mnogoterih milosti Božjih.

Zato so mnogi posebni častivci svetega Jožefa preblago navado vpeljali, da posvetijo svetemu Jožefu celi mesec „sušec“. Splošno cerkveno češčenje zdaj še ni v navadi. Jaz pa upam, da bodo pobožni Slovenci tudi tega se poprijeli, ako bo češčenje svetega Jožefa se tako mno-

žilo in širilo, kakor se to zadnje desetletje godi.

Kakor češčenje Matere Božje mesca velicega travna zdaj sploh imenujemo „Marijine Šmarnice“ in mesec veliki traven „Marijin mesec“, tako zaupam, da bomo mesec sušec imenovali „Jožefov mesec“ in češčenje tega častnega očaka, ta mesec bomo imenovali „Jožefove Vijolice“. Saj ta mesec cvetejo navadno ponizne, nam toliko prijetne, dišeče „vijolice“, kakor Marijin mesec cvetejo premile „šmarnice“ ali Marijini zvončki. (Morebiti bomo že poprej obhajali očitne „Jožefove vijolice“, preden bo ta moj spis prišel v natis. In Bog daj na priprošnjo svetega Jožefa in njegove preblazene neveste Marije.) To pa pišem zadnjega rožnika 1882.)

Veliko pobožnih častivcev ima ljubi sveti Jožef, ki že zdaj celi mesec sušec njemu posebno posvetijo. Ljubi kristjan, tudi ti se jim pridruži in v svoji tihi sobici obhajaj „Jožefove Vijolice“.

Pa kako? boš morebiti vprašal. Glej, tako-le:

1. Ti imaš kako podobo svetega Jožefa: ako je nimaš, preskerbi si jo. Saj jih dandanašnji na zbiranje dobiš. — To podobo postavi na častni kraj v svoji hiši. Ozaljšaj, kakor premoreš, to podobo, kakor se ozaljša podoba naše ljube Gospe za „Marijine Šmarnice“. Pred to podobo opravljaj „Jožefove Vijolice“.

2. Predenj začneš to češčenje ali kedar pripravljajš, zaljšaj podobo svetega Jožefa, premišluj, ktero posebno milost hočeš s tem doseči ali kakšne posebne bridkosti ali težave bi se na mogočno priprošnjo svetega Jožefa rad znebil?

3. To češčenje naj bo v tem, da pred podobo svetega Jožefa vsaki dan moliš litanije svetega Jožefa, prelepe molitve na čast sedmeregga veselja in sedmeregga terpljenja svetega Jožefa, ali

beri kratko premišljevanje življenja ali ktere čednosti tega velicega svetnika. (V ta namen ti lahko služijo lepe bukvice: „Vijolice svetega Jožefa“ ali „Pas svetega Jožefa“.)

4. Ako ti je mogoče, bodi vsaki dan pri sveti maši. Prejmi ta mesec s posebno pobožnostjo sv. Obhajilo.

5. Dajaj po svoji zmožnosti ubogajme na čast presveti družini.

6. Ne pozabi ubogih duš v vicah. Sveti Jožef je njihov patron. Daruj jim vse odpustke, katerih se boš celi mesec vdeležil. Ne bodo te pozabile, ako bodo s tvojo pomočjo prišle v nebesa. Gotovo bodo za te priserčno prosile.

7. Konec „Jožefovih Vijolic“ pa skleni, da hočeš vsaki dan saj kako kratko molitvico ali prelepi zdihljaj: „Sveti Jožef, prijatelj presvetega Serca, prosi za nas!“ na čast svetemu Jožefu izreči. Vsako sredo pa, ki je svetemu Jožefu, kakor sabota Mariji, posvečena, še kaj malega pristavi.

Ako boš do smerti zvest častivec svetega Jožefa, boš srečno umerl, ker sveti Jožef stanovitnega častivca zadnjo uro ne bo zapustil.

Kerščanskim mladenčem in poštenim devicam bi priporočil, da naj ta Jožefov mesec prosijo čistega ženina prečiste Device darú čistosti in nedolžnosti.

V ta namen naj bo vsem častivcem svetega Jožefa, zlasti še mladosti, priporočena naslednja molitev, ktero molijo udje našega društva: O častitljivi sveti Jožef, oče in zavetnik devic, zvesti varh, kteremu je Bog nedolžnost samo Jezusa Kristusa in Marijo, devic Devico, izročil, priserčno te prosim po Jezusu in Mariji, teh tebi tako dragih zastav, zadobi mi milost, da se obvarujem nečistosti in da s čistim deviškim srcem služim Jezusu in Mariji, in da v njuni službi stanovitno ostanem v popolni čistosti. Amen.

(300 dni odpustkov enkrat na dan. Pij IX. 3. svečana 1863.)

6. Rožnivenec na čast svetemu Jožefu.

Kdor Boga resnično ljubi, stori vse, kar ve in zna, da bi mu svojo ljubezen djansko pokazal. Koliko si prizadevajo pobožni častivci ljube Matere Božje, da bi jo na novo častili, jej nove prijetne priimke dajali, jo z novimi pesnimi slavili. Tako verni kristjani tudi svetemu Jožefu svoje češčenje vedno lepše skazujejo, vedno kaj novega dobè, da bi se svojemu izvoljenemu patronu bolj prikupili.

Tako so častivci svetega Jožefa zložili tudi rožnivenec, ktereга radi molijo na čast redniku Gospoda našega Jezusa Kristusa. To češčenje pa ni ravno novo. Že papež Urban VIII., ki je vladal sveto cerkev od leta 1623. do 1644., je poterdil to češčenje ter ga je celo obogatil s popolnoma odpustki pod navadnimi pogoji. (Lib. conf. Jos. Gandaviensis.)

Ta rožnivenec ima šestdeset jagod, v spomin 60 let, ktere je sveti Jožef po ustnem izročilu na zemlji preživel. Je pa v petnajst odstavkov razdeljen, katerih vsak ima štiri male jagode, in sicer *eno belo*, v spomin čistosti in nedolžnosti tega imenitnega svetnika, in *tri modre*, v spomin njegove ponižnosti, njegovega uboštva in njegove pravičnosti.

Pri petnajstih belih jagodah se moli: „Češčena si Marija, milosti polna, Gospod je s teboj, blažena si med ženami in blažen je tvoj prečisti ženin Jožef, rednik preblaženega sadu tvojega telesa, Jezus, ktereга si, Devica, od svetega Duha spočela. Sveta Marija, Mati Božja, sveti Jožef, rednik Jezusov, prosita za nas grešnike zdaj in našo smertno uro. Amen.“

Ali moli „Češčena si Marija . . .“ in pri vsaki „Češčena si Marija . . .“ pristavi eno petnajsternih skrivnosti navad-

nega rožnegavenca, po versti; najpoprej veselega, potem žalostnega in slednjič častitega dela.

Pri 45 modrih jagodah pa reci: Hvaljeni in češčeni bodite Jezus, Marija in Jožef!

Pred „Češčena si Marija . . .“ ali po vsaki tretji jagodi pa pristavi: In češčeni naj bodo tvoji sveti starši Joahim in Ana, od katerih si bila brez madeža spočeta, o prečista Devica Marija!

Po rožnemvencu moli:

V. Prosi za nas, sveti Jožef.

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o .

O Bog, ki si svetega Jožefa v službo svojemu edinorojenemu Sinu in njegovi ljubeznjivi Materi od vekomaj sem odbral in si ga vrednega spoznal, da je bil ženin preblažene Device in oče in varh Tvojega preljubljenega Sina imenovan, prosimo Te, zavoljo pomoči, ktero je on Jezusu in Mariji skazal, naj bomo njegove priprošnje vsaki dan vredniši, da se z njim vred v nebesih vekomaj veseliti zamoremo, po ravno tem Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

7. Zdihljej k svetemu Jožefu.

Da se češčenje našega ljubega patrona, svetega Jožefa, bolj množi, naj še nekaj malega pristavim.

Pri popisu „bratovščine naše ljube Gospe presvetega Serca“ (stran 195) sem omenil, s kolikim trdom so vneti misijonarji to prelepo bratovščino vpeljali. Prednik te bratovščine, č. o. Chevalier, je bil 3. rožnika 1874 pri svetem Očetu Piju IX. ter je prosil, da so mu poterdili družbo misijonarjev presvetega Jezusovega Serca. Ko je bilo vse potrebno že dognano, rečejo nepozabljivi sveti Oče smehljaje: „Saj imate še en papir v rokah, vi želite kak podpis, kaj ne?“ —

Misijonarji so res imeli še eno prošnjo, na katero bi bili kmalo pozabili. Sveti Oče vzamejo pisanje in berejo: „Presveti Oče! oče Julij Chevalier, prednik misijonarjev presvetega Jezusovega Serca in vodja glavne bratovščine naše ljube Gospe presvetega Serca v Isovdumu, škofije Burgeške, pred nogami Vaše svetosti kleče, prosi 100 dni odpustka za vsako v namen svetega Očeta opravljeno molitev pred kako podobo, ki je posneta po podobi nuše ljube Gospe presvetega Serca, katero je v imenu svetega stola Burgeški nadškof 8. kimovca 1869 slovesno kronal. In še 100 odpustka za zdihljej: „Sveti Jožef, prijatelj presvetega Serca, prosi za nas!“

Sveti Oče Pij so vse to poterdili.

Ker vsi pobožni kristjani svetega Jožefa radi častijo in se njegovemu varstvu izročujejo; ker je on deviški ženin naše ljube Matere Božje in izvoljeni rednik Sinu Božjega, kateri mu je bil pokoren, in je gotovo vso ljubezen njegovega Božjega Serca vžival že tukaj na zemlji, toliko bolj pa še zdaj v nebesih, zato naj tu še postavim molitvico „Spomni se sveti Jožef!“, ktera je posebno na Francoskem zelo razširjena.

„Spomni se, o prečastiti sveti Jožef, ti prijatelj presvetega Serca! da po pričevanju tvoje zveste častivke, svete Terezije, še nikdar ni bilo slišati, da bi kdaj zapuščen bil, kdor je pod tvojo brambo pritekel, se tvoji pomoči izročil, ali je na tvojo priprošnjo klical. S tem zupanjem vterjen, pridem k tebi, čisti ženin kraljice presvetega Serca, ti moj preljubi oče, in zdihujoč pod težo svojih grehov padem na svoja kolena, o pravični Jožef, rednik za mé včlovečene Besede Božje, ne zaverzi moje prošnje, sliši me milostno in usliši me. Amen. Sveti Jožef, prijatelj presvetega Serca, prosi za nas!“

Ako bomo katoliški kristjani tako častili svetega Jožefa in bota Marija kraljica in Jožef prijatelj presvetega Serca, za nas prosila, nam bodo iz Božjega Serca gotovo obilno tekli tisti darovi in tiste milosti, katere pospešujejo čast Božjo, blagor svete cerkve in našo lastno zveličanje. Le skerbimo tudi mi, da, kakor Jožef, pravično živimo, in dosegli bomo neskončno srečo, da bomo na teh presvetih treh Sercih večno počivali.

II. Vodila častivcem svetega Jožefa.

1. Ako hočeš res posebno častiti svetega Jožefa, pridruži se drugim zvestim častivcem njegovim in zapiši se v družbo češčenja svetega Jožefa. (Taka družba za vse Slovence je v Šmarjeti na Dolenjskem cerkveno vpeljana.)

2. Iz ljubezni do svetega Jožefa ljubi vse, ki njega častijo, naj so še na zemlji ali že v svetih nebesih.

3. Časti svetega Jožefa ime pri vsaki priliki, da morebiti svojim otrokom pri svetem kerstu in pri sveti birmi njegovo ime daš; zaljšaj, če moreš, njemu posvečene cerkve, kapele, altarje in podobe, posveti svojo hišo, svoje stanovanje svetemu Jožefu, imej v časti njegove podobe in razširjaj jih med svojimi znanci. Ako imaš navado, da perstan nosiš, naj bo tvoj perstan zaznamovan s presvetimi imeni: Jezus, Marija, Jožef. Nosi pas svetega Jožefa v škit in brambo zoper nespodobne misli.

4. Zahvali se večkrat svetemu Jožefu za bridkosti in težave in za vso skerb, katero je Jezusu in Mariji tu na zemlji skazoval. Premišljuj njegovo žalost in tudi njegovo veselje.

5. Obhajaj njegove praznike s posebno pobožnostjo in delaj na to, da jih tudi drugi slovesno obhajajo.

6. Svetemu Jožefu na čast večkrat kaj posebnega opravi, ali tri- ali devet-dnevnico, ali kako drugo pobožnost.

7. Skerbi, da je tvoje življenje vse-skozi kerščansko. Zato začni vsaki dan z Bogom. Ko se v jutro prebudiš in se prekrižaš, izreci pobožno presveta imena: Jezus, Marija, Jožef, in daruj jim svoje serce, sebe in svoje popolnoma.

8. Po prebudenju ne polegaj. Vstani urno ter se spodobno obleci. Premišljuj, kako lahko bi bil pretečeno noč umerl in bil postavljen pred ostro sodbo. Misli, ktere čednosti bi takrat imeti želel. Pomisli, da je ta dan lahko zadnji tvojega življenja. Prosi Marijo in svetega Jožefa, naj te v svoje varstvo sprejmeta.

9. Ko se napraviš, poklekni in opravi jutranjo molitev. Sveti Jožef je gotovo vselej tako storil. Opuščenje te molitve privleče za seboj veliko grehov, je nesrečni uzrok, da se veliko časa potrati brez vse koristi, in marsikdo bo zato večno pogubljen, ker svoje jutranje molitve ne opravi. Ne misli, da boš s tem kaj zamudil. O ne! Veliko pa boš pridobil.

10. Še enkrat te opomnim, ne pozabi vsako jutro izročiti se Materi Božji in svetemu Jožefu. Skaži jima vsaki dan to majhno čiščenje in skusil boš njuno mogočno pomoč.

11. Po molitvi premišljuj kako skrivnost iz življenja presvete družine, saj kratek čas. Ne reci, kar pravijo leni kristjani, da nimaš časa. S tem puhlim izgovorom le sebe slepiš. Saj imaš za prazne, celo pregrešne reči velikokrat le preobilno časa. Če resnobno misliš na svoje zveličanje, o ni zguba, ampak mogočen pripomoček k duhovnemu življenju.

12. Po končanem premišljevanju ne pozabi, da storjeni sklep večkrat čez dan ponoviš.

13. O času skušnjave ali v kaki sili in nevarnosti se urno zateci k trem presvetim Sercem, k Božjemu Sercu Jezusovemu, ki v ljubezni do nas gori in se je s sulico prebosti dalo, da je nam v gotovo zavetje; k neomadežanemu Sercu Marijinemu in k prečistemu Sercu svetega Jožefa.

14. Ako ti je le mogoče, bodi vsaki dan pri sveti maši, ki je živ studenec nepreštetih milosti. Tu se daruje sam Sin Božji nebeškemu Očetu, pa tudi Marija in sveti Jožef imata svoj delež pri tej presveti daritvi.

15. Začni svoje delo z resničnim namenom, ker je volja Božja. Tako bo vse Bogu posvečeno, tebi koristno in lahko. Premišljuj pri težkem delu, kako je sveti Jožef žagal in tesaril in mu je Jezus pomagal.

16. Opravi vse dolžnosti svojega stanu natanjko in vestno. Slabo obrnjeni čas smertno uro veliko težavo dela. Sveti Jožef je bil zvest, pravičen.

17. Med delom zdihni včasih k Jezusu, Mariji in svetemu Jožefu. Ozri se proti nebesom, kjer je zdaj sveta družina in tebi prelepi kraj pripravljaja.

18. Varuj se lenobe, ki je začetek vsega hudega. Ne išči družb, kjer je tvoja nedolžnost v nevarnosti. Kedar greš v družbo, večidel slabši nazaj prideš. Tvoja družba naj bo: Jezus, Marija, Jožef.

19. Ako te kaj hudega zadene, po-toži v pobožni molitvi svojo nadlogo Jezusu, Mariji in Jožefu. Dobro veš, koliko je ta sveta družina preterpela. Z voljnim prenašanjem svojih težav si služiš nebesa.

20. Te kdo razžali, ti kdo kljubuje ali celo krivico dela, spomni se, kako se je godilo sveti družini. Veš, kaj je Herod počel, kaj judovsko ljudstvo z Jezusom.

21. Si pri molitvi merzel, pobitega serca, spomni se svetega Jožefa, preden mu je angelj razodel skrivnost Jezusovega včlovečenja; spomni se svojega Jezusa na oljski gori in zdihni: Oče, tvoja volja naj se zgodi!

22. Vidiš reveža, bolnega, nesrečnega ali zapuščenega, imej usmiljenje z njim, in pomagaj mu, kolikor premoreš. Kdor ima resnično voljo, veliko stori. Spomni se, da so nadložni bratje Jezusovi, otroci Marijini in Jožefovi.

23. Preden se k mizi vsedeš in ko vstaneš od mize, moli. Tudi sveti Jožef je molil. Tudi Jezus je zahvalno pesem pel z aposteljni.

24. Si srečen in ti gre vse po volji, ne pozabi Boga. Veselje tega sveta je nestanovitno, je nečimerno. Le, ako Bogu služiš, njegove svetnike častiš in posne- maš, boš prišel v čisto, večno veselje.

25. Ako si nesrečno v greh padel, obžaluj svoj greh tisti trenutek. Verzi se k nogam križanega Jezusa, prosi Marijo in Jožefa, naj prosita za te. Ne odlašaj spovedi, da te smert ne prehití in v pel ne padeš.

26. Končaj dan z večerno molitvijo. Zahvali Boga za prejete dobrote. Izroči se v varstvo ljubi Materi Božji in svetemu Jožefu.

27. Preden se k počitku podaš, izprašaj svojo vest in s popolnim čeznatornim kesanjem obžaluj svoje grehe. Mogoče, da te pravični Bog pokliče še to noč na oster odgovor. Ne pozabi, da je sveti Jožef patron umirajočih. Priporoči se mu.

28. Spravi se spodobno, Bog te vidi. Tvoj angelj varh, Marija in sveti Jožef in vsi nebeški duhovi naj prosijo za te, da ne umerješ nagle in neprevidene smerti.

29. Zaspí v svetih mislih, naj bo Bog češčen, kolikorkrat tvoje serce vdari.

30. Preden zaspíš, spomni se križanega Jezusa in se vprašaj: Kaj, če bi to noč umerl? Sem li pripravljen? Še enkrat prosi Jezusa, naj ti vse odpusti in Marija in sveti Jožef naj prosita za te.

Trideset let je bil Jezus svojemu redniku, svetemu Jožefu, pokoren. Trideset vaj sem ti, ljubi kristjan, tu naštel. Ako po tem svoje dneve posvečuješ, si boš z majhnim trudom veliko zaslužnja za nebesa nabral, boš svoje življenje posvetil, boš pravi učenec Jezusov, ljubljen otrok preblažene Device Marije in srečen varovalec svetega Jožefa.

12. Duhovna zaveza s svetim Jožefom.

Egiptovski Jožef je predpodoba Jezusovega rednika, svetega Jožefa. Kralj Faraon mu je rekel: „Ti bodi čez mojo hišo . . . Glej, postavil sem te čez vso egiptovsko deželo.“ (I. Mojz. 41, 40, 41.) In glej, hiša Faraonova je bila blagoslovljena, dokler je Jožef živel. Pravičnega tesarja Jožefa je Vsegamogočni sam postavil čez svojo hišo, to je, čez sveto družino. Ko je v Egiptu nastala dragina in lakota, je Faraon rekel ljudstvu: „Pojdite k Jožefu, in karkoli vam on poreče, storite!“ (I. Mojz. 41, 55.) „Pojdite k Jožefu“, nam kliče sveta cerkev v imenu Božjem in kar sami ne premorete, vam bo njegova priprošnja pridobila. V sveti Nazareški hiši je bil sveti Jožef glava in varh sveti družini. Ker je zvesto opravljal svojo službo, ga sveta cerkev po pravici imenuje varha kerščanski hiši. Verni gospodarji se z otroškim zaupanjem zatekajo k njemu ter si ga volijo varha celi svoji hiši.

Oni posnemajo sveto Terezijo, ki je vse svoje samostane postavila pod varstvo svetega Jožefa ter je svoje sestre vedno opominjevala, naj se v sleherni sili k svetemu Jožefu zatekajo. In prav je

storila ta velika svetnica. V njenih samostanih je vladal pravi red, sveti mir in ljuba edinost, pa tudi je bil povsodi blagoslov Božji, da jim potrebnega nikdar ni manjkalo.

Vsak kerščanski gospodar naj bi svojo hišo izročil varstvu svetega Jožefa. Srečna hiša, ki to stori in tega mogočnega varha resnično časti in se zaupljivo k njemu zateka. Vsikdar bo deležna te očetovske brambe.

Po vsem Slovenskem naj bi hišni gospodarji svetega Jožefa svojega varha slovesno izvolili. Naj tu navedem navod, kako naj bi se to zgodilo!

1. Koristno, spodobno in prav bi bilo, da se na to slovesno izročilo pripravi vsa hiša, da cela družina opravi devetdnevno ali saj tridnevno na čast svetemu Jožefu.

2. Pred tem slovesnim dnevom daj po svojem stanu trem revežem kaj miloščine.

3. V dan izročevanja naj pristopi cela družina k svetemu Obhajilu. Tvoja hiša naj tako pokaže, da hoče varstva svetega Jožefa, kolikor mogoče, vredna biti.

4. Postavi v svoji hiši na hišni altareček podobo svetega Jožefa. V dan izročevanja poklekni pred to podobo z vso svojo družino in moli glasno izročilno molitev. Tudi še kaj več moli na čast svetemu Jožefu.

5. Prav koristno bo, ako 19. dan vsacega mesca pred to podobo prižgeš malo lučico in s svojo družino opraviš kako molitev, da se češčenje svetega Jožefa vedno v spominu ohrani.

6. Ako zadene hišo kaka nesreča ali kakoršna koli sila, kaka bolezen ali kar si bodi, poteci k svojemu hišnemu patronu in kliči s svojimi prav zaupljivo na njegovo priprošnjo.

7. Prazniki svetega Jožefa, kar je mogoče, z vso hišo slovesno obhajaj in ponovi izročilno molitev.

Kdor to pobožnost opravi, vdeleži se po pismu svetega Očeta Pija IX. od 17. velicega travna 1859 smertno uro popolnega odpustka po skesani spovedi in svetem Obhajilu, ali če bi svetih zakramentov ne mogel prejeti, da saj v svojem serci pobožno izreče presveto Ime Jezus. Popolnega odpustka se tudi lahko vdeleži pod navadnimi pogoji: Vse ptere zapovedane praznike Matere Božje, 19. sušča in o prazniku varstva svetega Jožefa (3. nedeljo po veliki noči) in 23. prosinca v god poroke Jožefove z Marijo. Sedem let in sedemkrat po štirideset dni vsaki dan, kedar to pobožnost opravi.

Vsi ti odpustki se lahko ubogim dušam v prid obernejo.

Izročilna molitev.

Častiti očak sveti Jožef, ki si bil kot glava in varh presveti družini postavljen, sprejmi milostljivo tudi to družino, ki kleči pred teboj na svojih kolenih, da bi se tvojemu varstvu izročila. Izvolimo te odslej za svojega očeta, varha, svetovalca, vodnika in patrona in izročimo v tvoje varstvo svoje duše, svoja telesa, svoje premoženje, svoje življenje in svoje zdravje, posebno še svojo zadnjo uro. Sprejmi nas v svoje otroke in vse naše v svoje posestvo. Varuj nas vseh nevarnosti, varuj vsega zalezovanja, vseh zanj vidnih in nevidnih sovražnikov. Pomagaj nam v vseh nadlogah, zlasti še uro naše ločitve iz tega sveta. Vloži le eno besedo za nas pri Jezusu, kterega si kot Deteta na svojih rokah nosil. Govori za nas pri preblaženi Devici, ktere ženin si bil. In tako nam boš pridobil milosti, ktere so nam za časno in večno srečo potrebne. Oh, sprejmi nas med svoje ljubljene družine in mi ne bomo jenjali,

marveč se bomo prizadevali s prav kerščanskim življenjem tvojega varstva vredni postati. Amen.

Nekteri častivci opravljajo naslednjo duhovno zavezo s svetim Jožefom:

O sveti Jožef! priserčna ljubezen, ktero do tebe imam, vzdiguje moje serce, da te častim ne le za svojega posebnega varha in patrona, ampak da s teboj sklenem večno zavezo. Naj ti dopade, da tudi ti mojo naslednjo pogodbo sprejmeš in z menoj milostljivo skleneš:

1. Prosim te, o sveti Jožef! vzemi v posebno varstvo to hišo, v kateri jaz prebivam, in tudi vse njene prebivalce, varuj nas vsake nesreče, ohrani nas v miru in edinosti, vredni to hišo v stanovanje Božje, kakor je to bila tvoja Nazareška hišica. Jaz pa hočem tvojo podobo tukaj postaviti ter te hočem v njej z zaupljivim pogledom večkrat počastiti, na tvojo pomoč klicati ter se prizadevati, da posnemam tvoj prelepi zgled.

2. Prosim te, o sveti Jožef; bodi pri Jezusu moj priprošnik za zveličanje moje duše, ktero toliko grehov teži, da me milostno nazaj sprejme in da z zadobljeno milostjo zvesto delam. Prizadeval se bom, svoje slabo nagnjenje zatreti in zato hočem iz ljubezni do Boga in tudi iz ljubezni do tebe se v malih rečeh zatajevati, da se kake meni dopadljive jedi zderžim, ali bom tiho, ko bi rad kaj nepotrebne povedal, ali bom svojo radovednost zadušil, ali kako drugače se zatajeval.

3. Prosim te, o sveti Jožef! uči me v molitvi in v družih duhovnih vajah, da jih prav opravljam, in pokaži mi, da se ogibljem, kar me v dobrem opovira. In jaz bom tvoje navdajanje poslušal in ubogal, ter bom sebi v spodbudo tvoje

sveto življenje in tvoje čednosti premišljeval.

4. Prosim te, o ljubi sveti Jožef! bodi mi svetovalec v vseh dvomih, da ne zabredem v nevarnost ali v zmoto, da ne zgrešim zveličanja. Jaz pa se bom vselej v molitvi k tebi zatekel, preden kaj imenitnega sklenem, ali se kaj važnega lotim.

5. Prosim te, o ljubi sveti Jožef! pomagaj mi v bolezni in v vseh težavah in bodi mi tolažnik. Jaz pa bom v vsaki bridkosti k tebi se zatekel in vsaki dan te hočem saj s kratko molitvico počastiti.

6. Prosim te, o ljubi sveti Jožef! bodi gospodar in oskerbnik mojega časnega premoženja, da ničesar v škodo, ampak vse v zveličanje svoje duše obernem. Jaz pa bom iz ljubezni do Boga in do bližnjega in tudi iz ljubezni do tebe, kolikor premorem, miloščine delil in še kaj v dober namen obrnil.

7. Prosim te, o ljubi sveti Jožef! bodi poseben varh čistosti moje duše, da je nikdar ne omadežam in da me noben hudoben napad ne premaga. Jaz pa hočem, v spominu na tvojo čistost in na tvojo samoto ogibati se vsake nevarne obhoje in po tvojem zgledu, kar mi moj stan pripusti, samotno živeti.

8. Slednjič pa te še prosim, o moj ljubi sveti Jožef! bodi mi zvest pomočnik moje zadnje uro, da hudoben duh moje duše ne premaga. Da to milost zadbim, hočem, ako mi je le mogoče, v vredno praznovanje tvojega godu vselej svete zakramente prejeti.

Zdaj pa te še prosim, naj ti ta moja duhovna zaveza dopade in potrdi jo s svojim sladkim imenom in s presvetimi Imeni Jezusa in Marije. Amen.

Prazniki, svetemu Jožefu posvečeni.

Praznik svetega Jožefa zaznamovan je že v starodavnih mučeniških bukvalih in v najstarejših cerkvenih koledarjih. Vshodnja cerkev je v začetku obhajala ta praznik v nedejo po Božiču. V nekterih krajih na Jutrovem pa so obhajali ta praznik 20. malega serpana. V zapadnih deželah pa so imeli spomin svetega Jožefa meseca sušca.

Karmelitarji, ki so na kraju svete dežele na Karmelskem hribu samotarili, častili so že v prvih časih sv. Jožefa. Ko so ljuti Osmani sveto deželo ropali in si jo prisvojili, bežali so karmelski menihi z drugimi kristjani v zapadne dežele. Ti so češčenje svetega Jožefa širili povsodi, kjerkoli so se naselili. Največ se jih je na Angleško preselilo, in star cerkveni koledar kaže, da so god svetega Jožefa 19. sušca obhajali.

Red pridigarjev ali menihi svetega Dominika so svetega Jožefa vedno častili ter so v svojih vsakdanjih molitvah njegov spomin obhajali. Tudi Frančiškani so jako množili pobožno češčenje svetega Jezusovega rednika. Ko so imeli 1399 vesoljni zbor, bilo je sklenjeno, da godovanje svetega Jožefa obhaja ves frančiškanski red.

Z enako vnemo so pospeševali in povsodi množili godove svetega Jožefa učeni duhovni sinovi svetega Ignacija, ki se Jezuiti imenujejo. Mislili so, da bi ne bili Jezusu zadosti vdani, ako bi njegovemu redniku ne skazovali posebnega češčenja in bi te pobožnosti ne širili po svoji moči. Po Španskem, po Francoskem in po Belgiji ni bilo jezuitske šole ali kapele, ki bi ne bila svetemu Jožefu posvečena. Vsaka večja cerkev je imela altar

svetega Jožefa. Ker je sveti Jožef posebno lep zgled samotnega, Bogu posvečenega, notranjega življenja, so Jezuiti varstvu svetega Jožefa posvetili vse hiše, v katerih so se po končanem šolanju posebno v pobožnosti urili. Ravno Jezuiti so bili, ki so vernim kristjanom posebno priporočevali, da so si svetega Jožefa v patrona srečne smerti volili in so ustanovili več bratovščin za srečno zadnjo uro pod varstvom svetega Jožefa.

Jezuiti so pri svojem misijonskemopotovanji češčenje svetega Jožefa nesli čez široko morje in so širili to pobožnost med ameriškimi divjaki. In to jim je prav veliko pripomoglo, da so divje nevernike k pravi veri spreobrnili. Ravno menihi Jezusove družbe so tudi prvi začeli častiti premilo serce svetega Jožefa ter so tako položili seme novi pobožnosti do svetega Jožefa, ki bo obilno sadú obrodila.

Češčenje svetega Jožefa pa niso pospeševali le menihi in razni redovi. Tudi mašniki sploh in kerščansko ljudstvo se je povsodi poprijelo tega češčenja imenitnega in mogočnega očaka. V mestu Utrecht so že v petnajstem stoletji obhajali očitni spomin svetega Jožefa v cerkvi našega Zveličarja. V Spajerski škofiji so že v začetku šestnajstega stoletja mašniki molili dnevnic na čast svetemu Jožefu in so v to praznovanje imeli že posebno sveto mašo. Tako tudi v Milanski škofiji. Katoliška Španija ni zaostala v tem češčenju. Tukaj je sveta Terezija s svojim zgledom in s svojim učenim pisanjem veliko pripomogla k večjemu češčenju svetega Jožefa. Od tam se je to češčenje v naše kraje preneslo

in razne dežele so svetega Jožefa si volile v posebnega patrona.

Po takem vsestranskem širjenji češčenja svetega Jožefa ni čuda, da so verni kristjani svetemu Jožefu na čast več dni praznovali. In tako so nastali:

I. Dvanajsteri častni dnevi svetega Jožefa.

V rokah imam stare bukvice, ki se slovijo: „Pobožno češčenje prečastitega svetega rednika Jezusa Kristusa in deviškega ženina Marijinega, svetega Jožefa, za devetere srede ali devetere dneve zaporedoma, zlasti za praznike tega svetnika.“ Spisal jih je bosonogi karmelit in natisnjene so v Lincu 1783. Na koncu teh bukvic so naštetih „častni dnevi svetega Jožefa za vsaki mesec v letu.

Vsem častivcem svetega Jožefa bom gotovo vstregel, ako te dneve tukaj zapišem:

1. Za *prosinec*: 23. tega meseca je *poroka svetega Jožefa* s preblazeno Device Marijo. — Prosi za svojemu stanu primerno čistost. Ako si v svetem zakonu, prosi za ohranjenje zakonske zvestobe in za ljubi hišni mir.

2. Za *svečan*: 2. tega meseca je *praznik njegovega darovanja*. Ta dan sta Marija in Jožef Jezusa v tempelj Gospodov prinesla. — Daruj sebe po rokah Jožefa in Marije v službo Božjo ter prosi za prav živo vero pri poslušanji besede Božje.

3. Za *sušec*: 19. dan tega meseca je *god svetega Jožefa*. — Po zgledu svete Terezije prosi ta dan kako posebno milost, ktera se ti najbolj potrebna zdi in uslišan boš.

4. Za *mali traven*: Tretjo nedeljo po veliki noči obhaja sveta cerkev *praznik varstva svetega Jožefa*. — Vnovič se izroči v njegovo varstvo in ga prosi, naj

ti pomnoži zaupanje vanj in se prizadevaja, da množiš tudi ti pri drugih njegovo češčenje.

5. Za *veliki traven*: Praznik vnebohoda Kristusovega je tudi *dan slave svetega Jožefa*. Ta dan je z Jezusom, svojim rejncem, šel v sveta nebesa. — Prosi ga, naj ti sprosi priserčno hrepenenje po nebeškem veselji in zaničevanje posvetne nečimernosti.

6. Za *rožnik*: Četerto nedeljo tega meseca premišluj in časti pokorščino svetega Jožefa, s katero se je grozovitosti Herodovi s *svojim begom v Egipt* odtegnil. Prosi ga, naj ti sprosi to veliko milost, da iz ljubezni do Boga rad in urno ubogaš. Izvoli si svetega Jožefa tovarša in varha na svojem popotovanji.

7. Za *mali serpan*: 20. tega meseca obhajaj *spomin njegove smrti*. Prosi ga za srečno zadnjo uro, da bi v rokah Jezusa, Marije in Jožefa umerl.

8. Za *veliki serpan*: 10. tega meseca, v god svetega Lorenca, obhajaj spomin, ko je sveti Jožef *svojo sveto družino nazaj iz Egipta pripeljal*. — Prosi ga, naj ti sprosi živo vero v previdnost Božjo in tolažbo v bridkostih in težavah.

9. Za *kimovec*: Tretjo nedeljo tega meseca se spomni, s *koliko žalostjo sta iskala Jožef in Marija dvanajstletnega mladenčca Jezusa, ko je bil v tempeljni ostal*. — Prosi za skesano serce. Z grehom Boga zgubimo. Varuj se greha!

10. Za *vinotok*: 15. dan tega meseca je god velike častivke svetega Jožefa, svete Terezije. Obhajaj spomin, da je bil sveti Jožef *od vekomaj odločen rednik Kristusov* in ženin preblazene Device Marije. — Po zgledu svete Terezije se Bogu zahvali in se s terdnim zaupanjem zanesi, da si tudi ti namenjen od vekomaj sem, da se zveličaš in prosi svetega Jožefa, naj ti pomaga, da z nobenim grehom ne staviš opovere svojemu zveličanju.

11. Za *listopad*: 19. tega meseca, v god svete Elizabete, se spomni *hudega zbeganja*, v katerem je hotel Jožef Marijo zapustiti. — Prosi za pomoč v dušnih dvomih, za ohranjenje dobrega imena in za prav priserčno ljubezen do Marije Device.

12. Za *gruden*: 24. dan obhajaj *spomin prenočevanja*, ko Betlehemiti staršev Božjega Deteta niso hoteli prenočiti. — Skaži ubogim, kar bi storil Mariji in Jožefu, če bi pred tvoja vrata prišla. Prosi svetega Jožefa, naj prosi za te tudi v časnih zadevah; prosi ga pa še posebno, naj ti sprosi milost, da Jezusa pri svetem obhajilu vselej vredno prejmeš.

Tako so pravi častivci že nekdanj častili svetega Jožefa in so vsaki mesec s posebnim praznovanjem se njegovi mogočni priprošnji priporočevali. Tudi mi ga tako častimo in gotovo bo to češčenje nam v velik dobiček.

2. Praznik zaročenja svetega Jožefa s preblaženo Devico Marijo.

Od Jožefovega zakona je pisano bolj obširno v 2. snopiči I. dela od 272. do 289. strani. Tudi v II. delu, pri Marijinih praznikih, je od tega godovanja pisano, na strani 76.

V petnajstem stoletji so sem ter tje po nekterih škofijah že obhajali ta praznik. Papež Benedikt XIII. ga je pa leta 1725. po vsi katoliški cerkvi razširil.

Naj tukaj le zapišem, kar nam zveličana nuna Marija iz Agrede v svojih prečudnih razodenjih od te poroke pripoveduje. Sicer je že marsikaj tega tudi že v prejšnjih popisih.

Pobožna nuna piše tako-le: Marija je imela trinajst let in pol, ko jej je Bog razodel, da naj v sveti zakon stopi. Njene misli so bile od kake možitve tako daleč, kakor daleč je nebo od zemlje.

Sklenila je namreč, da se nikdar noče možiti, ker je že poprej storjeno obljubo vednega devištra ponovila in je Bog to imenitno obljubo sprejel. Kako se je Marija zavzela, ko je od Boga, ki je bil edina ljubezen njena, prejela povelje, naj si vzame pozemeljskega moža! Ta poskušnja je bila veliko bolj huda, kakor je bila poskušnja Abrahamova. Saj Abraham ni svojega sina Izaka toliko ljubil, kakor je ljubila Marija svoje devištvu. Marija pa se je ponižno vdala povelju Božjemu, ker prepričana je bila, da Božja vsegamogočnost zamore vse tako obrniti, da ne bo zapravila tega, kar je Bogu obljubila. Vendar je bila nekoliko vznemirjena. To boječnost pa jej je Bog odzvel z zagotovitvijo, da bo vse tako vredilo, kakor je za njo najbolje.

In zdaj je Bog v spanji govoril z višim duhovnom Simeonom ter mu je ukazal, naj Mariji preskerbi ženina; kdo naj bo ta ženin, naj vpraša duhovski zbor za svet. Ko je Marija ravno štirinajst let štela, tisti dan so duhovni poklicali vse samične mladenčce Davidovega rodu v tempelj, da po Božji volji zberejo ženina. Mariji je Bog vse to poprej že razodel, zato je devet dni pred tem toliko odločilnim dnevom v priserčni molitvi k svojemu Bogu zdihovala. In Bog jo zagotovi, da jej bo zmed svojih služabnikov izbral popolnoma pravičnega moža.

Odločeni dan se zberejo samični mladenčci rodu Judatovega, nasledniki Davidove hiše. Med njimi je tudi Jožef iz Nazareta. On je imel takrat 35 let ter je bil prijazne ličnosti in dopadljivega obličja. Njegovo obnašanje je bilo npravno-resnobno. Že v svojem dvanajstem letu je storil obljubo vednega devištra. Z Marijo je bil v tretjem kolenu v zlahti. Vsi zbrani mladenčci so šli v tempelj, kjer so z duhovni vred molili. Bog je zapovedal, naj vsaki v roko vzame suho

vejico, ta bo pokazala, kdo bo ženin preblazene Device. Ker so bile Marijine prelepe lastnosti že mnogim znane, si je sleherni želel, da bi jo dobil. Le ponižni Jožef si je mislil, da te sreče vreden ni. Pa ravno njegova vejica je zacvetela med molitvijo. Beli golobček prileti ter se na njegovo glavo vsede. Duhovni so lahko spoznali, da Gospod je Jožefa Mariji odbral. Zdaj pokličejo Marijo. Veličastnejša kot solnce, lepša kot luna se prikaže. Nadzemeljsko bitje razodeva njeno preblazeno obličje. Duhovni so jo poročili z Jožefom, najčistejšim in svetejšim zmed vseh mož. Marija se poslovi od duhovnov in od svojih učiteljev, katerim se prelepo zahvali in oni jo blagoslovijo. Težko se je ločila od tempeljna, kjer se je od svojega tretjega leta učila. Zaročenca sta šla v Nazaret, kjer je imela Marija svojo dedščino in svojo hišico, kar so jej njeni starši zapustili. Ko so jim prijatelji in znanci srečo voščili, so ju po judovski navadi same pustili. Jožef zdaj razodene, da hoče v vseh rečeh podložen biti svoji nevesti, ktero mu je Bog dal in poprosi Marijo, naj mu razodene svojo voljo, da bo po njej se popolnoma ravnal. Marija prosi za pomoč svoje angelje. Razun pri duhovnih še ni bila nikdar sama pred možkim. In zdaj pravi, da se spodobi, da z vsem spoštovanjem Bogu hvalo dajeta, ker ju je tako čudno v svojo službo odbral. Ona je v prvem času Bogu posvetila čistost svojega telesa in svoje duše in le Njega spozna svojega ženina in svojega Gospoda. Da to svojo obljubo spolni, želi pomoči od Jožefa. V vsem drugem pa da hoče biti njegova služabnica vse svoje življenje. Jožef zagotovi, da Marija je s svojim razodenjem njegove želje zadela, ker je tudi on že v dvanajstem letu obljubo devištra storil ter jo prosi, naj mu pomaga v spolnjenji te obljube. Oba si obljubita čisto vda-

nost in zaterdita, da hočeta tako Bogu služiti, da se odpovesta vsaki drugi ljubezni, da hočeta kot brat in sestra živeti. Odslej je bila prečudna edinost med svetimi zaročenci. Razdelila sta dedščino Marijinih staršev. En del je bil odločen Gospodovemu tempelju, en del ubogim in tretji del je ostal Jožefu v preskerbljenje. Marija si je prihranila le skerb, da je svojemu ženinu stregla in hišna opravila oskerbovala. Jožef, brez vsega premoženja, se je poprej s tesarijo preživel. On vpraša Marijo, ali naj še tesari, da tako njej služi in si kaj za uboge prisluži. In Marija to želi, da ubogim po moči pomaga. Zdaj sta imela sveti prepir, kdo zmed nju bo gospodar in kdo bo drugemu podložen? V tem je Marija zmagala, ker je terdila, da po natornem redu je mož glava celi hiši. Le to si je izprosila, da sme ubogim miloščino deliti. Jožef je imel precej v začetku toliko spoštovanja do Marije, da se ni v njegovem srcu nikdar nobeno pozemeljsko nagnjenje proti njej vzdignilo. Na obličji njegove neveste je bila zmiraj neka Božja bliščoba, ktera je njeno obličje neizrečeno veličastno obsijala. Podobna je bila Mojzesu, ko je iz gore prišel, le da je bil njen blišč močnejši in čistejši, ker je dalje in bolj priserčno z Bogom občevala.

Tako je zveličana Marija iz Agrede popisala presveti zakon Jožefa in Marije.

Sveti Brigiti pa je preblazena Devica Marija razodela: Vedi, da sveti Jožef, preden je bil z menoj zaročen, je v svetem Duhu spoznal, da sem svoje devištvu Bogu posvetila in da sem bila neomadežana v mislih, željah in djanji. Poročil se je z menoj, da bi meni služil in bi me imel svojo Gospo, ne pa svojo ženo. Tudi jaz sem v svetem Duhu za gotovo spoznala, da moje devištvu bo vedno neomadežano ostalo, akoravno sem po Božjem sklepu z možem se zaročila.

O presrečni zakon! Venec mu je bila sramožljivost, zagrinjalo mu je bila milost svetega Duha, ki je oba zaročenca obdajala in obsenčila; namen je bila izreja Jezusa Kristusa in ohranjenje časti Marijine, njuna dota je bil zaklad vseh čednosti, pahištvo je bila polnost duhovnih milosti, vez je bila tista čista ljubezen, v kateri se vnamajo nebeški angelji in v kateri se svetijo vse tri Božje osebe. „V svojih sencih, ne po mesu, sta Jožef in Marija zaročena“, pravi sveti Tomaž. Tako so se palme zedinile ne s svojimi koreninami, ampak s svojimi verhovi, in zvezde so se strinile ne s svojimi telesi, ampak s svojimi žarki.

Naj bi vsi zakonski, pa tudi mladenči in dekleta, ki mislijo kdaj v zakon stopiti, ta praznik pobožno obhajali in se Mariji in svetemu Jožefu v varstvo priporočevali!

3. God svetega Jožefa.

Kdaj je bilo godovanje svetega Jožefa med cerkvene praznike prišteto, nam zgodovina ne vé za gotovo povedati. Le toliko vemo, da na Jutrovem so spomin svetega Jožefa že v prvih stoletjih kerščanstva obhajali. Gerška cerkev je nedeljo pred Božičem obhajala spomin vseh svetih sprednikov Jezusa Kristusa. Nedeljo pred Božično osmino pa je posvetila trem posebnim svetnikom, in sicer: Kralju Davidu, svetemu Jožefu in svetemu Jakobu, prvemu Jeruzalemskemu škofu. Po drugih cerkvah na Jutrovem pa so praznovali god častitega rednika Jezusa Kristusa 20. malega serpana. In to že v prvih časih in z veliko slovesnostjo.

Tudi tega prav za gotovo ne vemo, kdaj so god svetega Jožefa po naših krajih praznovati začeli. Sveti Bernardin Sijenski, učen menih iz reda svetega Frančiška, ki je umerl 1444, je z

veliko vnelo zmed vseh družih svetnikov najbolj častil njega, ki je presvetemu Sercu Jezusa in Marije najbolj blizo. Od rednika Jezusovega se je ta svetnik naučil, da je presveto Ime Jezusovo tako visoko častil. — Zmed menihov svetega Dominika je bil sveti Albert veliki, ki je umerl 1280, zares velik častivec našega tesarja. Njemu pripisujejo branje duhovnih ur za praznik svetega Jožefa. — Koliko se je prizadeval imenitni kanclar Pariške visoke šole, Janez Gerzon, za češčenje svetega Jožefa, smo že večkrat slišali. On je popisal v lepih pesmih življenje našega patrona.

Še le o času nesrečnega krivoverstva v sedemnajstem stoletju, ko je duhovno življenje žalostno pešalo, sta papež Urban VIII. in njegov naslednik Inocencij X. s posebnim pismom zapovedala, naj bo 19. dan sušca za celo kerščansko cerkev zapovedan praznik na čast svetemu Jožefu, redniku Gospoda in Zveličarja našega, Jezusa Kristusa. Takrat so bile vredene in vpeljane duhovne dnevnic in sveta maša, kakor jih še dandanašnji imamo.

Mladini v Rimu je ta praznik posebno priljubljen, tako kakor pri nas god svetega Nikolaja, ali po nekterih krajih tudi božični dan. Bogoljubni kristjani si mislijo: Nebeški Oče si je za svojega namestnika gotovo volil najboljšega moža, ki ga bo njegovemu edinorojenemu Sinu nadomestoval. Toraj ga tudi mi nikdar dosti počastiti ne moremo.

V misli, da je sveti Jožef še zdaj rednik vernega in zaupljivega ljudstva, želé dobri Rimljani na njegov praznik časne darove, jedi in pijače, prav obilno iz njegovih radodarnih rok.

Na delapust tega praznika postavijo po očitnih tergih in po vseh voglih mize, nad ktere razpnejo čedne šotore, ktere s cvetečimi lavorikami in drugimi cveticami

ozaljšajo. V slehernem šotoru stoji lepo ovenčana podoba svetega Jožefa in lučice prižgejo pred njo.

19. sušca je Rimsko mesto v prazničnem veselji. Veselo praznovanje se bere na vseh obrazih. Po vseh cerkvah, v raznih kapelah je slovesna služba Božja. Delavci se z devetdnevnic pripravljajo na to godovanje in mnogi prejmejo ta praznik svete zakramente.

Tudi deklice se praznično nakinčajo in nosijo na svilnatem traku podobico svetega Jožefa; zato jim „Jožefove nevestice“ pravijo.

Po cerkvenem praznovanju se prične razveseljevanje po očitnih tergih. Po šotorih, prej ta večer postavljenih, se sučejo rimski mladenči, v čedni, beli obleki in pečejo hlebčke razne velikosti in različne podobe, ki jim „Fritti“ pravijo. Večidel ta dan doma ne obedovajo, ampak po ulicah in tergih. Vsak hoče imeti „Fritti“-hlebček na čast svetemu Jožefu redniku, kterege zaupljivo ljudstvo „Fritti“-patrona imenuje. Komur je „Jožef“ ime, danes vse svoje znance in prijatelje s „Fritti“ obdaruje. Tudi najubožnejši Rimljan je ta dan nasiten ter se zahvaljuje, da je bil sveti Jožef ta dan njegov rednik.

4. Praznik varstva svetega Jožefa.

Tudi češčenje svetega Jožefa v sveti cerkvi je podobno gorčičnemu zernu, katero je človek vzel in na svojo njivo vsejal. „Je sicer najmanjši vseh semen, kedar pa zraste, je večji, kakor vsa zelišča in je drevo, tako da tice spod neba pridejo in prebivajo na njegovih vejah.“ (Mat. 13, 31, 32.) Češčenje svetega Jožefa se vedno bolj množi, ko je cela stoletja tiho bilo, pa se je vendar blagorodno razvijalo, enako njegovi preimenitni službi tukaj na zemlji. Odločen je bil sveti Jožef, da

zakriva skrivnost Jezusa Kristusa do trenutka, ko naj se ljubezen Božja vsemu svetu razodene. Temu, svetu skritemu poslu se je sveti Jožef posvetil z vso ponižnostjo in z vso vdanostjo. Odrekel se je vsi posvetni nečimernosti. Svoje revščine se ni sramoval, ampak častil je svoje uboštvo, kot zagrinjalo, katero je pokrivalo bogastvo nebeških zakladov. Njegovo terdo delo mu ni bilo težavno, saj je delal za tisto predrago življenje, ki je bilo namenjeno, da prevzame težo pregreh celega človeštva. V revni hišici je bil presrečen. Saj nobena kraljeva palača ni imela pod svojo streho tako imenitne, tako presvete družine, kakor njegova mila Nazareška hišica. Ko je nečimerni svet se pehal za posestvom, dirjal za častjo in hrepenel po nasitenji svojih strasti, bil je v tej tihi hišici z zatajevanjem, z uboštvom in z molitvijo postavljen nov red. Ko je zunaj temota ves svet pokrivala, je tukaj večna luč zasijala. Tukaj se je pričel razvijati sklep Božjega usmiljenja, tu je nastalo kraljestvo pravice in resnice. Sveti Jožef pa je bil tiha in globokoumna priča in čuvaj na videz tako majhnega začetka toliko veličastnega spremenjenja. Pod varstvom njegovega imena, njegovih skerbi in njegovega truda je tedaj kraljestvo Mesijevo kot gorčično zerno kalilo, da se je v svojem času razvilo v mogočno drevo, ki obsenči ves svet.

Kterege svetnika bi si pač sveta cerkev z večo pravico v patrona izvolila, kakor ravno svetega Jožefa? Saj je on varoval in gojil cerkev v njenem prvem začetku, saj je bila njegova priprosta hišica sama prva cerkev. On, ki je varoval in hranil kal, potegnil se bo tudi za košato drevo svete cerkve. Kako prav je toraj, da je nepozabljivi veliki papež Pij IX. svetemu Jožefu izročil varstvo toliko preganjane svete cerkve.

Že papež Benedikt XIV., ki je vladal od 1740 do 1758, je nekterim škofijam privolil obhajati praznik varstva svetega Jožefa. Ta praznik obhajati pa je ukazal papež Pij IX. 10. kimovca 1847 vesoljni cerkvi na tretjo nedeljo po veliki noči.

Ravno ta imenitni namestnik Kristusov, ki je v duhu spoznal, da cerkev Božjo na zemlji čakajo hudi dnevi in je zato praznik varstva svetega Jožefa na vso cerkev raztegnil, da bi pravoverne spodbujal, naj v času bridkosti tega velikega svetnika na pomoč kličejo, — ravno Pij IX. je iz lastnega nagiba in na ponovljene prošnje več škofov in mnogo pobožnih kristjanov o času velikega vatikanskega zbora, katerega je 8. grudnia 1869 v Rim sklical — s posebnim pismom 8. grudnia 1870 svetega Jožefa postavil patrona sveti rimski katoliški cerkvi, da je v toliko žalostnih časih mogočnemu varstvu svetega očaka Jožefa sebe in vse verne izročil in željam več škofov vstregel.

To pismo pa se tako-le glasi:

Kakor je Bog unega Jožefa, ki je izšel iz očaka Jakoba, postavil čez vso egiptovsko deželo, da ljudstvo s žitom previdi, tako je, ko je v teku časa svojega edinorojenega Sina, Odrašenika sveta na svet poslati hotel, izvolil družega Jožefa, čigar predpoda je prvi bil, ter ga je postavil gospoda in kneza svoji hiši in svojega posestva in pa varha svojih kraljevih zakladov. — On je bil zaročen Mariji, neomadežani Devici, iz ktere je bil od svetega Duha rojen naš Gospod Jezus Kristus, ki je hotel, da so ga ljudje za Sinu Jožefovega imeli, in je bil njemu pokoren. Tudi ta Jožef je videl ne le Njega, katerega je toliko kraljev in

prerokov videti želelo, ampak on je tudi ž Njim občeval, Ga z očetovsko ljubeznijo objemal in poljuboval. Tudi je najskrbnejše redil Njega, katerega verno ljudstvo kakor iz nebes doli došli kruh vživa v zadobljenje večnega življenja.

Zavoljo tako visoke časti, ktero je Bog temu svojemu prezvestemu služabniku dodelil, je cerkev večno zveličanega Jožefa za Materjo Božjo in Devico, njegovo nevesto, z največo slavo in hvalo častila in je njegovo posredovanje v vseh potrebah prosila.

Ker je toraj cerkev v teh čez vse žalostnih časih povsodi od sovražnikov napadana in s tolikimi nadlogami tlačena, da hudobni ljudje menijo, da jo bodo zdaj peklena vrata premagala, zato so škofje vesoljnega katoliškega sveta svoje in svoji skerbi izročeni vernih prošnje najvišemu duhovnu razodeli, s kterimi zahtevajo, naj bo sveti Jožef v patrona katoliški cerkvi povzdignjen. In ker so med svetim splošnim vatikanskim zborom svoje prošnje in želje še priserčnejše ponovili, hotel je naš presveti gospod Pij IX., papež, pri teh prežalostnih okoliščinah najnovejših časov vstreči željam škofov in sebe in vse verne mogočnemu varstvu svetega očaka Jožefa izročiti ter ga je slovesno oklical patrona katoliški cerkvi. Tudi je še zapovedal, da naj bo odslej njegov praznik, 19. sušca, povzdignjen v prvo versto, vendar zavoljo postnega časa brez osmine. Tudi je še zapovedal, da se ta današnji dan, ki je posvečen neomadežani Materi Božji in Devici, nevesti prečistega Jožefa, s tem pismom družbe obredov očitno razglasi in svojo veljavo ima. — Dano v Rimu 8. grudnia 1870. Škof Ostijanski, Kardinal Patrici.

II.

Bratovščine na čast svetemu Jožefu.

Splošna tožba današnje dni je, hudo je na svetu. In resnična je ta žalostna tožba. Kamorkoli se ozremo, vidimo in slišimo le hudo in slabo. Kaj pa je vzrok, kje je izvir tega splošnega zla? Ako hočemo pravični, odkritoserčni biti, moramo spoznati, da izvir splošne reve je v skrivnem razdjanju družinskega življenja. Tu je tista prestrašna rana, zavoljo ktere stoka in joka sedanji človeški rod. Hišni mir, domača složnost, splošni blagor ni bežal le od nekdanj bogatih gradov in od velikih mest, ali le iz nekterih krajev in posameznih dežel. Bogu naj bo potoženo! to hudo, to zlo je bolj splošno, kakor marsikdo misli. Tudi prosto ljudstvo po deželi, tudi samotne hiše hirajo na tej prestrašni rani. Ta strupena goba žuga splošno spodkopanje prijetnega družinskega življenja. Marsikomu se bo to prenapeto zdelo. Pa le poglejmo.

Ako hočemo hišo kerščansko imenovati, je bistveno potrebno, da je med družino edinost in spoštovanje ali veljava. Edinost, to je, da so vsi udje cele hiše, oče, mati, otroci in posli edini v sveti katoliški veri, v kerščanskem življenji in v resnični, odkritoserčni ljubezni. Ravno tako potrebna je veljava ali spoštovanje, da otroci in posli v časti imajo starše, gospodarja za voljo Boga. Ali ravno ti bistveni stebri pravega, srečnega življenja omahujejo in so po mnogih hišah se že pogreznili. Po Božji neskončno modri naredbi naj otroci spoštujejo svoje starše, naj posli spoštujejo in ubogajo svoje gospodarje. Pa po ravno tej Božji naredbi naj bodo starši in gospodarji vsega spoštovanja, vse časti vredni. — Kjer pa v

najiminitniših rečeh ni prave edinosti, tam tudi ni složnosti, pokorščine, ni pravega spoštovanja. Tako žalostno razdjanj hiš je vedno več, ne le po mestih, tudi po samotnih hribih in po tihih grapah in dolinah. Mož je morebiti že vso vero zapravlil, žena je morebiti še verna. Koga naj otroci posnemajo? — Marsikteri hiši vsak zapoveduje, nihče noče pokoren biti, otroci jezikaajo, vsako povelje svojih staršev prežvekajo, se kujajo ali celo razcvilijo. Lepa edinost je iz prav mnogih hiš pobegnila in s tem je sreča spodkopana, zginila je čast in veljava, ki je hišo častito in čislano delala.

To je tista prestrašna, huda, pa toliko nalezljiva bolezen, ki gloda, bolj ko kedaj, na človeškem rodu, ki spodriva njegovo srečo, to je razrušenje družinskega življenja.

Zoper vsako bolezen pa je primerno zdravilo. Posebne bolezni pa potrebujejo tudi posebnih zdravil. Ako pregledujemo zgodbo človeškega rodu, vidimo in spoznamo, da satan, nasprotnik človeške sreče, ima vsaki čas posebne zvijače, s kterimi v svoji zavidnosti zalezuje človeka. In v naših časih stori največ hudega s tem, da spodkopuje pravo družinsko življenje, in to v velikem in v malem — po celih državah in po majhnih občinah. Kolike žalostne posledke imajo že zdaj vse sveti cerkvi nasprotne postave? Koliko hudega je napravila, kakor pravijo prosta obertnija? — Pravo družinsko življenje je razrušeno, je spodjedeno. In kje bomo zoper to splošno sedanjo nadlogo pravi in zdatni pripomoček dobili?

Le od zgorej, iz nebes nam zamore priti resnični pripomoček. Človeške moči so tu preslabe, da bi zamogle v globoko mlakužo zabredeni voz družinskega življenja zopet na pravi tir pripeljati.

Sveti Jožef je bil glava sveti družini. Ravno češčenje in posnemanje svetega Jožefa bi veliko pripomoglo, da se pravo družinsko življenje v kerščanskih hišah obnovi in vterdi. To lepo češčenje se zares prečudno in urno širi po vsem kerščanskem svetu. Božja presveta modrost našim toliko nesrečno razburjenim časom zraven drugih velic milosti ponuja tudi ta pripomoček, da se v svoji revii bolj priserčno in združeno obračajmo k svetemu Jožefu, ter se mu v mogočno priprošnjo priporočujemo.

Ako premišljujemo češčenje tega svetega očaka od začetka, zdi se nam to češčenje, kakor iz neskončne daljave prihajajoča zvezda, ki se bliža naši ubogi zemlji in razpošilja svoje žarke vedno svetlejše in vedno gorkejšše, da v naših časih vso zemljo s svojo svetlobo in gorkoto napolnuje in ogreva. Zares velja temu imenitnemu svetniku, katerega sveto pismo posebej „pravičnega“ imenuje, kar pravi modri: „Pot pravičnih je kakor svetla luč; nahaja in raste do polnega dne.“ (Preg. 4, 18.)

Kedarkoli je pa šlo za kaj dobrega, Slovenci nikdar niso zaostali. Zato naj tu nekoliko zapišem, da je bila tudi v naši ljubi domovini že razširjena:

I. Perva bratovščina svetega Jožefa.

Pred seboj imam majhne bukvice z napisom: „Marijanski kempenzar“, katere je iz latinskega v slovensko prevedel oče Marko od svetega Antona Paduanskega, ki je bil bosi Avguštinec ali diskalceat pri cerkvi svetega Jožefa na velikih cestah (kjer je zdaj splošna bolnišnica) v

Ljubljani in katere je tiskal Janez Friderik Eger, deželni tiskar, leta 1769.

V teh bukvicah berem, da je na prošnjo XII. Ljubljanskega kneza in škofa Jožefa, zlahtnega Rabatta, papež Inocencij XI. leta 1679 privolil, vpeljati bratovščino svetega Jožefa.

Mislim, da bom vstregel vsem častivcem svetega Jožefa, ako iz teh starih bukvic prepišem „*Bratovsko pismo*“, visoko častite, z velikimi milostmi obdarovane bratovščine svetega Jožefa, oskerbnika Jezusa Kristusa na zemlji, ženina Marije, deviške Matere, izvoljenega varha cesarskih dednih dežel in posebnega patrona njegovih pobožnih služabnikov, zlasti še na zadnjo uro.

Sveti oče, papež Inocencij XI., podelé tej častiti bratovščini svetega Jožefa *popolnoma odpustek*, to je, popolnoma odpuščenje vse pokore ali kazni, katero bi mogel grešnik tu na zemlji terpeti ali pa po smerti prestati:

1. Slehernemu udu, kedar se v bratovščino zapiše in tisti dan, ali pri prvi priložnosti svete zakramente vredno prejme.

2. Na zadnjo uro, ako se čisto in skesano spove in sveto Obhajilo prejme, ali če tega ne more, saj s skesanim srcem presladka Imena Jezus, Marija, Jožef z jezikom ali saj v svojem sercu izreče.

3. Na praznik svetega Jožefa, 19. sušca, ako ta praznik svete zakramente prejme in cerkev svetega Jožefa obiše, pa tam v namen svetega očeta moli.

Odpustki 7 let in 7 kvadragen, to je, odpuščenje tistih kazni v vicah, katere bi kdo poplačal že na tem svetu, ako bi za svoje grehe 7 let in sedemkrat po 40 dni vsa tista pokorila opravil, katera bi mu njegov spovednik po stari cerkveni postavi naložil.

Teh odpustkov se je vdeležil vsak ud, ako je v stanu milosti Božje drugo nedeljo velicega travna, v god svete Ane,

drugo nedeljo vinotoka ali tretji božični praznik, v god svetega Janeza evangelista, bratovski altar obiskal in je tam v namen svetega očeta molil. Ako pa kateri ud ni bil v Ljubljani, je to pobožnost lahko v svoji farni cerkvi opravil.

Odpustkov 60 dni so se udje lahko udeležili:

1. Kedarkoli so v bratovski cerkvi bili pri sveti maši, pri pridigi, pri večernicah ali pri kaki drugi cerkveni pobožnosti.

2. Kedarkoli v imenu Jezusa, Marije in Jožefa reveža prenočijo, ali mu kaj ubogajme dajo, ali kaj družega dobrega storé.

3. Kedarkoli sovražne ljudi spravijo ali k spravi pripomorejo.

4. Kedarkoli merliča k pogrebu spremijo.

5. Kedarkoli za mertvega uda bratovščine petkrat Oče naš ... in Češčena si Marija ... molijo.

6. Kedarkoli so pri shodih bratovščine ali v cerkvi svetega Jožefa ali kje drugod.

7. Kedarkoli sveto Rešnje Telo k bolniku spremijo, ali če tega ne morejo, en Oče naš ... in Češčena si Marija ... molijo.

8. Kedarkoli so pri privoljenih procesijah, zlasti še, kedar presveto Rešnje Telo v procesiji spremijo.

9. Kedarkoli grešnika na pravo pot privedejo, nevednega podučijo ali kako drugo dobro delo usmiljenja storijo.

Naj tu pridenem še kratek zapopadek postav ali vodil te milosti polne bratovščine.

Da bi te milosti dosegel, je vsaki ud priserčno opominjan:

1. Naj svetega Jožefa vselej posebno časti, naj ga v vseh potrebah na pomoč kliče in njegovo češčenje množi.

2. Naj s svojim bližnjim v ljubezni, v miru in zastopnosti živi.

3. Naj se prizadeva, čednosti svetega Jožefa posnemati, zlasti naj skerbi za čistost, primerno svojemu stanu.

Potem naj vsaki ud, kolikor je mogoče, naslednje stori in opravlja:

1. V čast sedmeregá veselja in sedmere žalosti, katero je imel tu na zemlji sveti Jožef z Jezusom in z Marijo, naj moli vsaki dan po sedemkrat Oče naš ... in Češčena si Marija ... ali saj vsaki dan en Oče naš ... in Češčena si Marija. ... Zraven pa naj pristavi še te besede: „Jezus, Marija, Jožef! stojte mi na strani zdaj in mojo smertno uro, da se prav skesam in spokorim in srečno umerjem.“ Tudi naj vsaki ud moli male dnevnice ali rožnivenec ali litanije na čast svetemu Jožefu, da na njegovo priprošnjo pomoč in srečno smert zadobi.

2. Naj si izvoli vsaki teden en dan — tudi nedelja sme biti, — kateri dan posebno časti svetega Jožefa, da mu sprosi srečno zadnjo uro; naj bo ta dan v cerkvi svetega Jožefa pri sveti maši; maša velja, če je tudi že po nedelji ali prazniku zapovedana. Takrat naj moli za žive in mertve brate in sestre cele bratovščine in za njeno razširjenje.

Vsaki mesec naj sleherni ud moli saj enkrat rožnivenec svetega Jožefa, ali, če tega ne zna, rožnivenec Matere Božje, za pokojne brate in sestre. To pa lahko moli v cerkvi pri sveti maši ali doma, ali kje drugej.

4. Vsako tretjo nedeljo v mesecu, ki se bratovska nedelja imenuje, naj sleherni ud natanjko svojo vest izpraša, se skesano spove in v cerkvi svetega Jožefa splošno sveto obhajilo opravi.

5. Vsako leto naj še posebej odloči eno uro, da moli za žive in mertve brate in sestre te bratovščine. Tudi naj najame v ta namen eno sveto mašo, ako pa tega

ne premore, naj bo pa pri dveh svetih mašah in takrat tudi lahko svojo odločeno uro moli. — To se najbolj priložno zgodi, kedar se vsako leto pred tretjo nedeljo po veliki noči obhaja devetdnevica na čast svetemu Jožefu, kot obletnica praznika njegove posebne pomoči.

6. Naj sleherni ud obišče altar sv. Jožefa in altar svete Ane in svetega Janeza evangelista ob teh le praznikih: Na god svetega Jožefa, drugo nedeljo velicega travna, na god svete Ane, drugo nedeljo meseca vinotoka in na god svetega Janeza evangelista. In če je mogoče, naj te dni prejme svete zakramente.

7. Naj se prizadeva sleherni ud te bratovščine, da bo pričujoč vsako tretjo nedeljo v mesecu, ali bratovsko nedeljo, in sicer pri peti sveti maši, pri pridigi, pri procesiji in pri drugih duhovnih opravilih. Naj vsako nedeljo skozi celo leto bo pri bratovski sveti maši, ki je z izpostavljenim presvetim Rešnjim Telesom in naj na glas moli in poje.

8. Naj vsaki ud ima podobico ali obrazek J. M. J. ali na hišnih vratih, pri postelji, na hišnem altarčku ali na katerem drugem spodobnem kraju, pri sebi ali v molitvenih bukvicah. Naj to podobico večkrat poljubi, v skušnjavah Jezusa, Marijo in Jožefa na pomoč pokliče, naj zjutraj in zvečer pred to podobo molitve opravi, naj vsa dela in opravila po Jezusu, Mariji in svetemu Jožefu Bogu daruje, naj to podobico zadnjo uro na svoja persa položi. Naj nosi svetinico ali perstan z imeni J. M. J., v spomin Božje pričujočnosti in iz ljubezni do svetega Jožefa, da se tako s takim očitnim znamenjem spozna vrednega brata ali vredno sestro svetega Jožefa, in da drugim lep zgled dobrih del in pobožnega življenja daje.

Slednjič so bratje in sestre te bratovščine opomnjeni, naj ta vodila zvesto

in kar je mogoče natanjko spolnujejo, ne sicer pod grehom, ako bi jih ne spolnovali, vendar bi se odpustkov in njenih duhovnih dobrot ne mogli vdeležiti.

To je bila stara bratovščina svetega Jožefa, ktera je bila med Slovenci daleč na okoli jako razširjena. Še zdaj se zadobi sem ter tje kaka podobica z imeni J. M. J. kot žalosten spomin na nekdanj toliko številno prelepo bratovščino. Imela je ta bratovščina tudi po deželi več podružnic. Iz starih pisem, ktere je Bog pred pokončalno roko skril, sem za gotovo zvedel, da ena teh podružnic je bila na Dolenjskem v Šmarješki fari pri podružnici na Viniverhu, ki je Mariji in svetemu Jožefu posvečena. Tam je imela ta bratovščina svoj privilegiran altar, in vsako saboto so se tu opravljale svete maše. Nesrečni duh osemnajstega stoletja je veliko dobrega porušil in pokončal, pa veliko hudega napravil. Zaterl je vse bratovščine, kjerkoli je le kak sold čutil. Takrat je bila zaterta tudi ta bratovščina in vsi njeni zapisniki so bili pokončani.

2. Ponovljenje bratovščine svetega Jožefa.

V današnjih dneh, ko je sila ljudi moliti učila, se je zopet obnovilo marsikaj dobrega, kar je bilo neusmiljeno zattertega. In ljubi Bog daj na mogočno priprošnjo naše ljube Gospe presvetega Serca in na priprošnjo njenega ženina, svetega Jožefa, da se hudo bolj in bolj zatare, dobro pa zopet oživi in obnovi! Odkar so pokojni sveti Oče Pij IX. toliko slavnega imena, svetega Jožefa, za vesoljnega patrona katoliški cerkvi razglasili, se je češčenje tega preimenitnega svetnika vnovič oživel, ter se prav hitro in veselo po svetu razširja. Slikarji in podobarji, pevci in pisavci se prizadevajo,

kolikor le premorejo, da bi povzdignili čast in slavo, moč in veljavo tega častitega svetnika. Razne podobe svetega Jožefa kinčajo katoliške cerkve in stene kerščanskih hiš. — Pobožne in dobre matere izročujejo v pobožno varstvo svetemu Jožefu svoje otroke, ktere so na njegovo prošnjo od milostljivega Boga prejele. V več krajih se pobožni kristjani zbirajo in združeno častijo tega očaka, ter se v tridnevnica ali v devetdnevnica njegovemu varstvu izročujejo. Tudi celi mesec svetemu Jožefu posvečujejo. Usmiljeni Bog obilno poplačuje to bogoljubno češčenje.

Skoraj da so res prišli časi, od kterih je pisal veliki častivec svetega Jožefa, Izidor Izolan, kar sem že omenil.

Kako se češčenje svetega Jožefa res množi, sem že popisal, ko sem spredej naštel več pobožnosti, ktere pravoverni temu velicemu svetniku na čast opravljajo.

Skoraj sredi Rimskega mesta, v eni najimenitnejših ulic — via Ripetta — je zala cerkev svetemu Roku in svetemu Martinu posvečena. Postavil je to cerkev papež Aleksander VI. leta 1500, in sicer družbam mnogih bratovščin. Sedemnajsto stoletje je bila cerkev prezidana. V drugi kapeli na desno je bil altar, v kterem je podoba svetega Roka pred preblazeno Devico Marijo. Tukaj je glavna bratovščina svetega Jožefa, ki je bila potterjena leta 1862. In ta bratovščina ima namen, da se njeni udje prizadevajo, posnemati čednosti svetega Jožefa in tako se vdeležiti njegovega mogočnega varstva.

V našem cesarstvu ima v večje češčenje svetega Jožefa posebno zaslugo gospod Jožef Deckert, mnogozaslužni župnik v Weinhaus-u pri Dunaju. Ta veliki častivec svojega patrona je s privoljenjem duhovske gosposke vstanovil v svoji župniji družbo češčenja svetega Jo-

žefa že leta 1870., ki je bila leta 1877. z glavno bratovščino v Rimu zedinjena.

Kaj pa po Slovenskem? Mi tudi v češčenji svetega Jožefa ne smemo biti zadnji. Saj je sveti Jožef naš deželni patron. Po Koroškem v Št. Pavlu in drugod, po Štajerskem pri Sv. Duhu in tudi drugod, je veliko častivcev, ki so zapisani v družbo vednega češčenja svetega Jožefa v Weinhaus-u. — V Ricmanjih, blizo Tersta, je bila leta 1693. vstanovljena in od papeža Inocenca XII. potterjena bratovščina svetega Jožefa, ki je bila tudi zaterta. Posebno goreči gospod kaplan ondotni je to bratovščino zopet oživel in šteje veliko udov. — Po Kranjskem, zlasti v Mavčičah in v Idriji, pa tudi drugod, je mnogo častivcev svetega Jožefa zapisanih v Weinhaus-u pri Dunaju.

Na Dolenjskem, v farni cerkvi svete Marjete, je obnovljena družba vednega češčenja svetega Jožefa. S privoljenjem visokočastitega Ljubljanskega knezoškofijstva je ta družba sklenjena z glavno bratovščino svetega Jožefa pri svetem Roku v Rimu. In sicer ravno na god svetega Jožefa, 19. sušca 1880. V bratovski altar je odločen stranski altar v farni cerkvi svete Marjete, posvečen svetemu Jožefu.

18. malega travna 1880, ko je bil praznik varstva svetega Jožefa, je bila ta bratovščina slovesno vpeljana. Do sedem sto ali še več farmanov se je tisti dan pervikrat vdeležilo svetih odpustkov ter so prejeli svete zakramente. V slovesni procesiji smo šli iz farne cerkve k podružnici, Materi Božji in svetemu Jožefu posvečeni, na Viniverh, kjer je pred 100 leti še bila bratovščina svetega Jožefa. Pri tej zares velikanski procesiji so ključarji te podružnice nesli nove svetinje za veliki altar. Vso, precej dolgo pot smo molili in peli litanije Matere

Božje. Ob osmih smo šli iz farne cerkve ter smo ob desetih bili pri svetem Jožefu na Viniverhu. Tu je bila najprej tiha sveta maša, potem pridiga in slednjič slovesna služba Božja z leviti. — Tako smo želeli saj nekoliko poravnati zamujeno češčenje svetega Jožefa, ktereга so naši predniki na tem prijaznem hribu nekdaj lepo častili.

Ponovljena je bila nekdanja bratovščina svetega Jožefa s privoljenjem duhovske gosposke. Bog nas obvaruj še tako žalostnih časov, ko so bogoljubne naprave s silo zatirali.

Slovenci, pobožni častivci Matere Božje! poprimite se še bolj častenja svetega Jožefa, ženina preblažene Device Marije. Ponovimo se v duhu in začnimo vnovič častiti našega mogočnega deželnega patrona, in priporočujmo se njegovi priprošnji pri Jezusu, ki mu je bil tukaj na zemlji pokoren. Gotovo ima sveti Jožef za Marijo, prečisto Devico in Materjo Božjo, največo moč do Jezusovega presvetega Serca. Tudi Mariji se bomo gotovo prikupili, ako lepo in priserčno častimo njenega prečistega ženina.

Gotovo je veliko pobožnih družabnikov naše družbe svetega Mohora, ki želé tudi posebno častiti svetega Jožefa in se pridružiti mnogim častivcem rednika Gospoda našega, Jezusa Kristusa. Zato upam, da bom vstregel, ako tukaj nekoliko zapišem o tej lepi družbi.

A. Kaj je namen družbe češčenja svetega Jožefa.

Namen družbe je, da njeni udje svetega Jožefa vsaki dan v letu časté. Ta družba se s privoljenjem duhovske gosposke lahko vstanovi v vsaki fari, da se le toliko udov oglasi, da je namen družbinski dosežen. Zbrati, združiti se mora

tri sto pet in šestdeset udov, ako prevzame sleherni ud po en dan. Ako pa vsaki ud prevzame na mesec po en dan, zadostuje že en in trideset udov. Seveda bo namen družbinski toliko bolje dosežen, ako ima družba več udov, da je vsaki dan v letu po več častivcev.

Sleherni ud si izvoli tisti dan v letu, ki je zanj imenitniši, ali kedar mu je Bog kako posebno milost skazal. Vendar ne premenljiv praznik, kakor je veliko-nočna ali binkoštna nedelja. To je, izvoljeni dan naj bo prvi, drugi i. t. d. dan v mesecu (po številu). Vendar ima družbinski vodja to skerb, da sme izvoljeni dan predstaviti in razdeliti tako, da je vsaki dan kak častivec zapisan. Drugače bi nekatere dneve nobenega ne bilo, nekatere pa morebiti njih veliko.

Prav in dobro je, da si sleherni ud izvoli tak dan, ki je zanj posebno zanimiv, ali svoj rojstni dan, ali kerstni dan, ali svojega godu dan, ali dan sv. birme, dan prvega svetega Obhajila, ali dan poroke, ali kedar se mu je kaj posebnega prigodilo. Zmed teh imenitnih dni je posebno priporočiti rojstni ali kerstni dan. Ljudem bolj priprostega stanu je ta dan premalo znan. Zato bi bilo prav, da verni zlasti ta svoj dan svetemu Jožefu posveté, da se toliko bolj gotovo spomnijo nezmerno velikih milosti, ktere so pri svetem kerstu prejeli. Pod varstvom svetega Jožefa naj bi tudi ponavljali obljubo, katero so svojemu Bogu storili takrat, ko jih je sprejel za svoje otroke.

Imena vseh družbenikov zapiše vodja v družbinske bukve na tisti dan, ktereга si sleherni ud izvoli. Vsaki ud dobi vpisovalni listek, ki mu kaže namen te družbe in na katerem je zraven imena njegovega zapisan tudi izvoljeni dan.

B. Kako naj udje izvoljeni dan svetemu Jožefu na čast posvečujejo?

Pred vsem naj bo omenjeno, da noben ud se ne zaveže pod grehom, da bi ta pobožna dela vsa ali le kterega opraviti moral. Te pobožnosti so le priporočane in sleherni ud si lahko odbere to ali uno, kakor mu bolj kaže. Se ve, da pa vendar mora saj nekaj dobrega na čast svetemu Jožefu storiti, da bo namen družbinski dopolnjen in se zamore njenih dobrot vdeleževati. Toliko bolj se bo teh dobrot vdeležil, kolikor bolj vneto bo ta opravila dopolnoval.

1. Gotovo najlepše bo posvetil sleherni ud svoj odbrani dan, ako takrat prejme svete zakramente. Zato je nasvetovano in priporočeno vsem častivcem svetega Jožefa, da naj izvoljeni dan očistijo dušo v zakramentu svete pokore in se v svetem Obhajilu sklenejo z Gospodom, kterega je sveti Jožef tu na zemlji že toliko ljubil in mu celih trideset let vsakdanji kruh preskerboval, kterega je tolikrat na svojih rokah nosil in se ž Njim presveto radoval. Tako se sleherni ud tisti dan lahko vdeleži popolnoma odpustka pod navadnimi pogoji, kterega dušam v vicah lahko daruje. Ako bi pa tisti dan ne mogel pristopiti k svetim zakramentom, kar se poslom in drugim delavnim ljudem lahko zgodi, naj prejme svete zakramente prihodnjo nedeljo ali zapovedani praznik. Udje te družbe se lahko vdeležijo popolnoma odpustkov en dan vsacega meseca, kedar hočejo.

Ako pa kdo ne more pristopiti tisti dan k svetim zakramentom, naj s popolnoma čeznatornim kesanjem obžaljuje vse svoje grehe, pa se naj saj po duhovno obhaja. To je, naj obudi priserčne želje, da bi se s svojim Zveličarjem v presvetem Zakramentu Rešnjega Telesa vredno skle-

nil. To duhovno Obhajilo naj bo udom posebno priporočano.

2. Dober ud družbe, ako mu je le mogoče, bo ta svoj dan z vso pobežnostjo pri sveti maši, ter bo Boga častil in hvalil za milosti in velike prednosti, s kterimi je Vsegamogočni svetega Jožefa ozaljšal in obogatil.

3. Kaj lepo in koristno bo, ako sleherni ud svoj dan saj četert ure premišljuje življenje in čednosti svetega Jožefa, ali da kaj bere iz bukev, ki mu opisujejo slavo in čast tega svetnika.

4. Sleherni ud naj bo svoj dan, kolikor le mogoče, v duhu zbran. Njegovo serce naj bo v dobrem namenu s srcem svetega Jožefa zedinjeno.

5. Dobro bo, ako tisti dan kako telesno ali duhovno dobro delo storiš, ali si sam kaj pritergaš ali kako majhno porokorilo naložiš.

6. Moli na čast svojemu izvoljenemu patronu sedemkrat Oče naš . . . Češčena si Marija . . . in Čast bodi . . . v spomin njegovega sedmeregga veselja in bolečine. Kliči in prosi svetega Jožefa njegovega mogočnega varstva za se in za svoje, za svetega Očeta in za cerkev, za domovino in njene poglavarje. Prosi za grešnike, zlasti za terdovratne, za bolne in umirajoče. Prosi še posebej za srečno zadnjo uro.

7. Svoj dan najbolje, najlepše dokončaj, ako obiščeš Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, in zraven tudi Devico Marijo in svetega Jožefa lepo pozdraviš ter se njunemu varstvu priserčno priporočaj.

Te male duhovne vaje lahko opraviš in pri tem svojih dolžnosti ne boš zane-maril, ako imaš le kolikaj dobre volje. Vse so od svete cerkve poterjene, vse zamorejo pospešiti tvoje duhovno življenje. Zato so udom te družbe lepo priporočene.

C. Odpustki, katerih se udje vednega češčenja svetega Jožefa lahko vdeležijo.

Sveti Oče Pij IX. so 20. prosinca 1856 in 6. malega serpana 1861 podelili tej družbi za zmiraj te-le odpustke, ki se lahko tudi dušam v vicah darujejo.

Popolnoma odpustki. 1. Tisti dan, ko je kdo v družbo zapisan. 2. Dan, ktere ga si častivec svetega Jožefa v njegovo češčenje odbere. V ta namen se lahko vdeleži popolnoma odpustka enkrat v mesecu, kateri dan koli si bodi, ker morebiti ne more pristopiti k svetim Zakramentom izvoljeni dan. Vendar naj opravi svoj dan druga nasvetovana opravila, saj nektera, da je dosežen namen družbinski. 4. O smertni uri. 5. Popolnoma odpustki se lahko zadobé tudi te-le praznike: V praznik poroke Marije Device s svetim Jožefom (23. prosinca), v praznik svetega Jožefa (19. sušca), v praznik varstva svetega Jožefa (tretjo nedeljo po veliki noči). In tudi vse zapovedane praznike Matere Božje, to je: V praznik očiščevanja, oznanjenja, vnebovzjetja, rojstva in spočetja Marijinega.

Kdor se hoče vdeležiti teh odpustkov, mora navadne pogoje spolniti: se spovedati, obhajati in v namen svetega Očeta moliti.

Nepopolnoma odpustki: Sedem let in sedemkrat po štirideset dni za vsaki dan, kedar kdo spredej omenjena opravila dopolni.

50 dni odpustkov, kedar kdo zdihne: „O sveti Jožef, naš vodnik, varuj nas in sveto cerkev!“ (Pij IX. 27. pros. 1862.)

100 dni za zdihljej: „Sveti Jožef, prijatelj presvetega Serca, prosi za nas!“ (Pij IX. 3. rož. 1874.)

Umerlim udom družbe podelé papež Pij IX. 18. kimovca 1862 milost privilegiranega altarja za vsako sveto mašo, ki se za nje opravi. To je: Vsaki maš-

nik, na vsakem altarji, kedar mašuje za umerlega uda te družbe, pridobi njegovi duši popolnoma odpustek. Kolika milost še po smerti!

Kedar kateri ud umerje, je priporočeno, da njegovi ljudje prinesejo sprejemni listek nazaj, da se pokojni drugim udom v molitev priporoči.

Zares dober in obilen studenec Božjih milosti je tukaj odpert pobožnim častivcem svetega Jožefa. Naši spredniki so bili veliki častivci svetega Jožefa. Naj bi tudi zdaj vsak verni Slovenec bil ud te lepe Jožefove družbe!

3. Pas svetega Jožefa.

To je pa le spet nekaj novega, „pas svetega Jožefa“. — Spisal sem 1881 male bukvice, imenovane: „Pas svetega Jožefa“. Iz teh bukvic naj nekoliko posnamem: Kaj in čemu je „pas svetega Jožefa?“

Imenitni, silno skerbni pisavci življenja svetih ljudi, ki so nam v svojih obširnih bukvah zares veliko lepega napisali in se Bolandisti imenujejo, nam v svojem velikanskem delu (acta s Josefi die 19. Martii pag. 109) opisujejo naslednjo prigodbo, katero poterdjuje celó krivoverski, luteranski zdravnik.

V Antverpenu je živela nuna po redu svetega Avgušтина, ki je bila tri leta bolna. Večkrat so jo napadale tako hude bolečine, da je reva omedlela. Več zdravnikov jo je zdravilo, ali vse je bilo zastoj. Nihče jej ne more pomagati. Ker nobena človeška moč ne izda, se pobožna nuna zateče k svetemu Jožefu, ktere ga je od nekaj visoko častila in se njegovi mogočni priprošnji rada priporočevala. Imela je motoz ali vervico, ki je bila z molitvijo k svetemu Jožefu blagoslovljena. S to vervico se je opasala in je pričela devetdnevno na čast svetemu Jožefu.

To pobožnost so ž njo vred tudi druge nune opravljale, da bi, ako je volja Božja, na mogočno priprošnjo svetega Jožefa ozdravela. 10. rožnika 1659, zadnji dan devetdnevnice je, prevelikih bolečin vsa poterta, klečala pred podobo svetega Jožefa. Ko ga priserčno prosi, naj bi jej vendar ljubo zdravje še sprosila, na mah odjenjajo vse hude bolečine. Živel je še sedem let ter ni nikdar več poprejšnjih bolečin občutila. — Tako pripovedujejo Bolandisti.

Leta 1842. so v Veroni na Laškem, v cerkvi svetega Nikolaja, obhajali na čast svetemu Jožefu mesec sušec, kakor po Slovenskem sedanje čase obhajamo veliki traven na čast Materi Božji. Ko so častivci svetega Jožefa slišali to čudno prigodbo, prosilo je več bolnih za pas, blagoslovljen na čast svetemu Jožefu. In mnogoteri bolniki so ozdraveli. Pa tudi druge posebne milosti so dosegli, zlasti varstvo zoper napade nečistega duha. Škof v mestu Veroni, ki je to zvedel in je spoznal koristi, katerih se pravoverni s tem češčenjem vdeležujejo, odločil je posebno molitev, s katero naj se ti pasovi blagoslovijo, ter je poslal župnika farne cerkve svetega Nikolaja z natančnim poročilom v Rim, naj bi sveti Oče vse to poterdili.

Zbor obredov, kteremu so sveti Oče vse to v preiskavo izročili, je z dopisom 19. kimovca 1859 poterdil blagoslovno molitev in je privolil, da pravoverni kristjani smejo te pasove, blagoslovljene na čast svetemu Jožefu, nositi. Z drugo prošnjo je veliki škof iz Verone dosegel, da je bila bratovščina „pasa svetega Jožefa“ v Veroni v glavno bratovščino povzdignjena. Sveti Oče Pij IX. so jo poterdili 19. sušca 1860 ter so jo z mnogoterimi odpustki obogatili. — To je začetek „pasa svetega Jožefa“.

Kaj pa pomeni „pas svetega Jožefa“?

Kedar se mašnik nameni opravljati najsvetejšo daritev nove zaveze, obleče se v posebna, le za to odločena oblačila. Belo, dolgo srajco, „albo“ imenovano, opase s pasom „cingulum“, ne le zato, da ga dolga, nabrana srajca ne opovera pri počasni hoji. Ta pas ima imeniten, skrivnosten pomen, kakor tudi vsa druga mašna oprava. Razviden je ta pomen v kratki pa priserčni molitvi, katero po cerkveni naredbi mašnik moli, kedar se s tem pasom prepaše. On moli: „Opaši me, o Gospod! s pasom čistosti in zateri v mojem ledju nagnjenje poželjivosti, da vstane v meni čednost zderžnosti in čistosti!“

Po tej cerkveni molitvi je toraj pas pomen svete čistosti, ki je najlepša čednost, ktera daje lepoto vsem drugim čednostim, ona stori človeka angeljem podobnega, ga oziroma celo nad angelje povzdigne. Kakor pa je sveta čistost draga v očeh Božjih in lepa in draga tudi ljudem, ravno tako je pa tudi v silni nevarnosti, in je zares težko, neomadežano jo ohraniti. Čistost je tako občutljiva čednost, da jo najslabši, najmanjši puh strupenega greha oskruni ali celo zaduši; je cvetlica, ktera v najrahljši dotiki že oveni. Ta preimenitni zaklad nosimo v zdrobljivi posodi. Le prezgodaj in le presilno se vzdiguje v človeku meseno poželjenje, ki nikdar ni vgnano. Naše sprideno meso se neprenehoma, z vso silo povzdiguje zoper duha. Kdo ne čuti te nesrečne vojske? K temu smo izpostavljeni vsi na neizrečeno polzko stezo. In ta ledena steza so slabi zgledi, nečimerni svet, ki s svojimi zvijačami draži in mika, da omahljivega mesenega človeka kaj lahko v svoje, povsodi nastavljene mu mreže vlovi in ga velikokrat v dolgo, pa zaničljivo in prestrašno sužnost vkuje.

Ni je druge čednosti, ki bi imela tako hude in vedne boje s svetom in s požljivim mesom. Saj vemo, da največi svetniki so imeli prestrašne boje za ohranjenje svete čistosti. Kdor jo hoče ohraniti, ali kdor si jo hoče zopet pridobiti, če je bil tako nesrečen, da jo je oskrupil, da je meso premagalo duha, se mora zares hudo vojskovati. On je, če tudi brez prelivanja kervi, zares mučenik.

Ako je v zadobljenje ktere čednosti zraven lastnega prizadevanja človeku potrebna posebna pomoč Božja, je gotovo najpotrebnejša v ohranjenje ali zadobljenje svete čistosti. Zato po vsi pravici pravi modri: „Ko sem pa zvedel, da ne morem drugače zderžljiv biti, kakor če dá Bog, stopil sem pred Gospoda in Ga prosil ter sem govoril iz vsega svojega serca. (8, 21.)

Vendar je ta lepa čednost vsem toliko potrebna, če tudi vsem ne enako. Saj vemo, da nič nečistega ne more v nebeško kraljestvo. Deviško čistost nemadežano ohraniti celó do smerti, je prednost milosti Božje, ki ni vsem ljudem dana. Marija, preblažena Devica, je prva povzdignila bandero vednega devištva. Za njo je šel sveti Jožef. Sam deviško čist, je bil zvoljen, je bil odbran, da je varoval devištvo Marijino in ohranil njeno čast pred tem svetom. Veliko tisoč deviških duš vseh stanov, vseh narodov in časov se je družilo in se še zbira k banderu prelepega devištva. To je truma zvoljenih, ki „hodijo za Jagnjetom, kamorkoli gre. Ti so odkupljeni zmed ljudi pervine Bogu in Jagnjetu .. in pojejo novo pesem, ktere nihče ne more peti, razun unih, kteri so odkupljeni z zemlje.“ (Skr. raz. 14, 3, 4.)

Sveta čistost pa ni potrebna samo tem izvoljenim dušam. Čistost je zapovedana tudi zakonskim po njih stanu, kakor tudi vdovam. Šesta zapoved je

dana vsem ljudem. Sveti zakon ni nikakoršen plašč pregrehi, sveti zakon je zakrament. Vsak človek je zavezan, po svojem stanu čisto živeti.

Ali Bogu se usmili! današnje dni, ko gerda nečistost svojo nečimerno glavo prederzno vzdiguje, ko nesrečna zapeljivost svoje zanjke zares prekanjeno, očitno in skrivej nastavlja, ko se pregreha po gledališčih, po očitnih shajališčih, po nesramnih spisih tako prederzno in brez vse opovere razkazuje in poveljuje, ko vse v razuzdanost vleče in tira in nečisti ogenj podpihuje; — o pač je zares težko, ohraniti spodobno čistost, pač je zares težavno, stanovitnega se ohraniti, — pač je komaj mogoče, da slabega, omahljivega človeka splošni valovi gerde zapeljivosti seboj ne potegnejo.

O zato nam je v tem nepreterganem boju toliko potrebna posebna pomoč od zgoraj, iz nebes!

Bog pa, naš dobri Oče, ve naše nadloge in reve, nas ne pusti brez pomoči. On nam je dal mogočne varhe v tej nevarni vojski. Sleherni človek, ako ga napade huda skušnjava, ako ga satan, hudobni svet ali lastno sprideno meso zapeljuje, zamore se oserčiti z mislijo na pričujočnost Božjo, na nečimernost posvetnega, na grozo in strah pred smertjo in ostro sodbo. Sleherni človek v taki dušni nevarnosti zadobi pomoč, ako ponižno, pa zaupljivo kliče na Ime Božje. Vsaki človek ima svojega angelja varha, ki nam ravno v taki nevarnosti svoje mogočno varstvo razodeva, ako ga priserčno pokličemo na pomoč. Tudi pobožni klic presladkega Imena Jezus in Marija nam je gotov pripomoček v skušnjavah zoper sveto čistost. Kdorkoli v imenu Jezusovem kaj prosi, bo uslišan. In presladko ime Marija je strah peklenskim močem.

Vsi ti pripomočki so dobri in koristni. O da bi se jih kristjani le tudi povsodi

in vselej, pri vseh skušnjavah poprijemali. Mnogo več lepih, čistih in nedolžnih duš bi bilo med nami. — Ker so pa nevarnosti tako splošne, tako velike, tako mnogotere, človek pa tako omahljiv, tako nezvest in tako slab, nam je tudi pripomočkov obilnih in mnogoterih silno, silno potreba.

Zraven Marije nam pa noben svetnik ne more tako zdatne in tako gotove pomoči dati v tem hudem boju, kakor ravno sveti Jožef, ki je že tu na zemlji bil varh Marijinemu devištvu in kteremu je Bog sam v zvesto skerb izročil nedolžnost samo, Jezusa in Marijo, ki je Devica vseh devic. Ta veliki svetnik je zdaj tam v nebesih, za Marijo, najbližej veličastnega sedeža Božjega. Njemu je Vsegamogočni dodelil posebno moč in milost, da nam v skušnjavah zoper sveto čistost pomaga, da kdorkoli v nevarnosti njegovo sveto ime zaupljivo na pomoč kliče, ne bo osramoten, bo zaželeno varstvo prejel in občutil.

Ker je pa pas, okoli ledja ovit, podobna svete zderžljivosti, svete čistosti, je pač lahko razumljivo, zakaj pobožni častivci svetega Jožefa radi nosijo ta pas, ki je blagoslovljen s klicanjem na ime tega velicega svetnika in posebnega varha svete čistosti. S tem pobožni častivci pokažejo in razodevajo svojo resnično voljo, da hočejo z vso skerbjo si prizadevati za čistost, primerno svojemu stanu, da hočejo v vsakem boju zoper mesene skušnjave svetega Jožefa na pomoč klicati, ter se s tem pasom s svojim velikim varhom posebno združijo in zavežejo in se njegovemu mogočnemu varstvu popolnoma zročijo.

Ta pas je bel motoz ali vervica, katero v to pooblaščen mašnik (vodja te družbe) po cerkveni posebni molitvi blagoslovi. Nosijo pa ta pas pobožni častivci svetega Jožefa pod svojo obleko, lahko tudi

na golem životu. — Bel je pas svetega Jožefa. To nas opominja na čistost serca. Sedem vozlov ima na enem koncu, ti nas opominjo na sedmero terpljenje in sedmero veselje, katero je sveti Jožef tu na zemlji imel. Ako se tako večkrat spominjamo raznih prigodb njegovega življenja, ravno s tem mu kažemo svojo ljubezen, svoje češčenje. Saj pravi prijatelji si delijo čast in veselje.

Na drugem koncu tega pasa so pa še trije vozli. Kaj pa ti pomenijo? Na pasu redovnikov pomenijo trije vozli trojno obljubo: Obljubo radovoljnega uboštva, vednega devištva in vedne pokorščine pod duhovnim poglavarjem. Na pasu svetega Jožefa pa pomenijo tem evangelskim svetom enake čednosti, za ktere naj se sleherni kristjan, posebno še častivec Marije Device in svetega Jožefa, prizadeva. — Uboštvo v duhu je v tem, da svojega serca ne navežemo na posvetno posestvo. Prizadevati si moramo za čistost, ki je našemu stanu pristojna. Pokorni moramo biti duhovski in deželski gosposki. To so tri prelepe čednosti, ki naj zaljšajo vsacega kristjana. Te čednosti je sveti Jožef v vsi popolnosti imel. In da homo pravi častivci njegovi, moramo se ravno za te njegove čednosti posebno prizadevati.

Vsak kristjan lahko nosi pas svetega Jožefa, če tudi ni zapisan v bratovščino svetega Jožefa. Ta pas naj mu bo znamenje zaveze, katero stori s svetim Jožefom, da hoče v njegovem mogočnem varstvu svojemu stanu spodobno čistost ohraniti, ali če jo je zgubil, po moči zopet si jo pridobiti. Ker je ta pas s klicanjem na ime svetega Jožefa po cerkvenih molitvah blagoslovljen, zato ta pas ni le golo znamenje, ampak je tudi zdaten pripomoček za ohranjenje stanovske čistosti in je gotovo branilo o času skušnjave vsakemu kristjanu, ki ga spoštljivo in za-

upljivo nosi. Pa tudi v drugih, dušnih in telesnih potrebah velikokrat prečudno pomaga pas svetega Jožefa pobožnim častivcem tega velicega svetnika. Ta pas je tudi znamenje preserčne zaveze, v katero stopi verni kristjan s svojim velikim patronom in varhom, ter je posvečena zastava posebnega varstva tega, za Marijo največega svetnika Božjega.

Po vsem tem je pač priporočevanja vredno, da vsi častivci svetega Jožefa nosijo njegov blagoslovljeni pas. Ne da bi se v kako novo bratovščino zapisali, ako vzamejo ta pas, se lahko vdeležijo mnogoterih odpustkov. Podajo in zročijo se pa tako v posebno varstvo svetemu Jožefu. Spričujejo tudi ravno s tem, da imajo resnično voljo, po svojem stanu čisto živeti in si zagotovijo k temu posebno pomoč svetega Jožefa.

Sleherni pobožen kristjan naj bi nosil blagoslovljeni pas svetega Jožefa. Ravno s tem bi očitno in resnobno kazal znamenje duhovnega boja, kterege hoče pričeti v brambo in v shranjenje svojemu stanu primerne čistosti. (Vsak nov pas pa potrebuje novega blagoslova.)

Vendar noben ud bratovščine svetega Jožefa ni zavezan, nositi ta pas. Ravno tako tudi opasani s tem nobenih novih dolžnosti ne prevzame.

Vendar, kateri pas svetega Jožefa nosijo, da bi svoj namen ložej dosegli, naj si prizadevajo:

1. Naj bodo opasani posebno skerbni v spolnovanji 6. in 9. zapovedi Božje, v katerih Bog vsakemu človeku zapoveduje, ohraniti njegovemu stanu primerno čistost. Zato naj se opasani skerbno ogibljejo vsake nevarnosti, ki bi prelepo čednost, sveto čistost, kako oskruniti zamogla. Naj se z vso pazljivostjo varujejo vsega, kar bi onečistilo pas, ki je znamenje svete čistosti. Nikoli naj ne bežejo, nikoli naj ne gledajo kaj spodtaklji-

vega, kar bi jih zapeljevalo v pregerdo, tej angelskej čednosti nasprotno pregreho.

2. Vsaki večer naj opasani prav skerbno izprašajo svojo vest, zlasti še oziroma svete čistosti. Ako le kaj zapazijo, da so se v tem pregrešili, da so premalo skerbni, premalo pazljivi bili, naj Boga priserčno prosijo, da jim po zasluženji Jezusa, Marije in svetega Jožefa prizanese in odpusti. Pa naj ponovijo terden sklep, da bodo za naprej bolj skerbni, bolj pazljivi, in da se bodo zares resnično prizadevali, da svojem stanu spodobno, čisto živijo.

3. Da se v prelepi čistosti vterdujejo, naj opasani s privoljenjem svojega spovednika, posebno v ta namen, pogosto prejemajo svete zakramente.

4. Da sebe in druge, zlasti še sebi izročene, k svetemu življenju vnemajo, naj si opasani prizadevajo, da kolikor je le mogoče, posnemajo svetega Jožefa, prečistega ženina preblazene Device Marije in prelep zgled svete čistosti. Zato naj

5. molijo, ako je mogoče, vsaki dan to-le lepo molitev:

O častitljivi sveti Jožef, oče in zaetnik devic, zvesti varh, kteremu je Bog nedolžnost samo, Jezusa Kristusa in Marijo, devic Devico, zročil, priserčno te prosim, po Jezusu in Mariji, teh tebi tako dragih zastavah, zadobi mi milost, da se obvarujem nečistosti, in da s čistim, deviškim srcem služim Jezusu in Mariji, in da v njuni službi stanoviten ostanem v popolni čistosti. Amen. (300 dni odpustkov enkrat na dan. Pij IX. 3. sveč. 1863.)

6. Opasani s pasom svetega Jožefa naj se še posebej prizadevajo:

a) Da zjutranje in večerne molitve pobožno opravijo.

b) Da so ob nedeljah in praznikih z vso spodobno pobožnostjo pri dopoldanski

in popoldanski službi Božji, in da te dneve, kolikor jim čas pripusti, kaj pobožnega, kaj spodbudljivega berejo.

c) Da vsako leto mesec sušec še posebej svetemu Jožefu na čast posvetijo, in ako je mogoče, na njegov praznik z devet- ali saj tridnevno se pripravijo.

d) Da o praznikih svetega Jožefa: V spomin njegove zaroke (23. pros.), v njegov god (19. sušca), v god njegovega varstva (3. nedeljo po veliki noči) svete zakramente prejmejo in te dneve posebno pobožno praznujejo.

e) Da sebe in vse svoje svetemu Jožefu posvetijo.

f) Da radi svetemu Jožefu posvečeni altar obiskujejo, so pri svetih mašah, njemu na čast branih.

g) Da imajo v svoji hiši kako podobno svetega Jožefa, pred katero svoje molitve opravljajo.

h) Da večkrat na čast sedmere žalosti in veselja svetega Jožefa molijo.

Se ve da nihče ni zavezan pod grehom, vse to spolnovati. Vendar naj se vsaki kristjan rad poslužuje teh pripomočkov, da zamore pod varstvom tega mogočnega zavetnika toliko lažje ohraniti svojemu stanu primerno čistost.

S pasom svetega Jožefa opasanim so sveti Oče Pij IX. dné 14. sušca in 21. kimovca 1862 veliko popolnih in nepopolnih odpustkov podelili.

4. Družba otrok svetega Jožefa.

Dela Božja se ne razodevajo s šumom in trušom. V malem se začenjajo in ponižnost jim je podlaga. In ravno to dela poslopje terdo in močno. Večidel vse pobožne družbe, ki današnje dni katoliški svet napolnujejo — vse tisočere bratovštine na čast Božjo in na čast njegovih svetnikov — imajo priprosto začetek in le ponižne, pred svetom malo

veljavne pospeševalce, ljudje brez moči, revne ženske in neučeni mašniki, celo otroci so večkrat začetniki imenitnih družb. Zernice, ki so ga vsadili, je postalo drevo, ki s svojimi mogočnimi vejami daje brambo in pomoč vsem dušam, ktere proti nebesom hitijo.

Ravno ta ponižnost v začetku mnogoterih bratovščin in raznih družb nam kaže, da v čudnem razvijanju, v hitrem razširjenju teh bogoljubnih skupščin vlada perst vsegamogočnega Boga. Malim se Bog razodeva in revnih pripomočkov se poslužuje.

Tako je bilo tudi z družbo otrok svetega Jožefa, ki se je pričela v škofiji Tournai v Belgiji. Leta 1852. se je šolal v mali odgojišnici mladenec, kteremu je Bog to misel vdal, da je zbral nekaj součencev, in sicer takih, ki se po hišnem redu niso prav radi vselej ravnali. Nekteri so se jim posmehovali, drugi so jih celó zaničevali. Ali družbica je opravljala kratke molitvice na čast svetemu Jožefu, v začetku le skrivej. Kmalopaj je bilo obnašanje teh otrok vse lepše in spodobnejše. Tudi drugi součenci so pristopili in zdaj najboljši in najpridnejši. Vodniki te šole so kmalo to vse zvedeli. Oni pa niso hotli dobremu se ustavljati, pa tudi niso posebnih družb in novih duhovnih vaj očitno podpirati hotli. Ko so pa drevo po njegovem sadu že soditi mogli, so to pobožno delo pospeševali, kolikor je bilo prav in koristno.

Odslej se je ta družba urno, urno širila. Učenci so v celih trumah pristopili. Ko so se iz počitnice nazaj vernili, zapisovali so v družbo svoje prijatelje in znanke. Na jesen leta 1854. je bilo že toliko zapisanih, da je Tournajski škof cerkveno poterdil vodila tej družbi. In 20. malega serpana 1856 je papež Pij IX. poterdil to bogoljubno družbo otrok svetega Jožefa ter jej podelil mnogo od-

pustkov. Te milosti so tudi kmalo obrodile zaželjen sad. Z vseh bližnjih dežel so se zapisovali v to družbo. Že leta 1877. je bilo zapisanih nad trideset tisoč pobožnih otrok, ki vsaki dan častijo velicega svetnika, katerega so si svojega očeta in patrona zvolili.

Nekateri teh otrok svetega Jožefa so se še posebej združili, ter so napravili „posebne družine“. Udje ene take družinice se včasih zberejo, da se v duhovnih rečeh urijo, kaj bogoljubnega premišlujejo ali pogovarjajo; včasih jim vodja te družbe kaj spodbudnega bere ali razlaga. Tudi kratki shodi imajo posebno veliko dobrega.

Kaj primerne so take posebne družbe po samostanih ali po odgojišnicah, pa tudi po farah se lahko vpeljejo. Vsaka družbica si napravi svoja vodila, po katerih si ložej zbira in več koristnega doseže.

Sveti Oče Pij IX. so tem družbam podelili te-le popolne odpustke: 1.) v dan sprejema v družbo; 2.) smertno uro; 3.) 19. sušca; 4.) 23. prosinca; 5.) tretjo nedeljo po veliki noči.

Odpustek 7 let in sedemkrat po štirideset dni: 29. prosinca (god sv. Frančiška Salezija); 20. vel. travna (god sv. Bernardina Sijenskega); 20. malega serpana (spomin smerti svetega Jožefa): 15. vinotoka (god svete Terezije).

In odpustek 40 dni za vsako dobro delo.

Na spomlad 1862 se je več mladenčev te družbe uvrstilo med papeževe vojake, se ve da s privoljenjem svojih staršev. Otroci svetega Jožefa so o tej priliki nabrali nekaj darov ter so jih svetemu Očetu poslali s posebnim pismom, v katerem so ga prosili njegovega blagoslova in nekaj novih odpustkov za posebno družbinico. Sveti Oče Pij IX. so te prošnje milostno sprejeli. Podelili so

vsem udom posebnih družb popolnoma odpustek vselej, kedar se po svojih volilnih zberejo, da se kaj podučujejo ali kaj bogoljubnega berejo. Ako bi tisti ali naslednji dan ne mogli prejeti svetega Obhajila, ki je v zadobljenje popolnega odpustka potrebno, zadobijo pa odpustek sedem let in sedemkrat po 40 dni.

Tudi blagoslov svetega Očeta so v posebnem pismu prejeli 2. velicega serpana 1862.

5. Družba češčenja prečistega serca svetega Jožefa.

Splošna navada kristjanom je ta, da radi in velikrat izgovarjamo tri sveta imena, ki nas opominjo na najbolj častito, kar je kdaj na svetu bilo. To so imena vstvarjene Trojice: *Jezus, Marija, Jožef*. Že pobožna mati nas je učila, naj z vsem spoštovanjem izrekujemo ta presladka Imena v molitvah, v nevarnostih in v skušnjavah.

Večkrat pa tudi imenujemo troje svetih serc. Govorimo od Božjega serca Jezusovega, od presvetega serca Marijinega in od prečistega serca svetega Jožefa. Znana je tudi različna pa skrivnostna podoba teh treh serc. Serce Božjega Zveličarja je po razodenju zveličane Margarite Alakok obdano z gorečim plamenom, ovito s ternjevo krono, s sulico prebodeno in kervaveče, na verhu ima znamenje našega odrešenja, sveti križ, ki stoji na sercu Zveličarjevem. Serce Marijino je po prerokovanji preroka starega Simeona z mečem prebodeno, pa ne kervaveče, ker mučenstvo Marijino je bilo nekervavo. Serce svetega Jožefa pa je z lilijo obdano.

Morebiti bi pa kdo mislil, da je neopravičena novost, ako govorimo od prečistega serca svetega Jožefa. Morebiti bi se kdo bal, da ni katoliško verno, ako

njegovo ime, kakor tudi njegovo serce postavljamo zraven presvetega serca Jezusa in Marije, in da vsa tri serca posebno častimo.

Pobožnim častivcem svetega Jožefa bo gotovo všeč, ako zvedó, kaj v svetem Rimskem mestu o tem mislijo. — Pobožni, zveličani Mihael Bokko iz reda Oblatov je bil priserčen častivec svetega Jožefa. Ta bogoljubni menih je z vso vnemo svojo službo češčenju Gospodovega rednika posvetil in z vso močjo se je prizadeval, da bi tudi druge v češčenju tega velicega svetnika vnel. Vstanovil je družbo, ktera je imela dvojni namen, da je namreč častila presveto serce svetega Jožefa, ki je bilo s srcem Jezusa in Marije tako priserčno sklenjeno in zedinjeno, in pa, da so njeni udje se posebno prizadevali in posnemali svetega Jožefa v popolni vdanosti v voljo Božjo. To družbo je imenoval: „*Družbo na čast prečistemu sercu svetega Jožefa.*“ On je tej družbi napisal posebna pravila, ktera je sveti Oče Gregor XVI. potrdil in so bila natisnjena leta 1843. Ta družba se je po Laškem močno razširila in mnogim je bila studenec tolažbe in milosti.

Ni toraj novotarija, niti cerkvenemu duhu nasprotno, ako od prečistega serca svetega Jožefa govorimo, ga častimo in ga zraven Božjega serca Jezusovega in zraven presvetega serca Marijinega denemo. Če bi to češčenje ne bilo katoliško, bi ga sveta cerkev ne bila potrdila. In zakaj bi to ne bilo spodobno, ker te tri osebe na zemlji so bile enega serca in enega duha, in tako zares prelepa podoba nevstvarjene Trojice. Zakaj bi toraj ne smeli skupaj častiti teh sere, ki so si toliko podobni? Tudi v sercu svetega Jožefa, kakor v presvetem

sercu Marije Device, so bili shranjeni veliki zakladi milosti Božje, polno preljube ponižnosti, polno vdanosti v voljo Božjo, polno deviške čistosti in polno prelepih čednosti, ktere naj serce vsacega kristjana zaljšajo. — Kako mikavno in posnemanja vredno je njegovo tiho, skrito življenje! Pri vsi njegovi posebni svetosti, pri vsi njegovi nezmerni moči pa ne najdemo nobenega djanja, ki bi v očeh sveta kako veljavo imelo. Kako lep spodbudljaj in zgled vsem, ki, naj si bodo v samostanu ali med svetom, hočejo s Kristusom v Bogu pred svetom skrito živeti.

Posnemajmo toraj prečisto serce svetega Jožefa v čednostih njegovega skritega življenja. To bo najlepše češčenje, in presvetemu sercu Marijinemu in Božjemu sercu Jezusovemu bomo zmiraj bolj podobni, toliko bolj podobni, kolikor resničnisi bomo častili prečisto serce našega svetega varha in patrona.

Morebiti — saj upati smemo — bo prišel čas, ko bo češčenje svetega Jožefa še bolj se razširilo, da bomo imeli tudi praznik imena in praznik prečistega serca svetega Jožefa, kakor imamo že praznike imena in serca Jezusa in njegove preblažene Matere Marije!

V Ameriki se prav lepo širi češčenje svetega Jožefa. Ena sama družba svetega Jožefa šteje štiri sto tisoč udov. Velik dobrotnik revnim zapuščenim, gospod Drumgoole, je s pripomočjo te slavne družbe v Novem Jorku dozidal velikansko pribežališče za zapuščene dečke, ki ima deset nadstropij. Nadškofov koadjutor (pomožni škof) Korigana ga je blagoslovil 7. vel. travna 1882. Sveti Oče Leon XIII. so poslali svoj blagoslov vstavnikom te lepe naprave.

III.

Redovi, svetemu Jožefu posvečeni.

I. Sveti Jožef je prelep zgled vsem redovnikom.

Sveti Jožef je posebno čudovit svetnik. Za Marijo, nebeško kraljico, ni v nebesih nobenega tako čudovitega svetnika, kakor je sveti Jožef. In to ne more drugače biti; saj je bil le en sam rednik Kristusov. Ta je bil sveti Jožef. Karkoli je lepega, zlahtnega, hvale in časti vrednega, veličastnega in popolnega, vse se lahko njemu prilastuje. Kar je Jezus, njegov Božji rejenec, nekdanj o Natanaelu rekel, se po vsi pravici lahko na Jožefa oberne: „Glej, to je pravi Izraelec, v katerem ni zvijače. (Jan. 1, 47.) V njem ni laži ne golufije, njegove misli se strinjajo z njegovimi besedami in z njegovim djanjem.

Še več. Sveti Jožef je bil pravi, najpopolnši redovnik. V njem ni bilo nič nerednega, hinavskega. On je prelep zgled redovnikom. Saj je imel vse čednosti redovnikov.

Vsem je znano, da je sveti Jožef imel čednosti, ktere so v samostanski obljudi. Že mali šolarji vedo, da sveti Jožef je ljubil uboštvo, da je bil zares reven, saj je bil rednik tistega otroka, ki je bil v zapuščenem hlevu v največi revščini rojen. Jezus nam je hotel dati zgled revščine, zato ni hotel bogatega očeta.

Vsak šolarček tudi ve, kako urno, kako natanjko je spolnoval sveti Jožef vsako povelje Božje. On je hitro ubogal, akoravno ni spoznal skrivnosti Jezusovega včlovečenja, akoravno ni razumel, zakaj naj Sin vsegamogočnega Boga pred slabim Herodom beži.

Kdo bi ne bil prepričan, da sveti Jožef je bil prečudno čist, da je bil vreden ženin najčistejši zmed vseh devic?

Uboštvo, devištvo in pokorščina so pa ravno tiste stopnje na lestvici, po kateri naj redovniki proti nebesom gredo. Med temi poglavitnimi stopinjami je še mnogo drugih stopinj, to je, več drugih potrebnih čednosti, za ktere se morajo redovniki prizadevati. In vse te čednosti ima sveti Jožef. Zmed vseh naj oziroma na redovnike, omenim le: 1. Kako vneto je on slavo Božjo prepeval, in 2. kako natanjko se je deržal svojega vodila, zapovedi Gospodove.

1. Vsak redovnik mora slavo Božjo prepevati. Sveti Benedikt je imenoval to delo „delo Božje“. Redovniki to opravilo zdaj imenujejo „officium“, svetni mašniki pravijo „brevir“, korarji imajo svoj „kor“, nelatinci mu pravijo „dnevnic“.

Kakšne ali ktere molitve je pač sveti Jožef v slavo Božjo opravljal? Kakšne dnevnice je on imel? Jaz mislim, da je on prepeval in molil ravno te Davidove psalme, ktere imamo še dandanašnji v vseh „brevirjih“. On je svoje molitve, hvalnice in predglasja vzel iz svetega pisma stare zaveze, ktere še zdaj vsi mašniki in redovniki imajo. Saj je vsak Izraelec si izbral iz svetega pisma, zlasti iz Davidovih psalmov svoje hvalne, zahvalne, prosivne in spokorne molitve. Kdor je hotel Boga prositi odpuščenja svojih grehov, molil je spokorne Davidove psalme, ktere je David v svoji stiski zložil. Ako je popotoval o praznikih v Jeruzalemski tempelj, prepeval je posebne psalme, ki so jim rekli stopniške psalme. Sveta cer-

kev od nekdaj ravno tako dela; pri vsi svoji modrosti nima lepšega ali svetjšega, kakor so Davidovi psalmi.

Kot pravi Izraelec tudi sveti Jožef ni drugače delal, ko je slavo Božjo prepevati hotel. Njegove dnevnicke so bile toraj po vsem tiste in take, kakoršne še dandanes imamo.

Lahko pa si mislimo, da nikoli noben redovnik ni tako natanjko posnemal kraljevega pevca Davida v hvaljenji Boga — v svojih dnevnicah — kakor ravno sv. Jožef.

Kolikokrat je pa David prepeval slavo Božjo? On sam pravi: „Sedemkrat na dan te hvalim zavoljo sodb tvoje pravice“. (118, 164.) In spet pravi: „O polnoči vstajam, tebe hvalit.“ (118, 62.) „O moj Bog, moj Bog! s svitom vred čujem k tebi“, zopet kliče. (Ps. 62, 2.) David nas opominja: „Po noči povzdiguje svoje roke proti svetišču in hvalite Gospoda!“ (Ps. 133, 2.)

Gotovo je sveti Jožef za svojim kraljevim pradedom molil, in ne le z jezikom, tudi v djanji ga je posnemal. Ako bi sveti Jožef ne bil po noči vstajal, ne bil bi sedemkrat na dan, zjutraj zgodaj in zvečer pozno svojih molitev opravljal; bi njegovo življenje se ne strinjalo z njegovimi besedami, potem bi ne bil pravi Izraelec, v katerem se zunanje z znotranjim, djanje z besedo, roke in jezik s srcem popolnoma vjema.

Sedemkrat na dan, si moramo misliti, je Jožef pretergal svoje delo, da je s svojim učencem, s svojim Božjim rejencem, prepeval Davidove psalme. Sedemkrat na dan je pretergal molčanje, da je z Marijo slavil in hvalil Boga za prejete dobrote s prepevanjem Davidovih pesem. Tako je delal doma v mali Nazareški hišici; tako, kedarkoli je romal o zapovedanih praznikih v Jeruzalemski tempelj.

Ko se je sveti Jožef namenil, da je s svojim nebeškim rejencem in s svojo

prečisto nevesto v Jeruzalem popotoval, o s kolikim veseljem je pričel tretji stopnički psalm: „Veselim se tega, kar mi pravijo: V Gospodovo hišo pojdemo!“ (Ps. 121, 1.) Pri prvih besedah tega psalma je bil ves vnet, ves zamaknjen, kot pravi Izraelec je bil rad v hiši Božji, v pred dvorih Sijonskih.

Mar toraj redovnik sv. Jožef ni bil zvest z ozirom na prepevanje slave Božje? Tudi mi sedemkrat na dan pretergajmo svoje, če tudi potrebno delo in s svetim Jožefom se ozrimo proti nebu. Podajmo se saj v duhu sedemkrat na dan v hišo Gospodovo, v pred dvore Sijonske, gori v nebeški Jeruzalem. O da bi tudi mi vselej, kedar nas sveta cerkev ali kerščanska navada k molitvi kliče, s svetim Jožefom reči zamogli: „Veselim se tega, kar mi pravijo: V Gospodovo hišo pojdemo!“

2. Sveti Jožef je v svoji Nazareški hišici imel puščavico, samostan, in Gospodova postava mu je bila samostansko vodilo, tako, da ta samostan je zgled in ogledalo vsem poznejšim samostanom.

To se bo morebiti komu zopet novo zdelo, ker še ni slišal nič od Nazareškega samostana in še ni nikoli slišal, da bi bil sveti Jožef samotarec. In vendar jaz to-le terdim. — Kaj pa je samostan? Samostan imenujemo hišo, v kateri njeni prebivalci revno in deviško živijo in so zavoljo Boga enemu izmed sebe popolno pokorni in se za te tri čednosti, za uboštvo, devištvo in vedno pokorščino pod duhovnim poglavarjem z obljubo zavežejo. Zdaj pa pogledajmo v Nazareški samostan svetega Jožefa. Kaj vidimo tam? Največe uboštvo, nebeško čistost in prečudno pokorščino. In komu so bili ti samotarci pokorni? Svetemu Jožefu. On je bil opat, superior ali gvardijan, kakor ga že imenovati hočeš. Marija in Jezus sta ga nagovarjala: Častiti oče. V tem samostanu pa sveti Jožef ni bil le poglavar ali opat,

on je bil vse. Oskerboval je vse službe, imenitne in priproste, pa vse je popolnoma opravljal. On je bil vratar in ključar, on je preskerbel mizo in obleko, on je bil dervar in tesar, on je učil in naprej molil, on je bil vse.

Ker je bil v pravem pomenu „pravičen“, bil je tako ljubeznjiv, da je vsa težka dela sam prevzel, bil je toliko ponižen, da je najslabša opravila sebi odločil, bil je toliko previden, da ni nebeškemu Detetu ali svoji deviški nevesti nikdar kaj utrudljivega prepustil. On je pustil Dete pri Materi in je večidel sam vse opravljal. Ko je pa videl in spoznal, kako je mladeneč Jezus, dvanajst let star, v Jeruzalemskem tempelju svojo nebeško, prečudno modrost razodeval, se mu je ponižno podvergel kot svojemu učeniku in vodniku, in on, doslej najskerbnejši oče, najboljši vodnik, postal je najubogljiviši novinec, najboljši in najponižnejši učenec Gospodov. Vse to nas prepriča, da sveti Jožef je neskončno ljubil postavo Gospodovo, ki mu je bila nesprenminljivo pravilo. Kdor ne ljubi resnično redovnega pravila, ne bo nikdar dober poglavar, ne dober ključar, ne dober vratar. Mar li niso tisti najboljši samotarci, kateri redovno pravilo resnično ljubijo? Jaz menim tisti, kateri redovno pravilo res ljubijo, to je, kateri imajo radi, da se ne spolnuje njihova lastna volja, ampak kateri se dajo po pravilu lepo voditi, kakor slepi nima rad, ako ga samera pustiš, ampak mu je ljubo in prijetno, da ga drugi vodi in mu pot kaže. Redovno pravilo ljubiti, se pravi, isto spólnovati ne tlačansko ali hlapčevsko, ampak veselo in otroško, je spolnovati ne kakor stroj ali brez glave, ampak pametno, če tudi s popolno pokorščino, ne le po čerki, ampak po duhu in v resnici.

Sveti Jožef je to ljubezen do pravila vsaki dan razodeval v svoji molitvi Da-

vidovih psalmov. Če tudi nam sveto pismo ne pove, vendar smemo misliti, da je sveti Jožef, vsaki dan morebiti, molil in pel tisti psalm, kterega je kraljevi pevec kot slavno pesem na postavo Gospodovo zložil in kterega še današnji dan vsem duhovnikom v duhovnih urah vsaki dan moliti ukazuje. Ta dolgi psalm (118) prepeva posebno ljubeznjivost postave Božje. Ko je sveti Jožef ta psalm prepeval, razodeval lje svojo veliko ljubezen do postave Gospodove. Tako je bil pravi Izraelec, v katerem ni bilo nobene zvijače.

Le poslušaj, kako je molil. „Pota tvojih spričevanj se veselim, kakor vseh zakladov.“ (Ps. 118, 14.) „Veselim se tvojih besed, kakor on, ki veliko ropa najde.“ (118, 162.) „Bolji mi je postava tvojih ust, kakor tisoči zlata in srebra.“ (72.) „O Gospod, ljubim tvoje zapovedi. Moja duša hrani tvoja spričevanja in jih močno ljubi.“ (118, 166, 167.) „Tvoja spričevanja so veselje mojega serca.“ (111.) „In povzdigoval bom svoje roke k tvojim zapovedim, ki jih ljubim, in vabil se bom v tvojih postavah.“ (48.) Ko je tako molil, je tudi v svojem sercu tako mislil. To je posebno razodeval, ko je s kraljevim prerokom pobožno molil: „Kako sladke so tvoje besede mojemu gerlu, bolj ko med mojim ustam!“ (103.) O da bi pač vsi redovniki in redovnice tako molili!

Kdor pa svoje redovno pravilo tako ljubi, kakor sv. Jožef, njemu se bo to na obrazu bralo, kedar se mu kaj zapove. Obraz resničnega redovnika se razjasni, kakor da bi se mu cedil med v ustih, ne derži pa se kislo, kakor bi kis ali žolč požeral. Kar človek rad stori, stori vesel in urno. Zato naj bi posebno redovniki, pa vsi kristjani, svetega Jožefa prosili, da jim sprosi veliko ljubezen do pravil, svojemu stanu odločenih. Kolikor večja bo ta ljubezen v nas, toliko večje bo naše serce. Velikoserčni redovnik teče po

poti Gospodovi, maloserčni pa leze, kakor polž s svojo hišo, ktero komaj premika. Sveti Jožef je lahko rekel: „Poti tvojih zapovedi tečem, ko mi serce razširjaš.“ (Ps. 118, 32.)

Ker je pa sveti Jožef toliko ljubil postavo Gospodovo, je pač gotovo, da je vsako službo, majhno in veliko, zvesto opravljal. Ako nas toraj zadene kaj težavnega, naloži se nam težak, nevšečen posel, nimamo boljšega priprošnika, kakor je sveti Jožef. On ve vsaki posel in je vselej pripravljen, nam v vseh rečeh pomagati.

Sveti Jožef pa ni nobene službe odrekal, naj si bo težavna, zaničljiva ali še tako težka. Ničesa prositi, ničesa ne dobiti, pa nobeni službi hrepeneti, pa vsako voljno sprejeti, to je prelepo redovno pravilo, to je hvale vreden značaj vsacega redovnika.

Služba svetega Jožefa, kot poglavarja Nazareškega samostana, je bila tako velika, njegov posel, kot oskerbnik Sinu Božjemu, je bil tako visok in imeniten, da ni bilo nikdar nikjer tacega prednika. In vendar se ni sramoval ter je kot priprosti tesar tesaril in je navadna hišna opravila sam opravljal. Ravno v tem je bila njegova nezmerno velika čednost, da se je vsacega dela lotil. To je ravno vzrok, zakaj da si ga je sveta cerkev v splošnega patrona zvolila, in ga v vseh potrebah na pomoč kličemo. Ker je v Nazareški hišici vse skoz njegove roke šlo, opravlja tudi zdaj v nebesih službo splošnega hišnika in vesoljnega oskerbnika svete katoliške cerkve.

Sveti Jožef nas uči, kako zamoremo ob enem prav veliko storiti. So redovniki, pa tudi drugi, ki so obupljivi, nekako zmešani, ako morajo več služb opravljati. Bojé se, da bi onemogli. Taki premalo na Boga zaupajo. Sveti Jožef ni tako delal. On je bil vse vsem. Kdor

z Bogom nekako mešetuje, se ž njim pogoduje, kaže, da ima premalo zaupanja, pa še manj ljubezni do njega.

Zato naj bi posebno redovniki svetega Jožefa priserčno častili. On je najboljši pomočnik v časnih potrebah, pa tudi v dušnih bridkostih.

Naj bi vsi samostanski novinci svetega Jožefa v patrona si zvolili in se ž njim posvetovali, kedar jih gerdi skušnjavec moti, da bi morebiti samostan zapustili in se milemu jarmu Jezusovemu odtegniti hotli. Sveti Jožef jih bo poterdil, da bodo stanovitni ostali. Tudi pri molitvi vsakdanjih dnevníc jih bo misel na svetega Jožefa krepčala in pazljive ohranila. Kako dolgo v noč je on večkrat molil, kako pobožno je Davidove psalme prepeval!

Enkrat — Bog nam to dodeli! — bomo vsi prišli k svetemu Jožefu. Bližej njega pa bodo tisti, kateri bolj zvesto, bolj natančno, bolj vneto živijo po svojih pravilih in vodilih.

Zato vsaki dan ponavljajmo: „Tvoje postave (o Bog!) se bom vedno držal, vekomaj in vekomaj.“ (Ps. 118, 44.) „Tvoje postave bom premišljeval, tvojih besed ne bom pozabil.“ (16.) „Prisegel in sklenil sem, držati se tvojih pravičnih sodb.“ (106.)

2. Sestre svetega Jožefa.

Po Francoskem je več samostanov, v katerih so „sestre svetega Jožefa“. Tako namreč se imenujejo pobožne nune, ktere so si svetega Jožefa svojega posebnega patrona in varha zvolile. V Lijonu imajo svojo prvo ali glavno hišo. Začetnica te družbe je bila mati Saint Jean. V času nesrečne francoske prekucije — leta 1784 — ko so zdvijani neverci, kakor obsedeni, vse pokončati mislili, karkoli je bilo kerščanskega, so ti hudobneži pošteno ženo Saint Jean tudi v smert ob-

sodili. Ž njo so v temno ječo zavlekli še dve drugi nuni, sestro Terezijo in sestro Marto. Vesele so bile te lepe neveste Gospodove, da so za Jezusa terpele. Ko neko jutro pride rabelj v ječo k njim, jim divje zakliče: „Jutro velja vam!“ One pa veselo zakličejo: „Čast Bogu!“ Pripravljene so bile. Njene svetilnice so bile napolnjene, luč žive vere in svete ljubezni je v njih gorela. Radostno so pričakovale ženina, da gredo na ženitnino nebeškega Jagnjeta. Že so jih v vozu zaperte na morišče vlekli, kjer bi jim bili glave odsekali, ko so ravno zvedeli smert grozovitega rogovileža Robespiera. Smele so iz voza stopiti, in tako so bile rešene. Zdihnile so pa: „Oj, me nismo vredne, da bi bile za sveto vero umerle. Naši grehi so nam to veliko milost zabranili.“

Ta pobožna žena je po zadušeni prekuciji zbrala več bogoljubnih žen in devic pod varstvom svetega Jožefa, ki so ubogim bolnikom po bolnišnicah stregle. Kmalo so se toliko prikupile in tudi pomnožile, da so prevzele mnogo šol, tudi oskerbovanje jetnikov in zapuščenih otrok jim je bilo izročeno. V Lijonu imajo svojo prvo — odgojilno hišo. Zdaj imajo več samostanov. Celo v Indiji pomagajo gorečim misijonarjem. Tam učijo žensko mladino, kakor pri nas „šolske sestre“.

Druga družba sester svetega Jožefa se je vstanovila na gornjem Francoskem. Njen vstanovnik je bil M. Lebrun, dekan pri cerkvi svete Gere. Žalosten je bil, ko je videl, da deklitice ubogih ljudi v njegovi župniji nimajo nobene šole in rastejo brez potrebnega nauka. Fantiči so imeli svojo šolo, ktero so šolski bratje prav dobro oskerbovali, za deklice se ni nihče zmenil. Za silo so bile nektere žene najete, da so deklice v kerščanskem nauku saj nekoliko podučevale. Ali pri prvem svetem Obhajilu se je čutil velik

razložek. Ko so bili mladenči lepo in dobro podučeni, so uboge deklice le malo vedele.

Lebrun se je veliko prizadeval, da bi dobil nune, ki bi žensko mladost vsega potrebnega učile. Pa njegov trud je bil zastonj. Najel je toraj ptujo hišo in prigovarjal je tako dolgo, da so tri mlade osebe dobrih hiš prevzele nauk ubogih deklic ter so jih vsaki dan po eno uro kerščanski nauk učile. — Tri leta so bile revne deklice podučevane in pripravljene za prvo sveto Obhajilo. Prav dobro se je to učenje obneslo.

To je gorečega dušnega pastirja oserčilo in sklenil je, napraviti redno šolo za uboge deklice svoje župnije. Učiteljice so to z veseljem sprejele. Pogovorili so se in so izvolili v patrona in varha svetega Jožefa, kterega je gospod Lebrun posebno častil. Njega je svojim duhovnim hčeram v zgled in voditelja priporočil. Zato je to novo šolo pričel v praznik svetega Jožefa, 19. sušca 1835. Treba pa je bilo, da je to bogoljubno delo vterdil in da je neskušene učiteljice stanovitne in serčne ohranil. Pobožni mašnik jim je dal modro pravilo, ktero jih je napeljevalo k rednemu življenju in jih vnemalo v učenju revnih učenk.

Kmalo je šola svetega Jožefa obilni sad rodila. Treba je bilo večega prostora, ker deklice cele župnije so hitele v to dobro vredjeno šolo. To je trajalo devet let. Začetnik družbe je po teh skušnjah svojim duhovnim hčeram dal nova, primerna pravila, ktera je veliki škof iz Cambrai-a poterdil leta 1844.

Zdaj je dobil dekan Lebrun privolenje, da so njegove duhovne hčere smele nositi posebno obleko. Za prvo slovesno preoblečenje je odbral 28. dan malega travna 1844, ko so ravno obhajali praznik varstva svetega Jožefa.

Urno so se množile „sestre svetega Jožefa“ in zdaj oskerbujejo več šol. Sveti

Jožef jih podpira in jim pomaga v dušnih in telesnih potrebah.

Celo v vročo Afriko so se podale „sestre svetega Jožefa“, da tam Gospodovim misijonarjem pomagajo širiti pravo kerščansko omiko. V Kairi, Hartumu in Kordofanu imajo svoje nasebine.

3. Bratje svete družine.

V Segorbiji na Španjskem so se družili blagi, izobraženi možje in se „bratje svete družine“ imenujejo ter so si svetega Jožefa svojega posebnega varha zvolili. Prevzeli so nauk v začetnih in tudi v viših šolah. Vse svoje učenje stavijo na podlago kerščanskega nauka. Škof iz Segorbije je ustanovnik te družbe, ki šteje toliko udov, da lahko prevzamejo nauk po vseh Španjskih okrajinah, kamorkoli jih pokličejo.

„Bratje svete družine“ storijo navadne samostanske obljube uboštva, vednega devišstva in vedne pokorščine in kerščanske ljubezni. Oni nimajo nikakoršnih pripomočkov, nikakoršne denarne pomoči. Oni stavijo svoje zaupanje le v previdnost Božjo in na mogočno priprošnjo svetega Jožefa. Milost Božja je z njimi in oni storijo veliko dobrega.

4. Misijonarji svetega Jožefa.

Vsi redovi, naj se že kakorkoli imenujejo, so tudi častivci svetega Jožefa. Posebno pa ga častijo vsi misijonarji, in ko sebe in svoje misijone zročujejo preblazeni Devici in nebeški kraljici Mariji, ne pozabijo in ne opustijo, da si zvolijo tudi svetega Jožefa svojega varha in vodnika. In to po vsi pravici.

Saj je bil sveti Jožef prvi misijonar v službi Jezusa Kristusa in njegovega svetega evangelija. Še preden je bil Zveličar sveta iz Marije, preblazene Device, rojen, peljal ga je sveti Jožef v Betlehem, ktero mesto je nebeški Oče svojemu

edinorojenemu Sinu v rojstni kraj na zemlji odločil. Sveti Jožef je visoko češčen Materi Božji prenočišča iskal.

Sveti Jožef je v svoji znajdljivi ljubezni in v svoji zadregi poiskal revno skalnato votlino novorojenemu Zveličarju, ko so mu vsako človeško stanovanje odrekli. On je ta zapuščen hlev, kolikor je mogel, posnažil in pripravil Gospodu nebes in zemlje in njegovi prečešчени Materi.

Tudi v ptujo deželo je šel sveti Jožef, kakor misijonar Najvikšega, ko je z Jezusom in z Marijo v Egipt bežal in je tam Jezusovo Ime razglasil, je Zveličarju stregel in ga zredil ter je marsikterega nevernika od nespametnega malikovanja k spoznanju pravega Boga pripeljal.

Ako beremo v misijonskih sporočilih, kako misijonarji živijo in delajo, koliko si pritergujejo in koliko pomanjkanja terpijo po ptujih, pustih in neobdelanih deželah, ako beremo, kako revni so ljudje in kakšne so v začetku spreobrnjenja njihove cerkve, spominjamo se na Betlehemijski hlev in na bivanje svete družine v Egiptu. Mar niso oznanovalci svete vere med neverniki podobni svetemu Jožefu, redniku Kristusovemu? Tudi misijonarji večkrat ne morejo boljšega stanovišča preskerbeti Božjemu Zveličarju v Zakramentu svetega Rešnjega Telesa. V revnih, zapuščenih, lesenih uticah, v skalnatih votlinah, včasih tudi v nesnažnih hlevih prenočijo s svojim Jezusom. O kolikokrat se morajo z Najsvetejšim skriti in bežati pred zalezovanjem nevernih mogočnjakov! In serca ubogih divjakov, ktere goreči misijonarji za Kristusa pripravljajo, mar niso podobna tempeljnu brez vse lepote, brez luči in brez gorkote?

Sveti Jožef je varh in patron katoliški cerkvi. Kakor pa sveta cerkev v svoji materni ljubezni najbolj želi, da bi si kolikor le mogoče veliko otrok pridobila, tako hrepeni tudi očetovsko serce

svetega Jožefa po razsvetljenji ubogih in zapuščenih nevernikov. Zato je čisto naravno, da so v varstvo svetega Jožefa zročeni vsi misijoni, ki toliko nevernikom luč svete vere prižgejo. Resnično je, da se današnje dni oznanjenje svetega evangelija s češčenjem svetega Jožefa enako širi, ali morebiti se ravno zato toliko nevernikov spreoberne, ker se škofje in mašniki pod varstvom in z blagoslovom svetega Jožefa med nevernike podajajo, da jih k resnici svete vere pripeljejo.

Zaupanje, katero misijonarji in njihovi spreobrnjenci v svetega Jožefa stavijo, je pa tudi tako priserčno in neomahljivo, da ga milostljivo serce tega imenitnega svetnika in mogočnega priprošnika mora spolniti. V največi sili, brez vse pomoči, se zaupljivo obračajo na svojega varha, na Božjega rednika. Njegova pomoč je gotova. Pod vidnim varstvom svetega tesarja zidajo veličastne cerkve, mnogotere šole in razne sirotišnice.

Najvišo stopnjo je doseglo češčenje svetega Jožefa v Ameriki. Že v začetku so misijonarji s sveto vero gojili tudi to lepo češčenje. Pervi cerkveni zbor v Meksiki leta 1555. je zvolil svetega Jožefa v patrona meksikanski cerkvi in je sklenil, da naj se praznik svetega Jožefa slovesno obhaja. Tretji zbor je sklenil za praznik varstva svetega Jožefa posebno sveto mašo in duhovne molitve. Te sklepe je rimski papež poterdil. Skoraj po vseh meksikanskih cerkvah je navada, da sedem dni pred praznikom svete Terizije obhajajo slovesno Božjo službo na čast svetemu Jožefu, katerega je ta svetnica posebno častila. V več krajih imajo tudi čez leto slovesno službo Božjo na čast sedmeregga veselja in sedmere žalosti

svetega Jožefa. Veliko vernih prejema njemu na čast vsaki 19. dan slehernega mesca sveto obhajilo. Devetdnevnic pred prazniki svetega Jožefa so sploh v navadi. Skoraj vsaka hiša opravlja zvečer te molitve. Po večjih mestih napravijo 19. dan vsacega mesca slovesne procesije, pri katerih nosijo okinčano podobo svetega Jožefa, zraven pojejo pesmi njemu na čast in molijo sveti rožnivenec. Vsako mesto ima svojo cerkev, svetemu Jožefu posvečeno. Vsaka cerkev ima njegov altar, vsaka hiša njegovo podobo. Ime svetega Jožefa je tam tako splošno, kakor po Kranjskem ime Janez.

Najveličastnejše cerkve na čast svetemu Jožefu posvečene so v Ameriki. Nad sto velikih župnij časti svetega Jožefa svojega patrona. Sedem škofijskih cerkva je temu mogočnemu varhu posvečenih. Samostanov, raznoterih šol in bolnišnic in drugih cerkvenih zavodov nosi ime svetega Jožefa toliko, kolikor njih nosi ime njegove deviške neveste. Povsodi je češčenje Matere Božje sklenjeno s češčenjem svetega Jezusovega rednika.

Ko redovi z vso vnemo pospešujejo češčenje svetega Jožefa, se bratje družbe svetega križa najraje imenujejo *Jožefiti*, ter se posebno ukvarjajo z izrejo moške mladine, sestre družbe svetega križa, *Marijanite*, izrejajo žensko mladost. Šolski bratje in šolske sestre v Ameriki storé toliko dobrega, da le Bog sam ve, koliko. Ti vsi množijo in širijo pri mladosti češčenje svetega Jožefa.

Ako človek bere, kako v Ameriki svetega Jožefa časté, se mu mora res milo storiti, da so Amerikanci v tem češčenju nam daleč naprej ušli, in jih bomo Evropejci komaj kdaj došli.

IX.

Prikazovanja Matere Božje.

„Od kod to meni, da pride *Mati* mojega Gospoda k meni?“

Luk. 1, 43.

O Marija!

reden začnem opisavati prikazovanja tvoja, obrnem se k tebi, o moja nebeška kraljica, o moja ljuba Mati! Saj ti si mi sprosila pri Bogu veliko milost, da me je Vsegamogočni še pri življenji ohranil in mi po hudi, smertni bolezni ljubo zdravje dodelil. Priserčno želim, saj tako dolgo še živeti, da z Božjo pomočjo končam, če tudi revno in zanikerno delo v večji počestčenje tvoje, o preblazena Devica Marija, in v počestčenje tvojega prečistega ženina, svetega Jožefa!

O Marija, sprejmi milostljivo tudi ta del v tvojo slavo in čast spisanih bukev! Prosi svetega Duha, naj razsvetli moj um, naj vodi mojo roko in mojo pero, zlasti še, naj vname moje revno, toliko nestanovitno serce, da v resnični, sveti ljubezni do tebe gori!

Nadaljevati hočem to pisanje in v teh bukvah želim omeniti prečudnih dogodkov, ktere — o Marija! — nam spričujejo tvojo materno ljubezen do nas, zapuščenih Evinih otrok, pa nam dokazujejo tudi neskončno veliko moč tvoje priprošnje pri Bogu. Oj, da bi pri popisovanji tvojih prikazni me napolnil tvoj presveti duh, da bi jaz prvi bil, kteremu bi te bukve v časno in večno življenje teknile!

Prikazovanja Matere Božje od začetka kerščanstva do današnjih dni.

oživeli smo čudne čase. Tako marsikdo pravi. — Res so današnji časi velikanski v najdbah, ktere moramo vsi občudovati, pa so tudi velikanski časi

v hudem, in vendar tudi v dobrem. Na duhovnem polji pobožnega kristjana posebno zanimiva, ko sliši, da nevidno, čeznatorno stopa v dotiko s človekom. Čez-

naturno prikazovanje se v zadnjih desetletjih eno za drugim versti, na to sledi mnogotero prerokovanje in čudno ozdravljenje brez števila nadložnih ljudi. Take nenavadne dogodbe cele dežele prebudijo, celi kraji se vzdignejo in hitijo v trumah na mesto čudnih prikazni. V najdaljnih kotih zbudi tak glas splošno zanimanje. Po časopisih, ki vso zemljo obmrežijo, vname se živa vojska, je li nova prikazen resnična ali je le slepilo. Celo visoka deželna oblast se vzdigne, policija in sodnije se vkvarjajo s tem in na vso stran pregledujejo in ojstro preiskujejo. Velikokrat bi človeški modrijani radi zabranili in uničili veljavo takih čudnih prikazovanj, ali ravno s svojim modrovanjem in s svojim trdovratnim vstavljanjem jo pospešujejo. Ako te nenavadne dogodbe premišljujemo, vidimo, da so večidel prikazovanja naše ljube Matere Božje. Ravno to je nagib, da jih katoliški kristjan ljubi in urno za resnične ima, ko jih neverni svet zaničuje in zaničljivo zasmehuje. Marija — to sladko ime — je vernemu sereu polno tolažbe in veselja, je pa v spodtiklejšem zagrešenemu, nevernemu človeku. Katoliško ljudstvo rado veruje, da se je Mati Božja prikazala ter s tem vterjuje upanje, da bo usmiljeni Bog nove milosti po svoji preblaženi Materi delil.

Skušnja skoraj devetnajstih stoletij nam množi to upanje. Tako prikazovanje Matere Božje ni pravovernim nič novega. Vsaki čas ima svoja razodenja naše ljube Gospe. Ravno to večkratno občevanje Matere Božje z ljudmi daje njenemu češčenju tisto moč, tisto živost in priserčnost, ki je nevernim in krivovercem v spodtikljej, — hud tern v peti. Vsako novo Marijino prikazovanje tudi na novo spričuje, da preblažena Mati Gospodova ni kar navadna oseba, ki je skoraj pred devetnajst stoletij tu na zemlji živela. To

spričuje, da je prav, ako jo pravoverni visoko časté, njene čednosti slavé, se njene veličastva in njene velike moči veselé in skušajo materno skerb, katero kraljica nebeška nam, v tej solzni dolini zdihujočim, tako obilno skazuje.

V vseh časih je Marija pokazala, da je nam mila Mati in da njena priprošnja je mogočna. Kolikor bolj primerjamo razodenja današnjih dni z onimi davno pretečenih časov, toliko bolj in ložej bomo razumeli, toliko višej jih bomo cenili.

Preglejmo toraj prikazovanja in razodenja Matere Božje od prvih časov do današnjega dne, da bomo svojo nebeško kraljico toliko priserčneje častili in na njeno pomoč toliko bolj zaupali. Našteti želim le bolj imenitna razodenja, vse opisati ali jih le omeniti, to ni mogoče.

Kar bom preljubim Slovencem od prikazovanj naše ljube Matere Božje v te bukve zapisal, posneto je večidel iz „Herz-Mariä-Blüthen“ in iz prikazovanj in razodenj, ktere je popisal slavni Troješki častni kanonik Pavl Sausseret.

Nihče pa ni zavezan, te dogodbe verovati, ker niso verske resnice. Zapišem jih le kot dogodbe, ktere so se godile v času žive vere in priserčne ljubezni in ktere so pravoverni za resnične spoznali. Te dogodbe so veljavni možje zapisali, one so resnični dokazi, kako dobrotljivo in milostljivo se skazuje preblažena Devica Marija njim, kateri jo otroško ljubijo in jej zvesto služijo. Potem so te dogodbe pripravne, da vterjujejo pobožnost in zaupanje do presvete in visoko častite Matere našega Gospoda in Zveličarja v sereu tistih, ki te prigodbe verujejo.

Upam, da med vernimi Slovenci ni merzlih pa napuhnjenih duš, ki se bojé, da bi se na pomoč Božjo in na priprošnjo njegovih svetnikov preveč ne verovalo, ki s svojimi puhlimi možgani zani-

kujejo vse, kar jih opominja na priserčno zvezo, ki druží mertve z živimi. Takim in enakim ne popisujem sledečih dogodb.

Pišem pa za nje, ki željno in veselo sprejmejo vse, kar, zidano na poštene in pravične priče, skuša dokazati, da so nebesa s to zemljo ljubeznjivo in bratovsko sklenjena, da ni še poderta ali polomljena lestvica, katero je očak Jakob v skrivnostnih sanjah videl, in ktera, na zemljo vperta, je do nebes segla, in da po tej lestvici angelji Božji in svetniki nebeški vedno doli in gori hodijo, da večni Bog nas ubogih Evinih otrok ni pozabil, da angelji in svetniki večkrat popustijo svoja veličastna prebivališča, da nas obiščejo in nam svojo roko prijateljsko podajo in da se tudi Marija, nebeška in naša kraljica, iz svojega veličastva na to zemljo poda, ter se nekterim svojim služabnikom prikaže, ž njimi se pogovarja, jim razodeva skrivnosti, ktere zamorejo pozemeljski prebivalci le po čeznatornem potu zvedeti.

In taka prikazovanja, taka razodenja so tako stara, kakor je star človeški rod. Že prva stran svetega pisma nam pripoveduje, da se je našim pervim staršem Bog sam prikazal in da sta tudi prikazen angelja imela. Ravno to nam pripoveduje sveto pismo od tistih mož, ktere je Bog odločil, da so ohranili pravo vero v živega Boga. Noe, Abraham, Izak, Jakob so imeli prikazen Boga in njegovih svetih angeljev. Mojzes je gledal svojega Gospoda v gorečem germu, v podobí oblaka in v človeški podobi na Sinajski gori. V judovskem tempelju so videli pogosto prikazen Božjo. Velikokrat se je nad skrinjo zaveze prikazalo veličastvo Božje. K Cahariju, k Mariji, k Jožefu in k pastirjem so prišli angelji Gospodovi. V Kristusu Jezusu, Sinu Božjem, se je osebno prikazala dobrota in ljubezen Božja do nas. (I. Jan. 4, 9.)

Saj celo njegovo življenje tu na zemlji je polno nebeških prikazni. Aposteljni so bili večkrat z nebeškimi prikaznimi ovelsenjeni in poterjeni.

Verni kristjan toraj ne more tajiti prikazni Božjih in njegovih angeljev in svetnikov. Ako so bila taka prikazovanja nekdanj, zakaj bi ne bila mogoča tudi današnje dni?

Vprašanje pa se sili človeku: Ali Marija osebno stopi z nebes, da se kaže in pogovarja s človeškimi otroci? Saj imamo to pobožno vero, da je tudi njeno povečano telo z dušo vred v nebesih. Se li toraj telesno prikaže ljudem, kakor se je prikazoval Jezus Kristus po svojem vstajenji, da so se ga lahko dotaknili? — Nekteri cerkveni učeniki mislijo, da Mati Božja navadno ne stopi z nebes, ako ravno se zamore njeno častito spremeno telo, kakor duh, hitro in lahko, tudi na več krajih ob enem prikazati. Učeni bogoslovci so te misli, da Bog v svoji modrosti ne dela čudežev brez veljavnega uzroka in da Marija se navadno ne prikaže osebno, ampak le njena podoba, ali angelj v njeni podobi. To velja tudi od prikazni Zveličarja samega, ali od prikazni svetega Jožefa ali drugih svetnikov. Po tej misli tudi najlože razumemo, da se prikazni dotakniti ne moremo, da se vidi na stvareh, ki ž njo vred zginjajo in da ima prikazen razno podobo. Vendar nahajamo v življenji svetnikov več dogodb, ktere nas v véri poterjujejo, da se včasih Marija svojim zvestim služabnikom osebno, s svojim telesom prikaže. — To je potrebno, da imamo pred očmi, da marsikaj razumemo, kar bi se nam drugače neverjetno zdelo.

Začnimo toraj v večje počestčenje naše ljube Gospe in Matere Božje in v zagotovljenje svojega zveličanja s prikaznimi preblazene Device Marije v prvih stoletjih.

1. Svetemu Jakobu starejemu.

Kolikor nam zgodovinarji prvih časov pripovedujejo, je bil sveti apostelj Jakob stareji prvi med srečnimi, katerim se je Mati Gospodova prikazala. Zanesljive priče nam dokazujejo, da preblazena Devica Marija je svoja čudna prikazovanja svojega z nebeško slavo kronanega življenja pričela že, ko je še tukaj na zemlji živela.

Zmed vseh krajev cele zemlje je bila Španjska dežela odbrana, da je dobila prva to posebno milost, in sveti Jakob stareji, prvi apostelj tej deželi, je bil tako srečen, da ga je najpoprej Mati Božja prečudno obiskala.

Stari pisatelji imenujejo Španjsko najbolj katoliško kraljestvo. In ti nam pripovedujejo, da je sveti apostelj Jakob, sin Cebedejev, že dalje časa učil in oznanoval sveti evangelij po Španjskem, ker ta kraj je bil njemu odločen, ko so aposteljni po prejemu svetega Duha se razšli po svetu. Z vso vnemo je učil nebeški nauk križanega Jezusa, ali veselo oznanilo ni našlo sprejemljivih srec, vsejano seme Božje besede je revno kalilo in čisto malo duš je sv. Jakob pripeljal v Gospodov hlev.

To ga je hudo ožalilo. Po zgledu svojega nebeškega učenika je neki večer svoje učence zbral, ter jih je peljal na breg reke Ebro, kakor je nekaj šel Jezus s svojimi učenci v puščavi k reki Jordanu. Tukaj je sveti Jakob s svojimi molil in bridke solze točil.

Ko je bil v svojo sveto zdihovanje ves vtopljen, prikaže se mu preblazena Devica Marija. Angelji so jo spremljevali in nebeške pesmi so prepevali. Marmor-nati steber je bil blizu tam in Devica obstoji na njem ter si ga v podnožje izvoli. Ko jo sveti apostelj zagleda, pade pred njo na tla, jo ponižno počasti ter

jej potoži svojo veliko bridkost. Marija, tolažnica žalostnih, ga premilo oserčuje, njegovo zaupanje vterjuje ter mu obljubi svojo pomoč. Naroči mu pa tudi, naj postavi hišo Božjo na tem kraju in v tej hiši naj bo tudi steber, kateri je njej zdaj v podnožje. Pristavi pa tukaj tudi svoje prvo razodenje, da Španjska dežela jo bo posebno čistila in da ona bo ta del svete cerkve v svoje posebno, materno varstvo vzela. Ko je preblazena Devica Marija svetega Jakoba tako vterdila in oserčila, je zginila.

To je začetek po vsem svetu znane, imenitne Božje poti, ki jo imenujejo: „Naša ljuba Gospa pri stebru“ v Sagrasi.

Slavni častivec Matere Božje, oče Poire, pravi: „Dobro vem, da marsikteri učenjak bo nad to prigodbo dvomil. Je pa vendar toliko veljavnih prijateljev, ki trdijo resnico tega, da bi prav bilo nespametno, njihovos pričevanje brez uzrokov zavreči.“

Nekteri tudi pišejo, da je preblazeno Devico spremil sveti Janez evangelist, kteremu je Gospod na križu umirajoč svojo ljubo Mater izročil in ki je bil njen zvest spremljevalec. Tudi pravijo, da sta bila Marija in sveti Janez več dni pri svetem Jakobu, preden sta se v angeljski družbi nazaj v Jeruzalem podala. (Bosius, lib. 9. Canisius, lib. 5. Spinellus cap. 29.)

2. Aposteljnóm.

To prigodbo nam popiše oče Poire v svojih lepih bukvah, ktere imenuje: „Trojna krona Marijina.“ On pravi: Prav in spodobno je, da so aposteljni služabniki, učenci, prijatelji, ljubljene bratje našega Zveličarja in najstarejši sinovi Marijini, zavoljo svoje vneme do Jezusa in zavoljo svoje otroške ljubezni do njegove svete Matere bili oplášeni in razveseljeni s prikazovanjem preblazene Device

na zemlji, kmalo, ko se je preselila in je bila vzeta v prebivališče zveličanih. Saj so jej aposteljni po vnebohodu njenega Sina s toliko skerbjo stregli, so jo toliko spoštovali in čistili, so njen pokop, njen grob, njene svetinje v toliki časti imeli, da so si prislužili nekako pravico, da se prepričajo Marijine slave v nebesih, pa tudi blaženega spomina, v katerem jih je Mati Božja zavoljo njihove ljubezni in vdanosti imela.

S to prikaznijo je pa tudi že potejena resnica, da Marija, povzdignjena k časti kraljice nebeške, svojih otrok na zemlji ni pozabila.

Zgodilo se je, pravi izročilo, da so prišli vsi aposteljni v Jeruzalem, da bi pri smerti svoje Božje Matere in učiteljice zraven bili. Ko so se pa iz Gece mane v hišo svete večerje vernili in so, tretji dan po tej blaženi vernitvi, zbrani svete obrede opravljali, prikaže se jim Mati Božja, obdana s svetlobo in slavo, sredi med njimi. Veselje in začudenje jih napolni. V tej nepričakovani radosti vsi zdihnejo z enim glasom: „Panagia Deipara, adjuva nos! — Presveta Mati Božja, pomagaj nam!“ Polna milosti in polna nebeškega veličastva jim odgovori: „Vedno bom pri vas!“

Ko je naša ljuba Gospa postala kraljica nebes in zemlje in jo je nebeško kraljestvo njenega Božjega Sina pozdravilo svojo Gospo, bilo je zares ljubeznjivo in prav, da je ona to veselo oznailo razodela svetim aposteljnem poprej, kakor drugim ljudem. Saj je tudi Jezus Kristus po svojem častitem vstajenji ravno tako storil, ter je, preden je nazaj k svojemu nebeškemu Očetu se podal, aposteljnem naznanil svojo najvišjo oblast in je obljubil, da bo vedno ostal pri njih in pri vseh, ki bodo za njim hodili in po njegovem nauku živeli. (Dreifache Krone.)

3. Pobožni ženi na Francoskem.

Od apostoljskih časov skoraj dve sto let naprej ne vemo nič od prikazovanj Matere Božje. Da bi tako dolgo nebeška kraljica se nič ne zmenila za svoje pozemeljske častivce, ne smemo in ne moremo misliti. Kraljica mučenikov ni mogla zapustiti svojih zvestih vojakov v najhujšem boju, v času prestrašnih skušenj! Ne moremo verjeti, da bi se ne bila nikdar prikazala o času grozovitega preganjanja, ko je skoraj slehernemu kristjanu bila mučeniška smert napovedana, ko so sveti kerst mnogi prejeli po ječah, na tezavnicah, na gorečih germadah ali v svoji kervi, ko so jih divje zveri tergale. Ne moremo si misliti, da ne bi bila na pomoč prišla kraljica nebeška, ko so zvesti učenci Gospodovi se hrabro vojskovali, kakor pride in prehodi skerbni vojskovodja vse verste zvestih vojakov, da jih vterduje in oserčuje. Ko so se Makabejci z ljutim Antiohom in Heliodorom vojskovali, poslal jim je Gospod Bog v vidni podobi svoje angelje na pomoč, in Marija naj bi bila pozabila tiste, ki so za vero v njenega Božjega Sina svojo kri in svoje življenje dali, ko je v poznejših stoletjih se vendar tolikrat pokazala?

Tega nikakor ne moremo misliti. Celo verjeti smemo, da se je preblažena Devica tiste hude čase večkrat prikazala in bolj razodevala skrivnosti nebeške, kakor kateri drugi čas. Ali takratna prikazovanja so ostala skrivnost tistim srečnim dušam, ktere so jih videle. Mučeniki so trpeli in umerli, ki niso popisovali zgodbe svojega častitega boja. Kdo se bo tedaj čudil, da iz prvih časov nimamo znamenovitih Marijinih prikazovanj? Gotovo pa se je nebeška Mati svojim ljubljenim in zvestim otrokom večkrat prikazovala, Bog pa ni pripustil, da bi te zgodbe do nas prišle.

Še le v tretjem stoletji imamo zaznamovano, da se je preblažena Devica zopet prikazala. To prikazen je imela pobožna žena na Francoskem, blizu mesta Puy, kjer je še današnje dni imenitna Božja pot. Ženi je bilo Avrelija ime. Ta žena je bila veliko let bolna. V spanji jej Marija naroči, naj gre prej ko prej na goro Anic, kjer je že prvi škof tega kraja ogradil kraj, za hišo Božjo odločen. Mati Božja pa je pobožni ženi zagotovila, da bo na tej gori svoje zdravje zopet dobila. Njena družina jo je nesla na goro, ker sama ni mogla hoditi. Ko jo prinesejo proti večeru na omenjeni kraj, vsede se vtrujena na kamen in zadremlje. Proti polnoči jo premilo-lepi glasovi zbudijo. Avrelija zagleda prečudno bliščobo in prikaže se Marija, katero spremljata dva kerdela, eno lepše od drugega. V eni versti so bili angelji, v drugi nedolžne device. Nebeška kraljica se bliža bolni Avreliji ter jo ljubeznjivo tako ogovori: „Zdaj, moja ljuba hči, si ozdravljena! Pojdi pa in povej mojemu služabniku Evodiju, naj mi na tem kraju postavi novo cerkev, v kateri me bodo verni častili in tu bom zdravje bolnikom in tolažnica žalostnim.“

Pobožna Avrelija se svoji nebeški dobrotnici zahvali in zdrava in vesela poišče škofa Evodija ter mu pove, kako jo je preblažena Devica ozdravela, pa mu tudi sporoči povelje Matere Božje, da naj v njeno česčenje sezida cerkev na gori Anic. Sveti pastir je bil neizrečeno vesel tega sporočila. Ali previden in moder mož, v strahu, da bi oče laži kacega slepila ne počel, naznani svoji čedi tridnevni post, potem še le se poda s svojo duhovščino in z ljudstvom na omenjeno goro. In glej čudo! V največi poletni vročini je bil kraj s snegom pobeljen.

Pa še to očitno znamenje Božje volje ni škofa pripravilo, da bi se bil takoj

dela lotil. Bog mu je poslal še angelja, ki ga je na zidanje nove cerkve opomnil. Vendar je vestni škof hotel še z rimskim papežem poprej se posvetovati, njegovo sodbo zaslišati in ga pomoči prositi. Zato se je napotil v Rim, kjer je takrat sveto cerkev vladal papež sveti Kalikst.

Poglavar svete cerkve je po Božjem razodenju vse že vedel, preden je škof Evodij prišel v Rim. Z veliko častjo je sprejel svetega škofa. Ko je bilo vse dognano, mu je sveti oče pridružil svetega Skrutarija, kterega je postavil apostolskega misijonarja celi francoski deželi. Podaril jima je papež Kalikst pri odhodu imenitnih in predragih svetinj za novo cerkev.

Ko je sveti Evodij nazaj priromal, lotil se je urno velikanskega dela, da bi nebeški kraljici postavil spodoben tempelj. Med težavnim delom se je Mati Božja večkrat prikazala ter delavcem serčnost in sveto vnemo dajala.

Ko je bilo delo dokončano, sklenila sta oba škofa, da hočeta zopet v Rimsko mesto popotovati, da bi si pri sv. očetu sprosila privoljenje, da smeta to novo Marijino cerkev posvetiti.

Ali komaj se na dolgo pot podasta, srečata ju dva častita starčeka, belo oblečena, posebno častitljiva. Škof Evodij ju pozdravi ter vpraša, kam da gresta. Ona pripovedujeta, da prideta z Rima od svetega očeta papeža, kateri ju je poslal k škofu Evodiju in Skrutarju s poročilom, naj bosta gledé posvečenja nove cerkve Matere Božje brez vse skerbi, ker cerkev so že posvetili angelji, kterim je Bog sam to sveto delo odločil. Neznana romarja sta škofom izročila dve skrinjici svetinj, ktere naj bosa v novo cerkev neseta. Ko sta škofa te svetinje z radostjo sprejela, jima ptuja starčeka še naznanita: „Ne mislita, da bi bilo to kako slepilo. V znamenje, da sva resnico govo-

čila, bota pri svojem prihodu k novi cerkvi dobila cerkvena vrata tako zaperta, kakor sta jih pri svojem odhodu zaklenila. Čudno pa se bodo vrata sama odperla, zvonovi se bodo sami oglasili, in luči bodo prižgane brez človeške pomoči. Živ in neznan blišč bo vse zidanje napolnil, in na altarji bota našla sled maziljenja s sveto krizmo.“

In zdaj zgineta ptuja popotnika. Sveti Evodij in njegov pomočnik Skrutarij sta vse tako našla, kakor sta jima pravila prečudna moža. Sveti škof napove veliko slovesnost in hvali in časti s svojo čedo Boga in njegovo preblaženo Mater.

Dvoje je pri tej prigodbi posebno imenitno. Pervo je visoko češčenje in sveta podložnost, katero so škofje že takrat apostoljskemu sedežu skazovali. Drugič pa moramo občudovati veliko previdnost, katero je imel sveti Evodij, da se je zagotovil resnice tega, kar mu je pobožna Avrelija pripovedovala od prikazni Matere Božje in njenega naročila. (Negotium Saecul. Maria, Courcier.)

4. Svetemu Gregorju, čudodelniku.

Veliko svetnikov je Gregorjev. Temu svetemu Gregorju so dali priimek „čudodelni“, ker je mnogo čudežev storil, celo hrib je premaknil. On je bil res prelepa luč svojemu času. V svojih mnogoterih spisih nam je zapustil spričevanja svoje žive vere, svoje vsestranske vednosti in svojega bistrega uma.

Zoper njegovo voljo so ga zvolili in postavili škofa v mestu, ki so mu rekli „Novacezareja“. Bil je učenec takrat slavnega bogoslovca Origena. Sveti Gregor je pa vedel, da se v Origenovih spisih, če tudi proti njegovi volji nabajajo nektare zmote, ker mnogo verskih vprašanj takrat sveta cerkev ni še do dobrega

določila, tudi je ravno v tistem času gerško modroslovje marsiktero zmešnjavo v Božje razodenje vsiljevalo.

Sveti Gregor, kot škof, je moral učiti čisto vero, silno se je bal, da ne bi kake besede prav obrnil, da bi tako sveta resnica kaj ne terpela.

Neki večer so ga take misli prav hudo nadlegovale. Priserčno je molil v tej svoji veliki bridkosti. In ko le dolgo v noč moli, ga zaspanec premaga. Zdajci zagleda pred seboj častitega starčka zares nebeške lepote in veličastva, ki je imel v svojem obnašanju in v svojem pogledu skoraj nekaj Božjega, njegov obraz je bil neizrečeno mil, vsa prikazen je bila velikanska.

Prestrašen vstane sveti Gregor in vpraša prikazen, kdo da je in kaj da hoče? Prikazen z mirno, pa rahlo besedo tolaži našega svetnika in mu razodene, da je od Boga poslan in da mu hoče pregnati oblake, kateri njegov um motijo, da ga hoče rešiti težav, katere ga nadlegujejo ter mu pomagati, da čisti nauk svete resnice prav spozna.

Te mile besede potolažijo Origenovega učenca. Njegovo serce je veselo, in ves strah zgine v svetem upanju in zaupljivo se ozre na govorečega čudnega starčka.

Prikazen pa stegne svojo roko, kakor s perstom na nekaj kazaje. Ko se Gregor ozre, kamor to čudno bitje kaže, zagleda drugo prikazen, ki ga vnovič iznenadi in preplaši. Zdaj pa je videl ženo, ki je s svojo lepoto, s svojo miloto in s svojim veličastvom vse ljudi preseгла. To bitje se mu je zdelo čeznatorno, zdelo se mu je, da ima več Božjega kakor človeškega nad seboj.

Sveti Gregor, ves prevzet od neznanega blišča, ki je to novo prikazen obseval, pobesi svoje oči in hude skušnjave vnovič tlačijo njegovega duha, da je ves

razburjen, kakor silna nevihta razburi morsko poveršje, da se grozovito vzdiguje in peni.

Vsa hiša je bila s prečudno svetlobo razsvetljena. Ko sveti Gregor tako preplašen stoji, reče nebeška Gospa čudnemu starčku: „Janez, razloži mojemu služabniku skrivnosti mojega Sina!“ In starček prične govoriti od vsega, kar je Gregorja vznemirjalo in mu vse dvomljive resnice s toliko natančnostjo pojasni, da je pozneje sveti Gregor skrivnost presvete Trojice tako razumno popisal, da je peti cerkveni zbor njegove besede v podlago svojih sklepov oziroma na presveto Trojico vzel.

Te prikazni ste bili preblazena Devica Marija in sveti Janez evangelist. Sveti Gregor je zapisal, kar je slišal, ter se je po tem nauku v svojih spisih in v svojih pridigah ravnal.

To prigodbo nam je zapisal sv. Gregor iz Nise. Njemu jo je lahko povedala sveta Marina, njegova babica ali stara mati, ki je pazljivo poslušala imenitne pridige svetega Gregorija čudodelnika in je bila zvesta ovčica njegove duhovne čede. (Baronius, tom. 2, Chronicon S. Deip. Neg. Saec.)

5. Svetemu Julijanu in sveti Bazilisi.

V začetku četrtega stoletja vidimo v sveti katoliški cerkvi junaštvo, kakoršnega le nenavadna pomoč Božja vzbuja, ktereга nadčloveška moč vzderžuje in ktero nad angelje povzdiguje nje, ki toliko moč in serčnost razodevajo. Nebeški duhovi, ki so brez telesa, sicer nimajo nikakoršnega boja s poželjivim mesom, pa tudi ne morejo doseči palme, ki je pripravljena zmagovalcem mesenih strasti in njenih nasitenj.

To so tiste prelepe duhovne zaveze, ktere le sveta serca oklepajo in za na-

turo in njeno poželjivost družega nimajo, kakor edino, da se ž njo bojujejo, ogenj pogasnejo, pšice skerhajo, strasti zatarejo, skušnjave premagajo in tako slavno zmagajo. To so tisti skrivnostni, angeljski zakoni, ktere sta pričela Marija in Jožef ter sta njim zgled zapustila, da v svetem zakonu, v veliko sterčenje nebes in zemlje, lilijo devištva tako čisto, tako neomadežano ohranijo, kar edino le zveličanski duhovi premorejo.

Živalski človek, kakor ga sveti Pavl imenuje, ne more misliti, da bi tako velikansko zatajevanje mogoče bilo. Njegovo telesno nagnjenje ga tako omreži, da ne more spoznati mogočnosti, moči in serčnosti, ktero duši zamore dati moč svete vere in milost Božja. On si ne more misliti čednosti, ktere sam nima in je ne pozna, kakor se lenuh ne zmeni za nenasičeno gnanje pridnega in delavnega človeka.

Tako sveto zavezo sta imela Julijan in sveta Bazilisa, ki sta živela konec tretjega in v začetku četrtega stoletja. Na prigovarjanje svoje žlahte izbere si mladenec Julijan po Božji volji v svojo nevesto mlado Baziliso, ki je, kakor on, zderžno živeti želela, ker čistost in nedolžnost je cenila nad vse dobre tega sveta. Vzajemno sta še pred zakonom sklenila, da hočeta kakor angelja živeti pod eno streho, pod enim jarmom. Svoje premoženje sta skupaj uživala, bila sta enega serca.

Ta velik dar bil je precej v začetku poplačan, ker se jima je Jezus že na dan njune poroke prikazal. Veliko zveličanih duhov ga je spremljevalo in kraj ženitovanja je bil napolnjen s presladko vonjavo lilij in žlahtnih cvetlic, akoravno je to v sredi zime bilo. Julijan in njegova čista nevesta sta videla tudi Marijo, Mater Gospodovo, ktero je spremljevala velika truma devic. Vsi gosti so videli, da

sta Jezus in Marija ženinu in nevesti dve zlati kroni na glavo djala in slišali so petje nebeških spremljevalcev, ki so peli: Zmage plačilo tebi, o Julijan! In device Marijine proti Bazilisi obrnjene glasno pejejo: Blažena si, ki si pozemeljsko poželjivost zavergla ter si gotovo pravico na nebeško veselje pridobila! Blažena si, ki si na zemlji deviško, čisto postelj si poiskala, tvoj kraj v nebesih bo veličasten, tvoja slava velika, tvoja krona svetla!

Sveta cerkev spozna in oznanuje dvojno zmago, katero sta si Julijan in Bazilisa pridobila, ko sta meso in rabeljna premagala. Deviška mučenika ju imenuje. (Negot. Saec. M. p. 66.)

6. Sveti Katarini.

Katarina je zares prelepo ime. Nekako sveto in presladko se vzdigne serce vsake kerščanske device, ki skuša v sredi zapeljivega sveta svojo nedolžnost neomadežano ohraniti, ko sliši to lepo ime, ker sveta Katarina je posebna patrona nedolžnih duš. Čiste neveste Jezusove jo visoko častijo, njej se rade priporočujejo ter jo imajo v zgled in mogočno varhinjo. Kdor ne vidi rad zares mične podobe, ktera nam pred oči stavi, kako Kristus na naročji svoje preblašene Matere prezali devici Katarini perstan zaročitve daje? Marsikdo pa morebiti ne ve, kako se je to godilo!

Sveta Katarina je bila hči blagih in premožnih staršev v Aleksandriji. Še le v odrastlih letih je prejela sveti kerst. Blagi značaj, zunanja lepota in nenavadna učenost so jo zaljšale, da je imela več imenitnih snubačev. Ali vsi so jej bili prerevni. Njena mati jej veliko prigo-varja, pa Katarina zahteva, da njen ženin mora biti ne le plemenitega stanu, lep in bogat, ampak on mora biti tudi

učen. Mati njena je veliko skerbela in terpela, ker Katarini noben ženin ni bil všeč.

Nekega dne se poda Katarina s svojo materjo iz mesta. V njegovi okolici je bilo takrat več puščavnikov. Aleksandrijke pridete do nekega samotarca. Stopili ste v njegovo puščavico. Mati Katarinina je po ženski navadi tožila puščavniku svojo hčerko, koliko se domišluje, da jej noben ženin ni dovoljen. Puščavnik, čeznatorno razsvetljen, obljubi ženina, ki ni le v vsem njej podoben, marveč visoko preseže njo in vse vstvarjene reči. Radovednost žene mlado Katarino, da bi takega ženina vendar rada videla. Bogoljubni puščavnik jej pokaže lepo podobo Matere Božje z nebeškim Detetom na naročji ter jej pravi, da to je podoba omenjenega ženina in njegove Matere. Pristavi pa še puščavnik, da bo oba osebno videla, ako bode verno molila k njima. In puščavnik jej podobo podeli.

Katarinino serce je čudno razvneto. Zvečer premišluje to podobo in zaspanec jo v tem premišljevanji premaga. V sanjah vidi Marijo in Jezusa. Zdelo se je Katarini, da preblašena Devica Marija vpraša Jezusa, kaj kaže na njo, če bi ne hotel te deklice za svojo nevesto? Jezus pa se nevoljno proč oberne in pravi, da mu ni zadosti lepa. To zaničevanje je Katarino živo presunilo, ker že je začela ljubiti Jezusa. Hudo ožaljena se prebudi. Urno gre in svoji materi vse pove, prosi jo, da poiščete zopet pobožnega puščavnika, Mati privoli in obedve greste do starega služabnika Božjega. Katarina mu na drobno razloži svoje sanje ter ga prosi, naj jej razloži, kaj da pomenijo. Pobožni mož pravi: „To pomeni, da tvoja duša je gnjusoba pred Gospodom, dokler svetega kersta ne prejmeš.“ Preserčne želje se v njej vnamejo, da bi skoraj prejela sveti kerst. Ko je bila zadostno

podučena v svetih resnicah, kerstil jo je puščavnik ter jo zagotovil, da odslej bo svojemu Božjemu ženinu dopadljiva.

Ko zopet premišluje in pobožno moli pred znano podobo in po daljni molitvi zaspi, vidi vnovič ravno tisto prikazen. Preblažena Devica in njen Božji Sin se prikazeta, zdaj svetlejša kakor solnce in veliko nebeških duhov je zraven. Zopet ponudi Božja Mati Jezusu Katarino v nevesto. In Gospod jo sprejme, ker zdaj mu je zadosti lepa, njega vsa vredna. Kerstna voda jej je odvzela vse madeže. Natakne jej skrivnostni perstan zaročitve, ktereга Katarina po prikazni na svojem perstu še ima. Zdaj je bila presrečna. Urno teče, vse to povedat svoji materi.

Odslej je gorela v ljubeznji do Jezusa, svojega nebeškega ženina. Spoznala je, da je vse posvetno minljiva nečimernost. Bila je zares najlepši biser svojega spola. Pridobila si je najvišje čednosti in že v življenji jo je pravični Bog s svojimi milostmi zares obsul. Njena smert je bila draga Bogu in ljudem. Angelji so njeno telo prenesli na Sinajsko goro, in kristjani so ga ondi našli konec sedmega stoletja. V nebesih je v prvi versti med Marijinimi spremljevalci in velikokrat je v družbi Marijini, ko nebeška kraljica obišče svoje ljubljence v tej solzni dolini. (Chron. S. D., Negot. Saec. M.)

7. Svetemu Nikolaju.

Ko se je Mati Božja deviški patroni, sveti Katarini, tako milo in ljubeznjivo skazala, ravno tisti čas je svojo materno ljubezen razodela tudi svetemu mladenču, ktereга pobožna moška mladost za svojega patrona ima in časti.

To je preblažena Devica Marija storila, da kerščanskim mladenčem ni treba zavidati svojih sester v Jezusu Kristusu. Kakor je patrona devic že na zemlji vži-

vala posebno ljubezen preblažene Device Marije, tako je ta nebeška kraljica skazovala posebne milosti imenitnemu svetniku, ktereга kerščanski mladenči po vsem svetu svojega priprošnika v nebesih častijo.

Sploh je znano, kako vneto se je poganjajal za čisto resnico svete vere sveti Nikolaj, škof v Miri. Arijeva kriva vera je to njegovo vnemo še bolj vžgala in bogokletstvo teh zaverženih je njegovo gorečnost do verhunca prignala. Skoraj se ni mogel vpokojiti, ko so krivoverci tajili Jezusovo Božjo natoro in so tako preblaženi Devici Mariji vzeli čast in ime Matere Božje.

Ker se je, še mlad, za čast Jezusovo in za čast njegove presvete Matere poganjajal, hotela sta Jezus in Marija to vdanost svojega zvestega in serčnega služabnika poplačati. Po noči se mu prikazeta. Jezus mu da z zlatom in z biseri bogato ozaljšane evangeljske bukve, Marija pa ga ogerne s škofovskim plaščem, ki mu „pallium“ pravijo. To je bilo razodenje časti, ktera ga čaka in s ktero sta hotela Jezus in Marija njegovo veliko vnemo za njuno slavo poplačati. Nekaj časa pozneje je bil Nikolaj v Miri za škofa prečudno izvoljen.

Kot škof je bil leta 325 pri splošnem cerkvenem zboru v mestu Niceja, kjer so zbrani cerkveni učeniki zaverгли novo Arijevo krivo vero. Nad tri sto škofov je bilo pri tem zboru. Ko sveti Nikolaj sliši, da nesrečni Arijanci Jezusu in Mariji dolžno čast jemljejo, ne more se premagati ter enemu, blizu njega stoječemu arijanskemu škofu dá zaušnico. Se ve da so krivoverci velik hrup zagnali in Nikolaja tožili. Tudi sveti zbor s to presilno vnemo Nikolajevo ni bil zadovoljen in kazen mu naložé, da nekaj časa ne sme nositi škofovskih znamenj — škofovske kape ali mitre in palija. Nikolaj

se mirno podverže pravični sodbi svojih sodnikov.

Ali preblazena Mati Božja ni pripustila, da bi njen zvesti častivec dalje časa bil tako ponižan.

Nekega dne je opravljal sveto mašo na čast preblazeni Devici in molil prav priserčno, da bil je zelo vžaljen, da ne more službe Božje obhajati z vsem škofovskim kinčem, ki ga je le zavoljo svoje gorečnosti za sveto vero zgubil, tedaj se mu prikaže zopet Marija, spremljana od dveh angeljev, katerih eden mu je dal škofovsko kapo na glavo, drugi pa ga je ogernil s škofovskim plaščem. Nekateri pa pišejo, da precej prvo noč po obsojenju mu je ta škofovska znamnja prinesla Marija sama, ker je milost imela z njegovim vžaljenjem. (Petr. Sanchez; Chron. S. D.; Negot. Saec. M. p. 68.)

8. Nekemu zidarju o časih cesarja Konstantina.

Čudeži so, bi rekel, podlaga pravi sveti veri. Tako vidimo, da je Jezus Kristus svoje nebeško poslanje poterdil s čudeži in na čudeže je postavil sveto cerkev, kakor na trdno skalo. Vsa svoja pota je zaznamoval s čudeži, sejati jih je, kakor seje sejavec svoje seme na svojo njivo. Dal jih je v podlago svojim evangeljskim naukom. Ko je svoje apostelje razposlal po svetu, da bi nadaljevali njegovo delo, jim je podelil tudi oblast, da so delali enake čudeže, kakor on sam. Čudeži nam razodevajo djanja Božja, in kjerkoli je kaj čeznatornega, vidi se roka Božja. V tem pomenu je rekel Kristus nevernim Judom: „Ako meni nočete verjeti, verjemite delom.“ (Jan. 10, 38.)

Zato je v prvih časih sv. cerkve toliko čudežev bilo. Ako bi vprašal, zakaj današnje dni Bog tako ne dela, kakor je delal

v začetku kerščanstva, reklo bi se vprašati, zakaj zidar verh visocega zvonika ne postavi toliko težkih kamnov, kakor v podlago njegovo. Takrat so bili čudeži potrebni, zato jih beremo na vsaki strani kerščanske zgodovine. Tudi tempeljni, v prvih časih postavljeni, imajo svoj začetek večidel v kakem čudežu ali v kateri prikazni, kar smo že v teh bukvah večkrat brali in še bomo.

Sveti Gregor Turonski nam pripoveduje, da je cesar Konstantin več imenitnih cerkvá na čast Materi Božji postavil po svojem zares obširnem cesarstvu. Eno je zidal tudi v Galiji. Odmenili so za to Marijino svetišče velikanske stebre, ktere so v kamnolomu obdelali. Ko pa stebre z velikim trudom spravijo na odmenjeni kraj, ne morejo jih po koncu vzdigniti. Več dni so se zastoj trudili.

Zidarski voditelj je bil v velikih skrbih, kaj če početi. Ko pa neko noč skerbno premišluje, kako naj bi vendar prezale stebre vzdignil, prikaže se mu preblazena Devica Marija in mu pravi: „Ne žaluj dalje, povedati ti hočem, kaj ti je storiti, da stebre vzdigneš.“ Potem mu pove, kako naj stroje postavi, kako vervi zapne in kako vse drugo vredi. Zraven pa pristavi: „Vzemi tri male šolarje, ker pri tem delu ne potrebuješ nikogar drugzega, ž njimi boš vse lahko storil, tega bodi prepričan.“

Ko se predrami, premišluje to čudno razodenje, in kakor mu je bilo naročeno, vse pripravi. Potem pokliče tri male otroke iz bližnje šole. Komaj da se lotijo odkazanega dela, začno se težki stebri vzdigovati. Vse ljudstvo je bilo priča, kako so trije majhni otroki dognali, kar poprej tisoč močnih rok ni premoglo.

Ta čudež nam spričuje, da je bila preblazena Devica sama, ktera je v srednjem veku slavne može z mislijo navdala, da so nebeški kraljici stavili tempeljne,

ktre moramo še zdaj vsi občudovati, in da jih je ona sama pri teh veličastnih stavbah podpirala. (Chron. S. D.; Negot. Saec. M.; Bor.)

9. Rimljanu Janezu in njegovi ženi in papežu Liberiju.

Veliko bolj znan je začetek veličastnega Marijinega tempelja v Rimskem mestu. Po Božji previdnosti je bilo Rimsko mesto zvoljeno v prvo, poglavitno mesto Jezusovega kraljestva na zemlji. Tudi Marija je temu novemu Jeruzalemu skazala svojo materno ljubezen.

Leta 363. si je nebeška kraljica zvolila, da je Rimu svojo naklonjenost s čudežem razodela.

Živel je takrat v Rimu mogočen patricij (mestni žlahtnik), znan zavoljo svojega velicega premoženja. Tudi žena njegova je bila ravno tako bogata. Enaka sta si bila po žlahtnem rodu, po lepih telesnih in dušnih lastnostih, bila sta dobrega, pobožnega serca. Eno veselje pa jima je manjkalo k časni sreči. Otrok nista imela, tudi vse upanje sta zgubila, da bi jih kdaj dobila.

V tej bridkosti in v skerbi, komu naj bi volila svoje obilno premoženje, da bi prav bilo, skleneta, vse svoje bogastvo preblaženi Devici Mariji podariti. Zato pobožno prosita, naj jima nebeška kraljica kako znamnje da, kako naj v njeno čast imetje obrneta.

Božja Mati usliši njuno prošnjo. Peti dan velicega serpana, ko je v Rimu navadno najbolj vroče, je po noči sneg zapadel, toda le po Eskvilinskem hribu. Tisto noč sta videla Janez in njegova žena, vsak za se, preblaženo Devico Marijo, ki njima naroči, naj z njenim varstvom, v njeno čast postavita cerkev na kraju, katerega bota v jutru s snegom po-

beljenega našla. Njene želje so, jima pristavi, da svoje premoženje v to obrneta.

Drugo jutro patricij Janez urno vstane, in gre papežu Liberiju naznaniti to čudno sporočilo nebeške kraljice. Sveti oče pove pobožnemu Rimljanu, da je tudi on imel enako prikazen in ravno tisto razodenje. On napove po Rimskem mestu splošno procesijo ter gre z duhovščino in ljudstvom na omenjeni kraj. Peli so med potjo pesmi in psalme. Našli so zares z debelim snegom pokriti prostor, kjer naj stoji Materi Božji posvečen tempelj. Pravijo, da se je v snegu poznal popolni obris, kakšno naj bo to Marijino svetišče.

Urno so se dela lotili. In zares veličastno cerkev sta postavila Janez in njegova žena. Imenovali so jo Liberijeva bazilika, ker je Liberij takrat sveto cerkev vladal. Tudi so jej rekli cerkev naše ljube Gospe snežnice, zavoljo čudeža s snegom. Pozneje so jo imenovali sveta Marija v jaslicah, ker v to cerkev so shranili jaslice, v ktere je bil položen naš Zveličar kot majhno dete. Te jaslice so še zdaj v prelepi kapeli te cerkve. Ker je pa v svetem mestu do osemdeset cerkvá Materi Božji posvečenih, ta pa je prva, še zavoljo svoje starosti, zavoljo svoje lepote in zavoljo mnogoterih prednosti in obilnih in predragih svojih svetinj, dali so jej ime: Sveta Marija večja.

Spomin posvečenja te prelepe Marijine cerkve še današnje dni obhajamo petega velicega serpana. (Brev. rom. 5. avg.; Chron. S. D.; Negot. Saec. M.)

10. Sveti Moniki.

Sveta Monika je bila mati svetega Avgušтина, slavnega cerkvenega učenika, ki se je v svojih učenih spisih toliko potegoval za pravice, prednosti in veliko mogočnost nebeške kraljice. Ta žena je

prelep zgled vsem ženam, vsem materam. Ona je preserčno častila preblaženo Devico Marijo, katero njen sin imenuje najpopolnjšo podobo Božjo.

Nasproti je pa tudi Marija skazovala posebno znamenje svoje vdanosti tisti, ki je s solzami, s postom, z molitvami in z ostrimi pokorili spreobrnila svojega sina Avgušтина, ter tako dvakrat dala življenje njemu, ki je med cerkvenimi učniki skoraj najlepše govoril in pisal o nebeški kraljici.

Ko je sveta Monika preblaženo Devico Marijo prosila, naj jej naznani, kako se je nosila po smrti svojega nebeškega sina Jezusa Kristusa, da bi tudi ona kot zapuščena vdova tako se oblačila, prikaže se jej Božja Mati v črni obleki, s črnim pasom prepasana. Po tej prikazni se sveta Monika tako obleče in tudi sveti Avguštin in njegovi mašniki so si zvolili tako obleko. Od takrat so tudi drugi menihi pasove nosili. Postala je pa tudi bratovščina Marijinega pasa, kar je omenjeno pri popisu Marijinih bratovščin. (Chron. S. D.; Negot. Saec. M. p. 72.)

II. Svetemu Baziliju.

Mašnik Amfilohus, ktereга nekteri svetega imenujejo, nam opisuje o življenji svetega Bazilija, Cezarejskega škofa, tole prigodbo:

Cesar Julijan je bil kristjan, postal je pa nezvest veri ter je sveto cerkev neusmiljeno preganjal. Z veliko vojsko je vdaril proti Partancem. Svetemu Baziliju, Cezarejskemu škofu, je napovedal, da mora zanj in za njegovo vojsko živčža pripraviti. Sveti škof mu je sporočil, da cerkveno premoženje ni njegovo, da je Kristusovo in njegovih služabnikov, ne pa roparjev in oderuhov. Tudi mu je očital njegov odpad in preganjanje svete cerkve.

Ker se je pa sveti škof bal, da bi ljuti odpadnik njegovega mesta ne oropal in morebiti celo pokončal, mu je odposlal velik voz, z razno hrano obložen. Hudobni Julijan, po škofovem svarjenji razžaljen, se je zaprisegel, da nazaj grede bo razdjal Cezarejsko cerkev. Sveti Bazilij pa se oberne zaupljivo na Boga in mogočno kraljico, katero je priserčno častil in ljubil. On napove splošni post in očitne molitve ter sebe in svojo čedo postavi v varstvo Najvišega in njegove Deviške Matere, kateri je bila Cezarejska cerkev posvečena. On pa je noč in dan molil za svoje ljudstvo.

Ko neki dan preserčno zdihuje, joka in moli, je na mah zamaknjen. On vidi, da se preblažena Devica svojemu Sinu pritožuje zavoljo bogokletnih namenov izdajavskega cesarja Julijana. Okoli Gospodovega sedeža pa je bilo zbranih mnogo svetih mučnikov. Gospod vpraša te svetnike, kdo zmed njih se hoče potegniti za čast njegove ljubljene Matere. Urno stopi pred Gospoda sveti Merkurij, ki je za Jezusovo vero svojo kri prelil. Njegovo telo je počivalo v škofovski cerkvi v Cezareji. Ponudi se, da se hoče vstaviti sovražnemu žuganju hudobnega cesarja, ki hoče končati cerkev in mesto, katero si je Marijo v svojo patrono in varhino zvolilo. On vzame orožje, katero je v življenji nosil, ter se poda na planjavo, kjer so si nasproti stale sovražne vojske. Komaj pa se vojska prične in se vname serdit boj, zadene nevidna pšica odpadnika Julijana, in smertno je bil ranjen. Zgrudi se na tla in zavpije še besede, kakor nam svetni zgodovinarji sporočujejo: „Premagal si, Galilejec!“ in kri bruhne iz njegove široke rane proti nebu.

Svetemu Baziliju je bilo to razodeto tisti trenutek, ko se je zgodilo. Naznanil je to svojemu ljudstvu, in ko je rimska vojska po kervavi zgubi šla skoz Cezarejo,

rejo, poterdilo se je škofovo sporočilo. Vsi pa so Boga hvalili, da je obvaroval nje, ki se ga bojé.

12. Svetemu Martinu.

Iz četrtega stoletja naj omenim še eno prikazovanje naše ljube Gospe in Matere Božje, zlasti zato, ker je to prikazen imel sveti Martin, ki je berž ko ne skoz naše kraje hodil in ktereга Slovenci posebno častimo.

Bil je sveti Martin na Ogerskem doma, pozneje pa je bil škof Turonski. Sulpicij Sever nam popisuje njegovo življenje. Med drugim pripoveduje, da se je preblažena Devica večkrat prikazala svetniku, ki je zares pravi kinč svete cerkve. Ž njim se je večkrat pogovarjala, kakor se pogovarja mati s svojim sinom, kakor kraljica s svojim vojskovodjem. Hudobni duh ga je zalezoval in hudo preganjal. Enkrat ga je spodbil, da je po stopnjicah padel, Marija pa ga je obvarovala.

Cerkveni pisavec Gonon pripoveduje, da je videl sam tablo, na kateri je ta padeč slikan in popisán, v Marmovtierskem samostanu, ktereга je sveti Martin blizo svojega škofovskega sedeža postavil.

Ko je namreč neko noč obeni ali dveh po polnoči sveti škof vstal, da bi po navadi s svojimi mašniki v koru Boga molil in njegovo slavo prepeval, mu je hudobni duh podvergel kamenje na stopnjicah, po katerih je škof v kapelo hodil. Satan mu je bil nevošljiv zavoljo njegove svetosti. Mož Božji, ki na to ni nič mislil, je po svoji navadi urno po stopnjicah šel. Pa že na prvi stopnjici mu spodleti in on čez vse stopnjice pade, da si polomi rebra in na vsem životu hudo rani. Bil bi po tem hudem padcu gotovo umerl, da ga ni prestregla Mati Božja, ki mu na pomoč priteče, ga

vzdigne, njegove rane zaceli ter ga nazaj v njegovo celico pelje. To mu razodene, da satan sam mu je kamenje podvergel in ga tako končati hotel. (Herz Mariä-Blüthen V. 52.)

13. Opatu Cirijaku.

Prigodba ta ni ravno toliko imenitna oziroma na opata Cirijaka, ki je to prikazen doživel, imenitna je pa zavoljo nauka, ktereга nam daje.

Odkar je Jezus Kristus svoj nauk z nebes prinesel in so aposteljni veliko Jezusovega nauka spisali, da se tudi s svetim pismom Božji nauk razširja, ne miruje tudi satan, priseženi sovražnik Božji in vseh ljudi in svojo laž, zmotnjavo in hudobijo trosi po svetu. Spisi, ktere njegovi najemniki med ljudi trosijo, so osoljeni z njegovim smertnim strupom in so dušam to, kar so telesu nalezljive gobe ali druge nevarne bolezni. Slabe bukve so duhovnemu življenju, kar je škodljiv plevel njivi.

Današnje dni seje satan ljuliko po zanimivo pisanih knjigah — prava peklenska kuga, ki nezmerno veliko duš pomori. Od hiše do hiše, iz rok v roke gredo take strupene gobe, in koliko hiš je tako duhovno otrovanih! Gorje mu, kdor se okuženih bukev poprime in iz njih duhovni strup serka! Kdorkoli take krivoverske bukve ali spise ima, hrani in še drugim daje, on hrani strup, on goji nevarne kače, on nosi vžigalne stvari, ki mu bodo velik požar zanetile.

To resnico nam poterduje prikazen, ktero nam sveti Zofronij popiše. Ta sveti mož popisuje svoje pobožno romanje in pravi: „Na svojem popotovanji smo prišli do mašnika Cirijaka, ki je bil opat v Kalamonskem samostanu pri reki Jordanu. Pogovarjali smo se o različnih stvareh, slednjič tudi o tedanjem krivoverstvu,

ktero je trosil nesrečni Nestorij. Sveti mož Cirijak nam razodene to-le: Neki dan sem videl posebno lepo, veličastno ženo, v škerlat oblečeno. Spremljevala sta jo dva moža resnobnega obraza pa visoke časti. Bila je preblazena Mati Božja, in moža, ki sta bila ž njo, sta bila sveti Janez kerstnik in sveti Janez evangelist. Stopil sem iz svoje puščavice, ko je ravno memo šla ter sem jo prosil, naj bi stopila noter in me obiskala. Odpovedala se mi je. Jaz sem nadalje prosil in jej rekel: „Prosim te, ne stori mi te sramote!“ Ko vidi, da sem silen, me ostro pogleda in mi dé: „Ti imaš mojega sovražnika pri sebi, pa hočeš, naj te obiščem!“ To izreče, pa gre naprej in zgine.

Ko se zavem, sem bil bridko užaljen in premišljujem v svojem sercu, sem li morebiti kak velik greh storil in jo posebno razžalil, ali je pa kaka njej sovražna strast ali kako hudobno nagnjenje skrito v mojem sercu? ker v svoji puščavici sem bil sam in nihče ni bil pri meni.

Po dolgem in vestnem premišljevanji se vendar nisem mogel spomniti, da bi se bil kake krivice proti njej vdeležil. Pri vsem tem mi je bilo hudo, in ta bridkost me je tako mučila, da nisem mogel zaspiti. Vzamem bukve v roke ter si mislim, da bom z branjem pregnal žalost. Bukve pa, ktere sem vzel, mi je posodil Hezihij, mašnik v Jeruzalemu. Ko pa skerbno iščem, kje in kaj bi bral, zapazim na koncu bukev dva lista iz Nestorijevih bukev, ktere je prepisovalec tu sem pridjal. Nestorij pa je tajil Kristusovo Božjo mater in s tem je učil, da preblazena Devica Marija ni Mati Božja.

Spoznal sem zdaj, da je tisti sovražnik naše ljube Gospe in Matere Božje. Urno denem bukve pod pazduho ter jih nesem nazaj njemu, ki mi jih je bil po-

sodil. Vzemi, mu rečem, nazaj bukve, ki so mi več hudega kot dobrega storile. Hezihij poprašuje, kaj hudega so mu bukve napravile. In jaz mu vse povem. Ves vnet razterga Nestorijeve prepise iz bukev ter to pisanje v ogenj verže, rekoč: Preljubi brat! Sovražnik Jezusa Kristusa in njegove presvete, vselej deviške Matere Marije naj tudi pri meni ne bo, kakor pri tebi ne.

Oj, da bi tako govoril in storil vsak kristjan, ki ima morebiti v svoji knjižnici gerde bukve, krivoverske, nesnažne spise, ali ki prebira in podpira sveti cerkvi sovražne časopise! Da bi jih po zgledu opata Cirijaka in mašnika Hezihija v ogenj vergel in rekel: „Sovražnik Božji in sovražnik presvete Device in drugih svetnikov in sovražnik svete cerkve ne bo z menoj pod mojo streho, ne v mojem stanovanji!“ — Non manebit in cella mea Mariae inimicus! — (Chron. S. D.; Negot. Saec. M. p. 77.)

14. Kozmijani.

Marija, Mati večne resnice, zmote ne more ljubiti, Marija, Mati nebeškega ženina, čigar obleka je brez šiva, se ne more sprijazniti s krivo vero, ki njegovo skrivnostno oblačilo na kosce terga. Ona je velika nasprotnica vsaki krivi veri, ki se s svojimi lažnjivimi nauki od prave cerkve odterga, in cerkveni učeniki jo imenujejo kladvo, ki krivo vero razbije. Sveta cerkev prilastuje Materi Božji razdjanje vseh krivover. Brez števila duš je preblazena Devica peklenski temoti odtergala in k luči svete vere nazaj pripeljala.

Blaga Kozmijana, žena patricija Germana, je bila ena teh ovčic, ktero je Marija žrelu peklenskega volka iztergala. Ta žena je živela v šestem stoletji. Bila je sicer dobra, ali zapletena je bila v Severjevo krivo vero. O veliki noči hoče po-

častiti in moliti našega Gospoda in Zveličarja v svetem grobu. Pobožno se poda na sveti kraj, že stopi na cerkveni prag. Ali Mati Božja se jej vidno prikaže in več svetnikov je bilo z nebeško kraljico. Marija se Kozmijani vstavi ter jej zabrani v cerkev, rekoč: „Kako hočeš tu noter, saj nisi naša?“ In ne pusti je v hišo Božjo. Ko pa Kozmijana le sili v cerkev, oberne se Marija k svojim spremljevalcem in pravi: „Ne, ne, ona ne sme noter, ker ni naša!“ Kozmijana silno prosi, naj bi jej ne branili v hišo Božjo. Ali sveta Devica jo zaverne: „Žena, ti ne smeš poprej noter, dokler se v svetem Obhajilu z nami ne zediniš!“ Zdaj spozna Kozmijana, da njena kriva vera je zadržek, ki ji brani v cerkev. Vsa presunjena pokliče mašnika, se odpove krivi veri ter je zopet vzeta v občestvo kerščansko. In zdaj gre lahko, brez vse opovere k Božjemu grobu ter priserčno moli za zveličanje človeškega rodu križanega, v grobu položenega Boga. — O, da bi vsi Slovenci s svetim Pavlom zmiraj in vselej mogli reči, da smo vero svete cerkve ohranili in da smo resnični Marijini otroci! (Bar. 6; Chron. S. M.; Negot. Saec. M. 82.)

15. Teofilu, diakonu Adanaške cerkve.

Naslednja prigodba je častivcem Matere Božje sploh znana. Carigrajski patrijarh Evstahij jo je kerščanskemu svetu sporočil. On je takrat živel, in kakor sveti Alfonz Ligvori pravi, je bil Evstahij sam priča te čudne prigodbe. Sveti Peter Damijan, sveti Bernard, sveti Bonaventura, sveti Antonin in drugi cerkveni učeniiki jo imajo za resnično. Ojstro so obsojeni, kateri te prigodbe ali drugo tej enake ne verjamejo, če tudi jih še toliko pravičnih prič poterduje.

Zato naj bo ta prigodba tú zapisana, kot eno najlepših djanj naše ljube Matere Božje, ki nikogar ne zaverže. Naj bo pa tudi zapisana v zgled in v tolažbo takim nesrečnim dušam, ktere bi kdaj, kakor si že bodi satan premotil in v svoje peklenske mreže vjel, da po tej prigodbi serčnost zadobijo in svoje zupanje ponovijo ter se prepričajo, da Marija jih zamore rešiti, kakor je rešila Teofila.

Ta Teofil je bil diakon in oskerbnik Adanaške cerkve v Ciliciji. Bil je ves vnet za Božjo čast, in njegovo zasluženje, njegove lepe čednosti so bile tako velike in splošno znane, da, po smerti škofovi, ga je vse ljudstvo hotelo imeti za naslednika — za škofa. Teofil pa, v svoji ponižnosti, se je tej časti stanovitno branil ter je raji opravljal malo službo, kakor da bi prevzel odgovornost in veliko nevarnost, kakoršno ima škofova čast.

Bog pa v svoji nam nerazumljivi modrosti pripusti, da so njegovi služabniki skušani. Tudi Teofila je zadela prehuda skušnja. Njegovi sovražni nevoščljivci (ker čednost in zasluženje ima povsodi svoje nasprotnike) so ga tožili in gerdo počernili pri novem škofu, ki je bil na mesto njega na tistem škofovem sedežu, ktere ga on v svoji ponižnosti ni prevzeti hotel. Ta škof mu odvzame službo in ga odverže od duhovstva. To je bila prehuda skušnja njegovi ponižnosti in njegovi poterpežljivosti, ktere revež tudi ni prestal. Kakor slabo tersje je obležal, huda nevihta ga je vergla. Nesrečen napuh se vzdigne in serd prevzame njegovo zbegano serce. Maščevanje ga tako omami, da je ves sam iz sebe. V tej obupnosti mu satan vcepi prestrašno misel, da se poda k nekemu judu, ktere ga so čarobnika zvali. Ta hudobni človek, poln satanskih strasti, pravi najemnik črnega peklenščeka, zagotavlja Teofila, da mu hoče njegove

želje spolniti, ali vendar tirja, da se mora Teofil Jezusu in njegovi presveti Materi s pismom odpovedati. Ta prestrašna ponudba pretrese Teofila, ker ni bil še zgubil vse vere, akoravno je bila njegova duša že hudo ranjena. Neznanski boj se vname v njem. Vest, vera in milost Božja omahuje pred nezmerno strastjo, pred črnim sovraštvom in pred zdraženo naravo. In ti premagajo. Teofil napravi pismo, kakor zahteva zviti jud in ga s svojo lastno kervijo podpiše, ter ga gerdemu judu da.

Med tem pride na dan, da so Teofila krivo tožili in gerdili hudobni nevoščljivci. Škof zve in se za terdno prepriča, da Teofil je nedolžen vsega tega, kar so zoper njega govorili. Sprejme ga ljubeznjivo ter ga v prejšno službo postavi. Ali Teofil nima nobenega miru več. Grozovita odpoved mu neusmiljeno tlači porterto serce. Vest ga neprenehoma grize. Pogubilno pismo ga teži, kakor mlinski kamen. Ta misel ga brez nehanja povsodi preganja. Noč in dan nima miru ne pokoja več.

Satan mu že z obupanjem žuga. In sreča njegova! v teh smertnih stiskah mu na misel pride ona, ktero sveta cerkev pribežališče grešnikov imenuje. Ves klavern se poda v cerkev, verže se na tla pred podobo Matere Božje in toči skesane solze, ki tečejo po tleh, ter milo zdihuje, ter se po cerkvi razlega. Štirideset dni so ga videli tako jokati in so ga slišali tako zdihovati, da se je smilil slehernemu, ki je v cerkev prišel.

Neko noč se mu prikaže nebeška kraljica ter mu očita njegovo veliko pregreho, da bi še bolj spoznal svojo hudobijo. Teofil ves objokan zdihne: O Gospa moja! usmili se me in sprosi mi odpusčenje pri svojem Sinu!“ Marija mu obljubi, da hoče zanj prositi in zgine. Teofil pomnoži svoje pokorjenje, in čez

nekaj časa se mu preblažena Devica zopet prikaže, pa bolj vesela in prijazna, ter ga zagotovi, da Gospod je njegove solze milostno sprejel in mu njegov greh odpustil. Tako potolažen zadobi Teofil serčnost in poprosi nebeško Mater še ene milosti in zdihne: „Mati, jaz še nisem zadovoljen, hudobni sovražnik ima v svojih rokah še tisto gerdo pismo, v katerem sem se tebi in tvojemu Sinu odpovedal. Ti mi ga lahko nazaj dobiš.“ Marija mu obljubi. Teofil, v svojem zaupanju vterjen, se posti, moli in joka. Neko jutro po tem, ko se prebudi, najde pogubilni list na svojih persih.

Njegovo veselje je bilo nezmerno veliko. Bil je Gospodov dan. Urno hiti v cerkev. Ljudstvo je bilo že zbrano in škof je s svojo duhovščino že pričel službo Božjo. Teofil se drenja do altara. Tukaj pade pred škofa, spozna očitno svojo pregreho, pove vse, kakor se je zgodilo, hvali Boga in Marijo ter prosi vse zbrane, naj ž njim hvalijo usmiljenega Boga in njegovo preblaženo Mater. Potem povzame škof besedo in v svoji priserčni pridigi opominja ljudstvo, naj bo Bogu zvesto in naj zaupa na priprošnjo Marijino. Ko je Teofila njegovih grehov odvezal, je nadaljeval službo Božjo, pri kateri je bil Teofil obhajan. Skesanega, zdaj srečnega Teofila je prevzela tolika radost in tolika hvaležnost, da ga v teh preserčnih čutilih napade merzlica, ki ga je v nekterih dnevih položila na smertno posteljo in mu vrata nebeška odperla.

V premišljevanji te prigodbe kliče sveti Bernard k preblaženi Devici Mariji: „Ti ne zaničuješ in ne zaveržeš nobenega grešnika, če tudi je ves gobov in zaničljiv, ako le tebe kliče in s skesanim sercem k tebi zdihuje. Tvoja materna, tvoja dobrotljiva roka ga varuje in podpira, da se reši iz brezdna obupnosti. Ti vliješ v njegovo dušo balzam sladkega upanja.

Ti ga pritisneš na svoje serce, ti ga ogrevaš na svojem naročji ter ga ne spustiš, dokler ga ž njegovim ostrim sodnikom ne spraviš. Oni imenitni oskerbnik Adanaške cerkve, Teofil, kterege si k življenju Božje milosti nazaj pripeljala, je eden najboljših spričevanj tvoje dobrote.“ (S. Bern. sermo paneg.; Canisius l. 5.; Negot. Saec. M.)

16. Judovskemu otroku.

Naslednji čudež Marijine moči se je zgodil leta 552.

Neverniki, ki čudeže v svoji nevednosti tajijo, prederzneži, ki mislijo v svojem napuhu, da naj Vsegamogočni dela po njihovem pičlem, oslavljenem umu, — oni, ki se prederznejo, Božji moči meje staviti, bodo morda to prigodbo zaverгли, in jo med pravljice temnih časov šтели.

Upam pa, da med udji naše družbe ni tako prebrisano učenega, posvetnega modrijana, zato tudi to prigodbo v naše podučenje tu zapišem. Saj jo je nam ohranil imeniten pisavec zgodb, Evagrij, ki je tisti čas sam živel. Baronij, sveti Gregor Turonski in drugi cerkveni učniki jo imajo za resnično.

Ko je bil Justinijan cesar in Mena patrijarh v Carigradu, bila je v sveti cerkvi stara navada, da so tudi nedolžni otroci sveto Obhajilo prejemali, zlasti, ako je po sv. Obhajilu po odraščelih ostalo kaj zakramentalnega kruha, to je, prečistega in presvetega telesa Jezusa Kristusa. Ti nedolžni otroci so kaj radi prišli za to odločeno uro svetega Obhajila, ker preserčno željo so imeli do tega zavživanja.

Neki dan pa se je zgodilo, da z drugimi otroci je prišlo k tej sveti razdelitvi tudi dete, čigar oče je bil jud in je imel steklarnico ali glažuto. Tudi ta judovski otrok se je vdeležil sv. Obhajila.

Ker se je pa zato zakasnil in ni prišel o navadnem času iz šole, prime ga oče terdo, kje da je bil. Sin pove, kaj je storil. Oče se prehudo razserdi, zaduši v sebi natorno sočutje ter se v svoji strasti toliko pozabi, da svojega otroka zgrabi in ga verže v razbeljeno peč, kjer je steklo topil. Matere ni bilo doma v teh prestrašnih trenutkih. Ko pride domu, pogreša sina, vendar ne zve, kaj se je ž njim zgodilo, prehodi tedaj vse mestne ulice, poprašuje memogredoče, so li videli kje njenega ljubega otroka? Joka in prosi Boga, da bi se otrok našel. Ali zastonj je bil njen trud, zastonj njen jok in stok. Tri dni — za materno serce tri stoletja! — je prepila v tej žalosti. In nihče jej ne pove resnice. Ker vidi, da njene stopinje nič ne izdajo, poterta ostane četerti dan doma. Toda njene solze se niso posušile, in če tudi to po mestnih ulicah ni vpila, je pa doma nevtolažena grozovito tarnala. V tej svoji bridkosti, kakoršno le mati imeti zamore, se vsede pred delavnico svojega moža, ki pa ravno tisti čas ni bil pri domu. Tu začne zopet jokati in tarnati, kolikor le more. V svojem tugovanji kliče tudi po imenu svojega zgubljenega sina. Ko pa mati izreče ime svojega ljubljénčka, zasliši iz dna razbeljene peči svoje dete, ki se na materni klic oglasi. Mati, presrečna, da zasliši svojega otroka, nima časa, da bi po ključke šla, z materno, desetkrat pomnoženo močjo razruši vrata v delavnico in z eno stopinjo je pred razbeljeno pečjo. Strah in groza! kakšen čudež! Ona zagleda dete, ki zdravo in nepoškodovano v peči sedi v sredi gorečega oglja in raztopljenega kamna. Vesela, pa vsa preplašena mati zažene veseli glas: „Kako je mogoče, moje dete, da še živiš, da nisi zgorelo, da nisi v treh dneh lakote umerlo?“ „Ljuba mati,“ reče sinček, „ko sem bil pahnjen v gorečo peč, precej sem

zagledal prelepo ženo, s škerlatom oger-njeno, ki pride k meni in se me do-takne ter me nezgorljivega stori. Od tistega trenutka mi ogenj ni nič škodo-val. Večkrat je prišla Gospa ter mi je prinesla vode, da sem ogenj gasil, pa tudi hrane mi je prinesla, da nisem lačen bil.“ In ta žena je bila Mati Božja, kraljica nebes in zemlje.

Ko cesar Justinijan to prigodbo zve, ukaže, da sta mati in sin v sveti veri podučena in kerščena. Oče pa se je terdo-vratno vstavljal ter je bil zavoljo svoje divje grozovitosti v smert obsojen.

Kdor bi tega ne verjel, to prigodbo tajil, pa nasprotnega dokazati ne mogel, tega bi vprašali: Mar ne more vsega-mogočni Bog čudeža treh judovskih mla-denčev v razbeljeni Babilonski peči po-noviti? (Greg. Tur. I. 1; Chron. S. D.)

17. Mladi devici Muzi.

Znana je prikazen Matere Božje, katero je imela mlada deklica, kateri so Muza rekli. To prigodbo nam opisuje sveti Gregor veliki, ki je bil 65. papež, eden najimenitnejših učnikov svete katoliške cerkve, in je umerl leta 604.

Muza je bila edina hči bogatih star-šev. Bogastvo pa imenuje naš Zveličar vir krivice (Luk. 16, 11), ki dela skuš-njave, kakoršnih uboštvo ne pozna. In zato pravi Gospod sam: „Ložej je ka-meli iti skoz šivankino uho, kakor bo-gatinu priti v Božje kraljestvo.“ (Mat. 19, 24.) Tudi mlada Muza je spoznala resnico teh besed. Bila je sicer lepo iz-rejena, tudi je imela doma lepe zglede pobožnega življenja. Ali časne dobrote so njeno serce preslepile in napuhu odperle. Te skušnjave je v začetku prepodila s strahom Božjim, z gnjusobo pred gre-hom, z živo vero in s priserčno, otroško

ljubeznijo, s katero je ljubila preblaženo Devico Marijo.

Ali ta bogoljubnost je vedno bolj pe-šala, veselje do molitve je pojemalo in slednjič je postala mlačna in za dušno zveličanje neskerbna. Slabe družbe so pričele to delo pogube, branje okuženih bukev je gojilo to smertno delo, in spod-takljive igre so ga dognale. Tako je uboga Muza urno derla svojemu večnemu pogubljenju naproti. Utopljena v po-svetno nečimernost, vidi neko noč svojo spalnico s čudnim bliščem razsvetljeno, in Mati Božja se prikaže. Velika mno-žica belo oblečenih devic spremlja ne-beško kraljico. Prelepe device so bile iste starosti, kakor nesrečna Muza. Ko zagleda to prelepo družbo, vname se v njej želja, da bi tudi ona postala deležna te veličastne družbe. Ali spoznanje same sebe in huda vest jej sili drugo misel, da ni vredna stopiti v to versto prele-pega kardela. Mater Božja pa se bliža preplašeni Muzi ter jo ljubeznjivo vpraša, ne bi li hotla pristopiti v to družbo be-lih in čistih devic, ki so služabnice kra-ljice nebes in zemlje? „O, iz cele duše to želim“, reče prevzeta Muza. „Ako to resnično želiš“, pravi Marija, „moraš dru-gače živeti, ti moraš zapustiti slabe družbe, nevarne bukve in pohujšljive igre. Ako moj svet ubogaš, boš v enem mesecu spre-jeta v to prelepo družbo nedolžnih devic, ki me vedno spremljajo.“ Tedaj prikazen zgine.

Muza premišljuje čudno prikazen in se res spreoberne. Kakor je bila prej lahkomišljena, tako je zdaj resnoba. V malo dneh si je pridobila čuda velike mo-drosti in resnobe za njeno starost. Temu tako nepričakovanemu spremenu so senjeni starši zeló čudili. Bili so že v velikih skerbeh zavoljo lahkomišljenosti in za-voljo posvetnega vedenja svoje hčere. Ve-seli so bili, da se je na bolje obrnila.

Zavoljo velike njene vneme pa so se zopet bali, da bi jo tako resnobno in modro obnašanje ne privabilo v kateri samostan, ker družih otrok niso imeli. Zato so jej priporočevali, naj si sile ne dela in preveč ne žene v svojem zatajevanji. Ko jim pa razodene prikazen, katero je imela, bili so vnovič veseli ter se radovali lepega obnašanja svoje hčere. Muza se res pripravlja, iti v samostan, da bi tam Bogu in Materi Božji bolj zvesto in ložej služila.

Preteklo je šest- ali sedemindvajset dni, odkar je imela čudno prikazen. Huda mrzlica jo napade in v malo dneh je pri koncu svojega življenja. Že blizu smerti se jej zopet prikaže preblazena Devica Marija in poprejšnje spremljevalke ž njo. Marija proti umirajoči Muzi stegne svoje roke, kakor da bi jo sprejeti hotla. Obraz umirajoče deklice se spremeni, tudi ona svoje roke stegne proti sveti Devici in vsa vesela zakliče: „Tu sem, moja Mati! tu sem!“ In njena lepa duša je šla v družbo Marijinih spremljevalk. (S. Greg. l. 4; Liguori Tug. M.)

18. Svetemu Ildefonzu.

Sveti Ildefonz, Toledanski škof, je eden največjih častivcev Matere Božje. Živel je v šestem stoletju. On je bil eden tistih izvoljenih, ki že tu na zemlji bolj angeljsko, kakor človeško živé. Čistost in nedolžnost ste bili njegovi deviški duši prirojeni. Od zibeli ga je bila sama svetost. V letih svoje mladosti se je vsega posvetil bogoljubnim vednostim, ki duha zaljšajo, krepcajo in razvijajo. Pri tem pa ni iskal nečimernega napuha in posvetne veljave, on je hrepenel le po vednosti, s katero bi se zamogel potegovati za čast Božjo in za lepše češčenje preblazene Device Marije, katero je vedno priserčno ljubil. On je kraljico svojega serca

in gospodovalko svojih misli velikokrat pozdravljaj z molitvijo, katero si je vesoljna sveta cerkev prilastila, da jo v svojih duhovnih urah ponavlja. „Naj te hvalimo, Devica presveta! Daj nam moč zoper sovražnike tvoje!“ Tako in še več je molil velikokrat bogoljubni Ildefonz pred altarjem Matere Božje.

In njegova priserčna molitev ni bila zgubljena. Šla je pred sedež Božje Porodnice, ker on, ki je to duhovno kadilo pošiljal proti neomadežani Devici, je bil angelj nedolžnosti, zvest sin preblazene Device in serčen bojevalec za čast nebeške kraljice zoper krivoverce, ki so tisti čas po Španskem napadli najlepšo cvetlico njenega venca — njeno vedno devišstvo. Zavoljo svoje učenosti in zavoljo resničnosti je bil voljen škof v mestu Toledo. Z vso serčnostjo se je vzdigoval zoper Jovinijanovo krivo vero. Spisal je tudi prelepe bukve „od vednega Marijinega devišstva“.

Preblazena Devica mu je svojo zadovoljnost prečudno razodela. V noči pred praznikom Marijinega vnebovzetja se poda s svojo duhovščino v cerkev, da bi službo Božjo opravil. Ko pa prvi spremljevalci pridejo do cerkvenih vrat in jih odprejo, oplaši jih velika bliščoba, ktera je vso cerkev razsvetljevala. Zbojé se in nazaj bežijo. Pobožni škof pa, ki je s svetim Pavlom lahko rekel: „Nič nimam na vesti“ (I. Kor. 4, 4), gre naprej po prečudni svetlobi do kapele Matere Božje.

Tu vidi nov čudež, ki mu priča, koliko veljavo ima v nebesih. Na škofovskem sedežu, kjer je on navadno ljudstvo učil in blagoslovil, bila je Mati Božja sama, vsa bliščeča v svoji presveti lepoti. Ko povzdigne svoje oči, zagleda v koru in po cerkvi polno čistih devic, ki so prepevale pesmi, kakor jih le v nebesih peti zamorejo. Ko pa ponižno pogleda nebeško kraljico, sliši jo, da mu

tako govori: „Ljubljani Ildefonz, dobri in zvesti služabnik, le tako spolnui svoje dolžnosti! V znamenje moje vdanosti pa sprejmi iz mojih rok plačilo, katero ti iz zakladov svojega Sina prinesem. Vzemi oblačilo, katero je moj Božji Sin blagoslovil, to te bo z milostjo napolnilo. Nosi ga pri daritvi svete maše o mojih največih praznikih, ker si, kot zvest in moder služabnik, vedno na me se oziral. In ker je moje slavljenje iz tvojih ust v serca tvoje čede seglo, zato hočem, da že tukaj spoznajo, da si mi dopadljiv, in zato naj te vidijo oblečenega s tem dragim oblačilom, kterega ti tu podam. Enkrat pa boš imel delež veličastva in zveličanja izvoljenih vso večnost.“

Po teh besedah zgine Marija z vsem svojim spremstvom, mine pa tudi bliščoba, ktera je cerkev razsvetljevala. V slavnem zakladu Toledanske cerkve menda še zdaj kažejo mašni plašč, s katerim je takrat preblazena Devica obdarila zagovornika njenega vednega devištva. Plašč je prečudno lepo tkan iz bele tvarine.

Resnico te prigodbe je poterdil papež Gregor XIII., ko je v spomin prihoda Matere Božje Toledanski cerkvi privolil posebne duhovne molitve za 24. dan prosinca, ko vesoljna cerkev obhaja tudi god svetega Ildefonza. (Surius tom. 6; Canisius l. 5; Negot. Saec. M.)

19. Svetemu Boniciju.

V začetku sedmega stoletja se je zgodil enak čudež. V Klermontu je bil škof sveti Bonicij. Cerkevni pisavec Surijs nam piše, da to Marijino prikazovanje sta sporočila naslednika svetega Bonicija, škof Iliv in Gal.

Sveti Bonicij si je močno prizadeval, da bi ljubil Jezusa Kristusa in njegovo preblazeno, deviško Mater iz celega serca, iz cele duše, z vsemi svojimi močmi.

V tej ljubezni do Boga in v resničnem češčenju nebeške kraljice je dosegel že visoko popolnost. Pa tudi Jezus in Marija sta ga ljubila.

Neki dan se poda škof Bonicij v cerkev, posvečeno svetemu Mihaelu. Nobena znamenja škofovske časti nima na sebi. Da bi bolj zbrano in pobožno molil, da bi ga nihče ne motil, poišče si temen in samotni kotiček v cerkvi, kjer ga skoraj nihče ne vidi. Po končani službi Božji gre ljudstvo domu, bogoljubni škof pa še moli v skritem zatišji, njegov duh je bil v svetem premišljevanji ves v nebesih. Že se zmrača, pa škof še priserčno moli. Cerkveni služabniki prehodijo po svoji navadi veliko cerkev, preden jo zaklenejo. Nihče pa ne pogleda v kotiček, kjer je sveti Bonicij molil. Nihče ga ne zapazi. Ko pa cerkveniki glasno hodijo in s ključi ropotajo, se sveti škof prebudi iz svojega zamaknjenja. Vendar se ne gane, da bi ga kdo ne zapazil. Dobro se mu je zdelo, da zamore sam vso svojo dušo pred Bogom zlit, da ni nobene priče njegove priserčne ljubezni.

Služabniki toraj zapro vrata in odidejo. Sveti škof pa, neizrečeno vesel, da zamore čisto po svoji volji svojo pobožnost Jezusu in Mariji razodeti, se verže na tla in toči solze svete ljubezni. Komaj pa se tako poniža, zasliši prelepo ubrano petje, dohajóče z visokih nebes. Nebeška svetloba ga obda in v sredi te svetlobe zagleda veliko trumo tistih duhov, ktere sveta vera zveličanske duhove, nebeške prebivalce imenuje. Bile so zares cele verste angeljev in svetnikov, ki so spremljevali svojo kraljico, Mater Gospodovo. Marija se bliža na kraljevem sedežu, kterega Kerubimi nesejo. Obilna častna straža gre pred njo in druga versta za njo. Angeli in svetniki so peli svete pesmi v čast Božjo in v slavo Marijino.

Kedar je to prelepo petje njenega prečščenega Sina slavljal, je Marija zapela. Vsa ta neprešteta versta nebeških duhov se je pomikala po sredi cerkve. Ko do velicega altarja pride, se večni pevci poprašujejo, kdo bo službo Božjo opravil. In preblazena kraljica nebeška se oglasi in pravi: „Bonicij, moj zvesti služabnik, ta resnično dobri pastir, je tukaj, on je vreden, da sveto službo opravi, poiščite ga!“

Ko ponižni škof te besede zasliši, se prestraši, in rad bi se še bolj skril. Pravijo, da se je celo zid pred njim vsibnil, kakor se razdeli zrak pred človekom, ko se umakne. Ptujcem kažejo še zdaj ta čudež. — In zdaj se nekaj svetih duhov na povelje Marijino vzdigne ter se bližajo svetemu škofu. On se ves trese. Zveličani služabniki Marijini pa ga primejo za roko in ga k altarju peljejo. Tu ga svetniki oblečejo v mašno obleko in on prične sveto službo Božjo. Stregli so mu tisti svetniki, ki v nebesih sedež Božji obdajajo. Ko pa je sveta maša pri kraju, pusti preblazena Devica pri svojem odhodu svetemu škofu prečudno lepo mašno obleko.

Ta prigodba je znana po vsem okraju, zlasti mesto Klermont je veselo in ponosno, da zamore še zdaj to predrago svetinjo kazati popotnikom, ki obiščejo imenitno zakladnico njihove stare, naši ljubi Gospej posvečene stolne cerkve. Nihče pa ne spozna, iz kakove tvarine je ta mašna obleka. Lepo bela, neizrečeno tanka in lahka je. (Surius 15. jan.; Chron. S. D.)

20. Svetemu škofu Egvinu.

Naslednje prikazovanje Matere Božje naj zapišem, ker je bilo začetek nekdanj zelo imenitnega samostana benediktincev v Everhamu na Angleškem. Angleška je bila v srednjem veku „otok svetnikov“

imenovana. To ime je ta dežela po pravici zaslužila, ker ljudstvo je bilo po vsem resnično katoliško ter je imelo veliko slavnih mož, ki so s svojim svetim življenjem in s svojo veliko vnemo celo drugim deželam mnogo koristili.

Eden teh imenitnih mož je bil sveti Egvin, škof v mestu Vorkester. Bil je kraljevega rodu, pa še bolj žlahten je bil zavoljo svojih prelepih čednosti. Zvest učenec Gospodov je bil priserčen častivec Matere Božje.

Lep zgled svoji čedi, katero je po očetovsko vladal, je bil poln vseh čednosti. Njegovo obnašanje bilo zelo spodbudljivo. Kdor ga je le videl, ga je ljubil in si je želel, po njegovo živeti. Njegova hiša je bila podobna samostanu. Več mašnikov je imel pri sebi, s kterimi se je prizadeval, hoditi po poti popolnosti. Pri vsem tem je večkrat zapustil svojo škofovsko stanovanje ter se podal v samoto, da je tam v svetem premišljevanji le z Bogom se pogovarjal, dokler so mu to opravilo njegove visoke službe dopuščale.

Ko je nekdanj v tej svoji ljubi samoti bil, ter je, prost posvetnega šuma, se postil, molil in svoje telo pokoril, da bi se v sveti ljubezni do Boga toliko bolj vnel, prikaže se mu Marija, katero so prelepe device, kot svojo kraljico spremljevale. Veličastna gospodovalka nebeška je imela v eni roki bukve, v drugi pa križ, s kterim je pobožnega škofa blagoslovila.

Ta blagoslov je pobožnost svetega škofa visoko povzdignil. Njegovi mašniki so videli to sveto napredovanje. Skoraj da ni bil več človek, ampak podoben je bil v slabotnem telesu živečemu angelju. Preden pa je zapustil to solzno dolino, zaznamoval je kraj, ker se mu je preblazena Devica prikazala. S pomočjo kralja Kenreda je postavil na tem svetem kraju

samostan na čast Materi Božji. Poklical je vanj učence svetega Benedikta, in to je bil začetek opatije „Everham“.

Ali to znamenje pobožnosti svetega Egvina je nesrečno krivoverstvo razdajalo. Z njim pa je zginila tudi živa vera tistih krajev, ki so zdaj podobni odsekanim vejam, ki nobenega pravega življenja nimajo. Krivoverstvo je iz teh odpadlih krajev pregnalo kraljestvo Marijino, poderlo je cerkve, razrušilo altarje, pokvarilo podobe in odpravilo praznike. Veliko časa je preteklo, kar se je Angleška odtergala od vesoljne svete cerkve. Le malo je bilo število njih, ki so zvesti ostali sveti veri svojih očetov, ki so pa zato neusmiljeno preganjanje terpeli. Sedanje dni se vendar na bolje obrača. Oj, da bi vsa Angleška dežela skoraj obhajala presrečni dan, v katerem bi se s sveto rimsko cerkvijo zopet zedinila! O Marija, prosi za zmotene Angleže! (Neg. Saec. M.; Chron. S. D.)

21. Velikemu škofu Gondisalvu.

Nekteri pisatelji so tajili to prikazovanje Matere Božje. Drugi pa ga imajo za resnico, zlasti ker je papež Sikst IV. potrdil duhovne molitve za praznik čistega spočetja Device in Matere Marije, ktere je Bernardin de Busto sestavil.

Bil je okoli leta 836. v Toulousi veliki škof Gondisalvo, ki je bil zvest častivec Matere Božje. Presladko ime Marija mu je bilo neizrečeno prijetno. Z veliko vnemo je po vsi svoji škofiji širil češčenje preljuje Matere Božje, in presveta Devica je njegovo ljubezen visoko cenila. Kakor piše pobožni Poire, prikazala se mu je Marija vsikdar med daritvijo svete maše.

Ali to nebeški kraljici še ni bilo zadosti. Kakor svetemu Ildefonzu in svetemu Boniciju, je Marija tudi Gondisalvu

hotla dati djanski spomin svoje kraljeve hvaležnosti in svoje materne vdanosti.

Prigodilo se je, ko je pobožni škof v praznik čistega spočetja, k altarju stopil, da se mu je po navadi Marija prikazala. Takrat pa mu je rekla: „Moj sin, vedi, da sem brez madeža izvirnega greha spočeta. Z vso skerbjo delaj na to in si posebno k sercu vzemi, da se praznik te moje perve prednosti in spomin predrage podlage vse moje slave povsodi vpelje in posvečuje.“ Marija mu poda škofovsko mašno oblačilo, bliščeče belo in nezmerno lepo.

Da bi željo svoje preljubljene nebeške kraljice natanko spolnil, storil je, karkoli je premogel, da bi razširil vero neomadežanega spočetja preblazene Matere Gospodove. Prelepo je opisal to Marijino prednost. Z vso slovesnostjo je obhajal njeni najlepši praznik in z gorečo besedo je učil svojo čedo, kako naj ta praznik pobožno posvečujejo. Zato je pa tudi zaslužil, da je dobil v nebesih oblačilo večnega veličastva, proti kateremu je bila poprej podeljena mašna obleka le slabo znamenje, le revna senca.

Tudi mi častimo to prvo Marijino prednost, tudi mi posvečujemo ta praznik naše ljube Gospe, ki je praznik čistih, nedolžnih duš, z vso mogočo pobožnostjo, da bi tudi mi vredni bili sprejeti enkrat v družbi izvoljenih iz rok svoje nebeške kraljice oblačilo večnega veličastva. (Negot. Saec. M.; Calend. b. M. V. 8. Dec.)

22. Svetemu Radbodu.

Iz devetega stoletja naj omenim še svetega Radboda. On je eden najimenitnejših škofov tistega časa. Imamo še več lepih pesem, ktere je ta učeni škof zložil na čast svetemu Martinu, svetemu Lebvinu in na čast drugim svetnikom.

Po svoji materi je bil v rodu Frizinskim kraljem, ki so nekdaj imeli svoja posestva tudi po Slovenskem. Njegovi pobožni starši so ga dali v izrejo Kolin-skemu škofu, Avgenu Ginterju, ki mu je bil ujec. Svoje učenje je končal na kraljevih dvorih, ki so v tistem času posebno pobožno živeli. Nad vse vednosti je ljubil bogoslovje. Pridobil si je toliko svetost in njegove čednosti so toliko slovele, da ga je v mestu Utrecht-u po škofovi smrti duhovstvo in ljudstvo za škofa izvolilo. Ko on svojo izvolitev zve, se prestraši in veliko prigovarjenja je bilo treba, preden se je vdal. V novi častni službi je bil še ponižniši, radodarniši in njegovo zatajevanje je bilo še večje. Ko je že od mladih let nebeško kraljico posebno častil, je to preljubljeno češčenje sedaj še pomnožil. Marijine cerkve, Marijine praznike, v njeno čast vstanovljene dobrotne naprave, v njeno čast pisane bukve, — vse, karkoli je češčenje preblazene Device kolikanj pospeševalo, vse je pobožni škof z veliko vnemo podpiral in množil.

Kar nam pa spričuje njegovo posebno ljubezen do Marije, je prikazovanje Matere Božje, katero je sveti Radbod v svojih zadnjih letih imel.

Imenitni pisatelj Surius nam poroča, da je svetega Radboda napadla huda bolezen. Zdravniki mu niso znali pomagati. Tudi sam se je pripravil na bližnjo smert. Ko je pa priserčno zdihoval k nebeški kraljici, prikaže se mu preblazena Devica. Sveta Neža in sveta Tekla ste spremljevali nebeško kraljico. Prečudna bliščoba je razsvetlila hišo svetega bolnika, po balzamu je dišalo. Pri pogledu te prikazni se preplaši sveti škof, da ne more besedice izreči. On misli, da se mu smert bliža. Njegov strah, pa tudi njegove bolečine je pregnala ona, ki je zdravje bolnikov, tolažnica žalostnih in gospodo-

valka sveta. Ljubeznjivo mu reče: „Ne boj se, pobožni Radbod! gotovo boš v nebesih gledal njo, katero si velikrat s pobožnimi zdihljeji častil in klical. In ker si pri svojih molitvah k Bogu se spominjal tudi mene, skazem ti milost, da te zdaj obiščem. Tudi ti povem, da tvoja bolezen ni v smert. Ozdravel boš, vendar ne za dolgo. Po ozdravljenju boš le malo časa še bival v svoji persteni ječi. Toliko bolj si zagotovljen svojega zveličanja, zato ne jenjaj, ampak čuj, moli in delaj kot dober in zvest hlapec. Hodi po poti, katero si nastopil, in končaj, kakor si začel.“ Zdaj zgine ta prikazen in njena svetloba, le prijetna vonjava še ostane. Radbod pa je popolnoma zdrav.

On sam je to prikazen razodel nekterim svojim prijateljem, pa jim je naročil, naj pred njegovo smertjo tega nikomur ne pravijo. Opisuje jim celo obraz in nošo nebeške kraljice, ter pravi, da njena lepota preseže vso mogočo hvalo. Sveta Tekla in sveta Neža ste se, akoravno veličastni, vendar ločili v vsem svojem obnašanji od visoke kraljice, da se je lahko spoznalo, da ste le služabnici njeni. (Chron. S. D.: Negot. Saec. M.)

23. Velikemu škofu svetemu Dunstanu.

Celo deseto stoletje nimamo zapisano drugih prikazovanj naše ljube Matere Božje, kakor le v naslednji prigodbi, ki nas v duhu zopet pelje na Angleško, ki je bila nekdaj toliko rodovitna preslavnih mož in svetnikov. Mož te prigodbe je bil kraljeve rodovine. Njegova velika pobožnost, njegovo čisto serce, njegovo ostro in spokorno življenje, njegov razum in njegova modrost, njegovo bistro in čisto spoznanje, njegovo splošno izobraženje, njegova znanost v godbi, v slikariji in v podo-

bariji, — z eno besedo, njegove sloveče lastnosti so ga povzdigovale, da je bil po pravici prištet najimenitnišem možem svojega časa in svoje dežele.

Surius piše, kar je že menih Osbern zapisal, da je Bog ljudstvo na tega slavnega moža že pred njegovim rojstvom opozoril. Njegova mati je v praznik Marijinega očiščevanja šla v svojo farno cerkev, da bi po dolžnosti pri službi Božji bila in nebeško kraljico še posebno počastila. Pobožni Angleži so napolnili cerkev, posvečeno preblaženi Devici. Imenitni in priprosti stanovi so bili v bratovski ljubezni združeni pri presveti daritvi. Herstan, Dunstanov oče, in Henedrita, njegova mati, sta posebno pobožno molila. Kakor je bila starodavna navada, imeli so vsi zbrani v svojih rokah goreče sveče, podoba Njega, ki je prišel na svet in je luč sveta, luč v razsvetljenje nevernikom, ktereга je prinesla v tempelj, da bi dar očiščevanja opravila. Marija, ki je čistejša kot angelji v nebesih, kot lilije na polji. Služba Božja se prične, procesija s prižganimi svečami je končana, najsvetejša daritev se na altarji opravlja, vsi pravoverni pazljivo spremljajo presveto djanje ter imajo goreče sveče v svojih rokah, ko združeni slavo Najvišega prepevajo. Po celi cerkvi migla lučica pri lučici, zrak je čist in miren, kakor prijazni poletni čas, — kar na mah vse sveče pogasnejo. Vse se preplaši in čudi. Boječi se hudega skerbno pogledujejo. V tem strahu se nekteri zdihovaje proti nebu ozrejo ter vidijo čudno luč šiniti z neba, ki se spusti na ugasnjeno luč Dunstanove matere, ki se takoj vžge in nenavadno lepo sveti. Ljudstvo, ki je videlo ugasniti vse sveče brez pravega uzroka, zavzelo se je pri prihodu nebeškega plamena vnovič, toda bilo je potlačeno in umirjeno, ko je neznana luč prižgala svečo matere Henedrite. Vsi vnovič prižgejo od te luči svoje sveče.

Ta čudež se je zgodil v Mariji posvečeni cerkvi, v praznik, ki obhaja eno največih skrivnosti iz življenja preblažene Device. In ta čudež je naznanil veliki milosti, ki jih je Marija namenila detetu, ktereга je Henedrita pod svojim srcem nosila. Ta čudež je bil napovedovalec bliščobe, s katero bo to dete poznej sveto cerkev razsvetljevalo, in je bil znamenje svetosti, s katero bo dete nebeški kraljici posebno dopadljivo živelo.

Tako se je tudi zgodilo. Ko je bil Dunstan rojen, ga je njegova pobožna mati urno prinesla v Marijino cerkev, pred Marijini altar, ter ga nebeški kraljici posvetila. Z materno hrano mu je vcepila ne le pobožnost, marveč tudi posebno ljubezen do Marije.

Ljubil in neomadežano je ohranil sveto nedolžnost. Kako mu je bila sveta čistost ljuba, priča naslednja prilika. Kralj Edgar se je vdal nespodobni strasti. Preslepljen od telesne lepote mlade deklice se je toliko spozabil, da jo je iz samostana odpeljati ukazal. Bogoljubna deklica, ko je zvedela hudobne nakane strastnega kralja, je zato bežala v samostan, ker je mislila, da samostansko obleko bo kralj častil. Ali kralj je zadušil glas svoje vesti ter je silo storil s svojo gerdo poželjivostjo. Dunstan je bil takrat škof v mestu Kanterburi. Ko zve to hudobijo, se urno napoti h kralju, očitati mu velik greh. Ko ga kralj zagleda, gre mu naproti ter ga hoče, v znamenje svojega spoštovanja in svoje vdanosti, za roko prijeti. Škof pa ga ostro pogleda in mu zakliče: „Kako se prederzneš, o kralj! ki si vso sramožljivost zaverigel ter oropal devico njene časti, kako se prederzneš, s svojimi nečistimi rokami dotakniti se njega, ki na svojih rokah vsaki dan Sina preblažene Device večnemu Očetu daruje? Misliš li, da zamorem še biti prijatelj njemu, ki se je s pohujšanjem razglasil

za sovražnika Jezusa Kristusa? Spravi se z Bogom in očisti se s pokoro, potem še le smeš poljubiti roko njemu, ki je velik mašnik najvišega Boga!“

Zdaj še le naj zapišem, kako se je prikazala Devica temu svetemu možu prikazala.

Ko se je sveti škof neko noč napotil v cerkev, posvečeno naši ljubi Gospej, da bi tam Boga molil, prikaže se mu Marija. Velika množica prelepih devic jo spremlja. Ko mu razodene svoje dopadenje, pelje ga sama v hišo Božjo. Med potjo pojete dve device zmed spremstva prelepo pesem Seduljana:

Gospodovo slavo zapojmo, družice! uneto,
In naj oznanuje naš jezik ljubezen presveto!

Cel zveličanski kor prelepih devic pozvame te verste, prvi dve pa prepevate naprej:

Napuh je Lucifera vergel z nebeške višave,
Napuh je oropal človeka zveličanske slave.

Ko mož Božji s tem nebeškim spremstvom ravno dospe do hiše Gospodove, končali ste uni dve devici, s korom se versteči, celo pesem. In ko pride sveti Dunstan na kraj, kjer je moliti hotel, prejenja petje in prikazen zgine. (Surius 19. maji; Negot. Saec. S. M.)

24. Mestu Valencienes.

Bog ne gleda na posvetno imenitnost, ne na premoženje ali učenost. Tudi Marija, najbolj popolnoma podoba Božja, dela tako. Slišali smo, da se je nebeška kraljica prikazala visoko postavljenim cerkvenim vladikom. Zdaj pa naj opišem, kako se je prikazala revnemu puščavniku, ki je svetu odmerl, s Kristusom pokopan bil, kako ga je obiskala v njegovi ubogi, zares grobu podobni celici.

Na zgornjem Francoskem je mesto Valencienes. Ko se je pisalo tisoč in osem, je v tem mestu razsajala prestrašna kuga. Enega za drugim so nesli iz nesrečnega mesta. Šestega kimovca proti večeru se prikaže preblazena Devica puščavniku, ki je v samoti blizu mesta samotaril. Naroči mu, naj gre v mesto in naj sporoči, da prihodnji dan naj se vse mesto posti, moli in druga dela opravlja, potem jim bo Marija svojo moč in svojo dobroto skazala. Puščavnik spolni rad to povelje nebeške kraljice. Vsi mestjani so puščavnika spoznali kot poslanca ljube Matere Božje. Priserčno so molili, ostro se postili in obilno so ubogajme dajali. Ko je dan v teh pobožnih vajah skoraj že pretekkel in vsi pričakujejo obljubljenе pomoči, zagledajo iz visokih nebes iti prečudno procesijo. Preblazena Devica se prikaže v veliki procesiji angeljev in svetnikov. In ta nebeška procesija obide mesto dve mili na okrog in ga s prečudnim pasom opaše. Potem se cela procesija oberne proti puščavniku. Marija zopet naroči revnemu puščavniku, naj gre še v mesto ter naj županu in njegovim svetovalcem naznani, da tudi naslednji dan — v god Marijinega rojstva — naj ravno tako v duhovnih vajah preživé in naj gredo v procesiji po tistem okrožji, ktereга je Marija s prečudnim pasom zaznamovala. Ako bodo tako storili, bo kuga jenjala. Res se je tako zgodilo.

Spomin te dobrote obhaja mesto Valencienes vsako leto. Pred praznikom Marijinega rojstva je splošni prošnji dan. Osem dni hodi procesija, ter sleherni dan obhodi osmi del tistega mestnega okrožja, ktereга je nebeška kraljica s svojim prečudnim pasom zaznamovala.

V novih bukvah „služba presveti Devici“, ktere je spisal Adrian Egron, berem tako-le: 14. kimovca 1841 je, po končani službi Božji, v mestu Valencienes

šla pobožna procesija, „naše ljube Gospe k pasu“ imenovana, ki je bila leta tisoč in osem ustanovljena, v spomin grozovite kuge v mestu, katero je pa bilo te šibe oproščeno, ko je Marija s prečudnim pasom ga opasala. Vse tri mestne fare so se te procesije vdeležile. Device, belo oblečene, so nosile podobo prečudnega pasa. Šla je procesija skoz celo mesto, potem se je podala zunaj mesta na kraje, katerih se je leta 1008 prečudni pas dotaknil. Ljudstvo je od vseh strani skupaj vrelo ter se procesije pobožno vdeležilo.

Tu vidimo, piše ta pisatelj, kako živa je hvaležnost bogoljubnih kristjanov. Pravi kristjan ne pozabi milosti, katero mu je dobrotljivi Bog na mogočno priprošnjo preblazene Marije dodelil. Od rodu do rodu gre tak spomin, ki hvaležne kristjane spominja nesreče, ktere so bili njihovi pradedje rešeni ter priserčno zdihujejo k preblazeni Devici, naj jih varuje pregrozovite šibe.

Nad mestnimi vratni stoji še današnji dan kamnita podoba Matere Božje z nebeškim Detetom na naročji. Spodaj pa je napis:

Priserčno če ljubiš, popotnik! nebeško
Kraljico,

Saj z eno „Češčena Marija“ pozdravi
Devico! (Negot Saec. M.)

25. Fulbertu, Chartreskemu škofu.

Fulberta mnogi svetnikom prištevajo. On je eden tistih izvoljenih, ktere je previdnost Božja odbrala, da so cele narode razsvetljevali in po poti Gospodovi vodili. Ta sveti mož je živel v začetku enajstega stoletja; takrat je nevednost in hudobija gerdo razsajala. Bog ga je obudil, da bi zmotene k čedi Kristusovi nazaj pripeljal.

Gospod mu je podelil veliko talentov. Sicer revnih staršev, imel je to veliko srečo, da je bil dobro izrejen. V vseh vednostih je bil izurjen, posebno v bogoslovskih; daleč po svetu je slovel za voljo svoje učenosti. Bil je pa tudi jako pobožen. Da je Boga čez vse ljubil, k temu mu je pomagalo posebno otroško češčenje Matere Božje. Njegova pobožna mati mu je s svojo sladko hrano vcepila to posebno ljubezen do preblazene Device Marije.

Opisovalec življenja svetnikov, Baillet, piše, da škof Fulbert je preblazeno Devico priserčno častil ter se je vsake priložnosti poslužil, da so tudi drugi nebeško Mater ravno tako častili. Ko je leta 1020. hud požar razdjal mestno cerkev, je Fulbert zidal novo veliko cerkev na čast nebeški kraljici. On je veliko pisal, več prelepih pesem zložil na čast Materi Božji. V svoji škofiji je vpeljal takrat nov praznik Marijinega rojstva. Marija je pa tudi njegovo vdanost s posebnimi darovi poplačala.

Veliko cerkvenih pisateljev nam sporočuje to-le zares posebno milost. Fulbert je bil nevarno bolan. Hudo šeno je imel v glavi. Celo njegov jezik je bil ves zatekel, da je prestrašne bolečine terpel. V teh gorečih bolečinah se mu neko noč približa prelepa veličastna Gospa v neznan bliščobi z velikim spremstvom. Ukaže mu, naj svoja boleča usta odpre. In skrivnostna pomočnica mu skaže tisto materno ljubezen, kakor jo je skazala svetemu Bernardu. Na njegov jezik mu spusti nekaj kapljic svoje deviško materne hrane, ki mu na mah prežene žgečo vročino in on je pri tej priči zdrav. Tudi lica njegova so bila s to hrano poškropljena. Te kapljice je obrisal s čistim platnom, ktere ga je potem shranil v svoji cerkvi kot svetinjo v spomin njemu skazanega čudeža.

Sestnajsto stoletje še so kazali to svetinjo v častni zakladnici naše ljube Gospe v Chartres-u.

O Marija, moja ljuba Mati! če se revni mašnik saj nekoliko prizadeva, posnemati tega velicega duhovna, če tvojo slavo na prižnici po svoji slabi moči oznanuje, če v pesmih tvojo čast prepeva, če v svoji ubogi vnemi tvoje altarje zaljša in večkrat v Fulbertovi bolezni zdihuje: o presveta Marija! bodi mu milostljiva, kakor si bila enajsto stoletje svojemu ljubljennemu sinu Fulbertu ljuba in premila. Prihrani temu mašniku, ktereга dobro poznaš, nekaj kapljic tiste skrivnostne, dobrodelne rose, ki se milost imenuje. On zares nima nikakoršne pravice do toliko velike ljubezni, ktero si pobožnemu in svetemu škofu Chartreskemu skazala. Pa, ako bodo te uboge roke, ki te verstice pišejo, kdaj v vicah proti tebi, o nebeška Mati! zdihovaje se vzdigovale, srečne, da so peklu odšle, spomni se ga in spusti na njegove goreče ustnice nekaj tistih okrepevalnih kapljic, po katerih hudobni bogatin v večnem plamenu zastonj vpije. O Marija, ne pozabi ga! (Chron. S. D.; Trip. coron.)

26. Blaženemu Marinu, bratu svetega Petra Damjana.

Naslednjo prigodbo je zapisal učeni sv. Peter Damjan, ki je prav lepo in veliko pisal o češčenji Matere Božje. Živel je enajsto stoletje in je bil poseben prijatelj velicega papeža, svetega Gregorja VII.

Marin, brat svetega Petra Damjana, je bil tudi mašnik. Kakor sveti Alfonz Ligvori piše, je Marin bil tako nesrečen, da je v velik greh zabredel. Kmalo pa je spoznal svoj greh. Priserčno ga obžaluje, gre ves skesan v cerkev ter se verže pred altar tiste, ki je pribežališče grešnikom. Ves objokan zdihuje: „O moja

Gospa, o moja kraljica, ti neomadežano ogledalo svete čistosti, ti podoba vseh čednosti, oh, kolikokrat sem te razžalil s svojimi grehi! O Marija, edino upanje moje! v tvoje roke se izročim, v tvoje gospodstvo dam svoje nehvaležno serce, upogni me svojeglavnega, odpusti mi pregrešnemu, potegni se za me kazni vrednega, ki si Mati vse dobrote, vse milosti! In da bolj gotovo pri tebi pomoč dobim, se ti vsega v službo ponudim. V spomin, da sem odslej le tvoja lastnina, ti podam zdaj ta-le davek svoje podložnosti, ter ti obljubim, da ga hočem vsako leto ponoviti.“ S temi besedami je položil na altar denar, kakor so takrat navado imeli, odrajtovati davek, komur se je kdo v suženjega vdal. Potem je vzel svoj pas, djal en konec okoli vrata, drugega pa je na Marijini altar priterdil, da bi tudi s tem pokazal, da hoče suženj Marijini biti. Ostro se je pokoril in neusmiljeno bičal ter vedno preblaženo Devico prosil, naj ga ne zaverže zmed števila njenih služabnikov.

Po daljnem spokornem življenji je za jetiko zbolel. Nekatere dni pred svojo smertjo je sedel na postelji, njegovi znanci in prijatelji so bili pri njem. Nasmehlja se in častitljivo prikloni svojo glavo, kakor stori človek pri pogledu Boga, ktereга visoko spoštuje in ljubi. Njegovi ne vidijo nikogar, on pa jih resnobno posvari: „Ustanite vendar in ponižno pozdravite mojo Gospo, padite pred njo na tla!“ Potem se ozre k preblaženi Devici, ktero pred seboj vidi in jo nagovori: „O moja nebeška kraljica! kako se ponižaš, da obiščeš svojega nevrednega in revnega hlapca? Prosim te toraj, ne zapusti me, pa blagoslovi me in zagotovi me, da me večne temote obvaruje bliščoba tvojega svetega obličja, ktero smem pred svojo smertjo gledati.“ Na to prikazen zgine. Ko pride njegov brat

Peter Damjan po opravljeni sveti maši, da pogleda, kako mu je, toži, kako slabo so se njegovi znanci obnašali vpričo visoke nebeške kraljice. Nekdo zraven stoječih meni, da se mu blede. Marin pa resnobno zaverne: „Ne, ne! Ti se motiš! Saj je to splošno znano, da se nihče ne meša, ki tako bolezen ima, kakor jo jaz imam. Pri popolni zavesti še enkrat pravim, da ti moram v tvoje zveličanje naznaniti ta nebeški čudež, prišla je namreč moja dobra Mati, kraljica nebeška, da me je s pogledom svojega prečeščenega obličja razveselila ter je še le zginita, ko me je blagoslovila in za njo iti povabila.“ — Po teh besedah umerje Marin, in njegovi znanci so stermeli in bili veseli. (S. Petr. Dam. l. 2; Sv. Liguori.)

27. Blaženemu Hermanu.

Tam gori na Švedskem je bila grofovska hiša Vecingen. Ta družina je imela sina, ki so mu dali ime Herman. Že spet je bila pobožna, kerščanska mati, ki je svojemu malemu sinčku z materno hrano vcepila sveto ljubezen. Zнала je dobra mati uriti ne le glavo, ampak tudi serce svojega otroka. V prvih letih je bil Herman otrok blagoslova Božjega. Ljubil je Gospoda, svojega Boga, s se-rafinsko ljubeznijo. Dan na dan je rasel v starosti in v spoznanji. V šestem letu se je ljubeznjivi Herman tako nevarno premrazil, da ga je napadla huda bolezen, ki je njegovo telo tako prestrašno zdelala, da mu je vse ude sključila. Zategadelj so mu „contractus“ — „sključeni“ rekli. Se ve da ta nesreča mu je opo-verala, da ni mogel nadaljevati učenja, ktero je pričel. Očitnih šol ni mogel obiskovati. Njegovo terpljenje mu je opo-veralo tudi dušno razvijanje. V tem žalostnem stanu ni mogel prave izreje do-

biti in njegov duh je zaostal. Njegovo serce pa vendar ni oterpnilo. Bog ga je napolnil s sveto ljubeznijo, ga razvnel z lučjo svete vere, ga navdal z vdanim upanjem, ga obogatil z krotkostjo, s poterpežljivostjo, s ponižnostjo, z eno besedo, njegovo serce je bilo ozaljšano s čednostmi izvoljenih. In k temu mu je pomogla njegova dobra mati. Če tudi v posvetnih vednostih ni bil izurjen, je pa dosegel toliko višjo stopnjo prelepih čednosti. Tako je preživel deset let v velikem telesnem terpljenji, v posvetni nevednosti, pa v priserčnem zedinjenji svojega serca z Bogom.

Med tem je pa vedno prosil Boga in preblazeno Devico Marijo, naj bi mu ljubi Bog dodelil zopet zdravje in lahko rabo svojih udov, da bi se toliko ložej službi Božji posvetil in bi svoje dušne in telesne zmožnosti v čast Božjo in v čiščenje Marijino obrniti zamogel. Njegove vdane pa priserčne prošnje niso bile zastoj. Na Marijino priprošnjo ga Bog usliši in konec je bilo terpljenja, v katerem se je to dete milosti Božje tako dolgo v preljudi ponižnosti vadilo.

Herman je velikokrat prejemal svete zakramente. Ko je neki dan prav pobožno prejel sveto Obhajilo in se svojemu Zveličarju in njegovi presveti Materi popolnoma izročil in vdal, prikaže se mu Mati Božja ter mu pravi: „Moje dete! v prečeščeni previdnosti Božji je sklenjeno, da v tvoji onemoglosti se razodene moč in dobrota Gospodova. Tvoja vdanost Mu je všeč. Tvoje vsakdanje molitve so dospele do Njega, in On jih bo uslišal. Doslej nimaš ne zdravja, ne učenosti. Niti tvoj duh, niti tvoje telo nista razvita. Izberi si toraj eno teh milosti, ali zdravje ali učenost, povej, kaj ti je ljubše, in tvoja želja se ti bo spolnila.“ Herman si ne pomišlja dolgo. Akoravno je bilo hudo in veliko terpljenje, ktero

mu je bolezen delala, vendar si izvoli učenost, katero je imel za luč, da bi sebe pa tudi svojega Stvarnika in njegova dela, vse vidno in nevidno, bolj spoznati zamogel.

Preblažena Devica mu odgovori: „Imel boš učenost. Pa še drugo milost ti naznam: Zadobil boš tudi zdravje, katero pri učenju in pri rabi svojih vednosti v čast Božjo potrebuješ.“

Ta obljuba se je urno spolnila. Herman je bil zdrav. Njegovi udje so dobili potrebno moč, njegov um je urno, brez vse težave, sprejemal vednosti, ktere koli se je lotil. Da bi ložej služil Bogu in se učenju vdati zamogel, zapusti Herman svet ter stopi v samostan svetega Gala, kjer so imenitni benediktinci v vseh potrebnih in koristnih vedah se urili. V kratkem času si prisvoji toliko vednost, da so ga imeli za čudež kerščanske učenosti. Sveto pismo, modroslovje, zgodovino, zvezdoznanstvo, godba, latinsko, gerško, hebrejsko, arabsko — vsega se je urno in lahko naučil. Imeli so ga za najbolj učenega moža tistega časa.

V spomin svoje ljubezni do Marije, svoje nebeške kraljice, je zložil „Salve regina“ — „Češčena kraljica“, „Ave regina coelorum“ — „Zdrava kraljica nebeška“, „Alma mater Redemptoris“, — „Draga Mati Zveličarjeva“. Sveta cerkev je te prelepe pesmi med svoje molitve sprejela. O koliko češčenja se je s temi pesnimi iz te solzne doline že povzdignilo pred sedež nebeške kraljice, pa tudi koliko milosti je na to z nebes po rokah presvete Device priteklo v to našo puščavo! — O srečen začetnik svetih molitev, ktere cerkev med svoje uversti! Kaj pa bo pomagalo pisatelju, ki s sladko besedo opisuje mične izmišljenosti, ki so naši mladosti le v prestrašni kvar, če mu tudi svet kamnite spominke stavi in ga

po njegovi smerti nespametno slavi? — (Canis. l. 5; Negot. Saec. M.; Chron. S. D.) —

28. Opatu Helzimu.

Ker ta prigodba zadeva razširjenje najlepšega Marijinega praznika — praznika njenega spočetja — zato naj jo nekoliko omenim. Sveti Anzelm, škof Katterburijski, ki je ta praznik po Angleškem vpeljal, nam sam piše o tem.

Vilhelm, ki so mu zgodovinarji dali priimek „zmagovalec“, je bil vojvoda Normandijski. On si je prisvojil angleško kraljestvo. Ko je pa svojo moč na Angleškem vterjeval, je zvedel, da Norvegi zbirajo veliko vojsko in ga nameravajo napasti, ter mu vzeti ravno pridobljeno Angleško. Vilhelm, da bi se kri ne prelivala in v strahu, da bi premagan ne bil, se hoče pogoditi z Norvegi. On pošlje zato Helzima, opata v samostanu Remeze, ki je bil mož bistrega uma in velike pobožnosti, da bi z Norvegi se pogodil in bi tako hudo vojsko zabranil.

Ko opat Helzim srečno opravi svoje poslanstvo, verne se vesel čez morje nazaj, ter hvali Boga in preblaženo Devico Marijo, kateri se je posebno v tem imenitnem poslu priserčno priporočal. Ko pa veselo veslajo in so že blizu doma, nastane na morju hud vihar, ki jim žuga z gotovim poginom. V tej hudi sili kličejo vsi na pomoč preblaženo Devico. In zdajci se črni oblaki pretergajo in prikaže se čudna podoba nebeške lepote, kakor nam sveta vera Mater Božjo opisuje. Nebeška prikazen se oberne proti bogoljubnemu opatu ter mu obljubi, da bo vihar pojenjal in da bodo vsi srečno rešeni, vendar mora opat tudi obljubiti, da bo v deželah svojega kralja vpeljal praznik Marijinega čistega spočetja, in prikazen mu odloči za to godovanje osmi dan grudna. Opatu Helzimu je bila ta

ponudba in to povelje kaj vseč. Zato se je v imenu svojega Gospoda rad podvergel pogoji, ktero je nebeška kraljica za rešenje njegove barke postavila. Komaj je sveta obljuba storjena, vihar potihne, valovi se umirijo in barka je srečno v barkostaju. Nobenemu se ni nič hudega zgodilo.

Opat se urno poda k svojemu kralju ter mu sporoči srečni izid poslanstva, pa mu tudi pove, kakošno obljubo je v njegovem imenu storil v veliki nevarnosti na morju. Vilhelm, velik častivec preblazene Device, je vse mogoče storil, da se obljuba njegovega poslanca spolni. Že tisto leto so vsi škofje njegovega kraljestva praznik čistega spočetja Device Marije s toliko vnemo in s toliko slovesnostjo obhajali, da so dalje časa temu godovanju rekli „Normanski praznik“.

Nekteri zgodovinarji pišejo, da se je pobožnemu opatu prikazal sveti Nikolaj, kot poslanec Matere Božje. Sveti Nikolaj je patron mornarjev, večkrat ga vidimo v spremstvu nebeške kraljice.

Sveti Anzelm, ki nam to prigodbo opisuje, ko je angleškim škofom, kot veliki škof, priporočeval vpeljanje praznika čistega spočetja Device Marije, je omenil še druge čudne prigodbe, ki se je godila o času francoskega kralja Karola.

On piše, da brat nekega ogerskega kralja se je bil odločil za duhovski stan. Njegova žlahta pa je z vso silo vanj tiščala, naj bi v zakon stopil z mlado gospi, ki je bila posebne telesne lepote. Ta knez pa je priserčno častil Marijo ter je v njeno češčenje vsaki dan, zraven družih pobožnosti, odmolil Marijine dnevnice. Na dan svoje poroke, ko je bila sveta maša končana, se spomni, da teh svojih molitev k preblazeni Devici še ni opravil. Dovolj svojemu spremstvu, da vsi gredo, in on sam ostane v cerkvi. Poklekne pred altar naše ljube Gospe in

pobožno moli svoje navadne molitve. Ko pa v Marijinih dnevnicah izgovori besede „lepa in ljubeznjiva je hči Jeruzalemska“, se mu prikaže preblazena Devica in mu pravi: „Kako je to, ti sam spoznaš, da sem lepa in ljubeznjiva, in vendar si me zapustil in drugo si izvolil! Nisem mar res lepša, kakor le ona, zavoljo ktere si mene zaverigel?“ — Knez se prestraši, in ko se umiri, zdihne: „Zares, moja Gospa, tvoja lepota preseže vse, kar si le misliti zamoremo. Ker sem pa že napčno storil, kako zamorem to zopet popraviti?“ Marija mu odgovori: „Ako imaš toliko serčnosti, da iz ljubezni do mene se odpoveš njej, zavoljo ktere si mene zapustil, ti bom jaz tvoja nevesta v nebesih. In ako vsako leto god mojega čistega spočetja 8. grudna obhajaš, in to godovanje tudi drugim priporočuješ, obljubim ti prelepo krono v kraljestvu mojega Sina.“ Marija zgine. Knez pa zapusti svojo nevesto ter se v samostan poda. Kmalu potem se poda na Laško, kjer je postal patrijarh Oglejski in je praznik Marijinega čistega spočetja z vso slovesnostjo obhajal, pa tudi drugim škofom prigovarjal, da so ga v tem godovanju posnemali. On pa je obhajal ta praznik celo osmino. (S. Anselmus; marty. rom. 8. dec.; Calend. b. V. M.)

29. Svetemu Arnulfu.

Sveti Arnulf je eden najslavnejših svetnikov na Francoskem. Bil je menih, potem pa škof v mestu Soissons. Velik častivec Marijin je bil tudi tako srečen, da se mu je kraljica nebeška nekaj časa pred njegovo smertjo prikazala in mu napovedala, da njegovo življenje se koncu bliža in da je Bog sklenil, k sebi poklicati ga in mu dati plačilo, ktero je zvestemu hlapcu obljubil. In sveti mož nagovori preblazeno Devico: „O Mati mo-

jega Boga, ti kraljica nebes in zemlje, sladko upanje moji duši, ti veš, da sem te vedno ljubil, ti veš, da sem ti, ne kakor zaslužiš, pa vendar po svoji moči služil. Zavoljo tega, kar sem v svojem življenji tebi dopadljivega storiti zamogel, prosim te milosti, da naj umerjem tisti dan, ko si ti umerla, da zapustim to solzno dolino tisti dan, ko si jo ti zapustila, da grem v nebesa, kjer si mi sedež obljubila, tisti dan, ko si ti svoje večno kraljestvo v svojo posest vzela. In zato te prosim, da mi podeliš s svojimi rokami krono pravičnosti tisti dan, ko si ti kot Gospa vsega vstvarjenja kronana bila!“ „Moj sin!“ mu reče Marija, „tvoja prošnja naj bo uslišana, pripravi se toraj na smert na dan mojega vnebovzetja.“

Odslej je pobožni škof le to mislil, kako bi svojo sveto dušo še bolj očistil. Ko je na delapust praznika Marijinega vnebovzetja čutil, da njegove telesne moči pešajo, zbral je k sebi vse mašnike svoje hiše in jim je naročil: „Pripravite vse za mojo smert; razodeto mi je, da bom le še malo časa med vami. Sveti Peter, sveti Mihael in več angeljev me je obiskalo. Pa še to posebno milost, to veliko srečo sem imel, da me je obiskala kraljica nebes. V družbi bliščečih devic je prišla k meni, da me v mojem terpljenji potolaži in mi odvzame pravični strah zavoljo teže mojih grehov, ki bi me zamogli pogubiti. Ona me je zagotovila, da bom zveličan, da bom sprejet v kraljestvo izvoljenih. O še več! Na mojo prošnjo mi je obljubila, da smem zapustiti ta svet tisti dan, ko nebo in zemlja obhajata njeni slavni vhod v nebesa.“ Ko je to izgovoril, je na tihem molil in je umerl tisti čas, ko vojskovalna in zmagovalna cerkev obhaja spomin Marijinega vhoda v večno prebivališče in spomin njenega slavnega kronanja.

Zapisal nam je to prigodbo sveti Lisiiani, ki je bil prvi naslednik svetega Arnulfa. (Negot. Saec. M.; Chron. S. D.; Surius. 15. Aug.)

30. Mestu Arras.

Čudna, nam nerazumljiva so pota Božje previdnosti. Ravno tako čudno je prikazovanje Matere Božje. Videli smo, da se je preblažena Devica prikazovala pobožnim, svetim dušam, imenitnim škofom, ponižnim samotarcem. V tej prigodbi pa se je celo prikazala dvem priseženim sovražnikom, in potem še celemu mestu Arras.

Bog je dober Oče in tepe svoje nevbogljiive otroke zavoljo njihovih pregreh že tukaj na zemlji z razno šibo, da bi se spreobrnili in zveličali. Tako šibo je poslal Vsegamogočni leta 1086. v Lotringo. Bila je prestrašna bolezen, ki je enajsto in dvanajsto stoletje po več krajih francoske dežele hudo razsajala. Leta 1095. je v mestu Arras grozovito morila. Rekli so tej šibi Božji „gorečo bolezen“ ali „černo smert“. Kogar je ta bolezen zadela, zdelo se mu je, da zunaj in znotraj ves gori, po koži pa so nastale črne lise, kakor zgorelo oglje. V mestu Arras jih je na stotine pomerlo. Zmanjkovalo je že živih, da bi mertve pokopavali. Celotno mesto je bilo v groznem strahu in vse obupno.

V tej neznanski nadlogi so mestni prebivalci v sè šli, povzdigovali so svoja serca in svoje roke k najvišji in premoogočni tolažnici žalostnih. Obhajali so devetdnevnic, imeli so procesije, priserčne molitve in glasni klici so se na perutih vere in zaupanja povzdigovali proti sedežu Device, ktero zdravje bolnikov imenujemo. Mati milosti Božje ni preslišala teh milih klicov. Dvema godcema, Itaru iz Brabanta in Petru iz Normandije,

ki sta se gerdo sovražila, je preblazena Devica naročila, naj gresta k škofu Lambertu in naj mu povesta, da prihodnjo nedeljo mu bota izročila prečudno svečo, po kateri bo mesto oproščeno hude šibe. Ko škof to zve, napove očitno procesijo. In ko se procesija nazaj v stolno faro vračuje, vidi vse ljudstvo preblazeno Devico, kako se pri zvoniku njej posvečene cerkve na tla spušča. V svoji roki ima prelepo svečo, in ko pride do tal, poda svečo onima dvema godcema, ki sta se zopet spravila. Ta dva podasta svečo škofu, ki jo ves objokan z veseljem sprejme, in takoj mu je bilo razodeto, kaj naj ž njo stori, da bo njegovi oplášeni čedi pomagano. Voščene kapljice te sveče so v vodo pristregli, in urno je ozdravil, kdor je te vode le količkaj pokusil.

Druga čudna lastnost te nebeške sveče je bila, da pet stoletij poznej je bila še ravno tako velika, akoravno so iz njenih kapljic veliko malih svečic napravili.

V spomin tega čudeža so v mestu Arras vstanovili za zmeraj posebno praznovanje, in sicer na nedeljo med osmino praznika presvetega Rešnjega Telesa. To praznovanje je največe, ktero to mesto obhaja. Že na predvečer poje veliki zvon in pod zvonikom je godba, v spomin, da tu doli se je spustila preblazena Devica in da godca sta prejela prečudno svečo. Na dan praznovanja prinesejo mestni staršine in imenitniki, na konjih sedeči, pod prezalim nebom, prečudno svečo v cerkev naše ljube Gospe. Tu molijo in darujejo, potem pa ravno tako slovesno nesejo nazaj na terg v kapelo, nalašč za to zidano, v podobi piramide. Škof Lambert je to praznovanje vpeljal in mu te prednosti dovolil. Papež Sikst IV., ki je vladal sveto cerkev od leta 1471. do 1484., je zaukazal na tanko preiskati zgodbo te čudne sveče in ž njo storjenih čudežev in je ta popis poterdil. Klemens VIII. pa

je s pismom od leta 1597. dovolil več odpustkov vsem, ki bodo pobožno obiskali to bratovsko kapelo, kjer je shranjena prečudna sveča. Pišejo, da sveti Bernard je nalašč v Arras popotoval, da je to svečo videl in jo počastil.

Puhli modrijani današnjega časa se bodo posmehovali tej resnični prigodbi, pa pri vsi svoji napuhneni modrosti nam teh dognanih djanj drugače ne morejo razjasniti.

Zapisana je ta prigodba že na grobnem kamnu škofa Lamberta, ki je živel tisti čas, ko se je v mestu Arras vse to godilo. (Neg. Saec.; Calend. M.)

31. Svetemu Bernardu.

Od dvanajstega stoletja sem menda ni nobenih bukev na čast Materi Božji pisanih, ki bi ne omenili tudi svetega Bernarda. Sveti Bernard je zares kinč zlahtnemu stanu, on je biser menihom, luč sveti cerkvi, on je preljubljeni sin in blagi učenec presvete Device Marije, ki je v čast Matere Božje pisal, govoril in delal. Menda ga ni svetnika, ki bi bil bolj ljubil nebeško kraljico, ki bi bil priserčneje pisal od svoje nebeške Matere.

Pri tem ljubljencu Marijinem je vse velikansko, vse prečudno: Nekaj posebnega so njegovi talenti, posebno je njegovo življenje, poseben je njegov pristop v samostan, najbolj posebna pa je njegova ljubezen do Marije, in tako posebne so tudi milosti, ktere je on od svoje nebeške Matere prejemal.

Ko je Marija marsikteremu pozemeljskemu popotniku to posebno ljubezen in milost skazala, da je svoj nebeški sedež zapustila in ga s svojo prikaznijo počastila, pač ni imel kdo toliko pravico do te nenavadne milosti, kakor ravno sveti Bernard. Zato mu je pa tudi Marija skazala tisto posebno materno vdanost, ktero

je tudi drugim svojim častivcem delila, če tudi so bili manj vneti v sveti ljubezni do nje.

Sveti Bernard, še mlad v letih, pa bogat v čednostih, je nevarno zbolel. Bil je takrat v mestu Chatilon, kamor so ga pobožni starši kanonikom v izrejo poslali. Svoja mlada leta je večidel v tem mestu preživel. Takrat je imel sveti Bernard čudno prikazen, ktero papeževo pismo, leta 1340. v Avignoni pisano, tako-le popiše: Od nekdanj kažejo v Chatilonski cerkvi podobo preblažene Device Marije, ktero kerščansko ljudstvo visoko časti in kakor je v življenju svetega Bernarda obširno popisano, je ta Marijina podoba njemu podala nebeško Dete Jezusa z besedami: „Sprejmi Jezusa, Zveličarja sveta!“ Sveta Devica je potem Bernarda podučila v skrivnostih svete katoliške vere, mu pokazala terpljenje Kristusovo, in zdaj je, še zmiraj na podobi, kakor bi osebna bila, prečudno položila svojo roko na persa, ter spustila nekaj mlečnih kapljic na ustnice svetniku. In to mu je dalo tisto mogočno zgovornost, s katero je postal pravi apostelj Kristusov in njegove presvete Matere, s katero je toliko grešnikov spreobernal, toliko pobožnih duš v sveti ljubezni vnel, in s katero tudi nas spodbuja v svojih mnogih prelepih spisih, zlasti še, v katerih slavo Marijino oznanjuje.

Cerkev, v kateri se je to godilo, še zdaj imenujejo „kapelo svetega Bernarda“. V nesrečni vstaji, konec pretečenega stoletja, ko so rogovileži veri pokončanje napovedali, in so brez števila svetišč razdžali in oskrunili, takrat so oborožene žene celo po noči varovale to svetišče, da so to prečudno podobo Matere Božje oskrunjenja branile. Okrog altarja, kjer je ta podoba, je prigodba na steni naslikana. Sveti Bernard kleči zamaknjen pred podobo Matere Božje. Iz ust ima narejen trak z napisom: „Monstra, te esse

Matrem!“ — „Pokaži, da si Mati!“ Preblažena Devica pa mu daje svoje nebeško Dete ter ga hrani s prečudnim mlekom in mu dé: „Suscipe Bernarde, filium meum, totius mundi Redemptorem.“ — „Prejmi Bernard, Sina mojega, Odrešenika celega sveta!“

Spomin tega čudeža obhajajo cistercienci s posebnim praznikom 13. velicega travna. In Celestinski Gonon piše: V Chatilonu je več prebivalcev, ki terdijo, da ta prečudna podoba še večkrat mleko cedi, ako se iz votline, kjer visi, sname ali pa nekoliko nagne. Dva mašnika, Edmund in Klemens, očitno pričata, da iz te podobe je nedavno umerlemu mašniku Jakobu Viardotu toliko mleka na roko priteklo, da si je v zakristiji roke umival.

V prelepih bukvah „krona Matere Božje“ se še bere: „Ne le enkrat, ampak trikrat je bilo, da je sveti Bernard to posebno milost imel. Bivarj v popisu življenja svetega Bernarda v zadnjih bukvah, v 10. poglavji, pravi, da ta čudež se je ponovil tudi v mestu Spajer, kamor je ljubljeneec Marijini od papeža poslan bil. — Vilhelm Eisengren, ko opisuje zgodovino mesta Spajer, tudi omeni tega čudeža. Kanizij in drugi pisatelji ravno to terdijo. Barnabas Montauban prav mično opisuje to čudno prigodbo in pravi, da v njegovem času so v mestu Spajer z velikim spoštovanjem hranili prečudno podobo, iz čigar pers so bile ustnice svetega Bernarda namočene. Ljudstvo ima to podobo v veliki časti, posebno draga je materam, ki na persih bolečine terpijo ali premalo hrane za svoje otroke imajo.

Slednjič pa še piše Bernard Briton, ki popisuje zgodovino samostana Citeaux, da se je ta čudež ponovil v Clairvauxu, ko je sveti Bernard prečudno lepo razložil in opisal besede svetega evangelija: „Missus est“ — „poslan je bil“. — On

piše: „Neko noč, ko je svetnik le s slavljenjem svoje Božje učiteljice se pečal, bil je v duhu zamaknjen. In dano mu je bilo, da je videl Mater Božjo, ki je Deté Jezusa na svojem naročji imela in na svoje persi pritiskala. Mnogo bliščečih angeljev jo je obdajalo in velika svetloba je bila ž njo. Ko se je v njem zmiraj večja, zmiraj svetejša ljubezen vnela do preblazene Device, so bile njegove ustnice pomočene z nekaterimi kapljicami mleka le té Matere vseh mater. Odslej je še bolj vneto in sladko označeval in prepeval slavo Marijino.“

Še več drugih prikazovanj in milosti pripovedujejo, ktere je Gospodova Mati svojemu ljubljencu, svetemu Bernardu, skazala. Nekdaj je prav priserčno molil pred podobo svoje nebeške kraljice, ter jo ljubo pozdravil: „Pozdravljena bodi Marija!“ In slišal je: „Tudi jaz te pozdravim, Bernard!“

Ko je nekdanj zbolel, prikaže se mu Marija in sveti Lovrenc in sveti Benedikt ž njo. Marija se ga dotakne in zdrav je bil. Videla pa je v sanjah barko, ki po široki reki plavajoča doseže varno barkostajo, pa odrinjena je bila. Marija mu naznani, da je bil že pri bregu v večnost, s pridobljenim zdravjem je pa vnovič veržen v valove tega sveta.

Pisavci njegovega življenja pripovedujejo, da tudi zadnje uro se mu je prikazala Marija, in ko je njegova deviška duša svoje telo zapustila, jo je preblazena Devica sprejela in sama v naročje Božje prenesla. (Liguori Tug. M.; vita S. Bernardi.)

32. Zveličanemu Didieru.

Samostan svetega Bernarda je bil v široki dolini, kteri so rekli pelinova dolina, ki se je pa spremenila v zares svetlo dolino, kjer se je med in mleko cedilo.

Osem sto menihov je imel ta imenitni Marijin ljubljene pri sebi. Lepo jih je vodil po Gospodovi poti proti svetim nebesom. Bili so vsi eno serce, ena duša, ter so priserčno Boga ljubili, hvalili in mu zvesto služili. Živel so, kakor angeli v človeških telesih.

Med njimi je bil tudi Didier, ali eni mu pravijo tudi Dezideri, ki ni bil nad druge postavljen, bil je le meniški brat ali lajik. Njegova pobožnost pa je bila vsem v lep zgled. Posebno je ljubil preblazeno Devico Marijo. Zato se mu je pa tudi Marija ljubeznjivo prikazala, ko je smertno zbolel. Nebeški duhovi so ga spremili. Marija ga je klicala v večno življenje. On jo pozdravi s premilim smehljanjem. Ko mu je sveti Bernard zadnje uro svoj očetovski blagoslov dal in se je od svojih sobratov lepo poslovil, šla je njegova duša z Marijo v nebeško kraljestvo.

Ta meniški brat je pasel samostansko čedo. Ko je nekdanj pri svoji čedi v borštu bil, ravno pred praznikom vnebovzvetja Matere Božje, je vso noč svoje oči in roke proti nebu povzdigoval, ter je svojo nebeško kraljico z angeljskim češčenjem neprenehoma pozdravljal. Tako je s priserčno pobožnostjo častil Mater Božjo ne le celo noč, ampak tudi še v praznik njenega kronanja. Svetemu Bernardu je bilo vse to razodeto. Ko so v samostanu vsi mašniki najsvetejšo daritev opravili in so bile molitve, za ta Marijini dan odločene, že končane in je sveti Bernard po navadi svoje brate nagovoril, je potem še pristavil: „Gotovo ste, moji ljubi bratje! ta dan našemu Gospodu in kralju Jezusu Kristusu in njegovi presveti Materi, naši prečastni patroni, njima dopadljivo češčenje vsi opravili, in zato imamo upanje, da nam bo Gospod na priprošnjo naše preljubljene Gospe večno plačilo dodelil. Vendar vam moram po-

vedati in naznaniti, da je eden naših najmanjših bratov, ki je nicojšno častito noč iz pokorščine v borštu na paši bil, našo nebeško kraljico tako pobožno, tako čisto in priserčno častil, da pred Bogom in pred našo Materjo ga ni presegel nihče zmed nas, če je tudi še tako zvesto premišljeval in še tako pobožno molil. In kar ga nad nas vse povzdigne, ni visokost njegovega premišljevanja, ampak to je njegova priprostost, njegova pokorščina in njegova ponižnost. Le to je, kar ga nad nas toliko povzdiguje.“ — Tako je govoril sveti Bernard o ponižnem bratu Didieru. (Negot. Saec. M.; Chron. S. D.)

33. Svetemu Hugonu.

Kdo ne ve, da sveti Bernard je bil zares velik ljubljenelec naše ljube Gospe in kraljice nebeške? Njegova ljubezen do Marije je bila priserčna. In to ljubezen je on znal vcepiti v serca svojih sobratov, katerih je takrat po mnogih samostanih prav veliko bilo. Ravno ta ljubezen je pa bila tudi vzrok, da je preblazena Devica velikokrat zapustila svoje nebeško stanovanje, da se je s pobožnimi dušami tu na zemlji pogovarjala, preden so se preselile v večno slavo.

Sveti Hugon je bil še čisto mlad, ko je zapustil svet in si je izvolil samostansko življenje; on še ni mogel resnobno prevdariti, komu se je odpovedal in kakšne dolžnosti hoče prevzeti. Kmalo je pograšal posvetne dobrate, v samostanu mu postane dolgi čas in že misli, da bi pobegnil.

Neki dan ga ta misel huje nadlegova, predolgo se je ne znebi, in hudobni duh ga le še bolj in bolj draži. Mladeneč gre v cerkev, pade ponižno pred podobo Matere Božje, pretaka pobožne solze, in po otroško toži preblazeni Devici svoje skušnjave in koliko bridkosti terpi. Kdor

prosi, on prejme, ako le prav stori. Tako tudi Hugon ni zastoj prosil. Tolažnica žalostnih se mu prikaže. Pokaže in razloži mu skrivnosti rojstva, življenja in terpljenja, vstajenja in vnebohoda Gospoda našega. Tako poterjen in z ljubeznijo Matere Božje oserčen ni Hugon nič več mislil nazaj med svet iti, ampak vse svoje dolgo življenje se je vadil v prelepah čednostih, ki so kinč kristjanu in menihu.

Ko je bil pozneje opat v samostanu Bonevaux, sta prišla dva novinca, ki sta kmalo imela ravno take skušnjave, da bi samostan zapustila in zopet posvetno živela. Eden teh je bil poprej vojak ter je gerdo in razuzdano živel. Ta je videl v sanjah, da v neki prepad leti, da cele tri dni ni dna dosegel. Ko svetemu Hugonu, svojemu opatu, pove te sanje, mu sveti mož pravi, da ta prepad je pekel, v kterege se bo pogreznil, ako zapusti samostansko življenje. Vkljub temu strašnemu razlaganju beži iz samostana. Tri dni razuzdano živi in njegovi pajdaši ga ubijejo.

Drugi pa je poslušal modro svarjenje svojega opata, ki mu je obljubil nebesa, ako v samostanu ostane. Marija je to obljubo svetega moža poterdila. Ko je ta menih nevarno zbolel, prikaže se mu na večer pred njegovo smertjo Marija ter ga zagotovi, da drugi dan bo prejel večno krono, ktero mu je njegov opat v plačilo njegove zvestobe obljubil. Res je drugi dan umerl in angelji so nesli njegovo dušo v kraj luči in miru Božjega.

V tej prigodbi imamo novo spričevanje, da sanje niso vselej prazno bleđenje našega duha, da so večkrat resnično razodenje Božje, kakor nam sveto pismo zadostno spričuje. Ne zaničujmo jih toraj, ampak če se nam vredne zdijo in se z našim mišljenjem strinjajo, ali nam kak lep nauk dajejo, obrnimo jih

v svoj dušni prid ter bodimo Bogu hvalježni, da nas svoje otroke tako ali tako opominja, razsvetljuje in uči. (Chron. S. D.)

34. Še nekterim menihom svetega Bernarda.

Ker so bili menihi svetega Bernarda tudi po Slovenskem, naj omenim, da so imeli na Koroškem dva samostana, in sicer za menihe v Vetrinjah, za nune pa v Brežah. Na Kranjskem so imeli velik samostan v Kostanjevici, in še bolj velik samostan v Zatičini, kamor je že sveti Bernard poslal prvega opata Vincencija, ki je vodil Zatiške menihe od leta 1136. do leta 1150. Ko je bil Kostanjeviški samostan zatert, so sosedne fare marsiktero umetno delo kupile. Med temi ima Št. Jernejska cerkev prelepo sliko, na kateri se vidi sveti Bernard, ko mu Marija svojo materno hrano daje. Le škoda, da je to izverstno sliko neki vestni (?) nebodigatreba pokvaril!

V popisu zgodovine Cistercijenskega reda v samostanu Citeaux berem to-le prigodbo. Preblažena Devica se je tem menihom v družbi svetih žen prikazala neki dan, ko so žito želi. Nekteri zgodovinarji pišejo, da je bil Reinhold, četerti opat samostana, priča te prikazni. Ta mož je bil grofovskega stanu in poln prelepih čednosti. Pri njegovi smerti pravi sveti Bernard v svojem 270. pismu: „Opat Citeauxki je umerl in ta smert je velika zguba za naš red. Za me je dvojna nesreča, ž njim sem zgubil očeta in sina.“

Ta prikazen Matere Božje se je tako le godila: Star vojak je zapustil vojaško suknjo ter je oblekel meniško halo v samostanu Clairvaux (zgovori se Klervó). Poletni dan gre z drugimi brati na polje, zrelo žito žet. Ker pa je bil postaren in tega dela ne vaje, rekli so mu, najjenja in se nekoliko opoči je in ohladi. Ta po-

čitek pa mu ni bil po volji, rad bi bil delal, tudi pobožna želja ga je gnala. Da bi on sedel, ko drugi v potu svojega obraza pridno delajo, to mu hudo dé. Na svoja persa se vdari in zdihne: „O kako reven človek sem vendar jaz; veliko modrih, učenih, bogatih in žlahtnih je tukaj. Oni delajo, kakor dninarji, v potu svojega obraza. Ko bi bili med svetom ostali, imeli bi slavno ime, bogastva in časti. Jaz pa, v hudobijah osiveli človek, nič ne delam in le gledam, kako žlahtni, mladi in slabotni ljudje pod težo dneva in vročine omagujejo.“ Pri teh besedah pa vidi, da po nasprotnem griču velika truma belo oblečenih žen doli gre. V sredi med njimi pa je gospa, ki vse druge v lepoti in bliščobi visoko preseže. Dva služabnika gresta pred njo ter na svojih rokah neseta oterače, podobne takim, s kakoršnimi se pot z obraza briše. Imenitna Gospa se s svojim spremstvom bliža dobrim menihom ter vsacega s čistim poljubom pozdravi, kakor stori pobožna mati svojemu sinu. Potem je vsacega objela in dve njenih strežnic ste jim z belimi robci obrisali pot, ki je delavcem s čela po obrazu tekla. Stari vojak, ki v tej Gospej ni spoznal preblazene Device Marije, bil je silno nejevoljen na svoje sobrate ter si je sam pri sebi mislil: Kakšni so vendar ti-le menihi, kakšna hiša je ta, ko ženskam blizo pustijo, se ž njimi pogovarjajo, jih gledajo, še celo nespodobno objemajo! — Tako hudo misli in sodi stari vojak. In ena unih žen se loči od družih, pride k njemu in pravi: „Zakaj krivično sodiš? Vedi, da gospa, katero zmed vseh imenitnejšo vidiš, je Marija, mati Jezusova, ki je prišla, da svoje ljubljene sinove pri težkem delu obiše in jih oserči, kakor stori hišna mati s svojimi otroci.“

S to čudno prikaznijo je bil stari vojak okrepcan, samostansko življenje mu

je ljubo, in živel je sveto in poln čednosti je umerl.

Pisatelj te prigodbe, Herbert, prištavi, da se je tudi temu Reinholdu preblazena Devica nekaj dni pred smertjo prikazala ter mu je pokazala drago, lepo, belo-bliščeče oblačilo, katero mu hoče prahriniti za dan, ko bo v sveto mesto šel.

To zares čudno prigodbo pripoveduje tudi sveti Alfonz Liguori. (Anal. Cist. anno 1155.)

35. Zveličanemu opatu, enookemu Petru.

Samo še eno prikazen menihom svetega Bernarda. Ta veliki svetnik je znal svojo priserčno ljubezen do Marije vcepiti svojim sobratom. Kdo bi naštel vse prikazni, s kterimi je ljuba Mati Božja to ljubezen Cistercienzom povračevala? Velike bukve bi lahko s tem napolnil.

Sveti Antonin, Florentinski škof, nam opisuje naslednjo prigodbo. Proti koncu dvanajstega stoletja je bil v samostanu Clairvaux osmi opat Peter enooki, ki je svoj žlahtni rod, kolikor je le premogel, zakrival z revno meniško obleko v samostanski tihoti. Leta preskušnje je opravil v samostanu, ki so mu Igni rekli. Le slaba jedila je vžival, in še teh prav malo. Le eno obleko je imel. Pri vseh ponočnih molitvah je bil zraven. Njegove želje so bile, biti v očeh drugih ne le ponižen, ampak zaničljiv. Ni bil Bog si ga vedi kake glave, pa tudi ni hrepenel po učenosti. V pisavi je bil spreten, zunanjo prijeten, v časnih zadevah izveden, imel je tisto velikodušnost in ljubeznjivost, ktera si med svetom lahko prijatelj pridobi. Lepše pa so bile lastnosti njegove duše. Dobro se mu je zdelo, da so ga za priprostega imeli. Ali modri so spoznali njegovega duha, ter so ga spoštovali in visoko cenili.

Tako govori sveti Antonin o možu, kteremu se je Marija večkrat prikazala. Bil je rodú francoskih kraljev. Iz ljubezni do Boga pa ni porajtal ne imenitnosti svojega rodú, ne svojih prijateljev, ne posvetnih dobrot. Vse to je zapustil in je spokorno živel v samostanu. Kako resnično je bil svetu odmerl, pokazal je pri zgubi enega svojih oces v neki hudi bolezni. Prav nič ni zato žaloval. Z resnično vdanostjo je rekel: „Čast Bogu za to; zdaj imam enega sovražnika manj.“

Ko so ga njegovi sobratje za opata zvolili, prizadeval si je, da bi v vsem posnemal začetnika svojega reda, svetega Bernarda, zlasti še v priserčni ljubezni do Matere Božje. Že v svoji prvi mladosti se je v njeno varstvo izročil in gotova skušnja ga je izučila, da zoper pšice sovražnika naših duš ni boljšega škita, kakor je Marijino varstvo. Tudi ni nikdar zastonj klical na Marijino pomoč. In da bi Marija to njegovo otroško zaupanje še pomnožila, se je svojemu ljubljencu večkrat prikazala.

Ko je Peter neko noč dolgo, dolgo premišljeval, bil je v nebo zamaknjen. Videl je sijajno palačo, vredno kraljevo stanovanje. Ko njegovo zunanjo lepoto občuduje, obudijo se mu želje, da bi še znotrajno videl. Bliža se palači, da bi vanjo stopil. Komaj pa stopi v široko vežo, zagleda neskončen, z žlahtnimi kamni vdolan dvor, kterege je razsvetljevala nebeška luč, da se mu je vse bliščalo. V neki dvorani vidi sveti sedež, na sedežu pa Gospo, polno časti in veličastva. Precej je spoznal kraljico nebeško. V priserčni želji, da bi jo bližej gledal, jo nagovoril in počastil, stopi naprej. Ali ko premakne svojo nogo, se predenj zaženejo psi, črni kot noč, ter ga žugajo požreti. Peter se prestraši, ali v svoji boječnosti serce in oko povzdigne k nebeški Gospej in jo prosi, naj ne pripusti,

da bi mu peklenski duhovi branili, po-
častiti jo. Marija ga ljubeznjivo pogleda
in usliši njegovo prošnjo. Z edinim mig-
ljejem zapodi hudobne duhove, ki pre-
strašno rjoveči pobegnejo. S prijaznim
pogledom pokliče nebeška kraljica svojega
ponižnega in zvestega ljubljenca k sebi,
da se materno pogovarja ž njim ter mu
naroči, naj se nikdar ne boji, naj le
svoje zaupanje stavi v njo o vseh brid-
kosti in težavah. Ta čudna prikazen ga
je napolnila s tolikim veseljem, da si je
želel, zmeraj jo gledati. Ali od Boga od-
ločeni čas je pretekel. Peter enooki
je bridko jokal, da svoje nebeške kraljice
ni mogel več gledati.

Nekdaj je molil v najbolj skritem
kraju svojega samostana. Na mah za-
gleda tri žene posebne lepote, ki so vse
malenkosti po samostanu pregledovale in
so bile prav zadovoljne z vsem, kar so
videle. Pri takem pogledu se mladi opat
v sveti vnemi razjezi ter jim hudo očita,
da se prederznejo stopiti v samostan, ka-
mor je vhod vsaki ženski ostro prepo-
vedan. Najbolj častita pa ga ljubo po-
gleda in mu smehljaje reče: „Ne vzne-
miri se, ljubi moj sin! jaz sem Marija,
mati Jezusova, in moji družici ste Ma-
rija Magdalena in Marija Egipčanska, kte-
rih vsaka je ta svet s puščavo zamenila,
da se je Bogu posvetila in ki ste tako
postali varhinji vsem, ki svet s samoto
zamenijo. Zato ste me spremili v to
hišo samote in miru.“ Sveti opat pade
na svoja kolena pred nebeško kraljico, da
bi jej noge poljubil, ali pri tej priči zgine
Božja Mati in tudi njeni spremljevalki.

Peter je v zadevah svojega reda nek-
daj z drugimi opati vred popotoval na
dvor cesarja Henrika v mesto Spajer. Ko
pridejo v starodavno mesto, gredo v stolno
cerkev, ki je Materi Božji posvečena in
je ena najbolj umetno zidanih Marijinih
cerkva. Ko nekaj časa združeno molijo, vsta-

nejo ter imenitnosti Marijinega tempelja
ogledujejo. Peter pa je v molitvi toliko
zamaknjen, da ne zapazi, kdaj so drugi
vstali in se od njega ločili. Ko gredo
iz cerkve, tudi Peter ž njimi gre. Po-
zneje govoré v družbi od tega veličast-
nega svetišča, da je preblaženi Devici
posvečeno, tedaj uide Petru beseda, da
to on pač dobro ve. Eden njegovih sprem-
ljevalcev ga vpraša: „Oče opat, kako pa
to veste, da je ta cerkev Materi Božji
posvečena?“ Peter je bil v zadregi in
pravi: „Jaz mislim, da tako lepo zidanje
mora biti posvečeno Materi Božji, kraljici
nebes in zemlje.“ Njegov tovarš pa je
poznal njegovo pobožnost ter si je mislil,
da je Peter berž ko ne imel čudno pri-
kazen v cerkvi, in je toliko silil vanj,
da je Peter spoznal: „Ko sem pred al-
tarjem naše ljube Gospe klečal in prosil,
naj nam mili Bog odpusti naše grehe in
vse, kar smo po poti se pregrešili, prikaže
se mi preblažena Devica Marija in zmoli nad
menoj molitev, katero moli naš red nad
mašniki, ki so se z daljne poti vernili.
Molila je Marija: Vsegamogočni večni
Bog! usmili se svojega služabnika in v
svoji veliki milosti mu odpusti vse, kar
bi se bil med potjo s pogledom, z be-
sedo ali kakor si bodi pregrešil.“

Tako je nebeška kraljica svojemu zve-
stemu služabniku poplačala njegovo pri-
serčno ljubezen do nje in po smrti ga
je vzela v družbo tistih, ki ž njo hodijo
za nebeškim Jagnjetom, kamor gre. (S.
Antonini summa hist.)

36. Svetemu Tomažu, Kanterburij- skemu nadškofu.

Zares velik častivec naše ljube Gospe
in Matere nebeške v dvanajstem stoletji
je bil sveti Tomaž, veliki škof na An-
gleškem. Tudi ta v zgodbah svete kato-
liške cerkve toliko slavljeni mož je svojo

veliko ljubezen do Marije podedoval od svoje pobožne matere. Njegov oče Gilbert je bil divjim Saracenom v sužnost zapadel. Njegov gospodar, nek sirski emir, je imel hčer, katero je Gilbert v svetih kerščanskih resnicah podučil. Šla je z Gilbertom na Angleško in vzel jo je v zakon. Z vso mogočo vnemo se je poprijela svete vere, in živela je z možem v sveti ljubezni. Bog jima je dal sina Tomaža, katerega je pobožna mati v prvih letih v strahu Božjem zredila. Pa že z materno hrano mu je vcepila priserčno ljubezen do preblazene Device Marije. To nam kaže celo njegovo življenje. Bil je prelep zgled vseh čednosti, nad vse druge čednosti se je lesketala njegova posebna ljubezen do Matere Božje. In zakaj bi se temu čudili? To je dognana resnica, da češčenje do blagoslovljene med vsemi ženami, otroška ljubezen do Matere Jezusove in do te Matere vseh pravovernih ima svoj natorni začetek v srcu vsake pobožne matere. Iz maternega serca zajema dete to prelepo ljubezen do Matere Gospodove, le otrok pobožne matere bo navadno resničen častivec Matere Božje.

Po izreji in po navodu svoje dobre matere si je sveti Tomaž že v prvi mladosti izvolil presveto mater Marijo v svojo posebno patrono, in ko je pod mečem zavratnih morilcev padel, je še zadnji trenutek zdihnil k preblazeni Devici ter sebe in sveto cerkev izročil njenemu varstvu.

Omenim naj nekaj posebnih milosti, katere je ta svetnik od preblazene Device Marije prejel.

Že v otroških letih je imel navado, da je vsaki dan svojo nebeško Mater z angeljskim češčenjem sedemkrat pozdravil, v spomin sedmerih veselih skrivnosti njenega življenja. Te skrivnosti so bile: 1. Ko je veliki angelj Gabrijel, poslan od Boga samega, njo pozdravil. 2. Ko je Marija svojo sveto teto Elizabeto obis-

kala. 3. Ko je Jezusa po porodu zagledala. 4. Ko so ga modri iz Jutrovega obiskali in molili. 5. Ko je svojega prečeščenega Sina med pismoučenimi v tempeljnu zagledala. 6. Ko ga je po njegovem častitem vstajenji videla. 7. Ko je bila priča njegovega slovesnega vnebohoda.

Da bi mu nebeška kraljica pokazala, kako ljubo je njej to lepo in pobožno češčenje, prikazala se mu je sama in mu razodela šest družih veselj ali častitih skrivnosti, s katerimi jo Gospod v nebesih razveseljuje. In ti so: 1. Da je ona zmed vseh v večno slavo poklicanih povzdignjena v najvišjo čast. 2. Da ima za Bogom največo čistost. 3. Da njena bliščoba vse izvoljene obsija in jih z nebeško bliščobo napolnuje. 4. Da jo vsa nebesa Mater Božjo častijo. 5. Da je nad vse mogočna, in svojim vselej pomagati zamore. 6. Da je njeno častito veličastvo brez konca. — Sveti Tomaž je teh šest skrivnosti opisal v prelepi pesmi, v kateri kliče k Mariji: Veseli se, o cvet devištva!

Sveti Ligorij posname po starih pisateljih to-le prigodbo: Nekdaj, še v mladih letih, je bil sveti Tomaž v družbi prijateljev svoje starosti, ki so norčevaje govorili od svojih zaljubljenih znanj in marsikaj nespametnega pripovedovali. Pobožni sin Gilberta in bogoljubne Matilde, ki je ostal tudi na kraljevem dvoru, kakor pravi oče Gonon, „lilija med ternjem“, je veliko terpel pri takem nespodobnem norčevanju, in vendar ni mogel pogovora na druge reči zavrniti. Njegovi tovarši silijo vanj, naj tudi on pove, kaj je o tem že poskusil. Sramožljiv je odgovoril: „Jaz ljubim mogočno in blago Gospo, in kar je še več, zagotovljen sem, da tudi ona mene ljubi.“ Mislil je na nebeško kraljico. Ko je potem premišljeval, kaj je rekel, zdelo se mu je, da ni bilo prav, da je tako nepremišljeno in

nespodobno govoril. Ker je mislil, da je svojo dobro nebeško Mater s tem razžalil, prosil jo je s solznimi očmi odpuščenja. Marija se mu zopet prikaže ter ga nagovori: „Moj sin! nikar naj te to ne žali, saj si pravico rekel, da me ljubiš in da tebe jaz tudi ljubim. Povej to svojim prijateljem. Še več, dokaži jim to in pokaži jim dar, s katerim te hočem razveseliti.“ Dar je bila prelepa rudeča mašna obleka, v znamenje, da bo Tomaž mašnik in mučenik. To se je tudi zgodilo. Postal je celo škof v mestu Kanterburi in umorjen je bil, ker se je za pravice svete cerkve zvesto poganjal.

Že ko je bil v nadškofa zvoljen, vedel je dobro, kakšna vojska ga čaka. Bil je tisti čas na Angleškem pobožen puščavnik Godric, kteremu je Bog dal dar prerokovanja. Tomaž ga je obiskal, se njegovi molitvi priporočil in puščavnik mu je marsikaj prihodnjega razodel. Ko je hudobni kralj svetega škofa preganjal in je Tomaž v Pontigei bežal, pa je puščavnika Godrica zopet vprašal, kdaj bo Bog konec storil temu terpljenju, mu je puščavnik natanjko sporočil. Pa tudi ta puščavnik je imel svoje razsvetljenje na priprošnjo Matere Božje, ktero je pobožno častil. Ko je nekda pred svojim altarjem molil, se tudi njemu prikaže Marija in ž njo sveta Magdalena. Preblazena Devica mu obljubi svoje varstvo ter ga blagoslovi in svojo roko na njegovo roko položi. (Negot. Saec. M.; Chron. S. Deip.; Canisius.)

37. Adamu, menihu od svetega Viktorja.

Cerkveni pisatelji nam ne popisujejo na široko, kolikokrat in kako se je preblazena Devica temu pobožnemu menihu prikazala. Vendar ga naj omenim, kar je v spodbudo vsem, ki v čast Matere Božje kaj zapojejo, pišejo ali karkoli storé.

Sveto pismo pravi: „*Kteri mene pojasnujejo, bodo večno življenje imeli.*“ (Sir. 24, 31.) Te besede modrosti Božje obrača sveta cerkev na Marijo. — Marija obeta toraj sveti raj njim, kateri njene čednosti slavijo, njeno velikost oznanujejo, kateri se pridružijo slavnemu petju, ki se glasi v njeno česčenje od roda do roda in se bo glasilo do konca sveta, — se bo glasilo celo dolgo večnost, brez nehanja. Ona obeta sveti raj njemu, ki jo bo človeškim rodovom oznanoval, kako dobra, sveta, velika, veličastna, veliko-dušna, mogočna, dobrotljiva in mila da je. Ona obeta sveti raj njemu, ki razjasnuje njeno veličastvo, ki opisuje njeno lepoto, ki hvali njeno lepoto, ki oznanuje njeno dobroto, ki oznanuje njeno moč in kakor si bodi širi njeno česčenje. Njim, ki jo poveljujejo, bo dala krono večne slave. „*Kteri mene pojasnujejo, bodo večno življenje imeli.*“

Že tukaj na zemlji je nebeška kraljica prečudno povračevala ljubezen, ktero so jej skazovali pospeševalci njene časti. Velikokrat jim je skazala posebne milosti. Večkrat se je ponižala ter jih je s svojo pričujočnostjo razveselila, kakor smo slišali, da je storila svetemu Fulbertu, svetemu Bernardu, svetemu Ildfonzu in mnogim drugim, ki so njeno česčenje s pisanjem, s petjem ali z oznanjenjem širili in množili.

Tako srečen je bil tudi menih Adam. Ta mašnik je bil ves vnet v česčenji naše ljube Matere Božje. O njej je veliko pisal, njej na čast je več pesem zložil.

V pesmi v čast Marijinega vnebovzetja poje: „Zdrava, Božja Porodnica! — Ternja prosta si cvetlica, — Slavljena zmed vseh cvetlic! — Mi pa s ternjem smo obdani, — V spone grešne okovani, — Gledamo blišč tvojih lic, — Glej, o Mati, našo silo! — Reve vboge nas premilo — Zroči Sinu svojemu!

Ko je neki dan delal pesem na čast deviški Materi Božji in je zapisal: „Zdrava, ljuba naša Mati, — Vreden sedež v svojem zlati — Bogu Trojedinemu! — se prikaže nebeška kraljica in mu z nedopovedljivim dopadenjem odgovori na pozdrav, s katerim jo je pesnik pozdravil. (Negot. Saec. M.)

38. Svetemu Frančišku Asiškemu.

V dvanajstem stoletju je sveti Bernard češčenje Mater Božje zares prečudno obudil. On je velik apostelj, vnet pridigar in čist častivec preblažene Device Marije. Po njegovem prelepem zgledu, po njegovem gorečem navodu so se ljudstva v trumah nebeški kraljici izročevali, pred njo na svojih kolenih klečali in jo po otroško, pa priserčno častili.

To po sv. Bernardu vpeljana Marijino češčenje sta dva druga sveta moža z enako vnemo podpirala in širila, ter sta češčenje ljube Mater Božje na tako visoko stopnjo povzdignila, kakor poprej še ni bilo.

Ta dva moža sta sveti Frančišek in sveti Dominik. Živela sta v začetku trinajstega stoletja in imata posebno velik delež pri vsem, kar je to stoletje v čast deviške Mater Božje velicega storilo. To je bil zares zlati čas Marijinega češčenja. Kristjani so se svoje nebeške Mater z vso otroško ljubeznijo oklenili in ona jim je to ljubezen zares bogato povračevala. Zato pričnimo zgodbe Marijinih prikazovanj v trinajstem stoletju s popisom tistih, s katerimi je nebeška kraljica poplačevala vnemo in ljubezen svojih najzvestejših služabnikov, svetega Frančiška in svetega Dominika.

V teh bukvah je že večkrat omenjeno, da je bil sveti Frančišek poseben častivec Mater Božje. In to ne more drugače biti. Saj ga ni velicega svet-

nika, ki bi se v tej solzni dolini ne bil rad zatekal k ljubi Materi Božji. Kakor pa ima ljubezen do Boga svoje stopnje, tako ima tudi pobožnost do Marije svoje. In sveti Frančišek Serafinski je bil eden tistih, ki je dosegel eno najvišjih stopinj v češčenju matere Božje. To veliko češčenje mu je bilo tudi obilno poplačano.

Sveti Frančišek je vstanovil velik, zdaj po vsem svetu razširjen red v kraju, ki je od starodavnih časov Marijinemu češčenju posvečen. Že četrto stoletje so prišli štiri puščavniki iz svete dežele na Laško ter so ostali blizo griča, na katerem je mesto Asisi na prijazni ravnini. Tu so postavili kapelico na čast Marijinemu vnebovzetju. Pozneje so to kapelo prevzeli menihi svetega Benedikta ter so jo imenovali „Marija angeljska“, zavoljo nebeške godbe, katero so večkrat v tej kapeli slišali. Tudi „Porcijunkula“, to je mali delež, so jej rekli, zavoljo malih delov, ktere so Benediktinci na bližnjem hribu Subjako imeli.

O času svetega Frančiška je bila ta kapela zelo zapuščena. Vendar so pobožni verni radi hodili molit v to staro svetišče Materi Božji posvečeno. Mati svetega Frančiška je velikokrat semkaj hodila in si je tukaj svojega sina izprosila. In ko je ta njeni sin zapustil nečimerni svet, prišel je semkaj in to kapelo popravil. Kmalo potem jo je dobil v svojo lastnino. Opat Benediktincev v Subjaku mu jo je prepustil. Ta kapela se lahko imenuje zibeljka Frančiškanskega reda.

Ko je postala ta kapela lastnina svetega Frančiška, podal se je na večer tje. V sveto molitev vtopljen, videl je na altarju Zveličarja, njegovo Mater in celo množico angeljev, ki so ga prijazno in ljubeznjivo gledali. Frančišek zakliče: „O moj presveti Bog, kralj nebeški, Stvarnik in Odrešenik sveta, in ti kraljica in radost angeljem, Marija, blažena med vsemi

ženami! o visoka veličastva, kaj dopadljivega neki najdete tukaj?“ — Slišal je: „Jaz pridem s svojo materjo semkaj, da tebi in tvojim izročim ta kraj, ki je nama prav drag.“ In čudna prikazen zgine. Sveti Frančišek pa ves srečen zdihne: „Ta kraj je zares posvečen, vreden, naj bi angelji v njem prebivali. Dokler bom smel, bom tukaj ostal, in to stanovanje naj bo meni in mojim v večni spomin, koliko dobroto nam je dobri Bog skazal.“

Sveti Frančišek je to kapelo razširil in v njej se mu je večkrat prikazal Gospod in tudi njegova presveta mati. Tukaj mu je bil podeljen odpustek, kteremu še zdaj „Porcijunkula-odpustek“ pravimo.

Ta veliki svetnik je od svoje nebeške Matere še več milosti dobil. Ko ga neki večer eden njegovih bratov išče in ga v njegovi puščavici ne najde, išče ga v bližnjem borštu, kjer ga tudi res dobi. Slišal je, kako za zveličanje ljudi prosi, potem se zaupljivo k Mariji zateče in jo ponižno prosi, naj mu pokaže svojega Sina. Videl je, kako je Mati Božja v prečudni bliščobi z nebes prišla in kako je neizrečeno prijazna svojega Sina na naročje svetemu Frančišku položila. In sveti Frančišek ga je, kakor Simeon v tempeljnu, z vso častjo sprejel. Premilo se je radoval z nebeškim Detetom in ga je za spreobrnjenje grešnikov in zveličanje celega sveta prosil.

Neki drugi brat bi bil rad vedel, kaj svetnik po noči počne. Za njim skrivaje gre in vidi, da svetnik pod drevesom pobožno moli. Nebeška svetloba ga obdaja. Zdajci je pri njem Jezus v družbi angeljev in preblažena Devica, ktero sta sveti Janez kerstnik in sveti Janez evangelist spremljevala. Vsi pa so se s svetim Frančiškom veselili.

To posebno ljubezen in to priserčno češčenje preblažene Device Marije je sveti

Frančišek zapustil vsem bratom svojega reda. Pri drugem splošnem zborovanju v Asisu so sklenili, naj se po vseh samostanih vsako saboto v čast preblaženi Devici slovesna sveta maša obhaja. Praznik neomadežanega spočetja Marijinega je ta red prvi obhajal, in do današnjega dne slavé to posebno prednost Matere Božje duhovni sinovi svetega Frančiška z vso vnemo. (Chron. S. D.; Neg. Saec.; Calend. S. M.)

39. Svetemu Dominiku.

Svetemu Frančišku enako velik častivec Matere Božje je bil sveti Dominik. Ta sveti mož je neizrečeno veliko storil za večje češčenje nebeške kraljice, kar je tudi že na drugem kraju v teh bukvah omenjeno. Ko je nekaj iz Španjskega v Rim popotoval skozi spodnjo Francosko, videl je, koliko hudega počno nesrečni krivoverci Albingenzi. Smililo se mu je zapeljano ljudstvo in sklenil je, oznanovati čisto resnico in prevarjene nazaj v naročje svete cerkve pripeljati. Od mladih nog je Marijo posebno častil. Zato se je tudi zdaj k njej obrnil ter je njo priserčno prosil, naj se sama potegne za svojo čast, da se ustavi in zatere kriva vera, ktera je sveti cerkvi že toliko škodovala. Pa ko njegovo opominjevanje in njegove goreče pridige, kakor je mislil, nič niso zdale, pomnožil je svoje pokorjenje in svoje molitve. Cele noči je prečul, molil in bridke solze točil. V svoji sveti ljubezni je svoji ljubljeni nebeški Materi premilo tožil, zakaj pusti, da jo krivoverci tako zaničujejo, da bo toliko s Kristusovo kervijo odkupljenih duš vekomaj pogubljenih. Marija je slišala to zdihovalje svojega častivca. Prikaže se mu v nebeški bliščobi in mu reče: „Dominik, potolaži se! ti veš, koliko poniževanja, koliko zaničevanja in terpljenja

je moj sin prestal, ti veš, da je svojo kri pretil v odrešenje človeškega rodu. Zato pa Zveličar noče, da bi njegovo delo s satanovo hudobijo bilo razdjano in uničeno. Naj ti toraj serce ne vpade, tvoj trud ne bo zastonj. Da se vstavijo valovi toliko hudega, ki zaničuje cerkev mojega Sina, oznanuj ljudstvu neprenehoma najimenitniše skrivnosti njegovega življenja in ljudstvo naj te skrivnosti premišljuje in si jih k sercu vzame. Opominjaj zapeljane, naj se vredne storijo milosti, katere iz teh skrivnosti tečejo, in naj se teh velikih dobrot Božjih spominjajo. Zato vpelji povsodi sveti rožnivenec, uči ljudstva to molitev, povej jim, kako dopadljiva je mojemu Sinu in meni. S to molitvijo bo hudobija pregnana, kriva vera zaterta, čednost pa bo cvetela in milost Božje dobrote bo obilno tekla. Sveti rožnivenec bo cerkvi nevsahljiv studenec dobrot, zato hočem, da zdaj in vselej bediti ti in tvoji, aposteljni in razširjevalci te molitve, da jo priporočujete in širite, kamorkoli pridete. Jaz pa ti obljubim, da bom z mnogimi dobrotami ti pokazala, kako ljuba je ta molitev meni, in kako koristna je vernim. To bo znamenje, katero podelim tebi in tvojemu redu, katerega boš zdaj ustanovil. To je zastava, s katero ti svoje posebno dopadenje skažem“.

Sveti mož je bil zdaj potolažen. Urno se je poprijel dela, katerega mu je Mati Božja naročila. Z vso njemu lastno zgovornostjo je razlagal ljudstvu svete skrivnosti Jezusovega življenja in je priporočeval molitev svetega rožnegavenca. Verni so v trumah skupaj suli in združeno so molili sveti rožnivenec. Drenjali so se k njegovi prižnici, da so slišali razlaganje svetih skrivnosti. Sv. Dominik je hodil od kraja do kraja in povsodi je to molitev vpeljal. Prav mnogo se jih je odpovedalo krivoveri in so se v naročje svete cerkve poverili. Mnogo grešnikov se je spreobrnilo.

Po naročilu Matere Božje je vstanovil nov red. Popotoval je v Rim, da bi papež potrdil njegov red, ki naj bi se le z oznanjenjem Božje besede pečal. Ali zabranili so mu, da še pred svetega očeta ni smel stopiti. Zopet se zateče k svoji nebeški patroni. V pobožni molitvi zamaknjen vidi nebo odprto in Jezusa Kristusa, ki je vžaljen in v svoji pravici razsreden zavoljo velikih hudobij človeških. Gospod se vzdigne iz svojega sedeža ter ima v roki tri goreče pušice, s katerimi je žugal prevzetnim, lakomnim in nečistim. In zdaj vidi Marijo, mater milosti Božje, ki stopi pred Jezusa in ga prosi, naj svetu prizanese. Pové mu, da zavoljo svoje neskončne dobrote je bolj nagnjen k odpusčenju kakor k serdu, in da mu je vselej ljubo, ako se kdo njegovemu pravičnemu serdu vstavi. Marija pokaže svojemu razžaljenemu Sinu dva zvesta služabnika, ki se vsa vneta in serčno potegujeta za njegovo čast in za spreobrnjenje grešnikov. Ta dva moža sta Dominik in Frančišek, Gospod je bil potolažen.

Ta prikazen je svetega Dominika vnovič oserčila. Dobil je poterjenje svojega reda in kmalo se mu je pridružilo več vnetih mašnikov, ki so z obilnim blagoslovom delo spreobrnjenja nadaljevali.

V mestu Karkasone so mu pripeljali krivoverca, katerega so hudobni duhovi v svoji oblasti imeli. Ko je sveti Dominik hudobne duhove preganjal, vprašal jih je, kateri zmed nebeških svetnikov jim največi strah delajo? Hudobni duhovi pa mu niso odgovorili. Kar se prikaže Mati Božja v družbi brezštevilih angeljev. Z rotenjem rjovejo zdaj hudobni duhovi: „O, naša sovražnica, naše pogubljenje, naše osramotenje, čemu si prišla z nebes, da nas terpinčiš? Zakaj nas siliš, da moramo resnico spoznati? Poslušajte kristjani! poslušajte, kaj moramo spoznati!

Ta Mati Božja, tu pričujoča, ima moč, da svoje služabnike iz naših rok izterga. Ona nam naše zvižaje preterga. Prisiljeni spoznamo, da ne bo nihče z nami pogubljen, kdor njej zvesto služi. Ona sama nam prizadene več strahu, kakor cela nebesa, in njenim vernim služabnikom ne moremo škodovati. Vedite, da s pomočjo njene priprošnje bo marsikdo še smertno uro rešen. Ako bi ona naših napadov ne uničila, zaterli bi bili že davno sveto cerkev in stanovom vero odvzeli.“ — In ko so sveti rožnivenec molili, zbežali so hudobni duhovi.

Nekteri pisatelji imenujejo svetega Dominika vert, ktereга je zasadila sama Mati Božja, ki s svojim varstvom mnogim bratom sveto devištvo neomadežano ohrani. Kako pazljiva pa je prečista Devica na nedolžnost svojih služabnikov, to je pokazala svetemu Dominiku. Bil je nekđaj v samostanu svete Sabine v Rimskem mestu. Ko je po noči v spalnici molil, zopet se mu prikaže Marija v nebeški bliščobi. Sveta Katarina in sveta Cecilija ste jo spremljevali. Šla je po celi spalnici ter je vsako postelj z blagoslovljeno vodo pokropila. Blagoslovila je vse brate, le onega ne, ktereга ni pokropila. Sveti Dominik jo vpraša, kdo da je? In ona odgovori: „Jaz sem tista, ktero ti Mater Božjo in Mater dobrote imenuješ, vselej, kedar moliš: O Marija, naša priprošnica, ozri se s svojimi milostljivimi očmi na svoje varovance“, priporočim tebe in tvoj red svojemu veličastnemu Sinu ter ga prosim, naj vam rast in brambo dodeli.“ Ko jo še vpraša, zakaj ene postelje ni pokropila ne blagoslovila, ko je vsem drugim to storila, mu odgovori: „On, ki tam počiva, ne leži tako spodobno, kakor drugi.“

Duhovni sinovi sv. Dominika še današnje dni pospešujejo in širijo češčenje nebeške kraljice. (S. Lig. Tug. M.; življ. sv. Dom.)

40. Sveti Lutgardi.

Ko je Marijin služabnik, sveti Dominik, veliko krivovercev v katoliško cerkev nazaj pripeljal, o tistem času je na Nizozemskem živela velika služabnica Matere Božje, kateri je bilo Lutgardis ime. Tudi ta lepa duša je bila tako srečna, da je imela pobožno mater, ktera jo je že v mladih letih napeljevala, da se je mala Lutgarda Bogu in Mariji lepo priporočevala in tako bogoljubno živela. Njeni oče jo je priserčno ljubil, skerbel in želel je, da bi bila njegova hčerka v srečen zakon stopila. Njena pobožna mati bi jo bila rada videla nevesto Gospodovo. Zato jo je nekoliko odrastlo nunam v izrejo izročila. Imela je pa deklica nekako preveliko veselje nad lepo obleko. Nečimerna obleka pa je grozno nevarna mladi devici. Neki mladeneč se jej enkrat nespodobno prilizuje, ker večkrat je iz samostana med zapeljivi svet prišla. Ko jo ta gizdalin nadleguje, se Lutgardi prikaže Kristus, kakor je po zemlji hodil. On odgerne svojo obleko na persih ter pokaže svojo kervavečo rano in pravi: „Varuj se nevredne ljubezni in glej moje Serce ter ga ljubi. Obljubim ti, da le tukaj boš čisto radost vživala!“ Od tega trenutka je bila vsa spremenjena, vse posvetil se jej je gujusilo, in, kakor nekđaj sveta Neža, je resnobno zavernila nadležnega posvetnjaka: „Poberi se od mene, smertna hrana, prehitel te je drugi, ki me ljubi!“ In odslej se je z vso vnemo vdala molitvi in drugim pobožnim vajam. Zato so jo pa njene tovaršice zavidale in jo dražile, da bo njena gorečnost kinalo pojenjala in bo v njeno poprejšno lahko mišljenost zabredla. Celo nune so jo sedaj napadale.

To je mlado Lutgardo preplašilo in bala se je, da bi nune, skušene ki so, prav ne sodile. V tej skerbi zdihuje k

Materi Božji in preblažena Devica se jej prikaže v nebeški bliščobi ter pravi: „Ne boj se, moja hči! to se ne bo zgodilo, da bi ti v svoje stare grehe nazaj padla. Pod mojim zvestim varstvom boš zveličana. Božja milost se v tebi ne bo manjšala, ampak množila se bo.“ Te besede ljube Matere Božje so Lutgardo popolnoma potolažile. Kakor dobro dete se je vsa izročila nebeški kraljici, naj jo ona vodi, in z vso močjo se je prizadevala, da bi posnemala svojega Božjega ženina v uboštvu, v ponižnosti in v pokorščini, da bi tako postala, kolikor le mogoče, popolnoma podoba svoje nebeške Matere, katero je priserčno ljubila.

Zdelo se je mladi Lutgardi, da je Božja volja, naj stopi v red Cistercijenzaric, ki so živele po pravilih svetega Bernarda. Ta red, česar smo se že prepričali, prav posebno časti nebeško kraljico. Ko je ta klic Božji spolnila, prikaže se jej preblažena Devica ter jej razodene, da je prav storila, da je stopila v red, katerega ona posebno ljubi. Obljubi tudi, da bo ona vedno za njo prosila in bo za ta samostan posebno skerbela. Ko so jo potem po več samostanih prednico imeti hoteli, prestrašila se je tega hudo ter je svojo nebeško varhinjo pomoči prosila, naj jo tega obvaruje. In Marija se prikaže ter jo potolaži.

Takrat so veliko zmešnjavo delali krivoverski Albingenzi, ki so posebno češčenje Matere Božje zaničevali in zatirali, kakor smo že slišali. Neki dan se sveti Lutgardi prikaže Marija. Vidi jo sveta nuna v veliki žalosti. Marija pravi: „Glej, kako krivoverci mojega Sina zopet zaničujejo in križajo. Zato jokaj in zdihuj, in posti se sedem let, da se potolaži mojega Sina serd, s katerim svetu žuga.“ Lutgarda stori, kakor je Marija želela. Pri suhem kruhu se je sedem let postila, je vedno molila in bridke solze

točila. Zamaknjena je videla Gospoda, ko se je na Božje povelje še družih sedem let pri kruhu in sočivji postila za vse grešnike. Videla je, kako je Jezus s krvavimi ranami obdan pred obličje svojega Očeta stopil in slišala ga je za grešnike prositi. Gospod se oberne k njej in pravi: „Glej, kako se svojemu Očetu za grešnike darujem. Tudi ti se tako daruj za grešnike, da se razdraženi serd Božje pravice od njih odverne.“ Tako je Gospod svoji nevesti vsaki dan pri sveti maši govoril.

Nekaj časa pred njeno smertjo se jej prikaže Zveličar na križu. Pohvali jo, da se je za grešnike tako dolgo potegovala. On sname eno roko iz žeblja ter obriše njene solze in pravi: „Oprostil te bom joka za grešnike in ne bom pustil, da bi še dalje s toževanjem se mučila, odslej le mirno moli, da serd mojega Očeta tolažiš.“ Na veliko noč pred njeno smertjo se jej zopet prikaže Gospod s svojo deviško Materjo v deviški bliščobi. Ko se Lutgarda po navadi z njima pogovarja in omeni reve svojega življenja ter razodeva svoje hrepenenje po nebeški domovini, sliši prijazne besede: „Ne bo te dolgo bridkost življenja tlačila, že se ti pripravlja krona večnega miru in ne bomo te dalje pogrešali.“ Petnajst dni pred njeno smertjo se jej zopet prikaže Marija s svetim Janezom Kerstnikom, katerega je Lutgarda posebno častila, in Marija pravi: „Konec tvojega življenja se bliža, krona pravice ti bo v delež. Ne boš dalje na zemlji, nebeški prebivalci te pričakujejo.“ Tudi več svetnikov jo je obiskovalo, prosila jih je, naj z njo Boga hvalijo za vse njej skazane dobrote.

Binkoštno nedeljo je prišla ura njene ločitve. Rekla je svoji strežnici: „Semkaj, k mojemu sercu se vsedi. Glej, nebeške trume so prišle v samostan, in veliko svetnikov je tukaj.“ V duhu je bila

zamaknjena in zadnji trenutek se ozre proti nebu in med petjem nebeških duhov je izročila dušo svojemu nebeškemu ženinu 16. rožnika 1246. (Surius 16. Jun.)

41. Papežu Honoriju III.

Karmeliti so bili preljubljeni sinovi Matere Božje. V tihi samoti so svojo nebeško kraljico častili ter se veselili, da so bratje naše ljube Gospe Karmelske, kakor jih je preblažena Devica sama imenovala. To Marijino družbo so papeži poterdili. Ali hudo se vedno z dobrim vojskuje. Trinajsto stoletje se je zoper te prijatelje Božje in služabnike Marijine vzdignila prestrašna nevihta, kakoršno si le pekel sam zmisлити zamore. Po Evropi je bil ta red še malo znan. Imel je takrat še le nekatere samostane po zapadnih deželah. Kakor so ga nekteri častili, so ga drugi še bolj čertili in gerdo černili. Peklenski serd je sovražnike svetega reda tako preslepil, da so v svoji prederznosti svetega očeta Honorija III. z vso silo prekanjeno nadlegovali, naj bi temu Marijinemu redu vzel ime in preklical vse prednosti ter bi ga popolnoma uničil. Ti hudobni podpihovalci so terdili, da tega reda noben papež ni s pismom poterdil. V družbo teh satanskih hlapcev so preslepili in vjeli celo dva papeževa svetovalca. Papež Honorij III. je, menda preslabo podučen v zadevah tega reda, dolgo omahoval. Ko so pa priseženi sovražniki Karmelitov le silili vanj, je bil že sklenil, ta Marijin red preklicati. Vendar še svoj podpis nekaj dni odrija. Po noči pa se mu prikaže preblažena Devica Marija. Njen obraz pa ni bil mil in vesel. Resnobno, ostro ga pogleda ter mu pove, da je Karmelitski red, ki nosi njeno ime, pod svoje posebno varstvo vzela, da naj se nikakor ne vda lažnjivemu natolcevanju svojih nezvestih svetovalcev, am-

pak naj ta red v časti ima in ga podpira ter naj njegova pravila, njegovo ime in njegove prednosti poterdi. In to naj se brez ugovora in urno zgodi, ker že to noč bota z neprevideno smertjo v svojem spanji končana oba skrivna svetovalca, ki sta toliko huda nasprotnika tega reda in imata že zdelano pismo prepovedi, ktero jima je njuno sovrašтво narokovalo.

Komaj da papež zjutraj vstane, že zve, da dva visoka uradnika njegovega dvora sta nagloma, neprevidena umerla. Strah in groza ga obide. Urno skliče sveti zbor kardinalov. Pove svojo ponočno prikazen, naznani žalostni izid razodenja preblažene Device Marije in poterdi s celim kardinalskim zborom, s posebnim pismom, red naše ljube Gospe Karmelske ter odobri tudi njegovo toliko hudobno črnenno ime in vse poprejšne prednosti njegove. (Chron. S. D.; Negot. Saec. M.)

42. Svetemu Reginaldu.

Gospod je rekel: „*Glej, ne dremlje in ne spi, kateri varuje Izrael.*“ (Ps. 120, 4.) Tako je tudi naša nebeška kraljica v tem popolna podoba Božja. Ona ima vedno odprte oči za vse potrebe svojih otrok, ona ima vedno pazljive ušesa na njihove prošnje in klice, ona ima milosti polne roke, urne noge, da rada priskoči v vseh naših nadlogah in težavah. Tega smo se lahko prepričali v vseh dosedanjih prigodbah. To nam spričuje tudi sledeča prigodba.

Leta 1219. je živel v Orleanu Reginald, ki je bil dekan stolne cerkve tega mesta. Bil je mož učen, pa tudi pobožen. Bil je v spodbudo celi družbi. Vedno ga je pa serce gnalo, da bi bolj ostro in še popolniše živel. Ta želja ga je peljala

celo v Rim, da bi na grobovih svetega Petra in Pavla zvedel voljo Božjo. Komaj pa je priromal v večno mesto, je nevarno zbolel in zdravniki so obupali, da bi še kdaj ozdravel. Če pa zemlja nima nikakoršnega zdravila, je vendar v nebesih še pomoč. V tej hudi bolezni se Reginaldu prikaže Mater Božja, kraljica nebeška, in dve devici prečudne lepote jo spremljate. Marija mu reče: „Vedi, da ti bom dala vse, karkoli hočeš.“ Ko pa premišljuje, kakšne milosti bi jo sprosil, ga opomni ena Marijinih spremljevalk, naj nič ne prosi iz lastnega nagiba, ampak naj se vsega vda dobroti in modrosti preblažene Device. On uboga in prosi veličastno kraljico, naj mu da tisto milost, katero ona za najboljšo spozna. Marija stegne svojo deviško roko ter mu z zdravilnim balzomom pomazili njegove oči, ušesa, usta in roke, noge in ledje s primernimi besedami. Tako govori pri maziljenji nog: „Pomaziljene naj bodo tvoje noge, da evangelje miru oznanuješ!“ Pri maziljenji njegovih ledij: „Pomaziljeno naj bodo tvoje ledje in opasano s pasom čistosti!“ Potem mu pokaže obleko pridigarskega reda, rekoč: „Ta je obleka reda, kteremu pristopi?“ Preblažena Devica zgine, zgine pa tudi bolezen njegova. Zdravniki se niso mogli zadosti prečuditi, ker vsi so mislili, da bo umrl.

Tri dni pozneje se Reginaldu zopet prikaže premila Mati Božja in prečudno maziljenje ponovi. Nasledek te prikazni je bil, da mu je pogašen ves ogenj nespodobne poželjivosti ter je sam spoznal, da od tistega dne ga ni nikdar najmanjše neredno poželjenje napadlo. (Chron. S. D.; Leander in vita.)

43. Svetemu Albertu.

Eden največih učenjakov, pa tudi eden največih častivcev Matere Božje v srednjem veku je bil sveti Albert, kterega so

po pravici občudovali in mu „Albert veliki“ rekli. Žlahtnega rodu se je v svoji mladosti učenju potrebnih vednosti z vso vnemo vdal. Zato se je podal na takrat slovečo Paduansko šolo. Ravno tako vneto je pa častil našo ljubo Gospo. V cerkvi Dominikancev je pred njenim altarjem prav pogostokrat molil in se njenemu varstvu posebno priporočeval. Marija mu je bila mila in dobra mati. V njenem varstvu je čisto in nedolžno živel. Ko je prišel čas, da bi se odločil za kateri stan, obrnil se je k njej, ki je mati dobrega sveta. Ko enkrat pred Marijino podobo v Dominikanski cerkvi posebej za to moli, zdi se mu, da mu Marija pravi: „Albert, zapusti svet in stopi v red pridigarjev, kterega sem od svojega Sina v prid celemu svetu sprosila. Prizadevaj se po pravilih tega reda za učenost, in Bog te bo obogatil s toliko modrostjo, da bo vsa cerkev s tvojo učenostjo razsvetljena.“ Albert je ubogal nebeško mater, in sveti Jordan mu je dal meniško obleko.

Kolikor je le premogel, učil se je pridno, ali pri vsem svojem trudu je bil pri zadnjih učencih. Njegov spomin je bil toliko slab, da ni mogel skoraj nič ohraniti. Močno se je gnal, da je do modroslovja prilezel. Ta nauk mu je nove in prevelike preglavice delal. Serce mu upade, ker vidi, da s svojim slabim umom ne more družih učencev dohajati. Že je mislil, samostan zapustiti in se med svet nazaj podati. Ker ga je sram bilo, je mislil to skrivej storiti. Pripravil si je že lestvico, po kateri bi bil čez samostansko zidovje zlezel. Tisto noč pa je imel čudno prikazen v sanjah. Videl je štiri gospe posebne lepote. Ena zmed njih pa je druge tri presegla v ljubeznjivosti in častiljivosti. Ko Albert misli iz samostana pobegniti in stopi na lestvico, zabrani mu to ena izmed gospej. Ko vdruči poskuša, mu druga ubrani, in ko še v tretje

hoče po lestvici, vpraša ga tretja, zakaj hoče čez zid, prelomil bo svojo obljubo. On pa milo potoži svojo bridkost. Ta gospa pa mu svetuje, naj se raji oberne na četrto gospo, ki je Mati Božja in kraljica nebeška. Tudi mu obljubi, da bo s svojimi tovaršicami pri tej veličastni delivki Božjih milosti njegovo prošnjo podpirala. Albert, ki je visoko častil preblaženo Devico in je v njeno češčenje vsaki dan več molitev opravljal, ubogal je ta svet. Padel je na svoja kolena pred njo, kateri je Gospod Bog zaklade vednosti in milosti izročil. Nebeška Mati ga vpraša, ktere vednosti bi se rad naučil. Mladi menih, ki je ravno takrat modroslovja se učil in mu je to učenje velike zapreke delalo, je v naglici prosil za te svetne vednosti. Presveta Devica mu pravi: „Tvoja želja naj ti bo! Ali moj sin! ker imaš raji svetno modrost, kakor Božjo učenost, povem ti, da boš konec svojega življenja zgubil vso učenost in boš padel nazaj v nevednost, iz ktere ti zdaj pomagam.“ Prikazen zgine. Albert je ves drugačen. Vse učenje mu je bilo zdaj lahka reč. Karkoli je bral, karkoli je slišal, je v spominu ohranil ter ni nič več pozabil. Ako kdaj ni mogel kaj razumeti, urno se je zatekel k preblaženi Devici, jo opomnil njene obljube, poprosil njene pomoči in razumel je, kar je želel. Sveti Albert je postal tako eden najbolj učenih mož ne le v njegovem času, ampak vsa stoletja.

Ko je svoje učenje doveršil, bil je učitelj modrosti na najimenitnejših šolah. Vse ga je občudovalo in od vseh krajev je vrela učeča mladost k njemu, da ga je poslušala, tako da je zavoljo obilnosti svojih poslušalcev večkrat na planem učil. Ali ta slava njegovega ponižnega serca ni prevzela. Kolikor je le mogel, se je svetu odtegnil. Samostanska celica mu je bila najljubša in molitev najprijetnejše

vedrilo. Ko so ga nadlegovali, da je prevzel škofijo v Regensburgu, je tako dolgo prosil, da mu je papež po dveh letih privolil, da je škofovsko čast odložil in se podal zopet v svoj samostan v Kolin.

Akoravno je bil očiten učitelj in je zares veliko pisal, vendar je vsaki dan celi rožnivenec zmolil. Ravno molitev je bila tisti studenec, iz ktere ga je zajemal svojo učenost, ki je preseгла vso človeško vednost in zavoljo ktere so ga vsi občudovali. Dvoje pa je v njem vžigalo največji plamen njegove pobožnosti. In to dvoje je bilo: Zakrament presvete Rešnjega Telesa in pa preblažena Devica Marija. Toliki častivec Matere Božje je bil, da je v vseh svojih spisih njeno slavljenje širil. Vsaki knjigi, ki jo je spisal, pridjal je gotovo nekaj od svoje ljube nebeške Matere. Zdelal je več lepih pesem v čast preblaženi Devici in sam jih z vso priserčnostjo prepeval.

Neki opisavec njegovega življenja pravi: Sveti Albert je bil skriven pisatelj Matere Božje. Tudi Hijeronim, Ambrož, Auguštín, Bernard, Anzelm in Janez Damaščan so bili imenitni pisatelji in pridigarji slave Matere Božje, ali tako živo niso do serca segli, kakor naš častiti Albert, kedarkoli je o njej govoril.

Kar mu je pa Marija prerokovala, to se je tudi resnično zgodilo. Ko je že osemdeseto leto doživel, zapusti ga neki dan med učenjem naenkrat ves spomin, da ne more naprej učiti. Čisto nič se ne more spomniti, kar se je naučil. Mirno pove svojim poslušalcem, kaj se mu je v mladosti pripetilo. Očitno še spozna svojo živo vero v vse resnice svete katoliške cerkve in da hoče ves vdan v voljo Božjo kot pokoren učenec Jezusa Kristusa in ponižni sin ljube Matere Božje umreti. — Zapustil je učilnico. Njegovi učenci so se s solznimi očmi od njega poslovili in ga v njegov dom spremili. Zadnje tri

leta je razodeval tisto žlahtno priprostost, ki je lastna nedolžnim otrokom in jih vsacemu tako ljubeznjive dela. Vse je pozabil, le pravil svojega reda ne, te je z vso natančnostjo spolnoval do svoje smerti, ki je nastopila 15. listopada 1280.

V zahvalo velikih milosti, ktere mu je Marija sprosila, pisal je Albert veliki v čast preblažene Device Marije mnogo knjig. Njegovo „Mariale“ ima 32 v Marijino čast in slavo rešenih prašanj. „Marijino sveto pismo“ so zares lepe bukve, v ktere je uverstil vse verste, vse podobe in vse, karkoli govori sveto pismo obeh zakonov o preblaženi Devici. Potem je pisal razlago Marijine pesmi „Magnifikat“. Veliko pridig, molitev in prelepih pesem oznanuje, kako je ta veliki bogoslovec ljubil in častil Mater Božjo. (Chron. S. D.; Chron. Domic.; Calend. 15. nov.)

44. Svetemu Nikolaju Tolentinskemu.

Štirinajsto stoletje je živel tudi sveti Nikolaj, ki je lep kinč reda svetega Avgušтина.

Preživel je okoli 30 let v Tolentinskem samostanu in bila ga je sama pokorščina, zatajevanje samega sebe, bratovska ljubezen, krotkost in pohlevnost. Vedno mu sije iz obraza nedolžno otročje veselje in ljubeznjiva prijaznost. Najostrejša pokorila in post so mu ljuba.

V svojem priserčnem češčenju preblažene Device Marije se je njej v čast postal vsako saboto ob vodi in kruhu, in še te hrane je prav pičlo vžival. V pis-mih preiskave, ko ga je papež Evgen IV. svetnikom prištel, bere se, da, ko je bil nekdaj nevarno zbolel in ga je huda merzlica napadla, se mu prikaže Marija ter mu veli, naj v vodo pomočeni kruh jé in ozdravel bo. Nikolaj uboga in res urno ozdravi.

Ostanek tega čudodelnega kruha še drugim bolnikom, ki tudi ozdravi. Od tega imajo Avgušťinci navado, da praznik svetega Nikolaja Tolentinskega kruh blagoslovijo in ga vernim delijo.

Ko je sveti Nikolaj bil blizu smerti, prikaže se mu Zveličar z Marijo in svetim Avgušťinom. Gospod milo in ljubeznjivo zakliče umirajočemu: „Zvesti in po-božni hlapec, pridi v veselje svojega Boga!“ In duša tega pravičnega razterga vezi revnega telesa ter se podá v presveti družbi v deželo resnične prostosti in svetega miru.

Se ve, da se današnji nečimerniki v svoji vnemarnosti in lahkomišljenosti posmehujejo in norčujejo ter v svoji zaslepljenosti pravijo: Prikazni, razodenja, to so kvante iz časov nevednosti in prazne vere. Današnje dni, ko je vse učeno, razsvetljeno, teh neumnosti nihče ne verjame.

Tako, vem, se bo marsikteri veliko misleči modrijan v svoji puhli ošabnosti temu popisu posmehoval in morebiti celo miloval verno ljudstvo, da kaj tacega prebira in posluša.

K temu pa moram ponoviti: Oj, da bi mi le posnemali svetnike tistih časov žive vere! Da bi mi Boga in njegovo preblaženo Mater tako častili, kakor so jo ti svetniki, videli bi ponavljati se čudeže tistih časov.

Tudi mi bi se vdeleževali milosti, s kterimi je vsegamogočni Bog poplačeval vneto ljubezen, ponižnost, poste in pokorjenje onih svetnikov.

Saj roka Gospodova ni prikrajšana in serce Marijino ni zgubilo svoje poprejšnje dobrotljivosti.

Ako se komu zdi, da je nebo železno, naj pomisli, da je zemlja ledena.

Naj se ogreje, naj se otaja naše serce, in Bog bo v obilnosti odperl svoje zaklade. (Negot. Saec. M.; Chron. S. Deip.)

Novak

1887

ŽIVLJENJE
preblažene Device in Matere
MARIJE
in njenega prečistega ženina svetega
JOŽEFA.

Popisal

Janez Volčič,

duhoven ljubljanske škofije.

Izdala in založila

Družba sv. Mohora v Celovcu.

VI. snopič.

III. del. št. 115-284.

Z dovoljenjem visokočastitega Kerskega knezoškofijstva.

1887.

Natisnila tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu.

57

1874. 10. 10.

45. Svetemu Hijacintu.

V gornjih deželah je bil sveti Hijacint prvi, ki je učil sveti rožnivenec in je vpeljal red svetega Dominika. Rojen je bil v Šleziji v gradu Veliki kamen. Njegov stric je bil škof v Krakovem. S tem škofom in s svetim Cezlavom, ki je bil kanonik v Krakovem, popotoval je v Rim na grobove svetih aposteljnov Petra in Pavla. Tu se je seznanil s svetim Dominikom. Njegove pridige in njegova svetost je Hijacinta in Cezlava tako navdušila, da sta oba stopila v red svetega Dominika; in ko sta nazaj v Krakovo prišla, sta postavila prvi samostan tega slavnega reda.

Hijacint je od mladih nog z otroško ljubeznijo častil preblazeno Devico Marijo. Odkar pa je bil ud Marijinega reda, vnela se je v njem ljubezen do nebeške kraljice še bolj. Z vso vnemo je razširjal sveti rožnivenec. Govorice njegovih rožnivenških pridig so še zdaj med ljudstvom po njegovi domovini. Najraje je molil v samostanski cerkvi, kjer je pred podobo naše ljube Gospe klečal ter sebe in sebi priporočene njej izročeval. Velikokrat so ga videli, da je jokal in zdihoval za spreobrnjenje grešnikov in je svoje telo do kervi bičal. Pomnožil je še svoje molitve in ostrejšje se je pokoril o praznikih Matere Božje. Ob suhem kruhu se je postil na delopust Marijinih praznikov.

Ko je nekdaj pred praznikom Marijinega vnebohoda pred njeno podobo v priserčni molitvi klečal in je slavo presvete Device premišljeval, navdalo ga je veliko poželenje, da bi umerl in slavo Matere Božje v nebesih gledal. Bil je v duhu zamaknjen. Čudna svetloba razsvetli altar in sredi altarja se prikaže nebeška kraljica ter mu pravi: „Moj sin Hijacint, veseli se; ker tvoje molitve so dopadljive

očem mojega Sina, in kar koli boš v mojem imenu prosil, boš po moji priprošnji pri njem dosegel.“ Po teh besedah se verne Mati Božja med angeljskim petjem nazaj v nebesa. Odslej je Hijacint imel tako trdno zaupanje na Marijino pomoč, da se je upal vse doseči. Na njeno priprošnjo je celo čudeže delal. Obudil je mrtvega sina neke vdove od smerti. Ta sin je padel v vodo in je utonil. Sveti mož je bil ravno v tistem kraju. Nesrečna mati hiti k njemu in mu bridko potoži svojo nadlogo. Hijacintu se je smilila. On gre nekoliko v stran, verže se na kolena in moli; potem se poda k mrtvemu mladencu, dene njegovo roko v svojo in mu zakliče: „Peter, naš Gospod Jezus Kristus, čigar slavo jaz oznanujem, naj ti na priprošnjo preblazene Device zopet življenje dá!“ In mrtvi vstane, hvali Boga in svetega moža.

Takrat so bili hudi časi. Divji tatarski neverniki so na Rusko in Poljsko prihrumeli ter neusmiljeno ropali, morili in požigali. Leta 1231 so napadli mesto Kijev, kjer je ravno takrat sveti Hijacint bival. Misli je že odpotovati. Bral je še sveto mašo in naenkrat zasliši grozovito divje rjojenje. Tataři so v mesto prihrumeli in že bili pred samostanskimi vratmi. Hijacint urno vzame presveto Rešnje Telo iz tabernakeljna ter hoče s svojimi brati bežati. Ko pa pride do srede cerkve, zasliši čuden glas: „Hijacint, moj sin! ti bežiš pred Tataři; mojega Sina neseš seboj, mene pa pustiš, da bom pokončana.“ Hijacint se ozre in spozna, da je glas prišel od podobe Matere Božje, pred katero je on velikokrat molil. Podoba pa je bila iz alabastra, do tri sto funtov težka. Ves prestrašen milo zdihne: „Sveta Gospa, saj ne morem tvoje težke podobe nesti!“ In zopet je slišal: „Ne boj se Hijacint, moj Sin ti bo težo polajšal.“ Svetnik prime podobo; bila je lahka, ko tiče perje.

Vesel hiti, v eni roki presveti Zakrament, v drugi veliko Marijino podobo, iz mesta; in njegovi bratje z njim. Tako prisopejo do deroče vode Dnjeper. V zaupanji na pomoč Gospodovo razgrne svoj plašč na deroče valove, ukaže svojim spremljevalcem na plašč stopiti; in srečno so prišli na suho ter ubežali smertni nevarnosti.

Kolikor stareji je bil sveti Hijacint, toliko bolj je hrepenel, da bi skoraj bil rešen pozemeljskega življenja in bival pri Jezusu in njegovi presveti Materi. Ko je nekdam pred njeno podobo molil, bilo mu je razodeto, da čez leto bo umerl na praznik vnebovzvetja naše ljube Gospe. Letó zanj veselo oznanilo se je tudi spolnilo. Ko je leta 1257 na ta praznik duhovne molitve opravil in je svete zakramente z vso pobožnostjo prejel in zdihnil: „Gospod, v tvoje roke izročim svojo dušo,“ je umerl, 74 let star.

Ko je svojo sveto dušo izdihnil, videla je pobožna žlahtnica njegova prelepo luč nad samostansko cerkvijo. Potem je zagledala celo trumo angeljev, za katerimi je šla nebeška kraljica, ki je za roko peljala moža, oblečenega v obleko pridigar-skih bratov. Začudena pri tej prikazni zaupije: „O sveta Devica! prosim te, povej mi, kdo je, ktereга seboj pelješ?“ In zaslišala je glas: „Moja hči, jaz sem mati usmiljenja; ta pa, ktereга vidiš, je Hijacint, ktereга peljem v večno slavo, ker je slavil mojega Sina in mene.“

Podobo, ktero je svetnik rešil, še dandanes visoko časté pobožni Poljaki v Dominikanski cerkvi v mestu Levovu. — Papež Klement VIII. je Hijacinta svetnikom prištel. Vsa katoliška cerkev po celem svetu obhaja 17. velikega serpana spomin velikega častivca naše ljube Matere in Gospe. (Surius 16. aug.; Chron. S. D.; Negot. Saec. M.)

46. Kartuzijanu Petru Favierju.

Vedno nam je pomoč Božja potrebna, najbolj pa še o smertni uri. Takrat napne sovražnik naše duše vse žile, da bi nas v svoje peklenske kremplje dobil. Kakor pa Mati Božja svojim častivcem vedno milosti Božje deli, jim še posebno zadnjo uro na strani stoji. Takrat pobožni častivci preblazene Device najbolj spoznajo moč njenega maternega varstva.

Tega nas tudi prepriča naslednja prigodba kartuzijana Petra. Kartuzijani silno ostro živijo. Na Kranjskem so nekdam imeli samostan v Pleterjah na Dolenjskem in na Bistrici pri Borovnici.

Pobožni menih tega reda, Peter, ki je Mater Božjo posebno lepo častil, je leta 1313 hudo zbolel. Nekaj dni pred njegovo smertjo ga napade huda skušnjava, ki ga je v obupnost gnala. Hudobni duh mu je kazal bukve, v katerih so bili grehi celega njegovega življenja zapisani. Pri pogledu neštevilnih grehov ga je tako pretreslo, da je bil ves sam iz sé. Že je mislil, da bo pogubljen. Zdaj pa se mu prikaže nebeška kraljica ter ga milo potolaži: „Ne boj se,“ mu reče, „ne dvomi nad mojo ljubeznijo in ne misli, da bi ti v tvoji sili na pomoč ne prihitela. Da ti svojo ljubezen skažem, ti prinesem svojega Sina ter te zagotovim, da so ti tvoji grehi odpuščeni.“ Te besede so pobožnega in spokornega meniha popolnoma potolažile, ter so ga napolnile z veseljem, ki je bilo predokus srečnega zveličanja, ki ga čaka. Ko so kmalo potem molili litanije za umirajoče in so prišli do besed: Vsi svetniki in svetnice Božje, prosite zanj! je zaklical: „O vi zveličani, ktere vidim in ste tukaj, prosite za me!“ Po teh besedah je umerl.

Ta menih Peter je bil prijor ali prednik v samostanu svetega križa, pozneje

pa veliki prednik celega reda Kartuzijanov. (Chron. Deip.; Negpt. Sec. M.)

47. Kerščanskemu mladenču v sužnosti in njegovi materi.

Ne le menihom in nunam, ne le imeitnim pred svetom je Mati Božja to posebno ljubezen skazala, da jih je s svojim obiskovanjem počastila, tudi priproste, pa Bogu dopadljive, je obiskala.

Zgodbe sloveče Božje poti nebeške kraljice na Španskem, ki se Montserat imenuje in ktera je v teh bukvah pri Marijinih Božjih potih nekoliko opisana — te zgodbe nam pripovedujejo o prikazni, ktero je imela pobožna mati dobrega mladenča, ktereга so neverniki vjeli in v hudo sužnost odpeljali.

Sin te revne žene je bil v mornarski službi. Turški morski roparji priderejo, barko napadejo, mornarje povežejo in v sužnost vlečejo. Mladeneč ta je bil že dalje časa v težke verige ukovan. Njegova nesrečna mati pa je bila prerevna; zato ga ni mogla odkupiti. V svoji pravični žalosti se oberne k naši ljubi Gospej. Z velikim zaupanjem hodi v cerkev preblazene Device v Montserat. Priserčno je molila, premilo je prosila, naj jej Mati Božja pomaga.

Njena prošnja ni bila zastonj. Neki dan si naloži še bolj oster post; po svoji moči pa tudi vbogaima dá in le še bolj zaupljivo in stanovitno prosi. In glej, preblazena Devica se ubogi materi prikaže in pravi: „Kaj vendar hočeš? Kaj te nepretergano tarnanje? Kaj te nevsahljive solze?“ In verna žena prosi: „O dobrotljiva Devica, prosim te, daj mi moje dete; daj mu zopet prostost!“ Marija odgovori: „Naj bo konec tvojega žalovanja; naznam ti, da boš svojega sina zdravega in terdnega zopet videla; kmalo ga boš zamogla pritisniti na svoje serce.“

Ta obljuba nebeške kraljice se je tudi spolnila. V god svetega Jarneja je mati vjetega sina ravno premišljevala to čudno Marijino prikazen, in njen sin poterka na vrata. Mati odpre; in kdo bo popisal veselje, ko svojega ljubega sina spozna! Urno ga poprašuje, kako vendar mu je bilo mogoče, da je svoje verige otesel in ušel? Sin pripoveduje: „Neko noč se mi prikaže sama Mati Božja; odklene mi verige na nogah, na rokah in na vratu; potem mi odpre vrata prestrašne ječe, v kateri sem bil zapert, in zdaj mi pokaže pot, po kateri naj bežim, da pridem v svojo domovino nazaj in vas zopet vidim.“ Vsa vesela se toliko zmenita, da sta spoznala, da prikazni Matere Božje ste bili obema ob tistem času. Toliko priserčneje sta hvalila svojo nebeško dobrotnico.

O da bi tudi mi molili v duhu te revne pa dobre matere; tudi mi bi prejeli drage darove, ktere bi nam na naše prošnje in po naši potrebi nebeška Mati delila! (Hist. Montserat; Chron. S. D.)

48. Sveti Brigiti.

Malo duš je, katerim bi bila Mati Božja toliko čeznatornih milosti skazala, kakor je storila sveti Brigiti. Vsa hiša te čudne svetnice je Marijinemu češčenju posebno vdana bila. Pa tudi nebeški kraljici je bila ta družina neizrečeno priljubljena; zato je Marija to hišo z nebeškimi darovi osipala.

Že ko je bila Brigita rojena, videli so sveto Devico na svetlem oblaku in slišali so besede: „Glejte, moja ljuba hčerka Brigita pride na svet. Povsodi bodo slišali čudne govore, ktere bo ona govorila.“ In da so spoznali, katerim govorom to prerokovanje velja, imela je Marija v svoji roki odperte bukve, na katerih je bilo zapisano z zlatimi čerkami: „Razodenja“.

Zares, prečudno je nebeška kraljica to dete ljubila! Še čisto majhno Brigito je Marija že obiskala. Ko nekdanj v svoji postelji leži, vidi lep altar, na njem Mater Božjo, z zlato krono v njenih rokah. In Marija jo pokliče: „Pridi Brigita!“ Dete skoči iz postelje in teče k altarju. Marija vpraša: „Hočeš li to-le krono?“ Ko Brigita vesela prikima, jej Marija postavi krono na glavo, da je čutila, kako se je obroč kronin prijel njenih senc. Te prikazni ni mogla nikoli pozabiti.

Tudi Jezus sam jo je s posebno ljubeznijo k sebi vabil. Deset let stara poslušala je pridigo od Kristusovega terpljenja. Ta pridiga je njeno nedolžno serce globoko pretresla. Prvo noč po tej pridigi vidi Jezusa, kako ga neusmiljeno na križ pribijajo. „Glej, tako so me bili!“ sliši Jezusa. V svoji priprostitosti pravi: „O Gospod, kdo je to storil?“ In Kristus odgovori: „Ti, ki me zaničujejo in ljubezen do mene zanemarjajo.“ Terpljenje Kristusovo se je tako globoko vtisnilo v njeno serce, da je vselej solze točila, ko je njegovo terpljenje premišljevala.

Dvanajst let stara je nekaj vezla, bala se je pa, da bi tega dela po svoji želji o pravem času doveršiti ne mogla. Ko pa takrat njena teta v sobo stopi, vidi neznano Devico, ki nasproti Brigiti sedi in jej pomaga delati. Urno pa ta neznanka zgine. Ko teta Brigito vpraša, kdo je bila njena pomagalka, ni Brigita nič vedela od ptuje osebe. Teta pregleduje vezeno delo in se čudi, kako izurnjeno in natančno je bilo delo napravljeno; in ona to vезenje spravi kot drago svetinjo.

Brigitin oče jo zgodaj omoži. Osem otrok je lepo zredila. Najmlajša hči Katarina je svetnicam prišteta. Po tej hčerki sta z možem obljubo zderžljivosti storila. Brigita je posebno ostro živela; njen mož pa je šel v samostan Cisterijenzov in je postal menih. Brigita pa je ustanovila

dva samostana na čast preblaženi Devici Mariji, v katerih je vsaki dan peta sveta maša na čast Materi Božji. Gospod jej je naročil, naj ustanovi poseben red, kateremu je sam pravila sestavil.

Na povelje Gospodovo je popotovala v Rim, da bi celo kaj pripomogla, da se papež verne v Rim nazaj; ker takrat je v Avignonu bival. V Rimu je imela veliko razodenj, v katerih je videla, kako Bog Rimljane zavoljo njihovih pregreh tepe. Ko so pa nekateri zvedeli ta razodenja, so jo hudo sovražili in kleli; celo s smrtjo so jej žugali. Tega se Brigita ni bala. Ker je pa več prijateljev in služabnikov seboj imela, se je bala za nje, da bi v kako nevarnost ne prišli. Zato je mislila za nekaj časa Rimsko mesto zapustiti. Ali Marija se jej prikaže in pravi: „Moj Sin, ki ima oblast čez ljudi in čez hudobnega duha in čez vsako stvar, bo odbil vse nakane tvojih sovražnikov. In jaz bom v branbo tebi in tvojim zoper vse napade tvojih dušnih in telesnih sovražnikov. Zato pa vse svoje vsaki večer zberi in združeno zapojte „Ave maris stella“, „zdrava morska zvezda!“ In v vsaki sili vam bom pomoč skazala.“

V neki prikazni razodene nebeška kraljica sveti Brigiti med drugimi skrivnostmi to-le: „Jaz sem Mati Božja, ker je Bogu tako dopadlo; pa sem tudi mati vsem, ki se v nebesih veselijo. Ako otroci tudi vse potrebno po svoji volji imajo; vendar bo njihovo veselje povikšano, ako vidijo prijazno obličje materno; tako Bogu dopade, da napolnuje vse izvoljene v nebeškem dvoru z veseljem in radostjo zavoljo mojega devišstva in zavoljo lepote mojih čednosti, akoravno imajo vsega dobrega v obilnosti. Tudi sem mati njim, ki v vicah terpé; ker z mojo priprošnjo se manjšajo kazni, ktere morajo terpeti, da se svojih grehov očistijo. Tako sem tudi mati grešnikom, ki se poboljšati ho-

čejo; kot ljuba mati jih v svoje varstvo vzamem, kateri mojega Sina z resničnim kesanjem in z ljubeznijo odpuščenja prosijo. Poslušaj še, kaj ti od svojih dveh Sinov povem. Pervi je moj Sin Jezus Kristus. Drugi, katerega svojega sina imenujem, je on, ki sedi na papeževem sedežu, ako zapovedi Božje spolnuje in je Bogu s popolno ljubeznijo vdan.“ Zastran papeža jej je bilo še marsikaj razodetega.

Preblažena Devica je Brigiti tudi naročila, naj se po navodu svojega spovednika latinskega uči, in naj pobožno obiskuje cerkve svetega mesta. Ne vročina, ne mraz, ne slabo vreme je ni odvernilo od obiskovanja teh svetišč. Ko je neki dan v praznik Marijinega očiščevanja cerkev „Marije velike“ obiskala, bila je zamaknjena in je gledala, kako se v nebesih k velikemu prazniku vse pripravlja. Potem zagleda tempelj prečudne lepote. V njem je pripravljen Simeon starček, da sprejme Zveličarja sveta. Zdaj vidi, kako spoštljivo prinese preblažena Devica svojega Božjega Sina na svojih rokah; in z njo je velika truma angeljev in svetnikov, ki gredo spredaj in preblaženo Mater veselo in pobožno obdajajo. Pred njo pa je nesel angelj velik, širok, pa kervav meč. Ta meč je bil znamenje velikih in prebridkih bolečin, katere je Marija pri smerti svojega ljubega Sina preterpela, ki so bile naznanjene v meču, ki bo njeno dušo prebódel, kakor je Simeon prerokoval. Ko je videla, da je ves nebeški dvor v svetem veselji, je slišala besede: „Glej, koliko čast in koliko slavo ta praznik nebeščani svoji kraljici skazujejo za meč bolečin, katere je pri smerti svojega ljubega Sina prestala!“

Zraven teh in enakih, prav obilnih prikazni je zadobila sveta Brigita dva posebna darova. Pervič, ako bi bila kdaj kaj izgovorila, kar bi zamoglo Boga žaliti, je občutila veliko grenkobo v svojih

ustih. Drugič pa, če je kdo drugi kaj Bogu nedopadljivega izgovoril, občutila je gerd smrad. In tak smrad je tudi čutila, ako se jej je bližal človek nečistega ali prevzetnega duha.

Zares čudni so bili darovi, katere je sveta Brigita od Božje milosti sprejemala. Ali še bolj občudovanja vredne so bile njene čednosti; posebno še njena ponižnost, ki je tako daleč šla, da, akoravno kraljevega rodu, je svoji družini obleko kerpala ter je bila ponižna služabnica ubogim in revnim.

Po opominu Gospodovem je romala v sveto deželo, da je obiskala svete kraje, kjer je Jezus živel, učil in terpel. Šla je tudi v Betlehem. Tu je imela čudne prikazni, v katerih jej je bila razodeta skrivnost Jezusovega rojstva. S tem je bila njena ljubezen do Matere Božje močno pomnožena; kar spričuje več njenih spisov. Nekdaj piše: „O sladka Marija! blažena si z večnim blagoslovom, ker si Devica pred porodom, Devica po porodu, Devica svojemu ženinu, nedvomljiva Devica celo, ko je tvoj ženin dvomil. Zato si blažena, ker si Devica in Mati; ker ti sama si Bogu najbolj draga, nad angelje prečista; ker si v veri bolj stanovitna, kot aposteljni; ker si v serčnih bridkostih najbolj obiskana; ker si v zderžnosti bolj razsvetljena, kakor spoznovalci; ker si v samoti in v čistosti zmed vseh devic najperva. Zato naj te blagoslovi vse, kar je zgoraj in spodaj; ker je Bog, naš Stvarnik, po tebi človek postal. Ti deliš pravičnemu milost, grešniku odpuščenje, mertvemu življenje, sužnemu oproščenje in vernitev v svojo domovino.“

Prav veliko lepega in spodbudnega je ta velika svetnica pisala. Pisala je tudi osem bukev razodenj, v katerih so opisani zaupljivi pogovori, katere je svetnica z Jezusom in z Marijo imela. Na koncu teh razodenj je govor o slavi Device Marije,

kterega jej je angelj narekoval, kakor menijo pisatelji njenega življenja.

Veliko zbirko njenih razodenj so podvergli v razsodbo cerkvenemu zboru v Bazelu. In ta zbor je sklenil, da njena razodenja so koristna v podučenje vernim. Papež Benedikt XIV. piše o teh razodenjih tako-le: „Poterdilo takih razodenj ima ta pomen, da po resnobni preiskavi je njihovo razglašenje v prid vernim pripuščeno. Akoravno nimajo tiste verjetnosti, kakor resnice svete vere; vendar jih smemo s človeško vero in po postavah modrosti za resnico imeti, ako so po teh postavah mogoče in imajo zadostno veljavo pobožne vere.“

Mi pa spoštujmo taka razodenja, če tudi niso verske resnice; saj se opirajo na resničnost svetnikov, na njihovo pobožnost in svetost, na njihovo globoko razumnost v Božjih rečeh, na njihove posebne čednosti. (Surius 23. jul.)

49. Sveti Katarini Sienski.

Ko je leta 1373 sveta Brigita umerla, živela je še vredna tovaršica njene pobožnosti in njene priserčne ljubezni do Mater Božje, ktero je tudi nebeška kraljica posebno ljubila. To je bila sveta Katarina Sienska, hči poštenega barvarja.

Že kot majhno dete kazala je nenavadno pobožnost. Bog pa je njej tudi skazoval nenavadne milosti. Ko je po stopnjicah domače hiše gori in doli šla, imela je navado, da je na vsako stopnjico pokleknila in eno „Češčenomarijo“ zmolila, da je s tem preblaženo Devico počastila. To pozdravljenje je bilo Mariji tako všeč, da je poslala nebeške angelje, ki so malo Katarino na svojih rokah po stopnjicah nosili, da se njene noge niso tal dotikale.

Šest let stara je neki dan verh Dominikanske cerkve videla s kraljevo bliščobo

ozaljšani sedež, na katerem je sedel Zveličar svetá v škofovski obleki z zlato kapo na glavi. Pri njem so bili trije aposteljni, Peter, Pavel in Janez. Ljubeznjivo so gledali malo Katarino, in Kristus jo je milo se smehljaje blagoslovil, kakor škof blagoslovi. Odslej ni bilo nad njo nič otročjega zapaziti. Njeno obnašanje je bilo skozi in skozi resnobno. Poiskala si je najskrivnejše kotičke v hiši, da je bolj zbrano molila. Postila se je pogosto in bičala ostro; med bičanjem je nekaj Očenašev in Češčenamarij zmolila. Njeni domači niso radi videli te njene pobožnosti; celo zoperna jim je bila. Zato je Katarina veliko terpela. Toliko bolj priserčno se je oklenila svoje nebeške Mater Marije in se je Gospodu vsa posvetila. Zato je iz dna svojega serca molila: „O preblažena Devica, ki si se prva med ženami Bogu posvetila, ko si mu svoje devištvo zaobljubila in si s tem zaslužila, da si Mati Božja postala; prosim tvojo neskončno materno ljubezen, ne glej moje nevrednosti, ne mojih grehov, ampak dodeli mi to čez vse veliko milost in daj mi ženina, po katerem z vsemi močmi svoje duše hrepenim; in ta ženin mojega serca je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod Jezus Kristus. Jaz pa obljubim njemu in tebi, da nočem nobenega družega ženina, in da bom svoje devištvo neoskrunjeno ohranila.“

Tako je bila Katarina nevesta Božjega Zveličarja. Starši pa in njeni znanci so jo silili v zakon. Ko se je pa temu vedno serčno ustavljala, so jo zaničevali in za najslabšo v hiši imeli. Tudi satan jo je skušal in si prizadeval, da bi svojo obljubo prelomila. Ko je neki dan pred bridko martro molila, pride hudobni duh in razgerne pred njo posebno zalo obleko, naj bi se z njo ogernila. Ali Katarina je spoznala zapeljivca in molila k svojemu Jezusu: „O moj presladki Gospod Jezus,

ti veš, da nočem nobenega drugega ženina, kakor le tebe; zato te prosim, pomagaj mi v tej skušnjavi!“ In na to vidi preblašeno Devico, ki jej prinese prelepo obleko in jo ogerne z njo. In Katarina je bila veselo potolažena ter obljubi, da hoče vse bridkosti toliko voljnejše prenašati. Vse je vedela in znala z Bogom skleniti. V očetu si je mislila nebeškega Očeta, v svoji materi prečeščeno Mater Gospodovo, svoje brate in druge domače si je mislila aposteljne in učence Jezusove. Ko so jej starši privolili, da je smela stopiti v tretji red svetega Dominika, je še bolj sveto živela. Preblašena Devica se jej zopet prikaže in naroči, da si v spovednika izvoli njenega služabnika Rajmunda, ki jo je po poti čednosti vodil, in je tudi njeno življenje popisal.

Ker se je Katarina vsa Gospodu izročila, ljubil jo je Jezus tudi kot svojo nevesto. Pa tudi Marija jo je ljubila kot svojo hčer. Veliko skrivnosti jej je Gospod razodel. Marija je prišla mnogokrat k njej, jo učila in na najmanjše tregreške jo opomnila. Neki dan se Katarina z Marijo pogovarja. Katarinin brat gre memo, in ona se nekoliko ozre, da bi videla, kdo je. Zavoljo te majhne radovednosti jo nebeška Mati ostro posvari. Pripovedovala je potem, da to svarjenje jej je tako hudo delo, da bi bila raji pred vsem svetom osramotena. — Neki dan je Katarina kruh pekla ubogim. Testa pa je bilo malo, in še to je bilo že sprieno. In zdaj pride Marija v družbi veliko angeljev ter s svojimi prečistimi rokami testo mesi. Kruh tiste peke se je prečudno namnožil ter je bil čudno dobrega okusa.

Gospod Jezus Kristus je Katarini večkrat obljubil, da jo bo svojo nevesto po veri storil, kakor njeno patrono. Ko je bila Katarina sedemnajst let stara, pride Jezus s svojo preblašeno Materjo, in jo

nagovori: „Moja hči, zavoljo mene si zapustila posvetno nečimernost, zavoljo mene si se odpovedala mesenemu veselju ter si le v meni veselje svojega serca iskala. Glej zato hočem ženitovanje tvoje duše obhajati, in ti mi boš nevesta po veri, kakor sem obljubil.“ Pri Materi Božji je bil sveti Janez, sveti Pavel, Dominik in David, ki je na zlato harpo slavil zavezo te nove neveste. Preblašena Devica prime Katarino za roko, jo pelje pred svojega Sina, ter ga prosi, naj se s to prelepo dušo zaroči. Gospod je kazal perstan, ki je imel vdlane štiri bisere in en demant. Djal ga je Katarini na prst in rekel: „Jaz, tvoj Stvarnik in Odrešenik, te zvolim za svojo nevesto po veri, katero boš čisto ohranila, da ti bo dano obhajati večno ženitovanje v nebesih. Pojdi toraj moja hči in delaj brez nehanja, kar ti bo moja previdnost odločila. V moči svete vere boš srečno premagala vse sovražnike svoje.“ Prikazen zgine; perstan na roki Jezusove neveste pa ostane; toda le njej vidljiv.

Katarina, kot tretjerednica, je živela pri svojih starših, ter je vsa domača opravila pridno opravljala. Zraven pa je za spreobrnjenje grešnikov veliko molila, se postila in jokala. Mnogi so odšli svojemu pogubljenju na njeno priprošnjo. Nihče ni prišel k njej, ki bi ne bil boljši proč šel. Ker je imela Jezusa in Marijo svoja učitelja, je bila tudi v verskih resnicah toliko izvedena, da je učenim najbolj težka vprašanja razložila. Gospod jej je celo naročil, da je šla večkrat k papežu, da mu je voljo Božjo sporočila. Pomirila je več mest, ki so med seboj v sovraštvo živela. Visoko stopnjo čednosti je dosegla, veliko čudežev je storila, mnogo reči je prerokovala. Okoli tri in trideset let stara se je njena lepa duša k nebeskemu ženinu v sveti raj preselila.

Ko je Katarina umerla, videla je v Rimskem mestu pobožna vdova prečudno

lepe otroke, ki so Katarino na prezali postelji v nebesa nesli. Svetnica v svoji lepoti je imela belo obleko z biseri ozaljšano. Na njeni glavi se je svetila trojna krona. Ko jo v nebesa prinesejo, je videla pobožna žena na sedeži kronanega Zveličarja in njegovo preblazeno Mater. Jezus je imel v svoji desnici odperte bukve. Katarina poklekne predenj in ga moli. Gospod jej je rekel: „Moja hči, moja ljubljena nevesta, bodi mi pozdravljena!“ In ona je brala iz bukev. Gospod jo vzdigne in stala je zraven sedeža. Zdaj se približa nebeška kraljica Marija. Prelepa versta devic jo spremlja. Katarina gre po stopnjicah do Marijinega sedeža, in se pred Kraljico verže na svoja kolena. Marija pa jo vzdigne in jej da poljub miru in pravi: „Draga hči, bodi mi pozdravljena!“ Katarina objame potem vse druge device, ter jih po njihovih blaženih imenih zakliče. (Surius 29. apr. Chron. S. Deip.)

50. Svetemu Andreju Korziniju.

V štirinajstem stoletji se je Mati Božja mnogim prikazala. Naj še tukaj nekoliko omenim sv. Andreja Korzinija. Nov dokaz je ta svetnik, kako vé Marija k sebi potegniti one, ki so jej posvečeni. Andrejevi starši so bili v Florenciji doma. Ker so dolgo brez otrok bili, so za to k Bogu zdihovali in veliko dobrega storili. Neki dan so ti starši slišali v pridigi te le besede svetega pisma: „*Svojih desetih in svojih pervin dajati ne odlašaj; prerojenega zmed svojih sinov meni daruj!*“ (II. Mojz. 22, 29.) Oče in mati, vsak za se obljubita, da prvi sad svojega zakona hočeta Bogu in preblazeni Devici darovati. Potem molita še pred mnogo češčeno podobo naše ljube Gospe, ter zopet vsak za se obljubita, da hočeta v službo Božjo posvetiti prvega sina, ako

ga njima Bog dá. Ko sta pozneje si razodela, kaj sta ob enem z lastnega nagiba Bogu obljubila, sta v tem toliko bolj voljo Gospodovo spoznala. Pred porodom svojega pervenca pa je mati Paragrina imela čudne sanje. Zdelo se jej je, da bo porodila volka, ki bo v cerkev tekel in se v belo jagnje spremenil. Ko se prebudi, premišljuje te sanje; pa nikomur nič ne pové.

Velikokrat se zgodi, da starši svojega povenčka preradi imajo, vse mu dovolijo, vse napake pregledajo. Ali taka nespametna ljubezen je v škodo in sramoto otroku in staršem. Tako so tudi tega Andrejčka starši preveč ljubili. Kar je pa preveč, pravijo, ni dobro. In Andrejček je bil nepokoren, svoeglaven; celo v slabo družino je zašel. Staršem je serce žalosti pokalo in niso si znali pomagati. Še le petnajst let star je bil že vsem nerednostim in nespodobnostim vdan. Neki dan, ko je opomine svojih staršev zopet svojeglavno zasmehoval, pravi mu njegova mati s solznimi očmi: „Zares si ti tisti volk, od ktereга se mi je sanjalo!“ Te materne besede ga pretresejo in urno vpraša: „Kako pravite, mati, da sem volk?“ „Vedi, moj sin,“ mu mati odgovori, „jaz in tvoj oče nisva imela nobenega otroka; obljubila sva preblazeni Devici Mariji, da bova njej darovala prvega sina. In ta si ti. Pa vedi še, da se mi je sanjalo, da sem volka porodila, in ta volk je tekkel v cerkev in tam je postal jagnje. Pomisli toraj, moj sin, da naš si le po porodu; po naši obljubi pa si lastnina preblazene Device Marije. Prosim te, ne odpovej se sveti Devici!“

Te materne besede so kakor pšica prederle serce mladenčeve. Vso noč ni mogel spati. Vedno mu je Marija pred očmi. Glasno je zdihoval: „Od kar vem, da sem tvoj, o prečastna Devica Marija, hočem ti noč in dan zvesto služiti. Prosi

pa svojega ljubljene Sina, naj mi odpusti grehe mladosti moje. Kakor sem dozdam njega in tebe s slabim življenjem žalil, tako hočem odslej z vsemi svojimi močmi vama dopadljivo živeti.“ — Drugo jutro hiti v cerkev Karmelitov, verže se pred podobo naše ljube Gospe na kolena in ponovi v priserčni molitvi svojo prošnjo in svojo obljubo. Zdaj gre in poterka na samostanska vrata ter prosi, naj bi ga med redovnike sprejeli. Prednik ni mogel verjeti tej prošnji. Naročil mu je, naj v cerkvi počaka odgovora. Prednik pa urno sporoči to njegovim staršem. Že so ga starši skerbno iskali, ne vedoč kam je šel, in veseli se podajo v samostan, ko so zvedeli, kje da je. Ko ga pa mati pred podobo Matere Božje klečečega zagleda, reče mu vesela: „Glej, moj sin, kako si z volka res jagnje postal!“ In starši radi privolijo, da postane menih, služabnik Marijin.

V samostanu je Andrej z vso ponižnostjo in priprostostjo stregel svojim duhovnim bratom v kuhinji in pri mizi. Opravljal je tudi službo vratarja. Veliko skušnjav je imel, pa vse stanovitno prestal. Ko je bil v mašnika posvečen, je v čast svoji nebeški Materi svojo prvo sveto mašo čisto na tihem opravil. Marija se mu v družbi neštevilnih angeljev prikaže. „Ti si moj služabnik, sama sem te izvolila in po tebi bom slavljena,“ mu pravi. Takrat mu je podelila mnogo nebeških darov, posebno veliko ponižnost, s katero je visoko stopnjo svetosti dosegel. Zoper njegovo voljo so ga zvolili škofa v Fiesoli. S svojim ostrim življenjem je bil zares lep zgled celi škofiji. V sedemdesetem letu je na sveti večer molil v cerkvi naše ljube Gospe pred prvo sveto mašo; in nebeška kraljica se mu prikaže in reče: „Moj sin, glej, bliža se čas, da zapustiš to solzno dolino; toraj bom prišla tisto noč, ko so

sveti kralji mojemu Sinu in meni prinesli zlata, kadila in mire in ko si ti meni daroval svojo dušo in svoje telo, svoje serce in vse svoje — tisto noč bom prišla, da v družbi angeljski tvojo dušo v nebesa popeljem.“

Kmalu po tej prikazni ga napade merzlica. S priserčnim veseljem prikaže ure svoje smerti in z nebeško svetlobo obdan, umerje v rokah svoje Božje matere Marije 6. prosinca 1373. (Surius 6. jan.; Negot. Saec. M.)

51. Blaženemu Henriku Suzo-u.

Vsi si želimo večno zveličanje. Kje je pameten človek, ki bi ne bil rad enkrat v nebesih? Kje je kristjan, ki bi ne zvedel rad, kako je v svetih nebesih? Pobožen Henrik je imel čudno prikazen, v kateri je videl nebesa. On nam pripoveduje, kaj vse je videl. Predno pa to njegovo prikazen tukaj zapišem, naj poprej omenim še drugih prikazni njegovih.

Henrik je živel prvo polovico 14. stoletja. Bil je menih v samostanu svetega Dominika v mestu Konstancu. V njegovih spisih je zaznamovanih mnogo posebnih milosti, ktere je ta zvesti služabnik naše ljube Gospe prejel.

Nekdaj je Suzo obljubil, da iz ljubezni do Jezusa bo samo zjutraj kaj pil, čez dan pa nič. Od božiča do druge nedelje po razglašenji Gospodovem je spolnoval ta post. Hudo hudo žejo je terpel. Neko noč, ko ga je žeja prestrašno terla, je imel čudno prikazen. Marija se mu prikaže in z njo je Jezus kot dete, staro kakih sedem let. Dete ima v svoji roki verček s hladno vodo. Nebeška Mati vzame ta verček, ktereга jej njeno Božje Dete poda, in dá Henriku piti. On vzame in pije z veliko željo, da si potolaži žejo.

Nekdaj gre po polji in pride na ozko stezo. Sreča ga revna stara ženica, on se

ogne in stopi v blato. Žena pa se ozre nazaj in pravi: „Ljubi gospod, kaj vendar mislite, da se častiti mašnik Gospodov meni revi ognete; saj bi se bila jaz rada ognila?“ Na to pravi Henrik: „Ljuba žena! navado imam, da vsako ženo častim zavoljo mile Matere Božje.“ Stara ženica povzdigne oči in roke proti nebu in pravi: „Zato prosim ravno to nebeško Mater, da naj vam kako posebno milost podeli, preden ta svet zapustite, ker v nas ženah njo toliko častite.“ On pristavi: „Pomagaj mi prečista Devica in kraljica nebeška, Marija!“

Ko je Suzo še majhen fantiček bil, imel je navado, da je perve spomladanske cvetlice svoji nebeški materi posvetil. Vsako spomlad je tergal cvetlice z marsiktero pobožno mislijo; zvil jih je v prijeten venček in šel je s svojim venčekom h kapeli naše ljube Gospe; pokleknil je ponižno pred njeno podobo in jo je venčal v otroški misli: Ker je Marija najlepša cvetlica in radost njegovemu sercu, ne bo zavergla prvih zemeljskih cvetlic, katere jej njen služabnik ponudi.

Ko neki dan to svoje prijetno delo ponavlja in Marijino podobo vnovič venča, imel je čudno prikazen. Videl je nebesa odpertá in svetle angeljčke, bliščeče oblečene, hoditi gori in doli. In slišal je, kako nebeščani prelepo pojejo, da še nikdar kaj takega ni slišal. Peli so pesem v čast naši ljubi Gospej. To petje je bilo tako nebeško-sladko, da se njegova duša v veliki radosti topi. Tudi on se pridruži in poje z nebeščani. Njegova duša je bila napolnjena z nebeškim veseljem ter je le po Bogu hrepenela.

Suzo se je z vso močjo prizadeval, da bi Boga ljubil iz celega serca, in da bi vse ljudi za ljubezen do Boga vnel in jih od posvetne, pregrešne ljubezni odvernili.

Veliko ljudi je na pravo pot pripeljal.

Bile ste dve osebi, ki ste živeli v pregrešni ljubezni; satan jih je tako v svojo mrežo vjel in oslepil, da sta mislila, da njuna pregrešna zaveza ni nič pregrešnega; in Bog je blagoslovil delo svojega služabnika in Suzo jima je oči odperl, da sta spoznala svojo hudobijo in se resnično poboljšala. — Bila je pa pobožna žena Ana, ki je nekdanj v svoji ljubezni do Boga priserčno molila. In ta žena je v duhu zamaknjena videla, da v podnebj se zbira cela jata hudobnih duhov zoper tega služabnika Božjega. Vsi so vpili: Smert in pogin temu menihu! Kleli in rotili so ga, ker jih je s svojim podukom pregnal iz serca onih dveh grešnikov. Zapisegli so se, da ga hočejo tako dolgo preganjati, da se bodo nad njim zmaščevali. — Žena se tega prestraši ter prosi Mater Božjo, naj priteče svojemu služabniku na pomoč v njegovi sili. Marija pa pravi: „Brez pripuščenja mojega Deteta mu nič ne morejo; kar pa bo Jezus pripustil, je njemu v korist; zato mu sporoči, naj bo le serčen.“ — Po tem sporočilu je bil Suzo še bolj vnet o spreobrnjenji grešnikov. Imeli so pa razni grešniki do njega toliko zaupanje, da so ga iskali tudi taki, ki so se drugod sramovali obtožiti se svojih velikih pregreh. On je vsakega milo in prizanesljivo sprejel. Naj tu še en zgled navedem.

Bila je žena imenitnega stanu. Zabredla je v greh, katerega je takoj priserčno obžalovala. Marija, pribežališče grešnikov, se jej prikaže in pravi: „Pojdi tje k mojemu služabniku; on ti bo pomagal.“ Žena zdihne: „O moja Gospa, ali jaz ga ne poznam!“ Mati milosti Božje zopet pravi: „Poglej semkaj, pod svojim plaščem ga imam v svojem varstvu. Pa dobro poglej njegovo obličje, da si ga zapomniš; on je pomočnik in tolažnik terpečim; on te bo potolažil.“

Žena je prišla iz ptujih krajev, ter je spoznala njegovo obličje, kakor ga je v prikazni videla, ter ga je prosila, naj jo z Bogom spravi, pa mu tudi pove, kako in kaj se je njej zgodilo. On pa je storil po svoji moči, kakor je Mati milosti Božje zahtevala.

Suzo je storil veliko dobrega. Ali zoper vse dobro se hudo vedno vzdiguje; zato je moral tudi veliko preterpeti. Bog ga je pa tudi prečudno podpiral in tolažil. Nekdaj mu Gospod reče: „Povzdigni svoje oči in poglej kraj, ktereга zaslužiš. Poglej v domovino nebeškega raja. Tu na zemlji si ptujec, revni popotnik. Kakor pa popotnik hiti proti svoji domovini, kjer ga njegovi prijatelji željno pričakujejo; tako hiti tudi ti v domovino, kjer te radi imajo, po tebi hrepenijo, da te priserčno sprejmejo v svojo veselo družbo. Ako bi ti vedel, kako te poželijo, kako po tebi hrepenijo, pa kako tudi želijo, da se ti zvesto vojskuješ in serčno premaguješ nasprotnosti in težave, kakoršne so oni premagali in se zdaj z veliko radostjo spominjajo britkih let, ktere so preživeli, — ako bi ti to vse vedel, resnično, vse terpljenje bi ti bilo sladko. O kako lepa, rajska je krona, za ktero se moraš zdaj ostro vojskovati! Kako se bodo svetile rane, ktere ti je napravila moja ljubezen! Glej, toliko prijateljev imaš v nebeški domovini, kterih najmanjši v neprešteti trumi te bolj priserčno, bolj zvesto ljubi, kakor zamore ktera mati tu na zemlji ljubiti svoje lastno dete.“ — In Suzo zdihne: „O Gospod, zavoljo tvoje dobrote se prederznem in te prosim, da mi pokažeš še kaj te moje domovine, da bolj hrepenim po njej in vse terpljenje raji prenašam. Pokaži mi, kako je v tej domovini? Kaj delajo tam? Jih je li veliko? Ali kaj vedo, kako je z nami v tej solzni dolini?“ — Gospod mu je tako-le odgovoril: „Pojdi z menoj in za trenutek naj

se spolni tvoja želja. — Glej, nad devetimi nebesami, ki so neprešteto več kot stotisočkrat više od zemlje, tu so druga nebesa — ognjena nebesa; tako imenovana ne zavoljo ognja, ampak zavoljo neskončne, bliščeče čistosti, ktero imajo nespremenljivo, nepremakljivo po svoji natori. In tu je veličastni dvor, kjer biva vojska nebeška. Tukaj so pripravljeni večni sedeži, iz kterih so bili spodení hudobni duhovi, da jih posedejo izvoljene duše. Glej, tu je rajsko mesto v svojem čistem zlatu, ki se sveti žlahtnih biserov, vloženo je z dragimi kameni, bliščeče ko zbrušeno steklo, nasajeno z dišečimi vertnicami, z belimi lilijami in z živimi cveticami. Poglej sam to prelepo nebeško planjavo; glej tu je vedna spomladanska radost, tu je kraj pravega, resničnega veselja. — In zdaj poglej neprešteto trumo izvoljenih, ki iz živega, okrepčalnega studenca pijejo, kolikor se jim poljubi. Glej, kako zrejo v prečisto ogledalo živega Boga, v kterem jim je vse razodeto. Stopi bližej in poglej, kako je kraljica nebeške dežele, ktero ti priserčno ljubiš, v svoji časti, v svoji radosti visoko povzdignjena nad vse nebeške kore, v sveti ljubezni naslonjena na svojega ljubega, obdana s cveticami in lilijami svojih čednosti. Glej, kako njena rajska lepota daje radost in veselje vsi nebeški vojski. Glej toraj, da se tvoje serce veseli, in poglej, kako ima Mati milosti svoje usmiljene, materne oči ljubeznjivo obrnjene v tebe in v vse grešnike in kako močno prosi odpuščenja in kliče za svoje ljubljene otroke. — Glej, v to domovino popeljem iz reve zvesto dušo, da gleda, kar je na zemlji verovala, da posede, kar je upala, in uživa, kar je ljubila.“

Suzo, spominjajoč se svojih grehov, pravi: „O večna modrost, kako se bo prederznil grešni človek, da bi se prikazal

v svoji nesnagi pred teboj, ki si čistost sama? — Le tako bi to zamogel, ako ga Mati vsega usmiljenja v svoje varstvo vzame. Večna modrost, ako si moj brat, si pa tudi moj Gospod; ti si pravi človek, si pa tudi pravi Bog in oster sodnik greha. Zato, ker so naše uboge duše v veliki revii in v neizmerni bridkosti, nam ostane le to, da svoje grešne oči povzdignemo k tebi, o izvoljena kraljica nebeška! Zato, združen z vsemi zagrešenimi serci, danes ponižno pozdravim tebe, ki si večnega Solнца prelepi odsvit, neskončne Božje milosti gotovo zavetje! O vi visoki duhovi, ve čiste duše, pridite in častite in slavite, povzdigujte in hvalite, pa se veselite rajske lepote, slavne kraljice nebeške; ker jaz tega ne premorem, jaz tega nisem vreden.“

Še zmiraj v nebesa zamaknjen zakliče: „O ti, Bogu odbrana, priserčna nevesta, ti prelepa zlata krona večne modrosti, dovoli mi, ubogemu grešniku, da smem o svojih slabostih s teboj govoriti! Moja duša pade pred te s pobitim srcem, ker sram me je. O Mati milosti! meni se zdi, da ne jaz, pa tudi nobena druga grešna duša pri tebi ne potrebuje nikakoršnega srednika. Saj si ti neposredna pomočnica vsem grešnikom. Kolikor bolj zagrešena je ktera duša, toliko bolj gotovo sme pred té. Zato, o edina tolažba grešnim srcem, edino pribežališče zadolženim ljudem, k tebi se ozira marsiktero mokro oko, k tebi se vzdiguje marsiktero ranjeno serce, ker ti si milostljiva srednica med menoj in večno modrostjo. Spomni se, o spomni se, mila in izvoljena kraljica, da imaš vso svojo čast zavoljo nas grešnih ljudi. Kaj te je storilo Mater Božjo? Kaj te je napravilo posodo, v kateri je večna modrost presladko počivala? O Gospa, to vse so napravili naši grehi! Kdo bi te imenoval Mater milosti in usmiljenja Božjega, ako bi ne bilo človeške revščine, ki to-

liko milosti, toliko usmiljenja potrebuje? Naša revščina te je obogatila, naše uboštvo te je nad vse čiste stvari požlahnilo. Zato obrni v nas svoje milostljive oči, ktere nobenega grešnika, nobenega žalostnega ne zaveržejo. Vzemi me v svoje varstvo, ker moja tolažba, moje zaupanje je le v tebi! Kako milostljivo si sprejela že marsiktero dušo, ktero je Bog, ktero je ves nebeški kor zapustil, ker je zaverгла Boga in je obupala ter se od njega prežalostno ločila, pa je k tebi se zatekla, da si jej s svojo priprošnjo zopet milost in spravo z Bogom pridobila. Tvoje ime se taja v mojih ustih, kakor med. Ti se imenuješ Mater usmiljenja. O kako sladko, kako milosti polno je to ime! Temu visokemu imenu naj se vse glave priklanjajo, vsa kolena pripogujejo. Kolikokrat si sovražno moč hudobnih duhov od nas odgnala! Kolikokrat si nam milost in tolažbo sprosila! O, mi zagrešeni ljudje, kaj hočemo reči, kako se zahvaliti? Storimo po svoji moči, in dajajmo jej hvalo in zahvalo; saj ona, v svoji veliki dobroti, ne gleda revščine našega daru; ona gleda čistost naše volje. O sladka kraljica, kako po pravici se te veseli tvoj rod! Prekleta je bila perva Eva, ki je prepovedani sad jedla; blažena je druga Eva, ki nam je sladki, nebeški sad prinesla. Nihče naj ne toži, da je bil zgubljen raj. Zgubili smo en raj, dobili smo pa raja dva. Marija je raj, v katerem je dozorel sad živega drevesa, kateri ima v sebi vso radost in veselje. In raj nad vse raje pa je ravno ta sad, v katerem mrtvi oživijo, ako ga okusijo. Iz njegovih rok, iz njegovih nog in iz njegove strani tečejo živi studenci, ki to zemljo napajajo — studenci nevsahljivega usmiljenja, neskončne modrosti, preobilne sladkosti, priserčne ljubezni in studenci večnega življenja. Zares, o Gospod, kdor ta sad okusi, kdor iz tega studenca pije, on ve, da

ta dva raja pozemeljski raj visoko pre-sežeta.“

Zopet se oberne k Mariji in zdihuje: „Izvoljena kraljica! ti si vrata milosti, ti si shramba usmiljenja, ki nikdar ni zaperta. Nebó in zemlja bi prej prešla, kakor pa da bi ti ne pomagala vsakemu, ki le resnično hoče. Zato si ti moji duši prvi pogled, ko se zbudim in zadnji, preden zaspim. Karkoli tvoje prečiste roke Bogu darujejo, njemu izročujejo, če bi še tako majhno bilo, zaverženo ne bo. Zato sprejmi malenkost mojih del, in da bodo kaj veljale v očeh vsegamogočnega Boga, jih ti po svojih maternih rokah njemu daruj! Toraj, o visoka Gospa, kraljica nebes in zemlje, ostani in bodi nam priprošnica, srednica in delivka vseh potrebnih milosti pri svojem nebeškem Detetu Jezusu Kristusu!“

Tako in še več in še lepše je molil pobožni Henrik Suzo v svojem zamaknjenji, ko je gledal v sveta nebesa, gledal nebeško kraljico v prečudni prikazni.

Zares prečudno in ostro je živel Suzo v čisti ljubezni do Boga in svoje nebeške Matere Marije in v sveti ljubezni do svojega bližnjega, ter je umerl 25. prosinca 1365 v mestu Ulmu in je v Dominikanski cerkvi pokopan. (Herz Mar. Blüthen V. 298.)

52. Svetemu Vincenciju Fereriju.

V petnajstem stoletji je živel velik služabnik Marije Device, sveti Vincencij Fererij, ki je prehodil mnogo dežel in je bil mogočen poslanec Božji, ki je s svojimi gorečimi pridigami v greh in razne hudobije pogreznjeni svet k pokori klical. Opisovalci njegovega življenja pripovedujejo, da je v svoji vnemi za čast Božjo gotovo do trideset tisoč Judov in nevernikov pridobil in da je več ko sto tisoč grešnikov na pot pokore pripeljal.

Kje pa je dobil toliko moč? Od mladih nog je priserčno ljubil in častil pre-

blaženo Devico Marijo. Zares lepo navado je imel, da je vsa svoja dela Bogu daroval po Marijinih rokah. S takim namenom je vsaki dan začel in vsaki dan končal. Že preden je stopil v red svetega Dominika, molil je vsaki dan dnevnice naše ljube Gospe. S svojo varhinja, z Marijo, se je pogovarjal, kakor dobro dete s svojo materjo; in karkoli je za se ali za druge želel, je na priprošnjo preblazene Matere Božje dosegel.

Kogar pa Bog ljubi, pošlje mu bridkosti in težave, da mu ponudi priliko, prislužiti si lepšo krono nebeško. Ko je sveti Vincencij s svojo ponižnostjo in s svojo učenostjo si veliko slavo pridobil, je Bog v svoji modrosti pripustil, da so ga napadale hude nečiste skušnjave. Ko je nekdaž po noči pred podobo svoje ljube Matere Božje priserčno molil, naj mu usmiljeni Bog na priprošnjo in po zasluženji preblazene Matere svoje dar zderžljivosti dodeli, prikaže se mu satan v podobi starega puščavnika, ki mu prigovarja: „Glej“, mu pravi, „jaz sem eden tistih starih puščavnikov, ki so veliko let v prečudni zderžljivosti z neverjetnim postom se pokorili, ko sem v svojih mladih letih vsem sladnostim se vdal. Ko sem v radosti in v posvetnem veselji bil svojo mladost preživel, začel sem se pokoriti, in Bog, milostljiv kakor je, mi je vse odpustil. Zdaj sem, kakor vidiš, siv starček. Svetujem ti, da svoji mladosti prizanašaš, da se toliko ne ženeš in veselo živiš, pokoro pa na starost odloži; saj je Bog milostljiv in zmiraj pripravljen, sprejeti te in zveličati.“ Bogoljubni Vincencij je spoznal zapeljivca, se prekrizal in se preblazeni Devici izročil, in satan je urno bežal.

Nekdaž je prebiral bukve svetega Hieronima, v katerih ta svetnik opisuje vedno neomadežano devišstvo Božje Matere Marije. Med branjem priserčno zdihuje k svoji nebeški Materi, naj mu pri svojem Sinu

sprosi neomadežano čistost. Na enkrat zaslíši grozoviti glas: „Vsi ne moremo deviško živeti. In če si tudi doslej deviškega se zvati zamogel, pa ne bom terpel, da bi tudi za naprej se še veseliti zamogel te časti in tega priimka.“ Strah in groza ga obide, ko sliši te čudne besede. Vincencij se s solznimi očmi oberne k svoji nebeški priprošnici ter jo milo prosi, naj mu razodene pomen teh besed. In kraljica nebeška, s prečudno bliščobo obdana, se mu prikaže in mu pravi: „Glas, kterega si slišal, je bil glas peklenškega duha, ki te moti in te hoče oropati prelepe krone, ki je le deviškim dušam prihranjena in ki je v nebesih najlepši kinč devicam. Zaupaj pa na Boga in na mojo pomoč in vsi napadi hudobnega duha bodo njemu v sramoto, tebi pa v korist in slavo.“ In obljuba Marijina se je spolnila. Vincencij je bil potolažen, njegovo serce je bilo mirno, in okrepcan je bil za mnogotere nove boje, ktere mu je sovražnik vsega dobrega nastavljal. Vse pa je srečno prestal s pomočjo Božje Matere, ktero je celo svoje življenje priserčno ljubil, pa tudi v svojih pridigah in naukih prelepo povzdigoval ter je tako češčenje nebeške kraljice vedno in povsodi pospeševal. (H. Mar. Bl. V. 321.)

53. Sveti Katarini Bologneški.

Gotovo je, da vsako kerščansko serce, zlasti še nedolžno serce, povzdiguje slovesno obhajanje božičnih praznikov. Posebno sveti večer vnema vernega kristjana k pobožnosti in hvaležnosti do Božje neskončne milosti, ktero nam je to presveto noč skazal. Ravno to sveto noč pa usmiljeni Bog še zdaj deli velike in posebne darove. Bog svoje zaklade obilniši odpira, kedar je serce človeško bolj vneto, bolj pripravno. Že v teh bukvah smo brali, da so imeli sveti ljudje prečudne prikazni ta dan, ki je rojstvu našega Gospoda in Zve-

ličarja, Jezusa Kristusa, posvečen, posebno to noč, ko so se velike skrivnosti godile. Tudi sveti Katarini iz mesta Bologna se je to noč prikazala Mati Božja.

Ta blaga devica je bila nuna reda svete Klare. 5. rožnika 1877 sem se vračal iz Rima nazaj proti domu skozi Bologno. Tu so nam kazali telo svete Katarine, ki je še popolnoma nestrohnjeno in gibčno. Videli smo njene gosli, njen brevir in njen križ.

Ta nuna je bila velika častivka Matere Božje. Ko je nekdam na sv. večer in noč še proti jutru v cerkvi premišljevala Gospodovo rojstvo in si živo pred oči svoje duše postavila, kako ljubeznjivo, s koliko častjo je Marija, preblažena Mati, svoje Božje Dete na svojem naročji pestovala, prikaže se jej Mati Božja z Jezusom na naročji. Marija da svoje nebeško Dete Katarini, da ga pestuje in poljubljuje.

Ko je Katarina zbolela, se zopet prikazeta Jezus in Marija v družbi svetega Lavrencija in svetega Vincencija. Več angeljev je bilo z njimi. Eden angeljev z gorečimi perutami je na svojo harpo citral in zapel besede svetega pisma: „Et gloria ejus in te videbitur. — In njegova slava se bo v tebi razodevala.“ Med tem petjem prime Jezus Katarino za roko in jo opomni, naj pomen teh besed resnobno premišljuje in ohrani. In zares se slava Božja še dan danes v njej razodeva. Pravijo, da preblažena Devica se je očetu Katarininemu prikazala in da mu je že pred porodom napovedala svetost, ktero bo njegova hči doživela. (Chron. min. para. III. l. 4.; Chron. S. Deip.)

54. Zveličanemu Tomažu Kempčanu.

Pisavec prelepih zlatih bukev „Hoja za Kristusom“, je tudi veliko lepega pisal o slavi in o češčenji naše ljube nebeške Matere. Morebiti bi se komu, ki prebira njegove prelepe spise, čudno zdelo, da bi

Marija ne bila tudi tega svojega častivca s svojo pričujočnostjo že tukaj na zemlji počastila, in bi se ne bila, kakor drugim svojim ljubljencem, tudi njemu prikazala; ko jo je za Bogom nad vse ljubil in njeno slavo tako priserčno oznanoval. Vendar zmed posebnih milosti, katere mu je nebeška Mati gotovo skazovala, je iz njegovega življenja le ena taka znana.

Že kot majhno dete za službo nebeški kraljici izrejen, navadil se je v svojih prvih letih, da je Mariji v čast vsaki dan nekaj gotovih molitev opravljal. To pobožno navado je prinesel seboj v samostan, kamor so ga dobri starši v šolo poslali. Ta pobožnost se je pa v njegovo nesrečo ohladila. Zapustil je s časom to lepo navado. Svoje molitve na čast Materi Božji je opustil en dan, tudi dva dni, slednjič včasih celi teden. Celo popolnoma je zanemaril to pobožnost. Marija pa, ker jo je poprej ljubil in ga je tudi ona ljubila, ga v tem nevarnem stanu ni zapustila. Čudno prikazen mu pošlje iz zakladov svojega maternega usmiljenja. Zdelo se mu je, da je z drugimi učenci v šoli. Prikaže se nebeška kraljica z bliščečim obrazom, ki v presvetlo-beli obleki pride iz oblakov. Videl je, da je ves samostan obhodila; pri vsakem menihu, ki se je z učenjem pečal, je nekoliko obstala, se z njim pogovarjala, mu svoje dopadenje skazala in ga pohvalila, da s svojim učenjem dela za zveličanje mladih duš, katere so z drago kervijo njenega Sina odkupljene.

Tomaž, ki je premišljeval to priserčnost Marijino, katero je pobožnim menihom skazovala, je nesterpno pričakoval, kdaj bo prebležena Devica tudi k njemu prišla in se z njim radovala. Gledal jo je s pogledi, ki so njegove priserčne želje oznanovale. Mislil si je: Poterpeti moram; vendar upam, da bom tudi tako srečen, da bo naša ljuba nebeška Mati tudi k

meni prišla, ko bo drugim svojo ljubezen razodela. Res, da nisem tega vreden; pa saj sem jo po svoji moči ljubil. — Tako je upal; ali ljudem njihovo upanje velikokrat spodleti.

Tomaž je od Matere vsega usmiljenja pričakoval znamenje njene ljubezni; prejel je pa prav občutljivo očitiranje. Ko nebeška Mati vendar enkrat pride blizu njega, zdi se mu, da ga ostro pogleda in ga tako-le nagovori: „Zastonj ti pričakuješ od mene znamenja moje ljubezni, ker si s svojo pogubilno lenobo, na navdajenje nezvestega svetovalca, svoje navajeno, meni skazano čiščenje opustil. Kam so tvoje pobožne vaje? Kaj je s tvojimi rožnimi-venci? Kje so moje dnevnicke, katere si poprej s toliko pobožnostjo opravljal in katere si z gorečimi zdihljeji spremljeval? Mar ni tvoja ljubezen omerznila? Kakor da bi ti vest nič ne očitala, pričakuješ, naj ti svojo ljubezen skažem, ko bi ti le svoj serd, svojo nevoljo pokazati mogla.“ — Tako se mu je zdelo, da mu Marija govori, tako, kakor mati svoje dete svari in kara. Slednjič še vidi, kako nevoljno se od njega proč odverne in mu pravi: „Le pojdi proč od mene, ti moje ljubezni nisi vreden, ker si opustil in ne daruješ več tako lahkih vaj njej, katero si poprej tako priserčno ljubil.“ S temi besedami ga zapusti ter ga prepusti želju njegovega kesanja. Ko se Tomaž predrzni, vpraša urno svojo vest; ponižno spozna svojo lenobo, pa terdno sklone poboljšati se. Da bi si zopet naklonil zadovoljnost kraljice vseh angeljev in bi njenega očitiranja nikdar več si ne nakopal, takoj je pričel svoje poprejšnje molitve ter je do konca svojega življenja zvesto častil Marijo s čiščenjem, kakor je v svoji mladosti to storil. Marija je njegovo vnemarnost spremenila v priserčno vneto ter ga je s temi skrivnostnimi sanjami odvernica nevarne poti, po kateri bi bil lahko v večno pogubo zabredel.

Častimo tudi mi preblašeno Devico Marijo vsaki dan, če tudi le z malimi, kratkimi zdihljeji. Stanovitnost v takih kratkih pobožnostih je velikokrat več vredna, kakor veliki darovi, ktere le včasih opravljamo. (Rosweid in vita; Chron. S. Deip. Negot. Saec. M.)

55. Bogoljubnemu Egbertu.

V spisih Tomaža Kempčana je opisan drug zgled, kako ljubeznjivo skerbi naša nebeška Mati za svoje častivce. On pripoveduje, da v samostanu na hribu svete Neže je živel samostanski brat Egbert. Ljubil je uboštvo in zatajevanje, in preblašeno Devico Marijo je priserčno lepo častil. Še v svoji sivi starosti je rad in pridno delal, vozaril, oral je in druga težka dela je opravljal, kolikor so mu njegove moči dopustile. Pri teh svojih težavnih opravkih je pa vedno premišljeval bridko terpljenje našega Zveličarja Jezusa Kristusa in bolečine Matere Božje, ktere je ona, zlasti na kervavem potu svojega Sina, preterpela. In ko je po težkem delu ves utrujen bil, je svoj počitek le v molitvi iskal in našel. Ali hudobni duh, oče vse laži in gerdi zapeljivec, se v nikogar toliko ne zaganja, kakor v njega, ki hodi ozko pot svetih čednosti. Tako tudi bogoljubnega Egberta ni zgrešil. Začel ga je nadlegovati s skušnjavami, naj zapusti samostan, naj se poda v široki svet in naj roma na razne Božje poti in če bi še tako revno se preživel, pridobil bi si več zasluženja; tukaj v samostanu nima nobenih skerbi, ima preveč složnosti; zunaj v svetu pa bo imel dosti bridkosti, veliko zaničevanja, bo terpel revščino in lakoto; tako pa bo svojemu Bogu mnogo bolj dopadljiv in si bo pridobil veliko več zaslug. — Tako in enako mu je satan vedno šepetal in silil vanj, naj bi zapustil samostan, v katerem je do sive starosti zadovoljno živel.

Tako dolgo ga skušnjavec nadleguje, da Egbert svoje misli predniku razodene. Prednik in vsi bratje mu preljubo prigovarjajo, naj te misli zaverže, naj se nikar novim nevarnostim ne vda in naj pogubno okoli ne tava. Kakor so vedeli in znali, dopovedali so mu, da zviti zapeljivec se posluži vsakoverstnih, na videz celo dobrih izgovorov, da bi človeka preslepil; prav lahko je mogoče, da bo po spremenu kraja in v družbi lahkomišljenih, v svet zaljubljenih ljudi dobro pričeto, srečno pot v večnost zapustil.

Ali vse to bratovsko prigovarjanje njegovega serca ni umirilo. Ostal je omahljiv. Ni se mogel odločiti, da bi v samostanu ostal, pa spet si ni upal brez privoljenja samostana zapustiti. Satan pa je le še huje pritiskal s svojo zvijačo. V tej hudi zadregi se Egbert zateče k svoji nebeški Materi, k preblašeni Devici Mariji ter se v njeno varstvo še bolj priserčno izročuje. Ko se neki dan ves vtrujen na svojo koloro nasloni, še vedno v teh skušnjavah, prevzame ga zoper njegovo voljo dremota. Komaj zadremlje, vidi pred seboj veličastno Gospo, ki ga s premilo prijaznostjo nagovori: „Egbert, ostani tukaj in stori, kar ti bo tvoj prednik rekel!“ Po teh besedah zgine podoba; on pa urno gre k svojemu predniku ter mu s solznimi očmi pove, kar je videl in slišal. Prednik pa, kot dober pastir, potolaži svojo ovco in pravi: „Toraj ostani, moj sin, pri nas, kakor ti je velela naša Gospa!“ Egbert je ostal v samostanu, skušnjave ga niso več nadlegovale. Ni pa več dolgo živel, ker večer njegovega življenja je že bil. Umerl je v miru leta 1420. (Herz. Mar. Blüthen V. 323.)

56. Dvem sestram. Pobožnemu kmetu. Nedolžni deklici.

Da ne bi kdo mislil, da kraljica nebeška se je nekdam prikazovala le me-

nihom, ali nunam in drugim imenitnim ali učenim, naj omenim ob enem treh zgledov, ki nam spričujejo, da so bili tudi priprosti ljudje ljubljenci Marijini, so še zdaj in bodo vedno.

V starih časih je Mati nebeška si zvolila večidel kako podobo na svojih Božjih potih, pri kateri so njeni pobožni častivci na njeno mogočno priprošnjo posebne milosti prejemale. Vendar ima veliko takih Božjih potov svoj začetek v prikazovanji preblazene Device Marije, kakor sedanje dni, tako tudi poprejšnje čase. V sredi 14. stoletja imamo več takih zgledov.

V Toskani v mestu Fiesole ste živeli dve mladi sestri. Oni ste pasli čedo svojega očeta. Najraje ste gonili svojo živinco na samotni pašnik, kjer je v neki skalnati votlini bila podoba Božje Matere. Pred to podobo ste kaj radi hodili in vsaki dan ste tukaj sveti rožnivenec molili za vse potrebe in kar je njuno nedolžno serce želelo. Ko neki dan (bil je ravno god obiskovanja Device Marije) zopet greste proti skalnati votlini, da bi po svoji navadi svojo nebeško Mater počastili, se čudno zasveti po votlini in deklici zagledate v sredi rajske bliščobe nebeško kraljico s svojim Božjim Detetom na naročji, na vsaki strani pa je prelep angelj. Deklici se pri prvem pogledu silno prestrašite, ali urno dobite serčnost, ko jima Marija prijazno prikimata in ju k sebi vabi. Nič več se ne bojite. Marija jima naroči, naj greste po svojega očeta. Ko oče urno pride, mu razodene nebeška kraljica, da želi, naj bi v njeno čast ravno na tem mestu cerkev postavili. Naroči mu, naj te njene želje mestjanom pove. Dobri mestjani so ta glas veselo sprejeli. Veliko pobožnih je hitelo na čudodelni kraj in urno so sklenili, da hočejo zidati željeno cerkev. Da bi jih Marija za to še bolj vnela, se je pobožni množici še enkrat prikazala ravno tako, kakor poprej malim

deklicam in dobremu očetu. Ko je bila cerkev dodelana, so verni v njej dobivali obilno posebnih milosti Božjih; da je bila tukaj ena najimenitnejših Marijinih Božjih potov. Imenovali so to svetišče: „Naša ljuba Gospa na skali.“

Ravno tako se je začela Božja pot „Naše ljube Gospe milosti Božje“ na gori Verdaile na spodnjem Francoskem. Ta gora je v tistem kraju, kjer je bival in učil sveti Lazar in kjer ste njegovi sestri Magdalena in Marta spokorno in sveto živeli. V god svetega Lovrenca leta 1519. se je prikazala nebeška kraljica na gori Verdaile pobožnemu kmetu, kateremu je bilo Janez ime. V veličastni bliščobi sta nebeško kraljico spremljevala veliki angelj Mihael in sveti Bernard. Razodela je Janezu svoje želje, naj jo ljudje na tej gori časté v imenu: „Naša ljuba Gospa milosti Božje.“ Obljubila je, da ta kraj bo zares kraj milosti Božje. Janez se je urno podal k svoji domači duhovski gosposki ter je vse povedal, kar je videl in slišal. Vsi so mu verjeli in urno so se lotili zidanja nove cerkve na čast „Naši ljubi Gospej“ na kraju, kjer se je Marija pobožnemu Janezu prikazala. Papež Leon X. je s posebnim pismom potrdil to prikazen ter je obiskovalcem te nove Marijine cerkve podelil mnogo odpustkov.

Malo časa pozneje je bila zidana še druga Božja pot Materi Božji v čast. To je bilo v Tarbes-u, tudi na spodnjem Francoskem. To svetišče so imenovali: „Naša ljuba Gospa dobrega zdravja.“ Bogoljubni pastir je bil začetnik tega Marijinega tempelja. On je imel edino hčer, katero je izredil v strahu Božjem in jej je vcepil posebno otroško ljubezen do nebeške Matere. Ko je ta nedolžna hčerka neki dan domače ovce pasla, je malo podobico Matere Božje, spomin njene pobožne matere, postavila na drevesni štor; potem je pokleknila in pričela moliti. Komaj je de-

klica na svojih kolenih pred ljubo podobo, prikaže se Mati Božja in naroči ubogi pastirici, naj urno gre k svojemu očetu in naj mu pové, da gre k gosposki ter naj naznani željo njeno, da naj na tem kraju postavijo cerkev na čast Gospodovi Materi. Oče je dobro poznal pošteno serce svojega otroka in je vse verjel, kar mu je hčerka povedala. Gre toraj k mestni gosposki ter pové, kaj želi Mati Božja, ki se je njegovi mali hčerki prikazala. Niso ga pa dobro sprejeli. Kakor nespametnega sanjavca so ga imeli ter so ga spodili. Žalostno se verne domu. Med tem je bila mala deklica v domači koči; prišel je berač, ki je kruha prosil. Deklica mu poda zadnji košček, ki je pri hiši bil. Oče jo je naučil, da ne sme nobenemu beraču odreči daru, da naj vsa-cemu, če tudi le kaj malega, podari. Oče pride ves užaljen in lačen domu. Misli je povžiti zadnji košček kruha; ko je pa zvedel, da ga je dobra hčerka vbogaime dala, bil je tudi zadovoljen.

Dete zdaj teče na kraj, kjer se je Marija prikazala. Mati Božja je bila še pri štoru. Deklica milo toži preblazeni Devici, kako se je njenemu očetu godilo. Marija pa naroči deklici, naj pové očetu, da še enkrat gre k gosposki in naj njene želje še bolj serčno razodene. V žepu svojem ima pa deklica mali košček črnega kruha, ktereга jej je v jutru oče dal, da bi ga na paši povžila. Ko ga pa iz svojega žepa potegne, da bi ga lačnemu očetu dala, zavzame se, ker namesto črnega pustega kruha ima v roki lepo bel in okusen kruh. Vsa vesela teče domu in sporoči očetu povelje Matere Božje in pokaže tudi v poterdilo prečudni kruh. Oče se nič ne obotavlja, gre zopet k mestni gosposki in svoje poslanstvo ponovi. Kmaló je šla ta novica po celem mestu. Vsi so potegnili s pastirjem, ker so ga vsi kot poštenega moža poznali. Natančno so zdaj

vse preiskali. Na kraju prikazni so postavili križ in pobožni obiskovalci so urno nanosili obilnih darov, da so v kratkem prelepo cerkev pozidali. Mnogi bolniki so čudoma ozdraveli, in zato so to Božjo pot imenovali: „Naša ljuba Gospa dobrega zdravja.“ (Chron. Servitarum lib. 4. Herz M. Blüthen V. 325.)

57. Svetemu Ignaciju.

V teh svetih, nenavadnih prigodbah, ktere v teh bukvah opisujem, pridemo zdaj v tisti nesrečni čas, ko je hudobni duh s polnimi rokami sejal gerdo, strupeno ljuliko na njive svete cerkve, ter je tako zaterl mnogo lepe pšenice, ki je s pomočjo milosti Božje čversto rastla za večne žitnice nebeškega Očeta. Prišli smo v duhu do tistega prežalostnega časa, ko je satan nesrečnega Lutra tako preslepil in v svoje mreže vjel, da mu je bil zvest pomagač ter je s svojo novo krivovero od drevesa svete kerščanske cerkve odkerhnul ne le male češulje, ampak cele veje.

Tisti mili Bog pa, ki je zoper krivovere četertega stoletja obudil mogočne vojskovalce, svetega Atanazija, svetega Cirila, svetega Hijeronima, svetega Avgušтина; tisti Bog, ki je zoper nevernega, ljutega Turka navdušil vse zapadne dežele in je oborožil križarske vojske; tisti Bog, ki ima v svojih mogočnih rokah vedno pripravljeno sredstvo zoper vsako bruhanje peklenskega duha; — tisti Bog je preslepljenim krivovercem nove duhovne vojake nasproti postavil. V svoji večni modrosti je napravil novo brambo zoper nove sovražnike, ktere je oče vse laži nabral in zoper sveto vero spuntal. Nastala je družba Jezusova, čversta vojska, ki je imela le duhovno orožje.

Ta vojska si je precej o začetku v svojo varhinjo zvolila nebeško kraljico, ktero je ravno ta nova krivovera zaničevala. Je-

zuiti so z novo vremo se potegnili za čast Matere Božje. Zato jim je pa Marija tudi obilno nebeških milosti podelila. Že začetnika te družbe je Marija obiskala, ko se je spreobrn timer in v njeno službo posvetil. Sveti Ignacij je bil vojak in je bolj lahkomišljeno živel. V vojski je bil ranjen in zato je delj časa doma ležal. V tej bolezni je bral življenje svetnikov in to branje ga je spreobrn timer. Večkrat po noči, ko je vse mirno spalo, je on vstal, zapustil svojo posteljo pa je padel pred podobo Matere Božje ter jo priserčno prosil, naj se potegne zanj pri Bogu in mu sprosi odpuščenje grehov in prijaznost Božjo. Ko je nekda j zopet tako molil in zdihoval k Mariji, se je po njenih rokah vsega Jezusu Kristusu daroval in se v njuno službo posvetil in jima neprelomljivo zvestobo obljubil. Ko je pa svojo molitev končal, slišal je velik ropot. Hiša se je tresla, okna so žvenketala in zid je na široko razpoknil, kar se še zdaj vidi. Nebeška moč je to storila v znamenje, da to daritev sprejme.

Milosti, ktere je na Marijino priprošnje prejemal, so pripomogle, da je nečimernost tega sveta spoznal in zapustil. Se neko noč dolgo čuje, prikaže se mu preblažena Devica Marija z nebeškim Detetom na naročji v veliki, neznani bliščobi. Pri pogledu angeljske kraljice je bil napolnjen s prečudno sladkostjo, ki je v njem zamorila vse meseno poželenje, vse posvetno razveseljevanje. Zdelo se mu je, ko je precej dolgo Marijino prikazen imel, da je bilo ta čas njegovo serce popolnoma očiščeno in vse nagnjenje do posvetnega v njem zaterto. Ker pa v svoji ponižnosti sam sebi ni nič zaupal, je na Božji poti naše ljube Gospe v Montseratu storil obljubo vednega devišstva.

Že tri in trideset let star se je lotil učenja bogoslovskih vednosti. Šel je pozneje v Pariz in tukaj je zbral devet

bogoljubnih mož, ki so se zavezali, da hočejo delati za zveličanje svojega bližnjega. Bilo je v praznik vnebovzvetja Matere Božje, ko so v cerkvi naše ljube Gospe v Montmartre-ji slovesno obljubili, da hočejo z misijonskimi pridigami ljudi na pravo pot proti nebesom napeljevati. Na svojem serci je vedno nosil podobo žalostne Matere Božje, ktero so pozneje kot čudodelno podobo v Saragosi posebno častili. V neki prikazni, ktero je imel pri sveti maši med povzdigovanjem, bilo mu je razodeto, kako se je Marija pri večnem Očetu zanj potegovala, in da je le na njeno mogočno prošnje dosegel milosti, ktere koli je sprejel. Opisavci njegovega življenja pripovedujejo, da več kot tridesetkrat sta se mu Jezus in njegova presveta Mati Marija prikazala. Veliko je delal za spreobrn timerje grešnikov in krivovercev in veliko je prestal iz ljubezni do Boga in do bližnjega. 65 let star je umerl z zdihljejem: Jezus, Marija!“ (Herz M. Bl. V. 327.)

58. Petru Perri-ju in Jakobu Ledesme-ju.

Kedarkoli se je kaka duhovska družba ustanovila in v katoliški cerkvi vterdila, bila je precej o začetku polna vneme, polna goreče ljubezni. Že perva leta kaže svojo junaško moč, svojo duhovno mladost. In s svojimi velikimi čednostmi pa si prisluži nenavadne milosti predobrega Boga. Zato vidimo v popisih velikih kerščanskih družb precej o začetku mnogo prikazovanj, razodenj in vsakoverstnih čudežev. Včasih Bog sam, včasih preblažena Devica deli nove in nenavadne milosti v spodbudo in razširjanje kake pričete duhovne družbe; velikokrat Mati Božja te svoje ljubljence zares obsiplje z nebeškimi darovi. Tega smo se že prepričali v mnogoterih zgledih Mariji posvečenih redov, kar smo že v teh bukvah brali od Cistercijenzov, Ser-

vitov, od Frančiškanov in Dominikanov. Tega se lahko prepričamo tudi pri Jezuitih, ki je ena najbolj razširjenih, najlepše cvetečih duhovnih družb, ki so v zadnjih stoletjih iz vedno rodovitnega naročja Kristusove neveste nastale. Obilne in zares prečudne so prikazni in razodenja, ktere je ljuba Mati Božja začetnikom in prvim udom te imenitne družbe skazovala. Skoraj vsem prvim deveterim tovaršem svetega Ignacija se je nebeška kraljica prikazala, ter jim je posebne milosti delila. Njeno materno dobroto je skusil tudi Peter Perri iz Padue.

Že tri in trideset let ga je terla gnjila vročica ter ga je do konca prignala; nobeno zdravilo mu ni pomagalo. Sveti Ignacij ga je večkrat obiskal, ga tolažil in mu dobre in pobožne misli obujal. Ko neki dan zopet pride k njemu, mu za gotovo obljubi, da ga bo preblažena Devica kmalo ozdravila. Prihodnjo noč po tej obljubi, ko je bolnik v velikih bolečinah čul, prikaže se mu Gospa neskončne lepote, ogernjena z oblačilom, ki je bilo bolj belo kot sneg. Z njo je bila množica prelepих devic, ki so imele nezvenljive vence na svojih čelih. In Marija ga vpraša: „Bi li rad zopet ozdravel?“ Ko nebeški Materi prikima, poda mu ona malo podobico, enako njeni podobi, ktero častijo blizo Fraskati v samostanu Grotte-Ferrata. Reče mu, naj to podobico položi na kraj, kjer misli, da je njegova bolezen najhujša. Ferri uboga, potem sladko zaspi in ko se prebudi, je popolnoma zdrav. Ko pa išče podobice, ktero je po pravici imel za pripomoček svojega ozdravljenja, ne najde je nikjer. Saj je tudi ni več potreboval. Marija je svoj presveti obraz tako globoko vtisnila v njegov spomin, da mu ni bilo treba nobene podobe s človeško roko narejene. — Drugo jutro ga zopet obišče sveti Ignacij in smehlja se mu bliža, ker razodeto mu je bilo, kaj se je z njim zgo-

dilo. Vpraša Petra, kako mu je? Peter mu pravi: „Prav dobro.“ Ignacij mu odgovori: „Mar ti nisem govoril, da naša ljuba Gospa te bo ozdravila?“ Peter pa je pričal, da mu je bilo tudi razodeto, da mu je preblažena Devica ljubo zdravje izprosila le na prošnjo njegovega sprednika, svetega Ignacija.

Neizrečeno srečo, videti že v tem življenji nebeško kraljico, je večkrat imel Jakob Ledesme, ki je bil tudi eden prvih udov Jezusove družbe. Ktere pa mili Bog za visoko stopnjo odloči, njim daje tudi priložnost, da to stopnjo z njegovo pomočjo dosežejo. Zato imajo sveti moške mnogotere in velikokrat prav hude skušnjave, ker se zlato v ognju čisti.

Ko je stopil Jakob Ledesme v družbo svetega Ignacija, v družbo Jezusovo, napadale so ga dolgo hude skerbi, bo li cvet svojega devištva neomadežan ohraniti zamogel? Tudi ga je velikokrat nadlegovala misel, bo li v tej družbi stanoviten ostal? Njegove dušne britkosti, ktere je zavoljo te skušnjave terpel, ne dajo se popisati. Usmiljena Mati Božja pa, ktero je Jakob priserčno častil, je tem skušnjavam konec storila. Ko je bil v mestu Brescia, se mu je prikazala Marija, spremljevale so jo sveta Marija Magdalena, sveta Katarina mučenica in sveta Katarina Sijenska. Angeljska kraljica je prelubeznjivo z njim govorila, ter ga je zagotovila, da bo svojo nedolžnost neomadežano ohranil in da bo celo svoje življenje družbi Jezusovi zvest ostal. Obljubi mu pa tudi, da ga bo zadnje trenutke še enkrat obiskala. Njene tovaršice so tem Marijinim besedam priterdile ter so to z neizrečeno milim smehlajem nanzanile. In ko so s svojimi nebeškimi glasovi po latinsko slavo presvete čistosti prepevale, zginile so z angeljsko Kraljico. Blaženi Jakob si je naslednje verste te nebeške pesmi zapomnil: „Koliki dar je sveta čistost, — ktero Bog pobožnim dá!

— Res, nebeški dar je lepa čistost! — Veče pa je še plačilo, — ki bo čistim v povračilo!“

Preden je bil Jakob v mašnika posvečen, obiskal je najimenitniše šole. Bil je zares učen pa pobožen Jezuit in velik častivec Matere Božje. (Hist. soc. Jesu l. 1.; Negot. Saec. M.)

59. Svetemu Janezu od križa.

Sveti Janez je eden tistih velikih in presrečnih svetnikov, katerim nebeška kraljica že tukaj na zemlji svojo materno ljubezen očitno skazuje. To Marijino ljubezen si je pridobil s svojim priserčnim češčenjem, s katerim je Mater Božjo vedno častil, pa je to milost zaslužil s svojo veliko dušno ljubeznijo do ubogih, do bolnih in nadložnih, sploh do vseh nesrečnih, ktere svet od sebe odbija.

Tudi temu svetniku je pobožna mati njegova s svojo sladko hrano že vcepila ljubezen do Matere Božje ter ga je tako pripravila v ljubljenskega nebeške kraljice. — O srečno, presrečno dete, ki ima pobožno mater!

Ko je, še majhno dete, neki dan z drugimi otroci pri nekem bazarji se igral, je, stegovaje se po mali šibici, v vodo padel in utonil bi bil. Prikaže se mu nebeška kraljica v neizrečeno lepi, bliščeči podobi ter mu ponudi svojo roko, da bi ga iz vode potegnila. Pa boječe dete si ne upa, toliko lepi Gospej podati svojo mazano roko. Iz nje se mu ponudi, ker se pa le še boji, ga nebeška Mati prime in tako dolgo derži, da pride neki mož in ga na suho postavi. Ko je nekoliko odrasel, podal se je v bolnišnico neomadežanega spočetja v Medini, kjer je za revne bolnike vbogaime prosil in njim stregel. Akoravno še le dvanajst let star, je svojo težavno službo vesel opravljal. Vsaki dan je molil sveti rožnivenec in dnevnice Ma-

tere Božje. Velikrat je premišljeval bolečine, ktere je Mati Božja preterpela za voljo bridkega terpljenja svojega Božjega Sina. Kjerkoli in kedarkoli je le mogel, govoril je od Matere Božje. K svojim navadnim molitvam je vsaki dan še pridjal po štiri in dvajset Očenašev in Češčena si Marija v spomin tistih štiri in dvajset let, ktere je po misli nekterih vernih Marija po vnebohodu Kristusovem še na zemlji preživela.

Ko je neki dan po nesreči padel v samostansko kapnico, mislili so vsi, da se je pobil in utonil. Ali kako se začudijo, ko ga vidijo na vodi stati in slišijo, da kliče, naj mu spustijo verv doli, da ga venkaj potegnejo. In nepoškodovanega so potegnili iz globoke kapnice. Ko pa povprašujejo, kako je na vodi stal, pripoveduje jim priprosto v svoji nedolžnosti, da ko je iz dna kapnice na verh vode se povzdignil, prišla ga je prelepa Gospa in ga je tako dolgo držala, da so mu na pomoč prišli.

Ko je zvedel, da Karmeliti posebno Marijo častijo, je tako dolgo koledoval in prosil, da so ga v svoj red sprejeli. Ti redovniki pa so svoja prava pravila močno opustili ter niso več tako ostro živeli. Ko se je potem s sveto Terezijo pogovoril, sklenil je, postaviti samostan po prvotnem ostrem pravilu. Samo nekaj tovaršev se mu je pridružilo in staro, zapuščeno šupo je v majhen samostan spremenil. V največji revščini so živeli samo ob kruhu in zelišči; zraven so pa neprenehoma misijonarili.

Satan pač nikdar ne miruje; tudi v samostan se priklati in s svojo zvijačo nemir dela. — Ljudstvo je visoko častilo te ostro živeče redovnike. Zato so jih pa sovražili drugi Karmeliti, ki so bolj složno živeli. Satan je nevoščljivost zapalil med njimi. V svoji preslepljenosti niso prej jenjali, da je bil Janez celo v ječo veržen.

Toliko bridkega terpljenja ga je zadelo, da so mu po pravici rekli „Janez od križa“. — Nebeška Mati pa svojega ljubljenca ni zapustila. Janez je bil že devet mesecev v hudi ječi. Bilo je na delopust pred praznikom vnebovzvetja Matere Božje. Prebridko mu je bilo, da na veliki dan naše ljube Gospe ne bo mogel s sveto cerkvijo splošnega veselja obhajati. In zdaj stopi v ječo samostanski prior in z njim še dva brata. Ko vidi ta, da je Janez toliko slaboten, da na zemlji leži in se ne more vzdigniti, ga zaničljivo z nogo sune in ga vpraša, kaj vendar misli? In Janez odgovori: „Jaz mislim, da bo jutre praznik naše ljube Gospe in da bi jaz neizrečeno vesel bil, ako bi smel sveto mašo obhajati.“ In pripor mu ošabno odgovori, da nikoli več svete maše bral ne bo in ga zapusti v nezmerni žalosti. Prihodnjo noč pa se mu prikaže Mati Božja v nebeški bliščobi vsa veličastna. Milo ga nagovori: „Moj sin, imej poterpljenje; tvoje bridkosti so pri kraju; šel boš iz ječe, bral boš sveto mašo in potolažen boš.“ Drugo jutro se mu zopet prikaže in Gospod je z njo. Ukaže mu, naj zapusti ta kraj. In ko se Janezu to nemogoče zdi, pravi mu: „Le serčnost! on, ki je preroku Elizeju moč dal, da je z Elijevim plaščem čez Jordansko reko šel, rešil bo tudi tebe pri vseh zaderžkih tega zidovja.“ Na osmino svojega praznika pride zopet Marija ter mu naznani, kako naj odpre vrata in skozi okno gre na plano. Zdaj Janez poskusi. S svojih rjuh si napravi verv in tako se spusti na samostanski dvor. Čudna svetloba mu razsvetljuje ponočno temoto. Po velikih bridkostih in mnogih nevarnostih pride slednjič zopet k svojim. Prišel je v svojem revnem samostanu zares Serafinsko življenje. Le terpljenje si je vedno želel. Ko je neki dan pred bridko martro terpljenje Gospodovo premišljeval, zaslišal je besede:

„Kakšno plačilo hočeš za svoje delo?“ In on je urno odgovoril: „Gospod, nič drugega nočem, kakor terpeti in zaničevan biti zavoljo tebe.“

Vsak pogled na Marijino podobo je njegovo serce v ljubezni do Matere Božje močno vnel. Pa tudi Marija mu je svojo ljubezen skazovala. Ko je nov samostan stavil, poderl se je zid in ga zasul. Vse se čudi, ko ga nepoškodovanega izpod zida izvlečejo. Na vprašanje, kako je to mogoče bilo, rekel je: „Ona z belim plaščem me je otela.“ In to je bila Marija, ki se mu je tako večkrat prikazala.

Prosil je Marijo, naj mu sprosi to milost, da umerje na njej posvečeni dan, v saboto. In Mati Božja je uslišala to njegovo prošnjo. Prikazala se mu je tudi zadnjo uro, v družbi velikega angelja Rafaela in svetega Janeza evangelista. Potolažila ga je in pregnala je ves strah, ktereга je ta presveti služabnik Božji pred smertjo občutil. Ona mu je celo brisala smertni pot in s tem nekako poverniti hotela enako dobro delo, ktero je mnogim bolnikom in umirajočim on storil. (Herz M. Bl. V. 328; Char. Calend. 3. maji.)

60. Mnogim udom kapucinskega reda.

Šestnajsto stoletje je bil tisti nesrečni čas, ko so velikaši tega sveta Boga in pravo pot v zveličanje zapustili in z njihovo zanikernostjo, pa tudi z njihovo pomočjo je krivoverstvo deroče se širilo, češčenje Marijino pa opuščalo. In ravno v tistem prežalostnem času imamo veliko prikazovanj Marijinih in mnogo prečudnih razodenj; posebno še v popisu kapucinskega reda. Menda ga ni bilo reda, ktereга bi bili neverci in krivoverci bolj zaničevali, zasramovali in črnili, kakor tega. Ponižne sinove žive vere so bili novošegni modrijani izvolili v svoje zaničevanje. Celo stoletje in še dalje so svoj peklenski žolč

na nje metali. Vsakoverstne govore, pravljice, pesmi, nespodobne podobe, norčava in pohujšljiva pisma so si izmislili in so z njimi te može polne moči in resnobe černili in zaničevali. Tako so gerdili svete samotarce, ki so živi že umirali, ki so zasramovanje in zaničevanje tako radi prenašali, kakor so se malo zmenili za hvalisanje in povzdigovanje. Kaj bi zamogla škodovati strupena slina hudobnih in zaničernih postopačev njim, ki se veselijo, da so vredni spoznani, zavoljo Imena Jezusa Kristusa terpeti. Kaj bi črna togota škodovala njim, ki so srečni, ako so zavoljo Boga zaničevani in zasramovani; ki v zasramovanji vidijo seme nebeškega veličastva in spoznajo vse zaničevanje za zagotovilo večnega zveličanja. In ko ima preslepljeni nevernik za nje le sovraštvo in zaničevanje, jim pa mili Bog skazuje svojo popolno zadovoljnost. Saj nam sto in sto prigodb spričuje, da se usmiljeni Bog ozira na pravične te zemlje ter jim posebne milosti deli.

Pa tudi preblazena Devica in Mati Marija, ktero ti pobožni može toliko častijo in priserčno pozdravljajo, jim obilnokrat očitno pokaže, kako jih z materno ljubeznijo ljubi in jim je iz serca vdana. Naj zdaj omenim le nekterih kapucinov, katerim je presveta nebeška kraljica že tukaj v tej solzni dolini svojo ljubezen skazala.

Leta 1568 se je Marija prikazala Julijanu Kamerinu, ko je bil v samostanu Amendola na Laškem. Blizo smerti je že bil in nebeška Mati se mu prikaže. On je zaklical: „O moji bratje! glejte, sveta Marija pride. Vstanite spoštljivo in skazite jej vso čast, do ktere ima pravico.“ In po teh besedah je v rokah te dobre in ljubeznjive Matere umrl.

Tako milost je dosegel neki novinec tega reda. Še-le nekatere mesece je bil v poskušnji v Ankonsem samostanu. Pri-

zadeval si je za vse lepe čednosti. Ko je nevarno zbolel, vidi okoli sebe hudobne duhove, ki ga zapeljujejo in v svoje zanjke zvito lové. Ali videl je tudi, da je prišla Mati Božja, ki je černe duhove razpodila in pregnala. On to prikazen razodene svojim bratom in hvali svojo nebeško varhinjo in sladko umerje.

Prihodnje leto je umerl drug ud tega reda. Ime mu je bilo Aleksander. Ko je ta pobožni redovnik neki dan v Faenci v samostanski cerkvi priserčno molil, napadel ga je satan s tako živimi in strupenimi pšicami, da je ves gorél v nespodobnem poželjenji. Zvest vojak Gospodov in vitez resnične zderžnosti se je tej silni skušnjavi z moško serčnostjo ustavil. Ko ga pa sovražnik s svojo prederznostjo le še huje napada, zapazil je Aleksander z žalostjo, da njegove moči omagujejo, molil je priserčno k Bogu in klical svetnike na pomoč, da bi prišli iz večnega Siona in mu pomogli. Satan pa ne odjenja; on svoj serd in svojo besnost le še pomnoži. Ko pa skušanemu samotarcu nihče na pomoč ne prihiti, izroči se vsega v Marijine roke in kliče k njej: „Tvoje delo je, o dobrotljiva Mati in varhinja devic, da rešiš svojega otroka. Oni, ki me napadajo, ki me motijo, so tudi tvoji sovražniki. Pridi toraj, o mogočna Devica! in urno mi pomagaj, da zamorem večno slaviti tvoje Ime.“ Ta premili zdihljej se je vzdignil iz dna njegovega serca proti nebu. In Marija ga je slišala in uslišala. Skušnjava je odjenjala, kakor pogasne ogenj z vodo polit. Aleksander je zmagal in Mati Božja se mu vidno prikaže ter mu položi na čelo zlat venec, kakoršnega je Bog obljubil njim, ki slavno premagajo poželjivost svojega mesa.

Enako čast in srečo je skazala preblazena Devica kapucinu Hijeronimu iz Pistoje. On je bil ves vnet in zvest slu-

žabnik Matere Božje. Ko je neki dan posebno priserčno molil, prikaže se mu Marija in mu naznani dan in uro njegove smerti. — Na svojem popotovanji se mu je neki dan prigodilo, da je s svojim tovaršem zašel. Noč ju napade in še nista na pravi poti. V temoti tavata v gostem lesovji sem ter tje. Dolgo že hodita in nič ne vesta, kje da sta in kam da gresta. V tej neprijetni zadregi se obrneta proti nebu ter se izročujeta v priserčni molitvi Jezusu, Mariji in Jožefu, ki so nekaj po neznanih krajih hodili in so trud, težave in bridkosti popotovanja sami čutili; zato imajo sočutje z raznimi nadlogami popotnikov. Klečé zdihujeta k Bogu. Komaj odmolita, zagledata ne daleč od tam svetlo lučico. Urno se obrneta proti luči in kmalo sta pred nizko, priprosto kočico. V hišici je bil častit starček, njegova žena in malo dete. Prijazno so ju sprejeli, ljubeznjivo jima postregli, večerje jima dali in dobro prenočišče jima pripravili. Kapucina sta vso noč dobro spala. Ko pa se zjutraj zbudita, prečuditi se ne moreta. Bila sta v sredi cvetečega travnika, zraven ktereга je bila gladka cesta, ki je ravno na konec njunega popotovanja peljala. Zastonj sta se ozirala. Prijazna hišica in vse, kar je bilo v njej, kar sta videla in slišala — vse je zginilo.

In bogoljubni Hijeronim pravi: „Čemu bi se dalje ozirala in iskala hišice, v kateri sva prenočila! Ljubi brat! hišica je šla z nebeškimi prebivalci, kateri so v njej bili. Vse to je bil čudež nebeški, vse to je bila nezaslužena dobrota presladkega deteta Jezusa, preblazene Device Marije in svetega Jožefa, ki so se naju usmilili in s prečeščeno ljubeznjivostjo naju sprejeli, pogostili in prenočili. O zato hvaliva to presveto nebeško družino!“ In pobožna sinova sv. Frančiška poklekneti, zapojeta zahvalno pesem ter se priserčno zahvalujeta svojim preljubeznjivim dobrotnikom.

Leta 1572. je umerl kapucin Peter iz Urbine. Na večer pred svojo smertjo je imel prestrašno vojsko z hudobnimi duhovi. Kakor pošastni zmaji so se mu prikazovali. V tej sili je vpil: „Bratje, pomagajte mi, pomagajte mi! pošasti peklenške me hočejo stergati!“ Pričujoči menihi pokleknejo in pojejo litanije preblazene Device Marije ter jo prosijo, naj umirajočemu bratu pomaga. In usmiljena Mati sama pride. Kakor hitro se prikaže, zbeži peklenška jata. Obličje umirajočega pa se razvedri, da njegovi tovarši mislijo, da vidijo bliščobo angeljsko na njegovem obrazu. Ko pa občudujejo spremenjenje njegovega obličja, ki je oznanovalo že zveličansko veselje, spregovori z nebeško milobo in pravi: „O moji bratje, kako lepa je Mati! Kako premila Gospa me obišče! Solnčna bliščoba jo obdaja. Vendar vstanite, moji bratje! in umaknite se koru prelepih devic, ki jo spremljajo.“ Pri teh besedah je njegovo obličje razodevalo toliko zadovoljnost in njegov glas je kazal tako živ okus zveličanskega veselja, da nihče ni dvomil, da Peter je zares videl presveto Devico in z njo več izvoljenih večnega Siona.

Eno leto pozneje, 1573, je umerl drug kapucin Serafin iz Savone. Čisto je živel, za vse čednosti si je prizadeval; zares z otroško ljubeznijo je častil ljubo Mater Božjo. Presveta Devica mu je razodela, da bo umerl tisti dan, ko je bila ona v nebo vzeta, da tam na večno kraljuje in za nas Boga prosi. Radost in veselje, katero je Serafin pri tem presrečnem glasu občutil, ni mogoče opisati. Urno je to sporočilo svojim bratom naznanil. Težko je pričakoval dneva, ktereга mu je Marija odločila, da bo težo tega življenja odložil, vezi mesa raztergal in šel v deželo večnega miru in pokoja. In res je umerl, poln čednosti in zaslug, na praznik vnebovzetja Matere Božje.

Takrat je Bog tudi počastil čednost Tomaža iz mesta Kastelo, ki je bil prednik celega kapucinskega reda. Ta prednik je v svoji veliki ljubezni do preblažene Device Marije vsaki dan pred sveto mašo molil sveti rožnivenec, da se je s to lepo molitvijo lepše pripravil na presveto daritev. Ko je neki dan silno veliko opraviti imel, je pozabil na sveti rožnivenec in tako kraljice angeljske ni po svoji navadi pozdravil. Med tem je prešlo dopoldne in čas obeda je bil. Ko pa se z drugimi brati za mizo vsede, se spomni, da svoje nebeške Matere ni še po navadi pozdravil. Preden obed mine, poda se iz obednice in urno gre za germovje, ki je bilo za samostanom. Tukaj moli in popravi z zares nebeško ljubeznijo svoj pobožni dolg kraljici angeljski. Ko pa je tukaj molil in Marijo častil, pride eden samostanskih mašnikov, ki ga je zapazil, da je zoper svojo navado iz obednice pred drugimi šel, in radovedno gleda za njim, kaj da počne. Preden pa do gostega germovja pride, vidi pobožnega prednika na kolenih, nekatere stopinje pred njim pa vidi preblaženo Devico, ki njegove molitve ljubeznjivo sprejema in mu svojo materno zadovoljnost premilo skazuje. Ta je bila ena največih milosti, ktere je Tomaž od Božje dobrote po priprošnji svoje nebeške Matere prav obilno prejemal. (Negot. Saec. M.)

61. Še nekterim kapucinom.

Kdor prebira popis naše ljube nebeške Matere v šestnajstem stoletju, lahko si misli, da je Bog svoje milosti po svoji presveti Materi v toliki meri delil, kakor je hudobija krivovercev se množila. Kolikor večjo silo so delali krivoverci, da so s satansko zvijačo veliko ovac iz pravega hleva Božjega pastirja izpeljali in na strupeno pašo privabili, toliko večkrat je prišla

nebeška kraljica na zemljo, da je s svojo pričujočnostjo svoje zveste in pobožne služabnike tolažila in pokrepčala. Njena prikazovanja in z njimi sklenjene posebne milosti so v tem času veliko bolj pogostoma, kakor katerikoli drugi čas. Tako se je nebeška kraljica vojskovala zoper nesrečno krivo vero, ktera je z vso peklensko silo njeno češčenje zatirala, njene tempeljne in njene altarje podirala, njene kipe rušila, njene podobe tergala, njene godove in praznike skrunila in ktera bi bila rada njeno prečastno Ime z zemlje pregnala.

To je dognano, da proti koncu šestnajstega stoletja ni bilo nobenega cerkvenega reda, kterega bi bila nebeška kraljica s svojim vidnim obiskovanjem tolikrat počastila, kakor ravno red častitih kapucinov. Toliko je vnetih častivcev Matere Božje, katerim se je Marija v tem času prikazala, da je človek v zadregi, ktere bi posebej omenil. Samo v zadnjih dvajsetih letih šestnajstega stoletja je znanih nad trideset menihov tega reda, ktere je nebeška kraljica prečudno obiskala.

Prikazala se je preblažena Devica očetu Sebastjanu, ki je v hudi bolezni priserčno želel piti iz studenca, ki je pri neki Marijini kapelici izvirala. Marija sama mu prinese te vode in urno je ozdravel.

Kapucina Kozma od Martina je satan toliko skušal, da bi bil skoraj omagal. Ko kliče Marijo na pomoč, prikaže se mu in ves roj peklenskih duhov zbeži. Z otroško ljubeznijo se oberne k preblaženi Devici in potoži: „O dobra Devica! kje si vendar bila, ko sem se s tolikimi sovražniki vojskoval?“ Marija ga z ljubeznjivimi besedami potolaži in on se ozre na bridko martro in se preseli v večno veselje.

To čast je skazala Marija Frančišku iz Kije, ko je na samostanskem vertu kopal. Grozovite skušnjave ga napadejo,

on pa se oberne k Mariji, ki je močna, kakor oborožena vojska, in nebeška kraljica se mu prikaže, ga potolaži in oserči, ter zapodi hudobnega skušnjavca.

Tako se je presveta Devica prikazala ponižnemu bratu Paternu, ki je malo pred svojo smertjo se na postelji vzdignil in zaklical: „O moji bratje, moji ljubi bratje, padite na svoja kolena pred Mater Božjo, ki je prišla v nebeški bliščobi me obiskat!“

Prikazala se je Leonu iz Kantane, ktereга je iz mrež hudobnega duha rešila; Bernardinu iz Evgubije in Arzeju iz Bergama, ktera je smertno uro obiskala; Alešu iz Viglebona, ki je pred svojo smertjo klical svojim bratom, naj prižgejo sveče, ker preblazena Devica in sveti Jožef ga prideta obiskat in on glasno zakliče: „Tu sta Marija in Jožef; o bratje, urno pokleknite!“ Tako je prišla k bratu Janezu iz Girone in ga na pot v večnost pripravljala; tako k Vidu iz Herminija, kteremu se je v življenji večkrat prikazala. Tako k Pavlu iz Kalavela. Ko je v samostanski kapeli molil, prišla je presveta Devica na rahlem oblaku ter se je milo z njim pogovarjala in ga tolažila; med tem pa ga zakliče bolni brat, kteremu je stregel. Pavel urno zapusti Mater Božjo in hiti k bolniku, in ko mu postreže, verne se nazaj v kapelo, kjer ga preljuba Devica še čaka ter ga lepo pohvali za voljo njegove ljubezni do bližnjega in za voljo njegove natančne pokorščine. Prikazala se je Vitalu iz Herbita, ktereга je iz satanovih krempljev iztergala, kakor izterga dober pastir pohlevno jagnje iz žrela gerdega volka. Tudi dvem kapucinom, ki bi bila utonila, ko sta se podala čez majhno vodo, pa sta v globoko zašla. 1584 se je v nebeški bliščobi prikazala Pavlu iz Barcelone njegovo zadnjo uro. 1585 Angelu iz Forlija, Avguštinu iz Albintimile in Bernardu iz Portugala. 1586 Mihaelu iz Imole, Antonu iz Bergama,

Bernardinu iz Kerija in Antonu iz Režija, kteremu je večkrat nebeško Dete podala. 1587 svetemu Feliksu iz Kantalicije, kteremu je tudi večkrat svoje Božje Dete ponudila, da ga je poljuboval in na svoje serce pritiskal. 1588 Antonu iz Fanestre, kteremu je napovedala čas njegove smrti. 1589 Dominiku iz Busketa, kteremu je Mati Božja okrepčalne pijače podala, ko je na nekem popotovanji silno se utrudil. Tisto leto tudi Didaku iz Valducije in Rajneriju iz Borgo-santo-sepulhro. 1590 Pavlu iz Sorezije, Timoteju iz Siene, Mihaelu iz Venapre, Ludoviku iz Alkame, Anzelmu iz Bolonje in Petru iz Martinje. 1591 Bernardu iz Ebule, Angelu iz Forle, Janezu iz Kaleamate, Jakobu iz Krima, Bernardu iz Igieze in Lorencu iz Hueske. 1592 Samuelu iz Št. Antime, Vincencu iz Adria, Bartolomeju iz Cesene. 1593 Alfonzu Lupa, ki je bil posebno goreč pridigar. Sveti Filip je sam slišal, da je preblazena Devica temu apostoljskemu mašniku narekovala, kako in kaj naj svojim poslušalcem pridiga. 1594 se je Marija prikazala Bernardinu iz Kalepetracija, kteremu je zavoljo njegove neomadežane čistosti prezal cvetlični venec z nebes prinesla. Tisto leto tudi Andreju iz Kremone, kteremu se je v družbi svetega Frančiška prikazala. 1596 se je prikazala Ambroziju iz Zizone in Pacifiku Taljanu. 1597 Frančišku iz Arlesa in Matevžu iz Salinse. 1598 Janezu iz Baronije, Petru iz Ustage, Mihaelu Galečanu in Humblu iz Tarasone. 1599 Anzelmu iz Sere, Geniezu iz Gusaka in Frančišku iz Nare, ktereга je Mati Božja večkrat obiskala v njegovi hudi boleznii v družbi več devic. Imela je na glavi venec dvanajsternih zvezd in bila je v neizmerni bliščobi, kot kraljica svojih družic.

Ta imenik presrečnih častivcev Matere Božje, ki je kapucinskemu redu v zares veliko čast, naj končam z mično prigodbo

iz življenja kapucinskega velikega prednika Hijeronima iz Montfleurs-a. Bil je Hijeronim zares pravi menih, ktereга je Bog zavoljo njegovih lepih čednosti ljubil in ktereга je ljubila tudi Mati Božja, ktero je priserčno častil. Neki poletni dan gre s svojimi tovarši iz samostana v Peruziji v samostan, ki je bil v Asissi, rojstnem mestu svetega Frančiška. Vročina je hudo pripekala. Žeja jih je toliko terla, da so skoro omagali. Pomagati si niso mogli, ker nikjer niso vode dobili. Hijeronim je s svojimi tovarši govoril o popolnostih preblazene Device Marije, da bi tako nekoliko pozabili na prehudo žejo. Čez majhno pridejo do male slamnate hišice, iz ktere je stopila veličastna Gospa, ki je imela v prelepi posodi v vino namočen kruh, ktereга je predniku ponudila. Dve spremljevalki ste prišli iz borne hišice za imenitno Gospo ter ste tudi imeli posode z vinom in kruhom. In to so ponudile sinovom svetega Frančiška. Imenitna Gospa pa jim ljubeznjivo prigovarja: „Okrepčajte se nekoliko, ljubi očetje, in vzemite jedi in pijače; ker dobro vem, da ste jako trudni in huda žeja vas tare.“ Prednik, ves osupnjen, premišljuje, kakova Gospa bi ta vendar bila. Pazno jo pogleda in zdi se mu, da vidi nekaj nebeškega, nekaj čeznatornega. In prav je sodil. Ko so se okrepčali, dobrotni Gospej se zahvalili ter se naprej podali, se Hijeronim še enkrat ozre nazaj. Ali nikjer več ni bilo ne gospe ne njenih spremljevalk, ne hišice. Vse je ta trenutek zginito. Vsi se čudijo pa priserčno hvalijo neskončno milost Božjo. Hijeronimu pa je bilo razodeto, da je bila sama Mati Božja, ki je njemu in njegovim tovaršem to dobroto skazala, ker so se na svojem težavnem popotovanji od njene velikosti in od njenega veličastva pogovarjali.

Še drugo tej skoraj enako prigodbo opisujejo pisatelji Marijinih prikazovanj

tistega časa, ter jo stavijo v leto 1580. Dva samostanska brata gresta iz samostana v San-Lorinu v drugi samostan Trenti. Bilo je prav lepo vreme, zrak čist, nebo jasno. Le čisto majhne meglice so se pasle na nebu. Kmaló se pa te meglice pomnožijo in slednjič pregernejo celo nebo. Meniha hitreje stopata. Kolikor premoreta, se podvizata. Ko pa do velicega, gostega gozda prideta, vlije se dež. Bliski se urno križajo in grom prestrašno gromi, velika ploha se vdere. Da je nesreča do verha, vlovi ju noč in z njo črna temota. Uboga popotnika sta vsa premočena, preplašena in utrujena. Vsaka stopinja jima spodleti. Slednjič še zaideta in prideta v goščavo, kjer ju bodeče ternje hudo rani. Ne upata se naprej ne nazaj. Pomagati jima zamore le Bog sam. Zato se oberneta k njemu, priserčno zdihujeta k preblazeni Devici in kličeta na pomoč tudi svetega Mihaela, ktereга sta obadva posebno častila. V črni temoti nista čisto nič videla. Ko tako žalostna zdihujeta, se zopet hudo zabliska in ta svetloba jima pokaže zidovje velike hiše, ki je prav blizo tam. Čudno, prečudno se jima zdi, ker vedela sta, da tukaj blizo ni nobene hiše; kraj jima je bil znan. Vendar gresta in po nekterih stopinjah sta pred zalo hišo. Poterkata na zaperta hišna vrata. Gospa prečudne lepote se jima prikaže na oknu in sočutno spregovori, ko zagleda vsa premočena meniha. Ona ukaže osivelemu starčeku, naj urno odpré vrata, in precej spolni povelje. Popotnika vstopita in zagledata v prezali sobani hišno Gospo v sredi bliščočih vitezov, ki so to Gospo častili kot svojo kraljico. Meniha prideta pred njo, ki jih ljubeznjivo sprejme. Gospa ukaže zakuriti in jima jesti dati, da se posušita in k moči prideta. Meniha pa sta le gledala in premišljevala neznano bliščobo in lepoto te prečudne Gospe. In Gospa ju vpraša, od kod prideta, kam

gresta in kako sta tako pozno v gozd zašla? In meniha pripovedujeta: Šla sva iz San-Lorina in sva bila namenjena v Trevent. Ko greva iz doma, naju ni vreme nič skerbelo. Nadjala sva se, da bova lahko v Trevent prišla. Ali nevihta se je tako hitro vzdignila, da nisva mogla doseči svojega namena. Zašla sva in dolgo sva po gostem gozdu tavalala. Potem sva se izročila preblaženi Devici Mariji in svetemu arhangelju Mihaelu, ktereга rada in pobožno častiva. In nisva zastonj prosila. Saj le tej pomoči se morava zahvaliti, da sva le-sem prišla.“ In Gospa jima pravi: „Pač prav sta storila, da sta se pod tako močno brambo zatekla. Ne Mati Božja, ne poveljnik nebeških vojsk nista svojih ušes zaperla, da bi ne slišala prošenj, s kterimi ju verni na pomoč kličejo. Nikogar nista zaverгла, ki se je njima priporočal. Le hranita to pobožnost. Mati Božja vaju bo v tem življenji spremljevala, vaju bo zveličala.“ In s temi besedami čudna Gospa odpravi popotnika, ki se k počitku podasta. Ko zjutraj vstane in se odpravljata, pride zopet starček, ki jima je na večer vrata odperl, da se poslovijo in jima pravo pot pokaže. Preden pa se ločita, ga lepo poprosita, naj jima vendar pové ime predobrotljive Gospe tega pahišja. Starček pa pravi: „Častita Boga v nebesih in zahvalita se preblaženi in presveti Materi Božji, ki vama je tako dobrotna bila. Saj prečudna Gospa, ktero sta sinoči videla in vaju je tako ljubeznjivo sprejela, je ravno kraljica nebeška. Vitezi, ktere sta pri njej videla, so angelji; prvi med njimi je sveti Mihael, ktereга sta na pomoč klicala. In jaz sem apostelj Peter.“ S temi besedami je zginil starček in z njim je zginila tudi prečudna palača. Meniha pa sta v vsi ponižnosti Bogu hvalo dajala. Pa tudi nebeški Materi, angeljem in svetemu Petru sta bila hvaležna, ter sta preljubu Mater

Božjo še priserčneje častila do konca svojega življenja.

Tudi te prigodbe bodo na maloverne ali celo neverne zadele. Ali tudi tukaj moramo reči, da resnica se marsikomu neverjetna zdi. (Chron. S. Deip.)

62. Nekterim udom Jezusove družbe.

Kapucin in mašnik Ambrož Zizoni je v neki prikazni videl, kako je preblažena Devica Marija svojo vdanost in ljubezen vsem redovnikom skazovala, s kapucini pa se je še posebno prijazno pogovarjala in jim neskončno veliko dobrot skazovala. Tega smo se v prejšnjem odstavku tudi lahko prepričali. Jezuit Martin Gutierrez pa je videl, da je nebeška kraljica celo veliko družbo svetega Ignacija pod svoj plašč spravila in kako je ta veličastna in mogočna gospodovalka vsem udom Jezusove družbe najpriserčniša znamenja svoje materne ljubezni razodevala.

Toraj naj zdaj omenim, se ve da zopet le prav na kratko, nekaj Jezuitov, ki so proti koncu šestnajstega stoletja živeli in so bili tako srečni, da jih je preblažena Devica Marija obiskala in s svojo pričužnostjo počastila.

Najpoprej naj omenim Jezuita Matvezža Albenosa, ki je leta 1585 umrl. On je bil mož poln lepih čednosti ter je bil ves vnet v češčenji preblazene Device Marije. Zato se mu nebeška Mati nekaj časa pred njegovo smertjo prikaže. Sveti Peter je bil z njo. Veselje tega Marijinega častivca pri tej prikazni je bilo tako veliko, da je začel radostno peti ter je med petjem, kakor pripovedujejo o labudu, srečno umrl.

Tisto leto je umrl Jezuit Janez Sangenot, v ljubezni do Boga in v češčenji Matere Božje imeniten mašnik. Tri dni pred smertjo ga je Marija s svojim obiskovanjem počastila. Že štiri mesece poprej

je povedal svojemu predniku, da bo kmalo umrl.

Pet let pozneje je umrl blaženi Ruis iz Portila. Ljubezen do bližnjega ga je gnala v Ameriko, da je nevernim sveti evangelij oznanoval in jim v zveličanje pot odperl in kazal. Ker je Mater Božjo lepo častil, se mu je presveta Devica v nebeški bliščobi prikazala.

Eno leto poznej je Marija to čast skazala Emanuelu Fernandezu. Pri pogledu nebeške kraljice je veselo zagnal svoj glas: „O sveta Gospa!“ Potem se oberne k očetu Lopez-u, ki je zadnjo uro bil pri njem: „Moj oče, moj oče! zdaj-le sem videl sveto Devico! O kako neizrečeno lepa je baba! Samo njen pogled je napolnil z neizrečeno radostjo vse moči moje duše.“ Pri teh besedah je izdihnil svojo lepo dušo, da vedno gleda njo, katero je s toliko radostjo že tukaj pogledati smel.

Tisto leto je zapustil to solzno dolino in se podal v nebeško domovino še drug duhovni sin svetega Ignacija, ktereга je Marija s svojim nebeškim Detetom že tukaj obiskala. Ime mu je bilo Martin iz San-Domingo.

Franc iz Moralesa je kmalo šel za Martinom. Preden pa umré, prikaže se mu preblazena Devica, kakor že poprej večkrat v njegovem življenji.

Ne le enkrat, temuč večkrat se je Mati Božja prikazala Janezu Fernandu, ki je bil imeniten pridigar Jezusove družbe. Ko je še v šolo hodil, razodela mu je njegov prihodnji poklic ter ga zagotovila, da bo dosegel visoko učenost. Osem dni pred smertjo ga obišče z Jezusom vred ter ga opomni, naj bo pripravljen, da osmi dan stopi pred Gospoda.

Tako ljubo Mater se je skazala očetu Martinu Albere-ju, ktereга je sama v Jezusovo družbo poklicala. Večkrat se mu je prikazala, najraje, ko je opravljal priprosta dela, ko je pometal in smeti proč nosil.

Ta Martin je bil tisti sveti mož, kteremu je nebeška kraljica sama razodela, kako naj se skrivnost njenega neomadežanega spočetja vpodobi. V neki prikazni mu zastran tega pravi: „Oblečejo naj me v belo obleko in ogernejo z višnjevim plaščem. Roke naj bodo na persih sklenjene. Mesec naj mi bo pod nogami. Večni Oče in Jezus Kristus, njegov in moj Sin, naj bota, eden na desno, drugi na levo, vpodobljena tako, da mi devljeta kraljevo krono na glavo, nad katero plava podoba goloba — sveti Duh.“

Oče Emanuel Sa, katoliškemu svetu po svojih učenih spisih znan, je ravno tisto leto umrl, kakor Martin Albere. Tudi njemu je razodela preblazena Devica dan njegove smerti. Prikazala se mu je takrat v družbi svetega Ignacija. Večkrat poprej, zlasti v svoji mladosti, je to srečo imel, da se je radoval z Detetom Jezusom in z njegovo preljubezljivo Materjo.

To neizrečeno srečo, ki je ena največjih radosti izvoljenim v nebeškem kraljestvu, imel je tudi Jožef Ankieta, ktereга nekteri imenujejo čudodelnika šestnajstega stoletja. Večkrat se mu je Mati Božja prikazala. On je zložil mnogo prelepih pesmi na čast Materi Božji. (Nieremberger de soc. Jes.; Chron. S. D.)

63. Še nekterim drugim v tem času.

Ne le kapucinom in Jezuitom, ne le menihom in nunam, tudi drugim se je Mati Božja posebno v tem času pogosto prikazovala.

Leta 1585. je preblazeno Devico videla pobožna Indijanka v splošni bolnišnici. Marija je obiskala bolnike in jim je stregla. Z njo ste bili sveta Marija Magdalena in sveta Katarina. Nebeška kraljica se je ločila od svojih tovaršic s prelepo svetlobo, ktera jo je obdajala.

Usmiljena Mati Božja se je ne le pobožnim dušam, marveč tudi grešnikom

prikazovala. V bukvah, ki popisujejo zgodbe Jezusove družbe, je zapisano, kako prečudno je bil na pravo pot pripeljan neki Indijanec, ki je hudobno živel. Tudi ta prigodba je iz leta 1585. Temu zagrešenemu Indijanu je umerl mlajši brat. In ta se mu po noči prikaže ter mu njegovo razuzdano življenje očita. Tudi Jezus sam se mu prikaže in mu z ostrim pogledom zažuga. Slednjič pride še Marija in sveti Peter z njo. Marija prosi za nesrečnega Indijana ter v njegovem imenu obljubi, da se bo poboljšal. Sveti Peter pa mu pové, da bo vekomaj pogubljen, ako se ne spreoberne; pokaže mu pekel in nebesa ter mu na izbero da, kateri kraj si za večno prebivališče izvoli. In ta prikazen je bila zadosti močna, da se je Indijanec resnično spreobrnul in tudi veliko svetost dosegel.

Leta 1587 je umerl v Kolinu mladeneč, ki je v šolo hodil pri učenih Jezuitih. Bil je zapisan v bratovščino naše ljube Gospe. Ta mladeneč je imel posebno veselje, da je v prostih urah podobe Matere Božje slikal in zlatil. Raznotere cvetlice je okoli teh podob lepo narisal in postavil. Pred smertjo je naročil, naj te njemu preljube podobe denejo v bratovsko kapelo Matere Božje, da zalšajo stene te kapele. Smertno uro se mu prikaže Marija, ktero je spremljeval njegov angelj varh.

Tisto leto se je Marija prikazala dvema bolnima Peruanoma ter jima je napovedala, da bo eden čez tri dni umerl, drugi pa čez deset. In zgodilo se je tako.

Leta 1588 je bila imenitna gospa v Neapolji več časa bolna. Na svét svojega spovednika se je zatekla k Mariji, ki je zdravje bolnikov. In predobrotljiva Mati Božja se bolni ženi prikaže, rahlo se je dotakne ter jej veli, premakniti se, in bolna je bila zdrava. — Tisto leto je tudi v Neapolji mladeneč, ud Marijine bratovščine,

drugemu hudo bolnemu stregel. Videl je, da je prišla nebeška kraljica in je bolnemu sama zdravila dala. In ko je zdravilo povžil, bil je popolnoma zdrav.

Marijino materno ljubezen je skusil celó neki turški mladeneč. Ta mladeneč je služil pri nekem premožnem kristjanu v mestu Braga na Portugalskem. Njegov gospodar je bil zbolel. V dolgi bolezni je ukazal svojemu služabniku, da je postavil v sobi, kjer je bolan ležal, mal altarček. Na altarček je djal podobo Matere Božje. Naročil je zdaj pobožni bolnik, naj ta turški mladeneč Marijino podobo lepo ozalša. Vsaki dan je mladeneč spletal nove vence in donašal cvetočih cvetlic, s kterimi je altarček in podobo nebeške kraljice venčal. Mladi Turk je vse lepo ubogal ter je s posebnim veseljem to bogoljubno delo opravljal. Zato je pa tudi bil dobro plačan. Ko je namreč ta nevernik cvetlice nabiral, v vence jih spletal in Marijino podobo zalšal, mislil je zmiraj bolj in bolj na to, da bi se spreobrnul in pokristjanil. Se ve da se je te misli poprijel z Božjo pomočjo in Marija ga je s svojimi prošnjami podpirala. V svoji materni ljubezni se mu je celó prikazala in ga opomnila, naj sprejme sveto kerščansko vero, kar je tudi z veliko pobožnostjo storil.

V popisih Jezusove družbe se bere, da presveta Devica se je leta 1595. prikazala v Dijonu mladi deklici, ki je lepo nedolžno živela. Ko je deklica hudo zbolela, obiskala jo je večkrat Marija in angelji so bili z njo.

V teh bukvah je tudi omenjen mladeneč, ki je živel 1598 v mestu Puy, kateri je nekaj časa pobožno živel, potem se polenil in začel posvetno živeti. Bil je pa natorno dobrega serca. Neko noč se mu prikaže preblažena Devica ter ga ostro posvari. Te prikazni preplašen skoči iz svoje postelje in pade pred serdito Devico. Prosi jo odpuščanja in jej obljubi,

da se hoče poboljšati. Mati Božje milosti se s tem zadovolji, zgine ter pusti mladence, ki je postal ves vnet za pobožno življenje in se je terdno zanašal, da na priprošnjo preblazene Device bo z Božjo pomočjo stanovitven ostal v svojem terdnem sklepu.

Bogu samemu je znano, kolikerim drugim ljudem se je Marija v tem času prikazala, kar je svetu neznano ostalo. Največ njenih prikazovanj je zapisanih, in tako nam ohranjenih, v zapisnikih rajnih Marijinih redov. Redovniki so vse posebnosti natanjko zapisali, zato ne vemo, kaj vse je bilo drugim bogoljubnim dušam razodetega, ker tega nihče nikamor ni zapisal.

Naj zato semkaj še nekatere zglede iz samostanskih spisov postavim.

Menih Henrik Kalstro, karmelitskega reda, je bil sin imenitnih staršev zlahtnega rodu. Njemu se je Marija mnogokrat prikazala, mu veliko skrivnosti razodela in mu globoko razumnost svetega pisma sprosila. Neki večer si je Henrik našel luč, da bi molil in se učil. Luč pa na mah ugasne. Preden jo vdruči nažge, zasveti čudna, nenavadna bliščoba, ki razsvetli celo njegovo sobo. In v tej bliščobi zasliši ženski glas. Henrik se prestraši in zavpije: „Moj Bog! kakovi glas je ta?“ Sliši pa odgovor: „Jaz sem Marija, Mati Kristusova.“ Henrik zaprosi: „O moja Mati, o moja kraljica! pokaži mi svoje obličje, ki je lepše, kakor so angelji!“ In zopet sliši: „Ti si še premlad, preveč otrok; rasti in videl me boš?“ — Ta odgovor ga je tako hudo pretresel, da je mislil, da bo zdaj zdaj umerl. In na to se prikažejo hudobni duhovi, ki so vpili: „Ti si naš, hočeš ali nočeš, ti boš šel z nami!“ Vendar se ga nihče ne dotakne. Zopet pa se soba razsvetli in satani urno pobegnejo. Zopet sliši glas Matere Božje, ki mu pravi: „Jaz sem, nič se ne boj!“

On pa zakliče: „O moja dobrotljiva Mati! zakaj je tvoj Sin vse to pripustil?“ Na to dobi odgovor: „Kar si terpel, je bilo zato, da bi se očistilo v tebi, kar je še pomanjkljivega. Vedi pa, ako te ne bodo ljudje preganjali, te bodo preganjali hudobni duhovi, in tako bo nasprotno. Toda kmalo bo konec tvojega boja; le stanovitven bodi!“

Drugi čas se mu Marija prikaže in mu pravi: „Ti se misliš spovedati, da si enega svojih bratov nekaj opomnil, njemu v zveličanje, pa da si to nekoliko preostro storil. Tu se nisi pregrešil. Kar si pa pregrešil, in se moraš spovedati, pa za napačno nisi spoznal, je, da si predolgo pri samostanskih vratih čenčal; potem si se mlačno spovedal in ravno tako mlačno sveto mašo bral.“

Ko je na bližnji pristavi eden njegovih sobratov zbolel, sporoči Mati Božja Henrik in pravi: „Pojdi k onemu bratu, ker umerl bo. Spovej ga, on je veliko grehov pozabil; in kakšnih grehov; pri smerti bom zraven, da bo rešen.“ Henrik urno gre. Opomni bolnika vseh pozabljenih grehov. Bolnik jih skesano spozna in prosi odpuščenja. In Henrik mu dá sv. odvezo.

Še večkrat se je Marija v družbi svetega Dominika njegovim duhovnim sinom prikazala. Tako svetemu Vincenciju, papežu svetemu Piju V., svetemu Ludviku Bertrandu in Vilhelmu Rajmondu.

Mašnik Franc Kuinat je leta 1589 videl Marijo, ki ga je smertne nevarnosti rešila. Kopal se je, zabredel v globočino in omedlel. Marija, ktero je vedno priserčno ljubil, ga je na suho privedla.

Učeni menih Angelo iz Paze je bil tudi tako srečen, da je prikazen Marije Device imel. On je v svoji ljubezni do svoje nebeške Matere večkrat rekel, da vse milosti Božje po Mariji sprejemamo, kakor jedila skozi gerlo v želodec gredo, da živijo celo telo. Preblazena Devica se mu

prikaže ter ga opomni, naj skonča razlaganje sv. evangelijev, kar mu je papež Sikst V. naročil. — V bukvah Minoritov beremo, da je umerl l. 1595 pobožen brat Riva Fran-son, ki je imel največe veselje, da je premišljeval terpljenje Jezusovo in Marijino. Ko je neki dan preblazeno Devico Marijo pri-serčno prosil, naj mu zavoljo njenih ma-ternih bridkosti sprosi čistost serca, pri-kaže se mu Mati Božja. Ker pa ni vedel, je li res kraljica angeljska, ali je more-biti le zvijača peklenska, hotel je bežati. Marija pa mu zakliče: „Ako hočeš be-žati, zakaj si me klical?“ In spoznal je nebeško Mater. Padel je na svoja kolena pred njo in je zdihnil: „S čim sem to čast zaslužil?“ In Marija položi svojo roko njemu na serce in pravi: „Sprejmi čistost serca, ktero si želel!“

V teh bukvah je tudi zapisano, da je umerl l. 1596 star menih Anton Risolee, ki je vse svoje življenje Mater Božjo zvesto in lepo častil; njeno častito Ime je imel vedno v svojem sercu, pa tudi v ustih. Devetdeset let star je nekdanj padel iz lest-vice in lahko bi se bil poškodoval. Ali nebeška kraljica v bliščeči svetlobi ga prestreže, da se čisto nič ne pobije.

Blažena Marija Raci je ena najlepših cvetlic reda sv. Dominika. In Mati Božja je tej bogoljubni redovnici skazala tisto mi-lost, kakoršno je skazala že poprej sv. Kata-rini Sienski in mnogim drugim te posebne milosti vrednim devicam. Marija se jej pri-kaže in jo krona s krono prečudne lepote ter jo imenuje kraljico; potem jo zaroči s svo-jim Sinom, s kraljem vseh kraljev. In v zna-menje te skrivnostne in častite zaveze jej dene predrag perstan na perst. (Chron. S. D.; Chron. minor.)

64. Prikazovanja Matere Božje od leta 1600 naprej.

Začetek sedemnajstega stoletja je bil res žalosten. Nesrečna kriva vera Lutra,

Kalvina in Henrika VIII. je s svojim na-lezljivim strupom velik del Evrope otro-ovala. Kakor pa poletna nevihta ali tudi jesenske megle svetlega solnca ne vsta-vijo, tako tudi megle krivovera in raz-kolništva niso mogle braniti nebeški kra-ljici, da bi ne skazovala svoje matrne ljubezni ljudem ter se tudi v tem času mnogim ne prikazala.

Leta 1600 se je Marija slavnemu pravoslavcu prikazala, ktereга je videl in poznal oče Poire, ki nam to prigodbo po-piše. Temu pravoslavcu je Marija sprosila dve neprecenljivi milosti. Napadla je tega učenjaka huda bolezen. Spovedal se je svojih grehov, ali prave resnične žalosti ni imel nad njimi in nekako skrivno je bil na svoje slabe, pregrešne navade le še navezan. Zdaj pa zagleda Gospoda sa-mega v sredi med preblazeno Devico in med nekim drugim nebeščakom. Jezus Kristus ga ostro gleda, kakor da bi umira-jočemu z večno pogubo žugal. Marija pa pade Gospodu k nogam in prosi za svo-jega varovanja, ki se je vsaki dan njej priporočal. Marija obljubi Gospodu, da se bo bolnik poboljšal in bo odslej lepo in čisto živel. Gospod je uslišal svojo ljub-ljeno Mater. Bolnik je ozdravel in res je spokorno živel.

Tisti čas je zadobil enako milost vikar v Avignonu: V svoji hudi bolezni se je obernal k presveti Devici, v ktero je vedno zaupal in jo visoko častil. Zdaj v tej svoji nadlogi je toliko bolj priserčno molil in svojo nebeško Mater prosil, naj ga v to-liko nevarnosti ne zapusti. Njegova proš-nja ni bila zastonj. Ko jo zopet zakliče, vidi jo na enkrat pred seboj. In kar je še več, on sliši, da mu z materno lju-beznijo očita nekaj zanemarjanja, ktereга se je bil vdeležil. To očitaneje ljube Ma-tere Božje mu je šlo hudo k sercu. Ob-žaloval je svojo lenobo ter se je priza-deval, z molitvijo in spokornim življenjem

potolažiti serd pravičnega Boga. Kmalopotem se mu Marija zopet prikaže. Z njo je pa tudi Jezus Kristus sam in sveti Ignacij iz Lojole. Vsi trije so z njim govorili. Sveti Ignacij mu je želel ozdravljenje. Gospod Jezus Kristus je tirjal za to popolnoma poboljšanje. In Marija ga vpraša, kaj bo storil, če ozdravi. Bolnik obljubi, da se hoče spokoriti. In zdaj prosi Marija zanj, in Gospod mu je usmiljen. Iz rane svojega presvetega Serca vzame Jezus nekatere kapljice rešnje Kervi, z njo pokropi bolnika, ki je tisti trenutek ozdravel.

Tisto leto so gledali kraljico izvoljenih že tukaj na zemlji: Placid iz Tera-cene, Bartolomej iz Pize, Dominik iz Verone in Peter iz Petace, ki je pri pogledu nebeške Matere zavpil: „O edino upanje moje, o preblašena Devica, sto in stokrat češčen! sprejmi me v svoje materne roke!“ Vsi ti so bili kapucinskega reda.

Kakor je nebeški Zveličar nedolžno mladost posebno ljubil, tako ljubi tudi Marija nedolžne duše, zlasti če mladost svoje češčenje do Marije s priserčnostjo skazuje. Zato smo že v teh bukvah brali, da je nebeška Mati marsikteremu otroku posebno vdana. Leta 1601 so imeli to prednost trije mladenči, kakor beremo v letnih spiskih Jezusove družbe.

Eden teh mladenčev je živel pri Jezuitih v Berni, kjer se je šolal. Ko premišljuje, kateri stan bi si izvolil, prikaže se mu Marija dvakrat. Pervikrat je bil z njo sveti Janez Kerstnik, ki je imel presladko Ime Jezusovo v svoji roki in pa sveti Jakob z rožnimvencem. Drugič pa je Marija imela svoje nebeško Dete na svojih rokah. Ona blagoslovi mladenčca in mu svetuje, naj stopi v družbo Jezusovo.

Drugi teh mladenčev je bil doma v Aleti na Španskem. Bil je zapisan v bratovščino Matere Božje ter je Marijo zvesto častil. Potem je pa opustil to češ-

čenje in slabo je živel. Neko noč pa je v sanjah videl grozovitega Etijopca, ki je ljudi neusmiljeno sekal na drobne kosce. Strah in groza ga spreleti, da se po vseh udih trese. Na mah pa zagleda prelepo Gospo, ki ga nagovori: „Ti boš temu možu v roke prišel, ako se ne spreoberneš in pokore ne storiš!“ Mladeneč se prebudi in kliče Mater Božjo na pomoč, ki se mu, ne v sanjah, ampak čujočemu, zopet prikaže. Bila je oblečena v obleko, bolj belo, kakor sneg. Ukaže mu, naj se vnovič pridruži njej toliko ljubi in dragi bratovščini, ako hoče rešiti svojo dušo.

Tretji teh mladenčev, ktere je kraljica s svojo pričujočnostjo počastila, je bil doma v Verdun-u. Ko neki dan prav verno moli pred njej posvečeno podobo, prikaže se mu Marija s prečudno lepo krono v svojih rokah ter mu pravi, če hoče ta bogati šapelj, naj gre v samostan. Ko je nekdanj prav hude skušnjave imel in bi bil skoraj obupal, pride mu zopet Mati Božja na pomoč. V vidni podobi je pred njim, reši ga sile peklenskega zapeljivca in ga zapusti vsega potolaženega.

1603 se je preblašena Devica zopet dvem kapucinom prikazala. Obadva sta bila velika častivca njena. Benedikt iz Režija je večkrat imel prikazen Matere Božje. Enkrat mu je Marija svoj največi zaklad — svoje nebeško, edinorojeno Dete — na naročje položila. — Drugi, Friderik iz Tiferne, je v svojem življenju tudi večkrat imel to srečo, da je videl prečudno lepo Mater Božjo. Večkrat je bil z njo sveti Anton Paduanski. Pred svojo smertjo je zopet videl kraljico izvoljenih, takrat je bil z njo sveti Frančišek. Obadva sta mu zagotovila večno zveličanje.

Ravno tako beremo v letnikih učenih Jezuitov, da je živel leta 1603 mož, ki so mu Briduol rekli. Ta mož je bil pravi lakomnik. Rad bi bil bogat. Satan je spoznal njegovo slabost, zato mu je sto-

tero zanj stavil ter ga je neprenehoma dražil s tistim strastnim poželenjem, kterega neki star pesnik „nagnjusno žejo po zlatu“ imenuje. Da bi si pridobil poželeno bogastvo, prignal ga je satan tako daleč, da se odpové Kristusu in njegovemu kerstu. Strast pa nikdar ni nasitjena. Zato ga je peklenšček le še naprej gnal, da bi preklel tudi Devico Marijo. Tega pa vendar ni hotel. V sercu tega nesrečnega lakomnika je bilo neko otroško češčenje do naše ljube Matere Marije tako globoko in živo vtisnjeno, da se je ta blaženi čut vsem skušnjavam upiral. Da bi to vdanost poplašala, prikaže se mu usmiljena Mati Marija, ogernjena z višnjevim plaščem in ga reši oblasti peklenškega duha, ki ga je z vso silo pogubiti hotel. Mož se skesano spové in roma na Božjo pot k naši ljubi Gospej v Montreal, da se svoji veličastni dobrotnici zahvali.

Marija, mati Njega, ki hoče, da bi bili vsi ljudje zveličani, prikazala se je leta 1604 celó neki Judinji. Ta Judinja je zbolela. Kristjani, ki so živeli z njo, so jo silili, naj spozna Gospoda Jezusa Kristusa. Ali ona ne posluša dobrih opominov. Ko jo le še nagovarjajo, razserdi se tako hudo, da zgrabi nož in se hoče končati, samo da bi se tej nadležnosti odtegnila. In glejte milost naše ljube nebeške Matere! Gotovo so kerščanski prijatelji to nesrečno bolnico tudi Mariji priporočevali. — Marija se prikaže v nebeški bliščobi in zaroti Abrahamovo hčer, naj se svojemu hudobnemu naklepu odpove in naj se dá kerstiti na ime svete Neže. Ko Judinja to vidi in sliši, zapusti svojo terdovratnost, vda se milosti Božji ter sprejme sveti kerst. Le-tá očisti njeno dušo, pa dá moč tudi telesu, da zadobi prejšnje zdravje, kterega porabi le v to, da Gospodu zvesto služi.

Tudi leta 1605 imamo več Marijinih prikazovanj zaznamovanih. Peter Anasko,

po rojstvu Peruan, je v svojem dva in dvajsetem letu hudo zbolel. Z veliko pobožnostjo se je priporočal ljubi Materi Božji, na katero je stavil vse svoje zaupanje in jo je stanovitno častil. Prikaže se mu v vidni podobi, pritisne ga na svoje serce, potolaži ga in mu obljubi zdravje ter mu naroči, naj stopi v družbo Jezusovo. Storil je tako ter je odslej s preblaženo Devico tako priserčno občeval, kakor to zamore le ljubeznjivo dete s svojo dobro materjo.

Baron iz Puy-en Belaj je bil sloveč vojščak, pa tudi dober in pobožen kristjan. Bil je zvest ud Marijine bratovščine. Ko se je smerti bližal, priporočil se je svojim tovaršem v molitev. In vendar pride peklenški skušnjavec ga skušat. Bolnik pa ga zapodi z besedami svetega Martina: „Kaj imaš tu, divja pošast? Pri meni ne boš dobil nič svojega!“ Njegov obraz se je zasvetil v nebeški radosti in veselo je zaklical: „O vidim te, neprimerljiva Devica, zares dobra Mati, ki si vedno pripravljena, da svojim v njihovih potrebah pomagaš!“ Zdihnil je: „V tvoje roke izročim svojo dušo!“ in umerl.

V tem letu nam pripovedujejo zgodbe od novince iz Akvitanije, kterega je njegova mati tako dolgo nadlegovala, da je zbežal iz kapucinskega samostana. Kmalopam mu je bilo žal, da je zapustil samostanski mir in se podal v posvetni šum. Oberrnil se je k preblaženi Devici Mariji ter jo je priserčno prosil, naj se mu skaže toliko mogočno, da ga pripelje nazaj v samostan, kakor je bila mogočna njegova telesna mati, ki ga je izpeljala iz njega. To zaupanje poštenega mladenča je nebeški Materi dopadlo. Prikaže se mu in ga vpraša, če res toliko zaupa v njeno pomoč? In ko mladeneč svojo prošnjo ponovi, reče mu nebeška kraljica: „Verni se nazaj h kapucinom, povej jim, da sem te jaz poslala, in sprejeli te bodo. Bodi

pa odslej zvest svojim obljubam in tudi zvest v moji službi.“ Bogoljubni mladeneč je urno ubogal in vnovič so ga sprejeli.

Neki drug kapucin, Avguštin mu je bilo ime, je imel večkrat čeznatorne prikazni. V Savoni je bil samostanski gvardijan. Tu so vsako leto obhajali 18. sušca spomin čudne prikazni, ktero je imel leta 1536 oče Anton Bota, mož angeljske čednosti. Zraven Savone je mal griček. Na verhu tega malega grička je videl oče Avguštin ta dan preblazeno Devico v nebeški bliščobi, ki je z materno ljubeznijo vzdignila svoje milosti polne roke ter blagoslovila ljudstvo, ktero je k njej zdihovalo. Na tem griči so postavili kapelo, da se spomin te prikazni ohrani. Kapela je postala prav imenitna in pozidali so zraven prenočišče, kjer so revni in bolehavei romarji prenočevali, ko so tukaj patrono čudodelnega kraja na pomoč klicali. Oče Avguštin je umerl 1606.

Ravno tisto leto je umerl v Valenciji jezuit Mihael iz Fontajne, ki je dalje časa v Indiji sveti evangelij oznanoval. Tudi njemu se je Marija večkrat prikazala. Ona ga je napotila, da je stopil v red Jezusov ter mu je obljubila, da bo tako odšel hudemu ognju v vicah. In ko je umiral, prišla je nebeška Gospa v družbi svetega Petra, svetega Janeza in svetega Ignacija ter ga je zadnje trenutke tolažila in njegovo dušo v sveti raj spremila, kakor je bilo to gvardijanu Frančiškanskega reda razodeto.

1608 je umerl v Florenciji bogoljuben mladeneč Aleksander Bercijo, iz imenitne hiše Medicejcev. Ta mladeneč je bil še le petnajst let star, pa je bil poln dobrih del in je od Matere Božje prejel mnogotere milosti. Večkrat so videli Marijo, ki je po njegovi postelji cvetlice trosila, ko je nedolžni Aleksander spal. Večkrat jo je sam videl v družbi angeljev, da je varovala njegovo nedolžnost. In pre-

blazena Devica, ktera ga je v življenji večkrat obiskovala, ga tudi zadnjo uro ni zapustila. Prikazala se mu je, da ga je na smert pripravila. Pred smertjo pa se mladeneč oberne k svojim domačim in jim zakliče: „Ne vidite li Marije, Matere Božje, moje preslavne Gospe? Ne vidite li tudi mojega angelja varha in svete Magdalene Paciške?“ — Ta svetnica, ki je eno leto poprej umerla, je nedolžnega mladence posebno spoštovala in ga navadno pozemeljskega angelja imenovala. Sveto je umerl ta sin Marijin, ozaljšan z vsemi čednostmi, ktere naj zalšajo vsacega uda Marijinih bratovščin. On se je pripravljaj za samostan, kjer bi le Bogu in Mariji služil.

Zgodovinar Rovere piše v popisu kapucinskega reda, da je mašnik Silvio iz Milane neki dan pričel Marijino pesem: „O slava Gospa!“ in bil je prečudno zamaknjen in nad zemljo povzdignjen. Večkrat je bil tako srečen, da se je veselil pričujočnosti ljube Matere Božje in večkrat je občutil toliko obilnost nebeske radosti, da je sveto omamljen zavpil: „Zadosti je, o Marija, o prečista Devica, zadosti je!“

Neki drugi menih, brat ali lajik kapucinskega reda, Marko iz Skotoneta, je prišel v samostan, pa ni brati znal. Njegovi sobratje so silili vanj, naj prosi Marijo te milosti, da bi se brati naučil, da bi z njimi zamogel opravljati Marijine dnevnice. Dober mladeneč uboga in prosi Marijo, kakor so mu njegovi sobratje svetovali. In glej, Marija se mu prikaže in pravi: „Marko, vodilo tega mojega reda tirja, da ti vsaki dan gotovo, za to odločeno število Očenašev zmoliš, zato ni treba, da bi brati znal. Le natanko opravi po vodilu odločene molitve in bodi s tem zadovoljen, in svojo dolžnost boš spolnil.“ Po tem naročilu Matere Božje ves umirjen se pobožni brat ni trudil, da bi se

brati naučil. — V zares mičnih bukvah „trojna krona“, ktere je spisal oče Poiree, je omenjena prikazen Matere Božje, ktero je imel Martin Gutrie leta 1608. To je bilo 22 let poprej, kakor je pisal Poiree svoje lepe bukve. Ta Martin je bil v Bambergu doma. Kako in zakaj je zapustil edino zveličansko katoliško cerkev in sprejel krivoverstvo Lutrovo, tega ne pové. Ko je pa hudo zbolel, prikaže se mu Marija, ki ga resnobno opomni, naj se urno odpove krivi veri in naj bo pripravljen, da gre iz tega sveta v kraljestvo nebeško, kar se bo na sveti božični večer zgodilo. — Jezuit Friderik Fournier je takrat v stolni cerkvi oznanoval besedo Božjo. Njega pokliče bolnik. Z vso silo se vstavljajo protestantje njegovi vernitvi v katoliško cerkev. Ali vse njihove zapeljive obljube in vse žuganje je srečno premagal. Oče Friderik pa ga vpraša, kaj ga je nagnilo, da se hoče v naročje svete cerkve poverniti. Martin pripoveduje, da preden je postal luteran, imel je lepo navado, da je vsaki dan, zjutraj in zvečer, molil sedemkrat Češčenomarijo v spomin časti in veselja, ktero je preblazena Devica občutila v včlovečenji večne Besede. In če tudi je sveto cerkev hudobno zapustil, te molitve pa vendar ni nikdar zanemaril. Oče Friderik je spoznal, da ta majhna molitev, to malo češčenje Matere Božje je preblazeno Devico nagnilo, da mu je to veliko milost podelila. Spravljen je bil s sveto cerkvijo, prejel je pobožne svete zakramente in res je umrl na sveti večer, kakor mu je usmiljena Mati Božja razodela. — O kako majhno službo je opravljal v čast Materi Božji, pa kako veliko milost mu je Marija sprosila!

1609 je umrl Klavdij Ponceot, vodja jezuitskih šol v Puy-u. Konec njegovega življenja ga je napadla huda bolezen, da so zdravniki obupali nad njegovim ozdravljenjem. On pa se je vdal popolnoma v voljo

Božjo in se priporočil preblazeni Devici Mariji. Kmalu po tej vdanosti se mu prikažeta dva angelja v človeški podobi, pa v nebeški lepoti. Bliščeče belo sta bila oblečena ter sta imela vsak svojo posodico s kalno tekočino, ktero sta v eno posodo zmešala. Opomnila sta ga zdaj, naj svojo težavo in svoje terpljenje z večjo poterpežljivostjo prenaša, kar je tudi kalna tekočina pomenila. Zdaj se prikaže tretji angelj; ta mu razodene, da je poslanec preblazene Device Marije ter ga zagotovi, da se njegovo terpljenje svojemu koncu bliža. Še je ta angelj govoril, že se prikaže Mati Božja v vidni podobi. Imela je svoje Božje Dete na naročji, in sveti Klavdij, patron bolnega vodje in sveti Ignacij, začetnik Jezusove družbe, sta bila z njo. Vsi so okrog njegove postelje bili, ter so mu obljubili, da jih bo kmalo v mestu večnega mirú videl. Ta čudna prikazen mu je dala novo serčnost, da se je na smert z vso mogočo skerbjo pripravil. Čez tri dni je z nebeškim smehljanjem rekel: „Pridite svetniki, pridite angelji, pridite vsi Gospodovi izvoljeni! In ti, o Božja Mati, prosi za me!“ Tedaj je umrl. (Roverius annal.; Nieremberg; Neg. Saec.)

65. Prikazovanja Matere Božje od leta 1610 naprej.

Kako zares premila Mati je preblazena Devica Marija, nam zopet kaže naslednja prigodba, ki se je godila 1610 na Malti. Bil je v velike pregrehe zmotan grešnik, ki je slišal glas milosti Božje in je sklenil, svoje slabo življenje popoljšati. Pripravljal se je na spoved. Premalo pa se je prizadeval, da bi svojo vest natanko izprašal; zlasti ker tega ni bil vaje. Še na večer pred spovedjo ni zadostno svojega serca pregledal. Sredi noči pa se urno iz terdnega spanja pre-

budi in pred seboj vidi s telesnimi očmi preblazeno Devico Marijo, ki mu zares z materno ljubeznijo vse grehe po versti v spomin pokliče, ktere je storil, pa jih pozabil. In drugo jutro je z veliko natančnostjo in resnično žalostjo se vseh svojih grehov spovedal in potem stanovitno spokorno živel.

V Friburgu na Švicarskem je tisto leto hudo bolan bil mladenec, ki je tudi več let pregrešno živel, katerega je pa tudi zadela milost Božja ter je sklenil, svoje življenje poboljšati. Začel je resnobno premišljevat i svoje življenje in prizadeval se je, da bi opravil dobro dolgo spoved celega življenja. Zato je na pomoč klical svetega Ignacija in blaženega očeta Kanizija. Naslednjo noč se mu prikaže presveta Devica in na njeni desnici sveti Ignacij, na levisi pa oče Kanizij. Marija ga vpraša, če li pozna ta dva svetnika. In ko to poterdi, mu sveti Ignacij poda novo obleko Jezusovega reda. Vnet sprejme mladenec to obleko in jo sam obleče. Umerl je tudi v tej sveti obleki, ktera mu je smert sladko storila.

Tisto leto naznanjajo zgodbe tudi smert kapucinskega mašnika Benedikta. Bil je rojen na Angleškem in je bil v krivi veri izrejen. Bog se ga je usmilil in ga razsvetlil, da se je zmoti odpovedal in je sveto katoliško vero sprejel. Stopil je v kapucinski red. Njegova pobožnost je bila tako obilna, da ga je mili Bog z mnogimi prikaznimi počastil. Da se pa zavoljo teh posebnih milosti ni prevzel, poslal mu je Bog tudi veliko bridkosti in težav. Njegovi sobratje so ga začeli zaničevati. Celó tako daleč je prišlo, da so silili na to, da bi ga pregnali iz samostana. V tej zares hudi poskušnji se zateče prav priserčno k presveti Devici in jo ponižno prosi, naj mu pomaga. Nebeška Mati ga usliši. Sama se mu prikaže, sama ga prepaše s pasom s svo-

jimi lastnimi kraljevimi rokami, v znamenje, da ga ljubi. In potem mu prigovarja: „Nič se ne boj! v tej redovniški obleki, ktero zdajносиš, boš tudi umerl. Bodi le stanovit en, serčen in resnično pobožen, da boš vreden tistih darov, ki so ti v večnosti namenjeni.“ Bil je tudi res stanovit en do konca svojega življenja.

V tem času je zapustil to solzno dolino tudi neki poljski jezuit, Jakob Mlok, ki je celo svoje življenje Marijo lepo častil. V njegovi zadnji bolezni ga je preblazena Devica dvakrat obiskala. Naznanila mu je njegovo smert, pa povedala mu je tudi uro, kdaj bo umerl samostanski brat, ki mu je stregel. Ta ljubljene c Marijin je svoje roke proti Marijini podobi povzdignil in srečno umerl.

Leta 1614 je živela v Nornbergu mlada deklica, hči bogatih, pa krivoverskih staršev. Imela je prijateljico, ki je bila prave katoliške vere. Ta jo je naučila Češčenomarijo moliti. In dobra deklica je s to molitvico lepo častila ljubo Mater Božjo, kar krivoverski luterani nikdar ne storijo. Ta majhna pobožnost je deklici naklonila milost nebeške kraljice. Marija se jej v spanji prikaže in naroči, naj gre v mesto Bamberg in zagotovi jo, da bo tam nekoga dobila, kateri jo bo radostno podučil in v katoliško cerkev sprejel. Ob enem pa je Marija razodela vse to mašniku Jezusove družbe v Bambergu ter mu je naznanila tudi znamenje, po katerem bo poznal luteranko, ktero je hotela preblazena Devica v zveličanje pripeljati. Deklica je vbogala nebeško kraljico; šla je v Bamberg in podučena je bila v resnicah svete vere ter se je odpovedala krivi veri. Po svojem spreobrnjenji je mnogokrat rekla, da nihče ne bo v zmoti, v krivi veri umerl, kdor le k preblazeni Devici kaj moli. — Spet ta zgled nam spričuje, kako naša ljuba Gospa obilno

poplača vsako malo pobožnost, ktero človek v njeno čast opravlja.

Tisto leto je razsajala prestrašna kuga na Peruanskem po mnogih krajih. Dve mladi kerščanski deklici ste slišali, da postane zares pravi mučenik, kdor okuženim streže in v tej službi kerščanske ljubezni umerje. Želeli ste, da bi tako čast mučnikov dosegli. Zato ste z vso priserčnostjo nesrečnim okuženim stregli. Kmalopaj je ena teh serčnih devic, Katarina je bilo njeno ime, hudo kugo nalezla, in vleči se je morala. Bog je videl vdanost te Jezusove neveste, zato jo je že tukaj nekoliko poplačati hotel. Katarina je preblazeno Devico in Mater Marijo lepo častila; saj prava nevesta Jezusova je gotovo tudi resnična častivka Marijina. Marija z Jezusčekom na naročji obišče okuženo Katarino. Marija se pogovarja s Katarino, ljubeznjivo jo tolaži in oserčuje. In ko je bila ta blaga in velikodušna junakinja kerščanske ljubezni v zadnjih zdihljeh, slišali so jo, da je klicala: „O moja kraljica, s čim sem zaslužila to milost, to čast. Oh! oh! ti se toliko ponižaš in mojim ustnicam ponudiš tistega deviškega in posvečenega mleka, ki je mojega Boga hranilo! Te milosti pač nisem zaslužila!“ — Pri teh besedah je odperla svoja usta, kakor dojenček, ki na maternih persih leži. In umerla je v zasluženi slavi velike svetosti.

Oče Kourcier nam piše, da tisto leto je živel v Lublinu na Poljskem imeniten Oger, ki je bil protestant ali luteran. Ta se je hotel z nekim očetom Jezusove družbe v pogovor podati in preiskovati neko versko resnico. Precej drugi dan je bil za to odločen. Ko se ločita, naroči jezuit svojemu nasprotniku, naj se priporočuje preblazeni Devici Mariji, ktero so njegovi spredniki, njegovi pradedje, tako lepo častili, če res hoče, da se mu oči odpró pravi luči in sveti resnici. Lu-

teran je ubogal ta dober svet. Imel je pa bukve, v katerih je bila kriva vera njegova zagovarjana. Hotel je na prihodnje pričkanje se pripraviti, da bi zamogel kakor je mislil, svojo vero z mogočnimi dokazi zagovarjati. Preden pa začne prebirati puhle dokaze, pokleknil je in na pomoč klical Mater Kristusovo. Po končani molitvi, akoravno je že pozno v noč bilo, se zamisli v svoje bukve, da bi si dobro zapomnil nauk, ki je v teh spisih. Ko tako ves zamišljen pazljivo bere, prikaže se mu Mati Božja sama. Nebeško lepoto razliva vse njeno bitje. Po njeni moči mu krivoverske bukve iz rok padejo. Žuga mu s svojo jezo, ako bo še naprej bral. Marija ga zdaj ostro posvari in mu očita, da je prelomil obljubo, ktero je storil, in mu celó luč ugasne. Ta čudna prigodba odvzame luteranu vse spanje. Ni očesa zatisnil tisto noč. Na vse zgodaj je poiskal jezuita, da mu urno dopove, kaj in kako se je z njim godilo pretečeno noč. In tisto uro je zmote svoje krive vere preklinal in je pravoveren postal.

Zmed mnogih družih prikazovanj tistega časa naj tu sem zapišem še nekaj malega iz življenja blažene Pasideje, ki je okoli 1615. leta umerla. Opat Venturin Sienski piše, da, ko je bila Pasideja še le tri leta stara, jo je napadla huda bolezen. Preblazena Mati Božja pride in dá bolni deklici neko pijačo, in deklica je zdrava tisti trenutek. Osem let stara je Pasideja padla v vodo, ko je nekaj oblačila spirala. Marija jo potegne iz vode ter njo in perilo prinese domú. Nekaj časa pozneje nese šibka deklica Pasideja težak jerbas na glavi z raznoterimi jedili za uboge. Marija jej pride na pomoč, prevzame veliko težo v svojo mogočno roko, nese ubogim ter vsa jedila sama med reževe razdeli. Pobožni deklici umerje njena skerbna mati; deklici je bilo hudo in bala se je za zveličanje svoje dobre matere.

Marija zopet osebno pride, da Pasidejo potolaži ter jo zagotovi, da njena ljubljena Mati počiva v Božjem miru. Konec njenega življenja se Marija spet prikaže svoji ljubljenci, in sicer s svojim nebeškim Dedetom na naročji. Nebeško Dete poseže s svojimi preblaženimi ročicami po Pasideji in jej njeno serce vzame. Zato pravijo pisatelji tistega časa, da, ko so zdravniki njeno telo odperli, niso serca v njem našli.

Tu naj še omenim prikazni tistega časa, katero je imela pobožna stara žena Katarina na Portugalskem. Ta priletna uboga žena, zvesta častivka Matere Božje, je blizu Lerinskega mesta v vinogradu odpadeno tersje pobirala, in preblažena Devica s sveto Marto se jej prikaže. Poda jej ključ, ktereга je žena bila poprej zgubila. Zdaj pa jej reče, naj skopá malo jamo, komolec veliko in jej obljubi, da bo tu vedno studenec, napolnjen z zdravilno vodo za razne bolnike. In revna žena uboga, kakor nebeška kraljica veli. Žena potem pripoveduje, kako in kaj se je bilo zgodilo. Hitro se je ta vest po deželi raznesla, in bolniki iz vseh krajev so suli skupaj. Mnogo čudnih ozdravljenj se je zgodilo, da ni spoznalo le prosto ljudstvo, tudi škof je pričal, da stara žena je resnico govorila, da se je njej Mati Božja res prikazala. Ta uboga žena je umerla dve leti pozneje in bila je zakopana v kapeli, katero so nad tem studencem postavili, in sicer pred altarjem s časom prav slovečega čudodelnega tega kraja.

Ta čas je živel sveti Alfonz Rodriguez, eden največih, najpriserčnejših častivcev in ljubljencev naše ljube Gospe in Matere Marije. Ali njegovo življenje želim nekoliko obširnejše opisati v zadnjem delu teh bukev, ko bom omenil nekatere posebne častivce naše ljube Matere Božje.

Njegov tovarš in njegov posnemovalec v češčenji preblažene Device Marije je bil jezuit Jakob Rhem, ki je umerl 1617. On je ustanovil bratovščino v čast Materi Božji. Namen te bratovščine je bil, da so njeni udje najraje od Marije govorili, njene čednosti, njeno veličastvo, njeno velikost, njene dobrote in njene milosti premišljevali in se o tem pogovarjali. Zato so to družbo „pomenjkovalno družbo“ imenovali. Ko so neki dan v tej pobožni družbi lavretanske litanije prepevali, želel je bogoljubni Jakob vedeti, kateri zmed vseh teh prelepih priimkov je Materi Božji najljubši. In zato je priserčno k Mariji zdihoval. Ko so pa pevci med tem pripeli do klica: „Mati prečudna, prosi za nas!“ prikaže se mu preblažena Devica v presvetli bliščobi in v bliščeči luči ter mu pravi, da ta priimek je eden tistih, ktere najraje ima. In Jakob Rhem zapusti svoj temni in zadnji sedež, na katerem je v tej družbi navadno bil, stopi v sredo svojih tovaršev in v začudenje vsem zakliče: „Trikrat ponovite ta priimek: „Mati prečudna, prosi za nas!“ — Potem jim pové, da mu je bilo razodeto, da najljubši je ta priimek njej, ktere slavo prepevajo. (Annales Roverii; Neg. Saec. M.)

66. Prikazovanja Matere Božje od leta 1620 naprej.

Misijonar oče Krištof Borri je več let v Kini sveti evangelij oznanoval. Ta za Božjo čast in za zveličanje svojega bližnjega ves vneti mož piše v svojih misijonskih sporočilih, da se je nebeška Mati Marija leta 1620 prikazala Kohinkinezom, kateri so jo videli v zraku na sedeži, napravljenem iz oblakov. Marija je tem nevednim nevernikom naročila, naj gredo v mesto Novecman, tam bodo našli poslance, ktere jim je Jezus Kristus poslal, da bi jih rešili duhovne temote in jih

pripeljali k spoznanju prave luči. Ubogi neverniki so vbogali. Šli so v omenjeno mesto in so prišli k misijonarjem; oče Krištof jih je v svetih resnicah podučil in kerstil.

Leta 1620 se je Marija prikazala pobožnemu jezuitu Franc Osaju (nekteri pišejo Otazo), ki je na Filipinih z velikim vspehom oznanoval sveti evangelij. Oče Nieremberg pravi, da ta goreči častivec nebeške Matere je začel Marijo častiti, kakor hitro se je svoje pameti zavedel. Preblažena Devica mu je dala misel, da je stopil v družbo Jezusovo. Ko ga je neki dan hudo napadala skušnjava, da bo pogubljen in se je v tej dušni bridkosti obrnil do svoje preljubljene Matere Marije, prikaže se mu Mati Božja sama. V svojih rokah ima prelepe bukve. Te bukve Marija odpre in pravi svojemu hlapcu: „Tu so bukve izvoljenih, glej in beri!“ Franc zapazi, da njegovo ime je precej na prvi strani bukev s zlatimi čerkami zapisano. In Marija pristavi: „Vse, katerih imena vidiš za svojim tu zapisane, rešil boš ti.“ — Ko so nekdanj neverniki zoper njega se vzdignili ter so njega in njegove tovarše pokončati hoteli, kliče Boga na pomoč in tudi Marijo ter zdihne: „Ne pustita duš svojih hlapcev divjim zverinam v plen!“ In pri tej priči se mu prikaže nebeška kraljica in pravi: „Nič se ne boj Franc, ker pod mojim varstvom boš; tedaj le naprej, kakor si začel!“

Oče Nieremberg pripoveduje od nekega Španjolca, ki je svojo dušo tako zamenaril, da 60 let ni veljavne spovedi opravil. Temu zanikernežu se prikaže usmiljena Mati Božja ter ga z očmi svoje materne ljubezni mlo gleda, pa mu nič ne reče. Ta Marijini pogled pa je presunil njegovo zagrešeno serce, kakor nekdanj Petra pogled Gospodov. Živo je čutil žalost nad svojimi hudobijami in precej drugo jutro si je iskal spovednika, da bi

ga z Bogom spravil. Nierembergu je sam pravil, kaj ga je k spreobrnjenju nagnilo. In ko se misijonar čudi in poprašuje, kako si je revni zanikerni človek to Marijino milost vendar pridobil, pravi mu spokornik, da ves ta nesrečni čas je vendar vsaki dan molil eno Češčenomarijo, in to je bila vsa njegova molitev. Nieremberg je spoznal, da to majhno češčenje Matere Božje mu je pridobilo spreobrnjenje. Zares je Marija Mati milosti Božje! Ta spokornik je kmalo potem srečno umrl.

Tisti čas je videla Mater Božjo neka indijanska žena, ki je celo leto bila bolna in je veliko terpela. Vendar ves ta čas ni noben dan opustila molitve in pobožnih vaj, ktere je v čast Materi Božji opravljala. Njeno poterpežljivost in njeno zvestobo je Marija povernila, ker se je večkrat tej pobožni ženi prikazala. Slednjič jo je videla v prelepi nebeški bliščobi. In Marija jej naznani, ker jo je v svojem življenji in zlasti v tej svoji bolezni tolikokrat s Češčenomarijo počastila, da je zdaj prišla in jej sama prinesla veselo naznanilo, da zdaj zdaj bo rešena vsega pozemeljskega terpljenja ter bo sprejeta v nebeško veselje.

Leta 1626 je umrl kardinal Aleksander knez Ursinski. Ta knez je priserčno ljubil nebeško kraljico, pa je ravno tako priserčno želel, da bi vsi Marijo častili. Zato je vpeljal posebno bratovščino na čast Materi Božji v mestu Brackijano, kjer je bil doma. Pa tudi v Rimskem mestu je rad obiskaval v Marijino češčenje zbrane shode, katerim je s svojo ponižnostjo in s svojim zatajevanjem dajal prelep zgled. Oče Poire piše, da ta imenitni in slavni knez je 1626 na svojem domu bil. Na delopust vnebovzetja Matere Božje je bil pri shodu, ktereга so imeli udje Marijine družbe. Z angeljsko vnemo je v ljubezni do Marije opominjal svoje sobrate Marijine. In potem je zbolel.

Kmaló se mu prikaže Marija ter mu sporoči, da osmino njenega praznika bo že v nebesih obhajal. In res je umrl 22. velikega serpana, še le tri in trideset let star. — (Iz slavne laške rodovine Ursini so naši grofi Blagaj-Ursini.)

Nieremberg pripoveduje, da je gledal presveto Mater Božjo pobožni jezuit Avguštín Sangri, ki je Marijo priserčno častil in ljubil. Prikazala se mu je sedeča na sedeži, s svojim prečeščenim Detetom na naročji. Veliko zveličanih je bilo z njo. Bila je v bliščobi, kakor se spodobi gospodovalki vesoljnega sveta. Drugič jo je videl, kako je Boga prosila za razširjenje svete cerkve in posebej za kristjane na Filipinskih otokih. Večkrat je rekel, da mi še ne vemo, koliko z Marijino priprošnjo premoremo. Ko se mu bliža njegova zadnja ura, prosil je okoli njegove postelje stoječe, naj zmoliijo eno Češčenomarijo, da bi mu preblažena Devica sprosila milost mirne smerti. In to milost je tudi dosegel. Umrli je, ko je glasno molil sveti rožnivenec.

Leta 1632 je večkrat videl Mater Božjo japonski kristjan Nikolaj Kegan, ki je bil med prvimi mučeniki, ktere so divjaki zavoljo svete vere terpinčili. Privezali so ga na steber, tako da je proti tlem visela glava, na ktero so mu navezali težak klad. V teh smertnih, grozovitnih težavah se mu Marija večkrat prikaže, da ga tolaži s svojo sladko pričujočnostjo in s premilimi besedami. Odveže mu celó klado, ktero so mu na glavo privezali in mu ponudi hladilne vode. Pri tem stanovitnem mučeniku pusti posodico, v kateri mu je vode prinesla, da je tudi druge prepričala svoje pričujočnosti in tistih milosti, ktere hoče deliti njim, ki bodo za sveto vero enako mučeni.

V ravno tem sporočilu, ktero je spisal zgodovinar Alegambe, beremo, da je takrat videl Mater Božjo Portugalec Antonio An-

drada, kateri je bil prvi Evropejec, ki je v poprej malo znane kraje Tibet šel. Na barki, ki ga je nazaj v Goo peljala, ostrupili so ga sovražniki. Ko je zato v svojem drobovji neznansko terpel, se je zatekel k preblaženi Devici Mariji. In ljuba Mati Božja se mu prikaže ter ga ozdravi rekoč: „Moj sin, zdrav si in ta strup ti nikdar več ne bo škodoval.“ In res je bilo tako.

Poglejmo še v sporočilo, katerega skerbni Nieremberg daje. V četrtyh bukvah, v katerih opisuje življenje slavnih jezuitov, pripoveduje, da je umrl 3. vinotoka 1635 oče Janez Andrej Mankony, menih izverstnih čednosti. Temu pobožnemu jezuitu se je preblažena Devica večkrat prikazala. Ko je pred bridko martro klečé molil, videl jo je mnogokrat. Razodevala mu je razne skrivnosti, ki so zadevale sedanjost, pa tudi prihodnjost. Ta jezuit Mankony je enkrat prevzel na veliko noč pridigo. Že je stopil na prižnico. Po svoji navadi je imel v roki malo podobó Matere Božje. Ko pa prične svoj govor, ozre se na to Marijino podobo, ali svojih oči ne more odverniti od te češčene podobe, da bi se ozerl na svoje obilne poslušalce. Slišal je pa, da mu Marija prigovarja: „Le prični, kakor zamoreš; zaupaj, saj ti bom pomagala.“ Pobožni pridigar si je za svoj izrek izvolil: „Vstal je in ni ga tukaj!“ In po tem izreku prične: „Jezusa nihče nima brez Marije. Ako hočete dobiti Jezusa, iščite Marijo.“ V svojih molitvah, ktere je ta sveti mož v čast nebeški kraljici opravljal, slišal je mnogokrat, da mu je rekla: „Nikdar te nisem zapustila, pa te tudi nikdar ne bom!“

Leta 1640 se je zgodilo, kar beremo v zgodbah Jezusove družbe o jezuitu, ki so mu rekli Brun-brun od svetega križa in katerega so na Etijopskem krivoverci obesili. Ko je neki dan klical

k preblaženi Devici za pomoč in stano-
vitno serčnost, prikaže se mu Marija s
svojim nebeškim Detetom. Napolni ga s
sladkim veseljem in mu dene na perst
skrivnostni perstan v znamenje in v za-
stavo njegove skrivnostne zaveze z Jezusom,
kraljem nebes in zemlje in s sveto
Katarino, katero je vedno posebno čistil.

V letnih sporočilih, ktere spisujejo
očetje Jezusove družbe v svojih misijonih,
beremo, da v Indiji na kraji, ki je Mariji
posvečen, je bil leta 1642 mladeneč, kateri
je že prav lepo gosti znal. Bil je pa tudi
pobožen častivec Matere Božje in najljubše
mu je bilo, da je v njeno čast na svoje
gosli godil, ali da je s svojim lepim in
čistim glasom Marijino slavo prepeval.
Preblažena Devica ga je zato ljubila, in da
bi mu njegovo otroško ljubezen povernila,
prikazala se mu je dvakrat v njegovi bo-
lezni ter ga je vselej v angeljsko družbo
vabila in mu obljubila, da bo v nebesih
z angeljci njeno slavo prepeval. Nedolžni
mladeneč je veselo privolil v Marijino po-
vabilo ter se je smehljaje preselil k svoji
nebeški Materi in k svojim čistim bratom
v sveti raj.

V misijonski postaji „sveta Marija ve-
lika“ je živela 1643 Indijanka, ki je pre-
blaženo Devico lepo čistila in je bila zelo
usmiljena do bližnjega. Satan pa jo je
gerdo plašil. V svoji pobožnosti se zateče
Indijanka k tisti, ki je stari kači glavo
sterla in ki je peklenkim močem strašna
kakor vredjena vojskina truma. Zdihovala
je k svoji Božji varhinji, in Marija je usli-
šala njeno prošnjo. Prikaže se jej ter jo
milo potolaži in oserči zoper napade hu-
dobnega duha.

V drugi postaji, posvečeni svetemu
Petru in Pavlu, je ravno takrat živela
enajstletna Indijanka, katero je Božja do-
brota z nenavadnimi darovi obsula, pa je
bila tudi po mnogoterih boleznih telesno
hudo oslabela. S svojimi misli je bila bolj

v nebesih, kakor na zemlji. Večkrat se
je menila z nebeškimi duhovi, kakor z
ljudmi. Eno pa jo je bolelo, da še ni
svetega Obhajila prejela in da z drugimi
otroci svoje starosti ni mogla poslušati
za to potrebnega nauka, kateri pobožno
dušo pripravlja na skrivnostno zavezo z
nebeškim Jagnjetom. Večkrat je, sicer
vdana, priprosta in nedolžna, zraven pa
milo-žalostna, tožila tisti, ktera je pravo
telo Kristusovo rodila. Marija je slišala
njeno zdihovalje in hrepenenje po Go-
spodu v skrivnostni zavezi in je videla
njeno gorečo pobožnost. Sama je prišla
z nebes in učila je bolno deklico v po-
trebnih resnicah svete vere. Posebno jej
je pripovedovala, kako naj svojemu ne-
beškemu ženinu v svojem serci pripravi
čisto in njemu dopadljivo stanovanje, kako
naj ga z živo vero, s terdnim pa poniž-
nim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo
prejme. In mlada Indijanka je prejela
sveto Obhajilo, kakor bi ga le angelj pre-
jeti zamogel.

Prikazovanja Matere Božje v teh letih
so večidel le v novem svetu. Skoraj vsa
so bila v krajih, kjer se je kerščanstvo
še le začelo; v starem svetu, v Evropi,
pa ta čas ni skoraj nikoli nebeška kra-
ljica se prikazala, kolikor je po spisih zna-
nega. Temu pa se ne smemo čuditi. Novi
kristjani so potrebovali v svoje poterjenje
nenavadnih milosti, kakor jih je Bog tudi
drugod bogato delil, milosti, ktere jim
resničnost kerščanstva in njegove zveze z
nebesom poterjujejo. Zato so največ pri-
kazovanj imeli Indijani in Japanezi, ktere
je Bog tisti čas v sveto katoliško cerkev
poklical. — (Relatio Adami Schirmbek.;
Negot. Saec. M.)

67. Marija se prikaže majhnemu otroku.

Naslednje prikazovanje Marijino nas
pelje iz Amerike nazaj v Evropo, iz no-

vega v stari svet. To se je godilo v Lo-tringu v vasi Gerbevil. Leta 1645 je padlo pet let staro dete, ki mu je bilo ime Dominik, iz precejšnje višine na kamnito grobljo ter si je svojo glavico tako nesrečno razbilo, da so se možgani videli. Dete je bilo nezavedno. Vsi so mislili, da bo gotovo zdaj zdaj umerlo. Ta nesreča se je zgodila 25. mal. travna. Poklicani zdravniki so jako dvomili, da bi dete še kdaj ozdravelo. Njegovi skerbni starši, videči, da se na človeško in naturno pomoč ni več zanesti, zatekli so se k čeznaturnim močem. Zaupali so še na vsegamogočnost Božjo in na mogočno pri-prošnjo ljube Matere Božje. K Mariji pomočnici so svoje prošnje pošiljali, njej so svoje dete priserčno priporočili. Po tej silni molitvi je dete dalo prvo znamenje, da še živi; kmalo potem mu je odleglo in s časom je bilo popolnoma ozdravelo. Ko je dete zopet govoriti zamoglo, je pripovedovalo, da v trenutku največje nevarnosti je videlo, kako je njegov patron, sveti Dominik, prosil preblazeno Devico, naj obvaruje njegovega varovanca. In Mati Božja je uslišala svetega Dominika. Hitro ozdravljenje tega otroka so pobožni starši posebno še pripisovali škapulirju, kterege so očetje karmeliti bolnemu otroku dali. — Oče Kourcier, ki to čudno ozdravljenje popisuje, pravi, da so ta čudež pravilno preiskali in da je on ta zapisnik sam v rokah imel. (Negot. Saec. M.)

68. Blaženi karmelitarici Mariji iz Agrede.

V prvi polovici 17. stoletja je živela bogoljubna devica Marija iz Agrede na Španskem. Cele bukve bi zamogel napisati, ako bi omenil brezštevilnih prikazni, ktere je imela ta karmelitska nuna. Sama je popisala nekaj takih prikazni v buk-vah, ktere imenuje „skrivnostno mestó

Božje“. V svojih mladih letih je stopila v samostan karmelitaric. Bog v svoji mo-drosti jej pošlje veliko notranjega in tudi zunanjega terpljenja, da jo tako za svoje nam nerazumljive namene očisti. Ko jo nekdan v hudi boleznih hudobni duh gerdo nadleguje, prikaže se jej angeljska kra-ljica z nebeškim Detetom na naročji. Vsa podobna je bila Mati Božja svoji čudo-delni podobi, ktero so nune v samostanu častile. Bolna Marija se verže k nogam Materi Božji, ali preblazena Devica jo lju-beznjivo sama vzdigne in Jezusček jo s svojimi ročicami premilo objame. Mati in njen Božji Sin jo v njenih bridkostih to-lažita in jej prigovarjata, naj iz ljubezni do nju vse preterpi. Ta prikazen je dala Mariji novo moč za novo terpljenje. Druge nune so jo po Božjem sklepu začele za-ničevati. Celó njena lastna mati jo je za-ničevala. Za noro so jo imeli. Karkoli je počela, karkoli je povedala, vse jim je bilo zaničljivo, vse so le na slabo ober-nili. V tej svoji nadlogi je imela novo prikazen. Videla je Mater Božjo, ki je pod križem svojega Božjega Sina bila in so Jezusa s križa sneli in njej na na-ročje položili. S priserčnim sočutjem gleda Jezusovo presveto, po nečloveško raz-djano, z ranami prenapolnjeno Telo. Gleda pa tudi žalostno Mater Božjo, kako je z mečem prestrašnih bolečin vsa presunjena. In pri takem pogledu pozabi svoje brid-kosti in nadloge. Celó njeno življenje je bilo najpriserčnejša obhoja z nebeško Ma-terjo. Najhujše je bilo pobožni nuni Ma-riji, če so drugi zvedeli, kakšne posebne milosti vživa, in so jo zdaj častili in blagrovali. Celó kralj Španski jo obišče, se z njo marsikaj posvetuje. Pri vsem tem pa je bila vsa ponižna in ubogljiva, tako da je bukve, v kterih je popisala življenje Matere Božje in omenila veliko razodenj, v ogenj vergla, ko ji je to naročil eden njenih spovednikov. (Herz. M. Bl. VI.)

69. Puščavnici Margariti iz Luksemburga.

O tistem času (v prvi tretjini sedemnajstega stoletja) je živela blažena puščavnica Margarita, ki je umerla v duhu svetosti. Bila je žlahtnega rodu, na Švabskem rojena in v luteranski krivi veri izrejena. V svojih otročjih letih že je kazala ljubezen do nedolžnosti in do samote. To je naklonilo Mater Božjo, da jo je rešila pogubilne krive vere. Margarita je bila komaj sedem let stara, ko se jej preblažena Devica pervikrat prikaže ter jo povabi, naj njej služi. In odslej je imela priserčne želje, da bi zapustila svoje ljudi in šla kam, kjer Mater Božjo časté. Marija je tudi še malo Margarito varovala. Ko je deklica nekoliko odrastla, vzeli so jo starši seboj na dvor Vrtneberškega nadvojvode. In tu se je zgodilo, da je bila Margarita prišla na plesišče. Plesišče pa je neizrečeno nevaren kraj, kjer se nedolžnost oskruni, pokvari in prav velikrat zgubi. Preblažena Devica se še nedolžni deklici prikaže v nebeški bliščobi, ktera je svetlo razsvetljava v celi dvorani tako prebliščela, kakor da bi bile naenkrat vse luči pogašene. Marija je tako hotela Margaritino nedolžnost vsacega madeža obvarovati. Opomnila je tudi deklico, naj zapusti ta kraj in naj prične drugačno življenje. Ali Margariti to ni bilo skoraj mogoče, dokler so njeni starši živeli. Ko so pa njeni starši kmalo potem pomerli, ni je mogla zadržavati več nobena stvar. Preoblečena zapusti svojo domovino in po težavnem potovanji pride v čudodelen, Mariji posvečen kraj Einsiedeln (puščavo) na Švicarskem. Tu razodene svoje bogoljubne želje opatu Benediktinskega samostana in on jo sprejme v naročje svete zveličanske cerkve. Pozneje se je podala nazaj v Luksemburg in tukaj je s privoljenjem duhovske go-

sposke postavila majhno puščavico pri cerkvi Klarisaric, tako, da je iz svoje puščavice na tabernakel v cerkvi gledati zamogla. Tudi v tej samoti ni bila brez duhovnega boja. Marija pa jo je tukaj večkrat obiskala in tolažila. Tudi se jej je večkrat prikazala sveta Ana, katero je Margarita lepo častila. Tudi sveta Ana je prišla z Detetom Jezusom, katerega jej je na naročje podala. (Herz M. Bl. VI.)

70. Zveličani Joani v Burgos-u.

Ravno takrat je živela v Burgos-u na Španskem častita devica Joana, katero je tudi že v prvi mladosti nebeška kraljica v svoje posebno varstvo vzela. Čisto majhno dete je bila Joana, ko pride in se jej prikaže Jezus s svojo preblaženo Materjo. Jezus jej tako pravi: „Odslej ti bo moja Mati v mater in ti jej bodi dobra in pokorna hči. Veš, da sem jej dal veliko oblast, ker je moja Mati. Kakor moj Oče brez mene nič ne stori, tako tudi jaz ljudem ne podelim nobene milosti, ki bi jim ne došla po rokah moje ljube Matere. Zato jo tudi ti ljubi in jej služi, ako hočeš, da te jaz ljubim in sem ti milostljiv. Kolikor boš njej služila in jej dopadla, toliko boš tudi meni služila in se boš prepričala, da sem ti vdan.“ Odslej se je Joana z vso ljubeznijo vdala Materi Božji in jej je služila, kakor dobra ubogljiva hči. Pa tudi Marija je to svojo služabnico obsipala s svojo materno ljubeznijo. Zopet se jej prikaže s svojim Božjim Detetom na naročji. Spremili so jo takrat sveti Frančišek, sveta Katarina Sienska in sveti Dominik. In Marija pravi nedolžni Joani: „Joana, poglej to-le Dete na mojem naročji. Je li ktera lepota njemu enaka? Ni li to obličje vredno celega kraljestva? Se li vidi kaj sladkejšega, kakor so te oči? Ne prevzamejo li vsega, kdor se v nje, kakor v prečisto ogledalo ozre? Moja

hči, bi mu li ne dala svoje roke in bi bila njegova nevesta?" Joana pa čisto priprosto odgovori: „Ali jaz hočem nuna biti in hočem svoje devištvo Bogu posvetiti. Moja duša mi pa vendar pravi, da zaročenje s tem Detetom mojemu namenu ni nasproti. Celó zanesem se, da po njegovi ljubezni bom čistejša; ako se me on dotakne, bom svetejša. Ali ljuba moja Mati! To Dete je tako lepo, je polno milosti, je tako veličastno, je toliko vredno! Jaz pa nimam nič in nisem nič! oh, to lepo Dete ne mara za me!“ „O pač, ako ti hočeš!“ jo Marija potolaži. „Če je temu tako, sem njegova, ako me sprejme“, reče Joana in se nebeškemu Detetu bliža. Jezusček pa poda nedolžni deklici svojo roko. In Marija dene Joani predrag perstan na perst desne roke in skrivnostna zaveza je bila sklenjena. Joana, priserčne zahvale vsa prevzeta, se oberne k spremeljevalcem Matere Božje, ki so bili priče te skrivnostne zaroke, in vsa v solzah nebeškega veselja, jim zakliče: „O vi moji sveti očetje in moji učeniki, povejte mi vendar, kako in kaj naj storim, da tej prečastni Devici služim, kakor se spodobi? Izročila sem jej že svojo dušo in svoje telo, ali kaj je to za vse, kar sem jej dolžna?“ In svete priče jej odgovorijo: „Joana, ako tej nebeški Devici dopasti hočeš, ljubi priserčno njenega presvetega Sina, katerega ti je za ženina dala. Zapusti igrače in druge otročarije. Živeti moraš zdaj, kakor devica, in namesto igrač moraš se prizadevati za čednosti in dobra dela. K temu imaš razsvetljenje z nebes. Ne daj se zapeljati od posvetne nečimernosti. Čiste oči lahko vidijo, da ta svet je le sleparija in laž, kar pa zaslepljeni za resnico imajo. Ker si resnična nevesta Gospodova, skerbi za njegovo slavo in čast.“ Po tem podučnji zgine prikazen. Odslej je bila Joana vsa spremenjena. Tiha in resnoba je bila v

svoji nedolžnosti pred obličjem Božjim. Le to skerb je imela, kako bi svojemu Božjemu ženinu dopadla. Gospod pa jo je sprejel v svojo šolo ter jo po poti poniževanja in križa k resnični popolnosti vodil. V domači kapeli jo obišče in jo uči: „Moja nevesta, moja volja je, da si najprej ponižna in da v tej čednosti moji Materi z vso vnemo nasleduješ, ker ona je bila toliko ponižna, da je imela za največo čast, da se je imenovala in je bila moja dekla. Ko vidiš, da se s teboj radujem, ponižuj se kot najbolj revno stvar in v resničnem spoznanji svoje revščine pripisuj vse dobro na sebi le moji milosti, polni radodarnosti; pa tudi spoznaj, ko sprejemaš več ljubezni in več milosti, kakor vsi drugi, da to se zgodi, ker meni tako dopade, ne pa, kakor da bi ti kaj zaslužila.“ — Joana si je še bolj živo pred svoje oči postavila v zgled ponižno in v voljo Božjo vdano življenje Matere Gospodove. Kmaló jo Gospod zopet obišče, ali obložen je s težkim križem na svoji rami. Povabi jo, naj mu pomaga križ nositi. Joana v svoji sveti vnemi plane po težkem križu, da bi ga sama nesla, ali reva se zgrudi pod njegovo težo in zakliče: „Gospod, jaz ne morem iti s tem križem obložena!“ Gospod pa pravi: „Ako padeš in zopet vstaneš, kakor sem jaz, moreš za menoj iti, da k meni prideš.“ — Vse njeno življenje je bilo odslej polno križev in raznoterih napadov. Marija pa je čula nad njo.

Nekdaj se jej preblažena Devica prikaže, jej poda bliščečo krono in pravi: „Moja hči! glej, to krono ti prinesem v imenu mojega preljubega Sina zavoljo tvoje čistosti, katero si vselej neomadežano ohranila.“ Nekdaj pride k njej stara žena in jo prosi, naj bi jej kako pokrivalo za njeno glavo podelila. Joana urno sname svojo lastno pečo ter jo stari ženi poda. Ko je pa Joana po noči v svoji mali

sobici molila, pride k njej Kristus s svojo preblazeno Materjo in dva angelja sta z njima. Ta dva angelja pa sta imela v svojih rokah predrago pregrinjalo. In Gospod reče angeljema: „Dajta to pregrinjalo moji hčeri, ona je glavo moje Matere zagernila, zato hočem tudi jaz njeno glavo ogerniti!“ — Umerla je ta lepa nevesta Gospodova na praznik Marijinega vnebovzjetja. (H. M. Bl. VI.)

71. Pobožni dekli Armeli.

Na Francoskem je živela takrat druga priserčna častivka Matere Božje. Ta devica je bila dekla Armela. Njeno življenje je posebno zato zanimivo, ker je vedno z Gospodom in z njegovo preblazeno Materjo občevala. Sama o tem tako-le pripoveduje: „Ko je ljubezen Božja moje serce zadela, nisem si upala, Gospodu bližati se, ali da bi le njegovo Božjo pričujočnost pred očmi imela. Kakor revna hudodelnica sem se obnašala pred njim in nisem si upala, svoje oči povzdigniti in ga pogledati v spominu svojih preobilnih grehov, s kterimi sem njegovo Božje veličastvo žalila. Vsa v tem strahu sem se obrnila k preblazeni Devici Mariji in sem si njo izvolila za svojo Mater in priprošnico. Priserčno sem jo prosila, naj me ona k svojemu Sinu pelje in izroči, pa naj tudi od mene vzame vse, kar bi očem njegovega veličastva všeč ne bilo. Sama pri sebi sem mislila: Če si enkrat naklonjenost njegove Matere pridobim, potem sem si gotova, da me bo tudi njen Sin milostljivo sprejel. Noč in dan sem se tako pogovarjala s preblazeno Devico Marijo. Premišljevala sem z vso pazljivostjo njeno obnašanje, njeno djanje in nehanje. V duhu sem jo gledala, kako gospodini v Nazareški hišici, kako svojega Božjega Sina ljubi, koliko priserčnost mu skazuje, pa kako ga, svojega

Boga, spoštuje, kako ga na svoje persi pritiska, na svojih rokah nosi. In po njenem zgledu sem skušala ravno tako storiti. Rekla sem: Res, da nisem vredna, storiti tako, kakor ti, moja ljuba Mati, delaš, pa vendar bom po svoji moči poskusila posnemati te. V duhu sem se bližala Materi Božji ter sem se prederznila, tako se obnašati do njenega Sina, kakor ona. Najbolj sem želela, da bi posnemala njeno priserčno ljubezen, njeno ponižnost in spoštovanje, njeno pokorščino in njeno tihoto in samoto. Tudi vse njene druge čednosti sem si želela ter sem po svoji moči se prizadevala, posnemati jo. Mislila sem, kjer služim, je hiša preblazene Device Marije in delala sem, kakor da bi bila dekla Marijina in njenega Božjega Sina. Vsa svoja opravila v hiši, v kuhinji in povsodi sem opravljala, kakor da bi delala in stregla presveti družini. Tako mi je bilo vsako delo lahko in prijetno. Ko sem pometala, v kuhinji pripravljala ali pomivala, ali ko sem postiljala in pospravljala, zdelo se mi je, da gledam ljubo Gospo Marijo, ktera je ravno tako delala. In prizadevala sem si, da bi jo v vsem posnemala. S svojimi mislimi sem bila vedno pri njej, in nikoli se nisem od nje ločila. Pri vsem tem sem imela edino ta namen, naj bi me Mati Božja svojemu Sinu vso izročila in mi sprosila to milost, da bi v ljubezni do njega gorela. In le po tem je moje serce iz vse moči hrepenelo ter sem si sama pri sebi mislila: Kakor nihče Boga ni tako ljubil, kakor ga je ljubila njegova preblazena Mati, tako tudi Bog ljubi najbolj nje, kteri Marijo najlepše posnemajo in časté. Gospod mi je po svoji preblazeni Materi toliko milosti skazal, da jih nikdar ne morem prešteti. Tudi se ne spominjam, odkar sem se spreobrnila, da bi bila Marija kdaj memo šla in bi mi ne bila svoje materne ljubezni skazala. Bog je vselej

čakal, da sem takrat vselej posebne darove prejela.“ — Tako ta pobožna dekla sama opisuje svoje bogoljubno življenje. — Ko je enkrat zadremala, videla je preblazeno Devico Marijo s svojim nebeškim Detetom na naročji. In Marija jej poda svoje Božje Dete. Armela ga nese po celi hiši, po vseh shrambah, da bi tako z njim bili vsi kraji posvečeni. In ko ga tako nekaj časa nosi, dá ga Mariji nazaj, ki pa precej zgine. Ko se Armela zavé, bila je vsa vneta ter se Gospodu brez vse izjeme izroči. Misli si: Saj je tudi moj ljubi Gospod meni vsega dal, na svojih rokah sem ga imela, nesla sem ga, kamor sem hotela, nič se mi ni vstavljal. Ni li spodobno, da se tudi jaz njemu vso izročim, da po svojem dopadenji dela z menoj, kakor le hoče? Saj to me je gotovo učiti hotel, ko se mi je v roke dal, da sem ga, uboga dekla, nosila, kamorkoli sem hotela. S svojim velikim usmiljenjem naj dela z menoj in v meni, kakorkoli se mu poljubi. — O srečna, presrečna dekla Armela! Da bi pač veliko posnemovalcev imela! (Herz. M. Bl. VI.)

72. Blaženi Margariti od svetega Zakramenta.

26. dan Marijinega mesca 1648 je v Beavnu na Burgundskem umerla bosa karmelitarica Margarita od svetega Zakramenta. Ta blažena žena je imela prestrašne boje z angeljem peklenske temote. In Jezus Kristus je pripustil, da je ta njegova nevesta okusila veliko bolečin, ktere je Gospod sam v svojem bridkem terpljenji tu na zemlji prestal. Zato jo je pa nebeški ženin obilno poplačal že tukaj ter jo je v vsi obilnosti obsul z nebeškimi tolažili, da je, vsa prevzeta, klicala z velikim aposteljnomo: „Kakor je terpljenje Kristusovo v meni obilno, tako

je tudi po Kristusu obilna moja tolažba.“ (II. Kor. 1, 5.) Ljubitelj deviških in čistih duš je Margarito večkrat osebno obiskal in jo sam učil. Videla je večkrat tudi angelje nebeške. Enkrat se jej Jezus prikaže kot mašnik oblečen in jo obhaja. Zlasti je priserčno častila Božjega Zveličarja v njegovih otroških letih. V svoji znajdljivi pobožnosti iznašla je mnogo načinov, s kterimi je to mično skrivnost Jezusovega življenja spodobno častila.

Tu pa naj le omenim, ker zadeva njeno zares otroško ljubezen do preblazene Device in Matere Marije. Še le pet let stara, je že Marijo priserčno častila, kot Mater nebeškega Deteta Jezusa. Enajst let stara zgubi svojo mater. Odslej se še bolj oklene nebeške Matere Marije. Kmalu potem gre v samostan. Tu si izvoli Marijo v svojo mater in učiteljico. Tu je premišljevala, občudovala in častila Marijino velikost, njeno čistost, njene prednosti, njene čeznatorne darove, s kterimi jo je Vsegamogočni tako bogato obdaroval. Vedno je imela pred očmi njene prelepe čednosti ter se je prizadevala, posnemati jih. Pravične duše pa niso proste bridkosti in težav, nadlog in skušnjav. Bog je pripustil, da so jo velike nevihte silno napadale, da se je s svojim vojskovanjem Bogu zvesto in v veri terdno in močno pokazala. Hudobni duhovi so jo večkrat nadlegovali. Ali Margarita se je zatekla k Mariji. In preblazena Devica pride in peklenski duhovi zbežijo, Margarita pa je s trdnim zaupanjem napolnjena. Večkrat je videla preblazeno Devico z nebeškim Detetom na naročji in vselej je bila potolažena.

Zmed teh obilnih prikazovanj Marijinih je bilo berž ko ne najimenitnejše tisto, ktero je imela Margarita 8. kimovca, v praznik Marijinega rojstva. Ta dan je videla Margarita nebesa odperta. Videla je, kako nebeški prebivalci svoji prečastiti

kraljici z vso ponižnostjo in z velikim spoštovanjem donašajo cvetic, palmovih vej in gorečih sveč in slavno pesem pojejo: „Danes je rojstni dan Gospodove Matere in naše veličastne Gospe.“

Ko je samostansko obljubo storila, zidala je s privoljenjem svojih viših kapelo na čast Jezusu, kot majhnemu Detetu in je ustanovila v njej rožnovensko bratovščino ter je vsaki dan v kapeli odmolila dvanajstkrat Češčenomarijo na čast dvanajsterim letom Jezusove mladosti in trikrat Očenaš na čast presveti družini, Jezusu, Mariji in Jožefu. Pozneje je postavila še drugo kapelo, katero je imenovala kapelo naše ljube Gospe hitre pomoči, ker je bila v tej kapeli vselej hitro uslišana, kedarkoli je tukaj preblaženo Devico kaj prosila. Kolikor bolj se je bližala koncu svojega življenja, toliko priserčnejše je ljubila Jezusa, svojega ženina, in njegovo preblaženo Mater Marijo. (Neg. Saec. M.) (Učeni oče Kourcier je spisal svojo preimenitno zbirko Marijinih prikazovanj in jo končal leta 1660. Imenoval je to slavno delo: „Negotium Saeculorum Mariae.“ Iz tega zaklada sem zajel več dogodb.)

73. Terdovratnemu zamorcu v Neapolu.

Oče Segneri je napisal bukve, katere imenuje „Pobožni častivci Marijini“. V teh bukvah pripoveduje, da, ko je on leta 1648 v Neapolu bil, se je prikazala preblažena Devica nekemu terdovratnemu zamorcu in ga je spreobrnila. Ta zamorec, Abel mu je bilo ime, je služil v imenitni hiši Neapolitanskega mesta. Častil je pa malo podobo Matere Božje, ktera je bila na hišnem vertu. Vsaki večer je pred to podobo prižgal svetilnico. Za to svetilo si je vsaki dan nekaj pritergal, kar je dobil od svojega gospodarja za svojo hrano. Njegov kerščanski gospodar ga je več-

krat opominjal, naj bi se dal kerstiti, naj bi bil pravoveren kristjan. Ali zamorski Abel tega ni hotel slišati. Tisto noč pred Marijinim vnebovzetjem sliši glas, ki ga iz spanja kliče: „Abel, zbudi se in poslušaj!“ Ko odpre svoje oči, vidi, da je vsa hiša v čudni bliščobi, v sredi te bliščobe pa je veličastna Gospa, svetlo-belo oblečena. Na njeni strani pa je častit starček. Prestrašen zaupije zamorec: „Kdo pa ste, ki ste pri zapertih vratih noter prišli?“ In Gospa pravi: „Jaz sem Marija, katero v podobi na vertu častiš, in ta je moj ženin Jožef. Prišla sem z nebes, da te opomnim, da bodi kristjan in sprejmi ime mojega ženina Jožefa!“ „Moja Gospa“, zaverne zamorec, „kar hočeš, zapovej mi, vse to bom ubogal, kristjan biti pa ne morem“. Marija, ona ljubeznjiva Mati, mu ne zameri; pa položi svojo roko na njegovo ramo in ljubeznjivo ga nagovori: „No, Abel, ne zgovarjaj se, bodi kristjan!“ In omehčalo se je terdo serce tega zamorca in rekel je: „Vse bom storil, kar mi porečeš. Pa kako se bom naučil molitve kerščanske vere, ker sem tako neveden?“ In Marija ga tolaži: „Ne boj se, pomagati ti hočem.“ Zopet vpraša zamorec: „Kaj bom pa imel zato, če sem kristjan?“ „Tvoja duša bo tisti trenutek bela in lepa, kakor to moje oblačilo“, obljubi mu Mati Božja. In ko ga še zagotovi, da mu bo v vsaki nadlogi pomagala, zgine. Zamorec se res da kerstiti. Ko je pa nekdan v veliki zadregi bil, zatekel se je k Mariji in je klical: „Zdaj je čas, da svojo obljubo spolniš.“ In zopet se mu prikaže in reče: „Ljubi Jožef, imej poterpljenje!“ in ves vdan je v voljo Božjo. (Herz. M. Bl. VI.)

74. Zveličani Joani od križa.

Tisti čas je luteranska kriva vera s svojo peklensko zvijačo in s posvetno silo

skoraj vse nemške dežele omrežila in čez Tirolsko na Laško rinila. Takrat je mili Bog obudil zlasti na Tirolskem in Laškem mnogo za Božjo čast vnetih mož in žen, ki so se z banderom prave vere silni krivoveri z vso serčnostjo vstavili in cele kraje nesrečnega odpada obvarovali. Tem gorečim dušam se po pravici prišteva tudi častita Joana od križa. Bila je hči revnega slikarja iz Roverede. V svoji mladosti je zašla na spolsko pot posvetne nečimernosti. Takrat pa sliši imenitnega pridigarja, kapucina Tomaža iz Bergame. Ta menih jo opomni, naj se popolnoma Bogu vda. Toda en čas se še vpira. Bog jej pa pošlje nadlogo in bridkost, da spozna posvetno nečimernost. Sila jo je naučila moliti. Zdaj se priserčno priporočuje preblaženi Devici Mariji, ki se jej celó večkrat prikaže in jo pot čednosti uči. Enkrat jo tako-le uči: „Jaz sem ti mati, jaz vem, kaj ti je dobro. Glej, moje življenje na zemlji je bilo veden križ, življenje mojega Sina ni bilo družega, kakor križ, in ti, njegova nebeška nevesta, bi kaj družega pozelela, kakor križ? Glej, Kristusovi sovražniki vpijejo: Stopi doli s križa! On pa ostane na križu in prelije zadnjo kapljo svoje kervi. Namesto da bi bil pokazal svojo Božjo moč, razodeval je le ljubezen v terpljenji in v smerti, da bi odrešil ves svet. Ti ne boš njegova posnemovalka, ako ne boš na križu stanovitna do smerti. Boljšega pripomočka, sveto živeti, ni, kakor le križ in terpljenje, prenešeno v ljubezni do Njega, ki je za nas neizmerno terpel, ki je nas tako neskončno ljubil. Na križ, na križ te vabim, o borilka Kristusova! S svojo desnico se okleni križa, s svojo levico pa vzemi ternjevo krono, to predrago doto svojega nebeškega ženina! Križ te bo srečno vodil skozi vse nadloge sveta. Satani beže zbegani pred njim. V prepekoči bridkosti si deni ternjevo krono na glavo

in reci: To terpljenje je tern mojega Jezusa! Bodi sama z Bogom, terpi z njim in v skrivni hišici tvojega serca naj stoji in blišči njegov sveti križ!“

Po teh naukih ljube Matere Božje se je v njenem sercu obudila nezmerna želja po terpljenji. Jokaje je svoje roke razprosterla, da bi Zveličarja svojega, na križu visečega, z dušo in telesom objela. V Gospodovo terpljenje zamaknjena zaspi. In pred njeno dušo je zopet stopila Marija, kakor v veličastni cerkvi, kjer se je razlegala slovesna godba. Marija jo prime za roko, jo visoko vzdigne in jej dene na glavo prečudno lep hijacintni venec, z zlatom in z dragimi kameni ozalšan. Nekoliko se odmakne nazaj, skerbno jo opazuje, je li njej ta kinč primeren. Zdaj ga vzame in pravi: „Ta venec, o moja hči! vzamem nazaj seboj v nebesa, da ti ga prihranim za večno življenje. Tu na zemlji pa imej te-le bukve!“ S temi besedami jej poda bukve, v svetlo zlato vezane, velike in z biseri drago ozalšane. „V teh bukvah beri vse svoje življenje, noč in dan brez nehanja ter jih skozi in skozi premišluj!“ jej pravi Marija. In nebeška Mati zgine. Hlastno odpre Joana te bukve. Ni pa družega videla v njih, kakor le prelepo podobo križanega Zveličarja, pa tako umetno narejeno, kakor da je Jezus še živ na križu.

Odslej je imela le terpljenje Gospodovo pred očmi. Njeni starši, celó njen spovednik so se vstavljali njenemu samotnemu in v sé zamišljenemu življenju. Ljudje so jo imeli za noro ali celó obsedeno. Marija pa jo je tolažila. Po velikih premaganih zadržkih in po mnogoterih bridkosti je v svojem domačem mestu zbrala več pobožnih žen, s kterimi je nevedne v svetih resnicah učila in bolnikom streгла. In ta družba se je kmalo spremenila v samostan svete Klare. Satan pa jo je z vso silo nadlegoval, da bi jej

samostansko življenje pristudil. Preslepil je celó prednico samostansko, da je z Joano prav ostro delala. Že je bila na tem, da bi zapustila samostan. Gospod pa in njegova presveta Mati se jej prikažeta in jo okrepčata. Ko je tako v terpljenji predelana, v ognji raznih bridkosti očiščena, Gospodu pripravna postala, dodelil jej je toliko posebnih milosti in darov, da je daleč daleč zaslovela. Živo vero in spokorno življenje bi bila rada na vse strani razširila. Gospod Bog je tako vravnal, da je najviša duhovska in deželska gosposka z njo občevala. Visoki in priprosti so pri njej iskali sveta ali tolažila. Celó krivoverski knezi so prišli. Večkrat je rožnevence ali blagoslovljene sveče med obiskovalce razdelila in s temi spominki je Bog storil mnogo čudežev. Od takih blagoslovljenih sveč sama tako-le piše: „Na Svečnico je bilo, da sem pri blagoslovu sveč imela v vsaki roki eno. Zdelo se mi je, da vidim Marijo v veličastnem tempelju z malim Jezusčekom na naročji. Velika množica angeljev v solnčni bliščobi je bila zraven. Videla sem, kako je moj angelj varh Boga prosil, naj blagoslovi moje sveče. In Bog je to ljubeznjivo storil, pa tudi Marija tako. Pervikrat se mi je to zgodilo okoli leta 1648 ter se je potem vsako leto ponovilo; pa tudi ob drugih praznikih, ako sem sveče v rokah imela. Tem svečam prilastujejo nebeško moč. Umirajočim vtisnejo resnično obžalovanje grehov. Kdor se pobožno in skesano z njimi prekriža, preženó vso hudobno moč.“ (H. M. Bl. VI.)

75. Marija se skaže milostno mestu Trevizu.

„Svetišča na Laškem“ se imenujejo bukve, ktere je spisal oče Rikardi. V teh bukvah je opisana čudna prigodba, ki se je v sredi šestnajstega stoletja godila.

Cesar Karol V. in francoski kralj Franc I. sta se vojskovala. Ta vojska je Laški deželi veliko hudega napravila. Mesto Trevizo, ki je bilo cesarju vdano, je oblegel general Lotrec in je žugal, da ga bo vojakom v plen prepustil. Ko po mestu počí ta žalostni glas, je vse preplašeno in prestrašeno. Nekteri bežijo s svojo živino in kar morejo, odnesejo v bližnje gozde; drugi, posebno žene, iščejo v cerkvah pomoč od zgoraj. Vse je zbegano, obupljivo. Solnce se je že nagnilo in že so zagledali v daljavi sovražne čete. Mestni župnik in blagi Barnaba Viskonti, kterege je Lotrec osebno spoštoval, gresta sovražnemu vojskovodji naproti. Veržeta se pred njega in prosita milosti. Pa nič nista opravila. Po strani ju general pogleda ter Viskonto merzlo pozdravi. Prosim, koledovata in slednjič Viskonti toliko doseže, da je Lotrec za nekatere ure svoj serd odložil, da se bolj na vse strani prepriča. In tako je pretekla noč v prebridkem čakanji, kaj da bo. Drugo jutro prijahaj vojskovodja na mestni terg. Zopet se prične pogodovanje in prošnja, naj mestu prizanese. Lotrec pa je hotel dati strašilen zgled celi deželi in je že dal ukaz, naj bo nesrečno mesto vojakom v plen. O prestrašen ukaz! Zdivjani vojaki naj po svoji hudobni volji derejo v hiše, naj mesarijo s svojimi meči stare, onemogle, ali vsacega, kdor bi se jim le kaj v bran postavil; naj sekajo po nedolžnih otrocih in naj ropajo in morijo, kakor se jim le poljubi! Strah in groza preletava človeka, ako le misli na to!

Ko se mestna vrata odprejo, da bi se pričelo prestrašno plenenje in je vse mesto v neznanskem strahu, pritečejo nekteri vojaki od mestnih vrat, kterim so rekli Torre in vpijejo: „Čudež, čudež! Preblažena Devica se joka v cerkvi svetega Avgušтина.“ In zdaj zapojejo zvonovi samostanski. Vojskovodja, pri tem

glasu presunjen, urno dirja proti tistemu kraju. Na steni pri vratih je visela malana podoba Matere Božje, v človeški velikosti. Marija sedi s sklenjenimi rokami in ima svoje nebeško Dete na kolenih ter ga milo gleda, kakor da bi ga molila. Vsa cerkev je bila natlačena z mestjani, ki so priserčno molili in prosili, da bi jim usmiljeni Bog prizanesel z zažugano šibo. Nekteri, pod ono podobo klečeči, so čutili, da nekaj kaplje na nje. Nevedoč, od kod te kaplje, vstanejo ter se ozirajo in zapazijo, da Marijina podoba joka in obilne solze toči. Urno se razglasi ta čudež po vsem mestu.

Vojskovodja s svojim spremstvom hiti proti cerkvi in srečajoči mu ponavljajo glas o čudni prikazni. Polno vojakov je na vhodu v cerkev. Vsi so čudno prevzeti. Ko vojskovodji napravijo toliko prostora, da pride sam do čudodelne podobe, jo pazljivo pregleduje in sam se prepriča, da iz oči Matere Božje obilno tečejo solze na cerkvena tla. Videl je tekoče solze, ko je zid okoli podobe čisto suh bil. Tudi podoba Jezusčekova je vsa suha, le kamor je materna solza padla, je bilo mokro. Z vsemi pričujočimi tega čudeža prepričan, poklekne vojskovodja pred podobo nebeške kraljice ter kerščansko počasti Njo, ki ga je s tem znamenjem svoje materne ljubezni prečudno vabila, naj mestu prizanese in milost skaže. On sam je večkrat obrisal svete solze in nebeški pot na podobi s svojim robcem, pa komaj obrisane so vnovič tekle iz milostljivih oči.

Vikar Serpeloni, da se še bolj prepričajo, gre s kanoniki v samostan ter povabi seboj vojskovodjo Lotreca, barona Viskonti-ja in druge vojaške poveljnike. Ko drugo stran zida, na katerem je bila podoba naslikana, skerbno pregledajo in preiščejo, videli so jo čisto suho. Vojskovodja je bil premagan. Nazaj gre pred

podobo, sname svojo čelado, izdere svoj meč in oboje položi pred noge Matere Božje. Tako storé vsi drugi vojaški spremeljevalci. Svoja častna znamenja, svoj lišp odložé ter ga položé pred čudodelno podobo. In zdaj naznani vsem svoje pomiloščenje in popolno odpuščenje. Vikar Serpeloni hiti v cerkev svetega Martina, da tudi tam zbrani množici to naznani, zato stopi na prižnico in s solzami svetega veselja pové: „Usmiljeni Bog je vaše molitve uslišal, mestu je prizanešeno. Preblažena Devica pri svetem Avguštinu joka že več ur za vas, podajte se v procesiji tje in hvalite Boga in njegovo premilo Mater!“ — Vse ljudstvo veselja uka. Za solzami bridkosti in žalosti so tekle solze veselja in pobožnosti. Roke proti nebu vzdigovaje so klicali: „Marija joka za nas! — Marija nas je rešila! — Sovražnik nam je prizanesel! — Živi Marija! — Živi naša pomočnica!“ — Vse hiti v cerkev svetega Avgüstina. Celo mesto se razlega v veselem petji, v slavni radosti. Lotrec zapové vojakom, da so procesijo spremili s častno stražo in z godbo. On sam je bil priča te ginljive prigodbe.

Natanko so vse to popisali in to izročilo do današnjega dné ohranili.

76. Jezuitu Janezu Brebeufu.

Šestnajstega sušca 1649 je častito umrl Janez Brebeuf, junaški ud Jezusove družbe. Njega so Irokezi v svoji divji strasti najprej počasi pekli, potem so ga z nožmi košček za koščekom rezali in zbadali, slednjič pa so ga raztergali, kakor razterga tiger pohlevno jagnje. Pri tem dolgem in neusmiljenem terpinčenji ga pa nista zapustila Jezus Kristus in njegova preblažena Mati Marija. Stala sta mu na strani ter sta mu serčnost in stanovitnost dajala. Ni pa bilo to prvi-

krat, da je gledal s svojimi očmi nebeško Mater in kraljico. Že leta 1634 je bil sveto vero oznanovalec divjakom v kraji, ktere ga je svetemu Jožefu posvetil. Divji Irokezi pa so se vzdignili zoper Janeza in njegove tovarše. In veliko so oznanovanci svetega evangelija terpeli. Da so bili poterjeni, prikaže se jim kraljica angeljska. Njeno serce je bilo s trojnim mečem prebodeno. Razodela jim je, da je bila v vseh svojih bridkostih, v vsem svojem terpljenju Bogu in njegovi presveti volji popolnoma vdana ter jih je tako opomnila, naj jo tudi oni v vsem posnemajo. — Enkrat je videl jezuit Janez Mater Božjo na nekem griči. Z njo je bila nepreštetna množica svetih, nebeško kronanih devic, ktere so po vsem griči tako stale, da je bilo videti, kakor sveta piramida, na verhu pa je bila Marija, preblazena Devica.

Kako priserčen častivec Matere Božje je bil ta sveti mož, nam pové in poterjuje to, da je storil obljubo, da hoče iz ljubezni do Boga in do Marije mučeniško smert sprejeti, ako bi kdaj v tako priložnost prišel. In pri tej svoji obljubi si je Marijo za pričo vzel. Slišali smo, kako zvesto je to obljubo spolnil. Večkrat se mu je tudi prikazal ženin preblazene Device in rednik njenega Božjega Sina, sveti Jožef, ter se je ljubeznjivo z njim pogovarjal. To mu je množilo ljubezen in češčenje do kraljice angeljske. (Relatio Huronum.)

77. Pobožnemu mašniku Jarneju Holchauer-ju.

Nesrečna kriva vera je v tistem času zlasti po Nemškem veliko hudega storila, ker veliko čuvajev svetega mesta je dremalo, in tako je sovražnik lahko sejal svojo ljuliko. Neskončno usmiljeni Bog pa, ki noče smerti grešnika, ampak da

se spokori in živi, obudil je pobožnega moža Jarneja, ki slovi zavoljo svojih prečudnih razodenj in prerokovanj gledé nemškega kraljestva in svete cerkve. Imel je posebno ljubezen do preblazene Device Marije. To ljubezen mu je vcepila njegova dobra mati že v prvih otročjih letih. In ni zastoj ljubil nebeške kraljice. Marija ga je prečudno vodila celo njegovo življenje. Njegova skerbna mati mu je večkrat naročevala, ko ga je v šolo pošiljala, naj se med potjo nebeški Materi izročuje, da ga vsega hudega obvaruje in v učenju potrebnih vednosti podpira. Dober Jarnejček je rad imel svojo dobro mater ter je v šolo gredé najraje sam hodil in je sveti rožnivenec molil. Ko mladeneč neki dan zopet gre v šolo in lepo pobožno nebeško mater časti, zagleda na nebu velik, svetel križ in prikažeta se mu Jezus in Marija.

Sin revnega čevljarja se je pridno učil. Z velikimi težavami se je boril, preden je šole izdelal. Zdaj ni vedel, kateri stan bi si izvolil. Ker je bil od mladega navajen, da se je v vseh svojih bridkostih zatekal k svoji nebeški Materi in je pri njej svetá in moči iskal in tudi dobil, je tudi v tej zadregi k njej zdihoval in jo prosil, naj ga ona vodi in mu, kakor si bodi, razodene, kam naj se oberne, kateri stan naj si izvoli, da bi delal za Božjo čast, v večje počesčenje njegove ljube nebeške Matere in v zveličanje svoje.

Ko je tako po svoji navadi neki dan molil v kapeli naše ljube Gospe zmagovalke v mestu Ingolstatu, imel je čudno prikazen. Videl je Jezusa, stoječega v stiskalnici, ktero so slabi in sprideni duhovniki pritiskali, in kri je kapala iz Gospodovih ran, kakor kaplje tekočina iz tlačnega grozdja. Zraven pa je videl preblazeno Devico v črni obleki, z belim, bliščečim plaščem ogernjeno. Razodeto mu je bilo, da bliščeči Marijini plašč

pomeni zunanjo, slavno čast Gospodovih mašnikov, črna obleka pa pomeni njihovo spridenost in zanikernost. In po tej prikazni je pobožni Jarnej sklenil, postati mašnik. Res je bil posvečen v mašnika in zdaj se je urno lotil naročenega dela. Ustanovil je družbo mašnikov, ki so v duhu se prenovili in so z vso serčnostjo se potegovali za čast Božjo in delali v zveličanje zapeljanega in preslepljenega ljudstva. In Mati Božja ga je s svojo mogočno priprošnjo podpirala. (H. M. Bl. VI.)

78. Zveličani Margariti Alakok.

Kar je bil po Božji previdnosti mašnikom pobožni Jarnej Holchauser, to je bila mnogim nunam zveličana Margarita Alakok proti koncu sedemnajstega stoletja. Mnogih posebnih milosti je prejela ta za Božjo čast toliko vneta devica po priprošnji nebeške kraljice, zlasti še, ko je v mestu Paraj stopila v red „Marijinega obiskovanja“. Pobožna Margarita je videla, da je v velikem samostanu marsikaj nepravilnega, marsikaj nerednega; v svojo žalost je spoznala, da se je med nune priplazila neka vnemarnost in merzlota, celó nered in lenoba. In to jo je hudo peklo, ker vedela je, da s takim življenjem se mora nakopati le serd Božji. Zato je pa toliko bolj priserčno molila in se ostro pokorila, da bi, kolikor moč, jezo Božjo potolažila. Posebno je še častila presveto Serce Jezusovo. Marijo pa je neprenehoma prosila, naj pri svojem nebeškem Sinu prosi za spreobrnjenje mlačnih in zagrešenih.

Ko je v ta namen na praznik Marijinega obiskovanja po svoji navadi priserčno molila, zagleda Božjega Zveličarja, ki, ves nevoljen zavoljo pregrešne mlačnosti v samostanu, pravi: „Nič več mi o njih ne govori, ker mojega glasú nočejo

slišati. Oglušile so in podirajo podstavo cele hiše. Ako pa mislijo, da bodo na ptujo podstavo hišo zidale, bom jo jaz razrušil.“ In zdaj vidi žalostna Margarita preblazeno Devico Marijo in mnogo angeljev. Vidi, da se Marija verže k nogam Gospodu in prosi za samostan ter pristavi, da so te nune hčere njenega Serca, za ktere milosti prosi. Gospod je svojo preblazeno Mater milo pogledal, pa ni se omečiti dal. Marija ponovi svojo prošnjo ter pristavi, naj privoli saj kratek odlog v spreobrnjenje teh duš. In Gospod je privolil ta odlog. Ko je pa Marija od svojega Božjega Sina dosegla to veliko milost, pregnala je s svojo močjo urno hudobnega duha, ki je samostanske prebivalce slepil in v lenobo zazibal. Kmalo po tej prikazni se Marija zopet prikaže pobožni Margariti. Vtrujena, kakor po težavnem delu je bila preblazena Devica in imela je v svojih rokah več sere, ki so bila z ranami vsa zbodena. In Marija kaže Margariti ta ranjena serca ter pravi: „Glej, ta-le sem ravnokar iztergala sovražniku, ki se je z njimi hudobno igral. Ali, oh, veliko še jih je, ki zoper mene z njim deržé.“ Margarita je te prikazni razodela samostanski prednici, ki je z njo vred spoznala spridenost, ki se je vtepla med Bogu posvečene device in z Božjo pomočjo je bilo kmalo boljši. Margarito Alakok pa si je Gospod izvolil, da je postala pravi apostelj čiščenja njegovega presvetega Serca. (H. M. Bl. VI.)

79. Pobožni pastirici Dominiki v Montenjani na Tirolskem.

V majhni vasi Montenjani, tri ure od Tridentinskega mesta na Tirolskem, je 26. dan Marijinega meseca vsako leto velika slovesnost, „spomin prikazovanja“ jej pravijo. Ta dan pride semkaj veliko ljudstva, ne le iz bližnjih, tudi iz daljnih

krajev. Ta Božja pot je ena najimenitnejših, najbolj obiskanih v Tirolski, ter ima prav poseben namen. Oziroma na prejemo posebnih nenavadnih milosti ima ta Božja pot se ve da mnogo enacih. Ali z ozirom na neke posebne milosti je pa skoraj edina. Ta milost je, skoraj bi rekel, ena najimenitnejših, največih, pa tudi ena najbolj redkih. In menda ni znane nobene Božje poti, na kateri bi usmiljeni Bog, na priprošnjo svoje ljubljene Matere, to milost tolikokrat podelil, kakor v Montenjani. In ktera je ta posebna nadloga, ktere Bog na tem Marijinem svetišči pobožne prosilce reši? Komu le tukaj posebne milosti deli? — Ti so zmešani, neumni, nori, obsedeni.

Današnje dni je veliko nesrečnih, ki so zgubili vso vero, ta preimenitni dar Božji, in z vero so zgubili tudi drugi dar nebeškega Očeta, in ta dar je ljuba pamet. Marsikomu se v glavi zmeša, ko je človeško pamet vtopil v mlakužah svojih nečloveških hudobij. So ljudje, ki v svoji spačenosti tajé pekel in hudobnega duha, drugi spet v svoji pregrozoviti zaslepljenosti širijo na vso moč kraljestvo satanovo; ni čuda, da jih zaverženi lucifer v svoji oblasti popolnoma ima. — V takih žalostnih časih je pač zares nekaj posebnega pa resnobnega, nekaj neznano otožnega, bridko milega, pa v sveti veri vendar tolažilnega, ko na tej Marijini Božji poti vsako leto v „spominu prikazovanja“ vidijo in slišijo mnogo nesrečnih, ki v svojih, zavoljo varnosti drugih romarjev, dobro zavarovanih vozovih ali oklepih, s svojim grozovitim obnašanjem in rjoventjem, s svojim kruljenjem in tulenjem ali s svojim divjim razsajanjem in vpitjem očitno kažejo, da niso le blazni in zmešani, ampak da jih zares terpinči satan, ki pa na tem Marijinem svetišči čuti pričujočnost Gospodovo, zlasti med povzdigovanjem pri svetih mašah, pa čuti

tudi mogočno priprošnjo tiste, ki mu je od začetka glavo sterla. In takih nesrečnih mnogo le-sem pripeljejo na ta dan slovesnega „spomina prikazovanja“ naše ljube Gospe in Matere Marije. Pač bi nihče ne prevzel velicega truda in tolike nevarnosti, da bi ktereга tako nesrečnega iz daljnih krajev pripeljal na to Božjo pot, ako bi skušnja ne učila, da ravno tukaj, na tem milostljivem sedeži Matere Božje, je tem najbolj nesrečnim in revnim še upanje dano, da bodo polajšanje, pomoč, rešenje dobili. Tem ubogim znorelim ali blaznim je ta Božja pot posebno, splošno pa zadnje pribežališče. Zato pripeljejo take nesrečne od blizu in od daleč semkaj v to Marijino zavetje. In marsikdo je tukaj zopet zadobil ljubo pamet. Kažejo tu vervi in verige, s kterimi so bili zvezani norci, pa so na Marijino priprošnjo tu zdravo pamet zopet zadobili. Take reči so hvaležni spomini in resnična spoznanja, da na tem milosti polnem sedeži „premodre Device“ je upanje ozdravljenja prestrašne blaznosti in norosti.

Skoraj vsaka Božja pot ima svoj začetek v kakem razodenji ali v kaki čudni prigodbi. Tako se je začela tudi Božja pot v Montenjani po prikazni Matere Božje, ktero je imela pobožna pastirica Dominika. Naj opišem to Marijino prikazovanje.

Montenjana ali Montenjaga je vas, ki šteje nekaj nad šest sto duš. Pri romarski cerkvi je nastavljen mašnik, ki pa spada v občino ali faro Piné, ki je eno uro daleč od tod. Na cesti iz Tridenta, ki pelje čez Montenjano po lepi dolini Sugani, je blizu Montenjane nekaj hiš na gričku, ki mu pravijo Gvarda. Tukaj je bila 9. vel. serpana rojena 1699 Dominika, hčerka Nikolaja Targa in njegove žene, kateri je bilo tudi Dominika ime. Njeno pobožno življenje in mnogotero nebeško razodenje, ktereга je imela, spri-

čuje, da je bila v svoji mladosti lepo izrejena in da je zmiraj nedolžno živela. Kakor vse nedolžne duše, tako je tudi Dominika posebno lepo častila preblaženo Devico Marijo. Veliko čudnega je večkrat slišala od Marijine Božje poti v Karavadžiji na Milanskem. Njih mnogo je romalo v Karavadžijo. Tudi Dominika se je zaobljubila na to Božjo pot, ako bodo s tem zadovoljni domači, ktere je v vsem spoštovala in ubogala. V ta namen je veliko molila in Gospoda prosila, naj bi odstranil vsak zaderžek, ki bi jej tako branil v spolnenje njene pobožne obljube. Bog pa je bil zadovoljen z njeno pobožno željo. Takrat je bila pri tridesetih letih. Vso prigodbo sama pripoveduje dvema mašnikom, katerih eden, Mihael Bernardi, je bil njen spovednik. Ona tako-le pravi: 15. velicega travna 1729 sem bila jaz, Dominika, pri močvirni dolini, kteri Gvardski lés pravijo, komaj četert ure od očetovskega doma in sem govejo živino pasla. Živina mi je zbežala na vse kraje in ni mi bilo mogoče, za vsako glavo hiteti. Ker sem se silno bala, da bi na sosednih njivah kaj škode napravila, klicala sem Jezusa in Marijo ter sem rekla: Pomagajta mi! Pri teh besedah, bilo je med deseto in enajsto uro dopoldne, prikaže se mi prečudno lepa Gospa, belo oblečena, s prav čedno pečo na glavi. Bila je bosa. Njena podoba je bila zares lepa, postavna, in njena prikazen me je z veliko tolažbo in z veseljem napolnila, tako, da nisem nič mislila na živino, ktero sem pasla. Ko me vpraša: „Kaj delaš, moja hči?“ jej odgovorim: „Rožnivenec molim, kakor ravno znam.“ In ona na to pravi: „Prav imaš, vedno se spominjaj terpljenja Jezusa Kristusa.“ Potem pa pristavi: „Nisi li mislila romati k preblaženi Devici v Karavadžijo?“ In jaz pravim: „Vleče me na to Božjo pot in že sem obljubila, tam obiskati Mater Božjo, ako bo to mojim

domačim všeč.“ In častita Gospa mi pravi: „Jaz hočem, da mene ubogaš.“ „Bom že ubogala, če je kaj pripuščenega in dobrega“, sem odgovorila. Na to mi veli: „Ni ti potreba hoditi v Karavadžijo, zato pa pojdi na praznik Kristusovega vnebohoda popoldne k sveti Ani (to je naša domača cerkev v Montenjani). Tam boš videla obešeno malo tablico, ki ti kaže našo ljubo Gospo v Karavadžiji. Pred to podobo poklekni in se izroči Gospodu našemu in njegovi veliki Materi. In tam boš videla nekaj prav lepega, kar ti bo v veliko tolažbo in veselje.“ In jaz zopet pravim: „Ako mi bodo moji domači pustili, ker moram živino pasti.“ Ona pa pravi: „Tvoji ljudje te bodo že pustili tje iti, za tvojo živino bom pa že jaz skerbela. Le zapomni si, kar ti pravim, in nikakor ne izostani, drugače bi se hudo pokorila. Spominjaj se vedno terpljenja Jezusa Kristusa in terdno veruj, da te hoče Gospod poskusiti, boš li v vsem potpežljiva, v ljubezni do njega stanovitna? Lahko boš brez vsega zaderžka tje prišla.“ In zdaj se je ta imenitna Gospa vzdignila v zrak. Ko je bila prišla, prikazala se mi je pred mojimi očmi na zemlji stoječa. Zginila je, da je nisem videla, vsa vesela pa sem zapazila vso svojo živino na enem mestu. O kako potolažena in zadovoljna sem bila! Zdaj sem edino to misel imela, da sem čakala praznika vnebohoda Kristusovega, da bi videla; kar mi je ta imenitna Gospa napovedala. Ta praznik, ki je bil 26. velicega travna, sem po naročilu visoke Gospe šla v cerkev k sveti Ani, ki je četert ure od mojega doma. Komaj v cerkev stopim, že se oziram po podobi naše ljube Gospe iz Karavadžije? (To podobo je pri svojem tretjem romanji v Karavadžijo prinesel Jakob Mozar iz Montenjane.) Jaz grem k podobi, poklekнем in molim nekaj molitev ter se priporočujem Gospodu in njegovi

sveti Materi. Med tem se cerkev napolni. In zdaj pridejo štirje mašniki (med temi je bil tudi Dominikin spovednik Mihael Bernardi), da pojejo lavretanske litanije, kakor je navada ob velicih praznikih in še litanije vseh svetnikov. Konec teh litanij zapazim kakor blisk žarečo bliščobo, da sem bila veselja in radosti vsa prevzeta. Kmalo ko se zavem, vidim kaj lepo visoko Gospo, z ravno tako lepim Detetom na levi roki. Oblačilo obeh je bilo zlato, da so se pri pogledu oči zavzele. Gospa je imela kraljevo krono na glavi, v desnici pa je imela zlati rožnivenec, na katerem je visel križček s peterimi, čez vse bliščečimi zvezdami, na vsakem koncu je bila ena zvezda, na sredi pa tudi ena. In te srednje nisem mogla bistro pogledati, tako se je svetila. Zdaj me ta lepa imenitna Gospa nagovori in pravi: „Veseli me, da si moje naročilo spolnila.“ Jaz pravim: „O kako si lepa!“ „Jaz sem“, mi odgovori, „presveta Mati Božja, kraljica nebeška in gospodovalka celega sveta. To boš tem štirim častitim mašnikom povedala.“ In zdaj me prešine strah, da bi jaz to komu pravila. Mislila sem si, kako bom mogla od takih reči govoriti? Smejali se mi bodo, za noro, zblaznjeno me bodo imeli in nihče mi ne bo verjel.

Blažena Devica vidi mojo zadrego in mi pravi: „Nič se ne boj besed, nihče se te ne bo dotaknil, da bi ti kaj hudega storil.“ In ko je roko vzdignila, kakor da bi me blagoslovila, je rekla: „Vedno bom s teboj, da ti pomagam, ker sem jaz — Mati Božja — ki ti to velim. In vsako leto se bom prikazala tukaj v cerkvi svete Ane na današnji dan, in sicer ob treh popoldne, kakor danes, in ta dan bodo imenovali „god prikazovanja velike Matere Božje“. Ti boš mašnikom in ljudem povedala, da sem jaz zapovedala, naj ta dan z veliko sloves-

nostjo, kolikor je le mogoče, obhajajo in se na delopust, to je 25. velicega travna postijo.“ Potem mi je svoje povelje še enkrat ponovila. „Kar si tu videla, povej vsem, ki so tukaj v cerkvi svete Ane pričujoči in jim razodeni, da ti je velika Mati Božja tako zapovedala.“ In ko je to govorila, je v zraku zginila. Jaz, v terdni veri, da, kar sem jaz videla in slišala, so videli in slišali tudi drugi, nisem tega nikomur pripovedovala. Ko sem pa hotela iz cerkve vun, bilo mi je zabranjeno, da nisem mogla prestopiti, dokler nisem o prikazni Matere Božje omenila. Zato sem zavpila: „O kako lepa je bila tukaj Mati Božja s svojim Detetom na naročji!“ In lahko sem šla iz cerkve, potolažena in vesela.

Osmega kimovca tistega leta 1729 — bilo je v četrtek, rojstni dan Marijin, — bila sem zopet pri sveti Ani, da svojo pobožnost opravi in svete Zakramente prejmem. Po svetem opraviu slišim priti veliko množico, ki je ne z natornimi, ampak z angeljskimi glasovi pela. In res je bilo tako, akoravno sem mislila, da pride iz farne vasi procesija, ktero so pričakovali in ktera tudi res kmalo pride. Preden pa ta procesija pride, me obsije bliščoba in jaz vidim veliko kraljico, ravno tako, kakor sem jo videla 26. velicega travna, to je, da je imela v rokah Dete Jezusa, ki je pa bilo zdaj polno ran, iz katerih je povsodi kri tekla. V desnici je zopet imela rožnivenec s križem in peterimi zvezdami. Na vse strani se je bliščalo, da nisem mogla gledati v to bliščobo. Tudi zdaj je oblačilo bilo zlato-svetlo, kakor pri prvem prikazovanji. Veliko veliko spremstvo je imela. Med njim sta bila dva neizrečeno lepa mladenča, vsak je imel gorečo voščeno svečo v roki, in kakor pravim, sta bila silno lepa. Zraven ste bili dve ljubeznjivi, tudi kaj lepi stari osebi, mož in žena. Mož je imel

brado in lase malo kodraste, kakor zlate nitke. Oba pa sta bila tako lepa, da sem le stermela. Za tem sta prišla zopet dva druga prelepa mladenčca; eden je imel bukve v rokah in je v bukve pisal, drugi pa je jokal. Z njimi je bila še velika množica drugih, ravno tako lepih, katerih nisem prešteti mogla.

Vse to veličastno spremstvo je šlo za visoko Gospo, ki je v zraku bila, in je šla proti altarju, kjer je njena podoba. Preblašena Devica z vso nebeško procesijo je ostala na desni strani altarja v zraku ter je s svojo lastno roko blagoslovila altar in podobo, ktera visi na strani altarja. Dva mladenčca z gorečo svečo v rokah, sta ostala pri altarji, da je prišla omenjena procesija iz farnega kraja in je imela slovesno službo Božjo. Velika kraljica pa, ko je altar in podobe blagoslovila, je z vsem drugim spremstvom šla k altarju svete Ane, tudi prelepa starčeka in jokajoči in pisoči angelj z njo. Tukaj je vsa nebeška družba v zraku nekaj časa postala, kakor da moli. Od tam se poda, vedno v zraku in ravno tako, k altarju Matere Božje Karmelske, kjer se zopet vsi vstavijo, kakor da bi molili. Čez nekaj časa potem se vzdigne visoka Gospa in z njo vse spremstvo v zraku ter pride k meni in me smehlja je nagovori ter pravi: „Vedi, da sem Mati Božja, kakor si me videla na praznik vnebohoda Kristusovega; ako pa mi ne verjameš — in zdaj mi pokaže Dete Jezusa — poglej ga, vsega z rami obdanega, ker ga je svet s svojimi grehi tako zdelal. Jaz hočem, da glasno zavpiješ: Mati Božja je tukaj!“ — In jaz sem glasno zavpila: „Mati Božja je tukaj, res je tukaj!“ Ljudje so to slišali, jaz pa sem bila žalostna, ko sem videla Božje Dete vse ranjeno, po vsem telesu kervaveče. Slednjič mi pravi Mati Božja: „Jaz želim, da bi se vsi pobilj-

šali, ker moj Sin je razdražen zavoljo velicega in mnogoterega razžaljenja, s katerim ga zaničujejo, in on noče več potrpeljenja imeti. Že se je namenil, poslati prestrašne kazni. Že štirideset let ga prosim, naj bi prizanesel in odložil namenjeno sodbo. Pa tudi štirideset let je, kar želim, da bi jaz tukaj zraven moje matere, svete Ane, češčena bila.“ In zdaj mi pokaže ona dva prelepa starčeka in pravi: „Ta-le je moja mati, sveta Ana, in ta je moj oče, sveti Joahim. Ona dva mladenčca sta angelja varha; eden zapisuje stopinje mojih častivcev, to je tistih, ki mene častijo in ker me častijo, semkaj pridejo, da tukaj svojo pobožnost opravijo; drugi pa objokuje grehe in hudobijo nepokornih. Kdor moje svete starše Joahima in Ano časti, on mene časti. Jaz hočem tukaj ostati in bom milost skazala vsakemu, ki bo s skesanim srcem, v živi veri in v zaupanji tukaj pomoči iskal.“

Zdaj se Dete na drugo stran oberne in Marija nadaljuje: „Vedi, da za te rane naj se verni eno leto vsaki petek postijo, saj kakor je navada, ako se ob samem kruhu in vodi postiti ne morejo. In to naj storijo v spominu na presvete rane Jezusove in meni na čast. To naj pa radi storijo. Če tega ne bodo radovoljno storili, ne bodo nikdar zaslužili, da bi jaz zabranila njihovo zaverženje in ostro obsodbo Božjo. Tudi želim, naj bi, saj tukaj okoli Montenjane, vse sabote, začenshi ob treh popoldne, praznovali; prvo saboto pa, ko bodo to praznovanje pričeli, naj bi se ob kruhu in vodi postili, in potem naj obhajajo slovesne večernice, kakor druge praznike. Ljudstvo in duhovni naj bodo vsikdar zraven. Naj se ljudje ne bojijo nekterih stopinj, saj bodo ljudje tudi od drugih krajev k tej pobožnosti hodili. Toda naj vse to radi storé, ker jaz, Mati Božja, to zahtevam. Potem še

hočem, naj se v tej cerkvi svete Ane vse praznike Gospodu Jezusu, meni in moji materi, sveti Ani, na čast sveta maša slovesno poje; pa tudi ob delavnikih, ako bi to romarji želeli. Tudi naj ljudje grobove pokojnih blagoslovijo z blagoslovljeno vodo in z znamenjem svetega križa. Pa tudi oni, ki ostanejo doma ali so kje drugod in k službi Božji ne morejo, naj vsi v pomoč in tolažbo ubogim dušam v vicah kaj molijo, ker tje (na pokopališče) morajo slednjič vsi, in kateri bodo revnih mertvih se spominjali, njih se bodo tudi drugi enkrat spominjali.“

Še mi je preblažena Devica naročila, naj za gotovo vsa ta razodenja gospodu župniku sporočim in on naj opomni cesarja (Karola VI., očeta Marije Terezije) in druge verne, kolikor premore, da se vsi, cesar in njegovi podložni, priporočijo Gospodu Jezusu in njegovi presveti Materi pod naslovom „preblažene Device v Keravadžiji“. In da bo tukaj pri sveti Ani v Montenjani pri Piné-ju kraj milosti in čudežev na Tridentinskem, naj pripomorejo cesar in drugi verni k zidanju večje cerkve. Ta kraj je prereven, v majhno cerkev svete Ane pa ne bo moglo veliko ljudstva, ki bo semkaj prišlo in bo Marijo in njenega Božjega Sina milosti prosilo, zlasti o „spominu njenega prikazovanja“ (26. velikega travna) in o drugih praznikih. „Zato“, še pristavi Mati Božja, „me bo veselilo, ako bo cerkev tako velika, da bodo vsi lahko vanjo šli, da se bo tako množilo češčenje, katero so mojemu Sinu in meni, njegovi Materi, dolžni vsi; pa tudi zato, da bodo imeli vidno zastavo, da bodo kristjani od mene pomoč prejeli, ko bodo videli ali slišali tolike in tako mnogotere čudeže, če bodo svojih grehov se poboljšali. Ker vsem, ki bodo z živo vero semkaj prišli, bom milost skazala in jih vsake nadloge rešila. Vsi bodo uslišani ter bodo prejeli darove,

ktere bodo želeli. Tudi želim, da se napravijo podobe, ki me bodo predstavljale, kakor sem se tebi prikazala, z Detetom Jezusom na levi roki in z mlado osebo zraven mene, na desni pa devico, ki rožnivenec moli in ona dva angelja, ker vsi, ki sveti rožnivenec radi molijo, bodo svoje zadnje trenutke v družbo in spremstvo imeli mene in ona dva angelja, katerih eden zapisuje vse stopinje mojih pobožnih častivcev in drugi objokuje terdovratne grešnike, in vso nebeško družbo, katero si videla.“

Zdaj mi je preblažena Mati Marija pokazala dva umirajoča. Eden teh se je njej priporočeval in svoje roke po svetem rožnemvencu stegoval. Na njegovo prošnjo mu je odgovorila: „Pridi izvoljena duša!“ Tudi drugi je zdihoval k Materi Božji in je glasno vpil: „Pomagaj mi!“ — Ona pa mu pravi: „Poberi se, saj nisi moj!“ In zatisnila si je s svojimi rokami ušesa in se proč od njega obrnila. In na mah ga je zapustila vsa nebeška družba in v temoto je bil ves zavit znotraj in zunaj in videla sem prestrašno gerdo senco, ktera ga je kot igračo sem ter tje metala, da sem vsa preplašena močno zavpila. In Mati Božja mi prihiti na pomoč in mi pravi: „Ne oziraj se vanj!“ In ozerla sem se na pervega, ki je bil izvoljen in poklican. On je bil ves bliščeč. Z veseljem in z radostjo ga je spremljevala ona veličastna družba. In potolažena sem bila, ker velika Mati Božja je zopet z menoj govorila: „Vsi, kateri so moji pobožni častivci, naj pred odhodom iz te zemlje svoje stopinje darujejo v Božje počeščenje in meni na čast, ker angelj varh bo vse zapisal. Kdor želi moje varstvo, naj ne pozabi vsaki dan sedemkrat moliti Očenaš . . Češčenamarija . . in čast bodi . . , in ko v cerkev stopi, naj precej povzdigne svoje oči in svoje serce k Jezusu in k

meni in moli tako na čast vsem kervavim kapljam, ktere je moj Božji Sin za vas uboge grešnike prelil. Potem naj moli dvanajstkrat Češčena si kraljica . . Bogu in meni na čast in v spomin dvanajsternih zvezd, s kterimi sem kronana bila. In še enkrat Češčena si kraljica . . na čast moji materi, sveti Ani.“

Slednjič mi še razločno pravi: „Prav ljubo mi bo, ako pride iz Tridentinskega mesta procesija in obišče cerkev sv. Ane, Bogu, meni in moji sveti materi na čast. In Gospod jim bo dovolil milost, za katero bodo prosili, ako le pobožno in zaupljivo pridejo, ker moj Sin jim je že namenil veliko kazen.“ — Ko sem to slišala, sem se silno bala. Mislila sem si, ako jim to povem, me bodo stepli in me umorili. Mati Božja pa me je tolažila, naj le vse povem, kar sem videla in slišala, ona mi bo zmiraj na pomoč. Najpoprej pa naj to gospodu župniku povem.“ Pri teh besedah se je vzdignila v zrak in je zginila.

Zdaj sem hotela vse to gospodu župniku povedati. Ali niso mi pripustili, še poslušati me niso hoteli. (Da bi jo poskusili, so jo skoraj zaničljivo odpravili.) Zato sem osramotena in užaljena šla domú in tako ponižana in poterta sem bila dva dni, to je do sabote 10. kimovca. Ta dan sem na ozarah pri „dolgem travniku“ domačo živino pasla in sveti rožnivenec sem molila. In zopet se mi prikaže prečudna Gospa v beli obleki in z belo pečo na glavi. Vpraša me, kaj da sem tako žalostna? Morebiti zavoljo besed, ktere so mi v četrtek gospod župnik rekli in zavoljo opominjevanja Tridentincev? Ko jej to poterdim, mi pravi: „Ti boš toraj vse to svojemu spovedniku, gospodu Mihaelu Bernardi-ju razodela in ta bo storil, kar mu bo nebo naročilo.“ „Ali mi ne bodo verjeli!“ zavernem. In Marija pristavi: „Prej ali slej bodo verjeti morali. Vem dobro, da so od fare sem-

kaj k sveti Ani prišli v procesiji, dežja prosit, pa ker niso v pobožnosti, ne s pravim zaupanjem prišli, ga niso sprosili. Ti pa se derži Boga in bodi vesela.“ In tisti trenutek se je velika Gospa vzdignila v zrak in je zginila. Vesela in potolažena sem zdaj vse povedala svojemu spovedniku, Gospodu Mihaelu Bernardi-ju, in nisem na to več porajtala. — Vse pa naj bo na čast in hvalo Božjo in preblaženi Devici Mariji! Amen.

Tako je sporočilo dobre pastirice Dominike, ktero je zapisal njen spovednik, gospod Mihael Bernardi, v pričo gospoda Janeza Prada, ki je bil duhovni pastir v Madrani in je tudi vse to popisal.

Po tej prikazni preblažene Device je pobožna Dominika še 35 let živela ter je resnico vsega tega mirno in stanovitno do smerti terdila in ravno tako pred duhovsko gosposko pričala. Glas te prikazni se je urno razširil, in ker je bilo ljudstvo pri volji, da rado pripomore k zidanju nove cerkve po želji preblažene Device Marije, se je g. Bernardi serčno lotil tega dela, če tudi je veliko očitanja in surovega zasramovanja, zlasti o začetku, prestati moral. Toliko se je prizadeval, da so že drugo leto z zidanjem pričeli. Na njegovo sporočilo do Tridentinskega škofijstva je prišel mesca rožnika 1730 stolni kanonik, ki je na svoje lastne stroške daroval en nov altar ter je posvetil vogelni kamen za novo cerkev. Deset let pozneje, po veliki radodarnosti od blizu in od daleč, — celó mali otroci so svoje darove prinašali — je bila nova cerkev do delana. In 26. vel. travna 1741, na obletnico prikazovanja, je to novo Marijino svetišče posvetil mnogozasluženi škof Sekavski, ki je bil ob enem oskerbnik Tridentinske škofije, Leop. Ernst grof Firmian, ki je o tej priliki poklical pred se dobro Dominiko, da mu je sama povedala prikazovanja Matere Božje. (Herz M. Bl. III. 180.)

80. Mali deklici sveti Veroniki Julijani.

Mična je prigodba, ktera nam pripoveduje, kako otroško pa priserčno milo je ljubila Veronika Julijana preblazeno Devico Marijo in njeno Božje Dete Jezusa. Že ko majhno dete se je pred Marijino podobo z nebeškim Detetom na naročji čutilom svoje prirojene pobožnosti vsa prepustila. V svoji otroški priserčnosti se je z Marijo in z Jezusčekom pogovarjala. Celó svoj zajuterk je pred podobo prinesla in je malega Jezusčka vabila, naj z njo tudi jé. In taka nedolžna priprostost je bila dopadljiva nebeški Materi in njenemu Sinu, tako, da se je podoba oživelá in da je Marija svoje Božje Dete mali izvoljeni nevesti na naročje dala in mili Jezus se je toliko ponižal, da se je zdelo, da jedila sprejme in vživa, nekaj pa da ga veseli deklici ponudi. In ta priserčnost je pobožnost male Veronike močno množila. Marija se je z njo večkrat pogovarjala in jo zveličansko opominjevala. Enkrat jej Mati Božja pravi: „Moja hči, ta moj Sin te močno ljubi, pripravi se, on hoče tvoj ženin biti!“ Te Marijine besede so njeno ljubezen tako vnele, da je hrepeneče želela, se Jezusu popolnoma vdati. Kar je le dobrega ali lepega dobiti mogla, vse je prinesla na altar pred češčeno podobo. Ljubi Jezus je imel nad tem svoje dopadenje in je svoji nedolžni nevesti neki dan rekel: „Jaz te močno ljubim, glej, da tudi ti le mene samega ljubiš.“ Na to mu mala Veronika hitro odgovori: „Preljubi Jezus, jaz te prav močno ljubim, le uči me, kako naj se obnašam.“ In Jezus se oberne k svoji nebeški Materi in pravi: „Vodi to-le našo preljubo!“

Ko je neki dan Veronika po vertu cvetlice brala za svoj altarček, stoji na enkrat pred njo majhno prelubeznjivo Dete in jej pravi: „Jaz sem cvetlica na polji“,

in zgine. Ona pa urno spozna nebeško Dete ter hiti domú, da bi ga tam pozdravila. Toda ne doteče ga in vsa žalostna reče svoji podobi: „Glej, si že spet tu pri svoji ljubi Materi in jaz sem tako urno tekla, da bi te bila došla.“ In bridko je jokala. Mati Božja jo pa potolaži in pravi: „Umiri se, ljuba moja hči, ker moj Sin te močno ljubi in ti boš njegova nevesta!“

V ljubezni do Jezusa in Marije je imela veliko sočutje z ubogimi. Večkrat se je vsega svojega iznebila, da je zamogla revežem ali nadložnim kaj podeliti. Enkrat je stala pri oknu. Ubog popotnik gre memo in jo ubogajme poprosi. Veronika ni imela ničesa, da bi mu podelila. Sezuje si nov čevlji, kateri je prvičkrat na nogi imela. Revež ga pobere, pa pravi, kaj mu bo le en čevlji? Toraj mu verže še družega skozi okno. Čevlji pa obtiči nad vratmi. In ptujec prečudno zraste in vzame čevlji znad visokih vrat. In zdaj pride Mati Božja ter ima čevlje v svojih rokah, ali bili so z dragimi kameni prelepo okinčani. In Marija pravi: „V osebi ptujega berača si meni dala čevlje, ktere ti je moj Božji Sin tako lepo ozaljšal.“ — Ta lepa nevesta Gospodova je imela mnogokrat to posebno milost, da sta se jej Jezus in Marija prikazala. (H. M. Bl. VI.)

81. Blaženi Benvenuti iz Bojana.

Blažena Benvenuta je posebno rada premišljevala bridko terpljenje Gospodovo in njegove žalostne Matere. Bog v svoji modrosti je tej svoji ljubljenci poslal hudo bolezen, ktera jo je več let tako nadlegovala, da reva ni mogla ležati, ampak sedela je noč in dan naslonjena na stolu. V tej hudi bolezni je vedno pred očmi imela tisto neizmerno bridkost naše ljube Gospe, ktero je Marija prestala takrat,

ko je njeno nebeško Dete v Jeruzalemskem tempelju ostalo in ga je še le tretji dan našla. Ker je Benvenuta križ ljubila in je celo svoje življenje bila vajena terpeti ter je vse razveseljevanje zaničevala in je tudi to svojo bolezen za nebeški dar imela, zato je želela, da bi tudi ona občutila bridkost, katero je imela Božja Mati o zgubi svojega nebeškega Deteta. Zato je celó priserčno zdihovala k Gospodu in k preblaženi Devici Mariji, naj bi dosegla to milost, da sama čuti takratne Marijine bolečine. In glej! častita Gospa se Benvenuti prikaže. Seboj ima prelepo in preljubeznjivo Dete, ki po sobi milo sem ter tje teka, pa se zmiraj blizu svoje Matere suče. Benvenuta se prijazno z njim pogovarja in raduje in občuti neznano sladko veselje. Ko pa hoče to nebeško Dete vjeti, se jej urno zmuzne in zgine z Materjo vred. In zdaj se njenega serca polasti bridka žalost, ki vedno hujša prihaja in jo toliko prevzame, da nikjer tolažbe ne dobi; zdi se jej, da se njena duša terga iz telesa, da živeti več ne more. Ta sila jo prižene, da kliče našo ljubo Gospo na pomoč, ker dalje te bridkosti ni mogla prenašati. Tretji dan se jej prikaže preblažena Mati Marija s svojim Božjim Sinom na naročji, pa pravi Benvenuti: „Ti si želela občutiti bridkost, katero sem jaz pri zgubi mojega Jezusa terpela. Kar si pa občutila, je le majhen okus moje bridkosti. Ne poželi pa več takih težav, ker tvoja slabost takih bridkosti prenesti ne more in bi ti pod tako težo obnemogla.“ (H. M. Bl. VI.)

82. Nekemu Turku Sanhecu.

Kakor je na tem svetu vse različno, da dve reči niste po vsem popolnoma enaki, in v tem že moramo spoznati Božjo neskončno modrost in njegovo vsega-močnost, tako vidimo tudi v prikazovanjih

velike nebeške kraljice prečudno različnost. Zdaj beremo, da se je preljuba Mati Božja preljubo pogovarjala s čisto, nedolžno nevesto Gospodovo, pa smo spet slišali, da se je Marija prikazala celó očitnemu in velikemu hudodelniku.

In zdaj bo na versti neverni Turek.

Oče Franc Rosignoli je bil zares po-božen častivec ljube Matere Božje. Marija pa je svojega ljubljenca tudi ljubila ter mu veliko posebnih milosti Božjih sprosila. Umerl je 1775. Zvest in priden delavec v vinogradu Gospodovem je bil ustanovil na otoku Malta hišo za duhovne vaje v tistem kraji mesta, kteremu so rekli „della Florianana“. Veliko grešnikov se je pri teh duhovnih vajah spreobrnilo. Eno najimenitnejših spreobrnjenj je ono nekega Muhamedanca ali Turka, ki mu je bilo Sanhec ime. Ta Turk je bil v smert obsojen, ker je bil kriv name-njene vstaje zoper maltezarški red in njegovega velikega predstojnika. Več Turkov je bilo na Malti, Sanhec jih je podšuntal, da so se zmenili, da bo Turek, ki je velikega predstojnika navadno bril, temu predstojniku vrat prerezal, in ko bo znamenje dal, da je zločinstvo dognano, bodo drugi Turki nad Maltezarje planili in jih pomorili. Preblažena Devica Marija pa in sveti Janez Kerstnik, posebni patron tega reda, sta tako vredila, da so Maltezarški vitezi zvedeli glas te prestrašne vstaje. In vsi ustavniki so bili naenkrat polovljeni, zaperti in pred sodbo postavljeni. Sanhec pa, akoravno neveren Turek, je bil častivec preblažene Device Marije, katero je veliko Mater preroka Jezusa Kristusa imenoval. V kraji, kteremu so Trepani rekli, je vselej, kedar je tje prišel, obdaroval po svoji zmožnosti podobo Marijino, katero so tamkaj pravoverni očitno častili. Ko je bil zavoljo te vstaje tudi zapert, se mu neko noč Mati Božja v sanjah prikaže in mu pravi: „Poslušaj,

Sanhec, tvojih darov nisem zaverгла, ali ti si tako velik hudodelnik, da boš zavoljo svojih hudobij na Malti umorjen. Ne pozabi pa in pošlji po očeta v predmestji „della Floriana“ in stori vse, kar ti bo rekel.“ In naznanila mu je gotova znamenja, po katerih bo očeta Rosignolija spoznal.

Ko so ti ustajniki svojo hudobijo spoznali, bili so po deželskih postavah k smerti obsojeni. In Sanhec se spomni svojih sanj ter pošlje po očeta v predmestje „della Floriana“. Pride pa k njemu eden očetov kapucinov, ki so tudi tam imeli svoj samostan. Sanhec pa ne spozna nad njim tistih znamenj, katere mu je Marija naznanila ter vnovič prosi, naj mu pripeljejo očeta iz „della Floriana“. In uganili so, da hoče imeti očeta iz hiše duhovnih vaj in poslali so po Rosignolija. Spoznal ga je za pravega, kakor mu je bil v sanjah popisan. Njemu se je zdaj vsega izročil. Oče Rosignoli je njega in vse druge hudodelnike, katerih je pet in dvajset bilo, v sveti veri podučil. Z Božjo pomočjo so bili v kratkem času v najpotrebnejših resnicah podučeni. In v svoje veliko veselje so bili kerščeni. Preden so jih v smert peljali, prejeli so še tudi sveto Obhajilo za popotnico v neznano večnost. Oče Rosignoli jim je naročil, naj večkrat zakličejo presveto Ime Jezus in Marija. In tako so umerli prav kerščansko vsem v spodbudo. (Herz M. Bl. VI.)

83. Ubogi sužnji, kateri so Bruka rekli.

To čudno spreobrnjenje na Marijino priprošnjo se je v Rimskem mestu godilo. In to nam zopet kaže, kako preblazena Devica vsako majhno dobro delo obilno poplača.

Bruka je njena hči bogate turške hiše v mestu Tripolis. Še čisto mlado so divji

ljudje vjeli in v sužnost prodali. 1765 je služila na otoku Malta pri neki kerščanski hiši. Vsa hiša se je prizadevala, da bi se Bruka kerstiti dala. Ali vse je bilo zastoj. Menda je bil sam hudobec ubogi Bruki v glavo vcepil, da večno življenje zagotovijo le sama dobra dela, katere človek tukaj na zemlji stori. Zavoljo dobrih del bodo zveličani kristjani in Turki, in zavoljo hudobnih del bodo ti in oni brez vsega razločka pogubljeni. Vsem, ki so jej prigovarjali, naj bi bila kristjana, je vselej odgovorila, da je ko Turkinja rojena in hoče ko Turkinja živeti in umreti, in svoje večno zveličanje bo dosegla s svojimi deli, katere bo tu na zemlji storila; zato prosi Boga, naj jej pomaga, da bo zmiraj dobra dela doprinesla. Na dobra dela zaupa in se zanese, in tako živi mirno.

Pri tej terdovratnosti so vsi spoznali, da je treba posebne milosti Božje, da bi se kerstiti dala. Njen gospodar, ki se ni več upal jo opominjati, svetuje jej, naj se vsaki dan saj Materi Božji priporočuje, da bi jej njen Božji Sin razsvetljenje in moč pravega spoznanja svete resnice dodelil. Turki pa spoštujejo Marijo ter jo imenujejo Mater velikega preroka. In zato Bruka obljubi, da se bo vsaki dan tej veliki Gospej priporočevala. In res je tako storila. Čez nekaj časa, ko je Bruka o poletnem času po noči v svoji postelji ležala, je njena spalnica na mah s prečudno svetlobo napolnjena. V sredi te svetlobe pa je prelepa Gospa, katero je uboga dekla precej za Marijo spoznala. Ta prečudna Gospa jo na desno lice udari in jej pravi: „Bodi kristjana in prejmi ime Marijana!“ In prikazen zgine. Bruka pa je vsa spremenjena in za trdno sklene, da se bo dala kerstiti. Kar tisto uro vstane, zbudi svojega gospodarja ter ga prosi, naj jo precej zdaj kerstiti ukaže. Gospodar se čudi tej tako

nagli spremembi, ki je bila nasledek prikazni, katero mu je bila Bruka opisala. Priserčno zahvali Gospoda za toliko usmiljenje, Bruko pa tolaži, da mora človek na ta Božji dar vredno pripraviti se, kolikor le premore. Pred svetim kerstom se mora še učiti kerščanskega nauka, kar bo verovati in očitno spoznati morala. K temu pa potrebuje časa, pazljivosti in stanovitnosti. Za zdaj naj gre in hvali Gospoda in preblaženo Devico za to veliko usmiljenje, katero je doživela. Prosi pa naj Boga, naj jej na priprošnjo ljube Device Marije vedno veče in terdnejše spoznanje svete resnice dodeli, naj jo v tem svetem sklepu uterjuje, da jo k svetemu kerstu in v večno zveličanje pripelje. Bruka se umiri pri tem lepem opominu svojega gospoda ter gre v bližnjo sobo in pred podobo presvete Device Marije vso noč moli. Dvajset dni so jo učili v svetih kerščanskih resnicah in ves čas je bila stanovitna v svojem sklepu in v svoji želji, da bi prej ko prej prejela sveti kerst. Ko je pa ta čas konec jemal, je začela dvomiti o resničnosti svojih sanj ter je postala omahljiva v svojem sklepu. Vse želje po sprejemi svetega kersta so jo zapustile. Padla je nazaj v svojo zmoto, da sama dela so zadostna, da Turka ali kristjana, brez vsega razločka, ali zveličajo ali pogubijo. Postala je zopet terdovratna in odločno zaterjuje, da se kerstiti ne dá. Kot Turkinja sem rojena, kot Turkinja hočem umreti, odgovarjala je na vsako, še tako ljubo prigovarjanje. Bolj terdovratna je bila kot nekdaj.

Meseca kimovca 1. 1777 je to sužnjo kupil Karl Giorgi iz Rima. O začetku vinotoka je prišla Bruka v hišo svojega novega gospodarja iz Malte v Rimsko mesto. Tudi ta gospodar si je prizadeval, da bi Bruka kristjana postala. Vsa njegova hiša je novi dekli prigovarjala. Vse pa je bilo zastonj. V svoji terdovratnosti

je bila zmiraj bolj svojeglavna. Taka, vsemu človeškemu prigovarjanju gluha, je ostala do večera 21. svečana 1778. Ta večer pa jo je Gospod Bog sam prečudno zaklical. Bila je sabota. V svojih opraviilih zvesta in pridna, se Bruka pozno v noč vleže in zaspi. Čez malo časa sliši nekoga pri svoji postelji, ki jo po imenu zakliče. Ko se zbudi, vidi, da vsa soba je prečudno, neizrečeno bliščeče razsvetljena. Zraven postelje pa stoji v bliščečebelobelo obleko oblečen mladenec. Bruko prešine neka sveta groza in prestraši se. Ko postane bolj mirna, je njeno serce s sladkim pa ponižnim zaupanjem napolnjeno. Spoštljivo vpraša mladenčca, kdo da je in kaj da zahteva? In mladenec odgovori: „Jaz sem Alojzij Goncaga.“ Ko pa to govori, kaže prelepo Gospo, ki je precej daleč proč stala in pravi neverni Bruki: „Glej tam Mater Božjo, Marijo, ki pa ne bo prišla k tebi, ker nisi kristjana.“ Pri teh besedah nedolžnega mladenčca je bilo Brukinino serce z novo, poprej neznano in toliko tolažbo napolnjeno, da od veselja ni mogla spregovoriti. Ali serce njeno je bilo spreobrnjeno in za terdno je sklenila, da hoče biti kristjana. Prikazen zgine.

Ko je zopet dan, pove Bruka svoji gospodi, kaj vse se jej je po noči zgodilo in zaterjuje, da se hoče kerstiti dati, da bo kristjana. Čudili so se temu čudnemu spremenu. Ker so vedeli, da Bruka je čisto priprosto in odkritoserčno dekle, niso kar nič dvomili nad resnico njenih besed. Da pa so se vendar prepričali, so jo v nedeljo, 23. svečana, poslali z drugim služabnikom v jezuitsko cerkev, kjer pravijo Kolegium Romanum, kjer leži truplo svetega Alojzija. Ko pa Bruka zagleda podobo svetega Alojzija, zavpije vsa vesela spremljajočemu služabniku: „Ta je mladenec, ki se mi je nocoj prikazal in je z menoj govoril.“ Nihče pa jej od

tega ni nič pravil in tudi nihče je ni na to opozoril.

Drugi dan sušca jo njen gospodar Giorgi pelje v hišo, kjer so učili kerščanski nauk, da bi bila podučena v kerščanskih resnicah in v vsem, kar sveta cerkev tirja, da bi bila za sveti kerst zadostno pripravljena. Bruka se je lahko naučila verskih resnic. Vedno bolj je hrepenela po svetem kerstu. Ostala je zvesta. Z vsem spoštovanjem do katoliške vere se je pripravljala na sveti kerst. Dolgo se je učila, pa zadostno je bila podučena. 9. rožnika, tretji binkoštni praznik, je kerstil Bruko kardinal Anton Kolona, Rimski vikar, v cerkvi svetega Alojzija z veliko slovesnostjo. Dali so Bruki ime Marijana Alojzija Giorgi. Botri so jej bili gospod Dominik Giorgi in grofinja Skoti, otroka hišnega očeta gospoda Karola Giorgi. (Herz M. Bl. VII.)

84. Mlademu kanoniku Henriku Heidenu.

Leta 1786 je bil v Rimskem mestu, v nemški cerkvi, mlad kanonik iz Trierja, Henrik Heiden. Njegova žlahta ga urno domú zakliče. Že se je pripravljaj, da odpotuje na svoj dom. Bog pa je drugače sklenil in ga je poklical na večni dom. Huda bolezen ga napade in ni še teden preteklo, že je v večnost odpotoval. Ko mu naznanijo nevarnost, skerbno se pripravi in opravi dolgo spoved. Več obljub je storil na čast svoji ljubi Materi Božji, katero je lepo častil, tudi se je priporočal svetemu Andreju in svetemu Apolinariju, patronu nemške cerkve v Rimu. Potem je zadremal in se zamaknil. Čez nekaj časa se prebudi in pokliče svojega spovednika ter mu v pričo mnogo drugih pravi: „Oh, moj oče, kaj sem jaz videl!“ Ker je to z vso živostjo izrekel, bili so vsi pričujoči močno radovedni, kaj neki je pač videl! In on pravi: „Videl sem,

kar ne morem razumeti, še manj dopovedati. Le toliko naj povem: Ko me je telesno spanje obšlo, zdelo se mi je, da je moja duša zapustila telo in stopila pred sodbo Božjo. Tu sem bil precej dolgo sam. Koliko in kaj sem prestal, to sam Bog ve. Sovražniki mojega zveličanja so prihrumeli ter me začeli tožiti pred najvišim Sodnikom. Očitati so mi več grehov in tako pošastni so prihajali, da sem čakal le trenutka, ko me bodo v svojo oblast zgrabili. Zdaj pa pride Mati milosti Božje, z njo je sveti Andrej, sveti Apolinarij in več drugih mučenikov. Ravno še o pravem času so prišli. In Marija vpraša s serditim obličjem moje sovražnike, kako da so tako prederzni in se lotijo njega, ki je njej toliko let v njeni družbi služil. To jih je pa tako zbegalo in preplašilo, da so jo takoj pobrali. In bil sem rešen te nevarnosti.“ — Tako je pripovedoval Henrik z veselim obličjem, ki ga ni nič več spremenil do svoje smerti, ktera ga je čez štiri ure v večnost peljala. (Herz M. Bl. VI.)

85. Mariji Katalani v Rimskem mestu.

Kolikokrat se je naša ljuba Gospa in nebeška Mati Marija pretečeno stoletje prikazala in komu vse, to ve le Bog in še ona sama. Tudi ni moj namen, da bi omenil vsa Marijina prikazovanja, ktera so opisali verjetni pisatelji in sveti možje. Le nekatere prikazni naše nebeške Matere naj bodo omenjene v teh bukvah, da bi verni moji rojaki saj nekoliko spoznali, kako nas Marija ljubi, kako za naše zveličanje skerbi in kako vsak še tako majhen trud, v njeno čast prestan, obilno poplača. Seveda moram večkrat ponoviti, da *vse te in enake prigodbe imajo le človeško veljavo in nihče ni pod kakim grehom zavezan, imeti jih za resnične*. Kakor pa verjamemo svetim zgodbam, ktere nam

pošteni pisalci v svojih spisih izročujejo, tako bi bilo pač res nespametno, ako bi zasmehovali ali tajili, kar nam cerkveni zgodbopisci pišejo.

In tako sem v popisu nekterih prikazovanj naše ljube Matere Božje prišel do sedanjega stoletja, do novejših in današnjih časov.

V tistih žalostnih časih, ko je mogočni, našemu svetu toliko strahoviti Napoleon hotel vse kraljeve sedeže prekucniti in je v svoji ošabnosti mislil si ves svet podjarmiti, je s svojo vojsko tudi po Laškem gerdo razsajal. Mesto Terracino je prepustil poljskim vojakom v plen. Ko zdivjani vojaki priderejo do palače, ktero je Rimski papež v tem mestu imel in pri kateri je bila vratarica Marija Katalani, z vso gerdo silo tirjajo ključe. Ko pa se vratarica brani izročiti jim ključ, neusmiljeno počenjajo z njo ter jej več ran z bajoneti vsekajo. Neki divjak jo med četertim in petim rebrom na desni strani s svojim mečem s toliko močjo sune, da se mu meč odlomi in špica v persih zveste vratarice ostane. V kervi ležečo, na pol mertvo pustijo, ko so jo oropali, karkoli je kaj vrednega na sebi imela. Ko se reva zavè, da bi odšla še hujšemu, zavleče se v jarek, z bičjem zaraščen, kjer jo je čez več ur zasledil pes, da so jo pod streho spravili prijatelji, ki so jo iskali. Pripeljali so jo v Fondi, pozneje v Gaeto, kjer so jej rane zacečili. Vendar je imela zmiraj hudo bolečino na desni strani, kjer je odlomljena špica ostrega meča v persih ostala. Zdravniki so morali zaraščeno rano odpreti, da se je zgnojila in je gnoj železo vun spravil. To boleče obrezanje je sicer srečno prestala in rana se zopet dobro zaceli, ali toliko prestano terpljenje, strah in boleče zdravljenje je njene telesne moči tako oslabilo, da so zdravniki spoznali, da bo njen stan žalosten, neozdravljiv.

Čez sedem mesecev je ubogi ženi toliko odleglo, da so jo zamogli pripeljati k njeni omoženi hčeri v Civita-vekijo. Tu so jo spravili v bolnišnico, kjer je bila tri mesece. Nekoliko jej je odleglo, ali zdrava ni bila. Čez nekaj let je prišla s svojo hčerjo in njenim možem v Rim, kjer je ravno tako veliko terpela. Večkrat jo je tako hudo bolelo, da so mislili, da bo umerla. Prenesli so jo v bolnišnico vseh svetnikov. Zdravniki so spoznali, da je neozdravljiva, in ker jo je zopet strašno napadlo, so jo prevedeli. Iz te bolnišnice so jo zato prenesli v bolnišnico neozdravljivo bolnih žen „k svetemu križu Jeruzalemskemu“. Bolečine njene so prihajale vedno hujše. Tako je oslabela, da si sama nič več pomagati ni mogla. Na pol sedeča je reva ležala. Vsa desna stran, na kateri je imela največjo rano, jo je hudo bolela. Vsa je bila tako skupaj zlečena, da je občutila neznansko bolečino, ako se je le kaj premaknila. Pod rano se je napravila terda otekline, ktera jo je prehudo pekla. Njene noge so zabuhlo otekle. Vsak tretji ali četrti dan je metala kri iz sebe, tudi iz desnega ušesa jej je tekla. Veliko kervi je zgubila. Ako je kaj gorkega vžiti hotela, jo je hudo pretreslo, celó dotakniti se ni smela gorkega. Vse njene telesne moči so bile tako hudo zdelane, da je le kaj malega v polajšanje vživala in njene strežnice so le na to pazile, da bi bila še o pravem času s svetimi zakramenti previdena.

Katalani se je vsa izročila Bogu in preblaženi Devici Mariji, do ktere je posebno zaupanje imela ter je v njeno čast pri vsem svojem velikem terpljenju si večkrat kaj malega pritergala. In tako je reva doživela jesenski čas 1816. leta.

Meseca velicega serpana in kimovca tistega leta se je pa zgodilo več čudežev na prošnjo preblažene Device Marije. V

veliki starodavni cerkvi della Rotonda je na levi strani v tretji kapeli čudodelna podoba Matere Božje. Tukaj je tiste dni marsikteri nadložni pomoč dobil. Pobožna hči prinese svoji bolni materi dve majhni podobici Matere Božje, kakoršna je v cerkvi della Rotonda. V pobožnem zaupanju na pomočnico kristijanov položi Katalani eno teh podobic na persi, kjer je njena bolečina najhujša bila, drugo podobico pa si dene na vrat ter se vsa vda v voljo Božjo in zaupa na priprošnjo prelube Matere Božje. Milostljivi Bog pa je terpeči ženi odločil več, kakor človeške moči premorejo.

Tisto noč pred tretjim dném kimovca je bila zelo nemirna, zgubila nenavadno veliko kervi. Ko pa zjutraj zvonovi zazvonijo in kličejo verne, naj se spominjajo največje skrivnosti ljubezni Božje in naj molijo angeljsko češčenje, začuti, da se njena postelja zaziblje in vzdigne. In Katalani zagleda pri postelji prelepo Gospo prijaznega obličja, v beli plašč zavito, ki ima golo dete na naročji. Preplašena meni, da je pri postelji neka bolna žena, Klementina Kaso, s svojo majhno hčerko Fortunato. Ta Klementina je bila z njo vred v bolnišnici. Katalani v tej svoji misli zakliče dete po imenu. Ali dete odmaja s svojo glavico ter tako naznani, da se žena moti. In prikazen jo ogovori: „Vstani, ti si zdrava!“ „Kako mi je mogoče vstati? Glejte kri, s katero sem nocoj svojo posteljo namočila“, pravi bolna, kazaje na kervave rjuhe. In ko pokaže podobico na persih ležečo, pravi: „Samo ta-le mi zamore pomagati.“ Ko pa pričujočo Gospo bolj zvesto pogleda in spozna, da ni Klementina s svojo majhno hčerko, vpraša: „Kdo pa ste vi? Jaz vas ne poznam.“ Milo se pripogne z glavo nebeška Gospa in pravi: „Saj me tako pritiskaš na-se, pa me ne poznaš?“ In zdaj zgine prikazen. — Katalani ne razume teh besed. In ko pre-

mišljuje, kdo bi bila Gospa, katero je videla in govoriti slišala, zapazi pri znožji podobo preblazene Device Marije. Ne upa si misliti, da jo je kraljica angeljska sama obiskala. Ona meni, kaka dobra duša se jej v raznih podobah pred oči stavi. Ali oči te podobe jo večkrat pogledajo in razločno sliši od podobe klic: „Vstani!“ Ona le dvomi; vpraša pa zraven nje ležeče bolnice, kdo bi bil to podobo semkaj postavil? Ko pa le še pogleda čudno podobo, vidi natanko, da se na podobi premikajo ustnice in sliši prav dobro besede: „Jaz sem ona od sabote.“ — In zdajci zgine vsa prikazen.

Ko pa težko pričakovana strežnica, Inocencija Pantoli, pride, jej Katalani vse do malega razloži in dopove. Tudi svojih dvomov ne zamolči. Modro jej Inocencija prigovarja, naj vsako misel na kako sleparijo opusti in naj bo zagotovljena, da Mati Božja jo je pod svoje mogočno varstvo vzela in jo vseh težav rešiti hoče. Opomni tudi bolno ženo, naj poskusi, če le more, desno roko in desno nogo premakniti. Ta poskušnja se je dobro obnesla. Lahko vzdigne svojo desnico; tudi nogo urno premakne. Vendar čuti še vse bolečine, kakor poprej.

Ko pa opoldne zvonovi zopet zazvonijo in verne k molitvi kličejo in tudi Katalani preblazeno Devico z angeljskim češčenjem pozdravlja, zdi se jej, da jo močne roke čez pleča primejo in tako stresejo, da je po vseh udih šlo in je celó postelja se pretresla. In slišala je na desno uho čisti glas: „Vstani, hči, tebi je milost došla!“ Bolna glasno zavpije. In tisti trenutek je oproščena vsega terpljenja. Urno gre iz postelje, se obleče in hiti k podobi, ki je bila na drugem koncu bolnišnice. Spozna pa tudi, da ravno tako podobo je videla po noči pri znožji svoje postelje. Razume pa tudi besede: „Jaz sem ona od sabote!“ Bolniki so namreč

pred to Marijino podobo iz lastnega nagiba vsako saboto luč prižgali. Vsa vesela in močno ginjena gre v cerkev, pade pred najsvetejši Zakrament in priserčno hvali Boga, delivca vsega dobrega, pa tudi preblazeno Devico, svojo mogočno pomočnico.

Zdravnik, gospod profesor Klementi, s prisego poterdi, da so kakor blisk zginitile vse velike bolečine, ktere je Marija Katalani veliko let terpela in da je neozdravljive bolezni na mah popolnoma ozdravela.

Vedno je vsa terdna in ko je veliko let prej potrebovala postrežbe drugih in je bila že na pragu smertnih vrat, postane zdaj v ravno tisti bolnišnici prva strežnica ubogim bolnikom.

Ker je Vsegamogočni sam to bolno ženo tako prečudno ozdravil, je kardinal Giulo Marija della Somaglia, škof iz Fras-kate, veliki vikar papeža Pija VII., ukazal, naj se to prečudno ozdravljenje uradno preišče. In ko so bile zaslišane prisežene priče in je bilo vse natanko preiskano in za resnico spoznano, bilo je uradno sklenjeno, da je ozdravljenje Marije Katalani brez vsega dvoma in resničen čudež, ktereга je Bog na priprošnjo svoje deviške Matere storil. (Sausseret Ershein. II.)

86. Začetek svetinice preblazene Device Marije prečistega spočetja.

Med prikazovanji naše nebeške Matere v našem stoletji je najbolj znano tisto prikazovanje, ki je pouzročilo napravo svetinice čistega spočetja preblazene Device Marije, in ktera je današnje dni toliko razširjena, da je, mislim, malo pravevernih kristjanov, ki bi te svetinice ne poznali in ne imeli.

To nam oče Huguet tako-le pripoveduje. Meseca kimovca 1830 je živela v Parizu mlada novinka pri usmiljenih se-

strah svetega Vincencija Pavlanskega v hiši, v kateri so usmiljene sestre uboge preskerbovale. Ta novinka je med svojo pobožno molitvijo imela čudno prikazen. Prikazala se jej je presveta Devica, kakor jo navadno vpodobljeno vidimo z naslovom: Neomadežano spočetje Device Marije. Prikazen je imela razprostrene roke, bila je belo oblečena, z višnjevim plaščem ogernjena in z rudečkastim pajčolanom pokrita. Iz njenih rok so lili žarki bliščečo svetlobo na zemljo. Novinka zaslisi ob enem glas, ki pravi: „Ti žarki pomenijo milosti, ktere Marija ljudem sprosi.“

V polokrogu, okoli podobe, bere z zlatimi čerkami napravljeni napis: „O Marija, brez greha spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo!“

Po nekterih trenutkih se podoba oberne in novinka vidi čerko M z malim križem na sredi in pod čerko presveti Serci Jezusa in Marije.

Ko je vse to pazljivo premišljevala, zaslislala je vnovič ravno tisti glas, ki pravi: „Po tej podobi napravi svetinico, in kdor bo tako blagoslovljeno svetinico nosil in kratki klic s pobožnim srcem izgovarjal, bo v posebnem varstvu Matere Božje.“

Koj drugo jutro gre ta sestra k svojemu spovedniku ter mu razodene prikazen. Spovednik ima vse to le za živo domišljijo pobožne deklice. On jo le nekoliko poduči o resničnem češčenju Matere Božje, ki je zlasti v tem, da po moči posnemamo Marijine čednosti in se tako vdeležimo njenega mogočnega varstva. Sestra, s tem opominom zadovoljna, gre ter na prikazen več ne misli.

Šest ali sedem mesecev pozneje ima ta sestra zopet prikazen. Gnalo jo je, da je tudi zdaj svojemu spovedniku vse razodela. Ali spovednik jo odpravi enako, kakor pervikrat.

Čez pol leta se je v tretjič ponovilo to prikazovanje. Že znani prelepi glas pa

pravi: „Presveti Devici ni všeč, da se na prava svetinice tako dolgo odlaša.“

Zdaj se spovedniku to razodenje vendar le nekaj posebnega zdi. Neki strah ga obleti, da bi se ne zameril njej, katero sveta cerkev tako po pravici pribežališče grešnikov imenuje. Vendar zunanje tega ni pokazal. In še zmiraj se je bal, da ni to le prenapeta domišljija mlade novinke.

Še je nekaj tednov preteklo, ko je vestni spovednik imel drugi popravek pri svojem nadškofu v Parizu. V prijaznem pogovoru mu razodene vso to stvar in natanko dopove ta čudna prikazovanja. Visoki prelat na to pravi: „Nikakoršnega uzroka ni, ki bi overal kovati in napraviti tako svetinico, ker nima na sebi nič, kar bi sveti veri nasprotovalo. Še le podpiralo in vnemalo bi to pravoverne v pobožnosti do Matere Božje in bo svetinica češčenje naše ljube Gospe le množila. Jaz želim, da bi eno prvih teh svetinic dobil.“

Ker je pa ravno takrat na Francoskem kolera razsajala, se je naprava te svetinice zavlekla. Še le leta 1832 meseca rožnika so perve te svetinice skovali, kakoršne dan današnji menda vsak kristjan pozna. Med tem časom je pobožna sestra premišljevala, bi li ne bilo prav, da bi napravili tudi na drugo stran kak primeren izrek. In zopet zasliši že znani glas: „Obe presveti Serci in čerka M s križem imajo pomena dovolj za vsako kerščansko dušo.“

Svetinica se je urno širila na vse kraje. Usmiljene sestre so jo rade dajale bolnikom in umirajočim, zlasti še terdovratnim, ki se za spreobrnjenje dosti zmenili niso. Marsikdo, ki je pobožno in z vernim srcem prejel to svetinico, je prečudno ozdravel, veliko terdovratnih se je spreobrnilo. Povsodi so jo želeli in nihče ne ve števila te mične svetinice, ki se je raznesla po vsem kerščanskem svetu. — Njeno širjenje je pospešilo še drugo

prikazovanje Matere Božje. Po nekterih krajih na Švicarskem še leta 1837 niso poznali te Marijine svetinice. Neka pobožna nuna še ni nič vedela o tej svetinici. 17. vel. serpana tistega leta so pričele nune v tem Švicarskem samostanu svoje duhovne vaje. Pervi dan je bila ta sestra po svetem Obhajilu vsa zamaknjena. Videla je Gospoda našega in Zveličarja na bliščem sedežu, ki je meč imel v svoji roki. Gospod jo vpraša: „Kam greš in koga iščeš?“ „O Gospod Jezus“, pravi, „k tebi grem in tebe iščem!“ „Kje me iščeš? kako in po kom?“ „Gospod, v sebi te iščem, v Tvoji presveti volji in po Mariji!“ In zdaj se prikaže Marija v blišču svetlobi. Imela je v roki svetinico, na kateri je bila njena podoba vtisnjena z napisom: „O Marija, brez greha spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo!“ Žareči šopki so lili iz njenih rok na podobi. „Ti žarki“, pravi Marija, „pomenijo milosti, ktere ljudem sprosimo.“ — In zdaj Marija oberne svetinico in sestra vidi na drugi strani čerko M, na kateri je stal križček in spodaj dvoje presvetih Serc, Jezusa in Marije. „Nosi to svetinico“, pravi nebeška kraljica, „in v svojem posebnem varstvu te bom imela. Skerbi, da jo dobijo in nosijo vsi, ki so v kakoršni koli nadlogi.“ — Tudi še naroči preblazena Devica tej pobožni nuni, naj to svetinico z vso častjo nosi, naj večkrat ponovi klic, ki je napisan na svetinici in naj se prizadeva, da posnema čednosti neomadežane Device Marije.

Drugič je pobožna devica videla svetinico v zraku, in sicer več dni zaporedoma. Svetinica je bila prav visoko, bliščeča kakor sonce, čista kot zlato. Čez nekaj časa je bila svetinica nižje in bela kakor srebro. Slednjič blizu zemlje, pa kakor kuprena. Pomen te prikazni je kmalo zvedela. Mili glas jo vpraša, kateri teh svetinic bi ona prednost dala? Iz-

volila si je najbolj bliščečo. In razodeto jej je bilo, da ta svetinica je svetinica zvestih kristjanov, ki nosijo to svetinico, Marijo priserčno časte in za razširjanje njene slave z vso vnemo delajo. Zlata svetinica je svetinica tistih pobožnih duš, ki Marijo priserčno in otroško častijo, pa to češčenje je skrito v njihovem sercu in ne širi zunanje Marijine slave. Sreberno imajo vsi, ki jo s častjo in s pobožnostjo nosijo, pa so v posnemanji Marijinih čednosti premalo zvesti. Kuprena pa je tistih ljudi, ki mislijo, da je zadostno, da le nekatere molitvice opravljajo, pa Marije ne posnemajo in so na svet privezani. — Ravno ta glas pa še pristavi, da je med vsemi vendar nekaka zveza, katero je preblazena Devica poterdila, da se namreč vsi s svojimi molitvami podpirajo, da bodo s to veliko pomočjo nepopolni povzdignjeni in okrepečani.

Po teh prikaznih se je svetinica raznesla na vse kraje sveta. Gotovo jo ima veliko udov naše družbe svetega Mohorja. Kterikoli pa ta spominek neomadežanega spočetja naše ljube Gospe, preblazene Device in Matere Marije pobožno nosijo, skušajo zagotovilo svetega pisma, ki pravi: „*Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda.*“ (Preg. 8, 35. — Sausseret II. H. M. Bl. VII.)

87. Siroti Pavlu v Ameriki.

Slavni misijonar oče Smet piše v svojih sporočilih iz Amerike: Na sveti Božični večer 1841, nekaj ur pred polnočno Božjo službo, so nebesa vasi Sv. Marije (Šmarje) posebno milost skazale. Preblazena Devica se je prikazala mali siroti, Pavlu z imenom, v mali hišici stare pobožne žene. Mladost, pobožnost in odkritoserčnost malega Pavla in natora prigodbe spričuje resničnost njegove pripovedi. Po otročje mi je tako-le pravil: „Ko stopim k Janezovim, kamor sem šel,

da bi se učil molitev, katerih še nisem znal, zagledam prelepo osebo. Njene noge se niso tal dotikale, njena obleka je bila kakor sneg. Nad svojo glavo je imela zvezdo, pod njenimi nogami je bila kača in zraven kače je bil sad, ktereга jaz ne poznam. Iz njenih pers, ktere sem lahko videl, so šli svetli žarki, ki so na-me padali. Ko sem vse to prvič videl, sem se prestrašil, potem se pa nisem nič več bal. Moje serce je bilo gorko in moj duh čist in ne vem, kako je bilo, — na mah sem znal svoje molitve.“ Ko je to povedal, pristavil je še, da se mu je ravno ta podoba večkrat v spanji prikazala ter mu je nekđaj rekla, da jej je prav všeč, da se prva vas gologlavcev Šmarje imenuje.

Pavel ni poprej nikdar kaj tacega videl ne slišal. On še ni vedel, je li prikazen mož ali žena, ker mu je bil čisto nov pogled obleke, kakoršno je na prikazni videl. Veliko ljudi, ki so malega Pavla o tem izpraševali, dobili so vselej ravno tisti odgovor. Ker se posebno lepo obnaša, ga imenujejo „angelja celemu svojemu rodu“.

Drugo leto 1842 smo obhajali „Marijine Šmarnice“ in z veseljem zamorem sporočiti, da so jih s toliko vnemo in s tako pobožnostjo obiskovali, kakor se to le v najboljših farah v Evropi zgoditi zamore. Konec Marijinega meseca smo v slovesni procesiji nesli podobo Matere Božje na kraj, kjer nas je preblazena Devica s svojim prikazovanjem počastila. Od tistega dne je tam kakor Božja pot. Kraj imenujemo: „Naša ljuba Gospa od molitve.“ Nihče ne gre memo tega verskega znamenja, da ne bi pokleknil in molil. Pobožnejši gredo po dvakrat na dan tje, da ponavljajo svoje prošnje k Materi Božji in k njenemu nebeškemu Sinu. Nedolžni otroci pridenejo k svojim molitvam raznih cvetic, kakoršnih najlepših po travnikih nabrati zamorejo.“ (Rohner p. 729.)

88. Alfonzu Ratizbonu v cerkvi svetega Andreja v Rimu.

Ena najbolj slovečih prikazen Matere Božje naših časov, ki je po vsem svetu veliko hrupa napravila, je prikazen, katero je imel judovski mladeneč Alfonz Ratizbone. On sam popisuje svoje spreobrnjenje h katoliški cerkvi. Ta svoj popis je poslal 12. malega travna 1842 veliki bratovščini Marijinega presvetega Serca v Pariz.

Iz tega njegovega popisa naj tukaj nekoliko posnamem.

Alfonz Ratizbone je bil rojen 1. velikega travna 1814 v Strasburgu. Njegovi starši so bili bogati judje. Ljudje so jih spoštovali, ker bili so dobrega serca in so veliko vbogajme dajali. Sveto pismo pa pravi: *„Milošnja reši vsega greha in smerti in ne pusti duši priti v temo.“* (Tob. 4, 11.) V veliko zadrego je to hišo pripravil Alfonzov brat Teodor, ki je zapustil 1825 judovstvo in je postal kristjan. Celó mašnik je bil postal in je svojo službo opravljal v svojem rojstnem mestu vpričo svojih ljudi, ki so bili zato nevtolažljivi.

Alfonz, izrejen brez vse vere, je bil prisežen sovražnik kerščanske vere; gnjusilo se mu je, ako je le zagledal katoliškega mašnika; že obleka duhovska mu je bila hud tern. Šolal se je najpoprej doma v Strasburgu. Potem je bil poslan v neko krivoversko, luteransko odgojišče in od tod v Pariz, kjer se je učil pravde ter je postal, kakor pravimo, jezični doktor.

Mati je zgodaj umerla, tudi oče nekaj let pozneje. Ostal mu je oskerbnik njegov stric, očak cele družine, ki pa sam ni imel otrok ter je z vso človeško ljubeznijo skerbela za otroke svojega pokojnega brata. Bil je pa stric bankin poglavar, to je poglavar hiše, kjer z denarji kupčujejo, menjice in državna dolžna pisma kupujejo in za dobiček pro-

dajajo. Za to kupčijo je namenil Alfonza njegov stric. V sobi pa, kamor je veliko ljudi v denarnih zadevah prišlo, je bil zaduhel, nečist zrak. Alfonz pa si je mislil, človek je na zemlji, da ta svet vživa, ne pa, da bi se v zaperti sobi zadušil. Akoravno pa je bila njegova glava polna posvetnega razveseljevanja, se je pa vendar zmiraj prav zelo zanimal za osodo svojih judovskih sovernikov. On sam zase pa ni imel nobene vere. Po imenu je bil jud in to je bilo vse. Veroval pa niti na Božje bitje ni. (Taki so večidel današnji modrijani.)

Zaročil se je bil s svojo stričnico, s hčerjo svojega starejega brata. Ker je bila pa še le 16 let stara, so za spodobno spoznali, da se poroka še nekaj časa odloži. Med tem se je Alfonz namenil na daljno popotovanje, da si svet ogleda in se, kakor misli, po omikani šegi izobraži. Napravil si je obris svojega popotovanja, da gre čez spodnjo Francosko v Neapol, da se ogne sovražnega Rima. Iz Neapola pa da gre čez Malto v Carigrad in še le na spomlad nazaj v Strasburg. — Njegov brat Teodor pa je naprosil bratovščino Marijinega presvetega Serca, naj moli za mladega juda.

Težko se je ločil od zaročene neveste. Odhod je bil 12. kimovca. Nekaj časa je bil pri svojem bratu v Marseille. Potem je šel na barko, da se prepelje v Neapol. Ker se pa barka v Civita-vekiji nekoliko ustavi, mislil je Alfonz, da še stopil ne bo na Rimsko cesto. Da bi celó v Rim šel, to so mu njegovi odločno prepovedali, češ da v Rimu razsaja huda merzlica.

In vendar je Alfonz v Rim prišel? Kako neki? Poslušajmo njegove lastne besede: „Jaz ne vem, kako sem prišel v Rim“, pravi on sam. „Sam si ne morem tega razložiti. Jaz mislim, da sem pot zgrešil. Mislil sem iti na pošto, ktera vozi v Palermo proti Neapolu, pa sem

prišel na pošto, ktera vozi v Rim. In plačal sem poštino v Rim. Svojemu prijatelju, gospodu Vige-tu, ki me je mislil spremiti do Malte, sem sporočil, da se nisem mogel obraniti, da ne bi memogrede skočil v Rim, ker sem tako blizo, da bom pa že o pravem času prišel v Neapol, da saj 20. prosinca odrineva naprej.“

Alfonz je prišel 6. prosinca 1842, svetih treh kraljev dan, v sv. Rimsko mesto. Le memogrede je mesto nekaj po verhu si ogledal. Vse pa, kar je videl, ga je nekako dražilo. Kraj mesta, kjer judje prebivajo in mu Gheta pravijo, ga je še bolj razkačil.

Mislil je že sovraženi Rim zapustiti, kar se spomni, da je v Rimu eden njegovih prijateljev, njegov sošolec v mladih letih. Akoravno ni bil jud, ga je Alfonz posebno rad imel. In ta je bil Gustav Bussieri, goreč protestant. Ta se je večkrat poprej prizadeval, da bi bil Alfonza pridobil za luteranstvo; Alfonz pa je svojemu mlademu prijatelju prigovarjal, naj bo jud ter mu je na vso moč hvalil Mojzesovo postavo. Akoravno pa različne vere, sta si bila vendar velika prijatelja. — Ratizbone je toraj poiskal tega svojega sošolca. Ko pa pride v hišo, kjer je Gustav stanoval, ga sprejme služabnik, ki je le laško govoril in ptujega gospoda ni prav dobro razumel ter ga je peljal k bratu Gustavovemu, ki mu je bilo Teodor Bussiere ime. Ta Teodor je svojo krivo vero spoznal in jo je zapustil ter je bil zdaj prav goreč katoličan. On je prijatelja svojega brata prav ljubeznjivo sprejel. Ko se nekoliko pogovarjata o Rimskih imenitnostih in Ratizbone toži o slabem stanu svojih ubogih judov, zasukal se je pogovor na vero. Teodor je z vso gorečnostjo opisoval dobroto katoliške vere, pripovedoval od srečnega zaupanja, od bogatih studentev Božje milosti za vse živ-

ljenje človeško, od neskončne ljubezni Jezusove in od ljubezni nje, ktero nam je Bog v Mater dal, in potem vpraša svojega obiskovalca, ni li taka sveta vera zmožna, da svoje spoznavalce srečne stori? Pri tem vprašanji se Abrahamov sin v svojem sercu še bolj razserdi, ali iz spodobnosti se premaguje in nekaj časa molči, potem pa se sočutno in obžalovaje posmehlja. Na kratko pa odgovori: „Jud sem in jud bom umerl.“ Ali človek obrača, Bog pa oberne. Neki notranji glas je spodbudil Teodora Bussiera, da reče svojemu obiskovalcu: „No, ker nevero, kakor pravite, zaničujete in ste prostomišljenju vdani, zraven pa ste razsvetljenega, močnega duha, ne bi li imeli toliko serčnosti, da bi majhno, nedolžno poskušnjo prestali?“ — „Kakšno poskušnjo?“ vpraša zbegan Alfonz. „Da nekaj malega, kar vam ponudim, na sebi nosite. Glejte, to-le svetinico preblazene Device bi pri sebi nosili. Kaj ne, to se vam kaj smešno zdi? Jaz pa na to-le svetinico prav veliko stavim.“ To obnašanje bi svet res prav prederzno in neolikano imenoval. Alfonz se temu smeja. Na misel mu pa pride, da to bo kaj smešnega v njegovem dnevnem zapisniku, v kterega je zapisaval, kar je na svojem popotovanju vse doživel, svetinica pa bo spominek, kterega bo svoji nevesti dal.

Obesili so mu svetinico čistega spočetja Matere Božje na vrat. In ker je bila vervica prekratka, so mu jo s silo čez glavo potlačili. In ko je imel svetinico pred seboj na persih, se je glasno smejal in rekel: „No, zdaj sem pa apostolski, rimsko-katoliški kristjan!“ Gospod Teodor Bussiere je bil te zmage ves vesel in jo je hotel do konca dognati.

„Zdaj pa“, pravi, „moramo poskušnjo zveršiti. Vsako jutro in vsak večer molite še „Spomni se . . .“, to je čisto kratka, pa močna molitev, ktero je sveti Bernard

k preblaženi Devici Mariji molil.“ „Kaj pa je to vaše „Spomni se . .“ zavpije ves v zadregi, naj bo že enkrat konec teh neumnosti!“ Ali Teodor ostane pri svojem. On pravi Alfonzu, ako te kratke molitvice noče sprejeti, bo ravno tako pokazal, da je resnično očitjanje, katerega judom dajejo, da se vsakemu boljšemu prepričanju terdovratno ustavljajo. Alfonz, ki temu ni pripisal nikakega pomena, rekel je slednjič: „No, naj pa bo, to molitvico bom zmolil; če nič ne pomaga, tudi nič ne škoduje.“ In dali so mu molitvico, na listku napisano. Šel je še tisti večer v gledišče ter je pozabil na svetnico in na molitev „Spomni se . .“

Ko je pa Ratizbone odšel, zbral je gospod Teodor Bussiere vso svojo družino in so molili za njega, katerega bi bil on toliko rad za Jezusa Kristusa pridobil. Na večer je celó povabil nekaj zvestih prijateljev, da so v ta namen pred svetim Rešnjim Telesom molili. In akoravno je že pozno bilo, vendar spiše pismice na Ratizbona, v katerem ga povabi za drugo jutro k sebi.

Res pride drugo jutro, pa precej omeni, da na večer odpotuje dalje in da je poštino plačal. „Tega pa vendar ne“, reče mu njegov novi prijatelj, „saj osem dni morate še tukaj ostati. Na pošti bomo takoj odpovedali.“ — Alfonz sam ne ve, kako je bilo; vdal se je prigovarjanju in je ostal v Rimu. Bussiere mu je sam marsikaj imenitnega po svetem mestu razkazoval in povsodi mu vedel vplesti kako versko resnico edino zveličanske, katoliške cerkve. Ratizbone pa mu je dajal prav malo tolažilnih odgovorov. To je terpelo nekaj dni. Jud je Teodorovo vnemo občudoval.

19. prosinca prideta skupaj na svetih stopnjicah (po katerih je Kristus v Pilatovem dvoru šel). Gospod Bussiere v preroškem duhu glasno zdihne: „Bodite mi

pozdravljene svete stopnjice, glejte tukaj moža, ki bo neki dan na svojih kolenih po vas šel!“ Ratizbone pa se glasno nasmeja.

Tiste dni je Alfonz večkrat molil molitev svetega Bernarda: „Spomni se . .“ Brussiere pa je ravno takrat zgubil enega svojih starih prijateljev z naglo smertjo. In ta je bil La Feronais, ki je bil minister kralja Karola X. S tem pobožnim grofom je Bussiere na večer 16. prosinca v palači Borghese še večerjal ter je Alfonza njegovi pobožni molitvi priporočal. Stari grof terdi, da je vedno veliko zaupal na mogočno priprošnjo Marijino ter mu reče: „Le zaupajte, ako bo molil „Spomni se . .“ je pridobljen.

Ko je Bussiere 19. prosinca z Alfonzom zopet po svetem mestu hodil in mu marsikaj zanimivega pokazal in povedal, šel je na večer pokropit svojega prijatelja in ga je pri njegovi kersti (trugi) prosil, naj s svojo prošnjo pred sedežem Božjim priporoči to, kar njemu toliko na sercu leži, pa do zdaj še tako malo upanja ima, da bi se mu posrečilo, spreobrniti Alfonza.

Tisto noč, od 19. do 20. prosinca, se Alfonz na enkrat zbudi in je ves čujoč. Vidi pa pred seboj črn križ, brez Kristusa. Prizadeva se, da bi se ognil tej čudni prikazni, ali zastonj. Kamor se je obernal, povsodi ga je videl. Dolgo se s tem bori, slednjič vendar zopet zaspi.

V jutro 20. prosinca je bil Ratizbone svojega navadnega mnenja. Na spreobrnjenje čisto nič še ni mislil. Po zajuterku v gostilnici nese nekaj pisem na pošto. Potem obiše Gustava Bussiere, Teodorovega brata, ki se začudi, da ga še v Rimu vidi. Okoli enajste ure se ločita in Alfonz gre v kavarno na tergu di Spagna. Tu se k njemu vsede Edmund Human, sin francoskega denarnega ministra, ter se prav veselo pogovarjata o

Parizu, tudi o umetnji in politiki kramljata. Nagovori ga še drugi prijatelj, protestant Alfred Locbek, s katerim se je o raznih slovesnostih kratkočasil. Tudi svoje prihodnje poroke je omenil in je svojega prijatelja povabil na ženitnino, ki mu je tudi obljubil, da pride.

Naj tu zapišem Alfonzove lastne besede: „Naj bi bil takrat (bilo je opoldne) še tretji prisedel in mi rekel: Alfonz, ti boš čez četert ure Jezusa Kristusa, svojega Boga in Odrešenika molil, ti boš v revni cerkvi na tla padel, boš pred mašnikovimi nogami na svoja persaterkal, ti boš v jezuitskem samostanu na kerst se pripravljaj, ti boš pripravljen, katoliški veri se darovati, boš pripravljen, svetu in vsemu njegovemu razveseljevanju se odpovedati, ti boš pripravljen, se odpovedati svojemu premoženju, celó svoji nevesti, svoji hiši, svojim prijateljem, svoji prirojeni ljubezni do judov; ti ne boš imel drugih želja, kakor le, za Kristusom hoditi, njegov križ nositi — noter do smerti; — naj bi mi bil takrat, pravim, kak prerok tako govoril, jaz bi bil le še enega za bolj neumnega imel, tistega namreč, kateri bo mogočnost take neumnosti verjel. In vendar je ta neumnost zdaj moja sreča, moja modrost. — Ko stopim iz kavarne, srečam gospoda Teodora Bussiera na vozu. Prijazno me povabi, naj sedem k njemu. Bilo je kaj lepo vreme. In rad se vsedem k njemu. Ko se pripeljeva do cerkve svetega Andreja, me prosi gospod Bussiere, naj nekatere minute poterpim, ker ima tu nekaj malega opraviti. Tukaj so pripravljali za pogreb. Ko vprašam, kdo je umerl, da mu hočejo zadnjo čast skazati, mi pravi Bussiere: „Umerl je eden mojih dobrih prijateljev, gospod grof de la Feronais. Njegova nagla smert je vzrok mojega žalovanja, kar ste dva dni sem lahko zapazili nad menoj. „Jaz gospoda de la Fero-

nais nisem poznal. Nikoli ga videl nisem, in ta glas me je le nekoliko oplašil, kakor vsakega človeka nagla smert nekaj pretrese. Gospod Bussiere gre in mi še pravi: „Malo poterpite, da pridem nazaj iz samostana, v dveh minutah je vse opravljeno.“

„Ker nisem hotel v vozu čakati, stopil sem v cerkev svetega Andreja, da jo nekoliko ogledam. Cerkev je majhna, malo obiskovana. Mislim, da sem bil čisto sam v cerkvi. Nič umetnega me ni zanimalo. Tje v en dan sem krog sebe gledal. Nobena stvar me ni mikala. Le to se spominjam, da pred menoj je skakal črn pes in se na me spenjal. Ta pes zgine; zgine tudi vsa cerkev spred mojih oči, le v eni kapeli se vsa svetloba zbere in sredi bliščečih žarkov se mi prikaže na altarji v svetem veličastvu pa v premili podobi preblažena Devica Marija, kakor je na moji svetinici vpodobljena. Neubranljiva moč me je k njej vlekla. In preblažena Devica mi z roko dá znamenje, naj poklekнем. Jaz poklekнем in zdelo se mi je, kakor da bi mi rekla: „Tako je dobro!“ Ni pa nič spregovorila, ali razumel sem jo vse.“

„Tako sem ležal ves sam iz sebe in solze so me oblivale, dokler ne pride gospod Bussiere, ki me zopet prebudi. Na več vprašanj gospoda Teodora Bussiera nisem mogel nič odgovoriti. Slednjič sežem po svetinico na svojih persih in z vso vnemo poljubim bliščečo podobo presvete Device! O zares, ona je bila! Nisem pa vedel, kje da sem. Nisem vedel, ali sem Alfonz ali kdo drugi. Čisto ves spremenjen sem bil, ves drug sem bil. Iskal sem se, pa nisem se več našel.“

„Iz dna moje duše je puhtelo goreče, navdušeno veselje. Jaz nisem mogel govoriti, nisem mogel nič razodeti. Čutil sem v sebi nekaj višjega, nekaj svetega, ki me je gnalo, da sem po mašniku vprašal. Peljali so me k njemu. (Ta mašnik

je bil jezuit oče Villefort.) Na njegovo odločno željo sem, pred njim klečé, s tresočim srcem govoril, kakor mi je bilo mogoče. Moje perve besede so bile zahvala gospodu de la Feronais in bratovščini svetega in neomadežanega Serca Marijinega. Za gotovo sem vedel, da gospod de la Ferronais je za-me molil. Ne vem pa, kako sem to zvedel, kakor tudi ne vem, kako sem prišel k veri in spoznanju svetih resnic. Vse, kar povedati zamorem, je, da tisti odločilni trenutek je odpadla vez iz mojih oči. Ne le ena vez, ampak cela versta vezi, ki so mi oči zakrivale, je zaporedoma in urno odpadla, kakor zgine sneg in led pred gorkim solncem. V globočini brezdna sem videl prestrašno revo, iz ktere me je rešilo Božje neskončno usmiljenje. Groza me je presunila pri pogledu groznih hudobij, prepaden, pretresen sem bil. Oh, toliko ljudi gre v ta prepad brez vse skerbi! Prevzetnost in vnemarnost jim je oči zatisnila in oni gredo doli in ta prestrašna temota bo žive požerla.“ — Tako pripoveduje Alfonz Ratizbone sam.

Ko sta Alfonz in Teodor zapustila jezuita očeta Villeforta, šla sta v cerkev „Marije večje“, da se preblaženi Devici zahvalita. Pred altarjem, kjer je hranjeno presveto Rešnje Telo, bil je Alfonz resnične pričujočnosti Božje tako prepričan, da bi bil omedlel, ako bi ne bil proč šel. Tako grozno se mu je zdelo, z izvirnim grehom omadežanemu pred obličjem Božjim stati. Bežal je v kapelo preblažene Device Marije. „Tukaj“, pravi, „se ne bojim, ker sem pod varstvom neskončnega usmiljenja.“

Iz te cerkve Matere Božje sta šla v cerkev svetega Petra, da sta na njegovem grobu molila. Alfonz je želel, da bi bil vso noč na grobu de la Ferronaissa. Pa oče Villefort mu je odsvetoval, ker je bil že preveč utrujen. Vendar je do desetih

zvečer tam molil. Ko je pogledal drugo stran preljubljene svetinice, spoznal je križ, ktereга je pretečeno noč videl.

Alfonz je želel, da bi tega čudeža nikomur ne pripovedovali. Ali oče Villefort misli, da čast Božja in češčenje Matere Božje ne pripusti takega molčanja, ampak tirja, da se razodene toliki čudež milosti Božje. In v hipu se raznese ta glas po Rimskem mestu. Znani in neznani so prihajali, da bi jim kaj bolj natančnega povedal. Ali njihove radovednosti ni nasitil. Njegova edina in priserčna želja je bila zdaj, da bi skoraj prejel sveti kerst. Deset dni se je v tihi samoti in z molitvijo pripravljaj. Posebnega poduka ni potreboval. Pokazalo se je zares, da „vse vé“. Preblažena Devica ni ganila le njegovega serca, tudi njegov um je razsvetila. Tako da oče Villefort, ki ga je pripravljaj na sveti kerst, se je le čudil, kako lepo in natanko vé vse kerščanske resnice.

31. dan meseca prosinca je bil odločen za sveti kerst, v cerkvi očetov jezuitov. Cerkev je bila prenapolnjena. O pol devetih pride Ratizbone v beli kerstni obleki. Oče Villefort in gospod Theodor Bussiere, njegov kerstni boter, sta z njim. Ljudje zašumijo. Vsak bi bil rad videl presrečnega juda in tudi njega, ki mu je k toliki milosti pripomogel. Rimske žene so svoje pobožno veselje in čudenje polški navadi glasno razodevale. Poljubovale so sveti rožnivenec, hvalile in slavile so Marijo, ki je volka v jagnje spremenila.

Kardinal-vikar Patrici ga je kerstil. Alfonz je glasno molil apostoljsko vero in kerstno obljubo. Izvolil si je ime Marija. Dupanloup, pozneje toliko sloveč škof na Francoskem, je imel navdušen govor, da so vsi solze točili. Po svetem kerstu je Alfonz Marija prejel zakrament svete birmе in pri naslednji sveti maši

sveto Obhajilo. — Ko je zavžil angeljsko hrano, sta mu gospod Villefort in njegov boter pomogla, da je vstati mogel. Ves v solzah bi bil omedlel v svoji veliki hvaležnosti za toliko neizmernih milosti, s katerimi ga je mili Bog obsul. To novorojeno dete svete cerkve je prednik jezuitov peljal k svetemu Očetu, ki ga je s posebno ljubeznjivostjo in častjo sprejel. Alfonz Marija Ratizbone ni naprej popotoval. Šel je nazaj v Pariz k svojemu bratu. Prednik bratovščine Marijinega presvetega in neomadežanega Serca ga je naprosil, da je natanko popisal vso zgodbo svojega prečudnega spreobrnjenja. Pozidal je v Parizu malo cerkev in hišo za uboge sirote. Zvest svoji obljubi bi se bil poročil s svojo nevesto, ali ker ni hotela kristjana biti, ni je mogel v zakon vzeti niti smel, ker je zakon pravovernega kristjana z judinjo po cerkvenih postavah prepovedan. In Ratizbone je sklenil deviško živeti in se vsega v službo Božjo posvetiti. Bil je v mašnika posvečen in z vso vnemo je delal za spreobrnjenje zaslepljenih judov. In sicer v Jeruzalemu. Ustanovila sta z bratom Teodorom nov red pobožnih devic, ktere imajo ta poseben namen, da male judovske otroke izrežajo in se „Sionske hčere“ imenujejo.

Naj tukaj nekoliko omenim, kako opisuje tega spreobrnjenca naš slavni monsignore, stolni kanonik, vrednik „Zgodnje Danice“, toliko zasluženi, visoko častiti gospod *Luka Jeran*, ki je l. 1866 na svojem popotovanju v sveto deželo sam videl Alfonza Marijo Ratizbona. On takole piše: Ratizbon Marija Alfonz je mož srednje postave, dobro podpert, čverst, lepega života pa še lepše duše; vse na njem je edino, ravnomerno. Nos ima orlovat, obličje nekoliko podolgasto-okroglo in polno, primerno debel vrat, lase černe in po francoski šegi česane, vendar ne predolgih. Brada je velika, gosta, v sredi

sivkasta; čelo obokano in srednje visokosti, oko sivo in prijazno, pa moškoresno, vsi udje čversti, vsa obnaša živa in urna, duh poln čverstosti in nepremagljivosti. „Zares! tak značaj premagati, — je zamogel le čudež“, sem si mislil premišljeva je nekdanjega izraelskega sina in zdaj tako velikoserčnega katoličana.

Namen svoje naprave nam je povedal z malo besedami: „Super via dolorosa sint filiae Sion, ut Dominum consolentur.“ To je: Ob žalostnem ali križevem potu naj bodo nove redovnice, „hčere Sionske“, da bodo Zveličarja v njegovi bridkosti tolažile s premišljevanjem, z molitvijo, zlasti za spreobrnjenje judov. Ravno na tem mestu ima Ratizbone svoje veliko poslopje, kjer so nekdanj zoper izpostavljenega Božjega Sina (*Ecce homo!*) vpili: Križaj ga, križaj! Proč ž njim! Njegova kri naj pride čez nas in naše otroke. Tukaj naj se godi ravno nasprotno, kar so počenjali nekdanj nesrečni očetje.

Vse v tem lepem poslopji opominja prebivalce na nekdanje bridkosti Zveličarjeve. Povsodi je rudeča barva. Na kelihih, po vseh orodjih in napravah so krone. V začasni kapeli pa stoji prekrasna podoba „*Ecce homo!*“ v človeški velikosti, iz kararskega marmorja, belega, kakor mleko. Izdelal jo je v Rimu neki Poljak. To delo se ne more prehvaliti, kraljevo veličastvo je zedinjeno z „Možem bolečine“. Vožnja te prelepe podobe samo od Jafe do Jeruzalema je stala 50 napoleonov. Dozdeva se mi, da je darilo nepozabljivega svetega Očeta Pija IX.

Naj le še to pristavim, da kraj, ktere ga je Ratizbone z milodari drago kupil za svoj ustav, je del nekdanjega Pilatovega dvora. Na drago plačanih, pa toliko stoletij oskrunovanih podertinah je napravil hišo molitve in sprave, in njeni udje imajo še to posebno nalogo, da molijo za spreobrnjenje zbeganih Izra-

elovih otrok. (Sausseret II. Herz Maria Blüthen VII. — Jeran, Popotovanje v sveto deželo 48.)

89. Prikazovanje preblazene Device v La Salette na Francoskem.

Bog je nespremenljiv. Kakor se je od nekdaj posluževal slabotnega, revnega, kar je v očeh tega sveta zaničljivega, da izverši veliko in prečudno, tako dela še današnji. In kakor so bili revni pastirci tisti presrečni, ki so prvi zvedeli, da je preblazena Devica Marija rodila Sinu Božjega v zapuščenem Betlehenskem hlevu, tako so današnje dni večkrat tudi ubogi pastirji tisti presrečni, katerim se Mati Božja prikaže. Tako se je godilo tudi 19. kimovca 1846 na Francoskem v La Salette, ko se je Marija prikazala dvema revnima pastirjema.

To sta bila Frančiška Melanija Matijeva in Peter Maksimin Giraud. Akoravno oba iz bližnjega mesta Korpsa doma, vendar se nista poznala in 17. kimovca 1846 sta prvič skupaj prišla. 18. kimovca sta zopet skupaj pasla in ko sta zvečer domu gnala, sta se zmenila, da bota zopet prihodnji dan skupaj pasla. Tisti dan — 19., — bila je sabota pred tretjo nedeljo tega meseca, ko sveta cerkev v drugič obhaja spomin Marijinih sedem žalosti — se je godilo Marijino prikazovanje, ki je napravilo veliko govorenja in mnogo pisanja po vsem svetu.

Najpoprej naj nekoliko opišem ta dva pastirja, ki sta bila na vse strani revna, pa vendar toliko srečna.

Peter Maksimin Giraud je bil rojen 27. velicega serpana 1835. Toraj je bil na dan prikazni enajst let in nekaj dni star. Njegov oče je bil voznik v Korpsu. Njegova mati mu je kmalo umerla in stara mati ali babica je za-nj skerbela. Že enajst let star bil je še prav zelo ne-

veden. V šolo ni hodil. Po domače je zavijal besedo in čiste francoščine ni skoraj nič razumel. Tri leta so se domači ubijali z njim, da so ga „Oče naš“ in „Češčenomarijo“ naučili. Toda ni bil zabít. Imel je razum in dober spomin. Le njegova nestanovitnost, njegova lahkomišljenost in vetrenost ga je begala, da nobene pazljivosti ni imel. Le otročje igrače so ga mikale. Ako so ga v cerkev ali h kerščanskemu nauku poslali, popihal jo je na ulice k drugim otrokom.

Tak je bil Maksimin, ko pride 13. kimovca Peter Selme, kmet iz male vasi na hribu La Salette, v terg ali malo mesto Korps k vozniku Giraudu in ga prosi, naj bi mu dal njegovega sina za nekaj dni, da bi mu krave pasel, dokler ne ozdravi njegov prejšnji pastir, ki je bil takrat zbolel. Ne rad, pa ker ga je njegov prijatelj le prosil, je vendar privolil. 14. kimovca na vse zgodaj je šel z novim gospodarjem na La Salette Maksimin, ki poprej še nikjer drugod ni bil.

Gospodar novemu pastirju ni dosti zaupal. Bal se je, da bi Maksimin, ves neskerben kakor je bil, krav ne zgubil ali jih pustil preblizo vode, ki je po dolini derla. Zato je blizo pašnika na svojih njivah delal, da ga je lahko opazoval. Čisto sam je pasel. 18., v petek, je videl Peter, da je Maksimin pasel skupaj z Melanijo, ki je pasla krave Janeza Pra.

Frančiška Melanija Kalvat-Matjev je bila rojena v Korpsu 7. listopada 1831. Njeni starši so bili revni in so imeli veliko otrok, zato so Melanijo dali zgodaj v službo. Pri dveh gospodarjih je služila po dve leti. Meseca sušca 1846 se je vdinjala pri Janezu Pra. O času prikazovanja Marije Device je bila skoraj petnajst let stara; pa reva je bila tako zamenarjena, da se je komaj prekrizati znala. Ker je bila ob nedeljah in ob zapovedanih praznikih večidel le pri kravah

na paši, je le malokdaj v cerkev prišla. Njen spomin je bil reven in skerbne nune v Korpsu so veliko truda imele, da so jo v njenem sedemnajstem letu še le zamogle pustiti k svetemu Obhajilu, ako tudi je meseca grudna 1846 že prišla v samostan.

Melanija je bila zelo boječa, tako, da je komaj odgovorila, ako jo je kdo kaj vprašal. Bila je črna in za-se tako neskerbna, da je večkrat kar v hlevu zaspala, ko je zvečer svojo čedo domu prignala. Tudi bi bila kar zunaj prenočila, ako bi jej tega ne bili branili. Če tudi je bila vsa premočena, nič ni porajtala.

Taka sta bila uboga pastirja, ko sta 19. kimovca 1846 že tretji dan skupaj pasla. Okoli poldvanajste ure zakliče gospodar Peter Selme svojega pastirja Maksimina, naj krave napoji. „Bom Melanijo poklical, da bova skupaj napajala“, se oglasi pastir. In res ženeta svojo čedo do studenca, ki teče po dolini med dvema hriboma. Ker so tu navadno živino napajali, rekli so temu studencu „živinski studenec“. Ko poldne zazvoni, gresta pastirja proti drugemu studencu, kateremu so rekli „ljudski studenec“, ki je pa takrat bil suh. Pastirja položita na levo stran osušenega studenca svoje pastirske torbice, v katerih sta imela vsak svoj košek kruha, ker opoldne nista domu gnala. In oba zadremljeta, nekaj stopinj eden od drugega.

Proti pol trem se Melanija zbudi. Urno pokliče Maksimina in pravi: „Pojdiva pogledat, kje so krave?“ Oba skočita čez studenec in kmalo najdeta živino v znožji hriba, ki mu pravijo Gargas. Zato gresta nazaj po svoje torbice, ktere sta pustila pri osušenem studencu. Melanija gre nekaj stopinj naprej. Komaj pa nekaj korakov napravi, vidi pred seboj bliščečo svetlobo. Čudna luč je obsijala dolino, kjer je studenec bil. Svetlejša je

bila, kakor solnce, ki je na jasnem nebu sijalo. In Melanija zakliče: „Urno pojdi, da vidiš to-le svetlobo!“ In tudi Maksimin jo zagleda. Svetloba se razdeli in prikaže se „lepa Gospa“, ki je pa silno žalostna. Bila je ura prvih večernic praznika žalostne Matere Božje.

„Lepa Gospa“, kakor sta jo otroka imenovala, je sedela na kamnu; noge je imela v strugi osušenega studenca. S komolci na kolenih je podpirala svojo glavo, ki je bila silno užaljena. Okoli čela nebeške prikazni je bil ovit venec bliščečih cvetic in svetel šapelj. Njena čisto navadna obleka je bila bliščeče bela. Na svojih ramah ima robec s cveticami zarobljen. Dvojno verigo ima čez persi. Perva večja, pomeni težo naših hudobij, ki je težko slonela na njenem materinem sercu. Druga, manjša, ima križ s podobo križanega Jezusa. Na desni križa so klešče, na levi pa kladvo. Nebeška dekla ima predpasnik ali zastor. Lase zakriva njeno bliščeče pokrivalo. Na vratu ima z biseri tkano tančico. Roke ima v široke rokave svoje obleke zavite. Maksimin ni mogel njenega obraza pogledati. Žarki bliščeče svetlobe mu zakrivajo deviško lepoto nebeške prikazni. Le Melanija je zapazila v njenem obličji materino priserčnost, pa veliko žalost.

In zdaj se „lepa Gospa“ vzdigne, sklene svoje roke križema na persi in spregovori s presladkim glasom: „Le bližej stopita, moja otroka! Nič se ne bojta! Prišla sem, da vama razodenem imenitno novico.“

Zdaj gre „lepa Gospa“ na kraj, kjer sta pastirja poprej spala, 53 metrov od studenca proč. Po njenih materni ljubeznjivih besedah se otroka nič ne bojita, prestopita studenec in hitita za njo ter prideta čisto blizo, Melanija njej na desno, Maksimin na levo. Oba sta v svetlobi, iz nje izhajajoči. „Lepa Gospa“ je zdaj go-

vorila z njima. Ves čas pa je jokala in njene obilne solze so se zgubile v svetlobi.

Govorila pa je tako: „Ako se moje ljudstvo noče podvreči, me bo prisililo, da bom spustila roko mojega Sina in bo padla nanj. Njegova roka je tako silno težka, da je nič več obdržati ne morem. Kako dolgo že terpim za vas! Ako hočem, da vas moj Sin ne zaverže, moram neprenehoma prositi za vas, vi pa se zato ne zmenite. Kolikorkoli bi vi molili, karkoli bi storili, vi mi ne morete nikdar poverniti truda, katerega imam za vas.“

„Šest dni imate za delo, sedmi dan sem si za-se prihranila, pa tega mi nočejo več dati. To je, kar roko mojega Sina tako težko dela. — Vozniki ne jenjajo kleti, da bi zraven Ime mojega Sina ne imenovali. To dvoje je, kar roko mojega Sina tako težko dela.“

„Ako je žetev slaba, je to kazen za vas. To ste lansko leto spoznali na krompirji, pa se niste za to nič zmenili. Nasproti, ko ste videli, da v nič gre, ste kleli in Ime mojega Sina zraven pritikal. Gnjlوبا se bo širila in o božiču ne bo več krompirja.“

Te besede je „lepa Gospa“ po francoski govorila in pastirja je nista razumela. Pri zadnjih besedah pogleda Melanija Maksima, kakor bi ga vprašala, kaj neki pomenijo besede „lepe Gospe?“ In na to pravi „lepa Gospa“ z materno ljubeznjivostjo: „Moja otroka, vi dva ne znata francoskega, vama hočem drugače povedati. In ponovila je v narečji kakor v tistem kraju, v Patois, zavijajo, pa ni ponovila vsega, ampak pričela je z besedami: „Ako je žetev slaba.“

Potem je v tem domačem narečji še govorila: „Ako imate žita, ne sejte ga. Kar bote sejali, bo žival požerla, kar bi vzhajalo, se bo v prah razbilo, ko bote mlatili. — Prišla bo velika lakota. Poprej bodo otroci do sedmega leta se stre-

sali in umirali na rokah tistim, ki jih bodo nosili. Zavoljo lakote se bodo drugi pokorili. Orehi se bodo spridili in grozdje bo segnilo.“

Potem govori „lepa Gospa“ naprej. Melanija vidi, da se njene ustnice premikajo, pa ne sliši nič. Maksimin je zvedel skrivnost v francoskem jeziku. Potem se oberne presveta Devica k pasterici in Maksimin nič ne sliši. Tudi Melanija zve skrivnost; pa veliko dalje govori „lepa Gospa“ z njo, tudi po francosko. Potem pa zopet v domačem narečji nadaljuje: „Ako se pa spreobernejo, bodo se kameni v žitne kupe spremenili in krompir bo povsodi v zemlji vsejan.“ (To je, vsega bodo v obilnosti imeli.)

Ko se potem „lepa Gospa“ posebno milo k pastirjema oberne, ju vpraša: „Opravljata li dobro svoje molitve, moja otroka?“ — „O ne kaj dobro, Gospa!“ odgovorita odkritoserčno oba. „O moja otroka“, pravi, „dobro se mora moliti, zjutraj in zvečer. Ako ne moreta več, saj Oče naš in Česčenomarijo zmolita. Ako pa čas imata, morata več moliti.“

„Le nekaj starih žen pride k sveti maši. Drugi delajo ob nedeljah celo poletje. Po zimi pa, ako družega opraviti nimajo, gredo k sveti maši, pa le, da se z vero norčujejo. O postnih dneh hodijo k mesnicam, kakor psi.“

„Nista li nikdar videla spridenega žita, moja otroka?“ vpraša nebeška poslanka. Oba pastirja pravita: „Ne, Gospa!“ Ona pa se oberne k Maksimu in pravi: „Pa ti, moje dete, si ga videl, ko si s svojim očetom v Koin-u bil. Takrat je rekel gospodar neke njive tvojemu očetu: Poglejte moje sprideno žito! In vi ste šli gledat. On pa je vzel dva ali tri klase v svoje roke, jih je zmel in vse je v prah razpadlo. In šli ste nazaj. Ko ste imeli še pol ure hoda do Korps-a, so ti oče podali košček kruha in so djali: „Vzemi,

moj otrok, jej še kruh to leto, ne vem, kdo bo k letu še kruh jedel, ako bo z žitom tako naprej šlo.“

„Res, Gospa! nisem se precej domislil“, pravi Maksimin.

Potem presveta Devica konča svoje govorjenje po francosko: „No, moja otroka, vse to bota mojemu ljudstvu povedala!“ — Potem zapusti pastirje in gre čez potok Sezia. Sredi tega potoka je bil kamen, na katerega je berž ko ne stopila. In zdaj ponovi, ne da bi se bila nazaj obrnila, ravno tiste besede: „No, moja otroka, vse to bota mojemu ljudstvu povedala!“ — Potem se oberne po brežini, po kateri sta pastirja poprej šla za živino gledat. Njene noge se niso premikale. Podersnila je čez travo, ktere se je komaj kaj zadela. Otroka sta hitela za njo, kakor da ju neobranljiva moč vleče. Melanija hiti celó nekaj stopinj pred-njo, toliko je hrepenela, da bi je spred oči ne zgubila. Maksimin hiti na levi, dve ali tri stopinje za presveto Devico, ki je tako 38 do 40 stopinj šla. Ko pa na griček pride, se do 50 metrov visoko povzdigne in tako trenutek v zraku ostane, ozre se proti nebu in se nagne proti solnčnemu vzhodu na desno.

Takrat pogleda še Melanijo. Maksimin je bil na levi nekoliko zadej. In pastirja pravita: Potem nisva več videla ne glave, ne roke, ne družega telesa več. Zginila je. Bila je še velika svetloba, pravi Maksimin, in z roko sem jo hotel prijeti s cveticami vred, ktere je na svojih nogah imela, ali nič več nisem videl. In Melanija je rekla: „Velika svetnica je bila.“ Maksimin na to: „Če bi bila vedela, da je velika svetnica, bi jo bila prosila, naj bi naju seboj vzela.“ „Oj, da bi bila pač še tukaj“, pristavi Melanija, „še sva gledala, da bi jo videla in jaz sem rekla, skrila se nama je, pa ne veva, kam. In bila sva vesela ter sva se rado-

vala tega, kar sva videla. Potem pa sva šla za kravami.“

Pastirja sta imela nalogo, besede te „lepe Gospe“ med ljudstvo razglasiti. Maksimin je to začel. Že zvečer je pravil svojemu gospodarju. Ta ga drugo jutro pelje k sosedu, pri katerem je Melanija služila. Ona še ni nič pripovedovala, zdaj pa je vse tako povedala, kakor je Maksimin pravil. Moža peljeta zdaj otroka k gospodu župniku v La Salette. Gospod Jakob Perrin, prileten mašnik, je bil takrat župnik tej fari. On je pastirja prijazno sprejel in ko sta mu vso prikazen dopovedala, je ves ginjen s solznimi očmi rekel: „O kako srečna sta, moja otroka, videla sta presveto Devico!“ — Grešnikom napovedane kazni so skerb-nega duhovnega očeta tako presunile, da, ko je pri službi Božji to svojim ovčicam povedati hotel, so ga solze polivale, da skoraj ni mogel govoriti.

Urno se je ta čudna novica daleč na okoli raznesla. Župan pokliče precej tisti dan otroka pred-se. Z vso resnobo jima grozi, ako bi legala in si kaj takega izmišljevala. Vsakega posebej izpraša. Oba mu popolnoma enako povesta. Grozil se je, da bota kaznovana, ako bota še dalje pripovedovala drugim ljudem. Mož se ni mogel prečuditi, kako merzlo mu je Melanija na to odgovorila: „Nihče na svetu mi ne bo zabranil, da bi ne pripovedovala, kar sem videla in slišala.“

Maksimín je še tisti dan šel domu v Korps, ker poprejšnji pastir je med tem ozdravel. Se ve, da je doma vse povedal. Hodil je zdaj v šolo pri „sestrah previdnosti Božje“. Melanija je ostala še v svoji službi in še le božične dni je prišla tudi v šolo, kjer je bil Maksimin. Njun značaj je bil skoraj da nespremenjen. Počasi in težko sta se učila. Še le, ko sta meseca velicega travna 1847 šla pervikrat k svetemu Obhajilu, se jima je njuni um

nekoliko razvil. Samo Bogu je znano, kolikokrat sta ponovila pripovedovanje te čudne prikazni.

Že prve dve leti je bilo na kraji prikazni do trikrat sto tisoč ljudi. Med temi je bilo veliko učenih, veliko mašnikov, pa tudi veliko dvomljivcev in nasprotnikov. Tem vsem sta Maksimin in Melanija morala dopovedovati, kar sta videla in slišala. Najbolj zvito so ju izpraševali, vseh mogočnih zvijač so se poprijeli, da bi ju zbegali, da bi kaj navskriž rekla, kar bi se s prejšnjim ne vjemalo. Ali vse zvijače so bile zastonj. Sicer sta bila nevkretna, vsa boječa. Ko sta pa o prikazni govorila, sta takoj resnobna postala ter sta s tolikim spoštovanjem pripovedovala, da sta vsakemu poslušalcu nehote spoštovanje obudila. Najbolj zvita vprašanja sta urno in lahko rešila. Tudi svojo skrivnost sta zvesto ohranila. Vse mogoče obljube, ki so jih radovedneži delali, pa tudi vse žuganje je bilo zastonj. Nobeden teh otrok ni imel zavidnosti proti drugemu. Še vedela nista za čast, katero so jima drugi skazovali. Ako je Maksimin kak denar dobil, precej ga je prednici odrajtal ter se ni več zmenil zanj. Ako mu je kdo dal kako podobico ali kaj družega tacega, je urno dal šolarju, katerikoli ga je prvi srečal.

Bog sam pa je zlajšal pastirjema dano nalogo. Blizo tam, kjer se je prikazala „lepa Gospa“, je bil studenec, kateri je pa tekkel le o deževnem času ali kedar se je sneg tajal, navadno je bil suh. To so vedeli vsi pastirji in domači ljudje. Od 19. kimovca 1846 pa teče ta studenec neprenehoma. In to, se ve, se je čudno zdelo vsem. Ta studenec in pa, da je krompir po Francoskem, na Irskem, tudi v Korps-u in drugod segnil, to je opozorilo tudi najbolj neverne v obližji. — Pobožni duh, kateri veje na hribu, posvečenem z Marijinim pri-

kazovanjem, se je razširil na fare La Salette, Korps in druge. Pred to prečudno prigodbo so prebivalci skoraj da pozabili Božje in cerkvene zapovedi. Veliko njih še za velikonoč ni prejela svetih zakramentov. Bogokletstvo je bilo kaj navadnega. Gospodove dneve so skrunili s hlapčevskimi deli. Za post se je le malokdo zmenil.

Po veliki prigodbi 19. kimovca je glas revnih pastirjev bil veliko močnejši, kakor pridige domačih dušnih pastirjev in ptujih misijonarjev. Cerkve so bile zopet polne. Verni so se zbirali okoli prižnic in se drenjali okoli spovednic. Ob nedeljah prepovedana dela so ustavili. Tudi bogokletstvo se ni več slišalo. Vse je bilo presunjeno, pobito po tej nebeški pridigi. Ljudje so pobožno molili in svete zakramente prejemali.

Pri pogledu tolikega spremena je moral vsak spoznati: To je delo preblazene Device Marije.

Ta prigodba je šla po vsem svetu. Se ve da so jo zvedeli tudi v Rimu. Sveti Oče Pij IX., ta priserčni častivec preblazene Device Marije, zanimal se je za to stvar. Kot poglavar svete cerkve je razodel svoje želje, da bi rad zvedel otrokom dane skrivnosti. To željo svetega Očeta je zvedel škof v Grenoble, kamor La Salette spada. In hotel je željo svetega Očeta spolniti. Ko sta Maksimin in Melanija bila podučena o rimskem papežu, kot poglavarju vesoljne cerkve, se nista branila svojih skrivnosti razodeti, toda le papežu samemu. Škof sestavi poseben odbor duhovnih in svetnih gospodov. V pričo tega odbora naj otroka pišeta vsak svoje pismo. Peljali so ju v veliko sobo, kjer sta, vsak pri svoji mizi, vpričo škofovih prič, njima razodeto skrivnost zapisala.

Melanija je bila pri pisanji vsa prevzeta, vendar nikakor v nobeni zadregi.

Hitro je pisala. Na mah pa zakliče, kako se piše beseda „nezmotljiv“ in kaj da pomeni? Nekoliko pozneje vpraša, kaj je to „antikrist“ in kako se ta beseda zapíše? Po teh vprašanjih so sodili, da skrivnost, Melaniji izročena, je zadevala nezmotljivost papeževo, morebiti napoved te resnice, ki je bila potem na vatikanskem cerkvenem zboru za versko resnico razglašena.

Maksimín je ravno tako hitro pisal. On je le vprašal, kako se piše beseda „papež“.

Ko sta vsak svoje pismo spisala, sta ga zapečatila. In pismi ste se s škofovskim pečatom zapečatili. Dva mašnika sta pismi v Rimsko mesto nesla.

Poslanca sta prišla pred papeža 18. malega serpana 1851. Ko ju Pij IX. zagleda, vstane izza mize, pri kateri je pisal ter jima poda roko, da jo poljubita ter vzame zapečateni pismi. Najpoprej odpre pismo Maksiminovo. Ko ga prebere, pravi: „Tu je popolnoma odkritoserčnost in otroška priprostost“.

Ko je bral Melanijino pismo, se je na njegovem obrazu videla velika presunjenost; svoje ustnice je stiskal, rudečica ga oblije. In pravi: „To so šibe, ki francoski deželi žugajo. Pa ne le Francoska je kazni vredna, vsa Evropa zasluži strahovanje. Manj se bojim očitne hudobije, kakor v nemarnosti in strahu pred ljudmi. Ne zastonj se imenuje cerkev vojskovalna.“ Roko položi na svoje persi in pravi: „Tu vidite njenega vodnika, le deržite se me!“

Oba poslancia sta bila v Rimu s častjo sprejeta. Kardinali, škofje in menihi so spoštljivo se pogovarjali z njima o prilogah na La Salette. Ako bi bila poslancia morebiti mislila, da Rim bo v tej zadevi razsodil, jima je bilo opomnjeno, da Tridentinski zbor daje oblast škofom, poterjati in razglasiti nove čudeže, ki se v njihovih škofijah zgodijo. In Lateranski

peti cerkveni zbor jim določuje pravico, po kateri smejo po natančnem preiskovanju nova razodenja razglasiti.

Domači škof monsignore de Bruillard je precej o začetku pokazal zares apostolsko modrost. V svojem prvem pismu o tej zadevi je sporočil vsem mašnikom, naj se ne prenagljijo s svojo sodbo in naj očitno ne govorijo o tem, dokler ne bo vse natanko preiskano. Preiskovanje pa je izročil dvojnemu zboru. V en zbor je poklical vse kanonike, v drugega pa bogoslovne profesorje. Oba zbora sta izpravevala pastirja in druge ljudi iz La Salette in iz Korps-a. Tudi sta preiskovala pisana sporočila čudnih ozdravljenj in več drugega potrebnega. Oba zbora sta soglasno sklenila: Prikazen na hribu je ne navadna prigodba; dopovedovanje otrok je verjetno; po soseskah blizu hriba je po tem prigodku vidno spreobrnjenje na bolje, tudi sadovi začetne Božje poti so dobri, vendar naj se z očitnim končnim razsojenjem še počaka. — Ti sklepi so bili pisani 15. grudna 1846.

Škof je čakal sedem mescev. Med tem mu je došlo mnogo novih naznanil, da je bilo več čudnih ozdravljenj na klic naše ljube Gospe v La Salette in z rabo vode, ki je tekla iz studenca na hribu. Romanje se je le množilo. Mašniki in drugi ljudje, v čednosti in v učenosti slavni možje so silili na to, naj cerkev konečno izreče svoj sklep. Škof odloči mesca malega serpana 1847 dva mašnika ter jima naroči, da gresta na kraj prigodbe, naj obhodita tudi kraje, kjer so bili ljudje prečudno uslišani na prošnjo te prikazni ter naj vse z zdravniki in z drugimi modrimi možmi preiščeta. Dobro sta opravila mašnika njima dano nalogo. Kar sta zvedela, sta natanko popisala in vterjena na resnične dokaze sta nasvetovala, naj se prikazovanje preblazene Device na La Salette

za resnično in čudežno očitno spozna. — In vendar je modri škof le še čakal. Še le 19. kimovca 1851 je bilo to Marijino prikazovanje očitno cerkveno spoznano. Drugo leto na spomlad so začeli novo cerkev zidati. In zdaj je tam lepa, prostorna cerkev z dvema zvonikoma, čeden samostan za misijonarje in mnogo hiš za prenočevanje romarjev, ki obilno obiskujejo to svetišče naše ljube Gospe in nebeške Matere Marije.

V prvih treh in pol letih je bilo zapisanih nad 250 čudnih ozdravljenj na klicanje Matere Božje v La Saletti ali z rabo čudodelnega studenca. (Sausseret II., Rohner 569.)

90. Prikazovanje Matere Božje v Vatikanu.

Bilo je o začetku malega travna 1850, ko so francoski vojaki še v Rimu bili. Neki oficir se sprehaja s svojo ženo blizo Vatikana. Vatikan je velikansko poslopje in ima veliko imenitnosti pod svojo streho. Gospod M. G. je imel seboj tudi svoja dva otroka, katerih eden je bil dvanajst, drugi pa deset let star. Tiste dni so Rimljani pričakovali, da pride sv. Oče Pij IX. nazaj iz Gaete, kamor je pred uporniki bežal.

Žena tega oficirja, gospa G., je bila protestantske vere. Po svojem krivoverskem prepričanju je svoje dolžnosti dobro spolnovala. Rekla je svojemu možu: „Ne vem, kaj bi več storiti zamogla, če bi tudi katoliško vero sprejela?“ Ali je bila gola radovednost ali pa je bilo nepremagljivo slutje: rekla je svojemu možu, da bi rada videla sobe in dvorane vaticanskega gradu. Mož, ki jo je ljubil, je ustregel njeni želji in sprositi si je privolenje, da je smel s svojo družino v Vatikan.

Ko so že več imenitnih sob prehodili, prišli so do domače kapele svetega Očeta. Šli so va-njo. Gospa G. zagleda z rudečim žametom pregernjen molilnik. Mislila si je: Tukaj sveti Oče Pij IX. vsaki dan moli in prosi nebeškega blagoslova za vesoljni svet. Tudi ona poklekne na ta imenitni molilnik, v terdni nadi, da tukaj si zamore sprositi srečo sebi in celi svoji družini.

Glavo na svoje roke nasloni in nekaj minut moli prav priserčno. In dobra mati po svoji pobožni navadi izročuje svoje otroke Materi Božji, akoravno je to zoper nauk njene krive vere. Ko pa svoje oči povzdigne, vidi na altarji z bliščečo krono kronano, prelepo Gospo, ki je njena dva otroka za roko držala. Pred altarjem pa vidi svetega Očeta, papeža. Ta prikazen jo, se ve da, pretrese in v svoji materni skerbi se ozre, sta li njena otroka še pri njej. Tako je bila prevzeta, da se je mož prestrašil. Ona ga tolaži, da jej je hotelo nekoliko slabo biti. Ali prikazen se je njenemu sercu tako globoko vtisnila, da je ne more iz spomina spraviti. Svojemu možu tega nič ne pové.

Nekaj dni pozneje, in to je bilo dvanajstega malega travna, prišel je sveti Oče Pij IX. res nazaj in bil je slovesno sprejet v Lateranski cerkvi svetega Janeza. Tukaj je bilo napravljenih več odrov, na katerih je razna gospoda pričakovala svetega Očeta. Tudi žena M. G. se je podala na oder, ki je bil francoskim gospem odločen. Komaj pa zagleda papeža, spozna v njem Pija IX., kakor ga je pred altarjem v njegovi vaticanski kapeli videla. To jo je živo pretreslo. Ko je nad njim videla podobo preblazene Device Marije v tisti bliščobi in ravno tako, kakor pervikrat v Vatikanu, ni se mogla več premagovati; okoli stoječi so vsi mislili, da jej je slabo. Ko se umiri, se zatajuje in to skrivnost le še za-se ohrani.

Še v tretje se jej prikaže. Ko je sveti Oče Pij IX. zopet v svojem gradu, ga hodi razna gospoda pozdravljat in mu svojo vdanost razodevat. Tudi za žene francoskih viših vojakov je bil odločen dan, kdaj smejo priti pred svetega Očeta. Gospa G. je bila odmenjeni čas tudi na svojem kraju. Pa tudi sinova je imela seboj. Postavili so gospe po dolgi dvorani v dve versti, da sveti Oče lahko gre memo njih ter jih na desno in na levo blagoslavlja. Ko namestnik Kristusov pride do gospe G., ki je svoja otroka pri sebi imela, se ustavi ter otroka poboža. S priserčno prijaznostjo ju vpraša po imenih, poda vsakemu en rožnivenec in zdelo se je, da ju posebno blagosloviti hoče, ko jima svoje posvečene roke na glavo položi. Presrečna mati se je veselja topila.

Kaj pa je še le občutila, ko vidi nad velikim duhovnom zopet vso bliščečo podobno Matere Božje! Gospa G. je, kakor pri prvi in drugi prikazni, zopet čutila neki notranji nagib, naj svojo krivo vero zapusti. Ustavljala se je dvakrat, tretjič pa je premagana. Ko je prihodnje noč prejojkala, razodela je svojemu možu, da je sklenila, krivi veri se odpovedati. Mož je bil tega vesel. In ko je bila potrebno podučena in pripravljena, se je očitno in slovesno odpovedala protestantovski krivi veri v petek 17. vel. travna v kapeli Matere Božje v prezali cerkvi sv. Trojice na hribu, kjer prebivajo francoske nune. Drugi dan je s svojim možem in s svojimi otroci pristopila k sv. Obhajilu, katero je sprejela iz rok kardinalvikarja, ki je novi katoličanki tudi zakrament sv. birme podelil. (Sausseret II.; H. M. Bl. VIII.)

91. Prikazovanje Matere Božje sedem žalosti v Ceretu na Toskanskem.

Ostanimo na Laškem. Tri leta po prikazni v Rimu se je preblažena Devica

Marija prikazala v Ceretu, pičlo uro od mesta Pitigliano, kjer stanuje tudi škof. Tudi tukaj se je naša ljuba Gospa prikazala ubogi, pa nedolžni pastirici. Tej presrečni deklici je bilo ime Veronika Marija Humbelina. Bila je rojena 25. listopada 1841. Bilo je četrto dete izmed šesterih otrok Antonija Nucci in njegove žene Marije, rojene Franci.

Ker je neskončno modri Bog tej deklici odločil veliko posebnih milosti, odločil jej je tudi veliko terpljenja. Že v prvih letih je bil križ njen delež. Bila je Veronika krotko, ponižno, ubogljivo dete. Vendar jo je njena huda mati zametovala; ko je drugim otrokom kaj dajala, Veronika ni nič dobila, ali le kaj malega. Za vsako majhno napako, katere še sama ni zakrivila, jo je mati strahovala in če je katero drugo dete kaj pregrešilo, bila je že Veronika kriva.

Kolikor bolj pa so jo doma zaničevali, toliko bolj jo je ljubil Bog, zavoljo katerega je voljno terpela. Kolikor bolj jo je čutila lastna mati, toliko bolj se je z njo radovala Božja Mati, ki se jej čudno prikaže.

To imenitno prikazovanje naše ljube Gospe sedem žalosti se je godilo 19. velicega travna 1853. Bil je ta dan torek med osmino binkoštnih praznikov, ko začne sveta cerkev sveto mašo z besedami kralja Davida: „*Vzdigne naj se Bog in razkropé naj se njega sovražniki, in bežé naj spred njegovega obličja, kateri ga sovražijo.*“ (Ps. 67, 2.)

Veronika, takrat dvanajst in pol leta stara, bila je tisto leto pervikrat sveto Obhajilo prejela. Pasla je tisti dan do trideset ovac blizo votline, kateri so „Kaseta“ rekli. Seboj je imela svojega majhnega brata Janeza, ki je bil v osmem letu. Ko se je nebo pooblačilo in je začelo že deževati, rekla je Janezku, naj gre v votlino, da ne bo moker. Sama pa je tudi svojo čedo proti votlini podila.

Da bi sama mokra ne bila, zakrila si je z verhu obleko svojo glavo. Vendar govori naj sama.

„Ko sem proti votlini šla, zagledam pred seboj Gospo, klečečo. Ne vem, od kod je prišla? Cela njena telesna podoba, od nog do glave, je bila nekoliko nižja, kakor moja, ko sem po koncu stala. Ko sve pa obe klečali, segla je moja glava tako visoko, kakor je njeno serce.

Z ramo se je nekoliko proti meni obrnila ter me poklicala po imenu. Pokazala mi je na svojo desno stran, naj poklekнем. Bila sem na njeni desnici. Natanko sem videla njeno desno lice in nekoliko njenega očesa, ki je bilo kaj lepo.

Imela je višnjevo obleko, natrošeno z rudečimi pikami, ki so bile za palec velike. Njen pas je bil bliščeče črn, do dva persta širok.

Na glavi je imela tančico, modro kot nebo, visečo čez rame in noge. Čelo je bilo odkrito, tudi nekaj lice. Tančica je pokrivala tudi njene roke, ktere je križema držala, kakor priserčno proseča oseba. Tudi na tančici so bile rudeče, okrogle pike. Imela je krono, ki se je svetila, kakor zlato. Na verhu krone se je lesketal križec do osem perstov visok.

Prikazen je bila vedno pri miru. Le, ko me je po imenu poklicala, je svoje obličje nekoliko proti meni obrnila. Roko je povzdignila, ko mi je velela, naj se jej bližam.

Rekla mi je: „Veronika, pridi semkaj na mojo stran. Tukaj se ne boš zmohčila. Poklekni!“ Takrat mi da znamenje z roko ter mi pokaže kraj, kamor naj poklekнем. Obrnjeni sve bili proti farni cerkvi naše ljube Gospe v Akvili. Potem je rekla: „Molite petkrat vero k mojemu Sinu.“

In skupaj sve molili vero. — Zdaj pa pravi: „Zdaj molive pa Protesta.“ („Protesta“ je priserčna, pa precej dolga mo-

litev k preblaženi Devici Mariji za srečno zadnjo uro. Ta molitev je po Laškem zeló v navadi.)

In skupaj sve molili. Do takrat še nisem znala te molitve „Protesta“, akoravno so jo naša mati z nami molili. Ta dan pa sem se je popolnoma naučila ter je nisem nikdar več pozabila.

In zdaj pravi prikazen: „Pomagaj mi jokati?“ In res sem videla, da so jej iz desnega očesa solze tekle. Tedaj jo vprašam: „Zakaj jokate?“

„Jaz jokam“, mi pravi, „za toliko grešnikov. Vidiš, kako hudo dež gre? Ali grehi so še obilniši, kakor vodene kaplje, ki padajo. Moj Sin ima roke in noge prebodene. On ima pet velikih odprtih ran. Ako se grešniki ne spreobernejo, bo moj Sin svet končal. Kaj ti je ljubši, ali da še tri do štiri mesce živiš ali da vidiš konec sveta?“

Jaz sem odgovorila: „Raji umerjem.“ Prikazen na to ni nič rekla. Govorila pa je dalje: „Moli vsaki dan sedemkrat Očenaš . . , Česčenamarija . . in Čast bodi . . v čast prelití Kervi.“

Jaz jej povem, da ne vem, kaj s to prelito kervijo misli? Ona pa dé: „Petkrat Oče naš . . , Česčenamarija . . in Čast bodi . . k peterim ranam.“ In jaz jej omenim, da se spominjam peterih ran na gipsasti podobi Križanega, ki je v naši hiši.

In ona nadaljuje: „Ravno tako moli sedemkrat Oče naš . . Česčenamarija . . in Čast bodi . . v čast meni, ki se imenujem Marija sedem žalosti!“

„Zdaj pa pojdi“, mi pravi k sklepu, „v votlino, drugače se boš zmohčila.“ Preden pa sve se ločili, mi je ukazala, naj vse materi povem ter mi je rekla: „Menda se boš spomnila vsega, kar sem ti povedala. Pojdi domu, povej svoji materi in jej na serce položi, naj vsem, ki jo srečajo, pripoveduje, da se imenujem Marija sedem žalosti.“

In pri teh besedah sem se ločila od nje, ki je še zmiraj na kolenih bila in šla sem v votlino, kjer sem našla svojega majhnega brata Janeza Kerstnika. Kmalo potem je jenjalo deževati.“

Tako otroško-priprosto je pripovedovala nedolžna pastirica Veronika 9. kimovca 1854 pred cerkveno sodnijo, ki se je sešla v preiskovanje te prikazni naše ljube Gospe in Matere Marije.

Še le drugi večer je Veronika svoji materi povedala to čudno prikazen. Pač ni mislila, kaj bo nasledek tej prigodbi. Ko je mlada pastirica to doma pripovedovala, bili so vsi domači skupaj in več znancev in prijateljev.

Urno, urno se je ta novica razširila. Ni preteklo teden dni, že so ljudje romali od vseh strani. Se ve da bi bili vsi radi Veroniko samo slišali pripovedovati, kako se je Marija prikazala. Zavoljo obilnosti obiskovalcev je oče svojo hčerko čez noč poslal k teti. Neko noč, ko je Veronika spala, se jej prikaže preblazena Devica, pri njeni postelji stoječa, ravno tako oblečena, kakor pri prvi prikazni, ki pa ni nič govorila. Ko se prestraši, se prebudi, pa tudi prikazen zgine. Od te nove prikazni je Veronika le svoji materi povedala.

Nekaj dni pozneje, ko je Veronika bila na kraju prikazni in je opravljala naročene molitve, zaslišala je skrivnosten glas ter je spoznala, da je glas preblazene Device. Nje pa ni videla. „Veronika“, pravi glas, „pojdi k svoji materi, naj te pelje k škofu, kteremu naznani, naj tukaj kapelo postavi!“

To čudo se je po Laškem tako razglasilo, da je prihajalo brez števila romarjev, ki so dobili na kraju prikazni toliko milosti, pa so prinesli tudi toliko darov, da je bila že 8. kimovca 1857 posvečena v očitno službo Božjo odperta kapela na čast naši ljubi Gospej sedem

žalosti. — Utisi kolen nebeske kraljice so se poznali na zemlji, kjer je klečala. Veronikini starši, župnik Soranske fare in veliko drugih vernih so videli te utise. Ker pa nihče ni posebno varoval teh posvečenih znamenj, so verni romarji kmalo odnesli vso zemljo, kjer so bili ti utisi.

Ko je bila kapela posvečena, je kmalo postala farna cerkev. Ker so prejšnjo farno cerkev v Akvili zameujali s tem novim svetiščem, ki je bilo kmalo poveljčano zopet z novim čudežem, kakoršno se je zgodilo tudi v Saleti na Francoskem in ktero se je tudi še pri drugih prikazovanjih Matere Božje zgodilo. In to čudo je vedni spomin resničnega prikazovanja nebeske kraljice na tem kraju.

Čudodelni studenec je začel na novo teči iz zemlje tik zida, kateri loči cerkev od stanovanja domačih mašnikov. In ta studenec vedno izvira. Le enkrat se je bil za nekaj časa ustavil. In to je tako-le bilo: Na spomlad 1864 je prisulo nekega dne prav veliko ptujih in domačih romarjev. Pri studencu je bil postavljen čuvaj, da zabrani vsak nered. Studenec je po malem tekkel. Čuvaj, v nespametni skerbi, da bi vode ne zmanjkalo obilnim romarjem, ki so jo zajemali, prinese iz drugega studenca vode in jo vlije v obzidani vodnjak čudodelnega studenca. Pri tej priči pa studenec usahne. Dva mesca ga ni bilo na dan. Ko pa po tem času vnovič priteče, se zaupanje vernih pomnoži. Pa množijo se tudi milosti in čudeži vsake verste, ki so se godili na priprošnjo naše ljube Gospe sedem žalosti.

Veronika pa je bila prav zvesta služabnica Matere Božje sedem žalosti. Nikdar ni pozabila solzá, ktere je točila Mati usmiljenja Božjega. Odkar je smela k svetemu Obhajilu, pristopila je vsake štirinajst dni k angeljski mizi, da se je v priserčni ljubezni sklenila s svojim nebeskim Zveličarjem. Čez eno leto po prvi

prikazni je bila tako srečna, da je bila sprejeta v samostan pobožnih sester družega reda svetega Frančiška v Ischii v papeževih deželah. Bogoljubni škof v Akvaporiente jo je nunam priporočil. 15. velicega travna 1859, na praznik varstva svetega Jožefa, je storila obljubo in sprejela ime: Veronika od naše ljube Gospe sedem žalosti.

Zdaj je bilo njeno angeljsko življenje preboleča sprava za nepreštete očitne hudobije, ki so se tisti čas posebno po Laškem godile. Leta 1859 na spomlad so pregnali puntarji postavne kneze. Tudi rimskemu papežu so že takrat vzeli večji del njegovih dežel.

Za vse te očitne hudobije bi se bila Veronika rada pokorila, tako hudo jej je bilo, ker je vedela, kako zelo se Bog žali s tolikimi krivicami. Gospod, njen nebeški ženin, jo je pa za to njeno dobro voljo obilno poplačeval. Jezus Kristus sam se je tej prelepi svoji nevesti večkrat prikazal. Preblažena Devica Marija, njen angelj varh, tudi drugi svetniki so jo obiskovali, da so jo vterjevali v prostovoljno prevzetem mučenstvu, katerega je v duhu sprave prevzela.

Naj omenim še nekterih prikazni, ktere je ta lepa duša imela.

Neki dan je šla Veronika v majhno kapelico, ktera je bila posvečena sv. Veroniki Giuliani, nuni kapucinskega reda. Komaj v kapelico stopi, vidi to svetnico pred seboj. Svetnica jej pokaže na svojih rokah in nogah svete rane, ki so jo storile v živo podobo Božjega Zveličarja in pravi: „Moli veliko, ker Gospod je hudo, hudo razžaljen zavoljo hudobij, ki brez nehanja to zemljo pokrivajo. Moli tudi za sveto cerkev, ki do danes kraljuje in bo vedno kraljevala. Slednjič tudi moli, da skoraj jenjajo potresi, katerim je svet izdan.“ — Na spomlad 1862 je Veronika v samostanu imela to službo, da

je zakristijo vredovala. Neki dan gre na vert, da bi natergala cvetlic za lepšanje samostanske cerkve. Ko pride med drevo-redom do križa, ki je stal na vertu, se jej prikaže Zveličar, s kervavimi ranami ves obdan. Pri tem prebridkem pogledu je presunjena s tolikim sočutjem, da skoraj omedli ter zavpije: „Oh, Gospod, ti si; odpusti mi, zakaj jaz sem, ki sem te razžalila!“ In Gospod pravi: „Tako zaničljivo me žalijo! Moli, moli veliko! Bodi v svoji samotni sobici in živi v notranjem miru in v veselji svojega serca. Bodi vedno v duhu z Bogom zbrana, hodi tudi na vert, cvetlic nabirat!“ — In prikazen zgine.

Še drugo, skoraj enako imenitno prikazen je imela ta angeljem podobna sestra na tem kraju. Neki dan zagleda preblaženo Devico Marijo v ravno taki obleki, kakor jo je videla pervikrat v Kaseti. Pri znožji križa jo zagleda, ko stopi v drevo-red. Pri pogledu nebeške kraljice jo prevzame toliko spoštovanje, da si ne upa naprej. Ali preblažena Devica jo zakliče ter jej veli bližej priti in pravi: „Moli, moli k mojemu Sinu; naveličal se je prenašati hudobije človeške, ker več jih je, kot snežnih mušic, kedar burja sneg mete. Moli za sveto mater, katoliško cerkev, da svetne bridkosti skoraj pojenjajo!“ — Po tem jo nebeška kraljica še spominja, naj tudi naprej tako živi in naj zmoli sedemkrat Česčenamarija . . in enkrat apostolsko vero. Veronika začne precej moliti. In ko je zmolila, je prikazen zginila.

Kake deset dni pozneje se jej Marija zopet prikaže, tudi na samostanskem vertu pri mali kapelici, ktero so imenovali kapelo naše ljube Gospe pri liliji. Veronika vidi Mater Božjo, ki ima svojega prečesčenega Sina na naročji. Ponižna sestra se priporočuje Detetu Jezusu in prosi Mater Božjega usmiljenja, naj jej bo mi-

lostna in naj jej pred vsem sprosi odpuščenje njenih grehov. Zdihovaje zakliče: „Moji veliki grehi toliko žalijo tvojega Božjega Sina.“ Pri teh besedah se Mati Božja premilo, ljubeznjivo zasmehlja, ker sestra Veronika ni nikdar svoje kerstne nedolžnosti zgubila. In Marija z ljubim glasom pravi: „Ne, Veronika, to ni tako! Le naprej tako delaj, kakor doslej in le še moli za grešnike. Živi v dušni radosti, hodi tudi še na vert pa srečna in vesela prepevaj pesem od naše ljube Gospe pri liliji.“

Še le sodni dan bo odkrito, kaj si je sestra Veronika vse zmislila, da je na svoji duši in na svojem telesu za grehe drugih se pokorila, da bi s svojimi spokornimi solzami jih izmila, kakor sta jej Jezus in Marija naročevala. Saj je Zveličar sam jo učil, kako naj smehljaje pije kelih terpljenja, kterege je po njenih željah jej podal.

Dve leti pred njeno smertjo jej Zveličar obljubi, da jej bo pozneje poslal veliko terpljenja in pravi: „Da mi bo tvoje pokorilo po vsem dopadljivo, se ne smeš vdati žalovanju, ki napravi otožnost in maloserčnost; tudi nikar precej ne išči pripomočkov, da bi se ti terpljenje pomanjšalo. V sercu se bolečina občuti, to je natorno neogibljivo, pa ti se prizadevaj, da imaš veselo obličje in da je smehljanje na tvojih ustnicah.“

To opominjevanje svojega Božjega ženina je posebno spolnovala v dolgi bolezni, ktera jo je še nekaj dni pred njenim edenindvajsetim letom v nebesa peljala. Prav modro in ljubeznjivo je povedala sestri, ktera jej je v zadnji bolezni stregla, da je nedopovedljivo terpljenje, ktero je glodalo njeno življenje zadnjih osem mesecev. Rekla je: „Moja sestra, nikar ne prosi Gospoda, naj bi ti poslal terpljenja; resnične so besede v našem stanu navadnega pregovora: Go-

spod ima velike roke.“ In ravno ta njena strežnica je rekla: „Zdi se mi, da celó nebesa so se nagnila, da bi za sveti raj odtergala ta sad prostovoljne pokore. Pri njeni smertni postelji so bili veliki angelj Mihael, njen angelj varh, sveti aposteljni in tisti, ktere umirajoči najraje kličejo: Jezus, Marija in Jožef.“

Kmalo po njeni smerti je na njeno priprošnjo več ljudi ozdravelo. 35 dni pozneje so odperli njen grob, da so jo položili v cerkev, v levo kapelo. Samostanska raka, kamor so jo poprej djali, je zeló vlažna. In njena obleka je bila vsa mokra, kakor z mahom obdana, vsa lepa in še dušecha pa je bila lilija, ktero so jej bili pri prvem pogrebu v roko dali. Več čudežev se je zgodilo, ko so verni to Gospodovo nevesto na pomoč klicali.

„Zdaj tedaj, otroci! poslušajte me: Blagor njim, kateri ohranijo moja pota!“ Pregov. 8, 32. (Sausseret II.; Monat. Rosen VI.; H. M. Bl. VIII.)

92. Prikazovanje Matere Božje v Lourdes-u.

Da je v majhnem mestu Lourdes-u (beri Lurd) na spodnjem Francoskem današnje dni najimenitnejša Božja pot nebeške kraljice po vsi široki zemlji, omenil bom pri popisu Marijinih Božjih potov. Tudi bom tam opisal, kako urno so sezidali velikansko cerkev, kako je bilo to Marijino svetišče slovesno posvečeno in kako je bila njena podoba preslavno kronana.

Tukaj naj omenim, kako se je preblazena Devica Marija prikazala na kraju, ki zdaj po vsem svetu toliko slovi.

Nebeška kraljica se je prikazala 11. svečana 1858 štirinajst let stari deklici Bernardki. Bernardka je bila hči Franca Soubrousa in Ludovike Kasterotove. Ko je bila v Lourdes-u 1844. leta rojena, so

jo starši oddali neki dojnici v bližnji vasi Bartres, ker je boleha mati ni mogla rediti.

Njen oče Franc je bil mlinar. Menda prisiljen je zapustil svojo službo in je delal pri svojih sosedih. Bil je reven dninar. Imel je čvetero otrok. Bernardka je bila najstarejša. Ko je nekoliko odrastla, pasla je ovce. V šolo ni hodila in malo je bila poučena. Toliko lepše pa je sveti rožnivenec molila in tako ljubo Mater Božjo častila. To pobožno češčenje preblazene Device Marije je prav gotovo pripomoglo, da je čisto nedolžna bila. Zato jo je pa tudi vsak človek rad imel. Že štirinajst let staro so starši domu vzeli, da bi se za prvo sveto Obhajilo učila. Bila je slabotne rasti ter je vedno pokašljevala.

Tisti dan, 11. svečana, je ura v Lourdeskem zvoniku že enajsto odbila in pri Soubirousovih se ni še nič kuhalo. Še derv niso imeli. Mati reče svoji drugi hčerki Mariji: „Pojdi na breg Gaveni ali v soseskin gozd in kaj dračja naberi!“ Ko pa hčerka svoje lesene čevlje ubuva, pravi Bernardka: „Mati, pustite mi, da še jaz grem in tudi butarico derv prinesem!“ „Ne“, pravi mati, „ti kašljaš, hladno vreme bi ti le škodovalo.“ Med tem pa pride v hišo kakih petnajst let stara deklica, sosedova Joana Abadie. Ta prosi tudi, naj mati Bernardki privoli, da gre z njima. In mati se vda, pa pravi: „Vzemi si veliki robec!“ In Bernardka se zavije va-nj.

Otroci so kmalo iz mesta prišli čez potok Gave blizu skalovja Masabiele. Od tega skalovja jih je ločil le precej velik vodotok, ki je iz potoka napeljan ter goni en mlin in pod mlinom se zopet v Gavo izteka. Takrat pa so mlin popravljali in vodotok zgoraj zaperli, da, če tudi ni bil popolno suh, se je čez-nj prišlo.

Joana in Marija ste lesene čevlje sezuli in ste čez vodotok bredli. Ko un-

kraj svoje čevlje obuvate, ste klicali: „Voda je hudo merzla!“ Bernardka se zgrozi pred merzlo vodo in kliče: „Verzite dva ali tri kamene na sredo, da s suho nogo pridem na uni kraj!“ Ali oni dve ste že dračje pobirali in Joana pravi: „Stori, kakor sve me dve in sezuji svoje nogovice!“ Bernardka se vda.

Bilo je okoli poldneva. Ko Bernardka prvo nogovico sezuva, zasliši piš, ki z vso močjo piše. Ko se pa ozre, vidi, da listje na topolih, po bregovih tekoče Gave stoječih, čisto nič ne miglja. „Menda sem se zmotila?“ reče sama pri sebi ter sezuva svojo nogovico. Vendar premišluje, kaj bi ta šum bil. Zopet zasliši drug velik piš. Bernardka se ozre proti skalovju in hoče zavpiti, ali glas jej zastane. Vsa se potrese in pade na kolena.

Pod velikim skalovjem Masabielskim je široka votlina, pred katero ste Marija in Joana derva nabirali. Nad to votlino je v skalovji za precej veliko okno široka druga duplina. In v tej duplini je stala Gospa neizmerne lepote v nebeški bliščobi. Srednje velikosti, mladostna, premila je njena podoba. Podolgasti obraz, modre oči ima in nedopovedljivo lepa je. Njena bela, dolga obleka ni pokrivala njenih nog, ki so se cvetličnega germa dotikale. Na vsaki nogi je imela zlato cvetlico. Prepasana je bila z višnjevim pasom, čigar konca sta do njenih nog visela. Na glavi je imela belo, veliko tančico, ki je njene rame in roke do komolca pokrivala, zadej pa skoraj do tal visela. V svojih sklenjenih rokah je imela rožnivenec. Bela zernica na zlati verižici premikala so se skozi njene perste.

V prvem strahu seže Bernardka po svojem rožnemvencu ter se hoče prekrižati. Ali roka jej omahne na kolena. Zdaj se preblazena Devica v duplini prekriža, kakor da bi dete opomnila, naj se le tudi prekriža. Lahko zdaj povzdigne

svojo roko do čela. Ta prikazen je trajala blizu četert ure.

Ko se Bernardka zopet zave, sezuje svoje nogovice in prebrede vodotok ter pride do svojih tovaršic. Čudi se, da se one nič ne menijo o prikazni in vpraša: „Niste li nič videli?“ „Nič“, odgovorite, „mar si ti kaj videla?“ „Ako niste ve nič videli, vama nimam nič povedati“, pravi.

Domu grede ste Marija in Joana sili v njo, naj jima vendar pove, kaj da je videla? Bernardka pove: „Nekaj belo oblečenega sem videla.“ In opiše vso prečudno prikazen. Pristavi pa: „To sem videla, ali prosim vaju, nikomur ne pravite.“

Ko domu pridejo, je njena sestra Marija materi vse povedala. Mati meni: „To so otročarije“ in Bernardki prepove, da ne sme nič več tje iti. Ko jo drugi poprašujejo, kakšna je bila ta Gospa, je rekla: „Tako lepa je bila, da ni mogoče je opisati.“

Prihodnjo nedeljo prosi Bernardka svojo sestro in še nekaj družih otrok, naj prosijo mater dovoljenja, da bi zopet smela iti k Masabielskemu skalovju. Otroci so tako silno prosili, da mati res privoli. Po obedu gredo otroci najprej v cerkev, da nekoliko molijo. Ko pridejo do votline, reče Bernardka svojim tovaršicam, naj z njo sveti rožnivenec molijo, kar so tudi kleče storile. Na mah pa se Bernardkino obličje spremeni. In ko prikazen zagleda, zaupije: „Glejte, tukaj je!“ Ali drugi otroci niso nič videli. Ena dekličev dene steklenico blagoslovljene vode Bernardki v roke in ona večkrat steklenico potrese in z vodo prikazen poškropi. Kakor so jej otroci poprej naročili, govori zraven: „Ako si od Boga, pridi bližej!“ In preblazena Devica večkrat prikima ter pride na skalnati rob in Bernardka ni mogla izgovoriti: „Če si pa od hudobnega duha, beži!“ Naprej moli

rožnivenec in tudi jagode na Marijinem vencu padajo skozi njene perste. Ko pa Bernardka sveti rožnivenec zmoli, zgine tudi prikazen. — Boječi otroci so djali: „Bernardka, ne hodimo več semkaj, morebiti bi se nam kaj hudega pripetilo!“

Se ve, da to ni ostalo na tihem. Kmaló so po mestu od tega govorili. Imenitni, izobraženi posvetnjaki so se norčevali, verno ljudstvo pa je resnobno govorilo o teh čudnih rečeh. Dvem pobožnim dušam pride na misel: Morebiti je prikazen kaka uboga duša, ktera se mora rešiti. Prosile ste Bernardko, naj bi v četertek 18. svečana z njima šla na kraj prikazni. In ko pridejo do votline, zopet zagleda Bernardka preblazeno Devico, ki se k njej pripogne in jej z roko pomiga, naj bližej pride. Bernardka pove spremeljevalkam, da vidi prikazen. Te jo prosijo, naj jo vpraša, če smete ostati. Deklica se oberne proti sveti Devici in čez nekoliko pravi: „Le bodite!“ Te dve prižgete blagoslovljeno svečo, ktero ste seboj imeli. Potem rečete Bernardki: „Vprašaj jo, kdo je in kaj da sem hodi? Je li kaka uboga duša iz vic, ki prosi molitve ali želi, da bi se za njo opravile svete maše. Prosi jo, naj na ta-le papir zapiše, kaj da želi?“ Bernardka vzame papir, črnilo in pero ter povzdigne svoje roke, da bi vse to prikazni podala. „Ljuba Gospa“, reče Bernardka, „ako mi imaš kaj povedati, zapiši mi dobrotno, kdo si in kaj želiš?“ Na to se pa sveta Devica nasmehlja ter pravi: „Ni treba zapisavati, kar ti hočem naročiti. Razveseljuj me s tem, da prideš dva tedna vsaki dan semkaj.“ Bernardka pravi na to: „To ti obljubim.“ In preblazena Devica pravi: „In jaz te zagotovim, da te bom srečno storila, ne na tem svetu, ampak unkraj.“ Spremljevalki naročite Bernardki, naj prikazen vpraša, če smete štirnajst dni tudi k votlini priti? In ko se deklica na to k

prikazni ozre, jej ona odgovori: „Naj le pridejo s teboj, one in še drugi; veliko ljudi želim tukaj videti.“ In zdaj zgine, pustivši za seboj svetlo bliščobo, ki se pa počasi tudi zgubi.

Drugi dan, v petek, je bilo že nad sto ljudi pri skalovji. V saboto štiri do pet sto, v nedeljo pa že več tisoč. Bernardka je prišla o navadnem času. Njena mati in sestra ste jo spremljevali. Deklica je šla med množico pohlevno, mirno in nezbegana pred votlino ter je pokleknila in molila. Kmalo so ljudje zapazili, da se je njeno čelo nekako zasvetilo in v nebeški bliščobi žarilo. Njeno obličje je postalo blede, usta na pol odpert in oči so bile veselo žareče, v votlino nepremakljivo vperte. Vsa je bila spremenjena. Vsi, ki so jo videli zamaknjeno — in teh je bilo na tisoče — so pričali, da kaj tacega se na zemlji ne najde. Ko pa je prikazen jenjala, se je vse pleglo in Bernardka je bila kakor poprej. Zunanje se ni prav nič ločila od drugih otrok. Mirno se je podala domu skozi obilno množico, ki se je rivala okoli nje.

Tisto nedeljo po večernicah je Bernardko obsula velika množica. Vse jo rado vedno nadleguje in izprašuje. Uboga deklica je bila v zadregi. Na kratko je odgovarjala in kar je le mogla, hitela je domu. In zdaj jo policaj poterka na ramo. „V imenu postave!“ zarohni nad njo. „Kaj mi hočete?“ vpraša Bernardka. „Zapoved imam, da te primem in pred policijskega komisarja peljem; le z menoj pojdi.“ Grozeč šum nastane med množico. Vsi nevoljni in poparjeni gredo za policajem, ki Bernardko odpelje. Policijski komisar, Jakomet, je bil zvit, sumljiv in neveren človek, ki na čeznatorne prikazni ni veroval. Te čudne prigodbe pri votlini so bile, kot nalašč, voda na njegov mlin, da bi skazal svoj napuh, svojo mogočnost in bi se pod plaščem službine gorečnosti

znosil. Ukazal je otroka pred se prignati, v napuhnjeni nadi, da bo te prikazni razkril kot sleparijo, ktero je duhovščina napravila. S tem se je hotel skazati, svojim vikšim se priliznjeno prikupiti, da bi tako na višo stopnjo zlezel. Mislil je pa tudi, da bo pobožni veri na čeznatorne prikazni prav mogočno berco dal. Se ve da, zvit ki je bil, svojih rogov ni precej pokazal. Ko Bernardka pride, bil je prijazen, priliznjen. Hinavec jej ponudi stol, da se vsede. Najpoprej jej ukaže, naj tudi njemu pove vse te posebne reči, kar je te dni videla. Pohlevna deklica mu priprosto in odkritoserčno vse pové. Komisar se gerdo hlini, kakor da bi bil ves vnet za taka Božja čuda in z urnimi, navskrižnimi vprašanji jo hoče v zadrego spraviti, da bi jo kako premotil, naj bi se kaj zagovorila, kar bi kot imeniten dokaz zoper njo porabiti zamogel. Ko pa Bernardka na vsako še tako zvito vprašanje mirno in določno po pravici odgovori, se njegova hlinjena prijaznost urno spremeni. Jezno se zadere nad njo: „Ti lažeš; ako mi precej po pravici ne poveš, te bom djal v zapor.“ Bernardka se preplaši, ali ne more je zbegati. Mirno in pohlevno pravi: „Gospod, vi lahko ukazete žandarju, da me odpelje, ali jaz ne morem drugače govoriti, kakor sem povedala; tako je resnično.“ „Bomo že videli“, zarohni Jakomet. Videl je, kako je Bernardka, v svojem govorjenji resnice vsa prepričana, s svojo mirnostjo in krotkostjo njegovo hinavsko zvijačnost osramotila.

Zopet jo sem in tje urno poprašuje, da bi jo vendar kako zbegal in v besedi vjel. Ali vse je bilo zastonj. Tedaj zažuga njenemu očetu, ki je med tem po Bernardko prišel.

Oplašeni oče je res svoji hčerki prepovedal, da ne sme več k votlini iti. Drugi dan so to prepoved poterdile tudi

šolske sestre, h katerim je Bernardka v šolo hodila.

Zdaj je bila reva v veliki zadregi. Obljubila je „lepi Gospej“, da bo dva tedna vsaki dan prišla k votlini in vendar je mislila, da mora očeta in šolske sestre ubogati. Žalostna je šla drugi dan iz šole proti domu, ko je ravno opoldne zvonilo k molitvi angeljskega češčenja. Ta trenutek se jej je zdelo, da jo nekaj vleče na desno, proti votlini. Ne more si kaj, teče na kraj prikazni. Pred votlino poklekne in začne sveti rožnivenec moliti. Priserčno moli in zdihuje, ali njena želja se ni spolnila, da bi videla prečudno nebeško Devico. To je bilo za njeno užaljeno serce najhujša poskušnja. Zdelo se jej je, da jo je zapustila tudi „lepa Gospa“, ktera jej je bila poprej toliko ljubeznjiva, toliko prijazna. Ko jo ljudje radovedno poprašujejo, pravi jim vsa objokana: „Danes se mi „lepa Gospa“ ni prikazala, jaz nisem nič videla“. Joka in moli ter gre nazaj domu in bridko premišljuje, zakaj neki se nebeška prikazen ni prikazala. Akoravno pa nobenega uzroka ne najde, vendar je terdna v veri; njena živa vera je ohranila tudi upanje v njenem sercu. Vse je povedala svojim staršem, kje je bila in kaj se je zgodilo. Ko oče sliši, da jo neka skrivna moč vleče do votline, jej nič več ne brani ter privoli, da sme prosto hoditi k Masabielskemu skalovju.

Bernardka je bila zopet vesela.

Policijski komisar jo pa zopet pokliče pred se ter jo prime in pesti, zakaj ne uboga? „Obljubila sem, da bom štirinajst dni tje hodila. Če je pa toliko ljudstva pri votlini, nisem jaz tega kriva. Jaz grem sama in nikogar ne kličem“, pravi deklica. Komisar je ves zbežan. Ne zvijača, ne žuganje mu ne pomaga. Teče k cesarskemu namestniku. Ali obadva si zastonj glavo belita, da bi skovala kak

uzrok, iz katerega bi zamogla malo prerokinjo zapreti. Vse postave prekucujeta, pa nobenega paragrafa ne dobita, po katerem bi zamogla z Bernardko kakor s hudodelnico delati. Ona ni ljudi sklicevala, od teh prečudnih reči ni nobenega denarnega dobička zahtevala; kraj pri skalovji je občinska posest, kamor vsak iti sme; v njenih sporočilih ni najmanjšega pregreška, tudi nikakoršnega nepokoja ni. Tako sta se sama v zadrego vjela.

Drugo jutro je že pred solnčnim vzhodom bilo veliko ljudi pri votlini. Bernardka pride in poklekne. Z eno roko se opira na blagoslovljeno svečo, v drugi ima sveti rožnivenec. Marija se prikaže in Bernardko po imenu zakliče. „Tukaj sem“, se oglasi. Nebeška Gospa pravi: „Razodela ti bom skrivnost, ki se samo tebe tiče, ali obljubi mi, da je nikomur na svetu ne poveš.“ „Obljubim“, zagotovi deklica. Zdaj se naprej pogovarjate. Slednjič pa pravi Marija: „Zdaj pa, moja hči! pojdi in povej mašnikom, da želim, da mi na tem kraji kapelo postavijo.“ Prikazen zgine.

Bernardka gre urno v župnikovo stanovanje in pove gospodu župniku, kakor je Marija naročila. Gospod se resnobno obnaša in po daljnem razgovoru jej pravi: „Ti praviš, da prikazen ima pod svojimi nogami divjo vertnico, ki iz skale poganja; povej jej v mojem imenu, naj stori, da bo ta vertnica razcvetela, ako hoče, da bi kapelo sezidali.“

Drugo jutro je Bernardka zopet pri votlini. Zopet vidi „lepo Gospo“. Vertnica pa ni zacvetela. Bernardka gre drugič k gospodu župniku in pravi: „Videla sem prikazen in sem jej rekla: Gospod župnik želijo, da bi jim kako znamenje svoje moči dala, morebiti, da bi ta vertnica pod tvojimi nogami se razcvetela, ker mašnikom moja beseda ni zadostna in se na to nočejo zanesti. Ona pa se je nasmehljala ter mi je ukazala za greš-

nike moliti. Potem pa je zaklicala: Pokora! pokora! pokora! Razodela mi je drugo skrivnost, ki le mene samo zadeva.“ — Gospod župnik je postal ves zamišljen in namenil se je mirno čakati, kaj se bo še godilo.

Ko se naslednji dan Marija zopet prikaže nedolžni deklici, reče jej: „Moja hči, zaupala ti bom zadnjo skrivnost, ki le tebe samo zadeva in ktere, kakor prvih dveh, nikomur ne smeš razodeti.“ In sveta Devica nadaljuje: „Pij zdaj in umij se v studencu in jej zelišča, ki tam rastejo!“ Pri besedi „studencu“ se Bernardka ozre okrog sebe. Tu pa ni bilo nikakoršnega studenca. Bernardka gleda proti potoku Gave. Sveta Devica pa pravi: „Ne hodi tje doli, nisem ti rekla iz Gave piti; zajmi le iz tega-le studenca!“ Pri teh besedah stegne Marija svojo roko in s perstom pokaže v suho zemljo na desno stran votline. Akoravno Bernardka tam nič ne vidi, plazi se le po kolenih na odkazani kraj ter se pripogne in začne z rokami zemljo razkopavati. Komaj majhno jamico napravi, postane zemlja vlažna, mokra in voda izhaja. Bernardka pije, se umije in povžije nekaj zelišča, kakor jej je bilo zaukazano.

Ljudstvo je stermelo in zašumelo pri tem čudeži. Komaj Bernardka zapusti kraj, planejo ljudje na nov studenec. Kdor le more, zajame te nove vode, ki vedno obilniši teče. V nekoliko dneh je postal prav zdaten studenec.

V Lourdes-u je živel Ludvik Bourite, ki je svoj pogled popolnoma zgubil. Ko sliši od čudnega studenca, zakliče svoji hčeri: „Pojdi in prinesi mi te vode: Ako je sveta Devica, če le hoče, pa bom ozdravel!“ Ko mu prinesejo te čudne vode, se umije in takoj zavpije, da zopet vidi. — To je bil začetek prečudnih ozdravljenj, ki so se z Lourdsko vodo nepresteto ponavljala in se še ponavljajo.

Drugi dan sušca gre Bernardka še k gospodu župniku in pravi: „Prikazen hoče, da se jej postavi kapela in da v procesiji pridejo k votlini!“ Gospod pravi: „Zdaj ti verjamem, šel bom in bom s škofom govoril.“

Gospod župnik gre k svojemu škofu v Tarbes ter mu vse natanko pove. Škof mu pravijo: „Dobro moramo to premisliti in za razsvetljenje od zgoraj prositi.“

Ko je od preblazene Device odločenih štirinajst dni preteklo, je Bernardka še večkrat šla k votlini, akoravno ni čutila v sebi tistega skrivnostnega glasu, ki jo je doslej tako nepremagljivo vlekel na čudoviti kraj.

Zopet je pa to vabljenje čutila 25. sušca in je šla tje. Ko pa Bernardka zagleda prikazen, zakliče: „O ljuba Gospa, bodi mi vendar tako dobra in povej mi, kdo da si in kako ti je ime?“ Bernardka je tedaj že trikrat tako prosila. Nebeška Gospa razpne svoje sklenjene roke, spusti svoj rožnivenec na desno roko, razpne obe roke, ktere proti tlam oberne, pa jih zopet proti nebu povzdigne in z kvišku obrnjenim pogledom pravi: „*Jaz sem neomadežano spočetje.*“ In zgine.“

Velikonočni pondeljek je tako-le bilo: Bernardka je deržala v eni roki svečo, kakor večkrat poprej. Ko pa je pri pogledu Matere Božje se zamaknila in je sveča na zemlji stala, povzdignila je svojo roko tako, da so njeni persti na verhu goreče sveče bili in tega ni zapazila. Plamen je med na pol odpertimi persti švigal. Bernardka je tako ostala več kot četert ure zamaknena. Ko je prikazen minila, ogledovali so njeno roko, ali plamen se je ni bil dotaknil.

Zdaj se zopet deželjska gosposka vmes vtakne. Policijski komisar Jakomet je silno rojil. Kako gerdo so delali z ljudmi, ki so se na čudodelnem kraju zbirali, kako so celo prepovedali shode in ostro zavarovali

Masabielsko skalovje, kako je ta sila celo poletje noter do mesca vinotoka grozovito razsajala, vsega tega ne bom opisoval. Kdor bi hotel vso to čudno prigodbo bolj natanko brati, naj si omisli prelepe in zares mično pisane bukve: „*Lourdska Mati Božja*“, ktero je francoski spisal Henrik Lasserre, poslovenil pa 1881 Franjo Marešič.

Med tem pa je Tarbeški škof zbral več učenih mož, da naj preiskujejo te čudne prigodbe. Nad sto čudnih ozdravljenj je bilo temu zboru naznanjenih. Pa le kakih trideset so preiskovali ter jih za čudeže spoznali. Vendar previdni škof še ni svoje misli razglasil. Čakal je še tri leta, da se vsi prepričajo, da je vse to od Boga. Novo preiskovanje je zaukazal. Še le 18. prosinca 1862 je razposlal svoje pismo, v katerem pravovernim naznani: „Neomadežano spočeta Devica in Mati Božja Marija se je 11. svečana 1858 in naslednje dni osemnajstkrat deklici Bernardki Soubirous blizo Lourdskega mesta v Masabielski votlini resnično prikazala. To prikazovanje ima vsa znamenja resničnosti in verni smejo v to verovati. Dovoljeno je, v domači škofiji častiti Mater Božjo iz Lourdske votline.“

Odslej so verni iz bližnjih in daljnih krajev prinašali in pošiljali raznih malih in velikih darov. Urno se je vzdigovala veličastna cerkev v čast brezmadežni Devici na stermem Masabielskem skalovji. Lourdska Mati Božja pa je obsipavala neprenehoma vsakoverstne nadložne s čudeži in dobrotami.

13. sušca 1874 je Marijin častivec papež Pij IX. to prezalo cerkev povzdignil k časti bazilike. Napravljena je bila hiša v stanovanje misijonarjem neomadežanega spočetja, ki oskerbljujejo duhovno službo pri tem velikanskem svetišči naše ljube Gospe in Matere Marije. — Z vso mogočo slovesnostjo je bilo to svetišče

posvečeno 2. malega serpana 1876 in 3. malega serpana je bila kronana Marijina podoba. 35 škofov je bilo pri tem veličastnem opraviu in ljudstva do sto in petdeset tisoč.

Zdaj je blizo tega prečudnega Marijinega svetišča že postavljenih več nunskih samostanov, ki so je ustanovili premožni kristjani, katerim je nebeška Mati razne dobrote podelila. Zidajo tudi še eno cerkev ali so jo morda že dozidali, ki bo menda štirikrat tako velika, ko prva. Marsikteri dan pride semkaj do deset tisoč romarjev.

Naj zdaj le še nekoliko zapišem, kako je bilo s presrečno Bernardko.

Bernardka se je z vso vnemo pripravljala na sveto Obhajilo, ktero je mesca rožnika 1858 pervikrat prejela. Šolske sestre v Nevers-u blizo Lourdes-a so jo podučevale. Ko se je pervikrat s svojim Bogom v Zakramentu presvetega Rešnjega Telesa zedinila, imela je tudi priserčne želje, da se hoče svojemu Gospodu popolnoma posvetiti in sicer, ako je Božja volja, v samostanu šolskih sester. Vendar je ta svoj sklep še le velicega serpana 1864 razodela. Ker je bila vedno bolehn, sprejela je še le 25. vinotoka 1866 nunsko obleko in 22. kimovca 1868 je storila oblubo vednega devištva.

Bog pa svoje izvoljene v razbeljeni peči terpljenja očiščuje. Tako tudi Lourdski Bernardki ni prizanesel. Več let jo je podvergel bolečim poskušnjam, ktere je s prečudno poterpežljivostjo prenašala. Večkrat je prejemale svete Zakramente, vselej z živo vero in z veliko pobožnostjo. Leta 1879 na spomlad je njena bolezen vedno huja prihajala. Ko jo hišni duhovnik na svetega Jožefa dan vpraša, za ktero milost je tisti dan svetega Jožefa prosila, je odločno odgovorila: „Prosila sem ga za srečno zadnjo uro.“ Ko so jo 28. sušca prevideli, je pred svetim Ob-

hajilom s terdnim glasom, da so se vse okoli nje zbrane sestre čudile, rekla: „Moja ljuba mati, prosim vas, odpustite mi, ker sem vam slab zgled dajala.“ — Tisto noč pred svojo smertjo, bilo je velikonočni pondeljek zvečer, je Gospod svoji nevesti Mariji-Bernardki pripustil še zadnjo hudo vojsko. Večkrat je rekla: „Poberi se, satan!“ V torek zjutraj je pripovedovala, da jo je hudobni duh plašil in strašil, ko je pa zaklicala Jezusa, je vsa skušnjava prešla. Mnogokrat je zdihnila: „Moj Bog, tebi se darujem! — Moj Bog, tebe ljubim!“ S priserčno ljubeznijo čiste, zveste duše je prejela podobo križanega Jezusa, jo z vso močjo pritisnila na svoje serce ter želela, naj Jezus vedno bo v njenem sercu. Ob dveh popoldne — 11. malega travna — misli, da bo nekoliko počivala, vendar je kratke zdihljeje vedno ponavljala. Četert na štiri vzame bridko martro v svoje roke, poljubljuje počasi petere rane in pričujočim nunam večkrat reče: „Molite za-me!“ Nektere minute pozneje prosi malo vode. Ko prejme nekoliko vode, prime jo kašelj in Marija-Bernardka je svojo dušo izročila Bogu, katerega je priserčno ljubila.

Njeno telo je bilo v svinčeno, potem v hrastovo rakev položeno. Kratek popis njenega življenja na pergament zapisan, v steklo zapert, je bil pridjan. Njen pogreb je bil zares slovesen. Škof Neverski je po sveti maši v ginljivi pridigi opisal to čudno nevesto Gospodovo današnjih dni. 19. malega travna 1879 je bila položena v kapelo svetega Jožefa, katerega je zraven Matere Božje vselej prelepo častila.

Marija-Bernardka je končala svoje življenje. V zaupanji na Božjo milost je dosegla krono nebeško, za katero je veliko terpela in zdaj uživa rajsko veselje ter hodi za nebeškim Jagnjetom in prepeva pesem nedolžnih Gospodovih nevest

v družbi neomadežano spočete kraljice nebeške, koja je pri svojem prikazovanji obljubila, da jo bo storila srečno na onem svetu.

Čudeži se pa le še godé pri prečudni votlini na Masabielskem skalovji in tudi z vodo Lourdske Matere Božje, katero razpošiljajo na vse kraje te solzne doline. (Sausseret II.; Mon. Ros. IV. in IX.)

93. Marija se prikaže v župniji svetega Lukeža na Laškem.

Komaj se je razglasilo prikazovanje naše ljube Gospe, neomadežano spočete Device Marije v Lourdes-u na Francoskem, že je zaslovela druga Marijina Božja pot na Laškem, ki ima tudi svoj začetek v prečudnem razodenji nebeške kraljice.

To prigodbo opisuje sam Spoletanski veliki škof Janez Kerstnik Arnaldi. In sicer tako-le piše viši pastir 17. velicega travna 1862:

V sredini zares lepe Laške dežele, v škofiji Spoleto, v župniji svetemu Lukežu posvečeni, med mestom Kasteribaldi in Montefalko, je v sredi polja, proč od stanovanj in cest, na samem majhen griček. Na tem samotnem gričku je stara kapelica, v njej je na zid slikana podoba preblažene Device, Matere Marije, katero Dete Jezus objema. Ob straneh te podobe so nektera znamenja družih svetnikov, toliko obledela, da se ne ve, kaj pomenijo. Kar ljudje pomnijo, je bil ta kraj zapuščen, le golazni in kače so se plazile tu okoli.

Nekaj mescev sem so pa verni zopet začeli to podobo Matere Božje častiti, in sicer zavoljo glasu, da se je preblažena Devica prikazala okoli osem let staremu detetu, ki pa nič prav zanesljivega ni vedelo od tega povedati. Ljudje so o tej stvari govorili pred 19. sušcem tega leta (1862). Neki mož, do 30 let star, blizo

tam doma, je imel več bolezni. Zdravniki mu niso mogli pomagati. Ta mož čuti nek notranji nagib, naj bi to podoba Mater Božje počastil. On sam pripoveduje, da, ko se je na tem kraju presveto Devici priporočil, je čutil, da dobiva nove moči in nekaj dni pozneje je popolnoma ozdravel, pa ni nikakoršnih zdravil več rabil. Tudi druge je ravno tako gnalo na ta poprej zapuščeni kraj, ki niso vedeli kako in zakaj, in ko so to podobo počastili, izprosili so si razne in posebne milosti.

Te čudno sprejete dobrote so ljudi opomnile na prikazen, od ktere je malo dete govorilo, kar so pa poprej v nemar pustili, ker otroku ni nihče dosti verjel. Zdaj so se ljudje tudi spominjali, da je pred enim letom umerla bogoljubna žena, ki je veliko terpela. Ta žena je zadnje trenutke svojega življenja rekla, da preblazena Devica želi na tem kraju vnovič češčenja biti in da bodo tu postavili cerkev, kamor bodo verni v velikih trumah hodili.

To je gotovo (piše škof na dalje), da k tej čudodelni podobi prihaja veliko ljudstva ne le iz domače škofije; semkaj romajo verni iz vseh sosednih škofij, iz Todi, Perouse, Foligno, Nocera, Narni, Norcia in še iz mnogo drugih krajev. O praznikih jih pride do šest tisoč. Veliko bolnih je prečudno ozdravljenih, drugi dobivajo raznotere posebne milosti. Res je potreba največje previdnosti, da se pripovedke ločijo od prave resnice. Gotovo je, da je naglo ozdravela častita mati, ko je v svoji smertni bolezni klicala na pomoč Mater Božjo, slikano na tem spominku. — Mlad človek, iz vasi svetega Jakoba, je bil po nesreči pod voz prišel, da so mu kolesa noge zdrobila in je le z bergljami težavno se premikal. Ko je pa to častitljivo podobo obiskal, začutil je čudno zboljšanje, pustil je berglje in

sam domu šel. Tudi od drugih enakih ozdravljenj pripovedujejo.

Pristaviti pa moram, da pride semkaj veliko hudobnih, po vsem spridenih nevernih ljudi, ki podobo obiskujejo, da bi se norčevali; ali ko na čudodelni kraj pridejo, padejo na kolena in molijo; pa vsi spremenjeni odhajajo in čudeže Marijine na glas oznanujejo. In spreobrnjenje takih na duhu in sercu spridenih ljudi ima zares zveličanski upliv na ljudstvo.

Ko mi je domači župnik naznanil in razložil, kaj vse se je zgodilo na čudodelnem kraju, pisal sem mu, naj natanko preišče in zapiše vse, kar se mu zdi, da bi češčenje preblazene Device množiti zamoglo. Naročil sem tudi, naj se postavi dva poštena domačina, ki bota nabirala in spravljala darove, ktere verni romarji donašajo ter naj vsaki teden ta sprejem sporočita. Policijski komisar iz Montefalko je prišel zadnji dan malega travna k svetišču ter je tirjal, naj mu moža odgovor dasta o darovih, ktere sta spravila. Hotel se je vtikati v duhovno reč, do ktere ni imel nobene pravice. Potegnil sem se za svojo pravico in sem jo dosegel.

Osmega velicega travna (piše škof) sem sam šel na ta kraj, z menoj je bil veliki vikar in več drugih mašnikov, da počastim to podobo in dam lep zgled, kakor se pastirju spodobi. Veliko tisoč romarjev je bilo pričujočih, kar me je do solz ganilo. Naročil sem, naj se na več krajih poškodovana podoba popravi, in ker so pobožni romarji do šest sto tolarjev v dar nanесли, sem tudi naročil, naj se po pravilnem obrisu napravi osnova novi cerkvi.

Da bi češčenje dobrotljive Gospe pomnožil, zaukazal sem, naj se začasno vendar spodobno pokrije kapelica, v kateri je čudodelna podoba in naj napravijo za silo tudi altar, da se sveta maša na njem

opravlja. Vernim so bile te naredbe v posebno tolažbo. Ljudi vedno več prihaja in veliko svetih maš se bere v tem Marijinem svetišči.

Ker ta podoba ni imela nikakoršnega imena, zdelo se mi je primerno, da jo imenujem „pomoč kristjanov“. Tudi sem preskerbel, da to svetišče varuje mašnik, ki večkrat na dan moli lavretanske litanije in trikrat Češčenamarija.. in čast bodi.. za ohranjenje in zmago našemu preljubljenemu višemu pastirju, našemu kralju in Očetu.

Na svoje stroške sem ukazal v baker vrezati čudodelno podobo in njene odtise med romarje zastonj deliti, da se množi češčenje in se v okom pride terštvu, s katerim se pravo češčenje velikrat skruni.

Ravno ko to pišem, zvem novo milost, koja je še bolj čudna, kakor so dosedanje. Mlada deklica iz Akvajure je bila sprejeta v samostan svete Marije pri zvezdi, da bi postala nuna. Napade jo pa splošno terganje, ktero jej vse ude sključi ter jo prisili, da se nazaj domu poda. Skerbni starši so vse poskusili, ali nič ni pomagalo vse zdravljenje. Reva je že štiri leta ležala na postelji, prava žertva hude bolezni. Ko sliši od pridobljenih milosti pri čudodelni podobi, razodene svoje želje, naj bi jo na vozu peljali na čudodelni kraj. Komaj pa je pred častito podobo, že čuti ozdravljenje in njeni udje so postali gibčni, da gre peš nazaj na očetovski dom.

Naj bo Gospod vekomaj češčen, ker je v svojem usmiljenji s prečudnim razodenjem svoje mogočne Matere Marije po Umbrijski deželi sveto vero zopet oživil! Blažena bodi sveta Devica, ki je s tem razodenjem počastila nadškofijo Spole-tansko! Češčena Jezus in Marija, ki sta s tem premilostljivim razodenjem v ser-cih katoliških kristjanov živo zaupanje obudila, da že zdaj pozdravljajo resnično

zmago svete cerkve in njenega poglavarja in spreobrnjenje ubogih grešnikov. — Tako piše Spoletanski veliki škof. — (Sausseret II.)

94. Marija se prikaže v Filipovem na Češkem.

Filipsdorf pravijo Nemci, mi bi rekli Filipovo, je vas v župniji Georgswalden, po naše v Jurjevem, v Lutomerski škofiji, čisto na severni meji Češke proti Saksonskemu. Filipovo ima do sto in deset hiš, nekaj nad tisoč prebivalcev, ki so vsi katoliške vere in se sploh s tkanjem preživijo.

Tu se je Marija prikazala v hiši, koja stoji v tisti versti hiš, ki mejijo na Saksonsko. Tukaj pred to majhno hišico je stala košata, nad sto let stara hruška, ktero so pa 10. listopada 1875 posekali. V tej hišici je stanovala revna družina ter si je tudi s tkanjem svoj černi kruhek služila.

V tej hišici je živela pri svojem oženem bratu Jožefu Kade njegova sestra Marija Magdalena, ki je bila rojena 5. rožnika 1835. Nekoliko odrastla je pridno obiskovala domačo šolo, da se je dobro brati in pisati naučila. Njeno lepo, pohlevno obnašanje bilo je zgled vsem drugim otrokom.

Do devetnajstega leta je bila terdna in zdrava. Tkala je in delala je pri majhni kmetiji, ktero so starši imeli. Leta 1848 je oče umerl in njen edini brat Jožef Kade je bil zdaj posestnik. Mariji je oče volil tri majhne njivice za doto. Njena mati je 1861. leta umerla.

Devetnajst let stara se je nekdaž hudo prestrašila. Ta strah je njeno zdravje pokopal. Velikrat jo je napadel hud kerč, da se je zgrudila in včasih več ur nezavedna bila. V naslednjih desetih letih jo je večkrat tako hudo prijel, da so jo

nekterikrat za smert prevedeli. Terpela je z veliko poterpežljivostjo in s pobožno vdanostjo.

Vse njeno življenje je bilo tiho, pred svetom skrito. Ako je bolezen dopustila, prejela je na vsakih šest tednov sv. zakramente. Posebno je čistila preblazeno Devico Marijo. Živela je prav zmerno, mnogokrat si je pri jedi pritergovala, da je ložej kaj ubogim podelila. Več let ni mesa jedla.

Njen brat je imel več otrok. In ker je bila hišica majhna, je Marija Magdalena o začetku vinotoka 1864 se preselila h Kindermanovim, ki so jo prijazno sprejeli in jej v njeni hudi bolezni lepo stregli.

Na levi strani je vedno čutila hudo zbadanje. Konec svečana 1865 se je to terpljenje tudi zunaj prikazalo. Mali mopolčki so se nastavili, ki so popokali, pa se le zopet ponovili in se vedno bolj širili.

Zdravnik Ulbrih jej ni mogel pomagati.

Bog, ki svoje ljubi, čisti jih v peči terpljenja vedno bolj. Neki hudoben človek, kteremu je Marija Magdalena veliko dobrega storila, je lažnjivo govoril zoper njo. Pa tudi to je več tednov poterpežljivo prenašala.

In zdaj so tudi Kindermanovi zboleli in jej niso mogli tako skerbno streči. Njen brat Jožef je prišel in jo je sam na samotěžnem vozičku domu odpeljal 15. grudna 1865. In tako je reva ležala v mali zaduhli hišici, kjer je bilo polno majhnih otrok, ki so okoli nje po otročje vpili in razgrajali. Opoldne in na večer pa je tje zahajalo vsak dan še nekaj delavcev, ki so po fabrikah v bližnji Saksonski deželi delali. In zdaj je reva tako oslabela, da sama ni mogla iz postelje. Vselej jej je moral brat pomagati in ko jo je nazaj spravil, bila je tako slaba, da je vselej omedlela. Ko je 21. grudna 1865 svete zakramente za umirajoče prejela,

bil je njen glas tako reven, da so jo spovednik komaj razumeli, in ker je omedlela, jej svete popotnice niso zamogli precej podeliti. — Dva zdravnika, Ulbrih in Grilih, sta spoznala, da je njena bolezen neozdravljiva.

12. prosinca 1866 je bil za njo najhujši dan, kakor je sama rekla. Ko jo zdravnik Ulbrih obišče, potoži mu, da njene bolečine so skoraj neprenesljive. Ves dan reva zdihuje. Večkrat so jo morali vzdigniti, tudi na večer. In ko so jo v posteljo položili, je spet omedlela.

Zvečer pozno se domači spravijo k počitku. Tudi brat gre pod streho spat, ker je Kindermanova Veronika prišla, da je po noči čula pri bolnici, kar je že tudi poprej večkrat storila. Proti dvem po polnoči zaprosi Marija Magdalena Veroniko, naj jo pokropi z blagoslovljeno vodo in naj z njo moli molitev svetega Bernarda k Materi Božji: „Spomni se . . .“ Potem prav tiho dé: „Bog mi vendar ne bo naložil več, kakor bom prenesti mogla in kedar je sila največa, je Božja pomoč najbližja.“ Potem prosi svojo prijateljico Veroniko, naj se vleže, kar Veronika tudi stori. Vleže se na klop, stoječo zraven postelje, svojo glavo nasloni na zglatve bolne Marije in zadremlje.

Proti trem zjutraj pride mož, ki je v fabriki delal in je pod streho prenočil, da bi pogledal na uro, ker je hotel zgodaj v fabriko iti. Slišal je, kako bolna reva na svoji postelji zdihuje. Veronika se prebudi, pa Magdalena jo tolaži, da je le mož iz fabrike prišel na uro gledat, naj le mirno počiva; in Veronika zopet zaspi.

Akoravno pa je Marija Magdalena neznano terpela, bila je popolno zavedna, kar je pozneje celó s prisego poterdila. Na steni svoje revne postelje je imela podobo žalostne Matere Božje. Ta je bila njej v veliko tolažbo. Marsikteri zdihljej

je šel iz težko obloženega serca proti podobni one, ki je imela s sedmerim mečem prebodeno serce.

V hišici je berlela slaba svetilnica. Proti štirim se hišica razsvetli, posebno okoli postelje je svetlo, kakor o jasnem dnevu. Bolna reva zakliče svojo prijateljico: „Vstani no in poglej, kako svetlo je po hiši!“ Ko Veronika urno vstane, zagleda bolna na desno svojega znožja veliko, svetlo, v bliščeče-beli plašč zavito Gospo, z obličjem svetlim kot solnce in z zlatobliščečo krono na glavi.

Magdalena se hudo trese, da jo komaj obderži na postelji Veronika, ki vsega tega nič ni videla. In bolna zakliče: „Vendar poklekni; je li ne vidiš tu stati!“ Ali Veronika je ne uboga, saj ni videla nobene prikazni in nikakoršne bliščobe ter je mislila, da je vročina bolnici glavo prevzela.

Bila je tolika bliščoba, ki je iz prikazni prihajala, da si je bolna Magdalena svoje oči z rokami zatisnila. Veronika misli, da bolna bléde in jej roke raz obraza potegne. Zdaj sklene Magdalena svoje roke in vsa začudena reče Božji Materi: „Moja duša poveljuje Gospoda, in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarji.“ In Marija jej z neznano ljubeznjivim glasom pravi: „Moje dete, odslej se boš ozdravilo.“ Potem prikazen zgine in z njo tudi bliščoba. Hiša postane zopet temna, kakor poprej.

Ko so pozneje Magdaleno vprašali, kako dolgo je imela to prikazen, je odgovorila: „Nekako tako dolgo, kolikor časa je treba, da se vse to dopove.“ — Molila je po prikazni Marijino pesem „Moja duša poveljuje Gospoda...“ do konca.

Magdalena pri tej priči ne čuti nobenih bolečin več. Ona naroči Veroniki, naj pokliče brata in ženo njegovo. In ko ti v hišo stopijo, jim vsa vesela zakliče: „Jaz

sem ozdravela, — ona mi je rekla!“ Mislili pa so vsi, da bléde, vendar se jim čudno zdi, da na enkrat tako glasno govori. Magdalena vidi na njihovih obrazih, da jej ne verjamejo, zato reče, naj luč k postelji prinesejo. In ona odgerne svojo levo stran, potegne velike ovitke, ktere jej je zdravnik nasvetoval, s prejšnjih hudih ran in jim kaže obilne, zaceljene, z novo kožo preraščene rane, ktere jej nobene bolečine več ne prizadevajo. In pove jim natanko prikazen preblažene Device Marije.

In Magdalena se vzdigne iz postelje in hodi po hiši.

Ko so fabriški delavci po svoji navadi opoldne prišli, niso mogli svojim očem skoraj verjeti, ko so videli hoditi njo, ktero so skoraj pokopati mislili. In odslej je ozdravela Magdalena, opravljala vsa hišna opravila, tudi težka dela z veliko lahkoto.

Drugi dan pride zdravnik Ulbrih, ki je kmalo zvedel to čudno ozdravljenje. Magdalena mu naproti pride ter ga povabi, naj se vsede. Na vprašanje, kako je, mu pravi: „Jaz sem popolnoma terdna in zdrava.“ „To je velik čudež“, reče zdravnik. In tako večkrat ponovi ter pristavi: „Dokler bom živel, tega ne bom razumel.“

Ne le po domači vasi, po celi fari so o tem čudeži govorili. Duhovščina čaka, kaj bo? Ljudje so vrelj skupaj iz vseh krajev. Slednjič naznani vso prigodbo gospod dekan Lutomerskemu škofu. Škof skliče skupaj zbor učenih mašnikov, in ti se podajo 7. sušca 1866 v Filipovo ter celih osem dni natanko vse preiskavajo. Toda škofov sklep še dalje časa ni bil oklican. Med tem so ljudje v celih procesijah obiskovali revno hišico, v kateri se je Marija, nebeška kraljica, prikazala. Napravili so mali altarček, na katerem so vedno luči gorele in molili so. Kraj pri-

kazni so z rudečim žametom pregernili in semkaj so razne reči pokladali, ktere so potem bolnikom dajali. Veliko bolnikov je prečudno ozdravelo.

Naj omenim le eno ozdravljenje. V Jurjevem je bila žena Magdalena Langhans, ki je v herbtu terpela hude bolečine enajst let in tri mesce. Osem let je imela nesrečna reva svoje noge tako sključene, da so bila kolena na zgornjem telesu, pete pa na stegnih; sama se ni mogla premakniti. Na levi strani je imela za pest debelo gnojno bulo. Kedar je kaj malega povžila, jo je tako davilo, da je kri metala iz sebe. Njeni domači so jo pripeljali mesca velicega serpana 1866 v Filipovo. Ali revi ni nič odleglo. Vedno pa je upala, da jo bo Marija ozdravila. Ker le silno prosi, pripeljejo jo 7. prosinca 1867, vso v odeje zavito, na saneh na čudodelni kraj. Bali so se, da jim med potjo ne umerje. Ko jo v hišo prenesejo, se same slabosti ne zave. Njena žlahta in nektare prijateljice molijo lavretanske litanije. Besede: „Zdravje bolnikov, prosi za nas!“ zakličejo trikrat zaporedoma. In sključene noge uboge bolne žene se stegnejo v začudenje vsem pričujočim ter so premakljive. Vsi zaženejo glasen, vesel jok. In ko naprej molijo, odgerne bolnica svojo odejo in pravi: „Jaz sem zdrava in ne čutim nobene bolečine več, vstati moram, da sveti kraj poljubim!“ Tisto uro je bila ozdravljena, tudi gnojna bula je zginila; zadobila je poprejšnje moči nazaj in zdrava in terdna lahko opravlja svoja dela.

Po takih čudežih je čudodelna hišica, se ve da, še bolj slovela. Obletnico prvega čudeža so v Filipovem prav slovesno obhajali. Do deset tisoč ljudi je bilo zbranih.

Ko je duhovska gosposka vse to poterdila in privolila, da naj se zida kapela na čudodelnem kraju in pozneje tudi cer-

kev, so verniki mnogo darov prinašali. Stroški za prelepo cerkev so bili računani na sto pet in trideset tisoč goldinarjev. Začetkom 1870. leta je bila polovica že nabrana. Žene domače soseske so si izprosile, da so kopale temelj novi cerkvi. 1877 je bila cerkev pod streho. Tisto leto so romarji nad šestnajst tisoč goldinarjev prostovoljnih darov nanosili. In zdaj je cerkev berž ko ne že dodelana.

Filipovo pa je novo spričevanje stare resnice, da se Vsegamogočni posluži malega, da razodeva svojo moč in svoje usmiljenje. (Sausseret II.; Herz Maria-Bl. IV., V., VI.)

95. Marija se prikaže v Jurjevem na Češkem.

S prikazovanjem nebeške kraljice v Filipovem je v tesni zvezi njeno prikazovanje v Jurjevem, ali kakor Nemci pravijo, v Georgswaldenu. In to se je godilo 1. grudna 1872.

Katarina Holfeld, 31 let stara, je živel v Jurjevem s svojim možem Eduardom. Ta mož je umrl 14. mal. serpana 1871. Po smerti svojega moža je Katarina zbolela. Božjastni kerč jo je tako napadal, da je po več ur — enkrat 14 ur — bila nezavedna. V svoji hudi boleznini se oberne k Materi Božji v Filipovem. Devet dni zaporedoma hodi na čudodelni kraj. Zadnji dan devetdnevniice jo zadnjikrat napade, potem pa nič več. Misli je, da jo je bolezen zapustila. Ali bolezen se je le preselila ali spremenila. Kmalo potem začne kri bruhati iz sebe. In to se vsak dan ponavlja. Včasih je zmeče za poln masel.

Osem tednov jo zdravnik zdravi. Ali vsa zdravila čisto nič ne zdajo. Pusti zdaj vse ozdravljenje in zaupa le še na Božjo pomoč. Temu hudemu terpljenju se pridruži še notranji nepokoj. Sanjalo se

jej je prav živo, da vidi svojega pokojnega moža v prav žalostnem stanu. Mislija je, da se je prikazal, naj bi za-nj molila. Na tihem je obljubila, da bo vsak dan na čast neomadežanemu spočetju preblazene Device Marije sveti rožnivenec molila za njegovo dušo, dokler bo mogla.

Pri taki hudi bolezni se je njeno majhno premoženje tako skerčilo, da jo je neka usmiljena gospa sprejela v svojo hišo, ktero je že poprej namenila za bolnišnico onemoglih mladenčev in deklet. Tudi tukaj so se njene nadloge ponavljale. In ko je neki dan njen poprejšnji zdravnik popraševal, kako jej je, rekel je, da mora imeti oteklino v želodcu in da jej ni pomagati. To zdravnikovo misel je poterdilo vedno redno bljuvanje in smräd izmetane kervi, pa tudi bolečina v želodcu, ki jo je tako terpinčila, da ni več sedeti mogla, ampak morala vedno ležati. Se ve da je vedno bolj slabela. Zmiraj pa je imela v svojem sercu veliko zaupanje na Mater Božjo v Filipovem, zato je sklenila, še enkrat opraviti devetdnevnic v Marijino čast. Naprosila je še druge, da so z njo molili. Začela je to pobožnost v četrtek 28. listopada 1872. V saboto po tem, zjutraj okoli treh, se jej zopet prikaže njen mož v sanjah. Ves vesel se vstopi k njeni postelji. Ona ga nagovori: „Eduard, si ti?“ In on pravi: „Da, jaz sem.“ „Pa tako vesel?“ precej pravi. „Lahko sem vesel“, jej odgovori, „jutre bo pa tudi za-te ura odbila, le vse dobro opravi!“

Ko se prebudi, premišljuje moževe besede, ktere je v sanjah slišala ter si misli, to je klic, naj se na smert dobro pripravi. Nehote jo napade huda otožnost, ki njeno bolehavost toliko shujša, da so sploh mislili, zdaj zdaj se bo to čudno prerokovanje res spolnilo. Poprej je še nekoliko zavživala, ta dan pa ni mogla nič družega, kakor le nekoliko vode, ktero

so poprej na čudodelnem kraju v Filipovem postavili, da je s tem svoje zaupanje na Marijino pomoč pokazala.

Da se na neznano pot v večnost, kolikor moč, pripravi, bila je tisto popoldne še enkrat previdena. In tako priča-kuje prihodnje noči. Proti večeru prosi svojo postrežnico, naj bi namesto nje molila sveti rožnivenec, razodene tudi namen, zakaj ga je dozda molila. Postrežnica je pripravljena, pa vendar pristavi, da hoče sveti rožnivenec darovati tudi na čast svetemu Jožefu, da bi jej sprosil srečno zadnjo uro.

Ker celi dan ni družega zavžila, kakor merzle vode, pregovoré jo proti devetim zvečer, da vzame malo gorke kave. Ali urno vse nazaj izmeče in jo hudo davi; pri tem se močno utruji in zdaj zaspi. Malo pred polnočjo ima čudne sanje. Blizo postelje vidi Mater Božjo, belo oblečeno; na glavi ima dolgo, belo tančico, pod ktero so se videli nazaj viseči lasje. Njeno obličje je bilo kaj prijazno in lepo. Mati Božja se bliža njeni postelji, se ljubezajivo pripogne proti njej in pravi: „Tvoja bolezen je proč.“ Če tudi je bila Mati Božja tako prijazna, vendar bolna reva ne more verjeti, da bi na mah ozdravela ter jo dvomljivo gleda. In Mati Božja vzame spod svoje obleke papirček, ki je bil kakor zavito in zapečaten pismo, ktere ga bolnici na odejo položi in pravi: „Tu je moje zagotovilo.“ Bolna si ne upa pisma precej vzeti. Vendar ga bolj natančno pregleduje in zapazi, da pečat ni navadni pečat, ampak je majhna podobica Marije pomočnice. In ko pismo oberne, bere na drugi strani te besede: „Tvoja Mati Marija pomočnica.“ Ko pa pismo le še ogleduje, zasliši šumenje, kakor bi ženska s svilnato obleko po hiši šla. In ko se ozre, Matere Božje ni več bilo.

Zdaj se prebudi. V misli, da ni sanjala, ampak da je imela resnično pri-

kazen Matere Božje, seže vsa gotova z roko po kraji, kjer je mislila, da mora pismo ležati. Edi pisma ni nikjer. Čuti pa, da je zdrava in da nima nikakoršnih bolečin. Urno pokliče postrežnico, ki je nekoliko zadremala in na vprašanje, kaj bi rada, pravi: „Kako mi je!“ „Ti je slabo?“ jo vpraša postrežnica. „Ne, meni je dobro“, pravi in pove čudne sanje. In ko vse dopove, poskusi, če je res zdrava ter stopi sama iz postelje. In poskušnja je pokazala, da je popolnoma zdrava. Veselje obeh je tako glasno, da se vzbudi druga ženska v bližnji sobi ter se čudi, da se sosede smeje in tako glasno pogovarjate. Tudi tej se pokaže ozdravljena in veselje je veliko. In zdaj postane ozdravljena tako lačna, da jej še po noči jesti pripravijo. Glasno hvali ljubo Mater Božjo in združeno molijo lavretanske litanije in sveti rožnivenec, kar ozdravljena vse klečé opravi. — In žena je res terdna in zdrava.

To prečudno ozdravljenje je zopet povzdignilo zaupanje v mogočno pomoč Marije pomočnice v Filipovem. (Mon. Ros. II.)

96. Marija se prikaže v Pontmain-u na Francoskem.

Bilo je 17. prosinca 1871 proti večeru, ko se je že mračilo. Ravno je ura pet odbila v cerkvenem zvoniku v Pontmain-u, v majhni fari Lavalske škofije na zgornjem Francoskem.

Dva dobra otroka, Evgen in Jožek Barbedete, eden dvanajst, drugi deset let star, sta s svojim očetom delala na skednji pri domači hiši. Eden teh otrok stopi iz skednja, da pogleda, kakšno vreme da je. Zagleda pa nad hišo prelepo, veliko ženo. Obležena je v višnjevo, z zvezdami posuto oblačilo, z dolgimi, visečimi rokavi. Bila je brez pasa. Tudi čevlje je imela višnjeve, na sredi čevljev je v podobi

cvetlice zlat trak. Črna tančica je zakrivala lase, ušesa in zgornji del čela ter je čez rame visela. Na glavi je imela zlato krono, po sredi z rudečim trakom. Krona je bila do dvajset centimetrov visoka in zgoraj širja. Njen obraz je bil neizrečeno lep. Vsa podoba z navzdol razprostertimi rokami je opomnila na podobo brezmadežnega spočetja.

Ko Evgen zagleda to prikazen, misli si, morda to pomeni smert starejšega brata, ki je takrat bil na vojski in od ktere ga že tri tedne nič slišali niso. Vendar se nič ne boji. In ker se mu prikazen nasmehlja, se popolnoma umiri.

To čudno prikazen je gledal do četert ure, dokler ne pride iz skednja Joana Detuis, ktera se je med tem s starim Barbedetom pogovarjala. Joana in starši pa niso ničesa videli, tudi drugi ljudje ne. Brat Evgenov pa je ravno tako videl prikazen ter jo je tudi tako opisal, kakor Evgen.

Mati, ki je svoje pridne otroke poznala, da niso nikakoršne laži zmožni, reče: „Morebiti je sveta Devica, zato molimo njej v čast petkrat Oče naš . . in Češčenamarija . .“ In tako so tudi storili.

Otroka sta željno premišljevala to čudno prikazen, da sta celó večerjo opustila. Ko na materino opominjevanje gresta v hišo, pa vedno le vun silita, pravi jima mati: „Preden gresta spet gledat, molita še petkrat Oče naš . . in Češčenamarija . . , pa molita stojé, ker je merzlo!“ In res je bila zemlja s snegom pokrita, na nebu pa so zvezde migljale. Tekla sta zopet vunkaj in po nekterih minutah zakličeta: „Ravno taka je! Gospa je tako velika, kakor sestra Vitalina.“ (Vitalina je bila šolska sestra, ki je otroke učila; ker v Pontmain-u so učile v šoli tri nune, ki so se imenoval: „sestre molivke Božje pravice“.) „Prav, pravi mati, poslati hočem po sestro Vitalino; sestre so boljše, kakor

vidva, bodo tudi kaj videle.“ Sestra Vitalina res pride, ali tudi ona nič ne vidi. Imele so pa šolske sestre več malih dekličev v preskerbljevanji. Vitalina gre in pripelje seboj tri male deklice. Dve ste bili iz Reneške škofije, ena enajst, ena devet let stara. Te deklice pa so vse tri videle čudno prikazen.

Šli so in povedali gospodu župniku. Bil je častit starček, ki je že od leta 1836 župnik tej župniji. Ko zve o prikazni Matere Božje, spreleti ga svet strah. Ves zavzet nekaj časa postoji in potem se poda proti Barbedetovim.

Med tem je prišla tudi še druga šolska sestra Marija Eduard. Sešlo se je še več družih ljudi, ki so zvedeli o čudni prikazni. Ali samo oni otroci so videli prikazen. Tudi jo je videl mali otrok Evgen Friteau, komaj šest let star, in mala deklica, še ne tri leta stara, ki je s svojimi ročicami sem ter tje mahala in vsa vesela vpila: „Jezus, Jezus!“

Sestra Vitalina je sredi pota stoje molila sveti rožnivenec japonskih mučnikov, ki je sestavljen iz djanja vere, upanja in ljubezni in več zdihljejev, s katerimi so odpustki sklenjeni. Vsi zbrani so z njo molili.

Ko se častiti gospod župnik približa, spremeni se prikazen. „Lejte, lejte, zdaj se bo nekaj zgodilo!“ zavpijejo vsi otroci z enim glasom. In zdaj pripovedujejo gospodu župniku, da vidijo okoli prikazni za roko debel kolobar, ravno take barve, kakor je njena obleka. Kolobar je za en komelec od podobe in med njim in med podobo stoje štiri sveče, dve pri kolenih, dve pri ramah čudne Gospe. Vidijo tudi rudeč, na persih viseč križ.

Do petdeset ljudi je bilo že okoli otrok. Nekteri so jim verjeli, drugi neverni so se norčevali in zaničevaje se posmehovali.

„Glejte, zdaj je vsa žalostna“, pravi Evgen Barbedete. In „Gospa“ je res svoj

premili nasmeh spremenila v veliko žalovanje, ko ljudje niso bili pazljivi in so se nespodobno obnašali. Gospod župnik jim zaukaže tiho biti.

„Gospod župnik“, pravi sestra Marija Eduard, „kaj, ko bi vi s sveto Devico govorili?“ „Molimo“, odgovori gospod. In vsi pokleknejo. Sestra Marija Eduard moli sveti rožnivenec in vsi z njo molijo.

In zopet se prikazen spremeni. „Gospa“ je veliko večja. „Zdaj je dvakrat tako velika, kakor sestra Vitalina“, pravijo otroci. Tudi kolobar se je raztegnil in zvezde se skupaj pomikajo in proti „Gospej“ gredo ter se množijo na obleki, da je vsa zlata.

Zdaj nastane četrti prizor. Sestra Marija Eduard prične Marijino pesem: „Moj duh poveljuje Gospoda.“ in otroci naznanijo nekaj novega. Velika pola, kakor sneg bela, se širi pod nogami čudne prikazni, da se raztegne do dvanajst metrov na dolgo in otrokom se zdi, da piše nevidna roka po beli poli prelepe, zlate čerke. In otroci berejo te besede: „Priez, mes enfants!“ po naše: „Molite, moji otroci!“ Ko je bila Marijina pesem skončana, bile so ravno te besede napisane. Te besede, ktere so otroci posebej glasno govorili, so množico presunile. Nihče si ni upal nobene nespodobnosti več. Mnogi so jokali. — In „Gospa“ se je spet na smeh držala. Bilo je okoli pol osmih.

Peti prizor, kot nadaljevanje prejšnjega, nastane, ko so na željo gospoda župnika začeli prepevati lavretanske litnije. Ko zakličejo: Sveta Marija, prosi za nas! se prikažejo nove zlate čerke. In otroci berejo: „Bog vas bo v kratkem času uslišal!“ Te čerke so dopolnile prvo versto napisa. Po zadnji besedi vidijo otroci zlato piko, ki je bila tolike velikosti, kakor čerke same.

Ko otroci te besede glasno preberejo, so vsi pričujoči neizrečeno razveseljeni.

Veseli zdihljeji in klici se slišijo, mnogi jokajo. Vsi so čudno ginjeni. „Gospa“ gleda otroke in se jim smehlja.

Ko zdaj zapojejo: „Neomadežana . . in Češčena si kraljica . .“, nastane zopet nov prizor. Komaj začnejo peti, že otroci nazzanijo nove čerke na dolgi poli, toda v novi versti. Ko pojejo: „O Mati visoka, Kristusu preljuba!“ so otroci čerko za čerko imenovali in zbrali so besede: „Moj Sin . .“

Vse pričujoče prešine čudna, neznana groza. „Gotovo je sveta Devica!“ pravijo otroci. „Res je!“ ponavljajo pričujoči.

Ko so speli tudi: „Češčena kraljica . .“ brali so otroci: „Moj Sin se da omečiti.“

Pod te dve versti se potegne zdaj na prikazni zlat perstan. Ljudje so mirni, vsi sveto prevzeti. Otroci pa zaporedoma ponavljajo celi napis.

Ko je vse tiho, opomni gospod župnik sestro Marijo Eduard, naj zapoje kako pesem v čast Materi Božji. In sestra začne peti.

Prikazen se zopet spremeni. Sveta Devica povzdigne roke, ktere je doslej navzdol deržala. Povzdigne jih do svojih ram in svoje perste počasi premika, kakor da bi petje spremljevala in gleda otroke s premilim smehljanjem.

„Glejte, smeje se“, vpijejo in veselo skačejo, ploskajo z rokami in kličejo eden bolj ko drugi tako priserčno radostno, da nihče ni v stanu ponavljati: „O kako je vendar lepa! O kako je lepa!“ — Tudi pričujoči veselo kličejo.

Zdaj se prične že osmi spremen.

Ko so jenjali Mariji v čast peti, zginitil je napis, ki je bil videti kakih deset minut.

Zdaj so peli še pesem v čast Zveličarju Jezusu Kristusu. Pri vsaki kitici so ponovili: Usmili se, o Gospod! — In obličje presvete Device se spremeni.

Hudo žalovanje jo obda. Otroci pa vidijo, da se sveta Devica pripogne in prime rudeč, do šestdeset centimetrov visok križ, na katerem je Kristusovo Telo, tudi rudeče. Z obema rokama molí križ proti otrokom, kakor da bi ga jim kazala. Verh križa so brali na beli tablici napis z rudečimi čerkami: Jezus Kristus. Zdelo se je otrokom, da užaljena sveta Devica s pričujočimi moli.

Že zopet nov spremen.

Presvetla zvezda se prikaže pod nogami svete Device, prestopi na levi strani višnjevi kolobar, prižge vse štiri sveče ter se nad glavo ustavi.

Ljudje zapojó: „Zdrava morska zvezda.“ In med tem zgine rudeč križ. Sveta Devica razpne zopet svoje roke, kakor na podobi čistega spočetja. Na vsaki rami pa se prikaže bel, do dvajset centimetrov visok križ, kakor vsajen. In Marija se zopet materno-ljubeznjivo nasmehlja.

Že je bilo pol devetih. Gospod župnik pravi: „Opravimo skupno večerno molitev!“ Vsi pokleknejo. Po molitvi je izpraševanje vesti; vse je tiho. Otroci pa neprenehoma gledajo v nebeško kraljico. Zapazili so, ko je vse tiho delo, da se vzdiguje spod Marijinih nog velika bela tančica, ki se počasi vzdiguje in čudno prikazen do vrata zakrije. In otroci vidijo samo prelepo obličje, ki se jim še vedno smehlja. S časom pa zgine tudi glava, krona, tančica, višnjevi kolobar in slednjič sveče, ki so do konca gorele.

Bil je to deseti in zadnji spremen. — Ura je kmalo bila devet.

Vsak gre na svoj dom, globoko presunjen velicega čuda, ki so ga v vednem spominu ohranili.

Kmalo so pobožni romarji začeli romati na kraj prikazni. Cele procesije so prišle; ne le iz Lavalske škofije, tudi iz bližnjih škofij so v procesijah romali v Pontmain.

Veliko prošenj je bilo uslišanih, mnogo bolnikov ozdravljenih, veliko grešnikov se je spreobrnilo. Sveta vera je oživela. Verni so svojo pobožnost množili pri stebri, kterege so postavili na kraji, kjer se je nebeška kraljica otrokom prikazala.

Ko je prihodnje poletje Lavalski škof v Pontmaini cerkvi zakrament sv. birme delil, pridigal je od slave Matere Božje ter očitno spoznal, da verjame, da se je ponižnim otrokom kraljica nebeška prikazala.

Ko je škof vse natanko preiskal, je 2. svečana 1872 razposlal pastirski list, v katerem spozna, „da se je neomadežana Devica, Mati Božja, 17. prosinca 1871 v vasi Pontmain resnično prikazala. Zato je pripuščeno v celi škofiji častiti preblazeno Devico z naslovom: „Naša ljuba Gospa od upanja v Pontmain-u“.

Nadalje piše škof: „Da vstrežem željam, ki mi dohajajo od raznih strani, sklenil sem, postaviti svetišče na kraji, kjer se je Marija blagovoljno prikazala.“ (Sausseret II.)

97. Preblazena Devica se prikaže v St. Luisu v Ameriki.

Zapustimo za nekatere trenutke Evropo in podajmo se v duhu v Ameriko. Tam v novem svetu je veliko mesto, po svetem Ludviku imenovano St. Luis.

V tem mestu je živela uboga deklica Terezija Šafer. Deset let staro so Šaferjevi za svojo vzeli, zato se je Šafer pisala. Tiha in mirna Terezija je bila srečna v tej dobri hiši. V svojem dvajsetem letu pa je začela bolehati. Vsa revna je bila sprejeta v bolnišnico svetega Vincencija, ktero so Nemci v tem mestu imeli. Zdravnik Kooper jo je zdravil. Spoznal je, da je na jetrih hudo bolna, tudi zunaj je imela veliko oteklino. Več zdravnikov jo je zdravilo, ali vse je bilo zastonj. Ko-

likor bolj so jo zdravili, toliko huje jej je bilo. Preselila se je v drugo bolnišnico, ktero so pri svojem samostanu napravile nune, ki se imenujejo sestre „de la mercie“. Tudi tukaj so se zdravniki veliko prizadevali, da bi bolno Terezijo ozdravili.

Ko pa reva konec meseca malega serpana 1871 toliko oslabi, da več iz postelje ne more ter spozna, da vsa človeška pomoč nič ne izda, zaupa le še na ljubega Boga. Zato začne z nunami opravljati devetdnevnic v čast blaženi Margariti Alakok. Devetdnevnic je končana, ali nobenega polajšanja ni, le še hujše je. Vendar Terezija ne obupa. V družbi druge bolne deklice, Magdalene Heinstat, opravlja drugo devetdnevnic v čast preblazeni Devici ter moli vsak dan litanije na čast presladkemu Marijinemu Sercu. Kolikor bližej pa je bil konec devetdnevnic, toliko revnejša je bila Terezija. Nič več ne zavživa, premakniti se ne more. Za gotovo so mislili, da mora umreti.

Štiriindvajsetega velicega serpana je devetdnevnic končana. Ker so vsi obupali, da bi jej še kaj odleglo, spovedala se je in drugo jutro, v saboto 25. velicega serpana, prejela je sveto Obhajilo in poslednje olje. Zdravnik Kooper je ob enajstih dopoldne spoznal, da ne more dneva preživeti. Ležala je nezavedna, pa čisto mirna. Vsak trenutek so mislili, da bo zadnjikrat zdihnila. Komaj pa zdravnik in mašnik odideta, ju nazaj pokličejo.

Kako sta se čudila, ko stopita v sobo in Terezija sedi na postelji in jima s čisto zdravim glasom pravi: „Meni je dobro, jaz grem domu!“ „Se ve da“, pravi mašnik, proti nebu kazaje, „v nebeški dom pojdeš.“ Vsi menijo, da bléde. Ker pa le ne jenja terditi, da je zdrava, pritisne jo postrežnica s svojo roko prav močno na kraj bolečin, pa ne čuti nobene otekline več. Terezija tudi nobenih bolečin več nima. Kaj se je zgodilo? Usmil-

jena sestra jo vpraša, kdo bi jo bil ozdravil. „Presveta Devica me je ozdravila“, pravi.

Potem prav priprosto pripoveduje, da, preden so jej podelili sveto poslednje olje, se je iz svoje nezavednosti prebudila in ko odpre svoje oči, vidi na desni svoje postelje preblaženo Devico v sredi velike bliščečobe. Nebeška kraljica je bila bliščečebelobele oblečena, bela je bila tudi tančica, katero je imela. Na njeni glavi se je bliščala zlata, z zvezdami okinčana krona, desnico je imela na persih. Terezija se te prikazni prestraši. Urno pa mine ves strah, ko jo presveta Devica vpraša, hoče li obljubiti, da bo storila, kar ona tirja, da bo ozdravela? „Obljubim“, pravi Terezija. „Boš li napravila v tej sobi podobno, na kateri bo naslikana tebi dana prikazen?“ „Bom.“ „Hočeš li vstopiti v samostan in storiti obljubo, da boš bolnikom stregla?“ „Po smrti svoje matere bom storila, kar se od mene zahteva“, obljubi Terezija. „Ko bodo tvojo mater zakopali, boš v samostan stopila“, dostavi preblažena Devica in potem zgine. Terezija pa se zopet ne zavé, ko jej sveto poslednje olje delijo.

Tisti trenutek pa, ko je bolna Terezija z Marijo govorila, bila je v sobi le ena njenih prijateljic, Ana Venc, ki je pozneje k nunam dobrega pastirja pristopila. Ta pa ni videla presvete Device, pa tudi nič ni slišala, le zapazila je, da obraz bolne Terezije se je spremenil nekako posebno in nebeško. Tudi nekaj Terezijinih odgovorov je slišala.

Ura je poldne odbila. Terezija prosi, naj jej dajo kaj jesti. In zdaj vstane iz postelje, povzije njej prineseno hrano in gre v kapelo, kjer več ko eno uro kleče moli. Potem obhodi samostan in obiše svoje starše.

Drugo jutro pride zdravnik Jarnall, da po svoji vsakdanji navadi obiše bol-

nike. Ne more se zadosti načuditi, ko mu mlada Terezija, popolno zdrava, smehlja se naproti pride.

Terezija ostane še nekaj dni v samostanu, potem gre k svojim staršem nazaj in opravlja brez vsega truda svoja domača dela.

Častiti mašnik, oče Aseider, je to prigodbo očitno razglasil po časnikih in zraven pridjal spričevanje treh zdravnikov, ki so Terezijo zdravili in jo po prečudnem ozdravljenji videli. (Sausseret II.)

98. Marija se prikaže deklici Izabeli in neki nuni.

Pri bratovščinah Marijinih je opisano, kako se je preblažena Devica prikazala pobožnemu grofu Frideriku de Bray, kako prečudno ga ozdravila in mu naročila, naj ustanovi bratovščino „kraljice angeljev“. Kako velik ljubljenec Matere Božje je ta njeni posebni častivec, naj tukaj le en prigodek navedem.

Mati devetnajstletne Izabele, gospa Ladi M. Muraj, sama piše 14. roznika 1872 gospodu Devilu, ki je prednik bratovščine naše ljube Gospe v Toulousu na Francoskem.

Imela sem šest otrok, piše gospa, petero mi jih je umerlo in upam, da gledajo obličje Božje. Edino dete, ki mi je še ostalo, je devetnajst let stara deklica, dobra in čista, kakor angeljček. Dve leti jo je mučila ravno taka bolezen, ki je njene sestre in brate pobrala. Bili smo z njo v Agenu, ko smo iz Bordo-a prišli. Mislili smo iti za nekaj dni na slovečo Božjo pot v Lour. Bilo je v sredo o polnoči, ko smo vsi pričakovali konec uboge Izabele. Moja mati, moja sestra in moj mož smo molili pri umirajoči. Milo smo jokali in zdihovali ter čakali zadnjega zdihljeja njenega. Na enkrat se odprejo vrata in v sobo k nam

stopi mašnik. Ko se nam bliža, prijazno pravi: „Otroci moji, kaj pa jokate?“

V svoji prehudi žalosti zakličem: „Kaj bi ne jokali! mar ne vidite, da moja hči umira, če ni že mrtva!“

„Ne, ne, ne jokajte toliko, imejte zupanje!“ pravi neznani gospod.

In zdaj prime za roko moja hčer, ki ni kazala prav nič življenja. Mašnik povzdigne svoje oči proti nebu, moli nekaj trenutkov in pravi: „Moja hči, v imenu Gospoda Jezusa in v imenu neomadežane kraljice angeljev vstani in hodi!“

In tisti trenutek odpre moja hči svoje oči, vzdigne se iz postelje in se verže meni v naročje. — Kakošno veselje sem občutila, pač ne morem popisati.

Mašnika pa nikjer ni bilo. In nihče v hiši ga ni videl, nihče ni vedel, kdaj in kako je prišel, ne kdaj in kako je odšel. Popraševala sem vse ljudi, kar jih je pri hiši. In ko sem svoji hčeri povedala, da čudnega mašnika nihče ni videl, rekla mi je: „Ljuba moja mati, kako hočete, da bi ga bil kdo videl, on je oče de Bray!“

„Je li tukaj v Agenu?“ vpraša moj mož. „Ne, oče, on je v Toulousu“, pravi hči.

„Pa, moja hči, kako pa veš, da je v Toulousu in ob enem tukaj v Agenu?“

„Oh, moj oče, to je skrivnost Božja!“ pravi Izabela.

Moj mož gre vun, da po telegrafu v Toulousu popraša, je li oče de Bray v Toulousu? Na večer dobimo odgovor, ki nam naznani, da oče de Bray že več mesecev Toulousa ni zapustil.

Opoldne pri obedu vpraša moj mož: „Kako pa veš, Izabela, da je bil ta mašnik oče de Bray?“

„Moj oče, vedela sem to tisti trenutek, ko sem mislila, da bom zadnjikrat zdihnila. Preblažena Devica se mi je prikazala ter mi je rekla: „Moja hči, zapuj; glej, pošljem ti vodnika moje glavne

bratovščine naše ljube Gospe angeljske, on te bo k življenju obudil.“ In na mah sem zopet oživila. Ko sem pa oči odperla, sem zapazila tega mašnika in kar sem slišala iz njegovih ust, so bile samo te besede: „Jaz sem poslanec naše ljube Gospe angeljske na zemlji, jaz sem oče de Bray.“ — Nedolžni Izabeli se je prikazala Marija sama in nebeška kraljica je poslala svojega ljubljence mašnika de Bray, da jo je ozdravil on, ki je ustanovil imenitno bratovščino naše ljube Gospe „kraljice vseh angeljev“.

In kako ljuba je Materi Božji ta bratovščina, pokazala je nebeška kraljica sama, ko je ponižno nuno iz družbe „Marijinih hčer“ v prikazni naučila, s katero molitvico naj verni „kraljico vseh angeljev“ častijo.

Mesca malega travna 1866 se prikaže tej nuni v samostanu „naše ljube Gospe pribežališča“ v Angletu, Bajoneške škofije. Marija pravi: „Prerokovanje v Saleti se bo zdaj zdaj izpolnilo. Povej ljudem, naj veliko molijo, da jezo Božjo potolažijo.“

In z Božjo močjo razsvetljena vidi ta pobožna duša v duhu, kako so hudobni duhovi po svetu razpostavljeni in kako prestrašno razsajajo. Ko se pa v tej prikazni vsa oplašena k Mariji ozre, da njeno vsemogočno pomoč zakliče, sliši Marijo, ki pravi, da so hudobni duhovi zares po svetu razkropljeni, pa da zdaj je čas, naj verni kličejo kraljico vseh angeljev na pomoč, da razpošlje svoje legijone blaženih duhov, da peklenske duhove premagajo in jih v černo brezdno nazaj zapodijo.

„Pa, ljuba moja Mati!“ zdihne pobožna nuna v svoji otroški priprostosti, „saj ti, tako mogočna in tako dobra, lahko razpošlješ svoje angelje, ne da bi te mi za to prosili.“ „Ne“, pravi preblažena Božja porodnica, „molitev je od Boga sa-

mega stavljen pogoj, da ljudje milost dosežejo.“

„No, moja ljuba Mati“, prosi požna hči Marijina, „ne bi mi pa vendar hotela razodeti, kako te hočemo prositi?“

In glej, Mati Božja je tej sveti duši vstregla ter jo je to-le molitvico naučila: *„Veličastna kraljica nebeška, najviša Gospa angeljska, ki si od začetka sem od Boga prejela moč in nalogo, da satanu glavo stareš, ponižno te prosimo, pošlji svoje svete vojske, da na tvoje povelje in s tvojo močjo hudobne duhove preženejo, jih povsodi premagajo, njihovo prederznost ukrotijo in jih v peklenško brezdnost nazaj zapodijo!“*

Presrečna nuna razodene vse to častitemu vodniku družbe naše ljube Gospe pribežališča v Angletu, gospodu Cestaku. In ko Bojenejski škof to molitvico potrdi, urno se razširi po vsej Evropi. (Sausseret II.)

99. Prikazovanje Matere Božje v Krütu na Elzaškem.

Sedmega malega serpana so šli trije enajstletni otroci borovnice brat v gozd, ki je nad Krütom v znožji starodavnega grada frankovskih vitezov. Ko nekoliko časa berejo, stoji pred njimi čudna, bela Gospa. Imela je svetel križ na persih in žareč križ verh zlate krone na svoji glavi. Otroci se prestrašijo, nekoliko postojé in gledajo, potem pa preplašeni bežijo. Eno dete še nekaj časa postoji, ko pa vidi, da je samo, tudi zbeži. Drugi dan povedo otroci v šoli, kar so videli. Po šoli, proti večeru, gre učiteljica, šolska sestra, z njimi na kraj prikazni. Kmalo otroci zavpijejo: „Tukaj je, tukaj je!“ Sestra pa ne vidi nič. Bela Gospa pomigne otrokom, naj gredo za njo. Ko nekoliko višej pridejo, kar zgine. Tudi naslednje dni se prikaže,

pa z otroci gre vselej nekoliko višej, da slednjič na verh hriba pridejo. Drugi dan se zopet prikaže, pa gre z otroci nekoliko navzdol, do srede hriba, kjer je nekda na starem drevesu podoba Matere Božje visela. In zopet zgine. Tukaj pa se še večkrat prikaže.

Prikazuje se pa ne le malim otrokom, ampak belo Gospo vidi na stotine ljudi, vsacega stanu in vsake starosti. Šolska sestra, ki začetkom ni nič videla, jo je pozneje v raznih podobah videla. Tako tudi neki učitelj. Vojak, ki je bil na vojski ranjen, terdil je, da ni čutil nobenih bolečin, ko je čudno prikazen videl. Drugi, papežev vojak, je videl belo Gospo kronano z zelenim vencem, v katerem so bile bele cvetlice vpletene. Tudi neki dvajsetletni mladeneč iz Krüta jo je ravno tako videl. Neki mož iz Petrovega jo je več dni zaporedoma videl ter je vsaki dan prišel uro daleč na hrib molit. Ne prikazuje se pa vsem enako. Eni jo vidijo samo, drugi jo vidijo od angeljev obdano, eni, da stoji na svetovni krogli z Detetom Jezusom na naročji, eni spremljano od starega mašnika. Nekteri vidijo le bliščečo svetlobo, v kateri ne razločijo nikakoršne človeške podobe. Največ ljudi pa nič ne vidi. Dan na dan pa vrejo ljudje skupaj. In ne le pravoverni, tudi krivoverni hodijo na hrib.

Na kraji prikazovanja je zares pretresljiv pogled. Vsi priserčno molijo, eni klečé, drugi stojé, eni zdihujejo, drugi točijo solze. Vsi so v sercu presunjeni in če tudi nič ne vidijo, vendar so na tem posvečenem prostoru srečni in težko se ločijo od tod.

16. in 17. grudna 1872 so nekatere deklice videle Mater Božjo belo oblečeno, pa črnega obraza; imela je zlato, nazobčano krono na glavi in razprosterte roke. Belo jagnje je stalo na njeni desnici. Mala Odilija Martin je tisti dan videla

Marijo v obleki z zlatom pretkani, z modrim pregrinjalom in z nebeškim Detetom na naročji. Ko je deklica molila: „O Marija, brez madeža spočeta . . .“ vzdignilo se je Dete Jezus ter stegovalo svoje ročice proti deklici. Gotovo je tako pokazalo, kako dopadljiva je Božjemu Sinu molitev, s katero se povzdiguje in slavi najlepša prednost njegove preblažene Matere.

Včasih vidijo nekteri poleg prikazni svetega Očeta Pija IX., ktereга precej spoznajo, kakor bi ga bili vsi že v Rimu videli. In tako ima skoraj vsak dan drugačno, novo prikazen; pa tudi vsak dan se množi število presrečnih, ki prikazen Matere Božje v eni ali drugi podobi vidijo. Vsi pa so v svojem srcu prečudno in neznano razveseljeni. „Čudno, čudno je“, pripovedujejo verni, ki se vračajo s hriba. Nekega mutca, ki ni od tega nič vedel, pelje njegova mati na čudni hrib. Moral je gledati kaj lepega, bil je neznansko vesel, gledal je nepremakljivo na neki kraj ter je svoji materi naznanil, naj le sama gre domu, on pa hoče tam ostati.

O začetku so nekteri dvomili ter niso hoteli verjeti ljudem, ki so videli prikazen. Ali te priče so se dan na dan množile, kakor se je prikazovanje množilo. Nič ne dé, da se je Marija v raznih podobah prikazovala. Saj jej vsegamogočni Bog lahko da tisto podobo, ktera njemu dopade, lahko jo obleče, kakor se njemu pripravno in ljubo zdi. Vse te raznotere podobe imajo pa vendar le dvojni pomen: bliščobo in bolečino, veselje in žalost, upanje in gorje. In ravno to je bil spremén Marijinega življenja tukaj na zemlji. In tako je zmiraj tudi naše življenje.

Kakor pri prikaznih v La Saletu, v Lourdes-u in v Pontmain-u, popraševali so se tudi tukaj: Kdo je ta prikazen? V Lourdes-u so dobili odgovor: „Jaz sem neomadežano spočetje.“ V La Saletu in v

Pontmain-u je prikazana govorila od svojega Božjega Sina. Verni so spoznali, da je Mati Božja. Pa tudi tukaj so precej o začetku bili te misli, da je preblažena Devica. Pobožno verno ljudstvo je urno spoznalo svojo nebeško Mater. Da se je tolikim, pa v tako različnih podobah prikazala na Elzaškem, je pač nebeška milost, materna dobrotà, ki nas mora z veseljem in s sladko tolažbo napolnovati. Kolikor nam pripovedujejo zgodbe od prečudnih prikazovanj Matere Božje, ne najdemo nikjer kaj bolj tolaživnega, bolj čudnega.

Naj še zapišem, kako se je naša ljuba Mati Božja na tem hribu šestkrat po versti prikazala štiri in dvajsetletni devici Alojziji Kaltenbah iz Kolmara.

10. prosinca 1873 je Alojzija videla Marijo, kakor neomadežano spočetje. Vpraša jo: „V Jezusovem Imenu te vprašam: Kdo si?“ In prikazen trikrat zaporedoma pravi: „Jaz sem *Mati usmiljenja*.“

Pri drugi prikazni je imela Marija na desni roki Dete Jezusa, v svoji levi pa malo svetinico. Belo oblečena, z višnjevim plaščem ogernjena je imela zlato krono na glavi. Kmalò pa je zginila.

Pri tretji prikazni je imela Marija roke križem čez persi. Alojzija jo navede: „Marija, naša Mati, kaj hočeš od nas?“ In dobila je odgovor: „Molite, molite neprenehoma, vaše molitve bodo uslišane.“ In Marija da svoj materni blagoslov in zgine.

Četertič vidi Alojzija, kako Marija od solnca doli gre. Kakor zlato se sveti. Njen obraz je resnoben. Angelji jo spremljajo. V svoji desnici ima meč, ktereга proti reki Reni verže. Na njeni glavi se blišči zlata krona. Angelji pridejo in jej vzdignejo zlato krono, pa jej denejo cvetlični venec na glavo. In prikazen je bila čisto blizo nad zbrano množico. Marija se zopet vzdigne. Presveta Trojica in angeljski

kori jo spremljajo, nebeško petje, angeljska godba se sliši.

Petič pride nebeška kraljica zopet od solnca, ki je rudečkasto sijalo. Zdelo se je, da gre okoli hriba. Deklica Alojzija zakliče: „Marija, o Mati moja, kaj hočeš?“ „Molite, molite in delajte pokoro. Dan rešenja pride.“ Potem blagoslavljajoča zgine.

Pri šesti prikazni pride Marija od solnca doli. V zlatu bliščeča ima zlat križ na persih. Sveti Oče Pij IX. je blizo nje. Dá mu poljubiti svoj križ in on zgine. Ko se Marija oberne, da bi se nazaj proti solncu vernila, zdihne Alojzija: „Ne zapusti nas, dobra Mati, dokler nas ne blagosloviš!“ Marija se nazaj oberne in pravi: „Molite, da bo mir Božji z vami!“ Dá svoj blagoslov in zgine.

Nad tisoč ljudi je bilo pri teh prikaznih pričujočih. Vsi so, kakor okameneli, gledali pobožno Devico Alojzijo. Rumenkasta bliščoba je vse obdajala.

Dokler pa sveta katoliška cerkev o teh in enakih prikaznih ni odločno spregovorila, pripuščeno je slehernemu, da jih sme za resnične imeti ali pa dvomiti o njih resničnosti.

Mi pa zaupljivo kličemo k Mariji, naši nebeški Materi, da s svojo mogočno priprošnjo po svojem Božjem Sinu nam sprosi ljubi mir in usmiljenje Božje. (Mon. Ros. II.)

100. Prikazovanje Matere Božje v Marpingenu.

Visoko gori v Nemških deželah, v Trierski škofiji, blizo Francoske meje, je majhna vas Marpingen, za katero se svet pred nekaj leti čisto nič ni zmenil. Od leta 1876 sem pa se je veliko govorilo in pisarilo o tej hribovski vasi.

Češčenje preblazene Device Marije pa že od davnih časov biva v tem goratem, samotnem kraju. Že leta 1699 je huda

bolezen v Marpingenu veliko ljudi pobrala. Takrat se je vsa soseska zaobljubila, da hoče vsako saboto popoldne vsega hlapčevskega dela zderževati se in da hočejo vsako saboto večer v cerkvi združeno sveti rožnivenec moliti. Celih sto let, noter do francoske vstaje, so zvesto opravljali to obljubo. V tistih nesrečnih dneh pa so to opustili. Ko so nemirni francozi l. 1814 ta kraj zapustili, je vročinska bolezen hudo razsajala v teh hribih. Zopet so ponovili od pradedov storjeno obljubo in jo tudi natanko spolnovali. Ko so se časi spremenili, in s časom je marsikaj drugače postalo, prosil je domači župnik v imenu soseske l. 1847 takratnega škofa, da so ljudi od te obljube odvezali proti tem, da so se zapisali v bratovščino Marijinega serca.

Kakih pet minut od vasi proti nam doli je gozd, ki mu pravijo Haertelwald, ki pokriva znožje precej stermega briba. Pod gozdom je travnik, na katerem je sem ter tje nekaj germovja. In tu je kraj prikazovanj, ktere hočem zdaj opisati. Od tod pelje čedna pot k čudodelnemu studencu.

3. malega serpana 1876 je bila na zdaj najbolj obiskovani Marijini Božji poti v Lourdes-u zares velikanska slovesnost. Posvečena je bila nova prezala bazilika in kronana podoba neomadežanega spočetja kraljice nebeške. Papežev poslanec je imel okrog sebe 35 družih škofov, do 3000 mašnikov in do sto tisoč Marijinih častivcev. In s to slovesnostjo je zgodba Lourdeske votline nekako sklenjena, ker imenitnejšega poterjila za češčenje naše ljube Gospe v Lourdes-u si ne moremo misliti.

Ta imenitni, za ves svet toliko slavni dan, ko so podobo Matere Božje v znožji Pirenejskega gorovja slovesno kronali, se je daleč gori na Nemškem preblazena Devica Marija prikazala trem revnim otrokom.

Marjeta Kunc, Suzana Leist in Katarina Hubertus, vse tri po osem let stare, šle so 3. malega serpana popoldne borovnice brat v smrečje, ki leži na enem bližnjih gričev, ki vas od vseh strani obdajajo. Ko pridejo čez travnik v germovje, zagleda Suzana Leist svetlo bliščobo, pa čudno podobo. Suzana se hudo prestraši in zavpije na glas. Tudi oni dve deklici pritečete in ravno tako vidite. Vse tri vpijejo in bežijo domu. Vse preplašene pritečejo v Leistovo hišo. In tu pripovedujejo, kaj so videle: Med germovjem ali na germovji so videle sedeti ženo, z Detetom na desni roki; žena je imela belo obleko, belo pregrinjalo in bele nogovice. Tudi Dete je bilo ravno tako oblečeno, na glavi pa je imelo venec rudečih cvetic, ročice je imelo sklenjene in med persteki je držalo bliščeč križec, okoli vrata je imelo moder trak.

Tako so otroci pripovedovali svojim staršem in drugim domačim ter opisovali čudno prikazen. Za zdaj jim ni nihče verjel. Obetali, tudi žugali so jim, naj od tega molčijo. Drugi so si to natorno razlagali, da je morebiti ktera žena po germovji za živino brala, ali da so otroci videli le kup derv ali kaj družega belega. Otroci pa so le svojo terdili.

Še na večer so bili otroci močno zbegani. Posebno večja, Marjeta Kunc, ni mogla zaspiti, veliko je molila. Njena mati jej še po noči resnobno prigovarja, da ne sme lagati. Tudi jej reče: „Ti ne boš v nebesa prišla, Matere Božje ne boš nikoli gledala, če lažeš. Ako resnico poveš, ti bom kupila najlepše oblačilo, ki se pri kramarji dobi.“ Deklica pa pravi: „Mati, jaz ne morem drugače govoriti, kakor sem videla, če tudi nikakoršnega oblačila ne dobim, je pa vendar le vse res.“

Domači gospod župnik in vsa soseska spričujejo, da so starši teh otrok pošteni

ljudje. Tudi otrokom dajejo spričevanje, da so nesprideni, nedolžni, da so v učenju le počasni.

Drugi dan je bil torek, 4. mal. serpana 1876. Popoldne proti peti uri gredo otroci spet v gozd. Ne upajo pa se na kraj prikazni ter ostanejo kakih dvajset korakov nižej in začnejo Oče naš . . moliti. Ko molijo tretji Oče naš . ., zopet zagledajo čudno prikazen, prav blizu sebe. Nič pa se ne bojijo. Kar jo vprašajo: „Ženica, kdo pa ste?“ In razločno zaslišijo: „Jaz sem neomadežano spočeta.“ Otroci vprašajo: „Kaj pa hočemo storiti?“ In odgovor je: „Pobožno molite!“ In šli so domu ter so med potjo molili.

Doma pripovedujejo, kar so videli in slišali. Marjetina mati meni: „Prikazen pač ni rekla: Jaz sem neomadežano spočeta, ampak, jaz sem neomadežano spočetje.“ Deklica pa nevoljno pravi: „Mati, menda hočete vi kaj pri tem imeti; rekla je: „Jaz sem neomadežano spočeta.“

Tretje prikazovanje je bilo ravno tisti večer, okoli osmih. Otroci gredo zopet v gozd. Z njimi pa gre tudi kakih dvajset drugih otrok in šest odrasčenih. Vsi pokleknejo in molijo. Vprašani, če kaj vidijo, zanikajo otroci z glavami; kmalo pa dvoje zine, pa nič ne izgovori. Obraz jima zabledi in v tla imate oči vperte. Zdaj molijo rožnivenec. Otroci na prigovarjanje družih vprašajo: „Ženica, kdo ste?“ Odgovor je: „Jaz sem neomadežano spočeta.“ Zopet vprašajo: „Je li molitev dobra bila?“ Odgovor: „Dobra.“ „Kaj pa hočete?“ še vprašajo. Odgovor: „Pobožno molite in nikar ne grešite?“ „Smemo li še večkrat semkaj priti?“ Odgovor: „Le!“

Drugi pričujoči niso pa nič videli in niso nič slišali. Tudi mala Suzana Leist ta dan ni nič videla, ne slišala. Tudi pozneje noter do 7. vel. serpana ni nič videla,

akoravno je bila s svojimi pajdašicami vselej zraven. Bila je revica tega hudo žalostna; veliko je jokala in je celo za eno sveto mašo dala. Ta večer je šla sama domu. Oni dve ste, domu gredé, boječe se stiskali k neki starejši pajdašici ter ste strahoma nazaj se ozirali in pravili, da Mati Božja za njima gre. Odraščenim se je to čudno zdelo. Ločili so deklici. Eni so oči zatisnili, drugo so vprašali, kje je prikazen, naj s perstom tje pokaže; potem so prvo vprašali, pa je ravno tje pokazala. Ko so do prve hiše prišli, ste deklici svoje roke proti tlam pobesili in zavpili: „Na — zdaj je pa zginila!“

Odraščeni, ki so zraven bili, so pričali, da so začetkom neverno se posmehovali, ali smeh jim je urno prešel in veliko bolj pobožno so lahko molili, kakor kdaj poprej. Deklici pa ste bili posebno veseli. Ko je Katarinico Hubertus njena mati vprašala, zakaj da je tako vesela, pravi deklica: „Mati Božja je vendar tako lepa, v obraz se jej ne more ozirati, je, kakor da bi v solnce gledala.“

Drugi dan — petega malega serpana — popoldne gre oče Hubertus z otroci v gozd. Z njimi gresta tudi bolan rudar Rektenwald in učitelj Pungert. Otroci pokleknejo in molijo. Vprašani, če kaj vidijo, dvakrat zanikajo, potem pa poterdijo. Čez nekoliko opomni oče Hubertus, naj gredo domu. Prikazen spet gre za njimi. Zopet so poskušali z otroci, kakor prejšnji večer. In to trikrat. Otroka sta vselej eni in tisti kraj pokazala.

Na večer, proti deveti uri, so spremili otroke starši Hubertus, vdova Kunc in gostilničar Šnur. Dvakrat so zanikali otroci na vprašanje, če kaj vidijo, v tretjič pa, ko so že trikrat Oče naš . . zmolili, pokažejo otroci pred-se na tla in pravijo: „Tukaj-le je, pred nami.“ Šnur pravi otrokom, naj vprašajo: „Kaj hočemo storiti?“ Odgovor je: „Pobožno

molite, pa nikar ne grešite!“ — „Kako dolgo bo pri nas?“ jo vprašajo. „Do desetih“, je odgovor. „Smejo li gospod župnik priti?“ „Ne.“ „Smejo priti gospod župnik iz Heusweiler-ja?“ (Ta je ravno tisti večer v Marpingenu bil.) Odgovor: „Ne.“ „Zamorejo li vsi Mater Božjo videti?“ Odgovor: „Ako bi nedolžni otroci bili.“ „Jo li zamore kateri pričujočih še videti?“ Odgovor: „Ne.“ „Je li nihče iz vasi videti ne more?“ Odgovor: „Da.“ „Naj li tukaj postavijo kako podobo ali kapelo?“ Odgovor: „Kapelo.“ „Kdo naj kapelo zida?“ Odgovor: „Kdor hoče.“ „Iz česa naj bo zidana?“ Odgovor: „Iz kamna.“ „Naj li ljudje k temu kaj pripomorejo?“ Odgovor: „Le.“ „Smemo li prikazni se dotakniti?“ Odgovor: „Ne.“ „Smejo pa bolni se je dotakniti, da bi ozdraveli?“ Odgovor: „Ti smejo.“ „Ali naj še nocoj ktereга bolnega pokličejo?“ Odgovor: „Le.“

Urno teče Šnur in še nekdo v vas, da semkaj pripeljeta že omenjenega rudarja Nikolaja Rektenwalda, ki je že deset mescev hiral in ni bil za nobeno delo več. Cela vas je poznala njegov žalostni stan. Že je bil v postelji, ko ga moža prideta klicat. Ves razveseljen gre z njima v gozd. Naroči otrokom, naj poprašajo, če li sme prikazni se dotakniti? in kje? Odgovor je: „Sme, na nogi.“ Otroci položijo njegove roke na tla. On zdaj vpraša, kaj naj moli? Odgovor: „Pod tvojo pomoč pribežimo . . in Pridi sveti duh . . in tako trikrat na dan, osem dni.“

Rektenwald se joka, kakor dete in gre proti domu. Njegova bolezen je zginila.

To vse se je hitro razglasilo na vse kraje. Domači gospod župnik je še le tisti večer iz nekega daljnega pota domu prišel. Ko je že veliko ljudstva skupaj vrelo na kraj prikazovanja, on le ni hotel zraven iti. In ko so tam hoteli postaviti zna-

menje, je temu oporekal. In zato ga je marsikdo po strani gledal.

Ko so daleč na okoli raznesli novico, da je Rektenwald čudno ozdravel, bilo je v četrtek popoldne že veliko ljudi v gozdu. Otroci pridejo kmalo popoldne. Marija se prikaže, kakor je prejšnji večer obljubila.

Čudno ozdravljena je bila polosmo leto stara Magdalena Kirš. 25 tednov je revica ležala. Vsak dan so pričakovali njeno smert. Prejela je že sveto poslednje olje. Mati zavije na pol mertvo Magdaleno v veliko ruto ter jo nese na čudodelni kraj. Marijini otroci jej pomagajo, da se dotakne nog čudne prikazni. Mati o nese domu in Magdalena vso noč mirno spi. Drugo jutro ob enajstih vstane ter je popolnoma zdrava.

Tudi štiriletni Teodor Kloc je tisti večer ozdravel. Šestnajst mescev je revče imelo grozne bolečine v herbtu. Ko se pa nog prikazni dotakne, ne čuti nobenih bolečin več. Dete je zdravo in pravi, da je tudi Mater Božjo videlo.

Marijini otroci so še le proti osmim vsi utrujeni šli domu. Do sto ljudi pa je ostalo na kraju prikazni. Molili so sveti rožnivenec in čakali, da otroci še nazaj pridejo. Na kraju prikazni je bil bukov germ, precej širok, pa ne visok. Verni so ga že zelo oskubili in mu listje in vejice polomili, ker sleherni si je želel mali spominek te čudne prikazni. Pozneje so celo korenine pobrali. — Blizo tega germa so tisti večer med drugimi sedeli štirje možje iz Marpingena, kmeta Nikolaj Ames, Nikolaj Leist in Jakob Leist in Janez Kloc, doslužena rudarja. In ti štirje tudi vidijo prikazen. Ames vidi deviško podobo v polni velikosti, ki se bliža bukovemu germu. Zdelo se mu je, da ta germ je še cel in lep in da ga mala sapa sem ter tje ziblje. Obleka prikazni je bila modra kakor nebo, tudi zagrinalice, ki je čez rame do srede herbta viselo, bilo

je tiste barve. Bolj natanko ni mogel razločiti, ker preveč se mu je bliščalo. — Jakob Leist ravno tako vidi podobo germu bližati se, kaka dva čevlja nad zemljo. Noge so bile z obleko pokrite. Leva bela roka je bila nekoliko povzdignjena, obraz ves bliščeč. Več ni mogel razložiti. — Nikolaj Leist je videl prikazen bolj razločno. Obleka, temno višnjeva, je segala do tal in je imela veliko lepih gub. Zagrinjalice je bilo bolj svetlo. Natanko pa opiše krono, ktero je videl na glavi čudne prikazni. Kakor zlato bliščeča je bila tri do štiri perste visoka, zgoraj in spodaj je imela povite nitke, po sredi pa venček štirivoglatih, belo bliščečih, z žlahtnimi kameni ozaljšanih zvezdic, med zvezdami pa neke zlate, žareče podobice. Očesi ste se belo bliščeli, obe roki ste bili deržeče povzdignjeni. Rumenkasti lasje so se svetili skoz zagrinalice, ki je do tal viselo. Podoba je bila velika in močna. Germ se je sem ter tje majal in je bil še enkrat tako velik in širok, kakor poprej. Prikazen je videl tako dolgo, da bi en Oče naš . . . zmolil. — Tudi Kloc je videl modro oblečeno podobo priti na germ, ki se mu je lepši zdel, kakor je bil poprej, preden so ga okrehali. Obleka je šla čez noge, zagrinalice čez polovico rame, leva roka je na persih slonela. Videl je natanko njen obraz, vendar le od strani. Svetil se je, kakor solnce. Glava je bila nekoliko nagnjena. Ko je prikazen zginila, stal je Kloc eno stopinjo od germa proč. Pod germom pa je videl majhno, suho smrekovo vejico, svetlo kot solnce. To je terpelo, da bi trikrat Oče naš . . . zmolil. Tudi osem družih mož je to videlo.

Ko so ti štirje možje to prikazen imeli, je sedemnajstletna deklica tudi zagledala belo bliščobo, pa je videla le dolnji del podobe. Pri tem pogledu pa se je toliko prestrašila, da je trikrat hudo za-

vpila; vsem pričujočim je po ušesih zazvonelo, celo v vas so jo slišali. Omedlela je; in ko se zopet zave, teče z več drugimi domu. Ravno ko je zavpila, je zginila prikazen onim štirim možem.

Marijine tri otroke so nazaj pripeljali in do polnoči so gledali prikazen. Več bolnikom so pomogli, da so se dotaknili nog preblazene Device.

Naslednje štiri dni otroci niso nič videli, če ravno so ves prosti čas v smeriški prebili in molili. Ljudi je vedno več prihajalo. Tudi veliko ptujcev je došlo. V nedeljo — 9. malega serpana — je bil gozd poln romarjev. Že pred tem večerom so pobrali zadnje ostanke bukovega germa. Ljudje so potem sami tukaj lesen križ postavili, z napisom: „Tu je kraj.“

Ko so pa 11. malega serpana popoldne ob dveh bili otroci zopet v gozdu, ste Kunc in Hubertus spet videli prikazen; in celó več ur dolgo. Marija jima naznani, da tudi naslednji dan se bo prikazala. Naslednji dan so pa starši teh otrok najeli sveto mašo v čast Materi Božji. Zato so otroci vprašali prikazen, ali naj že pred sveto mašo semkaj pridejo? „Ne, pojdite poprej k sveti maši, potem pa semkaj pridite!“ je bil odgovor. — Tudi jim je naročila prikazen, naj bolni zajemajo vode iz zgornjega studenca. V tem smeriški sta bila že od nekdaj dva studenca; eden nižej, drugi nekaj višej.

Ta dan je prišlo sila veliko ptujcev. Po vseh potih so ljudje skupaj vreli.

Najbolj čuda ginljivo in velikansko pa je bilo naslednji dan — v sredo, 12. malega serpana. Že zjutraj ob osmih so hiteli otroci v smeriške. Bili so tam do enajstih zvečer, da so vse spehane domu nesli. Romarji jih niso z mesta pustili, jesti in piti so jim tje prinesli. Do dvajset tisoč ljudi se je zbralo. Tri do štiri tisoč je vedno sililo na kraj prikazni. S kolci, z dratom prepetimi, so

hoteli prostor ograditi; ali to je bilo urno pretergano. Veliko bolnikov so prinesli; nekteri so sami prilezli. Otroci so njihove roke na kraj prikazni pokladali in jim napovedovali pokoro, to je molitve, ktere jim je Mati Božja naročila. Te molitve so bile navadno: „Pridi sveti Duh . . .“ in: „Pod tvojo pomoč pribežimo . . .“ osem dni zaporedoma, po trikrat na dan. Otroci so dobili navadno po trikrat „Oče naš . . .“ Nekteri vse tri molitve. Neki mož in neka žena sta bila zavernjena. Otroci so na vprašanje odmajali z glavo. Ko so po naročilu bolnikov vpraševali, niso glasno govorili; videlo se je, da se le ustnice premikajo. Kedar se je prikazen prikazala, je obličje teh otrok vidno blede postalo.

Koliko so otroci ta dan terpeli, si lahko mislimo, ker bila je velika vročina; svet pa je tako tiščal na kraj prikazni, da so bili otroci v nevarnosti, da bi jih ne pohodili. Veča deklica je vročino težko prenašala; včasih so jo morali pročitati, da se je v čistem zraku oddahnila. Suzana Leist pa tudi še ta dan ni nič videla. Vedno je klečala zraven svojih dveh pajdašic. Če so jo vprašali, li vidi Mater Božjo, je sramožljivo, smehljaje z glavo odmajala.

Domači gospod župnik Neureuter piše: „Nepozabljiva bo ta sredo. Ljudje so silili k svetim zakramentom. Do enajstih dopoldne sem te dni v spovednici bil. Noč in dan bi bil spovedoval, ako bi bil čas imel. Popoldne nisem šel v spovednico, da bi mi kdo ne očital, da jaz to vse podpiram. Vse je bilo ginjeno. Jokaje so nosili za svete maše; ihteč so mogli komaj povedati, v kakšen namen naj opravi sveto mašo; obrnili so se in jokaje so odšli. Občudoval sem to silo ljudi iz svojega stanovanja, od koder se vidi kraj prikazovanja, celi gozd in bližnje hribovje. Vse steze so mergolele popotnikov, ki so peš in na vozeh prihajali.

Ves prostor pred gozdom je bil natlačen. Tam je bil kup ljudi, ki so zavživali, kar so seboj prinesli; tu so bolne iz voza spravljali; tam je lezel starček, opiraje se na dva možaka. Terdni, da so bolj opazovali, viseli so po drevesih; drugi so sveče seboj prinašali. Do trideset lučic je gorelo na kraji prikazni. Kar je bilo živeža v vasi, so urno povžili; v bližnje vasi so pošiljali. Kruh, komaj pečen, je bil še gorak povžit.

Ta dan so še drugi otroci videli prikazen. Osemletni Peter Rektenwald iz bližnje vasi je s svojo materjo prišel v gozd. Nekaj časa sta molila, in mali Peter se preplašen zgrudi; on vidi „belo Gospo“. „Pojdimo, pojdimo,“ vpije svoji materi, zatisne oči in solze ga polijejo, ne da bi kdo reči mogel, da se joka.

Nekega štiriletnega sinčka je njegov oče prinesel semkaj. Tudi ta otrok je počenil in zavpil: „Glej tu lepo ženo; lep klobuk ima na glavi.“ Pravili so to trije mladenči iz Derske vasi, ki so lačni župnika prosili košček kruha, ker celi dan so bili v gozdu in niso nič jedli.

Četertek, 13. malega serpana, je bil prejšnjemu dnevu ves podoben. Ravno tak pritisk: glava pri glavi, voz pri vozu. Otroci so bili spet v gozdu, videli so Mater Božjo ter so bolnim pomagali. Bolnikov je bilo toliko, da komaj deseti je priril do otrok, da je roko položil na čudodelni kraj.

Otroci so šli poprej domu, še preden je večer bil. Množica pa se ni ganila iz kraja. Okoli osmih zvečer pa pride čisto nenadoma, prav tihotapno, cela kompanija vojakov; župan jih je pripeljal skozi gozd. Le nekaj korakov daleč so se ustavili vojaki, ko jih romarji zapazijo. Stotnik zapove vojakom, naj svoje puške nabašejo; potem zapove, naj bodala nataknejo; in ko bobni zabobnajo, napadejo vojaki množico, ki je do zdaj čisto mirno molila.

Strašna zmešnjava nastane. Na tisoče vznemirjenih romarjev beži proti vasi, kolikor hitro kdo more. Najhujše je bilo slabotnim in bolnim. Neusmiljeni vojaki so marsikterega s puškinim kopitom, tudi z bodalom, ranili. Še v vasi je nek divji vojak ramo preklal vozniku, ki se ni urno odmakniti mogel. Tako so razsajali po vasi, kakor da bi bili v vojski sovražno mesto si priborili. Komaj so se ljudje prvega strahu nekoliko oddahnili, začeli so o polnoči vnovič rogoviliti, ter so skozi vrata in okna vlomili in so zahtevali hrane in postelj. Neki vojak je zgrabil za posteljo in še ni zapazil, da je s posteljo majhnega otroka odnesel. Tu ni prostora, da bi opisoval neusmiljeno obnašanje te divje sile. Celih štirinajst dni so bili vojaki v Marpingenu, da bi zaščitili, da bi ljudje na čudodelnem kraji ne molili. Največ teh vojakov so v svoje stanovanje dobili gospod župnik, srenjski svetovalci in starši teh otrok; v kazen, ker te sleparije niso zabranili, kakor so neverni modrijani modrovali. Na stotnikovo povelje so čudodelni studenec v gozdu zasuli, zazidali; se ve da je voda na drugem kraji, malo nižej, zopet pri tekla. Postavili so zraven leseno lopo. Dva žandarja sta bila noč in dan na straži; kdorkoli se je prikazal, vsacega sta zgrabila. Več žandarjev je po vasi razpostavljenih, da čujejo nad prebivalci in prežijo na tujce. Vojake in žandarje mora soseska hraniti. — Zares obćudovanja vredno je bilo obnašanje domačih. Vse zatiranje in krivično silo so s stano vitno poterpežljivostjo prenašali. — Pred ta dan, preden so vojaki prihrumeli, rekla je prikazen otrokom, da naslednji dan bo storila veliko znamenje. Mar ni bilo zares veliko znamenje ravno to, da se toliko tisoč ljudi ni dalo razdražiti in da ni nastal kervav boj?

Kaj so pač dosegli s to gerdo silo?

Mar so z mečem in z bodali zaterli goljufijo, katero so si po svoji posvetni modrosti domišljevali? To je bilo zastoj. Prikazen se je le še ponavljala in kakor je Mati Božja na vprašanje odgovorila, bo še štirinajst mescev se ponavljala.

Ko so vojaki mesto in kraj prikazni obsedli, morali so starši Marijine otroke pripreti. Jokali so ubogi otroci in silili na čudodelni kraj. In Marjeta Kunc se je res dvakrat prederznila v gozd. To je bilo 21. malega serpana, popoldne in na večer. Obekrati je videla Mater Božjo. Čudno pa je bilo, da je straža pri vsi svoji paznosti nobenkrat ni zasačila. Tudi to je bilo čudno, da je ta dan Marjeta videla prikazen černo oblečeno, s črnim zagrinjalom in brez krone.

Kmalopaz so spoznali, da prikazen ni navezana na kraj v smerečji. Katarina Hubertus jo je perva zagledala v domači hiši. Hitro teče v Kunčevo hišo in zakliče: „Marjetka, pridi, Mati Božja je tu!“ Marjetke pa ni bilo doma. Njena mati jo išče in kliče v Hubertusovo hišo. Marjetka pride in vsa ginjena pravi: „Mati, za menoj je šla do Franconove hiše.“ Toraj je imela tudi Marjeta Kunc ob enem prikazen. Marjeta gre od zadej v hišo, v kuhinjo in pravi: „Mati Božja gre.“ Obe deklici pokleknete in molite četert ure. Potem gre Kunc s svojo hčerko domu. Katarina Hubertusova gre na kaščo spat. Oče in mati jo spremita. Prikazen gre za njo. „Stopajte na strani po stopnicah,“ pravi staršem, „Mati Božja gre po sredi!“

Drugi dan proti večeru ste zopet obe dve deklici vidili Mater Božjo v Hubertusovi hiši.

27. malega serpana ste imeli prikazen v šoli. Učiteljica je zapazila, da ste obedve vidno blede postali. Po šoli pravi Marjeta Kunc učiteljici: „Mati Božja je tu!“ Učiteljica gre in kmalo pride več

ljudi. Nekdo je po otrocih vprašal prikazen, je li res Mati Božja? In odgovor je bil: „Da!“ — „Bi li ne hotela storiti kako znamenje, da bi neverni verovali?“ Odgovor je bil: „Še ne!“

Odslej so ti srečni otroci vsak dan imeli prikazen: včasih doma, včasih v šoli. 7. velicega serpana je tudi Suzana zopet videla Mater Božjo. Od 15. velicega serpana se jim je Marija tudi v cerkvi prikazovala: pri sveti maši, tudi pri večericah. Kedar jo otroci kaj vprašajo, jim Marija vselej odgovori, ako ni same radovednosti zraven. Tako je nekdo vprašal po otrocih, bo li neki bolnik ozdravel, in bil je odgovor, da bo. Ko so pa še vprašali, kdaj? je otrok rekel: „Tega noče povedati.“ Ravno tak odgovor je bil, ko so vprašali, bodo li sveti oče kmalo rešeni?

Ko je deželna gosposka te Marijine otroke štirinajstkrat izpraševala in jih gerdo pestila, zaperli so jih 9. listopada, in sicer v hišo, katero so krivoverski luterani nadzorovali. Še le 12. grudna so jih izpustili. Tudi gospoda župnika so nekaj časa zaperli.

3. kimovca 1877, kakor je Marija napovedala, so imeli ti otroci zadnjo prikazen. Ko je ta dan Mati Božja zginila, rekla je otrokom: „Molite veliko.“

Zares neizmerna je bila sila deželske gosposke, ki je z vso mogočno zvijačo iskala goljufije v tem prikazovanji. Ali vse njeno stikanje po slepariji je bilo zastoj. Deželna gosposka ni nikakor mogla reči: Marijino prikazovanje v Marpingenu je delo goljufije. Nad pet sto ozdravljenj ni mogla tajiti z vso svojo puhlo učestnostjo. Spoznati je bila prisiljena: Tega ne vemo, kako in kaj je z Marijinim prikazovanjem v Marpingenu; to pa moramo pričati, da pri tem nismo mogli zapaziti nobene goljufije, še sence njene ne.

Vendar pa s tem dogodbe v Marpingenu še niso dognane. Ni še tega vsega

preiskovala, ni še govorila tista moč, ki ima edina pravico, o tem soditi. In ta moč je sveta katoliška cerkev. Zakaj pa cerkev tega še ni storila, je zadosti očitno. Žalostni stan katoliške cerkve na Pruskem take preiskave ne pripusti. Prišel bo pa tudi za to od Božje previdnosti odločeni čas.

Ako je neskončno modri Bog sklenil, da bo ta kraj prikazan njegov preblazene Matere čudodelni kraj, iz katerega bi se katoliška vera v nesrečni Nemčiji zopet oživila, bo že za to skerbil; saj ima moč in sredstva za to. Ako Bog hoče, da bodo verni v Marpingenu postavili tempelj, njemu in njegovi presveti Materi na čast; ako je Bog sklenil, da bodo iz tega kraja tekli žarki njegove milosti tako neusmiljeno zatiranim pravovernim kristjanom po široki Nemčiji, za priserčno zaupanje njegovih zvestih otrok in za v tem hudem boji skušeno ljubezen njihovo; — odločil bo že dan, ko bo svojo voljo neovergljivo razodel ter pokazal sredstvo, ki bo njegov namen do konca dognalo.

Do takrat pa se pobožni kristjani, zlasti po Nemškem, z milim spoštovanjem ozirajo na kraj, katerega se je dotaknil perst Božjega usmiljenja in kjer je nebeški Oče namenil nov altar, iz katerega naj bi srednica našega zveličanja zaklade Božjega usmiljenja delila vsem, ki se zatekajo k njej, ki je pomoč kristjanov in kraljica angeljev. (Sausseret II.; Mon. Ros. VII., Sendb. des hl. Jos. III.)

101. Marija se prikaže v Metenbuhu na Bavarskem. *)

Male bukvice, ktere je spisal častiti oče Benedikt Baumilar v Degendorfu na

Bavarskem, nam pripovedujejo, kako se je naša ljuba Gospa in Mati Božja prikazovala v Metenbuh-u.

Majhna vas Metenbuh leži na prijaznem homcu, konec bavarskih hribov, eno uro od mesta Degendorfa in četert ure od imenitnega samostana, katerega očetje Benediktinci tukaj imajo in mu opatija Meten pravijo. Blizo vasi je več stermih grap gori proti gorovji. Proti zahodu, v tretji grapi, prikazovala se je nebeška kraljica. Majhen studenček se vlija po tej grapi, ki je na zgornjem kraju še dobro zaraščena, nižje pa je les posekan in v rodovitno polje predelan. Tu v znožji leži majhno pohištvo, v katerem neki najemnik prebiva. Memo tega pohištva pelje steza doli v grapo in na drugo stran na vkreber proti skalovji, kjer kamenje lomijo. Tukaj, kjer gre steza čez studenček, na levem bregu, nekoliko na desno, na vlažnem kraju je rastla velika robida, ki je star drevesni štor pokrivala. Tu je kraj, kjer so nekteri otroci iz Metenbuha od prvega do enindvajsetega grudna 1876 prikazen Matere Božje gledali. Robido in tudi štor je verno ljudstvo v svojem silnem češčenju do zadnje koreninice odneslo. Na ta kraj je postavljena lesena kapelica, ki je po svojih stenah prenapolnjena z raznimi spominki zadobljenih milosti. Zraven izvira čisto majhen studenček iz poprej le vlažnega kraja.

Že mesca kimovca 1876 so nekteri otroci iz obližja na omenjeni robidi zapazili več lučic. To so tudi drugim pripovedovali in radovedni ki so bili, so na večer tje hodili, pa tudi odrasčene so na ta kraj privabili. Rekli so, da so „lučice ubogih duš“; zato so začeli za duše v

imajo le človeško veljavo, dokler jih sv. mati katoliška cerkev za čudežne očitno ne okliče. Vse naj bo le nam v spodbudo, da svojo nebeško Mater s toliko večim zaupanjem na pomoč kličemo in jo toliko priserčneje častimo.

*) Ker se je prikazovanje v „Metenbuh-u“ po nekterih časopisih kot neresnično razglaševalo, le še moram zapisati, da vse te in enake prigodbe

vicah moliti. Mesca listopada je več ljudi hodilo molit na ta kraj. Ko je pa domači gospod župnik zvedel, da se ljudje o večerih tam zbirajo in se je hudega bal, opomnil je ljudi, naj raji doma molijo za uboge duše v vicah. In 23. kimovca je župan prepovedal zvečer hoditi le sem.

Dvem hišam iz Metenbuha pa se ni zdelo ravno pregrešno, da so se grapi večkrat bližali, ter so na svoji zemlji stoječi za pokojne molili, obrnjeni proti kraju, kjer so lučice videli. Mislili so si, le gnječa ljudi je prepovedana, posameznim pa molitev ni zabranjena. Vendar so to tako na tihem opravljali, da prebivalci prav blizu tam ležeče hiše za to niso nič vedeli.

Pervega grudna, zvečer ob sedmih, molijo spet sveti rožnivenec trije odrasčeni in dve mali deklici, 10 in 14 let stari. Ker se je ravno advent začel, molili so še lavretanske litanijske. Ko pa zakličejo: „Pribežališče grešnikov, tolažnica žalostnih!“ vname se velika in svetla luč, ki meče iskre iz sebe in zopet ugasne. Deklici ste jo čisto blizu videli. Preplašeni ste hoteli bežati. Ali luč je šla zraven nju. Nasproti robide ste ostali in molili, vsaka za se, za pokojne. In luč se pomika proti grapi; nekoliko postoji in na mah ugasne. Pa zopet se prikaže in zopet zgine. Na enkrat zavpije desetletna deklica: „Eno dete, eno dete!“ in kaže na kraj prikazni. Ali prikazen zopet zgine. Ljudje še molijo. Zdaj poskočite obe deklici in ob enem zaženete: „Jezušček, Jezušček!“ in ko hočete k njemu, že zgine. Vsi padejo na kolena in molijo: „Svet, svet . . .“ Deklice pripovedujete, da Dete je imelo svetlo rumenkaste, kodraste lasce, blede-rudečo suknjico, na golih persih pa zlat trakek. Ko še molijo, prikaže se Dete tretjič v ravno taki podobi; vendar manj razločno. Pa urno zopet zgine. Vsi veseli in začudeni se vernejo zdaj domu.

Drugi dan, bila je sabota, gredo tisto uro na večer ravno te osebe in še tri druge ž njimi v grapo in molijo. Prikazen nebeškega Deteta jim že naproti pride. Vsi pokleknejo in molijo: „Svet, svet . . .“ Čudno Dete je le malo časa mirovalo; čez grapo se je vzdignilo in se tam vstavilo. Vsi gredo za njim in molijo. Ko pa blizu njega pridejo, je zginilo. Tu pokleknejo in molijo lavretanske litanijske. Na enkrat, kakor iz enega gerla zavpijejo štirje narazen klečeči otroci: „Naša ljuba Gospa je tukaj!“ Videli so jo na lepem stolu sedečo, s pručico pod nogami. Imela je višnjevo obleko, na glavi čez persi viseče pregrinjalce in zlate čevlje na belih nogah. Oči njene so bile pobešene. Dete pa, katero so poprej videli, sedelo je zdaj na njenem naročji ter se je otrokom prav prijazno smehljalo. Na vsaki strani je stal angelj v dolgem belem oblačilu in z rudečim venčekom na čelu. Zadej pa je gledal nebeško Dete mož z veliko brado, s širokim pokrivalom in s palico v roki. Otrokom se je zdelo, da vidijo tudi veliko zvezd okoli cele podobe preblazene Device. In otroci vprašajo odrasčene, če vsaj vidijo angelje, ki gredo in imajo piskalno orodje, kakor da bi piskali. Otroci sicer niso slišali nikakoršne godbe; niso se pa mogli zadosti nagledati prečudne procesije angeljev in svetnikov, ki so iz višine, kakor po stopnicah, prihajali k Materi Božji. Matere naročajo svojim otrokom, naj vendar prikazen vprašajo, kaj da želi? In prikazen odgovori: „Kapela, priprosta kapela naj bo.“ Na vprašanje, koga naj tu častijo? pravi: „Mene.“ In ko jo vprašajo po imenu, pravi: „Marija, tolažnica žalostnih.“ In prikazen opomni otroke, naj prav priserčno molijo, jim naroči, koliko časa naj za pokojne vsaki dan celi rožnivenec molijo; pa jim še reče, naj vsi pričujoči svete zakramente

prejmejo in matere naj vse to gospodu župniku povedó. Potem je sama vredila procesijo proti vasi; vsi molijo, in Marija večkrat opomni po deklici, zraven ktere je bila, naj vsi pokleknejo. Ko tako primolijo do hruševega drevesa blizu vasi, pravi: „To je danes naš altar.“ Ljudje so tisti večer z otroci vred še dolgo molili.

Pervo adventno nedeljo — 3. grudna — je bila prikazen še bolj čudna. Le stareja deklica ta dan ni nič videla. Omenjeno uro je vse, veliko in malo, hitelo na kraj čudnega prikazovanja, želež, kaj videti. Molili so lavretanske litanije in Česčena si kraljica . . . Manjši trije otroci, klečeči vsak na svojem kraju, vsi na enkrat zaženejo: „Naša ljuba Gospa je že spet tukaj!“ Oblečena je bila, kakor včeraj le zvezdni venec je imela okrog glave in roke na persih sklenjene. Dete je stalo zraven nje; imelo je na persih nekaj, kakor črn štirivoglati škapulir in na sredi bliščečo zvezdo. Preprijazno je šlo proti otrokom, ki so ga hoteli prijeti. Naša Gospa je zdaj ukazala otrokom in po otrocih tudi pričujočim, naj poljubijo robidovo ternje „zavoljo terpljenja mojega Sina“.

Čez nekaj časa se prikazen spremeni. Mali fantiček vidi križanega Zveličarja. Imel je Jezus zelenkasto ternjevo krono na glavi; ternje je bilo perst dolgo, bil je neusmiljeno razdjan, zmučen in kervav. Rana, odperta globoko doli na desni strani, bila je skoraj na tri vogle in tako velika, da se je samo meso videlo. Žebliji so imeli široke glave in so bili globoko v noge in roke zabiti. Persti so bili stegnjeni, obraz bled in neznano boleč; kratka brada je bila s kervjo napojena. Na enem kolenu je bila velika rana. Okoli ledja je bil z rumenkasto bliščečim pertom zagernjen. Kri je lila čez roke in rame, iz glave čez razbite persi, po straneh

doli, čez noge in med persti. Zares grozovita podoba, da je fantiček sočutno jokal in je bežati hotel. Obderžali pa so ga; in prikazen ta je zginila. In otroci so zopet videli Mater Božjo. Marija vredil procesijo proti vasi ter z angelji vred gre ž njo. Pri hruški pa spet pravi: „To je danes naš altar.“ Tudi želi, naj bi njej v čast tukaj bila podoba postavljena. Še naprej v vas gre v hišo vdov, kjer zmolijo tri rožnence za umerle.

Odslej so otroci in odrasčeni vsak dan hodili v grapo, včasih tudi večkrat na dan; zjutraj, ko so šli k zornicam, po šoli in na večer. Otroci so vsakikrat videli prikazen Matere Božje, ki jih je podučevala, opominjevala k molitvi in prejemi svetih zakramentov in k pobožnosti; pa jih je tudi posvarila, ako niso kaj prav storili. Večkrat jih je blagoslovila. Brez molitve pa niso nič videli. Včasih so videli našo ljubo Gospo sedečo na stolu ali tudi na drevesnem štoru. Včasih stoječo na štoru ali na robidevji. Enkrat so jo videli na posebno bliščeči okrožini, obdano z veliko svetlobo, na glavi z zlato krono, ki je imela zvezde na svojih zobččkih. Večkrat je imela na svojem vratu trikrat ovito zlato verižico, na kateri je kakor serček visel. Enkrat so videli Mater Božjo stoječo in na vsaki strani gorečo svečo na zlatem svečniku. Dete Jezus je včasih stalo pred njo, včasih zraven nje, oblečeno, kakor je bilo gori zapisano. Včasih pa ga je pestovala Božja Mati na desni roki.

Ako so otroci Mater Božjo kaj vprašati hoteli, ni bilo treba proti prikazni govoriti; zadosti je bilo, da so vprašanje le za gotovo mislili. Odgovarjala jim je s posebno čistim, milo donečim glasom, ki ni bil nič podoben glasu navadnega človeka.

Otroci so videli tudi terpečega Zveličarja v višnji obleki z rudečim plaščem

ogernjenega, s ternjevo krono na glavi, z oklenjenimi rokami, neznano kervavečega. Enkrat se jim je zdelo, da s svojo obleko kri iz svojih rok terpeče briše. Tudi svetnike, zlasti angelje, so večkrat videli. Svetniki so bili vselej posebno ponižni in priprosti. Angelji v spremstvu Matere Božje so bili oblečeni v dolga, bela oblačila, da je bila vsa podoba zakrita. Angelji varhi pa so bili manjši, so imeli kračjo, belo obleko in zlate čevlje. Njihovo obličje se je snežno belo svetilo. Angeljev varhov je bilo toliko, kolikor je bilo ljudi pričujočih, pa le otroci sami so jih videli. Videli so tudi razne podobe, ki so jih spominjale najsvetejšega zakramenta. Enkrat se jim je zdelo, da je Mati Božja imela zlate bukve v roki in da angelje uči; angelji so pa tudi eden drugemu bukve dajali, kakor da bi se iz njih učili.

Kvaterni teden je bilo otrokom nannanjeno, da Matere Božje ne bodo več dolgo gledali. Na svetega Tomaža dan naj se vsi zberejo, ker pozneje je za zdaj ne bodo več videli. Te dni so se verstile prikazni, ki so spominjale rojstva Gospodovega, presvete zadnje večerje in britkega terpljenja Zveličarjevega. Tudi tri male deklice so zdaj videle terpečega Zveličarja, kar je poprej le sam fantiček videl. Mati Božja pa je bila v toliki bliščobi, da je otroci skoraj prestati niso mogli. Prikazni so te dni navadno jenjale z vnebovzetjem. Marija se je vzdignila v višavo na svetlem oblaku; angelji so jo spremljevali. Zveličarju pa, ki je na zlato-bliščečem oblaku šel v višavo, so angelji naproti prišli.

V četrtek — 21. grudna — je bilo jutraj o petih sedem odraščelih ljudi s peterimi otroci na kraji prikazni. Ko molijo, prikaže se jim Mati Božja. Deržala je zlato jabelko na peelji. Na prošnjo otrok blagoslovi nekaj rožnihvencev, ktere

so otroci seboj imeli; potem blagoslovi vse pričujoče ter jim naznani, naj gredó k zornicam. Popoldne že spet hitijo v grapo. Mati Božja se jim kmalo prikaže, ter jim pové, da jo danes zadnjikrat vidijo; v treh letih naj se zopet na tem kraji zberejo. Več opominov in tolažilnih obljub jim dá; napové jim pa tudi mnogo težav. „V trumah bodo ljudje semkaj suli in bodo pri meni pomoči in tolažbe iskali. Kedar bote v telesnih ali dušnih potrebah, kličite me na pomoč. Pri svojem Sinu bom prosila, in uslišani bote.“ Tako je govorila. Slovesno jih še blagoslovi in na svetlem oblaku se vzdiguje proti nebu, da zgine izpred oči. Dva angelja, na desno in na levo, sta vzdigovala njen široki plašč.

To je kratek popis Marijinih prikazovanj v Metenbuhu, ki so jih imeli peteri priprosti otroci, katerim manjka duševne zmožnosti za kako goljufijo. Mnogotera preiskavanja niso mogla zaslediti kake sleparije. Otroci so bili poprej zdravi; in zdravi in terdni so ostali pri vsi tej veliki napetosti, brez zadostnega počitka, v kljub hudemu vremenu in vlažnemu kraju, kjer so cele ure stali in klečali. Veseli so bili pri delu in v šoli; tako nihče ne more soditi, da bi bili v svoji domišljiji kaj bolehave. Pač nihče ne bo mogel teh prikazni po natornem razlagati; zlasti, ker so tudi nasledki čeznatorni.

Mnogo je bilo o tem pisanega. Ljudje pa so začeli semkaj vreti še le na spomlad prihodnjega leta, ko se je razglasilo neko čudno ozdravljenje.

24. malega travna 1877 so prinesli vso hromo deklico na ta prečudni kraj v Metensko grapo. Vsa zaupljiva na mogočno priprošnjo Matere Božje odterga veršiček že večkrat omenjene robide, ter ga k sebi vtakne. In deklica gre z ravnimi in zdravimi udi na svoj dom. — Urno, urno se je ta čudež razglasil na vse strani. Od

blizo in daleč so ljudje skupaj vreli. Kmaloma ni bilo več robidovja; celó korenine njegove so potergali; razberskana jama je kazala, kje da je velika robida stala. Tudi vodo bližnjega studenca so med molitvami rabili zoper raznoverstne bolezni, in čudno ozdravljenje in uslišanje se je dan na dan množilo. Spodbudno je videti in slišati, kako ljudje molijo in pojejo v tej pusti in samotni grapi. Pretresljivo je videti ljudi, ki bolni, hromi, slepi pridejo, pa zdravi in veseli, Boga in Mater Božjo glasno hvaleči, s solznimi očmi odhajajo.

Le prav nekaj malega naj omenim. Dva otroka iz bližnje soseske Kam, gluha in mutasta, sta ozdravela tukaj. — Enajstletna deklica, ki je več let spahnjena, zavite ude imela, prišla je zdrava iz Metenske grape. — Žena, ki je bila že osemnajst let slepa, je tukaj pol ure molila in vsa vesela zavpila, da vidi. — Prav zares čudno uslišanje je naslednje, ker se je vse ravno tako zgodilo, kakor se je prosilo: Žena, ki je dalje časa bila hroma, da svojih domačih opravil ni mogla več opravljati, zateče se k Materi Božji. Nesejo jo v Metenski gozd. Ona pije vode iz čudodelnega studenca ter prosi preblaženo Devico, naj jej le toliko sprosi, da bi zamogla svoja vsakdanja opravila opraviti in ne bo drugim v nadlego. Kakor je prosila, tako je prejela.

Po gotovih sporočilih se je Mati Božja 15. velicega serpana 1878 zopet prikazala in potem še trikrat. Vprašana, zakaj da se zopet prikaže, ko je obljubila, da se bo še le čez tri leta prikazala, odgovorila je: „Obilne molitve so me k temu prisilile.“

Osem let stari fantiček Franc Ksaver hodi pri Benediktincih v šolo. Ker pa nima velike zmožnosti, podučujejo ga gospod župnik posebej v svojem stanovanju, ker namenili so ga za duhovski

stan. Po učenju pa vselej moli „Češčena si kraljica . . .“ in pri tej molitvi se mu vsikdar prikaže ljuba Mati Božja. Fantiček pové neki dan gospodu župniku, da preblažena Devica blagoslovi vse, kar je v sobi. Gospod dene brez otrokove vednosti mali zavitek v skrit kotiček v sobi. Po končanem učenju in po odmoljeni „Češčena si kraljica . . .“ pravi Francek, da je sveta Devica zopet vse blagoslovila, posebno še ta zavitek. In on gre v skriti kotiček in poišče zavitek, v katerem je bilo nekaj rožnihvencev in nekaj malih svetinic. „Preblažena Devica blagoslovlja z odperto roko,“ pravi mali šolar. Naročila mu je tudi, naj za uboge duše luči prižigajo, pa naj sveče in olje blagosloviti dajo. Tudi doma ima Francek večkrat prikazen nebeske kraljice.

Na dolenjem kraju prikazovanj je preblažena Devica že meseca rožnika blagoslovila mali studenček. Ker pa je iz tega čisto malo vode teklo, blagoslovila je premila Mati Božja v praznik svojega vnebohoda še drugi studenec, ki blizo tam teče. Na jesen 1878 je bilo tukaj dvoje čudnih ozdravljenj. Žandar, ktere ga je gosposka na stražo postavila, češ, da se tukaj kdo zoper državo ne pregreši, ni mogel več obstati, ter je prosil, naj ga od tod prestavijo, ker vse to ga hudo bega; veliko je grešil in se mora spovedati, da bo mir zadobil, ker tukaj mu ni več obstati.

Vedno še veliko romarjev zahaja v poprej tako skriti Metenbuh. O Marijinih praznikih jih na tisoče pride. Iz Francoskega, celó iz Amerike pridejo. (Sendbote d. h. Josef III.; H. M. Bl. IV.)

102. Prikazovanje Matere Božje v Ditrihswaldu.

Ta prikazovanja Matere Božje so popisana po natančni preiskavi, ktero je

zaukazal škof v Ermelandu, kamor Ditrihswald spada. Posneti hočem ta popis iz bukvic, ktere je škof Ermelandski poterdil.

Ditrihswald je prijazna vas v nekdanji Šleziji na prelepem griči ležeča. Farna cerkev je na verh griča. Pokopališče okrog cerkve je s sadnim drevjem obdano. Posamezne hiše so na grič prislonjene. Pod gričem se vije cesta čez potok med sadnim drevjem in čednimi hišami. Iz pokopališča se lepo vidi z drevjem obsajena vas in tje naprej rodovitna ravnina noter do železnice, ki ima v Biezelenu — uro hoda — svojo postajo. Zraven pokopališča na polnočni strani je ozek vert župnikov. V zgornjem levem kotu, tik pokopališča in župnikovega stanovanja, blizo ceste, stoji lep javor, ki se, kakih 20 čevljev visoko, razprostira v dva verha. Malo spodej ima dolgo suho vejo; in pod to vejo, kakih 6 čevljev nižej, do 10 čevljev od tal, ima veliko štulo debele suhe veje; na tej štuli visi mnogo raznoterih vencev. Nad to štulo do zgorenje suhe veje je bilo prikazovanje Matere Božje.

Po natančni preiskavi, ktero je škof postavil, se je to tako-le zgodilo:

Perva prikazen je bila popoldne dne 27. rožnika 1877. Justina Szrafrinski, štirinajstletna hči uboge vdove, je bila pri zadnjem podučevanju za prvo sveto Obhajilo. S svojo materjo je šla domu. Za cerkvijo pa obstoji in začudena gleda na javor v župnikovem vertu. Mati jo opomni, naj urno gre; dete pa pravi: „Mati, počakajte vendar, da vidim, kaj je to belo in kje bo obstalo.“ Mati nevoljna sili, naj se podviza. Ko se pa otrok ne gane in terdi, da vidi človeško podobo, vpraša ga mati: „Kaj pa gledaš tako stermo?“ Hčerka pravi: „Tako dolgo bom tje gledala, da se kje ustavi; drevo je svetlo, morebiti je ogenj na drevesu ali kali?“ Na to pa pride ravno gospod

župnik po poti. Njemu pripoveduje nekoliko razdražena mati, da Justina noče naprej iti, da le gleda na javor pri farovži in terdi, da vidi tam neko veliko bliščobo in belo-podobo. Župniku se vse to in obnašanje otrokovo kaj čudno zdi. On pelje otroka bližej verta in veli otroku, naj mu kraj in prikazen natanko opiše. In deklica pripoveduje, da sedi tam pod vejami, na zlatem, z biseri okinčanem stolu prelepa, belo oblečena Devica, z dolgimi, svetlimi lasmi, ki jej po herbtu doli visijo. Po tem popisu, si misli gospod župnik, je prikazen Matere Božje. Zato reče deklici, naj moli Češčena si Marija... Ko pa Justina zmoli Češčena si Marija..., zavpije: „Zdaj je pa vse še bolj svetlo! Zdaj pa gre z nebes majhno dete v beli, rumenkasto bliščeči obleki, prevezani na persih z zlatom, z zlatimi peruti, in beli venec ima na glavi. In zdaj se majhno dete prikloni Devici. Zdaj pa Devica vstaja in proti nebu gre; majhno dete je na levi strani. Gori je pa samo nebo, nič oblakov.“ — Ko to v prenehljajih pripoveduje, ozira se še nekaj časa s svetlimi očmi proti nebu in potem pravi: „Zdaj je vse zginilo; le še svetel blišč je.“ In slednjič pravi: „Zdaj pa nič več ne vidim!“

To obnašanje vedno tihe deklice, ki je bila le redkobesedna, gotovost in določenost njenega pripovedovanja, njen čuden, poprej vedno bolj pobit, zdaj pa jasen, odpert pogled, — vse to je gospoda pretreslo in ves prevzet izpusti preplašenega otroka ter mu pravi: „Nič se ne boj; pa pridi jutre o tem času zopet na vert in moli sveti rožnivenec.“

Vse to je terpelo kakih deset minut. Mati je nekoliko oddaljena čakala. Ko Justina pride, jo vpraša: „Kaj si pa vendar videla?“ Justina pravi: „Oj Mati! Lepo, prelepo Devico. In živa je bila. Gledala je mene in župnika; tolika bli-

ščoba, tolika svetloba je bila nad njo, da je kar prenesti nisem mogla. Vse temno mi je bilo pred očmi, da nisem nič drugega videla. Zeló me je bilo strah. Zavpiti sem hotela, pa nisem mogla. Bežati sem hotela, ali iz kraja se nisem mogla ganiti. Jaz sem mislila, da je sodnji dan Božji prišel. Ko so gospod župnik z menoj govorili, se mi je čudno zdelo; ker mislila sem, da sem sama s prelepo Gospo, in da so gospod župnik že odšli.“ — Mati kaj tacega še nikoli ni slišala, pa nad resničnostjo svoje hčerke tudi dvomiti ni mogla ter je domu gredé tiho molila.

Drugo prikazovanje je bilo na delopust pred praznikom svetih aposteljnov Petra in Pavla.

Justina pride proti večeru na farovski vert in nekaj sošolaric ž njo. Otroci pokleknejo in molijo glasno sv. rožnivenec. Justina tako pripoveduje:

„Ko je zvonilo „zdrava Marija“, za-
bliskne se po drevesu dvakrat zaporedoma in drevo je s svetlo bliščobo razsvetljeno. Tam, kakor poprej ta dan, se prikaže podolgovato okrogla bliščoba, in ko smo molili tretjo skrivnost veselega dela, se prikaže v tej bliščobi veličasten sedež, rumenkasto bliščeč, kakor z zlatom in biseri ozaljšan, z dvema ročajema in z visokim, zgoraj okroženim naslonilom. Čez nekoliko pride z nebes v sredi dveh belo oblečenih angeljev, ki sta imela zelenkasto svetle peruti, podoba prelepe Gospe, ki se na sedež vsede. Angelja spustita roke, s katerimi sta jo v prihodu podpirala, priklonita se in ob straneh vstopita. Podoba Device je bila neizrečene lepote, nezmerne bliščobe, svetlejši kot sneg, in svetel oblak jo je obdajal. Iz nepokrite glave so se vili polni, dolgi, rumenkasti lasje, kakor pregrinjalice čez ramena in persi doli do kolén. Premilo gledajoče oči so bile modre, lica podolgasto okroglega obličja so bila zlato-

rudečkasta; vrat je bil prost, telo pa zagarnjeno s široko, belo, do nog segajočo obleko. Roke so tičale v ozkih rokavih. Okrog ledja je imela bel pas. Roke so častito ležale na kolenih; iz rok in nog in iz vrata je šel žareč blišč. Le desna noga se je videla, in bila bosa. Ta čudna prikazen je malo časa mirno sedela. Zdajci sta prinesla dva angelja z nebes doli svetlo dete, ki je imelo belo, z zlatom pretkano obleko. Svetlo kroglo s križcem je imelo v levici; desnica pa je na desnem kolenu ležala. Angelja sta posadila dete na levo koleno častite Gospe in šla sta proti nebu. Prišla pa sta dva druga angelja in sta prinesla iz bliščečih obročev narejeno krono, ki se je nad vse drugo svetila. Blizo glave prikazni sta prišla in sta krono držala, prosto v zraku plavajoča. Čez nekaj časa pride še drug angelj; v svoji desnici ima prelepo palico, ktera je na verhu imela zlato cvetlico. Po tem popisu je bilo to kraljevo žeslo. Postavil se je zadej, ter je s poprejšnjima dvema angeljema enako visoko to žeslo nad krono držal. Nad temi tremi angelji se je slednjič prikazal še bliščeč križ; in sicer ravan, na svetlem oblaku.“

In prikazen je bila končana. Vsaki spremen je bil v začetku nove skrivnosti svetega rožnegavenca, kterege so otroci molili. Kedar so skrivnost spremenili, spremenila se je tudi prikazen. Ko so vseh petnajst skrivnosti odmolili, toraj dobre pol ure, vzdignila se je vsa prikazen počasi in je zginila.

To je bilo pred praznikom svetega Petra in Pavla. Farna cerkev v Ditrihswaldu je tem svetnikom posvečena. Ima čedne podobe aposteljnov v velikem altarji, kjer je tudi natanko ponarejena podoba Matere Božje, kakoršna je na Božji poti v Czestohav. Ta dan v Ditrihswaldu od nekdanj slovesno obhajajo. Po obilnem shodu se je na vse kraje raznesel

glas čudne prikazni na farovškem javorji.

Drugi dan — predvečer pred prvim svetim Obhajilom — se je Mati Božja zopet prikazala. Gospod župnik naroči Justini, naj prikazen vpraša, kaj da želi? Po poljski je deklica na tistem vprašala. In odgovor je bil: „Jaz želim, da vsaki dan rožnivenec molite.“ Odgovor pa je bil tako glasan, da se je po Justininem mnenju moral slišati na celem pokopališču.

Naslednji dan — 1. malega serpana — so imeli otroci prvo sveto Obhajilo. Ker so že daleč okoli zvedeli o čudni prikazni, prišlo je na večer tistega dneva veliko ljudi k rožnemuvencu. Justina je imela ravno tako prikazen, kakor prej ta dan. Vprašala je prikazen: „Kdo si?“ In dobila je odgovor: „Jaz sem preblazena Devica Marija, neomadežano spočeta.“ In s temi besedami je zginila.

Že ta večer so deklici Justini naročili, naj vpraša, če bodo tudi bolni tukaj ozdraveli? Že je bilo namreč več bolnih pričujočih, v zaupanji, da bodo ljubo zdravje zadobili, kakor so to od drugih takih prikazovanj zvedeli. — Pa še le drugi dan, v god Marijinega obiskovanja, je Justina tako vprašala, in dobila je odgovor: „Pozneje.“

Naslednji dan je razodela „neomadežano spočeta“: „Jaz bom še dva mesca tukaj.“

4. malega serpana so vprašali, kaj naj bolniki storijo, da ozdravijo? In odgovor so dobili: „Rožnivenec naj molijo.“

5. malega serpana so položili vode in platna gori na drevo, na kraj prikazni. Justina prosi preblazeno Devico, naj bi te reči blagoslovila. Pa dobila je odgovor: „Platno naj na zemlji leži.“

Drugi večer so zvedeli, naj postavijo zidano kapelico in vanjo naj denejo podobo „neomadežano spočete“. In ko bo to storjeno, naj k nogam podobe položijo platna v ozdravljenje bolnikov.

Kapelico so koj zidati začeli.

Med tem so še tudi drugi videli prikazen Matere Božje.

Že na delopust praznika sv. aposteljnov pride Barbara Samulovski k gospodu župniku, ter pripoveduje, da je tudi videla prikazen, ter jo natanko tako opiše, kakor jo je videla Justina. Gospod je vedel, da dvanajstletna Barbara je pošteno, priprosto dete; pa vendar jo je modro odpravil, češ, ti si prijateljica Justinina, in ona ti je vse dopovedala. Ali deklica se ne da oplasiti, ter pride tudi naslednja dva večera z enakim zaterdilom. Da bi se gospod bolj prepričal, je obema naročil, naj prihodnji večer prikazen vprašate po imenu. In Justina pride vsa vesela z odgovorom; Barbara pa žalostna toži, da tisti večer ni nič videla, niti slišala. Vsa užaljena gre domu in pripoveduje svojim staršem, da se je morala že kaj pregrešiti, ker se jej Mati Božja ni prikazala. V god Marijinega obiskovanja pa je zapazila mati, da je Barbara posebno vesela. In ko jo mati vpraša, kaj da je, reče Barbika: „O mati, nič ne povejte! presveta Devica je bila tukaj pri meni.“ Potem še pripoveduje, da je bila ravno taka, kakor na javorji; in ko jo je po imenu vprašala, je dobila odgovor: „Jaz sem neomadežano spočeta.“

V sredi mesca malega serpana ste terdili še drugi dve osebi, da ste prikazen Matere Božje videli. Vdova v terdnih letih in 24 let stara devica iz bližnjih krajev doma, obe poštenega obnašanja.

Vdova — Elizabeta Bilitevski — je 12. malega serpana, med molitvijo svetega rožnegavenca, videla gornji del veličastne Gospe z bliščečo krono na glavi. Neki sosedi je hotela prikazen pokazati, ker je mislila, da tudi ta jo mora videti. Ko je pa to storila, je prikazen zginila. Ko pa drugi dan ni nič videla, mislila

si je, da zavoljo svojih grehov takih reči ni vredna, tedaj se je prizadevala, da je svoje grehe, kolikor le mogoče, popolno obžalovala. In 14. mal. serpana na večer je zopet videla prikazen; in ta večer celo. Obraz je bil bel in svetel; na glavi je imela krono; celo telo je pokrivala bela obleka, pod katero so se lesketale zlate lilije; le persti belo bliščečih nog so se videli. Desna roka je bila kakor blagoslovec povzdignjena, na levi pa je imela belo oblečeno Dete Jezusa. Dete ni imelo ničesa na glavi; zlati lasci, nekoliko kodrasti, so jo pokrivali. Njegove svetle oči so se sem ter tje ozirale; v roki je imelo zlato krono s križcem.

Devica Katarina Viczorek je 13. mal. serpana, med rožnimvencem, videla bliščečo podobo; 15. pa bolj natanko. Podoba je bila prepasana in je imela ozke rokave. Na glavi je imela pisano, svetlo krono; rumenkasto bliščeči lasje so jej zadej po herbtu viseli. Obličje je bilo belo in žareče. Iz dlani iztegnjenih rok so lili čevelj dolgi žarki. Noge so bile pokrite. Prikazen je po nekterih minutah zginila tako naglo, kakor je prišla; male deklice so jo dalje videle. Ravno tako prikazen je imela Katarina tudi naslednji večer. Od 29. malega serpana pa jo je videla vsaki večer v beli obleki in v belem plašči, brez vsega pokrivala.

Prihajalo pa je vsaki večer k rožnemuvcu vedno več ljudi. Delavne dni jih je prišlo do dva tisoč; ob nedeljah in o praznikih pa do deset tisoč. Zavoljo reda so postavili na pokopališči štiri zastave raznih barv, okoli katerih so se posebej zbirali možje, žene, mladenči in dekleta. Potem so razdelili vse tri dele rožnega venca na zjutraj, opoldne in na večer, in Marija se je vselej prikazala. Na prošnjo otrok je pričujoče večkrat blagoslovila, kakor to mašniki storijo. Drugi dan vel.

serpana, na porcijunkulo ali v god naše ljube Gospe vseh angeljev, se je prikazala v posebno veliki bliščobi. Stareje osebe so jo videle od veliko angeljev obdano.

Na praznik Marijinega rojstva je bila napovedana zadnja prikazen. Ta glas je šel daleč okoli, in nepreštetna množica ljudi je pritisnila. Tudi iz ruske Poljske, iz Litavije in iz Šlezije jih je bilo veliko. Saj do petdeset tisoč jih je bilo, ki se niso bali ne stroškov ne truda, ki jih ni odvernilo ne zatajevanje, ne slabo vreme; samo da so zamogli biti blizu svoje nebeške Matere in ljube pomočnice. Celi hrib je bil natlačen z romarji. Daleč vun čez cesto je stala množica, ki je v raznih jezikih molila in prepevala slavo nebeški kraljici. Na večer so romarji sveče prižgali, in te lučice so napravile veličasten pogled.

Preblažena Devica se po navadi prikaže; vendar še bolj ljubeznjiva, bolj bliščeča je bila. Angelji so jo spremljevali ter so prelepo popevali. Dva angelja sta Mater Božjo za roko peljala na sedež; drugi so klečali pri njenih nogah in na obeh straneh, gori do njenih ram; roke so imeli sklenjene.

Ker je Marija že poprej obljubila, da bo v ozdravljenje bolnikov blagoslovila vodo, katero so pod javor prinesli, prosil jo je gospod župnik po otrocih, naj bi blagoslovila studenec, ki teče kakih sto stopinj od cerkve, na farovških tleh, za njivo, kjer je hmelj rastel. Tudi ta blagoslov je bil na ta večer obljubljen.

Že ob sedmih zvečer so se zbrali škofov poslanec in drugi mašniki pri studencu; ž njimi se ve da tudi velika množica ljudi. Marija se prikaže med molitvijo lavretanskih litanij in blagoslovi studenec. Ljudje so pili iz studenca. In ko tukaj prikazen zgine, se vračajo nazaj k cerkvi.

O pol devetih začnejo moliti sveti

rožnivenec in nebeško kraljico vidijo vse štiri osebe, z angelji vred, ki jej strežejo.

Ko nekoliko časa mirno molijo, nastane na enkrat velik vrišč. Nekteri plašni vpijejo; drugi boječi glasno molijo; vsi zbegani sem ter tje poprašujejo, kaj da je? Nekterim se je zdelo, da vidijo strašne pošasti; drugi mislijo, da gori; tako da je bila zmešnjava splošna. Ko pa mnogi zakličejo: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ in združeno začnejo moliti: „Češčena si kraljica...“, urno vse potihne in prejšnji mir se poverne. Sploh vsi so bili te misli, ker vse je bilo preplašeno, da to je napravil hudobni duh, da bi pobožnost motil. To misel je tudi prikazen Marijina poterdila, rekoč, da to se je zgodilo v kazen, ker so bili nekteri neubogljivi, prevzetni in preboječi.

Osebe, ktere so te prikazni imele, so bile ta večer žalostne, ker Marije več gledale ne bodo. Nebeška Mati pa jih potolaži: „Ne žalujte; vedno bom pri vas.“ — Na prošnjo domačega župnika po otrocih je tudi obljubila, da se bo še prikazala o praznikih: Porcijunkula, vnebovzetja in rojstva Marijinega; in še posebej, kedar bodo njeno podobo postavili.

12. kimovca so že dobili podobo Matere Božje čistega spočetja. Namenili so jo postaviti v kamenito kapelico pod javorjem. Ko ste obe Marijini deklici jo zagledali, ste se glasno zjokali, ker podoba v primeri Matere Božje se jima je gerda zdela. Marija pa je deklici potolažila, da podoba je dobra in jima naročila, naj jo mašniki naslednjo nedeljo med molitvijo svetega rožnegavenca blagoslovijo.

16. kimovca, na praznik presladkega Imena nebeške kraljice, so podobo z vso slovesnostjo blagoslovili. Vse štiri srečne osebe so zopet videle preblazeno Devico, ki je podobo in ljudstvo večkrat blago-

slovila; slednjič pa je zginila z naročilom, da se bo še le drugo leto zopet prikazala.

Da je vse to resnično se tako godilo, porok so nam ne le vse štiri osebe, ki so vere in vsega spoštovanja vredne; ampak tudi sodba duhovske gosposke, ki je vse to natanko preiskala in poterdila. — Že 6. vel. serpana je škof Kremenc zahteval od domačega župnika natančno sporočilo teh prikazovanj. 18. velicega serpana pa je postavil preiskovalni zbor, v kterega je sklical več sosednih dekanov. Ti so dali najbolje spričevanje vsem štirim osebam, ki so prikazen gledale, oziroma njihovega obnašanja, kakor tudi oziroma njihovega pripovedovanja, ki se je vselej lepo strinjalo. Ti gospodje so tudi poterdili, da so one osebe med prikazovanjem bile postavljene v neki posebni stan neobčutnosti, da niso nič čutile, ako jih je kdo tudi sunil, vščipnil ali celó kaj zbedel. Vse prikazni so bile spodobne, k dobremu nagibljive. Njih vtis na verno ljudstvo je bil posebno ugoden.

Resnico teh dogodb poterjuje tudi uslišanje raznih prošenj, ozdravljenje mnogoterih bolnikov. — Žena učitelja Pulina je poldrugo leto imela bolne oči in ni mogla nikakoršne svetlobe prenašati. Zdravniki jej niso mogli nič pomagati. Le v temoti je reva živela. Zaupljivo se oberne k Materi Božji v Ditrihsvaldu, umiva se z vodo blagoslovljenega studenca. In tretji dan že gre v svojo farno cerkev, Bogu in Mariji se zahvalit za prejeto ozdravljenje. — Desetletno Ano Šulc iz Lingnava je hudo metalo; na priprošnjo Marijino je ozdravela. — Sirota Olga iz Heilsberga je bila na eno oko slepa, in zopet je spregledala. — In veliko drugih je ozdravelo.

Kaj pa je počela deželska gosposka? Skušnje v Marpingenu so toliko zdale, da vendar vojakov niso semkaj poslali. Tudi

to je romarjem v prid prišlo, ker so se zbirali na prostornem pokopališču, kjer shodi niso prepovedani. Vendar so večkrat dohajali žandarji, ali nikakoršnega nereda niso mogli zapaziti. Domačemu župniku pa novošegno prebrisana gosposka le ni prizanesla. Tako dolgo je stikala in zvijala, da ga je v ječo zaperla. In zakaj? Nekaj ptujih mašnikov je v njegovi cerkvi sveto mašo opravilo; eni so tudi kratek govor imeli; in domači župnik ni hotel povedati, kateri mašniki so se tako prestrašno zoper postavbo pregrešili; za celo prusko državo pa je bilo vse to že toliko nevarno in zoperpostavno, da so ga morali — po svoji modrosti — zapreti.

Kakor je ljuba Mati Božja obljubila, prikazala se je naznanjene praznike. Leta 1879. v praznik njenega rojstva je Marija po svojih izvoljenih otrocih rekla: „Jaz toliko rada pridem k vam . . . Vse vas ljubim kot svoje otroke; in tako rada bi bila vam Mati; pa vi me za to ne prosite. Saj sem še vedno tolažnica žalostnim in vam hočem pomagati . . .“

8. kimovca 1880 je prišlo nad petdeset tisoč romarjev le-sem, akoravno po škofovi želji Marijinih otrok in domačega župnika ni bilo doma. Do 40 spovednikov je spovedovalo in še niso mogli vsem kaj. Veliko bolnih, tudi več obseidenih ozdravi po rabi blagoslovljenega studenca.

Svetna gosposka sicer ne išče izmišljenih goljufov ali sleparjev. Ali na to dela z vso silo, da bi v vernih srcih zaterla vso vero na čudeže in prikazovanja. Ravno tisti dan, ko se je Marija v Diritshwaldu pervikrat prikazala, je menda glasoviti borivec zoper sveto katoliško cerkev, knez Bizmark, več krivoverskim luteranom v Kissingenu rekel: Zoper take vraže in prazne vere, kakor počenjajo v Lourdesu in v Marpingenu, s policijo nič ne opravimo; to mora šola

ozdraviti. — To je nov dokaz, kako hočejo šola v duhu novošegne izobraženosti zlorabiti. Toda Gospod Bog je zadosti mogočen, da bo namene takih mogočnejšev osramotil, kedar bo po njegovi presveti volji končana poskušnja, katero zavoljo svojih grehov terpimo. — To ravno nas učijo tako pogostna prikazovanja Matere Božje v današnjih žalostnih časih. (Herz M. Bl. IV. V.; Sendbote d. h. Jos. VI.)

103. Prikazovanje Matere Božje v Knoku na Irskem.

Tam visoko gori na nesrečnem Irskem, kjer prebrisani Angleži gerdo mučijo uboge Irce, se je naša ljuba nebeška Mati prikazovala zadnjikrat do konca leta 1882.

Imenitni časnik „Univers“ v Parizu piše: 21. velicega serpana 1879, na predvečer osmine Marijinega vnebovzetja, proti pol osmim zvečer so na enkrat zagledali veliko svetlobo na zunanji strani cerkve v vasi Knok, ki je v Tuamski škofiji, to je na zjutranji strani Irske dežele, kjer je zraven družih nadlog huda lakota najhuje razsajala. Bližnji vaščani, videči to nenavadno bliščobo, poklicali so več družih sosedov, in ko so se približali, so zapazili, da ena zunanja plat cerkve je bila vsa pokrita z zvezdami v prečudni bliščobi.

Sredi te velikanske luči so videli altar; na tem jagnje in zraven jagnjeta križ. Tik altarja na eni strani so razločno videli presveto Devico Marijo v družbi nekaj družih svetnikov. Njene noge se niso zemlje dotikale. Roke je imela povzdignjene, kakor k pobožni molitvi in oči obrnjene v nebo. Obblečena je bila belo; na glavi je imela svetlo krono. Prikazen to so videli od pol osmih do desetih zvečer. Po tej noči so ljudje iz okolice vedno prihajali ter so čez noč v cerkvi ali tudi zunaj molili.

V pondeljek zvečer — delapust pred praznikom svetih treh kraljev 1880 — je na ravno tem mestu ravno tisto prikazen videlo veliko oseb, med katerimi sta bila tudi dva žandarja. Videli so jo od enajstih do dveh po noči.

9. svečana so jo zopet videli.

Kmalo po prvem prikazovanji se je zgodilo več čudnih ozdravljenj, ki so se hitro množila. V praznik Marijinega oznanjenja je prišlo iz vseh krajev uboge Irske nad dvanajst tisoč pobožnih vernih v Knok.

Tuamski škof je zaukazal natančno preiskavo teh dogodb. (Herz M. Bl. VIII.)

S k l e p.

Veliko je število prikazovanj naše ljube Gospe in Matere Božje, ktere sem v teh bukvah bolj ali manj natanko opisal. Nekaj takih prikazovanj bom tudi pri Božjih potih omenil in nekaj jih bom še omenil pri popisu nekterih posebnih častivcev preblazene Device Marije. Lahko bi še spisal velike bukve takih prikazovanj. Vernim Slovencem naj bo to malo v priserčno spodbudo, da slehern nebeško kraljico pobožno časti in se njeni priprošnji z vsem zaupanjem priporočuje.

Kaj pa hočem k sklepu teh zares prečudnih prigodb dodati?

Učeni oče Benedikt Braunmiller, ki opisuje prikazovanja Matere Božje v Metenbuhu, pravi: Vsak verni kristjan vé, da Jezus Kristus je po svojem vstajenji s svojim telesom resnično v nebesa šel. In ker ima vso moč v nebesih in na zemlji, mu je lahko, da se po svoji modrosti tukaj na zemlji zopet vidno prikaže. Sveto pismo nam pové, da se je Gospod tudi res prikazal preganjalcu vernih kristjanov, Saulu. Ravno tako v Damasku Ananiji. (Apost. dj. 9.) V življenji svetnikov bremo na tisoče takih prikazovanj Gospodovih. Sveti Anton Paduanski ga je videl, na svojem naročji imel kot malo Dete. Sveta Terezija ga je videla v njegovem terpljenji. Ravno tako sveta Brigita. Svetemu Frančišku Serafinskemu se je prikazal s svojimi ranami na križi. Drugi svetniki so imeli celo versto čudnih pri-

kazni življenja in terpljenja Gospoda našega Jezusa Kristusa.

Kakor je šel Gospod s svojim telesom v nebesa, tako je po pobožni veri svete katoliške cerkve tudi njegova prečščena Mati Marija po svoji sveti smerti bila vzbujena in vzeta v nebeško kraljestvo z dušo in s telesom. Po Božji neskončni modrosti, v prid nam svojim otrokom na zemlji, zamore tudi ona zopet vidno pred nas stopiti, nas tolažiti in nam pomagati. Sicer nam sveto pismo kaj tacega ne pove. Spisi cerkvenih učnikov pa so polni takih dogodb.

Kdorkoli je z vernim in pobožnim srcem prebiral ali poslušal v teh bukvah našeta in opisana prikazovanja naše ljube Gospe in nebeške Matere, preblazene Device Marije, lahko se je prepričal, da se vsegamogočni Bog vsa stoletja zveličanskega kerščanstva po Mariji človeškemu rodu milostljivo razodeva. Prikazovanja Matere Božje se pa še posebno množijo v naših toliko žalostnih časih. Mnogo teh prečudnih prikazovanj je sveta cerkev poterdila in pameten človek jih ne more tajiti. Mnogo njih je sicer ravno tako znanih; pa vendar tolike veljave nimajo, dokler jih sveta cerkev očitno ne poterdi. In tega ne morem nikoli dostikrat ponoviti, da take od cerkve ne še poterjene prikazni sme slehern kristjan po meri svoje vere soditi.

Vsa prikazovanja naše ljube nebeške

Matere so pa poterjena z gotovimi čudeži. To je delo Božje, da se neskončno usmiljeni nebeški Oče nam ubogim ljudem razodeva; da v poterjenje svoje ljubezni pokaže svojo vsegamogočno roko po Mariji. Verni kristjan dobro vé, da v vseh kerščanskih časih so bili taki čeznatorni dogodki in da se bodo še ponavljali do konca sveta. Tisto razodenje Božje, ki obsega kerščansko vero, je sicer z aposteljni sklenjeno. Kar je Kristus učil in kar so nas aposteljni ustmeno in pismeno učili, to je posvečeni zaklad svete vere. In to mora vsak verovati, po tem mora svoje življenje vravnati, ako hoče zveličan biti. Pri vsem tem pa si je naš nebeški Oče prideržal, da tudi še poznejše čase s pozemeljskimi otroci govori, kakor in kedar po svoji neskončni modrosti hoče. In da je vedno tako delal in da bo še v dalje tako delal, nas uči sveto pismo in nas uči sveta katoliška cerkev.

Naj to nekoliko pojasnim, ko končam opisovanje čudnih prikazovanj Matere Božje!

Že v prvi pridigi, ktero je sveti Peter binkoštno nedeljo imel, je to očitno in razločno učil. (Apost. dj. 2.) Sveti Peter se sklicuje na preroka Joela, ki pravi: „*Zgodilo se bo poslednje dni, reče Gospod: Izlil bom od svojega Duha na vse meso, in prerokovali bodo vaši sinovi in vaše hčere; in vaši mladenčji bodo prikazni videli.*“ (Joel 2, 28.) Teh prerokovih besed se je pervak aposteljnove poslužil, da je razložil čudeže, ktere je judovsko ljudstvo tiste dni videlo. Taki čudeži, ki so bili za vpeljavo svete vere potrebni, se niso toliko ponavljali, ko je sveta cerkev zadosti vterjena in razširjena, ko take pomoči ni več toliko potrebovala. Roka Gospodova pa vendar nikakor ni prikrajšana. Vsako stoletje ima svoje čudeže. Časi pa, ki so bližej velikega, od peklenske moči podžganega zla,

bodo priča, kako bodo čudeži perve cerkve oživel in se še obilniše ponavljali.

Prerok Joel je pri teh besedah imel pred očmi čase po babilonskem preseljevanji; zato on pravi: „*Po tem pa bo tako i. t. d. (2, 28.)* Sveti Peter je to prerokovanje obrnil na svoj čas; in ker je bil ta čas za judovstvo, za stari zakon, zadnji čas, je rekel: „*Zgodilo se bo poslednje dni: i. t. d.*“ Da pa to prerokovanje pervega in drugega seže ob enem veliko dalje — do konca vseh časov, nam spričujejo besede, ktere oba imata: „*Preden pride dan Gospodov, veliki in strahovitni.*“

Peti splošni cerkveni zbor Lateranski ravno tako uči, da razodenje Božje nikdar ne bo jenjalo. Tudi ta zbor se o tem sklicuje na preroka stare zaveze. Sveti zbor pravi: „*Zato se je Gospod zavezal po preroku Amosu. In ta prerok pravi tako: „Gospod Bog pa nobene besede ne izpolni, da bi ne razodel svoje skrivnosti svojim služabnikom prerokom.*““ (3, 7.)

In veliki cerkveni učenik, sv. Tomaž Akvinski, pravi: V vsakem času so bile nektare osebe, kterim je Bog čeznatorna razodenja odkril, ne da bi postavil nove verske resnice, ampak da bi vodil človeško djanje.

Akoravno pa sveto pismo in sveta cerkev zadosti razločno o tem govori, bili so vendar zmiraj tudi taki, kteri tako razodenje Božje naravnost tajijo. Razumno je, ako tako storijo in terdijo neverniki, ki osebnega Boga nikakor ne spoznajo. Taki tudi očitne čudeže zaveržejo. Tak taji celó spričevanje svoje lastne pameti, ki mu vendar zadostno oznanuje, da je res Bog. Saj, če bi svojo pamet poslušati hotel, naj bi le svojo žepno uro pogledal, in ta bi mu rekla: Glej, napravil me je nekdo, ki mora razumen biti; kako moreš toraj tajiti, da bi moder in mogočen ne bil on, ki je veliko kolesje

celega sveta napravil? Če pa vsako čeznatorno prikazen tajijo še celó taki, ki nočejo neverni biti, kako si hočemo to razjasniti? Celo kerščanstvo je postavljeno na taka djanja. Tudi krivoverski luteran, ki le svetemu pismu verjeti hoče, ravno v svetem pismu zadosti spričano najde, da se je Bog razodeval in čudeže delal, in da je tako tudi za prihodnje čase svojim služabnikom obljubil. Taki neverni so si sami sebi v nasprotji. Ali večidel ni ravno nevera uzrok tega nasprotja, ampak le nekaka meržnja ali boječnost pred čeznatornim; kakor jo je razodevala judovska množica, ko je videla ozdravljenje mertvoudnega. Sveti Lukež pravi: „*In vse je groza obšla . . . In so bili s strahom napolnjeni, rekoč: Danes smo čudne reči videli.*“ (5, 26.) — Nasproti jih pa tudi nikoli ne manjka, ki hrepnijo po takih dogodbah, da bi le videli, ali zgrabili blišč Gospodovega obličja.

Marsikdo zopet ugovarja, da to je vse prenapeto; tu so slepariji in goljufiji na široko vrata odprta.

Res je, kjer je resnično razodenje, je tudi lahko lažnjivo, podtaknjeno razodenje. Včasih, kjer so zato spretni ljudje, resnično prikazovanje lahko veliko neresničnih, krivih povzročuje. Saj je to kaj lahko, da se pritakne pobožna domišljija ali pa celó gerda goljufija. In Bogu bodi potoženo, da se je tako tudi že zgodilo, na škodo sveti veri. Ali kaj nas to uči? Hočemo li vse take dogodke kar zavreči? Tega nikakor ne. Le z veliko previdnostjo jih moramo opazovati.

Že sveti Pavel pravi: „*Duha ne ugasujte! Prerokovanja ne zaničujte! Vse pa skusite; kar je dobrega, ohranite.*“ (I. Tes. 5, 19—21.) In sveti Janez nas opominja: „*Preljubi! ne verjemite vsakemu duhu; temuč skušajte duhove, ali so iz Boga.*“ (I. Jan. 4, 1.)

Tako dela sveta katoliška cerkev.

Cerkveni predstojniki niso nikdar lahko-verní ali čudoželni. Čudne dogodke so vselej z vso previdnostjo in z veliko natančnostjo preiskovali. Naj le omenim, kako so delali o prečudnem prikazovanji Matere Božje v Lourdesu. Škof je mašnikom celó prepovedal, da se pri tem ne smejo vdeleževati. On sam in tudi domači gospod župnik sta bila terdovratna dvomljivca. Še le ko je verno ljudstvo silo delalo, privolil je škof preiskavo. In ko je učeni zbor že vse na tanko preiskal, je modri škof leta in leta čakal, in še le 18. prosinca 1862 izdal je pismo, s katerim je privolil, da verni smejo častiti prikazen Matere Božje in da se sme tamkaj cerkev postaviti.

Katoliška cerkev ima v tem že staro, gotovo skušnjo. Že papež Benedikt XIV. je izdal poterjen navod pri takih preiskavah v imenitnih svojih bukvah, v katerih popisuje, kako naj se umerli svetnikom prištevajo. Ta navod tirja, da se kako osebno razodenje za resnično ima, ne sme tako razodenje imeti nič novega v nauku, ne sme nasprotovati nobeni kerščanski šegi; taka pomilostena oseba ne sme takih posebnosti nikoli sama pozeleti. Potem so spretné le osebe, ktere take nenavadne milosti z mirno dušo ohranijo, ktere so resnično ponižne in same sebe zatajujejo.

Ko je toraj sveta cerkev tako razodenje ali prikazovanje poterdila, potem smo lahko brez skerbi, da je vse storila, kar razsvetljena bogoljubnost, mirna bistroumnost in resnična učenost storiti zamore, da se resnica spozna. In še potem ni taka razsodba verska resnica. Le zoper zdravo pamet bi bilo, ako bi taki razsodbi verjeti ne hoteli.

Vendar bi znal kdo misliti: Čemu pa so taki čudni dogodki? Na to nam Gospod Bog sam odgovori po preroku Joelu: „*In zvedeli bote, da sem jaz v*

sredi Izraela, in da sem jaz Gospod, vaš Bog, in ni nobenega drugega; in moje ljudstvo ne bo osramoteno na vekomaj.“ (2, 27.)

Zares je Bog neskončno usmiljen, in s svojo očetovsko ljubeznijo nas neskončno ljubi. Ko ne izdajo več navadni pripomočki, da bi zagrešeni ljudje se sprepobornili, posluži se mili Bog posebnih sredstev. Posluži se pa takih pripomočkov, s katerimi bodo ošabni, napuhnjeni duhovi ponižani; da, ker Jezusu in njegovi cerkvi verjeti nočejo, morajo malim, priprostim otrokom verjeti. Očitni čudeži k temu pripomorejo. „*Prerokovali bodo vaši sinovi in vaše hčere; ... in vaši mladenčji bodo prikazni gledali.*“ (Joel 2, 28.) Že v stari zavezi je Bog naznanil, kar se je potem že tolikrat ponovilo, da se on posebno malih otrok posluži, in slabe izbere, da ž njimi mogočne osramoti. Saj Gospod tudi pravi: „*Ako niste, kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.*“ (Mat. 18, 2.) In kraljevski prerok pravi: „*Iz ust otrok in dojenčev si si napravil hvalo.*“ (Ps. 8, 3.)

Da se današnje dni toliko množijo čudna prikazovanja, ima svoj poseben pomen za toliko zaničevano in zatirano sveto cerkev. Ne smemo se na čudeže zanašati, da bi roke križem deržali. Vsak naj dela in se bori v svojem stanu, v svojem okrožji, da se po svoji moči vstavlja napadom prekanjenih sovražnikov svete cerkve in da pravici do zmage pomaga. Lahko pa se zgodi, da serce vpade marsikomu, ki ne vidi izida svojega truda in svojega žertvovanja; nasproti pa vidi, kako ošabno se šopirijo sovražniki svete reči. Ako se pa Vsegamogočni sam prikaže v naši sredi, kdo bi še dvomil, da nas ne bo zapustil v boji in bo naš pravični boj z zmago kronal?

Da se nam Bog današnje dni posebno po svoji preblaženi Materi Mariji razodeva, stori gotovo iz tega namena, da bi se češčenje nebeške kraljice množilo. Že pred več kot sto leti je pisal pobožni misijonar Grignon iz Montforta, da kraljestvo Jezusovo mora po vsem svetu razširjeno biti po splošnem in veliko večjem spoznanji in češčenji Marije Device. Marija je Zveličarja prvičkrat svetu dala; ona ga nam bo tudi drugič prinesla.

* * *

O Marija, od vekomaj izvoljena, z vsemi milostmi ozaljšana, vse časti vredna posoda, odločena v največo lepoto nebeškemu kraljestvu, odločena v pobožno češčenje človeškim otrokom, ti si naše upanje! O preblažena Devica, v prvem trenutku svojega življenja posoda vse svetosti, posoda Bogu dopadljiva, bodi nam pozdravljena! O sveta Marija, ti ogledalo Božje pravice, vsega madeža čisto, iz kterege je izšlo Solnce pravice, Kristus Jezus, naš Gospod in Odrešenik; — o Marija! ki si toliko mila nam zapuščenim otrokom, da svojo materno ljubezen skazuješ celó s tem, da se osebno prikazuješ svojim ljubljencem tukaj na zemlji; — o Marija! ko bo prišel čas, da se bomo morali ločiti iz tega sveta, o takrat pridi nam na pomoč, varuj nas s svojo mogočno roko pred vsem zalezovanjem hudobnega duha in prosi milostljivo za nas, da umerjemo smert pravičnih! In kedar bomo odgovor dajali od svojega življenja, pelji nas pred Jezusa Kristusa, ne pred ostrega sodnika, ampak pred blagoslovljeni sad svojega telesa, da se ž njim zedinimo in ga v večni ljubezni s teboj uživamo! — O Marija, varuj nas! o Marija, vodi nas po pravi poti v sveti raj! — Amen.

Slovenska pridiga

pri Lurški dupljini o priliki avstrijskega romanja, dne 16. avgusta 1886.

Govoril

F r a n c K o s a r,

korar stolne cerkve v Mariboru.

O dolžnostih avstrijskih romarjev pri Lurški Materi Božji.

„Vsak jezik naj spozna, da
je Gospod Jezus Kristus v časti
Boga Očeta.“

(Filip. 2, 11.)

Bodi mi pozdravljena, ura preblažena in že zdavnej zaželena, ko mi je dano Tebe, o brezmadežna Lurška Mati in Devica! na tem svetem mestu počastiti, ki si ga Ti posebej izvolila Bogu v čast in vernemu ljudstvu v tolažbo, veselje in pomoč. Bodi mi pa še tisočkrat bolj pozdravljena ura preblažena in že zdavnej zaželena, da mi je dano, ne le moliti pred to čudapolno dupljino, temveč tudi Tvojo slavo, o brezmadežna Devica! prav tu na mestu Tvojih milostnih prikazni glasno oznanjevati.

Preljubi bratje in sestre moje! izvedel sem, da ste se med seboj pogovarjali in si potoževali: Drugi romarji slišijo Božjo besedo v svojem jeziku: Nemci v nemškem, Čehi v češkem, le mi Slovenci ne slišimo besede nam razumljive, ki bi nas o romarskih dolžnostih podučila in v pobožnosti poterdila. Da bi nam vendar kateri naših slovenskih duhovnikov blagovolil, vsaj nekoliko besed v domačem jeziku v podučenje povedati. — Duhovni tovarši so mi Vaše želje naznanili in me nagovarjali, naj bi jaz povzel zaželeno besedo.

Ne tajim, dragi moji! ampak kar naravnost povem: Kar ste Vi izgovorili glasno, to in prav to sem jaz v svojem srcu želel na tihem. Želel sem si, ako bi se tako naklonilo, kakor sem bil pred 10 leti na svojem Božjem potu v Rim tamkaj na leco povabljen, da bi mi došlo enako povabilo tudi tu pri Lurški Materi Božji; služilo bi mi to, tako sem si mislil, dokler živim, v zveličavni spomin. Zato sem Vaše želje rad in prav rad uslišal, toliko bolj, ker s tem dosežemo, da tudi slovenski jezik tu pri Lurški dupljini glasno spozna, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta, — tedaj pravi Božji Sin in Marija brezmadežna Devica Nja Mati presveta.

Pa kaj bi Vam v kratkem povedal, ljubi moji, ker ura se že bliža poldnev, da bi služilo Vašim romarskim namenom in bi Vašo romarsko pobožnost podžgalo? Premisliti hočemo tri resnice: Mi smo romarji, — mi smo slovenski romarji, — mi smo avstrijski romarji!

O Marija brez madeža spočeta! z ognjem svojega v Božji ljubezni gorečega serca dotakni se mojega jezika in src mojih poslušalcev, da jaz Tvojo slavo vredno oznanjujem, moji poslušalci pa za njo in v njej razgorijo.

I. *Mi smo romarji.*

Romanje je v katoliški cerkvi blizu tako starodavno, kakor sv. cerkev sama. Od one dobe namreč, ko je Jezus Kristus na gori Kalvariji sveto Rešno kri prelil, in sta sveta apostola Peter in Pavel v Rimu, in so drugi apostoli in mučeniki na drugih krajih s kervavo smertjo dopričali resnico vere Kristusove, začeli so verni kristjani te kraje pobožno obiskovati in ondi Božjo službo opravljati. — Še bolj se je romanje povzdignilo, ko je Bog sam nekatere kraje ali s prikaznimi Matere Božje in drugih svetnikov, ali s čudeži po njih priprosnji storjenimi, posebno počastil, zaznamoval in odločil, da hoče biti onim, ki bodo na teh krajih Marijo ali druge svetnike častili, posebno milostljiv v dušnih in telesnih potrebah. — Eden teh Božjih potov Mariji na čast je ta Lurška dupljina, ki jo danes gledajo naše srečne oči, ktero je večni Bog v najnovejšem času, namreč leta 1858, proslavil z 18 prikaznimi Matere Božje in od takrat naprej z brezštevilnimi čudeži nad revnimi bolniki.

Ta Lurška dupljina, pravim, ki se po vsem katoliškem svetu že pobožno imenuje, ktere čast in slava se vsepovsodi v navdušenih pesmih prepeva, ki se v stoterih in tisočerihi kipih in podobah časti v molitvenih knjigah, na hišnih stenah in cerkvenih altarjih, in ki se nam v manjših in večih, živo posnetih dupljinicah v češčenje predstavlja, kakor jih že tudi po Slovenskem po cerkvah in drugod nahajamo, da, ker vsi verniki ne morejo tu sem romati k istiniti Lurški dupljini, vsaj pri onih ponarejenih in blagoslovljenih dupljinicah v domačih cerkvah Lurško Mater častijo in na pomoč kličejo.

Kar nas zadeva, je bila pa želja, z lastnimi očmi gledati Lurško dupljino, tako silna in neugasljiva, da smo prav

po tem sodili, ko se je vabilo k veliki avstrijski procesiji razglasilo, da Marija tudi nas vabi na Lurško Božjo pot. Vzdignili smo se in šli. Marijino sladko ime v sercu in na jeziku, v molitvi in svetem petji smo srečno potovali, in zdaj smo tu, o Marija! Večna za to bodi Tebi hvala!

Ktera je tedaj naša prva romarska dolžnost? Znani pregovor, ob enem npravno pravilo, pravi: Ljubezen začne pri samem sebi. Torej moramo tudi mi sami pri sebi začeti ter misliti najpoprej na lastno zveličanje. Zares: kaj bi nam pomagalo, ako bi mi vsem drugim k zveličanju pripomogli, sami za sebe pa bili pogubljeni, kakor je isto Kristus učil, rekoč: „Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?“ (Mat. 16, 26.) Izlijmo tedaj najpoprej pred Marijo svoje lastno obteženo serce, potožimo Mariji najpoprej svoje lastne dušne in telesne nadloge. Saj je bilo naše vsestransko uboštvo na duši in na telesu skoraj da prvi in najmočnejši nagibek, da smo bežali revni otroci Eve k prebogati Kraljici nebeški. Da; mi smo ubogi, Ti pa, o Marija! si bogata in hiša zlata; mi smo slabi, Ti pa si Devica mogočna; mi smo nevedni, Ti pa si sedež modrosti; mi smo polni bolečin in terpljenja, Ti pa si zdravje bolnikov; mi smo grešni in nečisti, Ti pa si vsa čista in lepa, pribežališče grešnikov; slepi tavamo po smertni senci, Ti pa si mila zgodnja danica; popotniki se vozimo po vihnem morji tega življenja, vseskozi v nevarnosti večnega pogubljenja, Ti pa si morska zvezda in pomoč kristjanov.

In zdaj, ko smo vero obudili v čudodelno moč Marije, Vas vprašam: ali smo pa zato sem prišli, da bi včakali čudežev sami nad seboj, ali da bi čudeže gledali nad drugimi? Ali mislimo, da so čudeži poglavitna reč pri Lurški dupljini? Ni-

kakor; kajti, ako bi tako mislili, bi še imena ne zaslužili romarjev Lurške Matere Božje. Po nauku sv. Pavla (I. Kor. 14, 22) so čudeži od Boga dani zavoljo nevernikov, kakor je že Kristus nevernim Judom očital, rekoč: „Ako znamenj in čudežev ne vidite, ne verujete.“ (Joan. 4, 48.) Tudi Bernardka je tukaj pri dupljini za čudež prosila; ali sama sebi? Nikakor; kajti pristavila je: „Ljudje mi ne verujejo.“ Marija je storila čudež. Na njeno besedo je hipoma začel v dupljini izvirati čudodelni studenec, po katerem je Marija že bolnikov brez števila čudovito ozdravila. Zakaj? Zato, da je neverne ljudi s čudeži prisilila verovati, da je resnica, kar jim mala Bernardka v njenem imenu oznanjuje, kakor so škof tega okraja po štiriletni ostri preiskavi čudežev z odlokom dne 18. januarja 1862 razsodili in slovesno proglasili.

Kaj ne, po navadni pameti bi mislili, da je Bernardka, bolehná in sicer hudo nadušljiva že od otroških let, ker je čudodelni studenec pri Mariji izprosila, gotovo tudi prva nja čudovito moč izkusila? Pa temu ni tako. Sto in tisoč bolnikov je doseglo tukaj in drugod po pitji te vode ljubega zdravja; Bernardka pa, ki je in sicer na Marijino lastno povelje prva od tega studenca pila in prva se v njem umila, zdravja ni dosegla. Bolna je prišla k studencu, bolna se je ločila od studenca; bolna in uboga je bila leta 1866 po goli milosti od usmiljenih sester v samostan sprejeta in za sestro preobčena. V samostanu je od leta do leta za naduho huje bolehalá in terpela pogoste in tako hude napade zadušenja, da so sestre mnogokrat mislile: zdaj in zdaj mora umreti; ali Bernardka jim je vselej smehljaje odgovarjala: „Ne bom še umerla;“ gotovo je bila po Mariji podučena, da ima še veliko in dolgo terpeti. O prazniku čistega spočetja Marijinega leta 1878 se

je stalno vlegla v posteljo. Razjedena po vsem telesu, polna kervavečih in skelečih ran po nogah in po vsem životu, živa podoba križanega Jezusa, kakor so sestre rekly, je velikonočno sredo leta 1879 v Gospodu zaspala.

Je tedaj Bernardka zastonj iz tega studenca pila in zastonj tukaj molila? Nikakor! Marija ji je z ozirom na njeno živo vero in otroško zaupanje podelila viših darov, kakor bi bilo telesno zdravje. Izprosila ji je samostanski poklic; izprosila ji je čudovito poterpežljivost in udanost v voljo Božjo in popolno posnemanje Kristusovega terpljenja; izprosila ji je stanovitnost do konca in presrečno smert. Ko so jo strežeče sestre tolažile, da hočejo Marijo prositi za polajšanje, je rekla: „Ne, ne polajšanje, ampak moč in poterpežljivost.“ Njena navadna molitev je bila: „O moj Bog! jaz Te ljubim. Da, o moj Bog! jaz hočem, da, jaz hočem Tvoj križ.“ Križec je hotela zmerom na sercu imeti. In ko so jo bolečine na vse strani zvižale, pa v rokah ni imela več dosti moči, da bi si bila križec vedno v novo na serce popravljala, je sestre prosila, da so jo s trakom okoli persi prepasale in ji s tem pasom križec na serce priterdile, da bi bila vedno živo sklenjena s križanim Jezusom. Ko je zadnjokrat praznik sv. Jožefa obhajala, jo je spovednik vprašal, za katero milost ga je prosila? Odgovorila je: „Prosila sem ga za milost srečne smerti.“ Po tem so spoznali, da je slutila bližajočo se smert. Ko je zadnje zdihljeje pojemala, je še s komaj zastopnim glasom Česčeno Marijo molila — enkrat — dvakrat — in ko je tretjokrat do tje prišla: „Sveta Marija, Mati Božja“, ni mogla dalje, je nagnila glavo in izdihnila svojo nedolžno dušo. Ura je bila tri popoldne, o kateri uri je tudi Kristus svojo dušo izdihnil na križi. Po mestu pa je šel le en glas: Svetnica

je umerla. — O srečna Bernardka! ki pri Lurški dupljini sicer ni dosegla telesnega zdravja, pač pa si je izprosila srečno smertno uro in krono nebeško!

Po vsem tem tedaj vidimo, da tudi mi tukaj ne smemo od Marije naravnost tirjati telesnih čudežev. Ali ji tedaj celó ne smemo potožiti svojih telesnih nadlog, in pomoči prositi njo, ktero cerkev sama imenuje in kliče „zdravje bolnikov“? Da; to smemo storiti, smo že in še bomo storili. — O brezmadežna Mati in Devica! z otroškim zaupanjem Ti tedaj potožimo v tej slovesni uri vse svoje in onih telesne nadloge, ki so nas prosili, da bi tukaj za nje molili in jim čudodelne studenčnice domú prinesli. Ako je bolj Bogu v čast in nam v zveličanje, da ozdravimo, daj, o Lurška Mati! nam in njim, za ktere molimo, ljubega zdravja. Ako pa bolj služi Bogu v čast in nam v zveličanje, da telesne reve, ki smo jih s seboj prinesli, zopet s seboj domú nesemo, naj se zgodi volja Božja; v tem slučaju pa izprosi nam, kakor nekdanj Bernardki, stalno potrpeljivost in popolno vdanost v voljo Božjo, Ti, ki si tolažnica žalostnih in pomoč kristjanov!

Porečete: ali tedaj res ne smemo za nobeni čudež Marije tukaj prositi? Tega ne, ljubi moji! mi smemo in celó moramo za take čudeže Marijo prositi, ki so nam po nauku naše vere k zveličanju duše potrebni. Taki čudeži so: odpuščenje grehov in sprava z Bogom; — rast v čednostih in dobrih delih; — stanovitnost do konca in srečna smert v milosti Božji. Ti čudeži so nam zares potrebni; brez njih v nebesa ne moremo. — Kar mene zadeva, Vam nič ne prikrivam, ampak kar očitno povem: Moj zasebni poglobitni namen, da sem se, akoravno že postaran, na to daljno in težavno pot podal, je bil ta, da si pri Mariji izprosim srečno smertno uro. Ako je človek prišel že nad

60 let, kaj ne, je pač zares že čas, da resno misli na smert? Vi ste sicer večji-del mlajši od mene; pa prej ali poznej bo tudi po Vas vsakega segla smertna merzla roka. Ker je tudi Bernardka, kakor smo slišali, najbolj molila za srečno smert, menim, da bo prav, ako tudi mi po njenem zgledu, danes pred vsem in nad vse za sebe in za one, ki so nas za molitev prosili, Lurško Mater prosimo za srečno smertno uro.

Kdor pa hoče čudeže gledati, mora verovati; kajti tako je Božji Zveličar rekel očetu, ki je prosil za zdravje obsedenega sina: „Če zamoreš verovati; verujočemu je vse mogoče,“ in je še le potem čudež storil, ko je oče s solzami zavpil, rekoč: „Verujem, o Gospod! pomagaj moji neveri.“ (Mark. 9, 22—23.) Tudi mi verujemo, o Gospa nebeška! Naša vera je tako močna, kakor je močna tista skala, na ktero je Tvoj Božji Sin zidal svojo cerkev. S tako močno vero, ki je Ti zavreči ne moreš in je zaverгла ne boš, Te prosimo zdaj kar ob enem za tri čudeže:

O Lurška Mati! ki si prav na tem mestu pokoro oznanjevala, ter si pri eni prikazni Bernardki naročala: „Za grešnike se mora moliti,“ in si pri drugi prikazni naročilo ponovila, trikrat rekoč: „Pokora, pokora, pokora!“ stori tedaj tudi nad nami za prvi čudež — čudež pokore ter vzbudi tudi v naših sereih studenec in sicer neusahljivi studenec spokornih solz, da bomo v njem, dokler živimo, dan na dan svojo grešno dušo umivali in jo dalje bolj in bolj očiščevali.

O Lurška Mati! ki si Bernardko po stezi popolnosti skerbno vodila od stopinje do stopinje, stori nad nami drugi čudež — čudež resnične hoje za Kristusom, da od steze pokore nikdar več ne odstopimo, ampak v čednostih in dobrih delih rastemo od dneva do dneva.

O Lurška Mati! ki si Bernardki tako srečno smert podelila, stori tudi nad nami sirotami tretji in največi in najpotrebnejši čudež — čudež stanovitnosti do konca in blažene smerti v milosti in ljubezni Božji.

Kaj nam bo toliko mar za čudeže na tem grešnem telesu, ki bo itak skoraj gnjilo v grobu; pa teh treh čudežev potrebujemo neobhodno v zveličanje svoje duše. Še enkrat torej ponovimo: Da nam bodeš, o Lurška Mati! našo Božjo pot s temi čudeži povernila, je naša vera tako močna, kakor je močna ona skala, na katero je Tvoj Božji Sin zidal svojo cerkev. Mi verujemo v Tvojo čudodelno moč, o Lurška Mati! pa pomnoži še našo vero.

2. *Mi smo slovenski romarji.*

Menim, ako tako molimo, da smo dopolnili svojo prvo in sicer zasebno romarsko dolžnost. Mi pa tukaj nismo le zasebni romarji, kakor gremo včasih na katero drugo Božjo pot le vsak za sebe in za svoje potrebe; temveč mi smo tukaj in molimo tukaj kakor slovenski romarji. To je: kakor nemški, madjarski, češki, poljski, hervaški, romunski in laški romarji vsak svoj narod zastopajo, prav tako zastopamo tudi mi slovenski romarji slovenski narod; ali z drugimi besedami: mi smo se na Božjo pot podali v imenu vseh Slovencev, da bi v imenu vseh Slovencev Lurško Mater počastili in ves slovenski narod njenemu varstvu izročili.

Razlika jezikov je bila kazen greha, ko se je enojezični človeški rod pri zidnji Babilonskega stolpa zoper Boga samega v grešnem napuhu povzdignil. (Gen. 11, 4—7.) Kristus pa je premagal greh in je zlasti napuh človeški poplašal z najzaničljivejšo smertjo na križi. „Ponižal je sam sebe do smerti in sicer do smerti na križi.“ (Filip. 2, 8.) Že na križi so trije, takrat najimenitnejši jeziki

na svetu pričali čast Kristusovo. „Pisano namreč je bilo hebrejski, gerški in latinski: Jezus Nazarenski, kralj Judov.“ (Jan. 19, 19—20.) Na binkošno nedeljo pa so šli vsi jeziki „vseh narodov, ki so pod nebom“, na Božjo pot v Jeruzalem, kjer so bili od sv. Duha v službo sv. evangelja posvečeni, tako da so sv. apostoli „zdajci začeli govoriti v raznoterih jezikih, kakor jim je sv. Duh dajal izgovarjati“. (Dj. ap. 2, 4—5.) Kakor so pred Kristusom vsi jeziki Boga žalili, zlasti z malikovanjem, tako naj bi po Kristusu vsi jeziki Boga hvalili z vernim spoznanjem. In prav na binkošno posvečenje vseh jezikov se ozira sv. apostol Pavel, ko v listu do Filipljanov pravi: „Vsak jezik naj spozna, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta,“ to je: pravi Sin Božji in resnična torej tudi vera, po Njem oznanjevana. Naj tedaj tudi slovenski jezik, ki se na tem mestu gotovo še nikdar govoril ni, danes glasno in veselo spozna, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta, tedaj pravi Sin Božji in Ti, o brezmadežna Devica! Nja Mati presveta. Kakor slovenski romarji zdaj molimo in prosimo:

O Lurška Mati in Devica! najpoprej se Ti v imenu vseh Slovencev zahvalimo, da je Tvoj Božji Sin že tako zgodaj Slovence k pravi veri poklical in do danes v pravi veri ohranil; — da je slovenska zemlja z molitvijo toliko Božjih svetnikov blagoslovljena in s kervjo toliko mučnikov poštropljena; — da so imeli Slovenci gotovo po Tvoji posebni naklonjenosti, o Marija! do Tebe od nekdaj posebno počeščenje, da kinča slovensko zemljo toliko Marijinih Božjih potov, in da Marijine pesmi med vernimi Slovenci nikoli ne potihnejo, temveč brez nehanja se prepevajo.

Na dalje, o brezmadežna Lurška Mati! Te v imenu vseh Slovencev ponižno pro-

simo odpuščenja, karkoli smo bili Slovenci kedaj za dar svete vere nehvaležni, ali smo skrunili svete nedelje in praznike z nečednim zadržanjem, ali smo celó v pohujšanje služili sosednim narodom. Še vse posebej Te pa z razjokanim srcem odpuščenja prosimo, karkoli je bil Tvoj Božji Sin žaljen v slovenskem jeziku, bodi si s kletvijo, bodi si s pohujšljivim ali celó zapeljivim govorjenjem, bodi si v besedi ali pismu, bodi si v govoru ali tiskani knjigi. O milostna Devica! dovoli nam, ponižno te prosimo, da danes slovenski jezik v čudodelni Lurški studenec pogreznemo, in ga tukaj vseh peg in madežev očistimo, in ga čistega nesemo našim bratom in sestram domú.

Še več, o Marija! Danes Ti v službo posvetimo jezik slovenski in narod slovenski in Ti v imenu vseh Slovencev vpričo nebes in zemlje slovesno obljubimo, da bomo vsak po svojem stanu in po svoji službi za to skerbili, da se slovenski jezik ne bode nikdar več omadeževal ne s kletvijo, ne s pohujšljivim govorjenjem, in da se ne bo nikdar v slovenskem jeziku kaj govorilo, ali pisalo, ali tiskalo zoper Kristusa in nja sveto vero in cerkev; temveč da hočemo po vsej zmožnosti za to skrbeti, da bo slovenski jezik vselej in povsodi v besedi in v pismu glasno spoznaval, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta, — tedaj pravi Sin Božji in Ti brezmadežna Devica Nja Mati presveta.

Vas pa prosim, ljubi romarji! zlasti Vas, duhovni tovarši! da, ko domú pridete, vsepovsodi ljudem poveste in jih še pozneje večkrat na to opomnite, kar smo mi slovenski romarji v imenu vseh Slovencev Lurški Materi obljubili in kako smo ji v službo posvetili jezik slovenski.

Blagoslovi tedaj, o dobrotljiva Lurška Mati! slovenski jezik in slovenski narod, da po Tvojem zgledu vsikdar ostane ponižna dekla Gospodova, ter s Teboj go-

vori: Glej, jaz sem dekla Gospodova, naj se mi zgodi po Tvoji besedi! Varuj, o Marija! verne Slovence vsega hudega na duhi in na telesu, in stori jih močne v duhu, da rajše vse zgubijo, kakor sv. katoliško vero kedaj zapustijo. Blagoslovi, o nebeška Mati! našo današnjo obljubo, Ti jo čuvaj, da je nikdar ne prelomimo, in Ti pomagaj, da bo slovenski jezik od roda do roda pogumno pričal in veselo spoznaval, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta, — tedaj pravi Sin Božji in Ti, o brezmadežna Devica! Njegova Mati presveta.

3. *Mi smo avstrijski romarji.*

S tem, kakor menim, smo dopolnili svojo dolžnost kakor romarji slovenski. Toda mi smo tukaj in molimo tukaj ob enem kakor romarji avstrijski. Ko smo bili po časnikih na Lurško Božjo pot povabljeni, se je poudarjalo zlasti to, da so blizu že vse druge katoliške dežele in kraljestva itd. v procesijah k Lurški Materi romale in v znamenje vdanosti svoja bandera v Lurški baziliki*) razpele; le Avstrija, naša ljuba domovina, se še Lurški Materi ni poklonila, še ni pred Lurško dupljino pokleknila, še ni Lurške Matere za blagoslov prosila, in še ni svojega bandera v Lurški baziliki razpela. Da to zamudo popravimo, so naši voditelji vabili k avstrijski procesiji.

Kaj ne, ta lepa in domoljubna misel je segla nam, ki smo in vselej ostati hočemo zvesti avstrijski domoljubi, globoko v serce? Rekli smo: če mislimo kedaj romati v Lurd, je prilika zdaj najlepša in najčastnejša; če smemo kedaj upati prijaznega sprejema in obilnega blagoslova pri Lurški Materi, ga smemo

*) Veliki cerkvi nad Lurško dupljino so papež Pij IX. s pismom dne 30. maja 1876 podelili prečastni naslov: „Bazilika“, to je: Kraljeva.

upati zdaj, ko z vezjo bratovske ljubezni zvezani, z vsemi drugimi avstrijskimi narodi pred Lurško dupljino poklekemo. O Lurška Mati! ki si Bernardki naročala: „Naj tu sem pride veliko ljudi;“ — in „naj pridejo v procesijah“; glej, pokorni Tvojemu povelju, nas je zdaj veliko tu — avstrijska procesija kleči pred Teboj.

Da smo zares avstrijski romarji, spoznaš, o Marija! po raznih jezikih, ki jih tu govorimo: Nemci in Madjari, Lahi in Slovani. Pa če tudi različni po jeziku, je vendar ena naša vera, eno naše zaupanje, ena naša ljubezen. Vsi avstrijski jeziki v najlepšem soglasju tukaj spoznavajo, da je Jezus Kristus pravi Sin Božji, in Ti, brezmadežna Devica! Nja Mati presveta. — Da smo zares avstrijski romarji, priča bandero, ki bo danes blagoslovljeno in v baziliki razpeto. Na beli strani bandera stoji v sredi velikega križa podoba brezmadežne Device, in okoli nje in nad njo in pod njo v križi in ob štirih koncih pa podobe 18 deželnih patronov Avstrije: sv. Jožef; sv. Leopold, nadvojvoda Avstrijski; sv. Štefan, kralj Ogerski; sv. Venceslav, kralj Češki itd. v znamenje, da so prav ti naši sv. deželni patroni avstrijsko procesijo vodili in zdaj tu z nami za blagor Avstrije molijo. Na rudeči strani pa je v zlatu vezeno sladko ime Marije z lavorovim vencem obdano, in v vibrajočem belem traku tega venca so v zlatu uvezena imena vseh avstrijskih dežel, tedaj tudi imena naše slovenske domovine: Kranjska, Koroška, Štajerska, v živo znamenje, da so zares na Lurško Božjo pot šli vsi avstrijski narodi, po svojih deželnih patronih vodjeni; naš voditelj posebej je bil naš deželni patron, sv. Jožef. — Da smo zares avstrijski romarji, pričajo tudi ob koncih rudeče strani uvezeni patroni naše presvetle cesarske hiše: sv. Frančišek Asiški, patron

cesarja; sv. Elizabeta, patrona cesarice; sv. Rudolf, patron cesarjeviča in sv. Štefan, mučenik, patron cesarjevičine. Rudeča stran ima napis zgoraj: „Vsi sv. deželni patroni“ in spodaj: „prosite za cesarsko hišo in deželo avstrijsko“. Verh tega je znano, da je presvetla cesarska rodbina tudi pripomogla k pripravi tega veličastnega bandera, da je tedaj tudi v duhu z nami romala in v duhu tudi tukaj z nami moli.

Da; avstrijski romarji smo, bodi avstrijska tedaj tudi naša molitev.

Bog nam je dal predobrega deželnega očeta in cesarja Franca Jožefa, ki z očetovsko ljubeznijo vse narode širne Avstrije objemajo, ki so pred tremi leti tudi nas Slovence ljudomilo obiskali in povsod po naših cerkvah, tudi pri nas v Mariboru, tako pobožno molili. Brali smo tudi, kako je presvetla cesarica s svojo hčerko Valerijo letos šla na Božjo pot v Marijino Celje, ter je tamkaj s hčerko vred na večer opravila sv. spoved, v jutro pa po slišani sv. meši sv. obhajilo prejela in pri drugi sv. meši svojo zahvalo opravljala, in kdo bi dvomil? gotovo tudi za nas in vse avstrijske narode molila. — Naša prva molitev velja tedaj presvetlemu cesarju in vsej cesarski hiši. O Lurška Mati, nebes in zemlje Kraljica! pred katero se katoliški kralji in cesarji ponižno uklanjajo, povzdigni svoje mogočne roke in blagoslovi našega cesarja in vso cesarsko hišo. Varuj jih vsega hudega in ohrani jih še dolgo in prav dolgo v blagor sv. cerkve in v srečo avstrijskih narodov.

Naša druga molitev velja slavni cesarski armadi. Zgodovina nam pove, da se je naša armada svoje dni vojskovala zoper neverne Turke, da si je v geslo izvolila sladko ime Marija. Z navdušenim klicem, o Marija! je šla pogumno v boj in je zmagala slavno. O Lurška Mati! naši vojaki, nižji in višji, Te še zdaj ljubijo

in kakor zgled maršala Radeckyja kaže, še zdaj radi molijo sv. rožnivenec; povzdigni tedaj svoje mogočne roke in blagoslovi našo armado, da, ako jo zopet kedaj povelje cesarjevo pelje v boj, boš Ti pred njo hodila in jo vodila, in kedar bodo vojaki v silnem boji klicali ime Marija, jih bodeš Ti čuvala in jim dala zmago, kakor nekdanj, tudi zdaj. — Vi, ljubi romarji! pa domú prišedši, povejte vojakom, da smo tudi za nje tukaj molili in jih Lurški Materi priporočili. Opominjajte jih pa tudi, naj le na Marijo nikoli ne pozabijo, in tudi Marija v nevarnostih vojaškega stanú na nje ne bode pozabila.

Naša tretja molitev velja vsem avstrijskim narodom. „O kako dobro in prijetno je, ako bratje v složnosti prebivajo!“ vsklikne kralj David v 132. psalmu. Resnice teh besed smo se tudi mi po potu prepričali. Različni po rodu in jeziku, smo bili vendar na potu in smo tukaj eno serce in ena duša, kakor otroci ene hiše, kakor bratje in sestre ene družine. Molili smo in peli smo celo pot, in vsi avstrijski jeziki so složno in veselo spoznavali, da je Jezus Kristus Sin Božji in Devica Marija Nja Mati presveta. O da bi doma tudi tako bilo; — pa ni tako! Naj Ti, o Božja Mati! na tem sv. mestu potožimo svojo avstrijsko bolečino: kako se avstrijski narodi, po Božji previdnosti v eno družino sklenjeni, le prepogosto med seboj prepirajo, zavidajo, zaničujejo. Tako ravnanje pa je neavstrijsko in nekerščansko. Več ne rečem, pa tudi reči ni treba; saj ti je itak znano, o Marija. Z vero, ki je tako močna, kakor ona skala, na katero je Kristus zidal svojo cerkev, Te prosimo: na to rano avstrijskega državnega telesa položi, o nebeška Kraljica! milo materno roko svojo, in jo zaceli ter jo ozdravi. — Katoliška cerkev Te v litanijah časti in kliče: Skrinja miru in sprave, prosi za nas! Odpri tedaj,

Božja Mati! skrinjo miru in sprave in nam od teh Božjih darov prav obilno podeli, da mir in spravo domú nesemo in med avstrijske narode razdelimo, da bodo angelji Božji pri našem povratku nad Avstrijo veselo prepevali: „Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so dobre volje“ (Luk. 2, 14); avstrijski narodi pa jim veselo odpevali: „O kako dobro in prijetno je, ako bratje v složnosti prebivajo.“

Naša četerta molitev velja vsem jezikom avstrijskim. Kakor jezik slovenski posebej, Ti zdaj, o Lurška Mati! v službo poklonimo vse avstrijske jezike, in jih v Tvoj čudodelni studenec pogreznemo, da jih Ti ondi očistiš vseh madežev in peg, da jih vse čiste vzamemo zopet domú. Pozabi, o Marija! karkoli si bila Ti in je bil Tvoj Božji Sin kedaj žaljen v kateremkoli avstrijskem jeziku. Blagoslovi danes vse avstrijske jezike, da bodo od zdaj za naprej, vselej in povsodi, v besedi in v pismu, v govoru in v knjigi enoglasno pričali in spoznavali, da je Gospod Jezus Kristus pravi Sin Božji in Ti, o Devica! Nja Mati presveta.

In naša peta in poslednja molitev velja celi Avstriji. Kakor se avstrijsko bandero pred Teboj, o Lurška Mati! uklanja, tako cela Avstrija zdaj v duhu pred Teboj kleči in po Tvojem zgledu moli: „Glej, dekla sem Gospodova, naj se mi zgodi po Tvoji besedi.“ (Luk. 1, 38.) Da; Avstrija je dekla Gospodova in hoče vsikdar ostati dekla Gospodova. Pred Teboj zaupljivo kleči in po zgledu patrijarha Jakoba moli: „Ne izpustim Te, dokler me ne blagosloviš.“ (Gen. 32, 26.) Povzdigni tedaj, Kraljica! čudodelne roke svoje in blagoslovi Avstrijo, pred Teboj klečečo; Tvoj blagoslov naj vedno ostane pri njej, v njej, nad njo in okoli nje in naj jo varuje vsega hudega.

4. Sklep.

Pri koncu smo; je pa tudi že čas, da sklenemo.

Trojno molitev smo opravili: zasebno eno — slovensko drugo — avstrijsko tretjo. Tri dela pa ima tudi rožnivenec, ki si ga, brezmadežna Devica! v rokah držala, ko si se mali Bernardki tukaj prikazala. Dovolj, da Ti tudi mi iz treh delov svoje molitve venec spletemo in Ti ga za spomin na slovenske in avstrijske romarje v roke položimo in v rokah pustimo. Ne zaverzi ga, o Marija! Čudodelni studenec naj ga zaliva, da ne usahne, in kedar koli ga boš pogledala, o dobra Mati! spomni se na nas in blagoslovi nas!

Oj, da nam ni dano, zmirom pri Tebi ostati, Lurška Mati! in vsak dan vsaj za četertinko ure to blaženo dupljino obiskovati. Komaj smo prišli, pa že zopet se bliža ura ločitve. Toda, Lurška Mati! mi se ločimo od Tebe le s telesom, naša serca ostanejo pri Tebi za vselej. Kakor večna luč gori pred Božjim Telesom, tako bodo naša serca v tej dupljini pred Teboj

in za Tebe gorela! Slovenski romarji gremo domú, pa kakor daleč se glasi jezik slovenski, to Ti obljubimo, tako daleč se bo za naprej razlegala Lurška pesem, in mi duhovniki Ti še posebej obljubimo, da bo za naprej naša skerb in naše veselje, po vseh cerkvah širiti Tvoje češčenje, o Lurška Mati! in češčenje skrivnosti Tvojega brezmadežnega spočetja. — Avstrijski romarji gremo zopet domú, pa avstrijsko bandero ostane tukaj v večno znamenje, da Te Avstrija ljubi, o Marija! — da Avstrija v Tebe zaupa, o Marija! — da hoče Avstrija vselej biti in ostati ponižna dekla Jezusa in Marije.

O Lurška Mati! povedati ne moremo, kako britka nam je misel na bližnje slovó. Še enkrat se Te, kakor otroci matere, oklenemo in kličemo: „Ne izpustim Te, dokler ne blagosloviš me!“ Zato še enkrat ponovimo obljubo: Vsi avstrijski narodi in jeziki spoznajo danes in bodo vsikdar spoznavali, da je Gospod Jezus Kristus v časti Boga Očeta — pravi Božji Sin in Ti, brezmadežna Devica! Njegova Mati presveta. Amen.

Zdrava Marija.

(Pesem o Lurški Materi božji.)

I.

1. Zvonovi v zvoniku veselo pojó,
„Češčena Marija!“ donijo glasno.
Zdrava, zdrava, zdrava Marija,*)
Zdrava, zdrava, zdrava Marija!
2. Bernardiko angelj za roko peljá,
Do reke jo bistre prijazno spremljá. [:Zdrava:]
3. In deklica sliši, ko veter pihljá,
Da milost nebeška jej zdaj se podá. [:Zdrava:]
4. Na Masabielu luč svetla gori,
Kakó je nastala, še vedela ni. [:Zdrava:]

5. S prijaznim obrazom premila, lepá
Prikaže se tam jej nebeška gospá. [:Zdrava:]
6. Poln njeni pogled je nebeške luči,
„Ne boj se“, jej rekši se milo smeji. [:Zdrava:]
7. Obleko vso belo kot lilija ima,
Pas dolg pa in moder kot svit je nebá. [:Zdrava:]
8. Na nogah se sveti, kot čisto zlató,
Cvet rože nebeške, dišeče zeló. [:Zdrava:]
9. Ovijs, glej, rožni jej venec rokó,
Tenčica pa krije obleko lepó. [:Zdrava:]
10. Otroku veselému bije sercé,
„Češčena Marija!“ v tem moli klečé. [:Zdrava:]

*) Namesto: zdrava reče se lahko tudi: ave.

II.

1. Prikazen zdaj zgine, deklé govori:
„Na svidanje jutri!“ Domú zdaj hiti. [:Zdrava:]
2. Nje serce ostane pa v duplji od zdaj,
In srečo poprejšnjo želi si nazaj. [:Zdrava:]
3. „Oh! mati, ne bran' mi, prosim lepó,
Naj grem, počastim še nebeško gospó. [:Zdrava:]
4. Gospa je prekrasna, zatorej hitim,
Naj v čudni votlini jo zopet častim.“ [:Zdrava:]
5. In kakor golobček v votlino hiti,
Gospo čudovitno goreče časti. [:Zdrava:]
6. „Gospa milostivna, jaz prosim lepó,
Povej mi, kaj meni storiti še bo?“ [:Zdrava:]
7. „Kraj svojih tovaršic prihajaj le-sem
Širnajstkrat, to, deklíca, zdaj ti povem. [:Zdrava:]
8. Obljubim ti, hčerka, da boš pa za to
Prejela kedaj še prelepo nebó.“ [:Zdrava:]
9. „Gospa si predobra! Al' bodo ljudje
Verjeli, da dekle te videlo je?“ [:Zdrava:]
10. „Ne bodo verjeli neumni ljudje,
Ker priča le sama resnica za me.“ [:Zdrava:]

III.

1. Bernardike prošnja in ljudstva v nebó
Vzdiguje se; rosnó je vsako okó. [:Zdrava:]
2. Deklica je ljuba ko angelj krilat,
Ki voljo Gospoda spolnuje prerad. [:Zdrava:]
3. Dekle se zamakne: obraz je zdaj bleđ,
Zdaj zopet rudeč je kot rožice cvet. [:Zdrava:]
4. Pogleda gospo in iz njenih očes
Posije veselje jej svetih nebes. [:Zdrava:]
5. Ko dekle prikazen z molitvo časti,
Obsije pa svit jo nebeške luči. [:Zdrava:]
6. Pobožna množica z njo moli na glas,
Deklice pa same ves drug je obraz. [:Zdrava:]
7. „Gospa milostiva!“ zdaj vpraša otrok,
„Kaj tere te žalost, kaj jej je uzrok?“ [:Zdrava:]
8. Kako bi vtolažila tvoje serce?“ —
Jej reče: „Le moli za grešnike vse!“ [:Zdrava:]
9. In hočem, da verniki zbirajo se,
Pred mojo votlino naj mene časté. [:Zdrava:]
10. Še hočem, da tukaj vzdiguje se zid,
Kapelica z marmorja vernikom v prid!“ [:Zdrava:]

IV.

1. O čiste ljubezni prečudna skrivnost!
Zamore-li Mati pustiti zvestost? [:Zdrava:]
2. Otrok pride dvakrat, k votlini hiti —
Na kraju posvečenem Matere ni. [:Zdrava:]
3. „Gospa dobrotljiva, al' znano ti ni,
Da otrok brez tvoje pomoči medli?“ [:Zdrava:]
4. „Bod' serčna, moj otrok, čas skušnje beži,
In močna je vera, če terdno stoji.“ [:Zdrava:]
5. In spet se prikaže nebeška gospá
Dekletu, ki misli nebeške imá. [:Zdrava:]

6. „Gospa dobrotljiva! to prosim te zdaj:
Gotovo znamenje, o Mati, mi daj!“ [:Zdrava:]
7. Ljudje mi óčitajo laž in rekó,
Da moje besede hinavske le so. [:Zdrava:]
8. O mati preljuba, daj, prosim lepó,
Da roža razcvete pod tvojo nogó!“ [:Zdrava:]
9. Gospa se smehljá, pa jej reče: „Naj bo,
Podam pa ti boljše, čez tvojo željó. [:Zdrava:]
10. Cvetlica dnes cvete in jutri več ni,
Na veke pa v sercu ljubezen gori. [:Zdrava:]

V.

1. K studencu zdaj idi in zajmi vodé,
Gotovo to dar bo ti boljše cené.“ [:Zdrava:]
2. Otrok hiti k reki, Z znamnjem ga zdaj
Pokliče gospa spet v votlino nazaj. [:Zdrava:]
3. Zdaj deklíca zemljo odkoplje z rokó
Ter vidi, da moker je pesek zeló. [:Zdrava:]
4. In voda priteče, ki dostikrat že
Bolnike nadložne ozdravila je. [:Zdrava:]
5. O prosim te, Mati premila, povej,
Kako te naj kličem, kako ti ime? [:Zdrava:]
6. O Mati, pred dekle ne skrivaj se več,
Katera te vpraša, ponižno proseč.“ [:Zdrava:]
7. In v štrto že deklíca moli srčno,
Odgovora prosi nebeško gospó. [:Zdrava:]
8. In bliža se praznik, veseli spomin,
Da bode včlovečil nam Božji se Sin. [:Zdrava:]
9. V prekrasni lepoti se sveti gospá
In zadnjo skrivnost jej na znanje še dá. [:Zdrava:]
10. „O deklíca draga, tedaj ti povem:
Devica spočeta brez madeža sem.“ [:Zdrava:]

VI.

1. V nebesa, Marija, se verni sedaj
In naše molitve v dar Sinu podaj! [:Zdrava:]
2. Gotovo spolnila bo želja se ti,
Da videla v Lurdu boš mnogo ljudi. [:Zdrava:]
3. Pozdravljamo tebe, dolina, srčno
Ter v Tebi častimo preljubo Gospó. [:Zdrava:]
4. V votlini zapuščeni, prazni nekda,
Marije se vidi podoba sedaj. [:Zdrava:]
5. Studenček pa teče in več ne nehá,
Za revne bolnike moč zdravja imá. [:Zdrava:]
6. V svetišče dohaja, odhaja ljudi
Veliko število, več šteti jih ni. [:Zdrava:]
7. Svetišče prekrasno oznanja nam še,
Kar videla nekda Bernardika je. [:Zdrava:]
8. Pot, kateri peljá na svetišče, je znan,
In hodi ga romar z veseljem navdan. [:Zdrava:]
9. Derži v domovino nebeško — naš cilj,
Ohsrečen, kdor v Lurdu je serce pustil. [:Zdrava:]
10. O zvezda nebeška, nas tudi kedaj
K Očetu nebeškemu pelji še v raj! [:Zdrava:]

